

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KATHLEEN E.
WOODIWISS
Kurt ve Kumru

©psilon®

KURT...

Asil Aislinn, çok sevdiği Darkenwald, Demir Kurt ve askerleri tarafından ele geçirildiğinde büyük bir ıstırap duyar. Gaddar ve yakışıklı Norman tarafından esir alındığındaysa kinle dolar...
Ve muzaffer lordun öpücüğüyle azap yaşarken aynı zamanda kendinden geçer.

KUMRU...

Kudretli Wulfgar ilk defa alt edilir, hem de cesur ve güzel bir Sakson prensesi tarafından. Onun mahvoluşu için yemin etmiş bu büyüleyici kadının masumiyetini elinden almalıdır. Dahası savaş ve nefret ateşinin körüklendiği bu zamanda, ele geçirdiği toprakların geleceği için hayatını riske atmalıdır.

“TARİHİ AŞK ROMANLARININ KRALİÇESİ.”

Atlanta Journal-Constitution

“BİR FENOMEN!”

The New York Times

“WOODIWISS SARSIYOR!”

Life

“KATHLEEN E. WOODIWISS CANLI VE NEFES ALAN BİR
DÜNYA YARATIYOR.”

Houston Chronicle

ISBN 978-9944-82-598-6

9 789944 825986

₺25

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: yenisayfa.com.tr

Kurt ve Kumru

KATHLEEN E. WOODIWISS

Çeviri

Hatice Nur Altuntop

 epsilon®

Çevirmenin Notu

Ardında tahta çıkacak bir evladı olmayan İngiltere Kralı Edward 5 Ocak 1066 tarihinde ölünce, İngiliz tahtında hak iddia eden üç kişi ortaya çıktı: Normandiya düklerinden William, Wessex kontu Harold Godwinson (kız kardeşi Edward'la evliydi), ve Norveç Kralı Harald Hardrada (yapıldığını iddia ettiği bir anlaşma sonucu kral olması gerektiğini söylüyordu).

İngiliz Kilisesi tarafından İngiltere Kralı olarak taç giydirilen Harold Godwinson, Harald'ı ve ordusunu bozguna uğrattı. Ama William'ın karşısında duramayarak Hastings Savaşı'nda öldürüldü. Bu tarihten itibaren William'ın orduları Normandiya'dan (Kuzey Fransa) akın akın gelerek İngiltere'yi işgale başladılar ve Britanya'da yüzyıllar boyunca sürecektir Fransız yönetimini ve etkisini başlattılar.

Hikâyemiz, William'ın ordularının İngiltere'yi işgal ettiği dönemde geçmektedir.

Efsane

Druidlerin İngiltere'nin kuzey ormanlarında gezindiği ve ay karanlıkken kutsal ayinlerini gerçekleştirdiği kadim zamanlarda, genç bir adam savaş ve şiddete âşık olarak büyüdü ve herkesten üstün oluncaya dek savaş sanatlarına çalıştı. Bu genç adam kendini "Kurt" olarak isimlendirdi ve her yeri yağmaladı. Zamanla şanı, Valhalla ve dünya arasındaki yüksek dağda ikamet eden tanrıların kulaklarına kadar ulaştı. Tanrıların Kralı Odin, kaderlere meydan okuyan ve insanları haraca bağlayan bu sonradan görmeyi yok etmek için bir elçi gönderdi. İkisi karşılaştı, kılıçlarını çekti ve muharebeleri kuzeyin rüzgârlı, kayalık kıyılarından güneyin beyaz uçurumlarına kadar, on beş yeni ay boyunca sürdü. Kurt öylesine muhteşemdi ki Odin'in elçisi bile onu yok edemedi ve yenilgisini kabul ederek dağa geri döndü. Odin uzun düşüncelere daldı, çünkü tanrıların elçisini yenen kişinin yeryüzünde sonsuz yaşam kazanacağı yazılıydı. Odin güldü ve Kurt'un üzerindeki cennet titredi. Sonra hava şimşekler ve gök gürültüsüyle yırtıldı; genç adam kılıcını çekerek cüretkârca dikildi.

"Demek sonsuz hayat kazandın," diye kükredi Odin sevinçle. "Ve karşımda savaşmak için kılıcın hazır bekliyorsun, fakat ahmaklık hiçbir zaman kahramanlığın bir parçası olmamıştır ve senin keyfince burayı harap etmene izin veremem. Ölümsüzlüğünü alacaksın ama bunu alabilmek için Odin'in buyruğunu bekleyeceksin."

Ve kudretli bir kahkaha seli çağıladı, bir yıldırım o küs-

tah kılıcın üstüne çarptı. Bir sis bulutu yavaşça yukarı doğru yükseldi. Genç savaşçının durduğu yerde, şimdi kızıl parıltılar saçan ve yavaşça sönen muazzam bir demir kurt, hırıltısı dudaklarında donmuş, çömelmiş duruyordu.

Söylentiye göre İskoçya'ya sınır derin bir vadide, ormanın seyreltiği kısmında, pastan kahverengine dönmüş ve kendisine sarılan asmalardan bükülmüş, yosunların bacaklarını yeşerttiği demir bir kurt heykeli bulunmaktadır. Denir ki yalnızca savaş ülkeyi kırıp geçirdiğinde bu kudretli kurt uyanacak ve cesur, güçlü, yenilmez ve vahşi bir savaşçıya dönüşecektir.

Ve şimdi, William'ın orduları kanalı geçiyor ve Harold kuzeyden atına binmiş geliyor ve savaş yaklaşıyor...

1

28 Ekim 1066

Savaşın gümbürtüsü artık  ınlamıyordu. Yaralılardan y k-selen çığlıklar ve iniltiler teker teker sessizliğe gömülmüştü. Gece sessizce uzanmış, zamansa durmuş gibi ydi. Sonbahar ayı, renkli ve bitkin, belli belirsiz ufkun üzerinde parıldı-yor ve avlanan bir kurdun uzaklardan gelen uluması geceyi titretip, tuhaf sessizliği zemine daha sıkı hapsediyordu. Sis parçacıkları bataklık boyunca, parçalanmış ve doğranmış  l -lerin üzerindeydi. Taşlarla hafifçe desteklenmiş balçıktan al- ak duvar, kasabanın parçalanmış erkekleriyle bir kefen gibi örtülmüştü. On ikiden büyük göstermeyen genç bir oğlan babasının yanında yatıyordu. Darkenwald Malik nesi'nin muazzam gövdesi bunun ötesinde uzanıyor, kulesinin direği g    deliyordu.

Aislinn malikânenin içinde, kızıla boyanmış zeminde, Darkenwald'ın bir önceki lordu olan babasının derebeyliği-ni idare ettiği tahtın önünde oturmaktaydı. İncecik boynuna kalın bir ip ge irilm  ti. Bu iple, Lord Erland'ın makamın-da dinlenen, zırlı, uzun, esmer bir Norman'ın sol bileğine ba lanm  ti. Ragnor de Martc, beş para etmez şeyler için bile malikâneyi altüst edip deliler gibi koşturan, yatak odalarının merdivenlerine tırmanıp, arayışları için ağır kapıları kırar-casına a an, hazine sandıklarının altını üstüne getirip daha değerli şeyleri önüne serili bir örtünün üstüne koyan adam-larını izliyordu. Aislinn kısa bir süre önce belinden çekip

alınan mücevher kakmalı hançerini ve telkari kemerini, bir zamanlar evini onurlandıran diğer hazinelerin oluşturduğu yığının içinden tanıdı.

Paylaşılamayan bazı nesneler için adamlar arasında tartışmalar patlak veriyor ama Aislinn'i esir alan kişinin sert bir emriyle hemen diniveriyordu. Genellikle tartışmaya konu olan nesne gönülsüzce adamın önündeki büyüyen yığına ekleniyordu. İçkiler durmaksızın istilacılar tarafından kafaya dikiliyor, et, ekmek, artık ne varsa bulunduğu gibi bir çırpıda mideye indiriliyordu. William'ın ordularının bu güçlü şövalyesi kadehine doldurulan şarabı rahatça içerken, kızın babasının kanının hâlâ zırhının göğüslerini ve kollarını karartmasını umursamaz gibi görünüyor. Adam hiçbir şeyle meşgul olmadığı zaman ipi çekiştiriyor, kalın ipin Aislinn'in yumuşak, beyaz boğazını vahşice sıkıştırmasına yol açıyordu. Sert çekiştirmeler kızın yüzünü acıyla buruşturmasına neden oluyor ve adam ondan bir tepki alabildiği için her defasında zalimce kıkırdıyordu. Yine de Aislinn'in tavrı hâlâ tetikte ve dikkatliydi, adamla yüz yüze geldiği zaman yüzünde rahatsız edici sakin bir başkaldırı vardı. Diğerleri ayaklarına kapanır ve kendilerine acıması için yalvarabilirdi ama bu kız... Onda, ipi her çektiğinde kendisinden belli belirsiz bir üstünlük kazandığını gösteren bir şey vardı. Onun savunmasının derinliklerine inememişti fakat Ragnor bunu gece sona ermeden test etmeye kararlıydı.

Bu kızı annesi Leydi Maida'yla beraber, sanki yalnızca ikisi koca Normandiya ordusuna karşı durabilirmiş gibi, adamları ağır kapıyı kırıp geçtikleri zaman malikânede bulmuştu. Ragnor kanlı kılıcı elinde hazır, adamları kendileriyle savaşmaya istekli birilerini bulmak için yanından hızla geçerken, eşikte bir saniyelğine durmuştu. Fakat bu iki kadından ve havlayıp hırlayan tazılardan başka onları karşılayan bir şey olmadığını görünce silahlarını indirmişlerdi. Bir-iki tekme ve yumrukla köpekleri kontrol altına alarak bir köşeye zincirledikten sonra, bundan daha fazlasını beklemeyen kadınlara döndüler.

Kuzeni Vachel de Comte, kendisine saklamak üzere kıza doğru yürüdü, ancak evladını ondan uzak tutmak isteyip kendini öne atan Maida'yla yüz yüze geldi. Yaşlı kadını itip yolundan çekmek istedi ama onun pençemsi parmakları adamın kısa bıçağını buldu. Bıçağı kınından çekip alabilirdi fakat Vachel tutuşu hissetti ve eldivenli koca yumruğunu savurarak onu yere yığdı. Aislinn bir çığlıkla annesinin yanına düştü ve Vachel daha kızı sahiplenemedi, Ragnor aralarına girdi ve kızın kurdelesini aniden çekerek bakır kızılı saç yığınının serbest kalmasına neden oldu. Normandiya şövalyesi elini bu yığına doladı ve onu ayağa kalkmaya zorladı. Kızı arkasından sürükleyerek bir sandalyeye fırlattı, el ve ayak bileklerini ağır tahta yapıya bağlayarak daha fazla hareket etmesine engel oldu. Maida hâlâ baygın halde, evladının ayaklarının dibinde sıkıca bağlanırken, bu iki şövalye şehri talan etmek üzere adamlarına katıldılar.

Şimdi kızıl saçlı ganimeti ayaklarının dibinde oturuyor, yenik bir halde ölümün gri kıyılarında geziniyordu. Hâlâ ağzından hiçbir merhamet isteği veya af sözcüğü çıkmamıştı. Ragnor onun çok az erkeğin sahip olduğu güçlü bir iradeye sahip olduğunu anladığında, bir kararsızlık anı yaşadı.

Ama Ragnor'ın, Aislinn'in annesini izlerken titremesini dindirmek ve mağrur bir çehre sunmak için sarf ettiği çaba yüzünden içinde kopan fırtınalardan zerrece fikri yoktu. Maida, doğru düzgün adım atmasının önlenmesi için ayakları bağlı halde istilacılara hizmet ediyordu. Uzun bir ip ayağındaki bağdan sarkıyor ve askerler buna basmaya hazır halde bekliyordu. Maida zemine ne zaman yüzüstü düşse askerlerin kahkahaları yükseliyordu. Her düşüşte Aislinn sararıyor, annesini düşerken izlemektense cezayı kendi çekmeyi diliyordu. Eğer Maida bir tepsi yiyecek ve içecek taşıırken düşerse, sevinçleri ikiye katlanıyor ve kadın daha kalkamadan, sakarlığı yüzünden birkaç tekme yiyordu.

O anda, Maida ürkütücü suratlı bir askere çarpıp onu biraz ıçkiyle ıslatınca Aislinn'in korkuları tekrar içini deldi ve

nefessiz kaldı. Adam onu kolundan yakaladı, domuz budu gibi iri eli kolayca Maida'nın zayıf kolunu çevreledi ve onu dizleri üstünde durmaya zorlayarak bir tekmeyle onu uzağa gönderdi. Düştüğünde kuşağından ufak bir kese yuvarlandı ama Maida, Norman'ın küfürleri arasında hemencecik ayağa kalktı ve keseyi tekrar yakaladı. Onu bir önceki yerine koyabilirdi ama sarhoş asker bir çılgılla elini yakaladı ve keseyi ondan çekip aldı. Maida, kesesini almak için uzandı fakat onun bu cüretkârlığı adamın öfkesini uyandırdı. Yumruğunu kadının kafasına geçirdi ve o yuvarlanırken, Aislinn beyaz dudaklarında bir hırıltı ve gözlerinde vahşi bir pırıltıyla ileri atılmaya çabaladı. Ne yazık ki bu saldırısı adamı yalnızca eğlendirmiş gözüktüyordu. Hazine o an için unutulmuştu, adam tökezleyen yaşlı kadını tekrar takip edip onu yakaladı, sonra onu hevesle dövmeye başladı.

Öfkeli bir çılgılla Aislinn ayağa kalktı ama Ragnor ipi sıkıca çekerek onu tekrar tozların arasına yuvarladı. Zedelenmiş boğazıyla nefes alabildiğinde, annesi hissiz ve kıpırtısız yerde yatıyor, saldırganı ise tepesinde dikilmiş, ufak keseyi muzaffer bir şekilde sallayıp neşeyle uluyordu. İçinde nasıl bir ödül olduğunu bulmak için adam sabırsızca keseyi açtı ve birkaç parça kuru yaprak dışında bir şey bulamayınca ahlaksız küfürlerle onları etrafa saçtı. Boş torbayı fırlattı ve ayaklarının dibindeki bedene bir tekme daha attı. Aislinn, annesinin böylesine bir kötü muameleyle maruz kaldığını görmeye dayanmadığından, ıstırap dolu kuru bir hıçkırıkla kulaklarını elleriyle kapattı ve gözlerini sıkıca yumdu.

“Yeter!” diye gürledi Ragnor, Aislinn'in iki büklüm halini görüp nihayet yumuşayarak. “Kocakarı yaşarsa, bize hizmet etmeye devam eder.”

Aislinn ellerini zemine koydu ve nefretle yanan koyu menekşe gözleriyle kendisini esir alan kişiye baktı. Uzun bakır rengi saçları omuzlarından göğüslerine vahşi bir dağınıkla dökülmüştü; görünüşü düşmanı ile yüzleşen vahşi dişi bir kurt gibiydi. Bununla beraber, Ragnor'ın malikâneye geldi-

ğinde elinde tuttuğu kıpkırmızı kılıcı ve parlayan zırhlı yeleğine yayılmış babasının taze kanını hatırlıyordu. Son dayanacağını ondan çalmak isteyen panikle ve kendisini teslim olmaya iten matem ile kendine acıma duygularıyla boğuşmuştu. Hayatında ilk kez hissettiği bu duyguların ve babasının soğuk toprakta günah çıkartmadan cansız yattığının bilinciyle göz yaşlarını içine akıtmıştı. Bu Normanlar'da merhamet o kadar mı yoktu ki şimdi bile, savaşlarını kazanmışken, bir din adamı getirip yenilenlere uygun bir defin düzenlemiyorlardı?

Gözleri kapalı, dudakları ayırık ve titrerken Ragnor ona gözünü dikti. Hâlâ savaşın onun direnişini sarstığına şahit olmamıştı. Eğer orada bir süre daha dikilseydi, kızı ayaklarının dibinde korkuyla yıkılmış halde görebilirdi ancak aklı, etrafındaki bu şeyler üzerinde hak iddia edecek gayr-i meşru şövalyeye gidiyordu.

Şafaktan önce dörtlü, fatihlere yaraşır bir tavırla malikâneye, şehrin teslim edilmesini talep etmeye gelmişlerdi. Darkenwald bu düşmana karşı hazırlıksız yakalanmıştı. 15 gün önce William'ın Senlac'ta Kral Harold'a karşı kazandığı kanlı zaferden sonra, Normandiya Dükü'nün ordusuyla Canterbury'ye gittiği, İngilizler'in yenilmelerine rağmen onu kral olarak tanımadıkları için daha fazla sabrı kalmadığı lafı yayılmıştı. Darkenwald'ın üstüne bir rahatlık çökmüştü, çünkü rotası kendilerinden çok uzaktaydı. Ancak William'ın ordularıyla hareket eden küçük kuvvetlerin, civardaki yerleşkeleri taciz etmek veya ele geçirmek için gönderileceğini hesaba katmamışlardı. Böylece gözcülerin Normanlar'ın geldiğini haykıran çığlığı pek çok kalbi dondurmuştu. Erland, oldukça sadık olmalarına rağmen, tebaasının korunmasızlığının farkındaydı ve teslim olmaya niyetlenmişti.

Normanlar'ın arasından yalnızca Ragnor de Marte, tarlaların arasından at sürüp, çiftçi kulübelerini geçerek lordun ikamet ettiği kül rengi malikâneye giderken etraftaki huzursuzluğu hissetmişti. Malikânenin önünde dizildiklerinde çevresine bakınmıştı. Dış binaların içinde veya etrafında hiç

coşku yoktu ve yerleşke tüm yönleriyle unutulmuş görünüyordu. Ana kapı kale kadar sağlam, karşılarında kapalı duruyordu. Malikânenin alçak pencerelerine sımsıkı gerili, yağlı ışıklandırma derileri ve kapının her iki tarafında da demir kınları içinde bulunan meşaleler, yaklaşan gecenin karanlığına rağmen yakılmamıştı. İçeride her şey sessizken genç elçi seslendi ve ağır kapı yavaşça açıldı. Beyaz saçlı ve sakallı ama uzun ve güçlü bir yaşlı adam, elinde kınından çıkmış bir savaş kılıcıyla belirdi. Kapıyı arkasından kapattı ve Ragnor onun ardından çekilen sürgünün sesini işitti, sonra yaşlı Sakson, işgalcileri göz önünde bulundurarak onlara döndü. Elçi bir parşömeni çözerek ona yaklaşırken sessiz ve ihtiyatla dikildi. Görevinin verdiği güvenle, genç adam önünde durdu ve okumaya başladı.

“Duyduk duymadık demeyin, ey Darkenwald’ın Lordu Erland, Normandiya Dükü William İngiltere’ye hükmetme hakkını talep ediyor...”

Elçi, Ragnor’ın Fransızca hazırladığı sözleri İngilizce okudu. Şövalye, kendisine Norman kanı taşıyan bir piç olan Sör Wulfgar tarafından verilen parşömeden bir şekilde kurtulmuştu. Ragnor’a göre parşömente yazanlar, haklı bir teslimiyet çağrısından ziyade utanç verici bir mazeret beyanıydı. Saksonlar, küstah direnişleri yüzünden merhamet gösterilmeden ezilmesi gereken rezil barbarlardan başka neydi ki? Ama Wulfgar onlarla sanki onurlu adamlarmış gibi muhatap oluyordu. Ragnor ise, madem yenildiler öyleyse onlara gerçek efendilerinin kimler olduğunu göstermek gerek, diye düşünüyordu.

Ama Ragnor, her adam, kadın ve çocuğun meydana getirilip, alınlarına kölelik işareti konulması gerektiği ve insanların iyiliği için lordun kendisini ve ailesini de esir olarak sunmasının istendiği kısım okunduğunda yaşlı adamın kızaran yüzünü görüp huzursuz oldu.

Ragnor etrafına gergin bakışlar atarak oturduğu eyerde dikleşti. Malikânenin üst kanadında, olabilecek en az şekilde

aralı bir penceredeki belli belirsiz bir hareket dikkatini çekti. O kalın tahta kaplamaların ötesini göremiyordu ama orada birinin onu izlediği hissine kapıldı. Dikkat kesilerek, kalın yün pelerinini geri omzuna attı, kılıç kullandığı kolunu ve silahının kabzasını hazır duruma getirdi.

Bir kez daha gururlu, yaşlı adam baktı ve onun tavrında bir şekilde kendi babasını görür gibi oldu; sert, küstah, kaz gelmeyecekse kesinlikle tavuğunu vermeyecek biri. Ragnor'ın içi birden nefretle dolup taşı ve bu karşılaştırmayı yaparken tiksintiyle kara gözleri kısıldı. Yaşlı Sakson'un yüzü, elçi korkunç istekleri okumaya devam ederken daha da fazla kararmaya başladı.

Derken ürpertici bir meltem Ragnor'ın çenesini yaladı ve sanki bir ölüm uyarısında bulunuyormuş gibi tepelerindeki bayraklar çırpınmaya başladı. Kuzeni Vachel arkasında bir şeyler fısıldadı ve gerginlik, Ragnor'ın parlak zırhının altına giydiği deri tuniğin terden ıslanmasına yol açtı.

Birdenbire, yaşlı lord hiddetli bir nara kopardı ve şeytani bir gazapla kılıcını çekti. Elçinin bedeni daha yere düşmeden, kafası ayaklarının önüne devrilmişti. Köylüler yabalar, tırpanlar ve ilkel silahlarla saklandıkları yerlerden gruplar halinde çıkarken, şaşkınlık askerlerin karşılık vermesini bir anlığına geciktirdi. Sör Ragnor adamlarına emirler yağdırdı ve böyle yakalandıkları için kendi kendine lanet etti. Köylüler üzerine atılıp elleriyle onu eyerinden düşürmeye çalışırken savaş atını mahmuzladı. Uzatılan kollardaki elleri kesip kafataslarını ikiye ayırarak sağa sola kılıcıyla saldırdı. Lord Erland'ı önünde üç Norman askerle aynı anda savaşırken gördü ve eğer bu yaşlı adamı yanına çekebilseydi Harold'ın hâlâ kral olarak kalabileceği düşüncesine kapıldı. Ragnor insan kalabalıkları arasından atını sürdü, hedefi Darkenwald'ın lorduydu, çünkü ancak kılıcıyla bu kadim bedene diz çöktürttüğü zaman her şey sona erecekti. Çiftçiler niyetini hissettiklerinde onu atından düşürmeye çalıştılar ama çabalarıyla sadece çimlerin biraz daha kanlanmasına neden oldular. Lordlarını korumak

için yiğitçe mücadele ettiler ama bu sadece ölümlerini kolaylaştırdı. Savaş için eğitilmiş adamlara denk olamazlardı. Mani olan kimse kalmayana dek kudretli atlı, yenik bedenlerin üzerinden ağır aksak ilerledi. Lord Erland kalkan kılıca baktı ve ölümü, Ragnor kılıcı kafatasının derinliklerine saplarken hızlıca geldi. Lordlarının yenildiğini gören köylüler kaçmaya başladılar, savaşın sesleri kadınların figanı, çocuk çığlıkları ve bariyeri kırmak için Darkenwald kapısına vurulan koca tomruğun vuruş sesleri arasında duyulmaz oldu.

Aislinn, Ragnor'ın ayaklarının dibinde oturduğu yerden annesinin bedenini herhangi bir kımıldayışını görebilmek için gergince izledi ve nihayet Maida hareket ettiğinde biraz rahatlayabildi. Yumuşak bir inilti koydu ve annesi kendini az da olsa kaldırılabildi. Yediği dayaktan sersemlemiş, etrafına ne olduğunu anlamıyormuşçasına baktı. Ona dayacağı atan kişi tekrar yanına geldi.

"Git bana içki getir köle!" diye gürledi asker ve onu elbisesinin ensesinden yakalayarak bira fıçısına doğru fırlattı ancak annesinin birbirine bağlanmış bilekleri bu hıza ayak uyduramadı ve tekrar sere serpe yere yığıldı.

"İçki!" diye bağırdı adam ve kadehini ona fırlattı.

Maida ona boş bir şekilde baktı ve adam onu tokatlayıp tekrar fıçının oraya itene kadar bir şey anlamadı. Ayaklarının üstünde durmak için mücadele etti ama asker ayaklarının bağından sarkan ipin üstünde durdu ve ayaklarının takılmasına yol açarak onun tekrar sertçe ellerinin ve dizlerinin üstüne düşmesine neden oldu. Bu sahne herkesi daha da çok keyiflendirmiş gibi gözüküyordu.

"Sürün kaltak! Bir köpek gibi sürün," diye kahkaha attı ve onu dizlerinin üstünde hizmet etmek zorunda bıraktı. Maida ona dolu kadehi verdiğinde bu sefer diğer askerler onu hizmetlerine çağırdılar ve tekrar topallayarak, malikânenen kaçarken yakalanmış iki hizmetkâr olan Hlynn ve Ham'le beraber askerlere bira ve şarap taşımaya başladı.

Maida hizmet ediyordu ama zedelenmiş dudakları kıpır-

damaktaydı; şarkı söyler gibi mırıldanıyordu. Sakson dilinde kelimeler Aislinn'in zihnine ulaştı ve saklamak için çaba sarf ettiği bir dehşetle, hiçbir şey anlamayan adamlara ağız dolusu iğrenç tehditler savurduğunu ve düşmanlarının kulaklarına bataklığın her şeytanının lanetini vaat ettiğinin farkına vardı. Eğer yalnızca bir tanesi Maida'nın neler söylediğini anlayabilseydi, hiç tereddüt göstermeksizin onu besili bir domuz gibi şişe geçirirdi. Aislinn, hayatta kalmalarının kendisini esir alanın bir anlık isteğine bağlı olduğunu biliyordu. Hatta nişanlısı bile tehlikedeydi. Normanlar kendi aralarında konuşurken, başka bir piçin William'ın emriyle şehrin teslimini talep için Cregan'a gittiğini duymuştu. Acaba Hastings'te Kral Harold'ın yanı başında öyle cesurca savaştıktan sonra Kerwick de ölmüş müydü?

Aislinn, Maida'ya baktı ve adamları onu dövüp yüzünü zedeledikten sonra gösterdiği soylu duruşu ve geçmiş güzelliğini düşündü. Kadının daha az önce hata yaptığı için itilip kakıldığına dair hiçbir iz yoktu.

Bir çığlık Aislinn'in dikkatini annesinden kopardı; yüksek sesle tartışan iki adamın arasında kalan hizmetçi Hlynn'i görebilmek için bakındı. Daha on beşine yeni giren bu çekingen hizmetçiye daha önce hiç erkek eli değmemişti ve şimdi de bu haydutlar tarafından tecavüze uğrama kâbusuyla karşı karşıyaydı.

Dehşetini hissederek Hlynn'in korkmuş çığlıklarına eşlik etmemek için parmak boğumlarını ısırды. Gayet iyi biliyordu ki kısa bir süre sonra kendisi de bir adamın şehvetine kurban gidecekti. Sanki kızın göğüsleri kopartılıyormuş gibi bir haykırıyla elbise yırtılma sesi duyuldu ve kuvvetli bir el omuzlarından sertçe tutarak onu zapt etti. Zalim, duygusuz eller genç kızın bedenini onun hassas tenini zedeleyerek sıkıştırıp ellediler. Aislinn gözlerini bu sahneden alamayarak tiksiniyle titredi. Nihayetinde adamlardan biri rakibinin kafasına vurarak sersemletti ve çığlık atan Hlynn kollarındayken kapıdan yürüyerek çıkıp gitti. Aislinn umutsuzluk içinde onun

bu geceyi çıkarıp çıkaramayacağını düşündü ve aksi ihtimalin çok daha yüksek olduğunu hissetti.

Aislinn'in omzundaki korkunç ağırlık birdenbire dayanılmaz hale geldi. Kendisini esir alan kişiye bakmak için dönerken menekşe gözleri tiksintisini belli ediyordu. Norman adamın gözleri bu meydan okumaya karşılık verdi ve küçümseyici bir gülümseme, savunmasıyla alay ederek kalın ve sert dudaklarında belirdi. Ancak kızın bakışları daha da aşağılayıcı ve sarsılmaz hale gelince, işgalcinin sırtışı silindi. Aislinn adamın parmaklarının omzunu morartarak daha da sıkı kavradığını hissetti. Kendini daha fazla kontrol edemeyerek kızgınlıkla çılgık attı ve adamın çenesine yumruk atmak için elini kaldırdı fakat bu yalnızca adamın elini yakalamasına ve arkasına doğru bükmesine yol açtı. Yüzü neredeyse onun kine yapışmıştı ve sıcak nefesi, savunmasızlığına gülerken Aislinn'in çenesine çarptı. Adamın boşa kalan eli kasıtlı bir yavaşlıkla elbisesinin altındaki yumuşak, olgun kıvrımlarda gezinirken, kendini onun kapanından kurtarmak için mücadele etti. Aislinn dokunuşuyla titriyor, varlığının her zerresiyle ona lanetler okuyordu.

"Alçak domuz!" diye tısladı adamın suratına, Fransızca sözlerin adamın yüzünde oluşturduğu şaşkınlıktan ufak bir zevk almıştı.

"Ne!" diyerek Vachel de Comte ayağa fırladı, anlayabileceği sözler söyleyen bir kadın sesi kulağına çalınmıştı. Saint-Valery'den gemiye bindiklerinden beri böyle bir şey duymamıştı. "Kahrolası, kuzen görüyor musun bu köle yalnızca güzel değil aynı zamanda eğitilmiş de." Sahte bir tiksintiyle yeri tekmeledi. "Pöh! Şu barbar ülkede yatakta emir verdiğinde seni anlayabilecek tek tutsağı ele geçirmek de senin şansınaymış!" Yerine otururken rahatlamış gibi sırttı. "Elbette ki tecavüzün bazı dezavantajları olduğunu göz önünde bulundurmalıyım. Fakat bu kadın seni anlayabildiğine göre, sen onu uyumlu olmaya ikna edebilirsin. Babasını öldürmüş olman neyi değiştirir ki?"

Ragnor, Vachel'a kaşlarını çattı ve Aislinn'in ayaklarının dibine tekrar düşmesine izin verdi. Üzerindeki üstünlüğü biraz da olsun zedelenmişti, çünkü tutsağı Fransızca bilirken kendisinin onun diline ait en ufak bir bilgisi yoktu.

"Sessiz ol, enik," dedi kendisinden genç olan adama. "Zevzekliğin canımı sıkıyor."

Vachel, Ragnor'ın ruh halini tarttı ve sırttı. "Sevgili kuzen, fazla endişeleniyorsun zannımca, yoksa sen de espriyi anlayabilirdin. Bu sefil barbarlar tarafından saldırıya uğradığımızı anlattığında Wulfgar ne diyebilir ki? Yaşlı adam kurnaz bir tilkiydi. Dük William seni suçlamayacaktır. Ama sen en çok hangi piçten korkuyorsun, dükten mi Wulfgar'dan mı?"

Ragnor'ın yüzü kötülük dolu bir öfkeyle karardığından Aislinn daha da tetikte oturmaya başladı. Adamın kaşları toplanan fırtına bulutları gibi birbirine yanaşmıştı.

"Ben kimseden korkmam," diye gürledi.

"Vaay!" diye bağırdı Vachel. "Yeterince cesur olduğunu söylüyorsun fakat bunda samimi misin? Hangi insan bugün burada yapılanlardan bir parça huzursuzluk duymaz? Wulfgar köylüleri savaşa çekmememiz emrini vermişti ama biz köylülerin düzinelercesini öldürdük."

Aislinn konuşmalarını dikkatle dinledi. Bazıları kulaklarına yabancıydı ama yine de çoğunu anlamayı başardı. Wulfgar denen, kaygıyla adını andıkları bu adamdan, bu korkunç istilacılardan daha mı çok korkmalıydı? Ve Darkenwald'ın yeni lordu o mu olacaktı?"

"Dük bu şehirleri Wulfgar'a vaat etti," dedi Vachel. "Ama tarlalarda çalışacak ve sürülere çobanlık edecek çiftçiler olmayınca değeri düşmüş oldu. Evet, Wulfgar'ın söyleyecek bir çift lafı olacaktır ve bunların ıvır zıvır şeylerden bahsederkenki klasik tonda olacağını hiç sanmıyorum."

"Saçmalık!" diye tükürdü Ragnor. "Bu topraklara sahip olmak için ne hakkı var ki?"

"Eh, kuzen. Gücenmeye hakkın var. Bu beni bile gücen-

diriyor. Dük, bizim gibi soylulara hiçbir şey vermezken buraları Wulfgar'a vaat etti. Baban epey hayal kırıklığına uğrayacak."

Ragnor küçümseyerek dudağını büktü. "Bir piçin diğer piçe sadakati, hak sahipleri için her zaman adil olmuyor." Aislinn'in omuzlarından bir tutam kızıl saçı kaldırdı, parmaklarının arasında tembelce oynayarak ipeksi dokunuşun zevkini çıkarmaya başladı. "Yemin ederim ki William eğer yapabilse Wulfgar'ı papa ilan ederdi."

Vachel düşünceli halde çenesini sıvazladı ve kaşlarını çatı. "Wulfgar'ın tamamıyla bunları hak etmediğini söyleyemeyiz kuzen. Kim onu mızrak dövüşünde yenmiş veya bir kavgada ona galip gelmiş? Hastings'te on kişi gazabında dövüştü, öyle ki dövüştüğü Viking bir an olsun bile saldıramadı. Hepimiz William'ın öldüğünü düşündüğümüzde o hiç duruşunu bozmadı. Ama Wulfgar'ı lord yapmak? Eeh!" Samimi bir tiksintiyle ellerini kaldırdı. "Bu ona şüphesiz bizim eşitimiz olduğu hissini verecek."

"Ne zaman bunun aksini düşündü ki?" diye cevabı yaptırdı Ragnor.

Vachel'in bakışları, kuzenine küçümseyerek bakan Aislinn'e kaydı. Gençti. Vachel onun yirmisinden fazla olmadığını düşündü, belki on sekizdi belki yirmi. Çabucak parladığını çoktan fark etmişti. Öyle kolay boyun eğmeyecekti. Fakat güzellikten anlayan bir adam bu kusuru görmezden gelebilirdi, çünkü adı kadar emindi ki bu onun sahip olduğu tek kötü huydu. Yeni lordu Wulfgar şüphesiz ki ondan memnun kalacaktı. Bakır rengi saçları etrafını tutuşturmuş gibiydi ve her kalın bukleden sanki titrek şömine ışıkları görölüyordu. Bir Sakson için alışılmamış bir renk ama insanı savunmasız yakalayan gözleriydi. Şu an içinde bulunduğu hınçla siyah ve mor renkte yanıyorlar, incelendiklerini hissetmişçesine parlıyorlardı. Ancak tavrı düzgün olduğunda gözleri yamaçlarda yetişen fundalıklar gibi temiz ve parlak, açık menekşe rengiydi. Uzun, is karası kıvrık siyah kirpikleri şimdi aşağı

inmiş, fildişi teninde titreyordu. Elmacık kemikleri hoş ve çıkıktı, onlarda parılayan pembe renk, yumuşak kıvrımlı ağzını süslüyordu. Onun kahkahalarla güldüğünü veya te-bessüm ettiğini düşünmek Vachel'ın içini gıcıkladı, çünkü pek çok güzelin muzdarip olduğu çürüklerle lekelenmemiş güzel, beyaz dişlere sahipti. Ufak, birazcık eğik burnu gururla, meydan okurcasına havaya kalkmıştı ve çenesinin inatçı biçimi, narinliğini saklamaktan acizdi. Evet, evcilleştirilmesi güçtü ama yararları kesinlikle haz verici olacaktı, çünkü pek çok zayıf hemcinsinden uzun olsa da bir kadının sahip olması gereken tüm hatlardan yoksun değildi.

"Ah, kuzen," dedi Vachel en sonunda. "Bu küçük hanımla bu gece eğlenmelisin, çünkü yarın onu Wulfgar'la görebilirsin."

"O hödükle mi?" diyerek dalga geçti Ragnor. "Ne zaman kendini bir kadın için sıkıntıya sokmuş ki? Kadınlardan nefret eder o. Belki, eğer biz ona uygun bir kavalye bulursak..."

Vachel küçümseyerek gülümsedi. "Eğer bu dediğin gerçek olsaydı kuzen, onu avcumuzun içine almış olurduk ama korkarım ki bu tarz meyilleri olan biri değil. Evet, cemiyet içinde kadınlardan vebalılarıymış gibi kaçıyor fakat özel hayatında en az senin benim kadar ilgili. Onun bir-iki genç kızı sanki hangi meziyetlere sahip olduklarını anlamak istemiş gibi inceden inceye izlediğini gördüm. Hiçbir erkek, eğer erkeklerden hoşlanıyorsa bir kadına bu şekilde bakmaz. Ama William'ın sarayındaki güzel genç kızlar neden onun önünde mendillerini sallayıp budalaca davranıyor, aklım almıyor. Herhalde onun lanetli yalnızlığından etkileniyor olmamalılar."

"Ben ona kuyruk sallayan çok fazla kadın görmedim," diye cevap verdi Ragnor.

Vachel kıkırdadı. "Yoo kuzen ve göremeyeceksin de ne de olsa sen normalin üstünde eğleniyorsun. Genç kızları ayartmaya çalışmakla o kadar meşgul oluyorsun ki Wulfgar'dan hoşlananlara sıra gelmiyor."

“Gerçekten de benden çok daha iyi bir gözlemcisin Vachel, çünkü ben böyle lanetli ve yara izleriyle kaplı olduğum için hiçbir kadının ona kur yapmayacağını düşünüyordum.”

Vachel omuzlarını silkti. “Orda burada ufak birkaç iz olmuş ne çıkar? Aksine bu bir adamın gözü pek ve cesur olduğunu kanıtlar. Şükür ki Wulfgar pek çok soylu arkadaşımız gibi savaştaki küçük katkılarıyla orada burada övünmüyor. O tekrar tekrar anlatılan can sıkıcı başarıları ve cüretiyle ilgili hikâyeleri dinlemektense bu sefil yavanlığını tercih ederim.”

Vachel kadehinin doldurulduğunu ve Maida’nın ona uyuyacağı yeri göstermek için titreyerek geldiğini fark etti. Kadın mırıldanmalarına ve söylenmelerine dönmeden önce kızıyla hızlıca baktı.

“Korkma kuzen,” diyerek sırttı Vachel. “Henüz bu oyunu kaybetmedik. William, Wulfgar’ı bu seferliğine kayırsa ne olur? Bizim ailelerimizin bir ağırlığı var. Bu rezaleti açık ettiğimizde böylesine bir gaspa hoşgörüyü bakmayacaklardır.”

Ragnor homurdandı. “Babam burada aile için hiçbir toprak edinemediğimi öğrendiğinde mutluluktan havaya uçmayacaktır.”

“Bu kadar sert olma Ragnor. Guy yaşlı ve eski kafalı bir adam. Kendisi, servetini kendi kazandığı için senden de aynı şeyi yapmanı beklemesi çok doğal.”

Ragnor elleri beyazlaşınca kadar kadehini sıktı. “Bazen öyle zamanlar oluyor ki Vachel ondan tiksindiğimi hissediyorum.”

Kuzeni omuz silkti. “Ben de kendi babama tahammül edemiyorum. Onun, eğer başka bir kaltaktan daha bir piç sahibi olursam beni evden kovup mirasından mahrum edeceği tehditlerini savurduğuna inanabiliyor musun?”

Darkenwald’ın kapılarını kırıp geçtiğinden beri ilk kez Ragnor de Marte başını arkaya atıp kahkahalarla güldü. “Eh, kabul etmen gerek Vachel, sen de az değilsin.”

Vachel de onunla kıkırdadı. “Aman be kuzen, bunu bana diyebilecek son kişi sensin.”

“Doğru, ancak bir adamın eğlenmesi de gerekir,” diyerek gülümsedi Ragnor ve gözleri ayağının dibinde oturan kızıl saçlı afete dikildi. Kızın çenesini okşadı ve kendi bedenine sınıksı bastırılmış onun ince bedeninin görüntüsüyle zihnini tazeledi. Sabırsızlanmaya başlayarak parmaklarının elbisesinin boynunda gezindiğini ve göğüslerini serbest bırakmak istediğini fark etti. İstilaçların şehvet dolu, aç bakışları hemencecik yırtık elbisesinin içinde yarı açılmış kabarıklığa dikildi. Daha az önce Hlynn’de olduğu gibi tezahürat çılgınlıkları attılar ve müstehcen el hareketleri yaptılar ama Aislinn histeriye kapılmadı. Parçalanmış kıyafetini bir arada tuttu, yalnızca gözleri her birine duyduğu küçümsemeyi ve nefreti gösteriyordu. Adamlar teker teker onun bu bakışları yüzünden sustular ve rahatsızlıklarını koca bira yudumlarıyla sindirmeye çalıştılar, bir yandan da bu kızın kesinlikle bir büyücü olduğunu mırıldanıyorlardı.

Leydi Maida göğsüne hemencecik bir şarap tulumu bastırdı, parmakları sınıksı tutuşundan bembeyaz kesilmişti. Acı içinde Ragnor’ın kızını okşamasını izledi. Elleri yavaşça ipeğimsi bedeninde, elbisesinin altında dolaşıyor, daha önce hiçbir erkeğin ulaşmaya cesaret edemediği yerlere uzanıyordu. Aislinn tiksintiyle titredi ve Maida göğsünde kabaran korku ve nefretin kendisini boğduğunu, nefes almasını bile imkânsız hale getirdiğini hissetti.

Maida’nın gözleri yatak odalarına giden karanlık merdivenlere yöneldi. Zihninde kızının babasının yatağında, bir zamanlar kocasıyla paylaştığı ve Aislinn’i doğurduğu o yatakta, Ragnor’la mücadele ettiğini görebiliyordu. Maida bu ürkütücü şövalye yüzünden kızından yükselen çılgınlıkları neredeyse duyacak hale gelmişti. Bir Norman merhamet göstermezdi, Aislinn de asla bunun için yalvarmazdı. Biricik yavrusu Lord Erland’ın inatçılığını ve gururunu miras almıştı. Asla kendisi için yalvarmazdı. Bir başkası için belki ama kendi için asla.

Maida malikânenin gölgelerine doğru ilerledi. Kocasının

katili kendisinin intikamını tatmadan adalet yerini bulmayacaktı.

Ragnor, Aislinn'i de kendisiyle birlikte sürükleyerek ayağa kalktı ve kollarını yumuşak gövdesine sardı. Kız ondan kurtulmak için kıvrandığında kıkırdadı, parmakları kollarında sıkılaştıkça yüzünden geçen acı dolu ifadeden haince bir zevk aldı.

“Sen nasıl oluyor da Fransızca konuşabiliyorsun?” diye sordu.

Aislinn adamın gözlerinin içine bakmak için başını kaldırdı fakat sessiz kaldı, gözleri nefretten buz kesmişti. Ragnor onun mağrur davranışlarını göz önünde bulundurarak rahat bıraktı. Eğer söylemeyi tercih etmiyorsa, hiçbir işkencenin cevabı ağzından alamayacağını düşündü. Çünkü adı sorulduğu zaman da sessizliğini korumuştı. Kızı şiddetle tehdit ettiğinde annesi koşup söylemişti fakat Ragnor, en küstah genç bakireleri bile evcilleştirmenin yollarını biliyordu.

“Rica ederim konuş Aislinn, aksi takdirde seni soyacağım ve buradaki her erkeğin sana sahip olmasına müsaade edeceğim. İnan bana, o zaman hiç böyle asil olamayacaksın.”

Aislinn temkinle adamın karşısında dikilerek gönülsüzce cevapladı. “Çocukluğumda gezgin bir ozan bu malikânedeki epey vakit geçirdi. Bize gelmeden önce ülke ülke dolaşmıştı. Dört dil biliyordu. Eğlenceli geldiği için sizinkini de bana öğretti.”

“Kendini eğlendiren gezgin bir ozan? Şaka mı bu?” diye cevap verdi Ragnor.

“Anlattığına göre onun çocukluğunda sizin dük, İngiltere’yi kendi topraklarına katmak istiyormuş. Benim neşeli ozanım bu hikâyeyi biliyordu, çünkü sizin ülkenizdeki soylular için de şarkılar çalmıştı. Gençken, huzurunda gayr-i meşru bir şövalyenin hikâyesini anlatan bir şarkı söylediği için küçük parmağı kestirilene kadar iki veya üç kez sizin dükünüzü de eğlendirmiş. Ozanım bana sizin dilinizi öğretmekten zevk alıyordu çünkü eğer bir gün dükünüzün istediği şey gerçek

olursa, size layık olduğunuz gibi pislik olduğunuzu söylediğinde beni anlayabilecektiniz.”

Ragnor’ın yüzü karardı ama Vachel bıyık altından güldü.

“Bu cesur ozanınız şimdi nerde matmazel?” diye sordu Vachel. “Dük tıpkı geçmişte olduğu gibi bugün de bir piç olarak nitelendirilmekten hoşlanmıyor. Bu gidişle adamınız parmağı yerine kafasından olacak.”

Aislinn’in sözleri oldukça alaycıydı. “Hiçbir ölümünün ona ulaşamayacağı, dükünüzden uzakta güvenli bir yerde.”

Ragnor’ın kaşları aşağı indi. “Aklıma kötü şeyler getiriyorsunuz.”

Vachel gülümsedi. “Özür dilerim kuzen.”

Aislinn’in paramparça olmuş elbisesinden su gibi parılayan zar zor kapanmış omuzlarının görüntüsü, Ragnor’ın düşüncelerini başka yöne sevk etti. Eğildi ve kızgın karşı koymalar ve şaşırtıcı ölçüde geniş repertuarda kötü sıfatlar eşliğinde onu kollarıyla sımsıkı sardı. Kızın sarf ettiği çabaya, neredeyse kollarından kurtulana kadar güldü, sonra tüm çabalarını boşa çıkartan demir gibi bir kısıpaca almış gibi onu kendine bastırdı. Başını onunkinin yanına eğdiğinde ve ıslak ıslak yanan ağzını kızın dudaklarına yapıştırdığında sırıtırıyordu. Birdenbire acıyla geri çekildi. Alt dudağından bir damla kan geldi.

“Seni küçük yılan!” diye boğulurcasına haykırdı.

Sessiz bir hırıltıyla Ragnor onu omzuna attı ve sert zırhı karnına vurup nefesini keserek kızı sersemletirken, yarı baygın omuzlarında sallandı. Karanlık merdivenlere giden yolu aydınlatmak için bir mum kaparak salonu geçti ve merdivenleri tırmandı, lordun odasına girerken gürültücü istilacıların seslerini aşağı katta bıraktı. Kapıyı bir tekmeyle kapattı ve mumu kenara koyduktan sonra yatağa yürüdü ve Aislinn’i kabaca yatağa attı. Yataktan atlamaya çalışmadan önce kızın uzun, ince bacakları bir an için gözüksü. Boğazındaki kalın ip onu engelledi ve hayrete düşmesine neden oldu. Zalim bir sırıtışla, Ragnor ipi tekrar, kız önünde işkenceccisine gözlerini

diken temkinli bir köpek gibi diz çökmüş hale gelene dek, bileğine dolamaya başladı. Onun gözü pek ifadesine kahkahalarla güldü ve bileğindeki ipi açarak yatağın devasa ayaklarından birine bağladı. Her zamanki yavaşlığıyla soyunmaya başladı, kılıcını, zırhını ve deri tuniğini ilgisizce yere attı. Şöminenin yanına geldi ve yalnızca gömleği, iç donu ve bacak koruyucusu kalana dek soyundu. Daha da kaygılanan Aislinn boğazındaki ipi deli gibi çıkartmaya çalışıyor ama parmakları sıkı düğümü hiç gevşetemiyordu. Ragnor ateşi kuvvetlendirdi ve daha fazla odun atıp odayı ısıttıktan sonra keten gömleğini ve yün bacak koruyucusunu çıkardı. Aislinn sarsılarak yutkundu çünkü adamın vücudu yağsız ve kaslıydı, bu da ona zor kullanarak kaçma konusunda pek az cesaret veriyordu. Yaklaşp bileklerini onun yanaklarına nazıkçe sürterken Ragnor neredeyse cana yakın biçimde gülümsedi.

“Dikenli çalıda bir çiçek,” diye mırıldandı. “Evet bu doğru, sen de benimsin. Wulfgar emirlerinin yerine getirilmesi karşılığı beni uygun bir ödül seçmekte serbest bıraktı.” Ragnor eğleniyormuş gibi kıkırdadı. “Bu şehirlerdeki en değerli varlık olan senden daha uygun bir ödül düşünemiyorum. Geri kalanlar benim dikkatimi çekmeye değmez bile.”

“Katliam için ödüllendirileceğini mi umuyorsun?” diye tısladı Aislinn.

Adam omuzlarını silkti. “Silahlı şövalyelere saldırıp, dükün elçisini öldürmenin ihtiyarın taraftarlarına ne getireceğini o köylüler çok iyi biliyordu. William için iyi bir iş çıkarttık. Ödülü hak ediyorum.”

Aislinn’in, canını aldığı bunca kişinin hayatına gösterdiği bu duyusuz ilgisizlikten tüyleri ürperdi. Boynundaki ip el verdiğince yatakta ondan uzaklaştı.

Ragnor bir kahkaha sağanağıyla başını geriye attı. “Benim küçük kumrum benden kaçıyor mu?” İpi bükerek onu kendine çekmeye başladı. “Gel kumru,” diye inledi yumuşakça. “Gel kumru ve yuvamı paylaş. Ragnor sana nazık davranacak.”

Aislinn ipin kendini çekmesiyle delicesine mücadele ederken, sıkılmış dişlerinin arasında hıçkırıklar dışarı çıkmak için çırpınıyordu. Nihayetinde dizlerinin üstünde adamın önüne çöktü. Ragnor çenesinin altındaki düğümü sıkılaştırarak başını arkaya atmaya zorladı, böylece devrilen gözleri ve tutuk nefesiyle ona bakar pozisyona geldi. Adam arkasına doğru uzandı ve bir sandığın üstünde duran şarap tulumunu yakaladı.

“Biraz şarap iç, kumrum,” diye tatlı tatlı söyledi, İçkiyi dudaklarının arasından zorla dökerken yüzü kızına çok yakın duruyordu. Aislinn öksürdü, nefesini tuttu sonra yakıcı sıvıyı yuttu. Ragnor, nefes almak için tekrar çırpınana kadar tulumu onun ağzına tuttu. Kızı bıraktıktan sonra yatağın üstüne oturdu ve tulumu kendi ağzına doğru boşaltarak biraz içip biraz da koyu kızıl içkide kendini ıslattı. Tulumu indirdi ve yüzünden artıkları silip göğsünü ovalarken gözleri parıldadı. Tulumu bir kenara bırakıp ipi çekmeye başladı. Aislinn’in mücadele için artık eskisi gibi gücü kalmamıştı, adam da yüzleri birbirine bir karış uzaklıkta kalacak kadar ip çekti. Bira ve şarapla ekşimiş nefesi neredeyse onu kusturacaktı ama birdenbire eli elbisesinin boynuna uzandı ve seri bir hamleyle elbisesini yırtarak çıkarttı ve bir kenara fırlattı. Aniden serbest bırakılmıştı, şaşkınlıkla arkaya tökezledi. Ragnor gülümseyerek yatağa uzandı, Aislinn ani bir korku ve utançla kendini örtmeye çalışırken şarabından büyük yudumlar alarak onu izledi.

“Şimdi bana gel minik kumru, öyle çırpınıp durma,” diye kandırmaya çalıştı. “Ne de olsa daha kötüsüyle de karşılaşabilirsin.” Sarhoş bakışlarla şehvetle baktı, gözleri kızın bedeninin her baştan çıkarıcı kıvrımını yalayıp yutuyordu. “Aşağıdaki ahmak hödüklerin altına yatmaya da zorlanabilirsin.”

Aislinn’in gözleri kocaman açıldı ve tekrar boynundaki kördüğümü çözmeye çalıştı.

“Yoo, yoo kumrum.” Sırıtarak ipi çekti, onun elleri ve dizleri üzerine çekmesini sağladı. Acı ve hayal kırıklığıyla

nefesini tutan Aislinn o şekilde kaldı ama nefretini göstermek için bakışlarını adama dikti. Yarım yamalak bir hırıltı ve darmadağın saçlarıyla, kızıl sarı ışıklar saçarak, bir tür vahşi yaratık gibi savaş pozisyonu almıştı. Ragnor'ın duyduğu şehvet her dakika artıyordu.

“Ah, hiç de kumruya benzemiyor,” diye mırıldandı. “Caldalozun teki. Eğer sen bana gelmezsen, ben sana gelirim.”

Yataktan kalktı ve Aislinn nefesini tuttu. Dudaklarında belirsiz bir gülümseme, gözlerinde arzuyla adam ilerledi. Aislinn toparlandı ve temkinle geriye çekildi. Bir korku sağanağı ve soğuk ürpertiler vücudunda dolaştı ve hıçkırıyormuş gibi nefesi hızlanıp kesik kesik oldu. Hlynn gibi haykırmak, dehşetini ağlayarak dışarı vurmak istiyordu. Gırtlığında filizlenen iniltiyi hissetti ve saf umutsuzluğun boğuculuğuyla savaştı. Ragnor hâlâ onu izliyordu, aynı kötücül bakış dudaklarını çarpıtmış, aynı gözü pek, şahin bakışlar onun her hareketini yiyip bitiriyordu, öyle ki sonunda yatakta geri çekilecek bir yeri kalmamıştı. Adamın arkasındaki gölgeler bulanıklaşıyor ve onun yakışıklı, zalim yüzü bütün görüşünü kaplıyordu. Titrek şömine ışığında, uzun ince bedeni hafif tüylü gözüküyordu. Panik içinde dalgalandı ve onu öyle boğdu ki artık zar zor nefes alabiliyordu. Ragnor elini uzattı ve göğsüne koydu, bir çılgılla Aislinn geriye kaçtı ama adam onu tuttu ve ikisi yatağın üstüne yuvarlanana dek ileri doğru bastırdı. Artık yakalanmış, onun altında mihlanmıştı. Oda gözlerinin önünde titreşirken ve adam kulağına tuhaf biçimde fısıldadı.

“Benimsin artık matmazel.” Sözleri küçük düşürücü ve belirsizdi. Yüzünü kızın ince boğazına sürttü. Tenine çarpan sıcak ve ağır nefesi, Aislinn'i kemiklerine dek dağlayacakmış gibi duruyordu. Tekrar mırıldandığında ağzı onun göğüslerini bulmuştu. “Sen benimsin. Ben senin efendinim.”

Aislinn kıpırdayamadı. Onun hükmü altındaydı ve artık bunu umursamıyordu. Adamın çıplak bedeninin ağırlığı onu yatağa daha da gömdü. Yakında sona erecekti...

Maida Şimdi sessiz ve hareketsiz duran dolaŐık bedenlere baktı. Başını arkaya atıp salondan gelen sevinç çığlıklarına taş çıkartacak bir kakhaha attı. AÇ bir kurdun sesi geceyi parçalamadı ve bu iki ses birleşti. AŞağıda büyük salondaki gürültücü istilacılar, bir ürperti soğuk parmaklarını kuvvetli omuzlarına dokundurunca sessizleştiler. Bazıları hiÇ böyle bir Şey duymadıklarından haÇ çıkardı ve bazılarıysa Wulfgar'ın gaza-bını düşünerek onun Şimdiden geldiğini düşündüler.

Aislinn, adının ona çok uzaklardan gelen bir yerden çağrıldığını duyunca yavaşça kalktı. Bilincini kazanmaya çalıştı ve göğsündeki devasa ağırlığı itti. Norman adam yanında uyandı, öteye yuvarlanarak onu kolunun korkunç ağırlığından kurtardı. Uykudayken Ragnor'ın yüzü masum görünüyordu, zorbalık ve nefret uyku maskesi altına gizlenmişti. Fakat Aislinn ona tiksintiyle bakıyor, kendisine yaptığı şeyden dolayı ondan nefret ediyor, vücudunda gezinen ellerini, sert bedeninin kendi vücudunu yatağa hapsedmesini gayet iyi hatırlıyordu. Şimdi ondan bir çocuğa sahip olma ihtimali olduğunu düşünerek başını umutsuzlukla salladı. Ah, Tanrı korusun!

“Aislinn,” dedi ses yine ve annesini, ince ellerini avcuna almış endişeyle yatağının kenarında dikilirken gördü.

“Acele etmeliyiz. Fazla vaktimiz yok.” Maida kızına yün bir elbise attı. “Nöbetçiler uyurken gitmeliyiz. Acele et yavrum, ne olursun.”

Aislinn annesinin sesindeki dehşeti işitti ama kendi kalbinde hiçbir duygu uyanmıyordu. Her şeye karşı hissizleşmişti.

“Kaçacaksak çabuk olmalıyız,” diye ısrar etti Maida yalvarırcasına. “Hepsi uyanmadan gel. Bir kerecik olsun güvenliğimizi düşün.”

Aislinn, yorgun ve berelenmiş, yataktan kalktı ve iç etekliği olmadan batan yün kumaşa aldırış etmeyerek elbiseyi

kafasından geçirdi. Norman savaşıyı uyandırabileceğinden korkarak, göz ucuyla rahatsız bir bakış attı. Fakat o deliksiz uyumaya devam ediyordu. Ah, diye düşündü, bu kadar huzurlu uyuduğuna göre kim bilir rüyaları ne kadar tatlıdır. Şüphesiz yataktaki zaferi onları daha da tatlandırmıştı.

Aislinn döndü ve camdan bakmak için pencereye gidip sabırsız bir hareketle panjurları açtı. Şafak güneşinin keskin beyazımsı ışığında solgun ve yorgun duruyordu, ilerideki bataklıktan yükselen sabah sisi kadar kırılğan ve hassastı. Saçını toplayıp parmaklarıyla taramaya başladı. Ama Ragnor'ın uzun kahverengi parmaklarının baskısı, onu incitmesi, ona boyun eğdirmeye çalışmasının anısı aniden durmasına neden oldu. Dalgali ağır yığını omuzlarının üzerinden itti, gevşekçe göğsüne ve kalçalarına dökülmesine neden oldu ve oda boyunca dümdüz yürüdü.

“Hayır anne,” dedi kararlılıkla. “Bugün kaçmayacağız. Babamın saygıdeğer cesedi kartal ve kurtlara yem olarak yatar-ken olmaz.”

Bilinçli adımlarla Aislinn odayı terk etti ve yaşlı kadını ardında hüsrân içinde bıraktı. Aşağıdaki salonda, Maida yerin üstüne yayılmış uyuklayıp horlayan sarhoş Normanlar'ın üstünden dikkatle atladı.

Sessizce süzölen bir hayalet gibi Aislinn onun önünde yürüyordu. İnce uzun vücudu el verdiğince Darkenwald'ın yıpranmış kapısını çekip açtı, sonra ölümlerden yükselen iğrenç koku nedeniyle neredeyse boğularak tökezledi. Midesi ağzına geldi ve katıksız bir mücadeleyle kusmamayı başardı. Babasının kine gelinceye dek pek çok biçimsiz cesedin yanından geçti. Şimdi kaskatı duruyordu, omuzları çimenlere yaslanmış, kılıcı sıkılmış yumruğunun içinde kolları iki yana açılmıştı, isyankâr bir ifade ise hâlâ dudaklarında asılı duruyordu.

Sessizce dikilip babasının yasını tutarken tek gözyaşı damlası Aislinn'in yanaklarından süzöldü. Yaşadığı gibi ölmüştü; şerefle ve çok sevdiği topraklar kendi kanıyla susuzluğunu

giderirken. Aislinn onun öfke nöbetlerini bile özleyecekti. Ne acı, ne keder! Ne yalnızlık şu ölüm!

Annesi onun yanında durdu ve ona sıkı sıkıya yaslandı, ağırlaşmış havada nefes nefeseydi. Maida öldürülmüş kocasına baktı ve gürültülü, uzun bir nefes aldı. Alçak sesli bir ağıda başladı ve bunu kulak tırmalayan bir feryatla bitirdi.

“Ah, Erland senin bizi böyle terk etmen hiç adil değil, hırsızlar malikânemizde dört dönüyor ve öz kızımız gece eğlen-cesi oluyor!”

Kadın dizlerinin üstüne çöktü ve sanki tutup kaldıracakmış gibi ölü kocasının zırhına yapıştı. Gücü tükendi ve çaresizlik içinde yalvararak diz çöktü.

“Ne yapmalıyım? Ne yapmalıyım?”

Aislinn cesedin yanına yürüdü ve babasının elinden kılıcı aldı. Bir zamanlar sevgisini gösteren kolu tutarak, cesedi duracağı daha yumuşak bir yer bulmak için sürükledi. Annesi de diğer eli tuttu ama yalnızca yamru yumru parmağından armalı muazzam bir yüzüğü çıkarmak için. Aislinn’in bakışları üzerine ona döndü.

“Bu benim! Çeyizimin bir parçası! Bak, babamın arması.” Yüzüğü Aislinn’in yüzüne doğru salladı. “Bunu almalıyım,” diye yalvardı annesi.

Onları şoke eden bir ses yükseldi. Yaşlı kadın, yüzü kordudan çarpılmış halde zıpladı. Kocasının elini bıraktı ve inanılmaz bir çeviklikle yıkılmış savaş meydanı boyunca koştu ve bataklığın köşesindeki bir çalılığın içinde kayboldu. Aislinn babasının kolunun tekrar yere düşmesine izin verdi ve onu bile şaşırtan bu bilinmeyen tehlikeyle yüzleşmek için sakin bir kararlılıkla döndü. Daha önce hiç görmediği türden, diğer savaşçıların yanında yanışma gibi kalacağı, ata binmiş uzun bir savaşçının görüntüsüyle gözleri açıldı. Aislinn olduğu yerde kaldı ama bu devasa görüntü ona yaklaştıkça, kendi kadınlığı ve kırılganlığını ona hatırlatıyor ve Aislinn, içinde dehşetin büyüdüğünü hissedebiliyordu. Miğferinin gölgesi adamın kaşlarına düşüyordu ama burnunun ardın-

da elik grisi gözler onu paramparça edecekmiş gibi bakıyordu. Aislinn'in cesareti, bu bakışlarla kırıldı ve korkunun soğuk eli onu yakalarken sarsılarak yutkundu.

Kızıl ve altın rengi üstüne işlenmiş öfkeli siyah kurt desenli kalkanı, bir şeritle eyerinden sarkıyordu. Aislinn birden onun bir gayr-i meşru olduğunu anladı. Eğer heybetinden ve atının büyüklüğünden bu derece korkuya kapılmasaydı, adamla dalga geçmek için ona doğru çoktan hamle yapmıştı. Umutsuz bir başkaldırıyla çenesini yukarı kaldırıp bakışlarına karşılık verdiğinde, menekşe rengi gözleri bütün nefretini sergiledi.

Adam dudaklarını küçümseyerek büktü. Fransızca sözler çınladı havada, sesinin tonundan alaycılığı anlaşılıyordu.

“Sakson domuzu! Sizin hırsızlığınızdan hiçbir şey emniyette değil mi?”

Aislinn'in sesi cevap verirken daha yüksek fakat aynı alaycılıkla ıktı. “S r şövalye? Cesur Norman istilacılarımızın  l lerimizi huzur içinde gömdüğünü göremiyor musunuz?”

Katledilmiş insan yığınının alayla işaret etti.

Adam hakarete uğramış gibi burnundan soludu. “Kokuya bakılacak olursa epey oyalanmışsınız.”

“Yoldaşlarınızdan biri uyanıp da benim gitmiş olduğumu görünce s ylenecėi kadar uzun değil korkarım ki,” diye cevabı yapıştırdı. Kendine hâkim olmaya çalışmasına rağmen, adamın bakışlarına karşılık vermek için başını çevirdiğinde gözyaşları gözlerinde parlıyordu.

Savaşçı onu yakından incelerken hareket etmeksizin eyerinde rahatlamış göründü. Aislinn, adamın bakışlarının kendisini sakince s zd ğ n  hissetti. Ani bir rüzgâr y n elbisesini vücudunun hatlarını belli edecek şekilde üzerine bastırdı ve dikkatli bir göz için epey detay sundu. Adamın bakışları yukarı çıkınca, kızgınlıkla şişip kalkan yuvarlak göğüsler üzerinde arsızca gezindi. Aislinn'in yanakları, bu yavaş ve dikkatli değerlendirmesi üzerine kızarıp ısındı. Sıradan bir s t  kadının efendisi tarafından incelendiğinde hissettiği duyguları ona yaşatması onu  fkelenlendirdi.

“Şükret ki Sör Ragnor’a sunulacak şurada yatanların sahip olduğundan daha fazla şeyin varmış,” diye homurdandı ölüleri işaret ederek.

Aislinn’in kızgınlıktan dili tutuldu ama adam atından atladı ve gelip onun önünde dikildi. Sert bakışlar kendisine nüfuz ederken sessiz kaldı. Savaşçı miğferini çıkardı ve gelişigüzel bir şekilde koltuğunun altına sıkıştırdı, aynı anda kumaştan başlığını üst kısımlardan yakalayıp geriye, omuzlarının üstüne attı. Yavaşça gülümsedi, tekrar tartarak eli kızın göğsündeki bir saç buklesini tutmak için uzandı.

“Evet, sevinin ki sunacak çok daha fazla şeyiniz var matmazel.”

“Halkım verebileceklerinin en iyisini verdiler. Yapabilseydim ben de bir kılıç alır ve onların yaptığını yapardım.”

Savaşçı homurdandı ve yarı yarıya geriye döndü; görünür biçimde öğrenerek katliama göz attı. Aislinn söylediklerine rağmen onu tarafsız bir ilgiyle inceledi. Epey uzun duruyordu, kendisi de kısa olmamasına rağmen kendisinden en az iki karış uzundu. Açık kahverengi saçı darmadağındı ve güneşten yer yer çizgiler oluşmuştu. Uzun zırhlı kıyafeti ağır olmasına rağmen, fazla çaba sarf etmeden rahatlıkla hareket ediyordu. Norman’ın şık kıyafetler içinde pek çok genç kızın kalbini çalabileceğini tahmin etti. Gözleri iri, kaşları yerli yerindeydi ama şu andaki gibi sinirlendiğinde kaşları aşağı iniyor ve uzun, ince burnunu keskinleştirerek ona avlanan bir yaratık havası veriyordu. Ağzı geniş, dudakları ince ama güzel kıvrımlıydı. Elmacık kemiklerinden çene çizgisine inen bir yara izi soluklaşmış ve sanki hırsla dişlerini sıkmaktan onun altındaki kaslar güçlenmişti. Hızlı bir hareketle yüzünü tekrar ona çevirdiğinde Aislinn kendini onun soğuk gri gözlerine bakar buldu ve şaşkınlıkla nefes aldı. Güçlü, beyaz dişleri dudaklarının arasından görünürken boğazından alçak bir homurtu yükseldi. Aislinn bu vahşi görünüşünden sersemlemişti; adam bir tablodaki bir tazıyı andırıyordu. Hayır, bundan da öte. Hiç yaşlanmayan düşmanından intikam

almaya hazırlanan bir kurt gibiydi. Yanından hızlıca geçip uzun adımlarla koşarcasına Darkenwald'ın ana kapısına gitti ve içeri girip kayboldu.

Adam içeriye ayak basar basmaz malikâne yıldırım çarp-
mışa dönmüştü. Aislinn onun yüksek sesle bağırıldığını ve
ağır duvarların itişip kakışan istilacıların sesiyle yankılandı-
ğını duyabiliyordu. Kızgınlığını unutarak dinledi ve bekledi.
Annesi sessizce binanın köşesine gitti ve otoriter bir biçimde
gelmesi için işaret etti. Gönülsüzce Aislinn dikkatini önün-
deki göreve verdi ve başka yere sürüklemek için babasının
kolunu yakaladı. Ama korkunç bir çığlğın havayı yarıp, deh-
şet içinde Ragnor'ın çıplak biçimde kapıdan atıldığını görün-
ce şoke oldu. Elbiseleri ve kılıcı onu takip ederek tozun top-
rağın içinde yanına düştüler.

“Geri zekâlı!” diye haykırdı kızgınlıkla onu atan kişi,
Ragnor'ın altında yattığı basamakların üstünde duruyordu.
“Ölülerin bana faydası olmaz!”

Gözleri apaçık bir memnuniyetle parlayan Aislinn, ayağa
kalkmak için çabalayan ve bu aşağılanmadan epey etkilenmiş
gözükten Ragnor'ı keyifle izledi. Dudakları hırıltıyla geri çe-
kilen Ragnor elini kılıcına uzattı ve yukarıda onu gözleyen
gri gözler uyarırcasına parladı.

“Dikkat et Ragnor, senin kokun da kurbanlarınıninkine ka-
rışabilir.”

“Wulfgar, seni şeytan dölü!” diye boğulurcasına bir kız-
gınlıkla haykırdı Ragnor. Pervasızca meydan okudu. “Buraya
gel de seni adam gibi şişleyeyim.”

“Şu anda anıran çıplak bir çakalla dövüşmekle ilgilenmi-
yorum.” Aislinn'in ilgisini fark ederek ona doğru elini uzattı.
“Her ne kadar bu hanım senin ölmeni istese de ne yazık ki
bana lazım olduğun durumlar var.”

Ragnor, Aislinn'in onu keyifle izlediğini görünce şaşkın-
lıkla sışradı. Küçük düşürölmüşlük ve öfke yüzünü karart-
mıştı. Mırıl mırıl lanet okuyarak bacak zırhını kaptı ve kıza
çıkışmadan önce onları giyiverdi.

“Senin ne işin var burada?” diye sordu. “Neden malikâne-neden ayrıldın?”

Aislinn alçak sesle güldü, gözleri nefretle doluydu. “Çünkü canım öyle istedi.”

Ragnor gözlerini ona dikti ve onun bu isyankâr doğasını güzelliğine veya çok iyi hatırladığı yumuşak, sevimli bedenine zarar vermeden nasıl bastırabileceğini düşündü. Çünkü o leziz hatırayı unutmak epey zordu. Daha önce böyle cesur bir kadın görmemişti.

Uzanarak onun ince bileğini yakaladı. “Malikâneye git ve beni bekle. Yakında bana ait olduğunu ve itaat etmek zorunda olduğunu öğreneceksin.”

Aislinn kolunu geri çekti. “Benimle bir kez yattın diye bana sahip olduğunu mu düşünüyorsun?” diye tısladı. “Ah, söz şövalye, öğrenecek çok şeyiniz var. Asla sizin olmayacağım. Size olan nefretim bütün ömrümce beni size karşı düşman yapacak. Babamın kanı toprakta inliyor, bana yaptıklarınızı hatırlatıyor. Şimdiyse bedeni gömülmek için yalvarıyor ve ben bunu yerine getirmekle yükümlüyüm. Beni yalnızca benim de kanımı dökerek durdurabilirsiniz.”

Ragnor tekrar sertçe onun kollarını yakaladı, tutuşu kızın nazik tenini deliyordu. Ragnor, Wulfgar’ın onları ilgiyle izlediğinin farkındaydı ve bu inatçı kaltağa sözünü geçiremeyeceği düşüncesi hayal kırıklığını daha da artırıyordu.

“Onu daha iyi gömebilecek başka kişiler var,” diye alçak sesle hırladı Ragnor sıkılmış dişlerinin arasından. “Ne diyorsam onu yap.”

Aislinn’in çenesi, parlayan gözlerine baktığında dikleşti. “Hayır,” dedi. “Bu işin sevgi dolu eller tarafından yapılmasını tercih ederim.”

İkisinin arasında sessiz bir savaş yaşandı. Ragnor’ın eli vuracakmış gibi gerilmişti, sonra hiçbir uyarıda bulunmadan onu itti ve tozun toprağın içine sendeleyip düşmesine neden oldu. İnce vücudunu tepeden turnağa süzerek tepesinde dikilmeye başladı. Aislinn çabucak elbisesini kalçalarına indirdi ve adamın bakışına soğukça karşılık verdi.

“Bu seferlik geri çekiliyorum matmazel. Ama sakın bir daha beni sınamaya kalkmayın,” diye uyardı Ragnor.

“Gerçekten de kibar bir şövalye,” diye dalga geçti Aislinn ayağa kalkarak ve morarmış bileğini ovaladı. Karşısındaki kızın tiksinti dolu bakışları bir anlığına onu duraklattı ve sonra malikânenin merdivenlerinin yakınlarında rahatça dikilen uzun savaştının yanına gitti. İri yarı Norman gözlerinin içine baktı ve gülümsedi, birazcık alaycılıktan biçimli dudakları bükülmüştü.

Aislinn yeni şövalyenin kendisini tam bir takdirle süzdüğü bakışları fark etmeyerek aniden keskin bir dönüş yaptı. Babasının kolunu bir kez daha tutarak eğildi ve onu tekrar çekmeye başladı. İki adam da dikilip izlediler, en sonunda Ragnor yardım etmeye gitti ama reddedildi.

“Git buradan!” diye haykırdı Aislinn. “Bizi kısacık bir an olsun yalnız bırakamaz mısın? O benim babamdı! Bırak da onu gömeyim.”

Ragnor ellerini iki yanına koydu ve tekrar yardım etmeye kalkışmadı ama yeterince giyinik olmadığından rüzgârın ısırtıcı soğuğunu hissederek giyinmeye gitti.

Aislinn büyük bir kararlılıkla babasını avludan, malikânenen birazcık uzaktaki bir ağacın altına sürükledi. Bir kuş başının üstündeki dalların arasından uçuverdi, Aislinn özgürlüğüne imrenerek kuşu izledi. Wulfgar’ın arkasından yaklaştığını fark etmeden kuşun ardından bakmaya devam etti. Ama ağır bir nesne ayaklarının dibine atıldığında irkildi ve başını çevirdi. Adam küreği işaret etti.

“Seven eller bile alete ihtiyaç duyar matmazel.”

“Siz de en az Norman yoldaşınız kadar naziksiniz söz şövalye,” diye kısaca cevap verdi ve sonra bir kaşını kaldırdı. “Yoksa size artık ‘lordum’ mu demeliyim?”

Adam resmi bir reverans yaptı. “Nasıl isterseniz matmazel.”

Aislinn’in çenesi havaya kalktı. “Benim babam buranın lorduydu. Size Darkenwald’ın Lordu olarak hitap etmek hoşuma gitmez,” diyerek gözü pek bir cevap verdi.

Norman şövalye soğukkanlı bir halde omuz silkti. “Ben Wulfgar olarak tanınırım.”

Onun canını sıkmayı uman Aislinn şimdi kendisi huzursuz hissediyordu. Fakat bu isim ona yabancı değildi, Sör Ragnor’ın ve kuzeninin geçen akşam ondan nefretle söz ettiklerini gayet iyi hatırlıyordu. Belki de bu adamı kızdırmaya çalışarak kendi hayatını riske atıyordu.

“Belki de dükünüz sizin onun adına kazandığınız bu toprakları başkasına verir,” diye cevap verdi arsızca. “Şu anda bu toprakların lordu değilsiniz ve belki de hiç olmazsınız.”

Wulfgar yavaşça gülümsedi. “Willam’ın sözünün eri olduğunu öğreneceksiniz. Bu topraklar şimdi benim sayılır, İngiltere de yakında onun olacak. Umudunuzu yanlış arzulara bağlamayın matmazel, sizi hiçbir yere götürmezler.”

“Bana umut edecek ne bıraktınız ki?” diye sordu Aislinn acı acı. “İngiltere’ye umut edecek ne bıraktınız ki?”

Adamın kaşı alaycılıkla kalktı. “Bu kadar çabuk mu pes ediyorsunuz? Ben de eteğinizin altında biraz cehennem ateşi ve kararlılık gördüm sanmıştım. Yanlış mı gördüm yoksa?”

Bu satışma üzerine Aislinn’in tepesi attı. “Bana fazla pervasızca gülüyorsun Norman.”

Adam öfkesine kıkır kıkır güldü. “Görüyorum ki daha önce hiçbir cüretkâr delikanlı sizinle uğraşmamış. Eminim ki hepsi size haddinizi bildirmek için yanıp tutuşmuştur.”

“Bu işte daha yetenekli olacağınızı mı düşünüyorsunuz?” diye dalga geçti. Başıyla, onları uzaktan izleyen Ragnor’ı işaret etti. “Nasil yapacaksınız peki? O ırzıma geçti, siz de mi aynısını yapacaksınız?”

Kız gözleri dolarak kötü kötü baktı ama Wulfgar başını salladı ve uzanarak onun çenesini tuttu.

“Hayır, sizin gibi birini ehlileştirmek için daha etkili yöntemlerim var. Acının hiçbir etki edemediği durumlarda, haz silahtır.”

Aislinn onun elini itti. “Eğer bana nezaketle hükmedebileceğinizi düşünüyorsanız Sör Wulfgar, kendinize fazla güveniyorsunuz demektir.”

“Kadınlara karşı hiçbir zaman nazik olmadım,” diye cevap verdi rahatça ve onun korkudan bir anlığına titremesine neden oldu.

Aislinn ne kastettiğini anlayabilmek için bir dakikalığına onun gözlerini inceledi ama hiçbir şey bulamadı. Daha başka bir şey demeden küreği aldı ve kazmaya başladı. Wulfgar onun beceriksiz hareketlerini izledi ve gülümsedi.

“Ragnor’a itaat etmeniz gerekirdi. Sanırım onun yatağına girmeniz de yükümlülüklerinizden biriydi.”

Aislinn gözlerini ona çevirdiğinde buz gibiydi. “Sizce biz, hepimiz en kolay yolu bulmaya çalışan fahişeler miyiz?” diye sordu. “Boyun eğmektense bir sıçanla yatmayı tercih etmem sizi şaşırtır mıydı?” Adamın gri gözlerine manalı manalı baktı. “Normanlar ya da sıçanlar. Gerçi aralarında pek fark yok.”

Wulfgar sözlerinin etkisini artırmak istiyormuş gibi tane tane konuştu. “Ben sizinle yatana kadar matmazel, Normanlar ile ilgili yargıda bulunmayın. Anıran bir palavracı yerine bir erkek tarafından sahip olunmayı tercih edebilirsiniz.”

Aislinn cevap veremeyerek dehşet içinde baktı. Tehdit savurmaktan ziyade bir gerçeği ortaya koyar gibi konuşmuştu ve çok iyi biliyordu ki bu Norman ile yatağını paylaşması yalnızca bir zaman meselesiydi. Onun uzun, geniş omuzlu bedenini düşündü ve, eğer bana sahip olmaya karar verirse ağırlığı altında ezilir miyim, diye düşündü. Söylediklerine rağmen onu büyük ihtimalle Ragnor gibi incitecek ve tattırdığı acıdan zevk alacaktı.

Babası kızıp, sabrını kaybederek onun için Kerwick’i seçene dek evlilik tekliflerini reddettiği pek çok erkeği düşündü. Artık kimsenin resmi eşi olamayacağım, diye geçirdi içinden, sadece kullanılıp onu isteyen sıradaki kişiye atılacak sıradan bir hizmetçiydi. Bu fikirle için için titredi.

“İngiltere’yi fethetmiş olabilirsin Norman ama seni uyarıyorum, bana öyle kolay hâkim olamayacaksın,” diye tısladı.

“Ben de seni uyarıyorum ki bu eğer bir yarışma haline gelirse daha çok zevk alırım kadın. Zaferimin meyvelerinden büyük bir zevk alacağım.”

Aislinn ona dudağını büktü. “Seni kibirli budala! Beni sizin o zayıf iradeli Norman fahişelerinizden biri mi sandın ki bir işaretinle kendimi önüne atayım? Yakında daha iyi anlar-sın.”

Adam güldü. “Bir ders verilecek ama kime olacağını bekleyip göreceğiz. Ancak şimdiden kendimi bu işin galibi olarak görüyorum.”

Bunları söyledikten sonra arkasını döndü ve onu arkasından hiddetle bakar halde bırakarak uzaklaştı. Fakat ilk defa Aislinn onun topalladığını fark etti. Acaba bir savaşta mı olmuştu, yoksa doğuştan mıydı? Şiddetle, her ne şekilde ol-duysa ona derin bir acı verdiğini umdu. Ragnor’ın üzerin-deki bakışlarını hissederek Aislinn döndü ve ikisine de lanet ederek toprağa küreği sapladı. Toprağı onlardan biriymiş gibi kızgınlıkla yardı. İşine devam ederken, iki adamın hararetle konuştuğunu fark etti. Wulfgar’ın ses tonu alçaktı ama keli-meleri öfke saçıyordu. Gururunu birazcık olsun kurtarabil-mek için Ragnor zoraki bir hiddetle konuşuyordu.

“Bu yeri senin için güvenli hale getirmekle görevlendi-rildim. Dükün İngiliz danışmanları, bir şey bilmeyen yaşlı ve niteliksiz kişilerin bize burada kılıç çekebileceğini söyle-mişti, doğru. Fakat ihtiyar lordun bize saldıracağını ve köy-lülerin bizi öldürmeye çalışacağını nereden bilebilirdik? Ne yapmamızı isterdin Wulfgar? Dikilip ölmemizi ve kendimizi savunmak için silahlarımızı çekmememizi mi?”

“Seninle gönderdiğim barış teklifini okutmadın mı?” diye sordu Wulfgar. “İhtiyar adam gururuyla tanınırdı, kan dö-külmemesi için ona taktik gözeterek yaklaşmak gerekirdi. Buraya ondan evini talep eden fatihler gibi at üstünde gele-ceğinize neden daha fazla dikkat etmediniz? Tanrım, bu tarz kişilerle başa çıkmak için uyulması gereken yolun her adım-ını size göstermem gerekecek kadar ahmak mısınız? Ona ne söyledin?”

Ragnor alayla güldü. “Onu kızdıranın senin sözlerin ol-madığından nasıl bu kadar eminsin? İhtiyar senin ricandaki

bilgeliğe rağmen bize saldırdı. Elçinin senin verdiğin parşömeni okumasına boş yere izin verdim.”

“Yalan söylüyorsun,” diye gürlledi Wulfgar. “Ona ve ailesine silahlarını bırakması karşılığında anlaşma şartlarınca güvenlik önerdim. Bu kadar aptal olamaz. Ailesini kurtarmak için teslim olmayı kabul ederdi.”

“Belli ki yanılmışsın Wulfgar,” diyerek sırttı Ragnor. “Ama aksini kim ispatlayabilir ki? Adamlar bu barbar dilin tek kelimesini anlamıyor ve elçi de bu hususta çok becerikliydi. Anlaşmayı sadece ben ve elçi gördük. Benim hakkımdaki iddianı nasıl kanıtlayacaksın?”

“Kanıtı gerek yok,” diye hırıldadı Wulfgar. “O insanları katlettiğini ben biliyorum.”

Ragnor kibirle kahkaha attı. “Birkaç Sakson’u ızdıraplarından kurtarmanın bedeli ne? Sen Hastings’te buradakilerden daha fazlasını öldürdün.”

Wulfgar’ın yüzü taş kesildi. “Bunun sebebi yalnızca Cregan’ın gücünün daha fazla olduğu yönündeki söylentilerdendi, bu yüzden senin yaşlı bir adamı manasız bir dövüşten vazgeçirecek mantığa sahip olduğunu düşünerek onunla karşılaşmaya ben gittim. Ama görüyorum ki yanılmışım ve seni buraya göndermeye karar verdiğim için pişmanlık duyuyorum. İhtiyarın ölümü bir şey ifade etmiyor ama köylülerin yerine yenilerini bulmak zor olacak.”

Bu sözleri Aislinn’i derinden yaraladı ve küreği savururken yere isabet ettiremeyerek küreğin üstüne devrildi. Nefesini kesen bir sertlikle çimenliğe düştü. Acıyla nefes alarak ıstırap içinde sessizce uzandı, öfkesini ve çektiği azabı haykırarak dışarı atmak istiyordu. Bu insanlara göre hiçbir hayatın değeri yoktu fakat babasını seven ve saygı duyan bir evlat olarak onun hayatı kendisi için çok değerliydi.

Hararetili konuşma duruldu ve dikkatleri bir kez daha ona çevrildi. Wulfgar malikânedeki köylülerden birine bağırdı. Bu köylü on üç yaşında Ham adında gürbüz bir gençti.

“Lordunu göm,” diye emir verdi Wulfgar ama gencin göz-

lerinde bir kavrayış kıpırtısı göremedi. Norman ne dediğini açıklaması için Aislinn'i işaret etti ve Aislinn de pes ederek küreği ona verdi. Genç adam mezarı kazarken Aislinn ağırbaşlı bir halde onu izledi, bu sırada Norman piçin malikâne-
nedeki istilacıları kaldırarak ölüleri toplattığının farkındaydı.

Aislinn ve Ham beraberce babasını bir kurt derisine sarıldılar ve onu mezara sürüklediler, kudretli kılıcını da göğsüne yerleştirdiler. Son toprak dolu kürek de üstüne atıldığında, Maida ürkek bir biçimde gelerek toprak tepeciğinin üstüne uzandı ve ağlayarak acısını dışarı vurdu.

“Bir rahip!” diye inledi. “Mezarın kutsanması gerek.”

“Evet, anne,” diye mırıldandı Aislinn. “Biri getirilecek.”

Aislinn, Maida'ya bu kadarcık güvence vermeye cesaret edebilmişti ama nasıl bir rahip çağıracağına dair hiçbir fikri yoktu. Darkenwald'ın tapınağı, aylar önce rahibinin ölümlüyle boş kalmış ve kısa süre sonra da bir yangınla harap olmuştu. Cregan'daki keşiş, başka bir din adamı olmadığından Darkenwald'daki insanlara hizmet vermişti. Fakat onun yanına gitmek, kimse tarafından görülme bile -ki bu olası değildi- hayatını riske atmak demekti. Atı ahırda bağlıydı ki orayı da bazı Normanlar ot yatağı yapmıştı. Aislinn çaresizliğinin tam anlamıyla farkındaydı ve annesine fazla bir teselli sağlayamayacağını da bilincindeydi. Ama annesi tehlikeli bir şekilde deliliğe sürükleniyordu ve Aislinn, hayal kırıklığının onu karanlık sulara itecek son darbe olmasından korkuyordu.

Aislinn gözlerini Wulfgar'ın durduğu yere dikti. Adam atının zırhını çıkarıyordu ve Aislinn onun bu hareketinden Cregan'dansa burada kalmaya niyetlendiğini anladı. Darkenwald münasip bir tercihti, şehirde daha az insan olmasına rağmen malikânesi daha büyüktü ve bir ordunun ihtiyaçlarına cevap vermeye daha uygundu. Babası Erland bunu geleceği düşünerek planlamıştı. Yapı çoğunlukla taştan inşa edilmişti, yangınlara ve saldırılara karşı tamamen ahşaptan inşa edilen Cregan'daki malikâneye göre daha dayanıklıydı. Evet,

Wulfgar burada kalkacaktı ve Aislinn biliyordu ki onun zevki için kurban edilecekti.

“Leydim?” dedi Ham.

Aislinn döndü ve delikanlının kendisine baktığını gördü. O da yaşlı kadının durumunun farkına varmıştı ve Aislinn’i şu anda otorite olarak görmekteydi. Gözleriyle sordu. Dilleri kafasını karıştıran bu adamlarla başa çıkma konusunda ondan rehberlik bekliyordu. Delikanlıya verecek bir cevap bulamayarak Aislinn bitkin halde omuz silkti ve ona sırtını dönerek yavaşça Wulfgar’a doğru yürüdü. Norman adam o yaklaşırken etrafına baktı ve uğraştığı işi bıraktı. Büyük bir tereddütle Aislinn adama ve incelediği iri ata korkuyla yaklaştı. Ona yaklaştıkça duyduğu kaygı artıyordu.

Wulfgar atın ipeksi yelesini okşayıp gemini tutarken ona bakıyordu. Aislinn derin bir nefes aldı.

“Lordum,” dedi sertçe. Hitabı dile getirirken çok zorlanmıştı ama annesinin akıl sağlığı ve Darkenwald halkının Hristiyan gibi gömülmesi için gururunu bir defalığına kenara bırakmak zorundaydı. Sesi kararlılığıyla güçlendi. “Bulunacağım ufak bir rica var.”

Wulfgar başını salladı ve hiçbir şey demedi ama Aislinn onun meraklı ve aynı zamanda serinkanlı bakışlarının üzerine dikildiğinin farkındaydı. Onun hor görüsünü hissetti ve hayatlarına giren bu yabancı, bu istilacıya lanet etti. Uysal olmayı hiçbir zaman becerememişti. Babasının anlaşılmadıkları bazı konularda ona öfkeleniği anlarda bile, mesela taliplerinden birini seçmede gönülsüz davrandığında, diğer insanların yaşamları için endişeleniyormuşçasına önünde korkuyla eğildiği coşkun kızgınlığına karşı bile inatçı, iradeli ve korkmadan dimdik durabilmişti. Ancak Aislinn biliyordu ki istediğini nezaket ve uysallıkla talep etse onun yaşlı kalbini yumuşatabilir ve kendi isteklerine boyun eğdirebilirdi. Şimdi aynı hileyi bu lanet Norman üzerinde deneyecekti, bu yüzden ölçülü bir tonda konuşuyordu.

“Lordum, bir rahip rica ediyorum. İstenecek çok ufak bir şey ama ölen bu insanlar için...”

Wulfgar başıyla onayladı. “Biri getirtilecektir.”

Aislinn adamın önünde dizleri üstüne çöktü ve bu bir dakika için mütevazı davrandı. Düzgün bir cenaze için yapabileceği tek şey buydu.

Wulfgar bir homurtuyla eğildi ve onu ayağa kaldırdı. Aislinn şaşkınlıkla bakışlarını ona dikti, gözleri devasa adamın gözlerinde bir mana aradı.

“Dimdik dur genç kız. Nefretine daha fazla saygım var,” dedi ve arkasını dönüp başka tek kelime etmeden malikâneye doğru yürüdü.

Wulfgar’ın adamlarınca eşlik edilen Creganlı köylüler, Darkenwald halkını gömmek için geldiler. Atlı, iri bir Viking’i takip eden bu adamlar yaklaştığında, Aislinn şaşkınlıkla Kerwick’i aralarında gördü. Rahatladı ve o yaklaşırken onu gizlice izledi. Muhafızlar köylülere ne yapmaları gerektiğini izah ederken dil sorunu yaşandı. Gene aynı derecede şaşırarak Kerwick’in bu oyunla ne amaçladığını düşündü, çünkü ona Fransız dilini bizzat kendisi öğretmişti ve o da çok başarılı bir öğrenciydi. Nihayetinde köylüler kendilerinden ne istendiğini anladılar ve cesetleri defin için seçip hazırlamaya başladılar, sersemlemiş gibi dikilen ve katledilen insanların görüntüsüyle dehşetle nefesi tutulan Kerwick hariç... Birdenbire arkasını döndü ve kustu. Wulfgar’ın adamları gülmeye başladılar, Aislinn ise alçak sesle onlara lanet okudu. Kalbi Kerwick için sızlıyordu, son zamanlarda çok fazla savaş görmüştü. Ama yine de onun kalkıp bu Normanlar’a hayşiyet ve gücün nasıl bir şey olduğunu göstermesini istiyordu. Ancak o bunun yerine kendisini aşağılamaları için onlara koz vermişti. Kerwick’i görmesinin sevinci acıya dönüştü ve arkasını dönüp malikâneye kaçtı. Onun ve kendini düşman önünde küçük düşürenlerin adına utanç duyuyordu. Baş öne eğik, ona yan yan bakan adamları fark etmeden, dosdoğru Wulfgar’a doğru yürüdü. Wulfgar zırhını çıkarmış, sadece tuniğiyle kalmıştı ve Kerwick’le beraber dönen Ragnor,

Vachel ve Viking ile dikiliyordu. Wulfgar, elini Aislinn'in sırtına t  y yumuşaklığında koydu.

"K       hanım, benimle olmak için sabırsızlandığınızı umut etmeye cesaret edebilir miyim?" diyerek takıldı kahverengi kaşını havaya kaldırarak.

Buna kahkahayla gülen yalnızca Viking oldu, Ragnor'ınsa yüzü karardı ve Wulfgar'a kıskançlık ve nefretle baktı. Ama bu Aislinn'in zaten sınırlarında zor zapt ettiği sinirlerini zıplatmaya yetmişti. Hissettiği aşağılanma duygusu tahammülünü a  mı  tı. Gururu bir kıvılcım gibi parladı ve mantığına ket vurarak onu akılsızca bir harekete sürükledi. İçinde alev alev yanan öfkeyle, kolunu çekti Wulfgar'ın yara izli yanağına sert bir tokat attı.

Odadaki adamlar dona kalarak nefeslerini tuttu. Hepsi Wulfgar'ın bu arsız kızı bir yumrukla yere indirmesini bekliyordu. Hepsi onun kadınlara olan tavrını biliyordu. Genelde onlarla pek bir i  i olmazdı ve biri onunla bir sohbet girişi-minde bulunsa ardına dönüp yürüyüp giderek hor gördüğünü gösterirdi. Daha önce hiçbir kadın ona vurmaya cesaret edememişti. Kadınlar onun karanlık ruh halinden korkarlardı. Soğuk, acımasız bakışlarını onlara çevirdiğinde yolundan kaçarlardı. Fakat kaybedecek çok şeyi olan bu sefil kız, daha önce kimsenin cesaret edemediğini yapmıştı.

Wulfgar kısa bir an için ona baktı, Aislinn'  e aklı başına gelerek birden korkudan uyuşmuştu. Menekşe gözler gri gözlerle buluştu. Adamın   a  ırdı  ı kadar o da kendi davranışından dehşete d    m    ti. Ragnor ise memnun g  z  k  yiyordu. Herhangi bir uyarıda bulunmadan Wulfgar'ın elleri pranga gibi koluna yapıştı ve birden onu çekerek kendisine çarpmasına neden oldu ve ona kuvvetle sarıldı. Ragnor da yağsız, sert ve kaslıydı ama bu demirden bir heykele çarpmak gibiydi. Aislinn'in dudakları şaşkınlıkla yarı yarıya açıldı ve adam a  zıyla o dudaklara saldırınca hayret dolu nefesi birden kesiliverdi. Etraftakiler bağırıp tezahürat yaptılar ve bu olaydan hoşnutsuz olan tek kişi Ragnor oldu.   fkeden mosmor

ve kıpkırmızı kesilerek, iki eli onları ayırmamak için sıkı sıkı vücuduna yapışık izledi.

Viking sevinçle haykırdı. “Hah! Kız dengini buldu!”

Wulfgar’ın eli Aislinn’in başının ardında geziniyor, yüzünü kendisinininkine doğru eğmeye zorluyor ve dudakları onun ağzında dolaşüyor, acıtıyor, araştırıyor, talep ediyordu. Aislinn göğsünde adamın kalbinin çivi çakılıyormuş gibi gelen ağır sesini hissetti, onun kendi incecik bedenine yapışmış sert ve tehditkâr vücudunun da farkındaydı. Kolu merhametsizce beline dolanıyor ve Aislinn başının arkasında, kayda değer bir çaba sarf etmeden kafatasını ezecek güce sahip büyük eli hissediyordu. Ama varlığının en derin, en karanlık, en bilinmeyen kuytularında ufacık bir kıvılcım tutuştu ve birden alevlenerek, aklını ve bedenini esir tutulduğu ihtiyatın soğuk ellerinden uyandırarak, alazlayarak onları tek bir heyecan girdabında kaynaştırdı. Tüm bilinci adamın haz veren ve keskince yükselen tadı, kokusu, uyandırdığı hisle tahrik olmuştu. Aislinn’in duyguları ılık bir heyecanla taşmış ve mücadele etmeyi bırakmıştı. Sanki kendi başlarına karar veriyorlarmışçasına, kolları işgalcinin sırtına yayıldı ve soğukluğu hummalı bir sıcaklıkla eriyip gitti. Wulfgar’ın düşman olması veya adamlarının izleyip tezahüratta bulunması şu an onun için çok az şey ifade ediyordu. Sanki yalnızca ikisi vardı. Kerwick hiçbir zaman aklını başından alacak güce sahip olmamıştı. Onun öpücükleri hiçbir zaman göğsünün derinliklerinde tutkunun uyanmasına, arzuya veya ona ait olmak için sabırsızlığa neden olmamıştı. Şimdi, bu Norman’ın kollarına kenetlenmişken, kendinden daha güçlü bir iradeye boyun eğiyor, hiçbir zaman sahip olduğunu bilmediği bir tutkuyla öpücüğüne cevap veriyordu.

Wulfgar onu aniden bıraktı ve Aislinn kendisini allak bullak eden bu tecrübenin onu hiç de etkilemediğini sonsuz bir hayretle fark etti. İçi utançla doldu ve bu Norman’ın tuttuğu yola, korkuya değil de arzuya dayanan bu baskıya karşı kendi zaafını fark etti. Onun öpücüğüne verdiği tepkiden taş kesilerek, geriye kalan tek silahı olan acı sözleriyle karşılık verdi.

“Normandiya’nın gayr-i meşru köpeği! Baban anneni hangi bataktan aldı?”

Salonda soluklar aniden tutuldu ama hakaretleri Wulfgar’ın kaşlarını yalnızca bir anlığına oynattı. Az önce gördüğü öfke miydi? Belki de acıydı? Ah, bu çok belirsizdi. Bu demir kalpli şövalyeyi incitmeyi umması zaten hataydı.

Wulfgar tek kaşını kaldırdı. “Şükran duygularınızı ifade ediş tarzınız çok tuhaf matmazel,” dedi. “Bir rahip çağırma isteğinizi unuttunuz mu?”

Asilik anında Aislinn’i terk etti ve kendi aptallığı onu dehşete düştü. Mezarların kutsanacağını söylemişti fakat şimdi onun aptallığı yüzünden Darkenwald halkı kutsanmadan çürüyecekti. Herhangi bir rica veya özür sözü söyleyemeden şaşkınlıkla bakakaldı.

Wulfgar hafifçe güldü. “Korkmayın matmazel. Benim sözüm sözdür. Pek değerli rahibinizin getirtileceğinden şüphemiz olmasın, tıpkı yatağımı paylaşacağınızdan şüphенizin olmaması gerektiği gibi.”

Bu sözleri üzerine kahkahalar tüm salona yayıldı ama Aislinn’in kalbi rahatsız edici bir çarpıntı yaşadı.

“Hayır Wulfgar!” Ragnor öfkeyle patladı. “Tüm kutsallar aşkına, daha fazla sınırı aşamazsın. Bana verdiğin sözü unuttun mu, hani ödül olarak canım ne isterse onu alacaktım? Dikkatli ol, çünkü bu malikânenin fethine karşılık olarak bu kızı seçtim.”

Wulfgar yavaşça ve temkinle bu küplere binmiş şövalyeye döndü ve gazap saçarak konuştu. “Ödülünü dışarıda gömülenlerin arasında ara, çünkü senin ücretin ancak onlar olur. Ödemem gereken bedeli bilseydim, senin ahmak cesaretine daha az sahip birini görevlendirirdim.”

Ragnor, Wulfgar’ın gırtlığına doğru bir hamlede bulundu ama Vachel ileri atıldı ve onu kollarından yakalayıp geri çekti. Ragnor kendini kurtarmak için çabaladı ama kuzeni kollarını gevşetmedi.

“Hayır, bu aptalca kuzen,” diye tısladı Ragnor’ın kulağına.

“Kendi ininde kurtla kapışmak, hem de dışarıda yandaşları kanımızı tatmak için bekliyorken! Düşün biraz. Kendi izini zaten üstünde bırakmadın mı? Şimdi bu piç kızın hanginizin enişini taşıdığını düşünüp duracak.”

Ragnor bunu göz önünde bulundurarak rahatladı. Wulfgar’ın ifadesi değişmemişti ama yanağındaki yara bronz tenine zıt düşecek biçimde beyazlaşmıştı. İskandinavyalı, soylu kuzenlere ve fısıldaşmalarına küçümseyerek dudak büktü.

“İtiraz yok sanırım? Zayıfların tohumları hep yüzeyde kalırken güçlüler her zaman bereketli yerleri bulurlar.”

Aislinn gizli bir memnuniyetle gülümsedi, tartışmalarına seviniyordu. Bu istilacı düşmanlar kendi aralarında kavga ediyorlardı. Öfkelerini alevlendirmek ve birbirlerini öldürmelerini izlemek kolay olacaktı. Yeniden başını gururla kaldırdı, adamların hararetli sözleri sayesinde morali düzelmişti ve Wulfgar’ı kendisine bakar halde buldu. Gri gözleri onun iç dünyasına bakıyor ve orada saklı sırları ortaya çıkarmaya çalışıyor gibiydi. Gördüğü şey onu eğlendirmiş gibi dudaklarının kenarıyla güldü.

“Kız kendi fikrini söylemedi,” diye belirtti Ragnor’a dönerek. “Bırakalım da ikimizden birini seçsin. Eğer bu sen olursan de Marte, hiç itiraz etmeyeceğim. Onu almana izin vereceğim.”

Aislinn’in umutları onu karmakarışık bir halde bırakarak yok oldu. Wulfgar onu tartışmasız verirse dövüş falan olmazdı ve niyetlendiği taktiği boşa çıkmıştı.

Ragnor’un ona açıkça bir arzuyla baktığını ve kara gözleriyle ödül olarak ona nazik davranacağı sözünü verdiğini görebiliyordu. Öte taraftan Wulfgar onunla dalga geçiyor gibiydi, onun için savaşmayacaktı. Zedelenmiş gururu Ragnor’ı seçmesi için bağırıyor, piçi küçümsemesini istiyordu. Onun egosunu incitmekten zevk alacaktı fakat aynı zamanda Ragnor’a hiçbir şekilde boyun eğemeyeceğini de biliyordu. Aislinn, Ragnor sanki bir bataklık sürüngeniymiş gibi ondan iğreniyordu. Ve her ne kadar küçük de olsa ondan bu şekilde intikam alabilecekse bunu bir kenara bırakamazdı.

Norman muhafızlar Kerwick'in içeri girmesine müsaade ettiklerinde vereceği cevap iki kat güçleşti. Sadece varlıklarıyla bile dikkat çeken bu sırık gibi adamların ortasında dikiilirken, Aislinn fark edilmeyeceğini umamazdı. Nişanlısı onu hemen fark etti. Azap dolu bakışını hissederek, gözlerini yavaşça Kerwick'in sıkıntılı yüzüne çevirdi ve orada ızdırap ve umutsuzluktan başka bir şey göremedi. Sessizce yalvarıyor gibiydi ama bu ne içindi emin değildi Aislinn, hatta istediği şeyi gerçekleştirebilecek miydi, ondan daha da kuşkuluydu. Görünürde hiçbir yarası yoktu ancak tuniği toz toprak içindeydi, sarı bukleleri dağılmıştı ve bakımsızdı. O her zaman entelektüel bir insan olmuştu, kitapları savaştırmayı öğrenmeye tercih ederdi. Şimdiyse bu vahşi istilacıların arasında tuhaf duruyordu. Aislinn yalnızca ona acıyabilirdi, hele ki düşmanlar onun cevabını beklerken yapabileceği hiçbir şey yoktu.

“Matmazel,” diye ısrar etti Wulfgar. “Sizin keyfinizi bekliyoruz.” Alay edercesine gülerken ‘keyif’ kelimesini vurgulamıştı. “Aşığınız olarak hangimizi seçeceksiniz?”

Aislinn, Kerwick'in gözlerinin açıldığını gördü ve mide boşluğunda dindiremediği bir soğukluk hissetti. Onu büyük bir ilgiyle seyreden adamların şehvetli bakışlarıyla boğulmuş, kendini hasta hissediyordu. Ne var ki hiçbir umrunda değildi. Kerwick'in yüzündeki acıya gelince, buna Kerwick'in kendisi tahammül etmek zorundaydı. Eğer ağzından tek söz çıkarsa, onun gururunu Normanlar'ın alaylarına açık etmiş olurdu.

Kaderine razı olarak iç çekti. Bu meseleyi artık ardında bırakmalıydı.

“Demek kurdu veya şahini seçmek zorundayım ama biliyorum ki şahin ve onun çığlıkları tuzağa yakalanmış bir kuzgununkinden farksız.” Ufak ellerinden birini Wulfgar'ın göğsüne koydu. “Bu yüzden seni seçiyorum. Bu yüzden sevgili aşığım, beni evcilleştirmek senin görevin.” Acı bir kahkaha attı. “Peki bu önemsiz ayak oyunuyla ne kazandın şimdi?”

“Yatağımı ısıtacak bir matmazel,” diye cevap verdi Wulf-

gar ve alaycı bir tonla ekledi; “daha fazlasını kazanabilir miydim ki?”

“Asla,” diye tısladı Aislinn ve ona kötü kötü baktı.

Ragnor öfkesini içine atmıştı, hiddetini gösteren tek şey sıkılmış yumruklarıydı. Aislinn’in parlak başı üzerinden Wulfgar ona baktı ve tane tane konuştu.

“Emirlerimde açıkça her adamın ganimetten adil bir hak alması gerektiğin belirtmiştim. Kendi görevlerine çıkmadan önce Ragnor, sen ve adamların kendiniz için ne aldıysanız bırakın.” Geçen akşam toplanan ganimet yığımına işaret etti. “Dük William önce kendi payını isteyecektir, ancak ondan sonra senin çabanın karşılığı ödenecek.”

Ragnor saldırganın eşliğinde duruyordu. Elini çözüp kılıcının kabzasının oralarda bir yeri kavrarken çenesi kilitlendi. Nihayetinde yeleşinden ufak bir torba çekti ve yığılmış ganimete doğru giderek içindekileri üstüne fırlattı. Aislinn annesinin muazzam yüzüğünü ve babasına ait pek çok altın parçayı tanıdı. Teker teker, Ragnor’ın bakışlarını üzerilerine diktiği adamları onun yanından geçerek kendi hazinelerini boşalttılar, öyle ki hazine yığını yarısı kadar büyümüştü. Her şey bittiğinde, Ragnor topukları üstünde gerisin geri döndü ve kızgınlıkla onlardan uzaklaştı ve Kerwick’i yolundan iterek ardında Vachel’la malikâneyi terk etti. Devasa kapı arkalarından kapandığında Ragnor yumruğunu eline vurdu.

“Onu öldüreceğim,” diye yemin etti. “Çıplak ellerimle onu lime lime edeceğim. Bu kız onda ne buluyor ki? Ben daha yakışıklı değil miyim?”

“Öfkeni dindir,” diye yatıştırdı onu Vachel. “Zaman onun hakkından gelecektir. O kız yalnızca aramızda nifak çıkarmak istiyor. Tartıştığımız sırada bunu onun gözlerinde gördüm. Tüm Normanlar’a dış biliyor. Bir engerekten sakınır gibi ondan sakın ama şu anda onun da eline geçen bir şey yok, ne de olsa bizi ne kadar seviyorsa Wulfgar’ı da o kadar seviyor.”

Ragnor doğruldu ve dalga geçti. “Evet, hem nasıl sevebilir

ki? Piç olduğu ve o yara izini taşıdığı için hiçbir kadın ondan hoşlanmaz.”

Vachel’ın gözleri parladı. “Kıza, kurdu çekici güzelliğıyle etkilemesi için zaman vereceğiz, sonra zaafa kapıldığında tuzığımızı kuracağız.”

“Evet,” diyerek onayladı Ragnor yavaşça. “Bunu yapacak kişi de aşüftenin kendisi olacak. Yemin ederim ki bana büyü yaptı Vachel. Hâlâ onun için arzu doluyum. Varlığımın her zerresi onu çırılçıplak halde kollarımda hatırlıyor ve eğer biraz zamanım olsaydı yere yatırıp ona tekrar sahip olurdum.”

“Yakında kuzen, yakında onu tekrar yatağı atacaksın ve kurt artık ona elini süremeyecek.”

“Burada sana söz veriyorum Vachel,” dedi Ragnor kesip atarak. “Öyle ya da böyle ona muhakkak sahip olacağım.”

3

Esir alınan Darkenwaldlı az sayıda adam, soğuk Ekim havasında bir gece bağlı kaldıktan sonra serbest bırakılmışlardı. Bir gün önceki yenilgiden dolayı hâlâ hissiz ve sersemlemiş halde dikiliyorlardı. Kadınlar yiyecek ve suyla meydana gelmiş, erkeklerini bulanlar onları doyurup eve götürmüştü. Diğer kadınlar katledilenleri teşhis etmiş, sonra kocaları ve oğulları çukurda yatarken sersemce başlarında dikilmişlerdi. Hem dirilerin hem ölülerin yüzlerini boş yere inceleyen bazı kadınlarsa, yakınlarımızı acaba bir daha hiç görebilecek miyiz, diye meraklanarak çekip gitmişlerdi.

Aislinn kederle olup bitenlerin hepsini malikânenin kapısından izlemişti. Wulfgar'ın görevlendirilmiş iki şövalyesinin direktifleri altında çalışan Creganlı köylüler katledilenleri gömmüştü. Aislinn onları düzenin sağlanması için Cregan'da kalan birkaç süvariyle konuşurken duymuştu. Annesiye çatlamış ve şişmiş yüzüyle meşe ağacının altındaki mezara gitmiş ve üstüne biraz çiçek serpmişti. Çömeliip sanki Erland'la konuşuyormuşçasına jestler yapmış ve elleriyle yüzünü kapatarak ağlamıştı.

Aislinn'in babası öldürüldüğünde 65 yaşındaydı, annesiye yalnızca 50'sindeydi. Annesi hayatının baharındayken babası yaşlanmış olsa da ikisinin arasında günlerinin parlak ve hoş geçmesini sağlayan bir sevgi vardı. Aislinn küçükken bir abisi olduğunu hatırlıyordu ama bir veba salgını köylere yayılmıştı ve o da buna yenik düşmüştü. Bu yüzden o za-

mandan beri ailesi sürekli üstüne titremiş, malikâne de İngiltere'yi sel gibi kaplayan istilacıların hayhuyundan uzakta, sevgi ve incelik dolu bir yer olmuştu. Erland bilge bir adamdı ve onları pek çok kralın hükümrانlığında sorun olmadan yaşatmıştı. Şimdiyse savaşın yıkımı uzun yıllardır süren yokluğunun intikamını alırcasına üstlerine çökmüştü.

Maida bitkin bir halde kalktı, ellerini ovuşturup keder ve umutsuzluk içinde bakınırken kaybolmuş ve kimsesiz görünüyordu. Malikâneye dönmek için yürümeye başladı, ayakları şimdi her köşeyi dolduran yabancı yüzlerle karşılaşmaya gönülsüzmüşçesine her adımında duraksıyordu. Pek çok kadın acılarını ona anlatıp, yıllardır gördükleri yardım için yalvardılar, Maida'nın yaşadığı sarsıntıya kayıtsızlardı. Maida sarhoşmuş gibi şişmiş göz kapaklarının altından alık alık bakarak bir süre onları dinledi. Aislinn titredi ve bir zamanlar güzel olan, şimdiyse görkemli bir kadındansa akılsız bir ahmağa benzeyen annesini izlerken göğsünden hıçkırıklar yükseldi.

Maida kadınların şikâyetlerine daha fazla katlanamıyormuş gibi ellerini kaldırdı ve bir çığlık kopardı. "Benden uzak durun!" dedi. "Benim de kendi sıkıntıları var. Erland'ım sizler için öldü ve siz şimdi onun katillerini sadece kaşınmazı bir-iki kez çatarak karşılıyorsunuz. Evet! Onların malikâneme girmesine, kızıma tecavüz etmelerine ve hazinelerimi benden çalmasına izin verdiniz! Yeter!"

Saçlarını yoldu ve köylü kadınlar onun bağırış çağırışı üzerine korkuyla geri çekildiler. Yavaş, acılı bir yürüyüşle kapıya doğru yürüdü, sonra Aislinn'i görerek duraksadı. "Bırakalım da kendi dertlerinin dermanlarını kendileri bulsunlar," diye mırıldandı şişmiş dudaklarının arasından. "Onların acılarından, aptallıklarından ve kederlerinden bıktım."

Aislinn derin bir tasa ve elemle annesinin gidişini izledi. Bu tanıyıp bildiği, halkı için sevgi dolu kadın değildi. Maida bataklıkta ve ormanda kökler ve yapraklar arayıp bulmak için bir ömür geçirmişti. Sonra bulduklarını kurutur ve kapısına

gelen herkesin yarasını ve hastalığını iyileştirmek için iksirler, merhemler ve bitki çayları hazırlardı. Kızına da şifa sanatını öğretmişti, artık Aislinn de şifalı bitkileri ve nerelerde bulunacağını biliyordu. Maida insanları başından savmış ve ricalarıyla ilgilenmemiştir, bu yüzden bu sorumluluğu Aislinn üstlenmeliydi. Bunu bir lütuf, zihnini dinlendirmesine yardımcı olacak bir meşguliyet olarak görüyordu.

Aislinn düşünceli bir halde elbisesini düzeltti. Önce kendini Normanlar'ın meraklı bakışlarından korumak için daha iyi giyinmeli, sonra da işe koyulmalıydı.

Merdivenleri tırmandı ve kendi odasına gitti. Sağını taradı, yumuşak bir içlik ve üzerinde açık leylak rengi yünden katmanlar olan temiz bir elbise giydi. Elbisesini süsleyecek hiçbir kuşak, hatta bir gerdanlık bile yoktu.

Aislinn eteğini son kez düzeltti ve tekrar düşünmemeye çalışarak ilaçları almak için annesinin odasına, geçen gece Ragnor'ın kendisine sahip olduğu yere gitmek için odasından çıktı. Ağır kapıyı iterek açtı ve şaşkınlıkla duraksadı. Wulfgar, görünüşe göre çıplak olarak, ateşin önündeki babasının sandalyesine oturmuştu. Salondaki Viking, Wulfgar'ın ayaklarının dibine çökmüş bir şeyler yapıyordu. Her ikisi de dönüp ona baktı. Wulfgar sandalyesinden yarı yarıya kalkarak kılıcına uzandı ve Aislinn onun aslında çıplak olmadığını ama onun gibilerin genelde giydikleri kısa bir iç don giydiğini gördü. Aislinn aynı zamanda kalçasına kirli, kararmış bir çaputun yapışmış olduğunu ve Sweyn'in iri, küt parmaklarının hâlâ onu tutmakta olduğunu fark etti. Wulfgar bu zavıf kızın büyük bir tehlike oluşturmayaacağını görerek sandalyesine geri oturdu ve kılıcını yana bıraktı.

“Özür dilerim efendim,” dedi Aislinn sükûnetle. “Buraya annemin bitki kutusu için geldim ve burada olduğunuza dair hiçbir bilgi yoktu.”

“Öyleyse ne için geldiyse onu al,” diye emretti Wulfgar, gözleri üstünde kayıyor, kıyafetini inceliyordu.

Aislinn bitkilerin tutulduğu masaya gitti ve elinde kutuy-

la arkasını döndü. Adamlar tekrar bandajla meşgul oldu ve Aislinn onlara yaklaştıkça elbiseyi lekeleyen kurumuş kanı ve bandajın altından çıkmaya çalışan kırmızı yumruyu görebiliyordu.

“Beceriksiz ellerini çek Viking,” diye emretti Aislinn. “Tabii tek bacaklı bir dilenciye bakıcılık etmek istiyorsan başka. Kenara çekil.”

İskandinavyalı sorgulayan gözlerle baktı ama yine de yolundan çekildi. Aislinn kutusunu bir kenara koyarak, Wulfgar’ın dizlerinin arasına çöktü ve dikkatlice kumaşın kenarlarını kaldırdı. Altındakine dikkatle ve nezaketle bakıp inceledi. Kumaş bacağındaki uzun bir kesige yapışmıştı ve yara sarı bir sıvı sızdırıyordu.

“İltihaplanmış,” dedi sesli düşünerek. “Yenisini bağlamak gerek.”

Aislinn kalktı ve şömineye giderek akkor kömürlerin üstünde asılı kaynayan çaydanlığın içine keten bir kumaş parçası batırdı ve sonra onu bir çubukla çıkardı. Çarpık bir gülümsemeyle sıcak ve ıslak kumaşı sargının üstüne bırakarak Wulfgar’ın sandalyesinden yarı yarıya doğrulmasına neden oldu. Adam çenesini sıktı ve kendisini rahat durmaya zorladı. Eğer bu Sakson kızın acısını görmesine müsaade ederse kendine lanet ederdi. Elleri belinde dikilen genç şifacısına uzun uzun baktı ve gözlerinde maharetine ilişkin bir şüphe belirdi ama genç kız bacağına işaret etti.

“Bu kabuğu gevşetecek ve yarayı emecek.” Kısa, yergi dolu bir kahkaha attı. “Atınıza kendinizden daha iyi bakıyorsunuz.”

Aislinn birden dönerek adamın kemerinin ve kılıcının durduğu yere gitti, kısa bir bıçağı kınından çıkardı. Bu hareketiyle Sweyn iri savaş baltasına yaklaştı ama o yalnızca bıçağı şömine-deki kömürlerin üstüne koymaya gitmişti. Doğrulduktan sonra ikisini kendisini pek de güvenmeyerek izler halde buldu.

“Cesur Norman şövalye ve acımasız Viking basit bir Sakson kızdan korkuyor mu?” diye sordu.

“Hissettiğim korku değil,” diye cevapladı Wulfgar. “Ama

sizin müşfik maharetleriniz Normanlar'a yardımı kapsamıyor. Neden benimle ilgileniyorsunuz?"

Aislinn annesinin bitki kutusunu getirerek, kurumuş bir yaprağı kaz yağına ufalamaya başladı. Karışımı sarı bir merheme dönüştürürken cevap verdi.

"Ben ve annem uzun zamandır bu şehrin şifacılarıyız. Bu yüzden sizi sakatlayacağımdan korkmayın. Eğer size ihanet edersem, Ragnor yerinizi alır ve onun yönetiminde ben de dahil olmak üzere insanlar acı çeker. Bu yüzden bu defalığına intikamımı erteliyorum."

"İyi bir düşünce." Wulfgar, gözleri onun bakışlarıyla buluşurken, yavaşça başını salladı. "Eğer intikam hissiniz harekete geçerse, korkarım ki Sweyn buna kibarca yaklaşmayacaktır. Bana kadınların yöntemlerini öğretmeye çalışarak hayatının önemli bir kısmını ziyan etti."

"Şu koca azman ha!" diye alay etti. "Köleliğimi sona erdirmek dışında, bana yapılmamış olan ne kaldı ki?"

Wulfgar ileri doğru eğildi ve tarafsızca konuştu. "Onun halkı öldürme konusunda uzun yıllar boyunca uzmanlaştı ve insanların onların hakkında bilmediği bir şey de bu adamların tahmin konusunda çok bilge oldukları."

"Beni tehdit mi ediyorsunuz lordum?" diye sordu Aislinn gözlerini ona doğru kaldırarak.

"Hayır, seni asla tehdit etmem. Vakti geldiğinde uyarırım ama asla tehdit etmem." Ona uzun uzun baktı ve sonra sandalyesine geri yaslandı. "Eğer benim hakkımdan geleceksen ismini öğrenmeyi isterim."

"Aislinn, lordum. Darkenwald'ın eski varisi Aislinn."

"Eh, senin merhametine kalmışken yapabileceğinin en kötüsünü yap Aislinn." Adam güldü. "Benim devrim yakında başlayacak."

Aislinn feci derecede huzursuz olarak doğruldu. Sandalyenin yanındaki şömineye merhem kâsesini koyarak diz çöktü ve sağlam durması için adamın bacağına sıkıca tuttu, göğsünde bacağın demirsi sertliğini hissedebiliyordu. Nemli

kumaş parçasını kaldırarak bandajı kazıdı ve adamın dizinin üstündeki, hatta neredeyse kasıklarında yer alan uzun, kırmızı iltihaplı yarayı ortaya çıkardı.

“İngiliz bıçağı mıydı?” diye sordu.

“Senlac arması vardı,” diyerek omuz silkti adam.

“Hedefi iyi tutturanamış,” diye sertçe karşılık verdi Aislinn, yarayı incelerken. “Birazcık daha uzansaymış beni derten kurtarabilirmiş.”

Wulfgar homurdandı. “Devam et. İlgilenmem gereken çok şey var.”

Başını sallayarak bir kâse sıcak su kaptı ve yerine tekrar oturarak açık yarayı yıkamaya başladı. Tüm kararmış kumaş ve kan damlaları gittiğinde ateşteki bıçağı getirdi ve Sweyn’in baltasını kaparak yakınına geldiğini fark etti.

Wulfgar alayla güldü. “Sweyn’in kendi erkekliği o kadar sık ve kuvvetlice test edildi ki benimkinin de korunmuş olduğundan emin olmak istiyor.”

Aislinn soğuk, menekşe rengi gözlerini ona çevirdi. “Peki ya siz lordum?” diye dudağını büktü. “Oğullarınız olsun istemiyor musunuz?”

Wulfgar bu soruya cevap olarak bezgince el salladı. “Hiçbir zaman olmayacağını bilsem bile pek rahatsız olmazdım. Bu aralar ortalıkta çok fazla piç geziniyor.”

Küçümseyerek güldü. “Bunun bana da zararı dokunmazdı lordum.”

Aislinn parlayan bıçağı yaranın üstüne bastırdı ve boylu boyunca aşağı doğru çekerek eti dağladı ve iltihaplı kısmın büyük bir çoğunluğunu yaktı. Wulfgar, yanmış etin mide bulandıran kokusu havayı boğarken hiç ses çıkarmadı ama vücudu kasılmış titriyordu ve çenesi harcadığı çabayla kenetlenmişti. Aislinn bu işi bitirdikten sonra yaranın içine ve etrafına merhemi sürdü. Şöminedeki bir tabaktan avuç dolusu küflü ekmek aldı ve kalın bir macun oluşturana kadar onları ıslatıp ezdi, sonra bunu yaranın üstüne yaydı ve en sonunda kalın keten parçalarıyla yarayı sımsıkı sardı.

Aislinn kalkıp yaptığı işi inceledi. “Bunun üç gün boyunca dokunulmadan kalması gerekiyor, daha sonra ben çözeceğim. O vakte kadar size iyi bir gece uykusu tavsiye ederim.”

“Şimdiden daha iyi gibi,” diye mırıldandı Wulfgar, hâlâ biraz solgundu. “Ama ayakta durmak zorundayım.”

Aislinn omuz silkerek malzemelerini topladı ve çıkmak üzereyken diğer sargıları almak için onun arkasına geçtiğinde, omzunda kızılımsı kesik noktalar fark etti. O bölgeye dokunmak için uzandı ve Wulfgar aniden kıpırdanıp arkasına dönerek baktı.

“Bunların dağlanmaya ihtiyacı yok lordum. Sadece ufacık bir bıçak deliği ve onu pürüzsüzleştirecek bir merhem lazım,” dedi ve işe koyuldu.

Wulfgar kaşlarını çatı. “İntikamınızın bekleyeceğine dair söz verdiğinizi hatırlatırım.”

Kapının vurulması konuşmalarını böldü ve Sweyn, Wulfgar’ın eşyalarını taşıyan Kerwick’i içeri almak için kapıyı açtı. Aislinn nişanlısı içeri girdiğinde ona baktı ama hemencecik bakışlarını işine çevirdi, Wulfgar’ın şüpheleneceği bir şeyler yapma endişesiyle o şekilde kaldı. Kerwick duraksadı ve Aislinn’in başka tarafa çevrili bakışlarını görerek tek kelime etmeden çıktı.

“At başlığını buraya mı getirmişler!” diye homurdandı Wulfgar. “Sweyn al şunu geri götür ve atım Hun’ı da odama getirmediklerinden emin ol.”

İskandinavyalı kapıyı arkasından örttüğünde, Aislinn de tekrar çıkmak için hazırlandı.

“Bir dakika matmazel,” diye emretti Wulfgar.

Aislinn döntüp bekledi ve sandalyeden kalkıp ihtiyatla bacağını test etmesini ilgisiz bir dikkatle izledi. Gücünden emin olduğunda üzerine bir şeyler geçirdi ve pencerenin panjurlarını açmaya gitti. Daha sonra döndü ve odaya yeni bir gözle baktı.

“Burası benim odam olacak.” Sesinin tonu mesafeliydi. “Annenin eşyalarının buradan çıkarılmasını ve odanın güzelce temizlenmesini sağla.”

“Lütfen söyleyin lordum,” dedi Aislinn dalga geçer bir edayla. “Onları nereye koyayım? Ahıra, diğer İngiliz domuzların yanına mı?”

“Sen nerede uyuyorsun?” diye sordu, öfkesine hiç aldırmayarak.

“Kendi odamda, tabii onu da el konulmuş bulmazsam.”

“Öyleyse eşyayı oraya yerleştir Aislinn.” Adam doğrudan onun alev alev gözlerine baktı. “Ne de olsa bundan böyle oraya çok az ihtiyacın olacak.”

Aislinn kıpırmızı kesildi ve onun bu utanmaz hatırlatmasından iğrenerek döndü. Kendisine gitme izni versin diye bekledi ve odaya sessizlik çöktü. Onun dolaştığını, ateşi körüklediğini, bazen de dolapların kapaklarını çarptığını duya biliyordu. Birden sesi sertleşip yükseldi.

“O adam senin için ne ifade ediyor?”

Aislinn döndü ve kafası karışmış halde baktı.

“Kerwick. O adam senin için ne ifade ediyor?”

“Hiçbir şey.” Nefes almayı zoraki başarmıştı.

“Ama sen onu tanıyorsun, o da seni tanıyor!”

Aislinn dengesini biraz da olsa geri kazandı. “Tabii ki. O Cregan’ın lordu ve onun ailesiyle defalarca takas yaptık.”

“Takas edecek hiçbir şeyi kalmadı. O artık lord değil.”

Wulfgar onu dikkatle gözledi. “Geç gelmişti, köy kuşatıldıktan sonra. Ona teslim olmayı teklif ettiğimde kılıcını indirdi ve kölem oldu.” Kerwick’i aşağılamak için kelimeleri tükürürcesine söylemişti.

Aislinn daha yumuşak bir tonla cevap verdi, şimdi kendinden daha emindi. “Kerwick savaşıldıktan ziyade bilime düşkündür. Babası onu bir şövalye olarak yetiştirdi ve o da Harold’la beraber yiğitçe dövüştü.”

“Birkaç ölü gördü diye midelerini çimenlerde bıraktı. Hiçbir Norman ona saygı duymuyor.”

Aislinn gözlerini indirdi ve Kerwick’e acımasını sakladı. “O nazık bir insan ve dışarıda yatanlar onun arkadaşlarıydı.

Onlarla konuşur ve emekleriyle ilgili şiirler okurdu. Normanlar topraklarımıza geldiğinden beri çok fazla ölüm gördü.”

Wulfgar ellerini arkasında birleştirdi, karşısında heybet ve gösterişle dikildi. Pencereden gelen ışıkla yüzü gölgelenmişti ve Aislinn yalnızca o gri gözlerin sükûnetle kendisine baktığını görebiliyordu.

“Peki ya ölmeyenler?” diye sordu. “Kaç tanesi kaçıp ormana saklandı?”

“Kimseden haberim yok,” diye cevapladı ve bu yalnızca yarı yarıya yalan sayılırdı. Babası öldürüldüğünde bazılarının bataklık sınırına ulaştığını görmüştü ama kim olduklarını çıkaramamıştı ve hâlâ özgür olup olmadıklarını bilmiyordu.

Wulfgar yaklaştı, saçının bir buklesini kaldırdı ve onun ipeksi yapısını hissetti. Aislinn iradesinin zayıfladığını hissedebiliyor, adamın yüzüne yavaşça yayılan gülümseme onun tehlikeli bir oyun oynayamayacağını söylüyordu.

“Hiçbirini mi?” Sesi alaycılıktan ağırlaşmıştı. “Önemli değil. Yakında tıpkı senin gibi gerçek efendilerine hizmet etmeye gelecekler.”

Wulfgar’ın eli kızın omzuna uzandı ve onu kendine çekti. “Lütfen...” diye fısıldadı Aislinn boğukça, tepetaklak eden o dudaklardan korkarak. “Lütfen.” Kelime yarım bir hıçkırıyla ağzından çıkmıştı.

Eli nazik bir okşayışla omzundan kaydı ve sonra onu bıraktı.

“Odalarla ilgilen,” diyerek emir verdi nazikçe, gözleriyle hâlâ onu süzüyordu. “Ve eğer o insanlar sana gelirse... Onlar da bana ait, değerli küçük bir azınlık.”

Aislinn odanın dışında oradan ayrılmak için acele ederken neredeyse Kerwick’le çarpışıyordu. Kollarında lordun eşyaları vardı ama Aislinn onu gördüğünde kızarmış yüzünün kendini ele vereceğinden korkarak hemen uzaklaştı. Kendi odasına koştu ve eşyasını toplarken parmaklarını rahat bırakmayan titremeyi kontrol altına almak için mücadele etti. Bu

Norman onu böyle allak bullak ettiği için kendisine kızıyor-
du. O alay dolu soğuk, gri gözlerde tutuşan güç ne kadar da
tuhaftı.

Aislinn bazı köylülerin bahçeye götürüldüğünü kederle
izlemek için malikânedен çıktı. Bilekleri bağılyken yalnız-
ca atlı savaşçının arkasında sendeliyorlardı. Muhteşem savaş
atının üstünde Wulfgar, hayatları için korkudan titreyen bu
basit halk için çok daha korkutucu gözüküyordu.

Aislinn, genç bir oğlan kaçmak için diğerlerinden ayrılıp
gücünün el verdiğiince uzaklaştığında dudağını ısırdı ama o
savaş atıyla boy ölçüşemezdi. Wulfgar oğlanın arkasından
atını sürerek onu kıyafetinin ense kısmından yakaladı ve ço-
cuğu eyerin ön kısmına çekti. Genç adam, poposuna sesini
kesen bir darbe alana kadar avaz avaz bağırdı, ama sonuçta
acıyla yüzünü buruşturarak sessizce atın üstünde geri döndü.
Wulfgar atının yolundan çekilmek için deli gibi itişip kakışan
köylülerin ortasına çocuğu bıraktı.

Köylüler bağlanmış domuzlar gibi meydana doğru gü-
düldü ve hiçbirinin yaralanmadığını görünce rahat bir nefes
aldı. Wulfgar tam önünde durup atından indiğinde Aislinn
bir adım geri çekildi.

“Ormanda kimseyi öldürdünüz mü?” diye sordu endi-
şçyle.

“Hayır, her asil Sakson gibi kaçıştılar,” diyerek karşılık
verdi Wulfgar.

Aislinn, adam kendisine alaycı bakışlar atarken ona kötü
kötü baktı ve gerisin geri dönerek malikâneye yürüdü.

Darkenwald’a düzen hâkim olmuştu ve geçen geceye kı-
yasla neredeyse huzurlu bir akşam yemeği yemişlerdi. Nor-
manlar sakinleşmişti ve ağız kavgaları olmuyordu, çünkü
herkes Wulfgar’ın oranın lordu olduğunu biliyordu. Onu
kıskananlar bile ona meydan okumaya cüret edemiyordu.
Ona saygı duyanlarsa onun buranın lordu olmaya hakkı ol-
duğunu düşünüyordu.

Aislinn kendini annesinin hakkı olan malikânenin hanımı konumunda bulmuştu ve Wulfgar'ın arkasında olduğunun farkındaydı. Wulfgar, Sweyn'le yemeklerde karşısına kimin oturacağıyla ilgili konuşmuş ve onunla beraber yemesi için Aislinn'e ısrar etmiş ve ona yanı başındaki yeri işaret etmişti. Aslında buna uymaya gönülsüzdü. Annesi bir-iki kırıntı için diğer hizmetçilerle beraber itişip kakışma seviyesine gelmişti ve Aislinn de Maida'nın kaderini paylaşmanın uygun olacağını düşünüyordu.

"Bir hizmetçi lordunun yanında yemek yememeli," diye hatırlattı adama.

Wulfgar'ın soğuk, içe işleyen bakışları onu delip geçti. "Lordu emrettiğinde yemeli."

Yemek sırasında Kerwick, Wulfgar'ın masasının yakınlarında kaldı ve onlara alelade bir uşak gibi yemek ve şarap sundu. Aislinn onun başka bir yerde olmasını dilerdi. Kerwick'in takındığı yenik tavırdan nefret ediyordu. Ragnor da onları incelemeyi bırakmamıştı, gözleriyle her hareketlerini gözölüyordu.

Mor bir göz ve şişmiş bir çeneyle Hlynn ürkekçe Normanlar'a bira getiriyor, ona bağırdıklarında veya göğsünü ya da kalçasını ellemek için uzandıklarında dayak yememek için hemen çekiliyordu. Kıyafetini bir parça iple tutturup onarmıştı ve adamlar ipi tutup çözecek ilk kişinin kim olacağına dair bahse tutuşunca keyifleri artmıştı. Dillerini veya girdikleri bahsi anlamayan korkmuş kız, ona pek çok oyun hazırlayan Normanlar'ın tuzaklarına düşmüştü.

Maida her şeye ilgisiz görünüp, köpekler yesin diye ayak altına atılan yemek kırıntılarıyla ilgileniyordu. Bazen Aislinn onun ağzına hızla bir lokma tıkıştırdığını görüyor ve annesinin aç olduğunu fark etmek gittikçe azalan iştahını daha da kötü hale getiriyordu.

Hlynn'in elbisesi yemek neredeyse tamamlanana kadar bozulmadı ama hayal kırıklığının etkisiyle Ragnor kızgınlığını bu talihsiz kıza yöneltti. Onu vahşice yakalayıp tutarak ip-

leri hançeriyle kesip körpe göğüslerini incitti ve kendi zalim ağzını ona yapıştırarak, dehşetini görmezden geldi.

Aislinn'in midesi kalktı ve o sıcak dudakların kendi göğüslerinde olduğu zamanı hatırlayarak başka yöne baktı. Ragnor kızı taşıyarak kapıdan çıktığında dönüp bakmadı ama kontrolsüzce titredi. Birkaç dakika sonra sükûnetini biraz sağlayarak başını kaldırdı ve Wulfgar'ın gözlerini kendi üstünde buldu. Bitkin bir halde şarabına uzandı ve hissizce içti.

"Zaman kanatlanmış uçuyor Aislinn," diye yorum yaptı Wulfgar onu izlerken. "Acaba zaman senin düşmanın mı?"

Onun bakışlarına karşılık vermedi. Ne demek istediğinin farkındaydı. Tıpkı Ragnor gibi o da yemekten sıkılmış ve başka eğlenceler düşünmeye başlamıştı.

"Tekrarlıyorum matmazel, zaman sizin düşmanınız mı?"

Aislinn döndü ve onu kendisine doğru eğilmiş bulunca şaşırdı, öyle yakındı ki sıcak nefesini yanağında hissedebiliyordu. Şimdi neredeyse mavi olan gözleriyle onun gözlerini derinlemesine inceliyordu.

"Hayır," dedi Aislinn. "Öyle düşünmüyorum."

"Benden korkmuyor musun?" diye sordu Wulfgar.

Aislinn cesaretle başını iki yana sallayarak muhteşem buklelerini hareketlendirdi. "Ben hiçbir insandan korkmam, yalnızca Tanrı'dan korkarım."

"Peki Tanrı sizin düşmanınız mı?" diye ısrar etti Norman.

Yutkundu ve başka tarafa baktı. Tanrı neden Normanlar'ın evini istila etmesine izin vermişti ki? Ama o son derece yüce olduğundan bunu sorgulamak ona düşmezdi.

"Umarım ki değildir," diye cevapladı Aislinn. "Çünkü o benim tek umudum. Diğer herkes beni hayal kırıklığına uğrattı." Gururla çenesini kaldırdı. "Diyorlar ki dükünüz dindar biriymiş. Aynı Tanrı'ya ibadet ederken, neden tahta ulaşmak için hepimizi öldürüyor?"

"Edward da Harold da tahtın onun olacağına dair yemin ettiler. Harold kendini ölüm döşegindeki kralla aynı odaya kapattığında kendi için bir şans gördü ve Edward'ın son

sözlerinin kendisinin tahta çıkması olduğunu ilan etti. Yalan söylediğine dair hiç kanıt yok ama..." Wulfgar omuz silkti. "Doğuştan gelen hakka göre taht William'a ait."

Aislinn aniden ona dönüp inanamaz bir bakış fırlattı. "Alelade bir deri tabakçısının torunu? Bir..."

Az kalsın ne söyleyeceğinin farkına vararak Aislinn dehşet içinde sustu.

"Bir piç mi matmazel?" diyerek Wulfgar cümlesini tamamladı, onu dikkatle süzüyordu. Bezgince gülümsedi. "Pek çoğumuzun başına gelen bir talihsizlik ne yazık ki."

Yanakları kızaran Aislinn bakışlarını kaçırırken adam sandalyesinde doğruldu.

"Piçler de insandır Aislinn. İhtiyaçları ve arzuları diğer insanlarıki gibidir. Taht, uygun şekilde doğmuş oğullara ne kadar çekici geliyorsa, gayr-i meşru doğan oğullara da o kadar çekici gelir, hatta belki daha da fazla."

Wulfgar oturduğu yerden kalktı ve kolunu tutarak onu kendine doğru çekti. Kaşları gene alaycılıkla kalkmıştı ve ellerli kızın ince belinde gezinip esnek bedenini kendininkine daha da sıkı bastırırken, gözlerinde tuhaf bir eğlenme ifadesi vardı.

"İhtiyaçlarımızın ufacık bir şeyle bile doyurulmasına can atarız. Gel, sevgilim, bir kırsağı evcilleştirmem lazım. Erkeklerden ve kavgadan bıktım. Bu gece daha nazik eğlenceler peşindeyim."

Dik bakışları Norman'ın alaycılığına zehirli bir cevaptı ve dudakları bir hakaret oluşturamadan kızgın, inleyen bir çığlık malikâneyi inletti. Aislinn etrafına baktı ve Kerwick'i elinde bir hançerle onlara doğru koşarken gördü. Kalbi hopladı ve saldırıyı bekleyerek donakaldı. Kerwick'in kendisini mi yoksa yanındaki Norman'ı mı öldürmeyi amaçladığını bilmiyordu. Wulfgar onu arkasına itip Kerwick'in saldırısına çıplak elle karşı durmak için hazırlandığında Aislinn çığlık attı. Ama hiç kimseye tam olarak güvenmeyen Sweyn, genç Sakson'u zaten yakından gözlüyordu ve onun kıza olan tep-

kisinin gereğinden fazla acı dolu olduğunu fark etmişti. Şimdi de süratle harekete geçmişti. Geriye doğru bir hareketle Kerwick'e kuvvetli kolunu savurdu ve onu zemine boylu boyunca serdi. Ağır ayağıyla genç adamın yüzünü yere bastıran Viking, kolaylıkla hançeri ondan aldı ve duvara fırlatıp attı. İskandinavyalı, başını kesmek için baltasını kaldırdı ve Aislinn dehşet içinde haykırdı.

"Hayır! Tanrı aşkına, hayır!"

Sweyn dönüp kıza baktı ve malikânedeki her göz onlara çevrildi. Aislinn çırpınıyor, Wulfgar'a tutunarak histeri halinde ağlıyordu. "Hayır! Hayır! Ona zarar vermemelisiniz! Bağışlayın onu, yalvarırım!"

Maida topallayarak geldi ve kızının sırtını okşayarak korkusunu dile getirdi. "Önce baban, şimdi de nişanlın. Sana kimseyi bırakmayacaklar."

Wulfgar hızla yaşlı kadına döndü ve Maida onun kızgın bakışları üzerine çığlık attı.

"Ne dedin sen kocakarı? O kızım nişanlısı mı?" diye sordu.

Maida başıyla dehşet içinde onayladı. "Evet. Yakında evleneceklerdi."

Wulfgar bakışlarını önce Aislinn'e, oradan genç Sakson'a çevirdi ve suçlayıcı bakışlarını kızın üstünde odakladı. Nihayetinde onu bekleyen Sweyn'e döndü.

"Onu köpeklerin oraya götür ve zincirle," diye haykırdı. "Onunla yarın ilgileneceğim."

Viking başını salladı ve Kerwick'i tuniğinin arkasından tutarak ayağa kaldırdı, bir anlığına ayaklarını tamamen yerden kesmişti.

"Rahat ol küçük Sakson," diyerek kıkırdadı İskandinavyalı. "Bu gece bir kız tarafından kurtarıldın. Seni gözeten iyi bir şansın var."

Aislinn hâlâ dehşet verici korkuyla istemsizce titriyordu ama Kerwick tazıların yattığı yere sürüklenirken ciddiyetle seyretti. Kerwick'i, birbirine saldırmaya neden olacak şekil-

de köpeklerin ortasına attılar. O karmaşada kimse Maida'nın Kerwick'in hançerini elbisesinin altına sakladığını görmemişti.

Aislinn, Wulfgar'a döndü. "Size borçlandım," diye mırıldandı yumuşakça, sesi titriyordu ama rahatlamasıyla güçlenmeye başlamıştı.

Adam homurdandı. "Öyle mi? Eh, bir dakika içinde ne kadar minnettar olduğumu göreceğiz. Rahip isteğini kabul ettikten sonra bana öfkeyle saldırmıştın. Bana şu hanım evladının senin için hiçbir önemi olmadığını belirterek bana yalan söyledin." Hor gören bir kahkaha attı. "Kocakarı yetiştirmeden önce bana onun nişanlın olduğunu sen söylesen daha iyi olurdu."

Aislinn'in öfkesi tekrar alevlendi. "Öldürmeyin diye yalan söyledim," diye cevap verdi hararetle. "Ne de olsa sizin tutumunuz bu, öyle değil mi?"

Wulfgar'ın gri gözleri karanlık ve fırtınalı görünüyordu. "Beni değerli kölelerimi kolayca katledecek kadar ahmak mı görüyorsunuz matmazel? Ama eğer kocakarı bana onun nişanlınız olduğunu söylemese kesinlikle şimdiye ölümü tatmış olurdu. En azından bunu bildiğimden onun bu aptalca hareketinin sebebini anlayabiliyorum."

"Onu şimdilik affettiniz, peki ya yarın?" diye sordu dik katle.

Adam omuz silkti. "Yarını kim bilir? O zamanki ruh halime bağlı. Darağacı belki veya daha değişik eğlenceler."

Aislinn'in kalbi paramparça oldu. Kerwick'in Normanlar'a eğlence olsun diye asılmasını veya işkenceye uğramasını görmek için mi onu kurtarmıştı?

"Onun hayatı için ne öneriyorsunuz? Kendinizi mi? Ama bu adil değil. Ne için pazarlık edeceğimi bile bilmiyorum." Wulfgar kızın bileğini tuttu. "Gel de bir bakalım."

Aislinn ondan kurtulmaya çalıştı fakat parmakları koluna kenetlenmişti ve her ne kadar dokunuşuyla acı hissetmese de serbest kalamıyordu.

“Bir hayatı kurtarmaya değmeyeceğin için mi endişe ediyorsun?” diye dalga geçti Wulfgar. Aislinn taş merdivenlere doğru götürülürken yalnızca hafifçe mücadele etti. Adam oda kapısının önünde duran korumayı gönderdi ve kapıyı ardına kadar açarak onu içeri itti. Kapıyı kapatıp sürgüledi ve döndü, kollarını geniş göğsüne dolayarak duvara yaslandı. Dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm dolaştı.

“Bekliyorum matmazel.” Bakışları kızın her yuvarlak kıvrımını ölçtü. “Merakla.”

Aislinn asaletle doğruldu. “Daha çok beklemeniz gerekecek majesteleri,” dedi küçümseyerek. “Fahişe gibi davranmayacağım.”

Wulfgar yavaşça gülümsedi. “Zavallı Kerwick için bile mi? Yazık. Yarın böyle davrandığın için pişman olacaksın.”

Aislinn tüm benliğiyle ondan nefret ederek dik dik baktı.

“Benden ne istiyorsunuz?”

Adam geniş omuzlarını sakince silkti. “İlk önce ne için pazarlık ettiğimi görmek iyi bir başlangıç olur.” Gülümsedi. “Tamamen yalnızız. Çekinmeyin.”

Aislinn’in gözleri parladı. “İğrençsiniz!”

Wulfgar’ın sırtışı daha da genişledi. “Bu kadarını pek az kadın söyledi ama siz ilk değilsiniz.”

Aislinn umutsuzluk içinde etrafında ona fırlatabileceği bir nesne aradı.

“Hadi gel Aislinn,” diye tatlı tatlı seslendi. “Sabırsızlanıyorum. Hadi değerini görelim.”

Ayağını yere vurdu. “Hayır! Hayır! Hayır! Fahişelik yapmayacağım!!!”

“Zavallı Kerwick,” diye iç geçirdi adam.

“Senden nefret ediyorum!” diye haykırdı.

Wulfgar ilgilenmiş gözükmedi. “Benim de sana karşı büyük bir sevgim yok. Yalan söyleyen kadınlardan tiksiniirim.”

“Benden iğreniyorsan öyleyse neden bunu istiyorsun?!” diye sordu.

Wulfgar kıkırdadı. “Seninle yatmak için sevmek zorunda değilim. Seni arzuluyorum, bu yeterli.”

“Benim için değil!” diye haykırdı Aislinn, hiddetle başını sallayarak.

Wulfgar kakhahayla sarsıldı. “Bakire değilsin. Bir adamla daha yatsan ne çıkar?”

Aislinn öfkeyle kekeledi. “Bir defa isteğim dışında sahip olundum,” diye kükredi. “Bu bir sürtük olduğum anlamına gelmez.”

Adam başını hafifçe eğerek ona baktı. “Kerwick için bile mi?” diye sataştı.

Aislinn hıçkırığını bastırdı ve çaresizlikle dönüp durdu. Onun alayına tahammül edemeyerek öfke, tiksinti ve korku içinde titreyerek dikildi. Yavaşça elbisesini çözdü ve yere düşmesine izin verdi. Gözünden bir yaş süzüldü. Elbiseyi iç etekliği izledi ve ince ayak bileklerinin etrafına yığıldı.

Wulfgar’ın yaklaştığını ve gelip önünde durduğunu gördü. Bakışları yavaşça yukarıdan aşağıya inerken, gözleri tenini yakıp dağlıyor gibiydi, aldığı her nefesi keserek yumuşak, görkemli kıvrımlarını titizlikle inceliyordu. Aislinn gururla dimdik duruyor, ona karşı nefret duyuyor ama yine de adam uzun uzun bakarken genç bedeninde tuhaf bir heyecan hissediyordu.

“Evet, oldukça hoşsun,” dedi Wulfgar yuvarlak göğüslerden birini okşamak için elini uzatarak. Vücudu kasıldı ama utançla karışık bir şaşkınlıkla onun elinin yumuşaklığı ve sıcaklığında sürükleyici bir haz duydu. Adam bir parmağını göğüslerinin arasından ince beline doğru indirdi. Gerçekten de çok güzeldi, kol ve bacakları uzundu, ince yapıydı ama buna karşın göğüsleri şişkin, dolgun ve hafifçe pembeydi. Bir erkeğin sevmesi için hevesli duruyorlardı.

“Beni bir adamın hayatı için yeterli buluyor musunuz?” diye sordu soğuk soğuk.

“Elbette ki,” diye cevapladı. “Ama bu hiçbir zaman esas konu olmamıştı.”

Aislinn ona hayretle baktı ve Wulfgar yavaşça ona gözlerini dikerek gülümsedi.

“Kerwick’in borcu senin değil. Onun hayatı ona ait. Bunu ona ben bağışlarım. Evet, elbette ki bir ceza alacak çünkü çok büyük bir şeye cüret etti ve bu yüzden uygun şekilde karşılığını görecektir. Ancak senin yapacağını hiçbir şey onun için ne karar vereceğimi değiştiremez.”

Aislinn öfkeden mosmor kesildi ve kızgınlıkla onun üstüne atladı ama Wulfgar bileğinden yakaladı ve onu kendine doğru sertçe çekti. Kurtulmak için mücadele eden kızın haline merhametsizce güldü. Wulfgar onu zapt etmeye çalışırken farklı farklı yerlerine dokunuyor ve mücadelesinden büyük zevk alıyora benziyordu. Onun parlayan gözlerine doğru gülümsedi.

“Benim ateşli huysuzum, sen her adamın hayatına değersin, dünyadaki tüm krallıklar tehlike altında olsa bile.”

“Seni düzenbaz!” diye bağırdı Aislinn. “Seni sefil budala! Seni-seni piç!”

Tutuşu demir gibi sertleşti ve yüzündeki tebessüm soldu. Onu öyle sıkı tutuyordu ki vücutları neredeyse birleşmiş gibiydi. Aislinn acıyla nefesini tuttu ve haykırmamak için dudaklarını ısırıldı. Uylukları onunkine yapışmıştı ve adamın içinde parlayan arzuyu biliyordu. Baş döndü ve bu zalim sarılışa karşı yalnızca acı içinde inledi.

“Şunu çok iyi hatırla matmazel,” dedi Wulfgar soğukça. “Kadınlara pek az ihtiyacım olur, hele ki yalan söyleyenine daha da az. Gelecek sefer bana yalan söylediğinde bundan çok daha büyük bir utanca maruz kalacaksın.”

Bu sözlerle beraber onu itti ve Aislinn yere, yatağın ayaklarından birinin yanına düştü, titriyor, bedeni acıyor, utançı daha da artıyordu. Wulfgar’ın hareket ettiğini duydu ve bakmak için başını kaldırdığında onu babasının köpekleri bağlamak için kullandığı zinciri kaldırırken gördü. Bununla yaklaştığında dehşet içinde büzüldü. Sözleri onu dövecek kadar kışkırtıcı mıydı? Ragnor’dan kurtulunca ne bulacağını sanmıştı ki? Artık emindi, onu öldürecekti. Kalbi hızla atıyordu ve adam ona doğru eğildiğinde soluğu kesildi. Uzanan

ellerinden kaçmak için geriye doğru sıçrayıp tekme attı. Wulfgar zinciri bıraktı ve onun ardından gitti.

“Hayır!” diye çığlık attı ve kolunun altından koşarak onu atlattı. Ani bir atakla yanından fırladı ve kapıya koştu. Parmaklarıyla sürgüyü açmaya çalıştı ama ne yazık ki Wulfgar hızlıydı ve çok yaklaşmıştı. Aislinn onun nefesini neredeyse ensesinde hissediyordu. Bir çığlıkla kendini kapıdan şöminenin oraya attı, zihni çalkalanıyor, onu yenmenin yollarını arıyordu. Ama ayağı ateşin önünde serili kurt derisini takıldı ve sendeledi. Dengesini tekrar kazanamadan adam ellerini savurarak onun üstüne atıldı. Beraberce yere düştüklerinde Wulfgar kendini döndürdü, böylece kızın ağırlığının çoğunu ve çarpmanın getirdiği darbeyi kendi üstüne aldı ama hırpalanmasına rağmen bacağı ufaklık bile rahatsızlık belirtisi göstermedi. Aislinn’in, adamın bunu kasten mi yaptığını düşünecek kadar vakti yoktu, çünkü ondan kurtulmaya çalışmakla meşguldü. Kendini kurtarmaya çalışırken kollarını ve bacaklarını savuruyordu fakat sonra önden bir saldırıda bulunmak için adamın sıkı sıkıya sarılmış kollarının arasında döndü. Wulfgar gülüp onu yere mıhladığında, stratejinin hatasını fark etti.

“Bırak beni!” diye soluk soluğa haykırdı, başını bir o yana bir öbür yana savurarak. Dişleri birbirine vuracak derecede istemsizce titriyordu ve ateşin sıcaklığı derisini kavurduğu için nedeni soğuk değildi. Adamın bakışlarının yüzüne odaklandığını hissetse bile ona bakmıyor, gözlerini kapalı tutuyordu. “Bırak beni! Lütfen!”

Aislinn’i şaşkınlığa düşürerek kalktı ve onu da ayağa kaldırdı. Onun gözü yaşlı yüzünü çarpık bir gülümsemeyle süzdü ve yanağına yapışmış gür saçlarını düzeltmek için uzandı. Aislinn çıplaklığını ondan gizlemek için kollarını önünde kavuşturdu ve bakışlarına küskünlükle karşılık verdi.

Wulfgar güldü ve kızın ince elini kendi eline alarak, onu yatağın ucuna getirdi. Zinciri tekrar kaldırdı ve Aislinn kuru bir hıçkırıkla geri çekildi ama adam onu yere itti. Hayretler

içinde pranganın bir ucunu yatağa, diğer ucunu da onun ayak bileğine doladığını gördü. Wulfgar yüzündeki şaşkınlığı ve endişeyi gülümseyerek karşıladı.

“Ragnor gibi seni kaybetmeye niyetim yok,” diye takıldı. “Artık gömmek isteyeceğin cesur ve ahmak Sakson kalmadığından, kaçmak için Darkenwald’ın kapısından çıkıp gidebilirsin. Zincir sana biraz serbestlik verecek kadar uzun.”

“Çok incesiniz lordum,” diye cevabı yapıştırdı Aislinn, öfkesi korkularını tekrar bastırırken. “Bana yapabileceğiniz en kötü şeyi yaparken zincirlemeye ihtiyaç duyacak kadar güçten yoksun olduğunuz hakkında fikrim yoktu.”

“Enerjimi faydalı kullanmamı sağlıyor,” diyerek güldü adam. “Ve görüyorum ki seni ehlileştirirken her türlü yardıma ihtiyacım olacak.”

Wulfgar ayağa kalktı ve şömineye doğru yürüdü, orada kıyafetlerini özenle kenara kaldırarak soyunmaya başladı. Aislinn soğuk zeminin üstünde çıplak kıvrılmışken onu uzun uzadıya tarttı. Adam üzerinde yalnızca pantolonu varken alevlere bakarak dalıp gitmiş, acıyı dindirmek ister gibi farkında olmadan uyluğunu ovuşturuyordu. Onun odaya girdiğinden beri ilk kez yaralı bacağına ilgi gösterdiğini fark etti.

Aislinn dizlerini çenesinin altında toplayarak iç geçirdi ve şimdiye kadar hangi savaşlarda bulunduğunu merak etti. Bir pala tarafından yapılmışa benzeyen uzun bir yara izi bronz göğsünü lekeliyordu. Vücudunda pek çok küçük yara izi vardı ve güneş yanığı teninin altındaki kaslar sert, haşın bir hayatı ve kılıç kullanmayla at binmeye ayrılmış bolca zamanı işaret ediyordu. Onun rahatına düşkün olmadığı görülüyordu, ondan bir türlü kaçamamasına şaşmamalıydı. Adamın beli biçimli, karnı sert ve düzdü, kalçası sıkıydı ve bacakları dar pantolonun içinde uzun ve biçimli duruyordu.

Şimdi titreşen ışıkların içinde birdenbire tükenmiş ve bezgin gözükmüştü, Aislinn neredeyse duruşunu bozan yorgunluğu hissedebiliyordu. Kendini bu Norman saldırga-

na karşı kısa bir an için acıma hissi duyarken yakaladı, adam kendini bu vakte kadar yalnızca irade gücüyle taşımış olmalıydı.

Wulfgar iç çekti ve yorulmuş kaslarını gerdi. Sonra oturdu ve pantolonunu çıkartarak diğer kıyafetlerin yanına koydu. Aislinn daha önce hiç çıplak erkek görmediğinden tekrar korkuya kapıldı, nefesi boğazında düğümlendi. Kendi çıplaklığını kapamaya çalışarak geriye doğru büzüştü. Wulfgar kızın hareketiyle sanki onun varlığını yeni hatırlamış gibi durdu ve kendisine yönelttiği menekşe gözlerdeki korkuyu gördü. Kumral kaşlarından biri kalktı ve üzerine pek çok kurt postu koyduğu yatağa giderken dudakları alayla büküldü. Wulfgar postları ona attı.

“İyi geceler sevgilim,” dedi basitçe.

Bir an içinde yüzünde hem sersemleme, hem de rahatlatma vardı. Sonra hemencecik kendini postlarla sardı Aislinn ve minnetle sert taş zemine yerleşti. Mumları söndürdükten sonra Wulfgar anne babasının yatağının ortasına yerleşti ve az bir zaman sonra ağır soluk sesleri odayı doldurdu. Aislinn postun içine daha da sokuldu ve hoşnut halde gülümsedi.

4

Aislinn ertesi sabah kendisine acıyla ıglık attıran, poposuna yediği güçlü bir darbeyle kabaca uyandırıldı. Acıyla etrafına bakındı ve yatağın kenarına oturmuş kendisine sırtan, halinden hayli hoşnut Wulfgar’la yüz yüze geldi. Kıza kıyafetlerini uzatarak, onun hızlıca giyinişini değer bilir bir ifadeyle izledi; fildişi gibi beyaz göğüsleri ve yumuşak uyluklarıyla kendine göz ziyafeti çekti.

“Tembelsin,” diye çıkıştı. “Gel de yıkanmam için su getir ve giyinmeme yardım et. Benim hayatım senininki gibi keyif dolu değil.”

Aislinn darbe aldığı yeri ovuşturarak kötü kötü baktı.

“Ayrıca horluyorsun,” dedi.

“Belli ki çok iyi uyumuşsunuz lordum,” dedi Aislinn bakmak için başını kaldırarak. “Nihayet dinlenmiş gzkyorsunuz.”

Wulfgar delip geçen bir ifadeyle baktı ve gülümsedi, gözleri sıcak ve ışılıtıydı. “Yeterince iyi uyudum matmazel.”

Aislinn kızardı ve hemen kapıya doğru gitti.

“Su getireceğim,” dedi ve odadan ıktı.

Salondaki ateşte asılı duran gğmden bir kovaya sıcak su doldururken Maida ona sokuldu.

“Ya kapıyı srglyor ya da kapıya nöbetçi dikeyor,” diye yakındı yaşlı kadın. “Seni ondan kurtarmak için ne yapmak gerekir? Kolay başa ıkabileceğin bir adam değil, canavar herif. Gece ıglıklarını duydum.”

“Bana dokunmadı,” dedi Aislinn biraz tereddütle. “Tüm gece yatağın ayağının yanında uyudum ve bana dokunmadı.”

“Ne biçim bir adam böyle yapar?” diye sordu Maida. “Merhametten değil şüphesiz. Akşama kadar bekle ve gör bak sana sahip oluyor. Bu sefer oyalanma. Kaç. Kaç!”

“Kaçamam,” diye cevapladı Aislinn. “Beni yatağa zincirliyor.”

Maida kederle inledi. “Sana hayvanmışsın gibi muamele ediyor.”

Aislinn omuz silkti. “En azından dövüyor.” Birden hatırlayarak poposunu ovuşturdu. “Sadece birazcık vuruyor.”

“Ona karşı çıksaydın seni öldürürdü.”

Aislinn dün geceyi hatırlayarak başını salladı. Kızgınken bile onu istismar etmemiştir. “Hayır, onun tarzı farklı.”

“Nereden biliyorsun? Kendi askerleri bile ondan korkuyor.”

“Ben korkmuyorum,” diye cevap verdi Aislinn gururlanarak.

“Ahmak cesareti!” diye sızlandı Maida. “Baban gibi inatçı ve gururlu olmak sana hiçbir şey kazandırmaz.”

“Şimdi gitmeliyim,” diye mırıldandı Aislinn. “Yıkanmak için bekliyor.”

“Sana yardım etmek için bir yol bulacağım.”

“Anne, bırak artık! Senin için korkuyorum. Sweyn denen adam lordunu şahin gibi kolluyor. Bir şeye cüret edersen seni hemen öldürür. Ayrıca ben Wulfgar’ı diğer çakallardan daha tahammül edilebilir buluyorum.”

“Ama ya Kerwick?” diye tısladı Maida, adamın köpeklerin arasında kıvrılıp uyuduğu yeri işaret ederek.

Aislinn omuz silkti. “Ragnor bunu imkânsız kıldı.”

“Kerwick öyle düşünmüyor. Hâlâ seni istiyor.”

“Öyleyse artık dünyamızın bir hafta öncesinden farklı olduğunu kabullenmek zorunda. Özgür değiliz. Tıpkı onun gibi ben de Wulfgar’a aidim. Köleden farkımız yok. Bize verilenden başka bir hakkımız yok.”

Maida alayla güldü. “Bunu senden duymak çok tuhaf kı-
zım, mağrur olan hep sen olmuştun.”

“Şimdi mağrur olabileceğimiz neyimiz var anne?” diye
sordu Aislinn bezgince. “Hiçbir şeyimiz yok. Hayatta kalma-
ya odaklanmalı ve birbirimize yardım etmeliyiz.”

“Sen Saksonlar’ın en iyilerinin soyundansın. Baban bü-
yük bir adamdı. Bir piçin veledini doğurmana izin vermeye-
ceğim.”

Aislinn sert bir bakış fırlattı, gözleri öfkesini yansıtıyordu.
“Babamın katilinin, Ragnor’ın eniğini taşımamı mı tercih
edersin?”

Maida dehşetle ellerini ovuşturmaya aştı. “Bana çıkışma
Aislinn, ben yalnızca seni düşünüyorum.”

“Biliyorum anne,” diye iç çekti Aislinn yumuşayarak.
“Lütfen en azından biraz bekle de Wulfgar ne çeşit bir adam
olduğunu gösterebilirsin. Köylülerin katledilmesine kızmıştı. Bel-
ki de adil bir adamdır.”

“Adil bir Norman?!” diye inledi Maida.

“Evet anne, bir Norman. Şimdi gitmem gerek.”

Aislinn odanın kapısını açtığı anda Wulfgar ona kaşlarını
çattı. Yarı yarıya giyinmişti.

“Epey bir vakit oldu,” diye homurdandı.

“Beni bağışlayın lordum,” diye mırıldandı. Yükünü yere
koydu ve gözlerini onunkilere çevirdi. “Annem gece emni-
yetimden endişe etmiş, ben de zarar görmediğim konusunda
onu ikna etmek için duraksadım.”

“Annen mi? O hangisi? Ragnor onun hâlâ burada olduğu-
nu söylemesine rağmen ben hiç leydi görmedim?”

“Sizin kocakarı diye seslendiğiniz,” dedi Aislinn yumuşak
bir tavırla. “O benim annem.”

“O mu?” diye homurdandı Wulfgar. “Görünüşe göre
epey hırpalanmış.”

Aislinn başıyla onayladı. “Elinde kalan tek şey benim.
Hakkımda endişeleniyor.” Güçlkle yutkundu. “İntikamdan
söz ediyor.”

Wulfgar şimdi tüm dikkatini vererek kıza baktı. “Beni uyarmaya mı çalışıyorsun? Beni öldürmeye mi çalışacak?”

Aislinn huzursuzlukla başını indirdi. “Belki. Emin değilim lordum.”

“Bunu onun öldürülmesini görmek istemediğin için mi bana söylüyorsun?”

“Ah, Tanrı korusun!” diyerek nefesini tuttu Aislinn, titremeye başlayarak. “Eğer bunun olmasına izin verirsem kendimi asla affetmem. Normanlar’dan yeterince çekti. Hem, eğer siz öldürülürseniz dükünüz hepimizi katleder.”

Wulfgar gülümsedi. “Uyarın alındı, annene göz kulak olacağım ve Sweyn’e dikkatli olmasını söyleyeceğim.”

Aislinn rahat bir nefes alarak bakışlarını adamınkilere yöneltti. “Teşekkür ederim majesteleri.”

“Şimdi,” diye iç çekti adam. “Hazırlanmayı bitirmeme yardım et. O suyu fazla beklettin, işime yarayacak hali kalmadı. Ama bu gece yıkanmak istiyorum ve eğer bu defa da bekletirsen çok sinirlenirim.”

Aislinn, Wulfgar’ın ardından salona indiğinde Kerwick dışında kimse yoktu. Nişanlısı hâlâ köpeklerle zincirliydi ama şimdi uyanıktı. Kerwick, Aislinn ona bir anlığına bile aldırmayarak Wulfgar’ın ardından odayı geçtiğinde onu izledi.

Onlara hizmet etmek için Maida bizzat kendisi geldi ve Wulfgar masaya oturup Aislinn’e de yanına geçmesi için işaret ederken sofrayı telaşla sıcak ekmek, et ve bal petekleriyle donattı. Maida yemeği getirene kadar Kerwick’in gözleri eski nişanlısının üzerinde dikiliydi ama şimdi yemeğe duyduğu açlık diğer her şeyin ötesine geçmişti. Maida, Wulfgar kendine ve Aislinn’e servis yapana kadar bekledi, sonra artan ekmek parçalarını alıp kendine kemirmek için ufak bir parça ayırdıktan sonra kalanı Kerwick’e verdi. Yaşlı kadın, Kerwick’in yanına çömelip onunla fısıldaşırken, her ikisinin ortak bir konu bulduğu ve şimdi üzüntülerini birbiriyle paylaştıkları açıktı. Wulfgar yemeğinin üzerinden onları izledi ve birdenbire kuşağına bağlı kemeri masaya saplayıp herkesin

dikkatini üstüne topladı. Aislinn suratından öfkenin hemen-
cecik geçip yerini gergin ama düşünceli bir ifadeye bıraktığı-
nı gördü. Onu neyin rahatsız ettiğini anlamadığından kafası
karışmıştı ama adamın sesi kısa ve öz bir biçimde yükseldi-
ğinde her şeyi anladı.

“Yaşlı kocakarı, buraya gel.”

Maida daha fazla dayak yemeyi bekler gibi tereddütle ma-
sanın önüne yanaştığında, her zamankinden daha da sinmiş
duruyordu.

“Doğrul kadın,” diye emir verdi Wulfgar. “Sırtını dikleş-
tir, bunu yapabileceğini biliyorum.”

Yavaşça Maida kendini hafifçe de olsa eski duruşuna ge-
tirdi. Kadın karşısında dimdik durduğunda, Wulfgar sandal-
yesinden ileri uzandı.

“Efendin öldürülmeden önce Leydi Maida adıyla tanınan
sen misin?”

“Evet lordum,” Maida kuş gibi bir tavırla başıyla reverans
yaptı. Gergin bir biçimde oturup bekleyen kızına tedirgin bir
bakış attı.

“Ve bu malikânenin,” diye sorgusuna devam etti Wulfgar,
“leydisi sen miydin?”

Maida güçlükle yutkundu ve bir kez daha başıyla onayla-
dı. “Evet lordum.”

“Öyleyse madam, aptal numarası yaparken bana kötü hiz-
mette bulundun. Paçavralar giyiyorsun, köpeklere yoldaşlık
ediyorsun ve içinde bulunduğun aşağı durumdan sızlanıyor-
sun. Beni kendi halkının önünde kandırdın. Şimdi sana em-
rediyorum, elbiselerini bul ve kendini süsle, bunu yapmadan
önce de vücudundan kiri pası yıka ve bu oyunu benim ta-
hammülümün ötesine taşıma. Kızının odası senindir, şimdi
git ve dediğimi yap.”

Kadın huzurundan çekilirken Wulfgar yemeğine dön-
dü. Başını kaldırdığında Aislinn’i kendisini merakla izlerken
buldu.

“Kalbinizin benim için yumuşadığını mı görüyorum mat-

mazel?” Kızın kaşlarını çatmasına güldü. “Dikkatli ol kızım. Sana gerçeği söyleyeyim. Senden sonra başkası gelir, ondan sonra da başkası. Beni herhangi bir kadına bağlayabilecek hiçbir güç yoktur. Bu yüzden kalbini kolla.”

“Lordum, cazibenizi ziyadesiyle abartıyorsunuz,” diye öfkeyle cevap verdi. “Sizin için hissettiğim bir şey varsa, o da nefrettir. Siz de düşmanın tarafındasınız ve aynı şekilde iğrençsiniz.”

“Gerçekten mi?” Adam yavaşça ona gülümsedi. “Öyleyse söyleyin matmazel, siz her zaman düşmanınızı böyle sıcak öper misiniz?”

Aislinn’in yanakları kıpkırmızı oldu. “Yanılıyorsunuz lordum, o sıcaklık değil sessiz bir direnişti.”

Wulfgar’ın gülüşü daha da genişledi. “Haklı olduğumu ispatlamak için sizi tekrar öpmeli miyim matmazel?”

Aislinn hakarete uğramış bir tavırla cevap etti. “Bir kölenin lorduyla tartışması düşünülemez bile. Eğer karar verdiğinizden, ben kimim ki size karşı çıkıyorum?”

“Beni hayal kırıklığına uğrattın Aislinn,” diye azarladı. “Oyunu çok erken bıraktın.”

“Ya bu olacaktı ya da başka bir öpücükle acı çekecektim veya daha da kötüsü, dün geceki gibi bir hırpalamaya maruz kalacaktım. Korkarım ki kemiklerim sizin alışkanlık haline getirmek istediğiniz bir ezilmeye daha dayanamayacak. Bunun yerine sizi onaylamayı tercih ederim.”

“Başka bir zaman öyleyse matmazel.”

Geniş kapılar açıldığında Kerwick gölgelere doğru çekildi ve Ragnor, nefesi başının etrafında sis gibi dolanırken içeri girdi. Aislinn’in önünde duraksadı ve kısa bir reverans yaptı.

“Günaydın kumrum. Görünüyor ki geceniz iyi geçmiş.”

Aislinn’in dudakları neşeli bir gülüşle kıvrıldı. Eğer o bu saçma kibarlık oyununu oynuyorsa, kendisi de oynayabilirdi.

“Evet, söz şövalye. Beni çok memnun etti.”

Adamın şaşkınlığını hissetti, Wulfgar’ın keyiflenmiş bakışlarının da üzerinde olduğunun farkındaydı. O anda her iki adamdanda eşit derecede nefret ettiğini düşündü.

“Bir kadın tarafından ısıtılması gereken soğuk bir geceydi,” diye Ragnor yorum yaptı gelişigüzel ve gözünü Wulfgar’a dikti. “Hlynn adındaki kızı da denemelisin, tabii yatağındaki diken ve ısırgan otundan yorulursan.” Başparmağını dudaklarına götürerek sırttı. “Hiç mücadele etmeden ne dersen onu yapıyor ve dişleri eminim ki o kadar keskin değildir.”

Wulfgar homurdandı. “Daha enerjik bir oyunu tercih ederim.”

Ragnor omuz silkti ve kendine bir kadeh kaparak kendine içki şişesinden bira doldurdu, o sırada Wulfgar sessizce adamın keyfini bekliyordu.

Ragnor boğazını temizledi ve boş kadehi masaya çarptı. “Köylüler ayakta ve senin buyurduğun işleri yapıyorlar Wulfgar ve askerler hırsızlara serseri yağmacılara karşı köylüleri ikili gruplar halinde gözetiyor.”

Wulfgar başıyla onayladığını belirtti. “Toprakların her yanına devriye atlılar yollayın.” Tahta masa üzerine bıçağının ucuyla düşünceli bir halde vurarak devam etti. “Her grubu beş adamdan oluşturun ve pazar hariç her sabah bir grup yollayın. Her grup farklı bir yöne gitsin; bir tane doğuya, bir tane batıya, bir tane kuzeye, bir tane güneye. Uyarı her mil taşında trampet çalınmak veya ateş yakmak olsun. Böylece her devriyenin görevini tamamladığını anlarız veya tamamlamadıysa uyarılmış oluruz.”

Ragnor inledi. “İyi plan yapıyorsun Wulfgar, sanki kendini her zaman bir toprak lordu olarak görmüşsün gibi.”

Wulfgar kaşını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi ve konuşma zoraki biçimde başka konulara döndü. Aislinn iki adam konuşurken birbirlerinden ne kadar farklı olduklarını görüp meraklandı. Ragnor kibirli, üstünlük taslayan ve adamlarının sadakatini talep ederken, Wulfgar sakin ve temkinliydi. O adamlarını onlara örnek olarak yönetiyordu ve olağan bir biçimde adamlarının onu izleyeceğini varsayıyordu. Onların sadakatini sorgulamıyor ama her birinin onu hayal kırıklığına uğratmaktansa kendi hayatını ortaya koyacağını biliyor gözüküyordu.

Aislinn başını kaldırdığında hâlâ bu noktalar üzerinde düşünüyordu ve başını yarı yarıya kaldırmıştı ki refleksle nefesini tuttu, çünkü ileride, merdivenlerin başında annesi, Aislinn geçmiş yıllar boyunca onu nasıl bildiyse, ufak tefek ama minyonluğunu aşacak bir gururla, duruyordu. Maida şimdi kendi kıyafetleri içindeydi, temizdi ve bir şalla hem saçını, hem de yüzündeki çürüklerin çoğunu örtmüştü. Kadın doğuştan gelen bir asaletle onlara doğru yürüdü ve Aislinn'in kalbi mutluluk ve rahatlamayla doldu. Bu kadın gerçekten de onun annesiydi.

Wulfgar onayını sessiz kalarak verdi ama Ragnor kükreyerek ayağa fırladı ve hiç kimse onu durduramadan ileri atılıp Maida'yı saçından yakaladı. Tül adamın ellerinin arasında çözüldü ve bir feryatla Maida yere kapaklandı. Çok sevdiği annesinin kaybolarak tekrar korkmuş yaşlı kadının ortaya çıkması Aislinn için iki katı işkenceydi; annesi gene iki büküm olmuş Ragnor'un ayaklarının dibinde merhamet için yalvarıyor, çaldığı şık kıyafetlerin içinde gülünç duran sefil bir acuzeden farksız görünüyordu. Maida daha yüksek sesle inlemeye başladığında, Aislinn hıçkırmamak için nefesini tutup sandalyesine çöktü.

Ragnor öfkeyle yumruğunu yaşlı kadına kaldırdı. "Güzel kıyafetler giyip lordlarının önünde sanki gerçek bir saraylı hanım gibi kurumlanarak yürümeye cüret ediyorsun ha! Seni Sakson domuzu. Bu sana hiçbir şey kazandırmayacak, çünkü sıkı kemiklerini çiğnesinler diye kurtlara atacagım!"

Kadını yakalamak için eğildi ama o sırada Wulfgar'ın yumruğu sertçe masaya indi.

"Dur!" diye emir verdi. "Yaşlı kadına zarar verme, çünkü onun burada olmasını ve böyle giyinmesini ben emrettim."

Ragnor geri çekildi ve Wulfgar'a döndü. "Wulfgar, şimdi artık kendini de aşın! Bu kocakarıyı bizim de üstümüze koyuyorsun! Direnişçi lordları ve tüm akrabasını indirip yerine savaşta kalırananlık gösteren kendi insanımızı koymak William'in emri. Benden ödülümü aldın ama bu kadını diğer Sakson ahmakların arasından seçip..."

“Öfkenin basiretini bağlamasına izin verme Ragnor,” diye karşılık verdi Wulfgar. “Eminim ki bu zavallı insanların eski hanımlarının kötü muamele görüp köpeklerle beslendiğini görmeye daha fazla tahammül edemediklerini sen bile fark edebilirsin. Kadının hatırına tekrar silahlanıp bize karşı durabilirler. Bize hizmet için sadece yaşlı adamlar ve kundakta bebekler kalana kadar onları öldürmekten başka çaremiz kalmaz. Yoksa sen bizim ve dükün askerlerinin tarlaları sürüp, keçileri sağmasını mı tercih edersin? Veya bu Saksonlar’a korkularını dindirecek ufak bir gurur bırakıp, biz bu topraklara gerçekten sahip olana ve bize karşı ayaklanmalarının artık onlar için çok geç olduğu zamana kadar onlara emrettiğimiz şeyleri yapmalarını mı istersin? Onlara hiçbir şey için taviz vermiyorum fakat bu onlar için çok şey ifade edecek. Nihayetinde vergilerimi ödeyecekler ve kazanan ben olacağım. Hiçbir şehit acısını rahatlık içinde çekmemiştir. Hiçbir aziz altın ve ipek içinde ölmemiştir. Bu benim onlara yaptığım jestten de öte, yaşlı kadın hâlâ onların hanımı. Onlar kadının yalnızca benim emrime uygun davrandığını bilmeyecek.”

Ragnor başını salladı. “Wulfgar, hiç şüphem yok ki olur da William ölürse, onun uzun süre önce kaybolmuş kardeşi olduğunu ispatlayıp tatlı dille tahta giden yolunu açarsın. Ama şu sözlerimi unutma.” Hafif bir kinle gülümsedi. “Olur da bir hata yaparsan ki bunun için dua ediyorum, bunu gören ve o piç kalbini, adalet şarkıları söyleyen ve hak sahiplerine zalimlik yapan o neşeli dudaklarından ayıracak baltayı savuran ben olacağım.”

Alaycı bir reveransla salonu terk etti ve kapı esmer şövalyenin ardından çarparak kapandığında, Aislinn annesinin yanına koştu. Onu sakinleştirmeye çalıştı, çünkü yaşlı kadın hâlâ yerde sürünüyor ve kafa karışıklığı içinde inliyor, ona işkence edenin gittiğini anlayamıyordu. Aislinn kolunu onun omzuna attı ve başını göğsüne yaslayıp Maida’yı hafifçe sallayarak yumuşak sözler fısıldadı.

Aislinn şaşkınlıkla Wulfgar’ın yanlarına gelip dikildiğini

fark etti. Gözlerini adama doğru kaldırdı ve onda Maida'ya karşı bir çeşit acıma hissi oluştuğunu gördü.

“Onu odasına götür ve onunla ilgilen.”

Aislinn bu emre karşı başını kaldırıp kaşlarını çattı ama adam geniş sırtını çoktan onlara doğru dönmüş ve kapıya doğru gitmeye başlamıştı. Onun ardından bir an durup baktı, kendi menfaati için onların gururunu böyle kolayca kullanmasına öfke doluydu ama ilgisini tekrar annesine yöneltti ve onun ayağa kalkmasına yardım ederek yavaşça merdivenlerden çıkıp eskiden kendine ait olan odaya gitmesine yardım etti. Yapabildiği kadar annesinin korkularını teskin etti; onu yatağa yatırdı ve inlemeleri hıçkırıklara, hıçkırıkları rahatsız bir uykunun düzensiz soluklarına dönüşürken, ak düşmüş saçlarını okşadı. Maida bitkin zihnini dinlendirirken oda sessizleşti ve Aislinn ganimet aranırken darmadağın edilmiş odayı sessizce toparlamaya başladı.

Pencereye yöneldi ve ılık sabah meltemini yakalamak için panjurları açtı. Bunu yapar yapmaz monoton bir ses duydu ve ‘20 kırbaç’ sözcüklerini seçti. Pencereden dışarı sarkınca önünde duran manzarayla nefesi tutuldu. Beline kadar soyulmuş Kerwick, şehir meydanının ortasında kalaslara bağlanmış duruyor ve Wulfgar da onun arkasında miğferini, eldivenlerini ve zırhını yere sapladığı kılıcının üstüne asmış dikiliyordu. Tamamen silahsız ama lord olarak cezanın gerçekleşmesini sağlamak için orada bulunuyordu. Kol kalınlığında, üçte ikisinin örgüsü açılmış ve her ucuna ufak bir düğüm atılmış ağır bir ipi tutuyordu. Konuşma bittiğinde, meltem kesildi ve sahne bir anlığına dondu, sonra Wulfgar’ın eli kalktı ve hışırtılı bir sesle indi, Kerwick’s e yerinde sızdı. Oraya toplanan şehir halkından alçak bir inilti yükseldi ve tekrar Wulfgar’ın eli kalkıp indi. Bu defa inilti Kerwick’in ağzından çıktı. Üçüncü vuruşta tekrar sessizdi ama dördüncüde, sırtı kamçının altında alev alev yanarken dudaklarından bir çığlık yükseldi. Onuncuda çığlıklar inlemelere dönüştü ve on beşincide yalnızca kamçının kayışları değdiğinde irkil-

di. Yirminci darbe indiğinde şehir halkı hep beraber iç çekti ve Aislinn sanki ceza boyunca nefesini tutmuş gibi kıpkırmızı ve sersemlemiş halde, kesik kesik ağlayarak pencereden çekildi. Gözünde yaşlarla odadan fırlayıp ana kapıyı zorladığında, ağlamaları boğuk lanetlere dönmüştü. Kerwick'in bu işkenceyi çekmesinde kendisinin de payı olduğunu düşünerek onun yanına gitti ama o bilinçsiz halde kütüğün üzerinde yatıyordu. Aislinn de hayal kırıklığından doğan öfkeyle Wulfgar'a döndü.

“Demek kendinizi tatmin etmek için, illa şu zavallı adamı tazıların arasından çekip hıncınızı ondan çıkarmalıydınız!” diye haykırdı. “Topraklarını çalıp onu da köle yapmanız yetmedi mi?”

Wulfgar son vuruşunun ardından kamçıyı bırakmıştı, şimdiyse ellerinden Kerwick'in kanını siliyordu. Kontrollü ve katı bir sesle konuştu.

“Kadın, bu ahmak kendi adamlarımın arasında beni öldürmeye çalıştı. O zaman sana onun hükmünün çoktan verildiğini ve senin yapabileceğin bir şey olmadığını söylemiştim.”

“Gözleri önünde kendi nişanlısının hırpalandığını gören bu adamdan,” diyerek dudağını büktü, “bizzat kendi ellerinizle intikam alacak kadar gözünüz mü döndü lordum?”

Wulfgar bu laftan hiç memnun olmadı ve çehresi karardı. Yaklaştı ve daha sert bir tonla konuştu. “Bıçaklamak istediği benim kalbimdi. Bu yüzden onun çıplak sırtını benim ellerim kamçılmalı ve adaleti sağlamalı.”

Aislinn çenesini kaldırdı ve konuşmak için ağzını açtı ama Wulfgar devam etti.

“Onları görüyor musun?” dedi elini şehir halkına doğru çevirerek. “Şimdi onlar herhangi bir ahmaklığın aynı adaletle karşılık bulacağını ve kamçının Kerwick gibi kendi sırtlarını parçalayabileceğini biliyor. Bu yüzden benimle masum bir üslup takınarak alay etme Darkenwald'lı Aislinn, çünkü bu senin de oyunundu. Gerçeği saklayan sen de onun acısının

birazına katlanmalısın.” Gri gözleri onu delip geçti. “Şükret ki senin hassas sırtın bu acıya ortak olmayacak. Ama bu olaydan her zaman yumuşak olmayacağımı öğrenebilirsin.”

Bunu söyledikten sonra Wulfgar adamlarına döndü.

“Şimdi şu ahmağı makaslayın,” diye emir verdi. “Sonra köylülerin sırtını tuzlayıp acısını dindirmesine izin verin. Evet herkesi makaslayın! Bu sene Norman modasını takip etsinler!”

Aislinn kafası karışmış halde baktı ve onun ne kastettiğini iyi bileylenmış bir bıçakla Kerwick’in saçları kırpılıp sakalları tıraş edilirken anladı. Şehir halkından yeni bir mırıltı yükseldi ve erkekler kaçmak için döndüklerinde yollarının Normanlar tarafından tutulduğunu gördüler ve teker teker yakalanıp meydana, Kerwick’in kaderinin bir kısmını paylaşmaya sürüklendiler. Bazıları utanıp şimdi çıplak ve pembe kalan çeneleriyle kısalmış saçlarına dokundular ve halkın bakışlarından ölümüne bir utançla kaçtılar, çünkü şimdi artık Norman özelliği taşıyorlardı ve Sakson gururlarını yitirmişlerdi.

Aislinn’in öfkesi gene tepesine çıktı ve annesinin makasını bulmak için lord odasına koşar adım gitti. Saçını açtı ve sebepsiz bir öfkeyle makası buklelerine uzatmıştı ki kapı sonuna kadar açıldı. Olduğu yerde kaldı ve makas uyuşmuş parmaklarından yere düştü. Muazzam bir el omzunu tutup kendisini çektiğinde şaşkınlıkla soluğunu tuttu. Çelik gibi gözler öfkesini yatıştırdı.

“Sabrımı zorluyorsun kadın,” diye homurdandı Wulfgar. “Seni uyarıyorum, kestiğin her parlak bukle için sırtına bir kamçı inecek.”

Aislinn’in dizleri titredi ve korkuyla sarsıldı, daha önce onu tepesi böyle atmış olarak hiç görmemişti. Bu öfke, onu kendine getirdi ve onun sert tutuşuyla yaptığı şeyin aptallığının farkına vardı ve sadece boğuk bir sesle fısıldayabildi:

“Evet lordum. Teslim oluyorum. Lütfen, beni incitip sunuz.”

Wulfgar’ın gözlerinde bir yumuşaklık belirdi ve kollarıyla

onu sararak kendine doğru çekti. Fısıldarken onun da sesi boğuktu:

“Öyleyse her şeyinle teslim ol matmazel, her şeyinle.”

Uzun bir an boyunca dudakları adamın tutkulu öpücüğüyle tutsak alındı ama kaba sarılışında bile kendini yumuşamış hissediyordu ve adamın ağzı kendininkinin üstünde dolaşp, iradesini vahşice ondan çekip koparıırken ılık bir sıcaklık vücudunun derinliklerinde oluşmaya başladı.

Wulfgar öpüşüne son verdi ve ona tuhafça baktı, gözleri donuktu ve ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Sonra Aislinn'i ileriye, yatağa fırlattı. Uzun adımlarla kapıya yürüdü ve sonra bakmak için döndü, bu defa gözlerinde onaylamazlık vardı.

“Kadınlar!” diyerek burnundan soludu ve kapıyı arkasından çarptı.

Aislinn kapıya bakakaldı, adamın yüzünde gördüğünden daha da fazla bir şaşkınlık içindeydi. Kendi tepkisinden kendi de korkmuştu. Zihni dehşet ve şaşkınlıkla sarsılıyordu. Bu nasıl bir adamdı ki ondan hem delicesine nefret ediyor hem de onun sarılışından zevk alabiliyordu? Dudakları, iradesine rağmen onun dudaklarına karşılık vermişti ve bedeni neredeyse memnuniyetle güçlü bedenine teslim olmuştu.

Wulfgar malikânedan çıktı ve adamlarına emirler yağdırdı, o sırada Sweyn elinde zırhı ve miğferiyle geldi.

“Kız epey heyecan dolu,” diye yorum yaptı Viking.

“Evet ama öğrenecek,” dedi Wulfgar sertçe.

“Askerler kimin kimi yumuşatacağına dair bahse girdiler,” diye cevap verdi Sweyn yavaşça. “Bazıları kurdun kendini dişleri çekilmiş olarak bulacağını söylüyor.”

Wulfgar sertçe ona baktı. “Gerçekten mi?”

Sweyn zırhı giymesine yardım ederken başını salladı. “Kadınlara olan nefretini benim anladığım gibi anlamıyorlar.”

Wulfgar arkadaşının yapılı omzuna koymak için elini uzatırken güldü. “Eğleniyorlarsa bırakalım da bahse girsinler. Sen ve ben biliyoruz ki genellikle basit bir kız, daha elini kurdun ağzına uzatmadan yutulmuş olur.”

Wulfgar başını kaldırarak şehrin ötesindeki ufka baktı. “Haydi gidelim. Bana vadedilen bu toprakları görmek istiyorum.”

Malikâne oldukça sessizdi, yalnızca Wulfgar’ın birkaç adamı nöbet tutuyordu. Aislinn kendisine yöneltilen bakışlar azaldığı için kendini daha rahat hissediyordu. Sessizce insanların yaralarını iyileştirmek için dolaşmaya başladı. Wulfgar adamlarına, kızın yaralarını iyileştirebileceğini bu yüzden onu arayıp bulmalarını söylemişti, Aislinn de gününün çoğunu bu görevi yerine getirerek harcadı. Akşama doğru artık en sona kalanların yaralarını temizleyip dağlamıştı, yanan etin kokusu ve açık yaraların görüntüsü midelerini kaldırdığından işin bitmesiyle çok rahatlamıştı. Ama tüm bu zaman boyunca aklında onun ilgisine ihtiyacı olan başka biri vardı ve onu nereye götürdüklerini merak ediyordu. Kısa bir süre sonra bu düşüncesi cevap buldu. İki hizmetkâr Kerwick’i salona taşıyıp nazikçe tazıların arasına yatırdılar. Köpekler onun etrafına toplandı, havlayıp yaralarına sürtünyorlardı. Bunu gören Aislinn aceleyle onları oradan kovdu.

“Neden onu burada bırakıyorsunuz?” diye sordu köylülere dönerek. Kısaltılmış saçları ve çıplak suratlarıyla, bu şchirde doğmuş ve kendisinden tam yirmi yaş büyük bu iki adamı zorlukla tanımıştı.

“Bu Lord Wulfgar’ın emri leydim. Yaraları tuzlandığında ve kendine geldiğinde onu buraya köpeklerin yanına getirmemiz gerekiyordu.”

“Gözleriniz sizi aldattı galiba,” dedi Aislinn biraz öfkeyle, elini hâlâ bilinçsizce yatan Kerwick’e uzatarak.

“Leydim, getirirken yolda bayıldı.”

Sabırsız bir hareketle adamları gönderdikten sonra, Aislinn nişanlısının yanında diz çöktü ve gözlerinden yaşlar akmaya başladı.

“Ah, Kerwick, benim yüzümden kim bilir ne kadar acı çektin?”

Kamçının kendi etini parçalayabileceği tehdidini apaçık

bir korkuyla hatırlayarak, Aislinn yaralarını inceledi; içinde yeni bir korkunun doğup mantığını sarstığını hissediyordu.

Şifalı bitkiler ve suyla çıkageldi Ham, hâlâ gözlerinden yaşlar akıyordu. Kısa kesim saçla toyluğu her zamankinden de ortadaydı. Yanında diz çöküp leydisine malzemeleri uzatırken, bir yandan da Kerwick'in derisi soyulmuş sırtına bakıyordu. Aislinn karışımı kötü kokulu bir merheme dönüştürürken, önüne düşen bir buklesini elinin tersiyle geriye atmak için duraksadı ve o sırada Ham'ın hüznünlü çehresini fark etti. Çocuk onun ilgisini sezip başını eğdi.

"Lord Kerwick bana karşı daima kibar olmuştu leydim," diye mırıldandı. "Onlar zorla bana her şeyi izlettiler. Yardım etmek için hiçbir şey yapamadım."

İleriye uzanarak Aislinn yoğun merhemi Kerwick'in deforme olmuş sırtına sürmek için eğildi. "İngiliz kanı taşıyan bir adamın yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bu onların hepimize bir uyarısı. Yargıları hızlı ve sert. Kendilerine saldıracak bir sonraki kişiyi kesinlikle öldürürler."

Genç adamın yüzü bir anlığına nefretle çarpıldı. "Öyleyse iki kişi bunu canlarıyla ödeyecek. Babanızı öldüren kişi ve bu Wulfgar denen, sizi aşağılayıp Lord Kerwick'e bunu yapan kişi."

"Bir delilik yapma," diye tavsiyede bulundu Aislinn.

"İntikam tatlıdır leydim."

"Hayır! Asla böyle bir şeye kalkışmamalısın!" diye haykırdı Aislinn çılgına dönerek. "Babam bir kahraman gibi, elinde kılıcıyla savaş meydanında öldü. Ölürken de pek çoğunu beraberinde götürdü. Evet, onun yiğitliği bu işgalciler topraklarımızı terk eder etmez şarkılarla anılacak. Bu kırbaç cezasına gelince, bu yapılabilecek en nazik şeydi, Kerwick'in başı yaptığı aptalca şeyden ötürü muhakkak kesilirdi. Benim onurumu elimden alan Wulfgar değil, öteki adam Ragnor'du. İntikam için bir sebep varsa bu yalnızca bunun içindir. Ama beni iyi dinle Ham. Bu intikam benim intikamım ve kutsal olan her şeye yemin olsun ki onurumun, o Norman'ın ka-

nına denk olduğunu ispatlayacağım.” Derken omuz silkti ve tekrar mantıklı konuşmaya başladı. “Ama biz adil koşullar altında yenildik ve şimdilik boyun eğmeliyiz. Dünün kaybı üzerinde durmaktan ziyade, yarının kazancını düşünmelisin. Şimdi git Ham ve sakın sırtında bu aptallık alameti yaralarla gelme.”

Ham konuşacakmış gibi bir hareket yaptı, sonra sözlerindeki bilgelik karşısında boyun eğdi ve odadan ayrıldı. Aislinn işine geri döndü ve Kerwick’in mavi gözlerini kendisine dikilmiş buldu.

“Aptallık?! Aptallık yaraları?! Kurtarmaya çalıştığım senin onurundu.” Hareket etmeye yeltendi ama acıyla irkilip durdu.

Aislinn onun katılığı karşısında şoke olmuştu ve kendini savunmaya teşebbüs edemedi.

“İntikamını tuhaf bir yolla alıyorsun. Neredeyse memnuniyetle odasına giriyor ve altına yatarak kuşkusuz onu öldürmeye uğraşıyorsun. Lanet olsun! Lanet!” diye inledi. “Ettiğin yeminin hiçbir anlamı yok mu? Sen benimsin! Benim nişanlım!” Tekrar hareket etmeye kalktı ama inleyip yere geri çakıldı.

“Ah, Kerwick,” diyerek başladı Aislinn nazikçe. “Beni iyi dinle. Olduğun yerde kal.” Onu yerine doğru itti. “Merhem yakında acını alıp, yarayı yumuşatacak ama korkarım ki senin dilinin bende açtığı yaraların hiçbir ilaçla tedavisi yok. Bana zorla sahip olundu. Sözlerimi dinle ve böyle köpürme. Bunlar zırhlı şövalyeler, sense şimdi kılıcı bile olmayan bir hizmetkârdan başka bir şey değilsin. Başın köyün çimlerinde yuvarlanmasın diye, yalvarırım şimdi bir korkak gibi hareket etme. Biliyorsun ki verecekleri yargı sert olacaktır ve geriye kalan bir parçacık onurum için seni idam sehpasında görmeyeceğim. Halkımız adalete katkı sağlayacak bir sese muhtaç durumda ve ben de onları arabulucusuz ortada, Norman kamçısının keyfine terk etmeyeceğim. Şimdi bana kulak ver. Babamın yanına başka bir mezar kazmaya beni mecbur etme.

Ne benim irademın dışında bozulan yeminlerime sadık kalabilirim, ne de seni şimdi kirlenmiş bir gelin almaya zorlayabilirim. Ben kendi görevimi elimden geldiğince yerine getireceğim. Bunu, babamı lordları olarak görüp son ana kadar onun yanında olan bu zavallı insanlara borçluyum. Çektikleri zahmetleri birazcık olsun azaltabilsem bana yeter. Bu yüzden lütfen beni böyle sert şekilde yargılama Kerwick, yalvarırım.”

Kerwick perişan halde ağlıyordu. “Seni sevdim! Nasıl başka bir adamın sana sahip olmasına izin verirsin? Herhangi bir adamın sevdiği kadını arzuladığı gibi seni istedim ama seni yalnızca kollarımda hayal edebiliyordum. Evlenmeden önce onuruna dokunmamam için bana yalvardın, bir aptal gibi ben de boyun eğdim. Şimdiyse sen onlardan birini, sanki yüzyıllık aşığıymış gibi kolayca sevgilin olarak seçtin. Keşke vaktinde sana arzuladığım gibi sahip olsaydım. Belki öyle yapsaydım, seni şimdi aklımdan çıkarabilirdim. Ancak şimdi yalnızca düşmanıma nasıl bir zevk verdiğini merak ediyorum.”

“Beni affet,” diye mırıldandı Aislinn usulca. “Seni bu kadar incitebileceğimi bilmiyordum.”

Kerwick onun nezaketine dayanamadı ve yüzünü samanlara gömüp ağlamaya başladı. Artık Kerwick’in acısını, ne sırtının ne de kalbinin, daha fazla dindiremeyeceğini anlayan Aislinn, perişan halde ayağa kalkıp yanından ayrıldı. Tanrı’nın iradesiyle, belki zaman kendisinin beceremediğini yapabiliirdi.

Kapıdan ufak bir ses geldi, Aislinn dönüp baktığında Wulfgar’ı kapının önünde, elinde eldivenleri, bacaklarını açmış dikilirken buldu, gri gözleri onu dikkatle izliyordu. Onun dikkatli bakışları altında Aislinn iyice kızardı ve sıkıntıyla Wulfgar’ın neye kulak misafiri olmuş olabileceğini düşündü fakat onun dillerini anlamadığını hatırlayınca rahatladı.

Döndü ve merdivenleri kaçarcasına tırmandı, izlendiğini hissedebiliyordu ve kendini ancak odasının kapısını kapatmıştı güvende hissedebildi. Bir hıçkırıkla acısını ağlayarak

atmak için kendini yatağa bıraktı, dünyanın bütün kalp acılarını kendi çekiyormuş gibi hissediyordu. Kerwick onun tercihini, niçin o Norman lordunu seçtiğini anlayamazdı. Eski nişanlısı kendisini piçin ayaklarına kapanan bir sürtük, birkaç zorluktan kaçınmak için kendini onun ellerine bırakan biri olarak görüyordu. Wulfgar ve onun alaycılığı aklına gelince daha yüksek sesle ağlamaya başladı ve yumruk yaptığı elleriyle kızgınlıkla postlara vurup, tüm varlığıyla ondan nefret etti.

Onun kaprislerine hizmet etmemi bekliyor, diye düşündü sessiz bir öfkeyle. Ama kurdun da öğreneceği çok şey var, beni henüz ele geçiremedi ve geçiremeyecek de, onun basit Norman mantığını yenebildiğim sürece bu olmayacak. Vakti geldiğinde, kendini ehlileştirilmiş bulacak.

Düşünceleri o kadar yoğundu ki Aislinn oda kapısının açılıp kapandığını duymadı ve Wulfgar konuşmaya başlayınca birden gerçeğe geri döndü.

“Görünüyor ki gözyaşlarınızla kanalı taşırmaya niyetlisin.”

Döndü ve tek hareketle yataktan atladı, ona kötü kötü bakıyordu. Burununu çekerek kendini sessizleştirdikten sonra döndü ve karışmış saçlarını düzeltmeye başladı. Gözleri hâlâ kırmızıydı ama kızgınlıktan yüzü kızardığı için saklayabiliyordu.

“Sorunlarım çok fazla Lord Wulfgar ama büyük bir çoğunluğu sizden kaynaklanıyor,” diyerek küçümsedi. “Babam katledildi, anneme köle muamelesi yapılıyor, evim yağmlandı ve onurum vahşice ayaklar altına alındı. Gözyaşı dökmek için yeterince sebebim yokmuş gibi mi duruyor?”

Wulfgar’ın gözleri onu takip etti ve tutumunu bir gülümsemeyle bozdu. Onunla yüz yüze gelmek için bir sandalye çekip oturdu, kızı izlerken rahat bir tavırla eldivenlerini uyluklarına vuruyordu.

“Gözyaşlarınızı ve sebebini kabul etmek zorundayım, bu yüzden istediğiniz kadar ağlayın ve benden gelebilecek bir kötülükten korkmayın. Gerçekten de metanetiniz pek çok kadının sahip olduğunun ötesinde. Sırtınıza yüklenen acılara

iyi tahammül ediyorsunuz.” Hafifçe güldü. “Aslında, talih-sizlik sizinle gayet iyi geçiniyor gibi duruyor.” Wulfgar ayağa kalktı ve Aislinn onun bakışlarını yakalamak için çenesini kaldırmak zorunda kalana dek ona doğru yürüdü. “Gerçeği söylemek gerekirse tatlım, her geçen an daha da güzelleşiyorsun.” Sonra yüzü sertleşti. “Ama güzel bir kadın da efendisini tanımalıdır.” Eldivenlerini kaldırdı ve kızın ayaklarının dibine düşecek şekilde bıraktı. “Onları yerden kaldır ve bunu yaparken bil ki sen benimsin. Tıpkı o eldivenler gibi başkasına değil, yalnızca bana aitsin.”

Aislinn’in menekşe gözleri isyanla parladı. “Ben bir köle değilim,” diye belirtti mağrur bir şekilde, “giyilip sonra bir tarafa fırlatılacak bir eldiven de değilim.”

Adamın kahverengi kaşları kalktı ve sonra dudakları ya-vaşça alaycı bir gülümseme şeklini aldı. Ama gözleri hâlâ soğuk çelik gibiydi, onun iradesini parçalayıp geçiyordu.

“Değil misiniz matmazel? Ben bunu yapabilirim. Evet, yapabilirim. Şu saniyede üstünüze çıkıp size sahip olabilir, sonra da kafamda size dair hiçbir düşünce olmadan görevlerimin başına dönebilirim. Kendinizi çok mühim görüyorsunuz ancak gerçekte köleden başka bir şey değilsiniz.”

“Hayır, lordum,” dedi Aislinn usulca ama yumuşak bir kararlılıkla. “Bir köle, ölüm seçeneğini atlamış ve sefil bir itaatkârlık dışında başka bir yol bulamamıştır. Eğer durum buraya gelirse ve yapabileceğim başka bir şey kalmadıysa o seçeneği tercih etmek için tereddüt etmem.”

Wulfgar iri elini uzatıp çenesinin altına koydu, onu kendine doğru çekip önünde hareketsizce durmasına yol açtı. Gözleri fırtına grisi rengine dönmüştü ve kaşları onun direnişini hissediyormuşçasına çatılmıştı.

“Evet,” diye mırıldandı yumuşakça. “Gördüğüm kadarıyla kimsenin kölesi değilsin.” Derken elini çekti ve birden haşın bir tavırla döndü. “Ama çok da şansınızı zorlamayın matmazel.” Kıza omuzlarının üstünden baktı. “Bir de bakmışsınız tekrar düşünüp söylediğimi ispat etmeye çalışıyorum...”

Bakışlarından dolayı Aislinn'in yanakları kızarmıştı. "Ve o an gelirse lordum, ne olur?" diye cevap verdi. "Herhangi bir kadın gibi bir süre için zevkinize hizmet edip sonra eldivenleriniz gibi unutulacak mıyım? Şimdiye kadar hiçbir kadın aklınızda yer etmedi mi?"

Wulfgar usulca güldü. "Ah, onlar oyunlarını oynayıp tuzaklarını kurdular. Fakat onlardan istediğimi aldım ve şimdiye kadar hiçbirini bir süreliğine bile zihnimde yer edemedi."

Aislinn zaferin yakın olduğunu hissetti ve onun saygısız tutumunu taklit için biçimli kaşlarını kaldırdı.

"Anneniz bile mi?" diyerek dalga geçti ve tartışmayı kazandığını düşündü.

Bir an sonra korkuyla sindi; adamın yüzü kararmış, gözleri parlamıştı. Savaşçı öfkeyle titrerken Aislinn biraz sonra fırtına gibi üstüne çökeceğini düşündü.

"Hayır," diye hırladı Wulfgar sıkıdığı dişlerinin arasından. "O soylu kadının hepsinden de daha az etkisi oldu!"

Döndü ve kızgın adımlarla odayı terk etti. Aislinn kafası karışmış halde kalakaldı. Değişimi öyle anıydı ki Aislinn hiçbir şüpheye yer bırakmaksızın, annesinin piç oğlunda hiç sevgi bulamayacağını anlamıştı.

5

Wulfgar malikâneden hışımla çıktı ve avluya doğru yürüdü, yüzünü batan güneşe dönmüş, öfkenin içinde kuruyup gitmesine izin veriyordu. Birden avludan bir çığlık yükseldi ve bir el bir yeri işaret etti. Wulfgar işaret edilen yere baktı ve kara bir duman bulutunun bir tepenin yamacından yükselmekte olduğunu gördü. Wulfgar haykırarak bir emir verdi, o ve Sweyn atlarının eyerlerine atlarken pek çok adam binneklerine yerleştiler. Malikâneden ayrılırlarken iri toynaklar kahverengi sonbahar çimlerini parçalıyordu.

Pek çok dakikanın ardından dağın eteğinin tepesine vardılar ve üçra bir köy evine doğru atlarını sürmeye başladılar. Kurumuş samanlar ve küçük bir baraka deli gibi yamıyor, gördükleri yoğun duman bulutunu göğe yükseltiyordu. Manzara Wulfgar'ın tüylerini diken diken etti. Yedi veya sekiz ceset orada burada rasgele yatıyordu, aralarından ikisi kendisinin koruma olarak gönderdiği çiftçilerdi. Geri kalanlar pejmürde kimselerdi ve uzun Norman oklarıyla vurulmuşlardı. Kulübeye yaklaştıkça büzüşmüş, lekeli bir yığının aslında genç bir kız olduğunu gördüler, vahşice tecavüz edilmiş ve şimdi de elbisesinin kalıntıları içinde ölü yatıyordu. Dövülerek mosmor edilmiş yaşlı bir kadın bir çukurdan sürünerek çıktı ve genç kızın yanında ağlayarak düştü. Belki düzinelerce adam arazi boyunca yayan kaçmıştı ama Wulfgar'ın gözü uzaktaki bir çalılığın oralarda kaybolan altı atlı adama ilişti. Adamlarına arazidekileri kovalamaları için emir

verdi ve sonra Sweyn'e bir baş hareketi yaptı ve o ikisi atlıları kovalamak için yola çıktılar. Muazzam savaş atları ne yapmaları gerektiğini biliyorlardı ve yorulan avlarının peşinden hızla ilerleyip dörtlü koşan canavarlara dönüşürken kasları gerildi. Onlara yaklaştıklarında Wulfgar kılıcını çekip gazap dolu, sözsüz bir savaş çığlığı attı. Sweyn'in kükremesi onu takip etti. Atlılardan ikisi yavaşladı ve kendilerini kovalayanlarla yüzleşmek için döndü. Wulfgar onları geçmek için ileri atıldı ama Sweyn atının üstünde onlarla tam manasıyla bir savaşa girdi; birinin göğsünün derinliklerine baltasını indirirken, diğerini de çarpıp yere düşürdü. Wulfgar arkasına attığı bir bakışla Sweyn'in tehlikede olmadığını, hayatta kalan adamla dövüşmek için durduğunu gördü. Bunun üzerine dikkatini önündeki dört adam verdi. Bu atlılar da, avantajın kendilerinde olduğunu düşünerek yavaşladılar ve savaşı hazırladılar. Wulfgar'ın insanının bacaklarını titreten çığlığı tekrar yankılandı ve onun muazzam atı hiç duraksamayarak kendini tüm gücüyle kendinden güçsüz atların üstüne attı. Wulfgar'ın kılıcı ve kalkanı vuruşlarla çınlıyordu, sonra uzun kılıç vızıldadı ve adamlardan birini başından omuzlarına kadar yardı ve atı tökezlerken adam çoktan üstünde ölmüştü. Wulfgar hiddetle atını diğerlerinin arasına sürdü. Wulfgar'ın dizinin yönlendirmesiyle duraksayıp sola döndü, böylece koca kılıç savrulduğu zaman hızı arttı ve birinin kalkanına çarptığında adamın boynuna derin şekilde saplandı. Adam boğuk bir çığlık attı ve Wulfgar ayağını uzatıp kılıcını kurtarmak için ona bir tekme attı. Üçüncü adam vuruş yapmak için kılıcını kaldırdı ve sonra dehşet içinde kolsuz omzuna baktı. Kılıç adamın acısını tamamen dindirmek için kısa bir manevrayla döndü ve bedeni toynakların arasına düştü. Arkadaşlarının parlak çelik altında birer birer düştüğünü gören son kişi kaçmak için döndü ve sırtından muhlandı. Vuruşun şiddeti onu çamurun içine yolladı.

Sweyn dövüşmek için geldiğinde, Wulfgar'ı kanlı manzarayı inceleyip dikkatle kılıcındaki kanı silerken buldu. İs-

kandinavyalı, kanlarıyla toprağı sulayan üstü başı yırtık pırtık ama şövalye kalkanları ve silahları taşıyan adamlara bakarken kafasını kaşdı.

“Hırsızlar mı?” diye sordu.

Wulfgar onayladı ve kılıcını kınına geri soktu. “Evet ve görünüşe bakılırsa Hastings’teki kanlı araziye hazine bulmak için kazmışlar.” Ayağıyla, önünde duran bir kalkanı ters çevirdi, ön kısmında bir İngiliz arması bulunuyordu. “Leş yiyiciler kendi soydaşlarını bile huzur içinde bırakmamışlar.”

İki savaşçı atları topladı ve gövdelerini kamçılardı. Güneşin son ışıkları batı ufkunda batarken, atlar adamları gerisin geri köy evine götürdüler. Burada, giderek koyulaşan karanlıkta ölüleri gömdüler, çiftçilerin ve kızın mezarını haç dikerek işaretlediler. Açık arazideki on bir adam dövüşmeden teslim olmuştu. İki tanesi kılıcını çekmiş ve karşılığında ömür boyu uyuyacakları ufak bir toprak parçası kazanmışlardı.

Wulfgar yaşlı kadına bir at verdi ve kızının kaybı için ufak bir miktar para ödedi. Yaşlı kadın bu cömertliği karşısında şaşkınlığa düşse de verdiklerini kabul etti ve Darkenwald’ın bu yeni lorduna hayretle baktı.

Hırsızlar düz bir çizgi halinde dizilip boyunlarından bir iple birbirlerine bağlandılar; elleri de arkalarından bağlanmıştı. Küçük grup Darkenwald’a doğru yola çıkarken ay göğe yükselmişti.

Malikânenin önünde atından inen Wulfgar, hırsızların kaçmaması için gerekli önlemler alınması adına emirler verdi ve başlarına bir nöbetçi dikti. Geri kalanları salıvererek, salona doğru yollandı. Kapıdan geçtikten sonra duraksadı ve Kerwick’in köpeklerin arasında uyuduğı yere baktı, kaşı düşüncüyle kalkmıştı. Savaşın sonra yaşadığı susuzlukla odayı geçti ve kendine bir bardak Ekim birası doldurdu. İçerken, yenilmiş Sakson’un yanına gitti. Kuvvetli bira içini ısıtmış ve gergin kaslarını gevşetmeye başlamıştı; gözleriyle genç adamı esefle süzdü.

“Bence kızın meziyetlerini haddinden fazla abartıyorsun

İngiliz dostum,” diye mırıldandı. “Bu sana aşınmış bir sırt dışında ne kazandırdı ki?”

Sözleri umursanmadı, o da geri döndü ve kılıç tuttuğu kolunu esnetmeye başladı. Yatak odasına giderken içmek için bir tulum bira daha aldı ve hafifçe merdivenleri çıkmaya başladı. Kolayca odanın kapısını açtı. Oda loştu, çünkü ışık yalnızca şöminedeki ufak kıvılcımlardan ve yakılmış bir mumdan yükseliyordu. Wulfgar büyük, tahta banyo teknesini yarıya kadar sıcak suyla dolu ve daha fazla sıcak suyu da şöminenin üstündeki kazanda kaynarken görünce kendi kendine gülümsedi. Bir tabak et, peynir ve ekmek ocakta sıcak bir şekilde duruyordu. En azından Aislinn denen şu kız kendisini bir-iki şey konusunda rahat ettirebilirdi ve köle olarak itaat etmesi öğretilibilirdi. Gözleri, ocağın önündeki geniş sandalyede kıvrılıp uyuya kalmış ince bedene ve uyurken kusursuz duran yüze takıldı. Ateşin yaydığı ışıktaki saçları erimiş bakır gibi duruyordu ve teninin renginin mükemmel olmadığı iddia edilemezdi. Wulfgar karşısındaki uyuklayan güzelliğe iştirak etmek için birkaç dakika dikildi. Güvenle nefes alıp verirken yumuşak dudakları hafifçe açılmıştı, yanakları şöminenin sıcaklığıyla birazcık kızarmıştı. Göğüsleri, elbisesiyle beraber inip kalkıyordu ve bir an için diğer kadınlara ait tüm düşünceler Wulfgar’ın zihninde sisle kaplandı. Eğildi ve parmağıyla dikkatlice yanağına düşmüş bir saç buklesini kaldırdı ve onu dudaklarına bastırarak, onun temiz kokusunu içine çekti. Birdenbire doğruldu, çünkü kokunun kendi üzerinde yarattığı etkiyle büyülenmişti. Bunu yaptığında kılıcının kını sandalyeye çarptı. Aislinn korkuyla uyandı ama adamı görür görmez uykulu uykulu gülümsedi ve gerinip esnedi.

“Lordum.”

Kıvrak bedeninin gözleri önüne serilmesiyle, Wulfgar kının şakaklarında atmaya başladığını hissetti. Arada güvenli bir aralık bırakarak çekildi ve ellerini sabit tutabilmek için bira tulumunu kaldırarak büyük bir yudum içti. Silahlarını

çıkarp köşeye koymaya başladı. Sweyn ertesi sabah onlardaki tozu ve pisliği temizleyip, yağlayıp parlayana kadar ovalayacak bir çocuk gönderecekti.

İnce ketenden bir iç gömleği ve pantolonu giyen Wulfgar, bira tulumunu buldu ve Aislinn'e döndü. Kız tekrar sandalyede büzüşmüş, adamın uzun, sağlam bedenini hayranlığa benzer bir ifadeyle inceliyordu. Adamın bakışları tekrar ona dönünce, Aislinn kalktı ve ateşe yeni bir odun yerleştirdi.

"Niçin yatmadınız matmazel?" diyerek sertçe sordu. "Geç oldu. Benden istediğiniz bir şey mi vardı?"

"Lordum döndüğünde hazır olmak üzere bir banyo talep etmişti, ben de suyu ve yiyeceği o gelene kadar sıcak tuttum. Hangisini önce talep edeceğiniz fark etmez. İkisi de sizi bekliyor."

Adam dikkatle baktı. "Ben yokken güvenliğinizden endişelenmediniz mi? Normanlar'a bu kadar çok mu güveniyorsunuz?"

Aislinn ellerini arkasında kavuşturarak ona döndü.

"Ragnor'ı bir görevle buradan uzaklar gönderdiğinizizi duydum ve size ait olduğum için adamlarınız mesafelerini koruyorlar. Sizden çok korkuyor olmalılar."

Wulfgar alayını görmezden gelerek homurdandı. "Açlıktan koca bir domuzu yiyecek haldeyim. Önce yemeği servis et ki banyomdan zevk alabileyim."

Emirlerini gerçekleştirmek için arkasını döndüğünde, adamın bakışları onun ince sırtına yöneldi. Kalçalarının hoş sallanışını incelerken, elbisesiz halini de çok iyi hatırlıyordu. Yemeği masaya koymak için tekrar yakınından geçti ve Wulfgar tekrar onun nefis kokusunu, Mayıs'taki bir lavantaya benzer aromasını aldı. O gün kazandığı zafer moralini yükseltmiş, güçlü bira içini ısıtmıştı, şimdiyse kızın yakınlığı ve baştan çıkarıcı kokusu kanının vücudunda daha önce hiç olmadığı şekilde kaynamasına sebep olmuştu. Aislinn döndü ve adamın yoğun ve derin bakışlarını üstünde yakaladı. Şöminenin ve mumun titrek ışıklarında bile Wulfgar onun

kızardığını fark edebiliyordu. Duraksadı ve adam ona doğru yöneldiğinde bir adım geriye gitti. Menekşe gözlerinin derinliklerine bakarak yanında dikildi. Elini uzatarak onun göğsünün üstüne koydu ve kızın kalbinin kendi elinin altında çırpınmasını hissetti.

“Ben de Ragnor kadar nazik olabilirim,” diye mırıldandı boğuk bir sesle.

“Lordum, o nazık değildi,” diye fısıldadı, adamın dokunuşuyla sıkıntıyla duruyor, kaçsa mı kavga mı etse bilemiyordu. Bu el okşamıyor, daha çok sanki adam yorulmuş da dinleniyormuş, en ufak bir hareket ondan tüm gücünü emecekmiş gibi öylece duruyordu. Başparmağını göğsünün ucuna bastırdı.

“Burada ne var?” diye dalga geçti. “İlgimi çekiyor.”

Aislinn’in çenesi bir parça havaya kalktı. “Bu oyunu önceden de oynadınız lordum ve beni aptal yerine koydunuz. Bilmediğiniz hiçbir şey yok, ne de olsa beni çırlıçıplak gördünüz ve elbisemin altında ne olduğunu gayet iyi biliyorsunuz.”

“Aaah, çok soğuk konuşuyorsun. Ateşin kanını ısıtması lazım.”

“Sizin kanınızı soğutmanızı tercih ederim lordum.”

Bu söz üzerine Wulfgar başını arkaya attı ve kahkahası odada çınladı. “Ah, bence bu odada epey memnun olacağım, hem yatağın içinde hem de dışında.”

Aislinn elini itti. “Gelin de yemek yiyin lordum. Yoksa soğuyacak.”

“Bir eş gibi konuşuyorsun, oysa ben seni metresim yapmak istiyorum,” diye azarladı.

“Ben eş vazifeleri üzerine itinalı bir eğitim aldım,” diye cevap verdi Aislinn. “Odalık vazifeleriyle ilgili değil. Böyle davranmak bana daha doğal geliyor.”

Wulfgar omuz silkti. “Seni memnun edecekse kendini karım olarak farz et, küçük Aislinn.”

“Bir rahibin önünde yemin etmeden olmaz,” diye soğuk bir şekilde cevap verdi.

Wulfgar ona cevap verdiğinde hâlâ keyifliydi. “O birkaç söz sarf edildikten sonra öyle davranabilir misin peki?”

“Evet, lordum,” diye cevap verdi sakince. “Hizmetçiler genelde kocalarını seçmezler. Siz de Norman olmanız dışında, herhangi bir adamdan farksızınız.”

“Ama benden nefret ettiğini söylemiştin,” diyerek dikkati bunun üzerine çekti adam dalga geçerek.

Aislinn omuz silkti. “Evlendikleri erkekten nefret eden pek çok kız tanıyorum.”

Wulfgar kendini ona daha çok bastırdı ve güzel yüzünü görmek için başını kaldırdı. Sıcak nefesi yanaklarına değse de Aislinn farkında değilmiş gibi dimdik ileriye baktı.

“Ancak kendilerini destekleyen eller sayesinde karılarına uzanabilen ihtiyar adamlar mı?” diyerek hemen ne kastettiğini anladı. “Doğruyu söyle. Kızların nefret ettiği bu yaşlı ve elden ayaktan düşmüş adamlar değil mi?”

“Hatırlayamıyorum lordum,” diye cevap verdi küstahça.

Wulfgar, göğsündeki bir saç buklesine uzanıp kaldırırken alçak sesle kıkırdadı, parmakları cesurca yumuşak göğsüne dokunuyordu. “Bence hatırlıyorsunuz matmazel. Bir kız kendine yatakta iyi bir eş olacak ve kış gecelerini birlikte geçireceği güçlü ve iktidarlı bir erkekten yakınmaz,” diye mırıldandı. “Siz de benim yatağımda bu tarz bir sıkıntıyla karşılaşmayacaksınız.”

Aislinn alaycı bakışlarını ona yöneltti. “Lordum, bana evlenme mi teklif ediyorsunuz?”

Wulfgar dikleşti ve kalkmış kaşlarıyla dikkatle baktı. “Ne? Boynuma o boyunduruğu dolayayım, öyle mi? Asla!”

Hızla geri çekildi ama Aislinn onunla doğrudan yüzleşti.

“Peki ya piç oğullarınız?” diye sordu. “Onlarla nasıl başa çıkıyorsunuz?”

Adam homurdandı. “Bu vakte kadar hiç olmadılar.” Alaycı bir gülüş dudağının kenarını kıvrırken acelesiz bir şekilde cevap verdi. “Ama seninle işler değişebilir.”

Aislinn’in yanakları öfkeyle kızardı. “Uyardığınız için te-

şekürler,” diye alayla söylendi, artık sakın ve kendi halinde değildi. Bu adamdan nefret ediyordu çünkü, öfkesinden zevk alıyor gibiydi ve kızgınlığını bilerek artırıyordu.

Wulfgar omuz silkti. “Belki kısırsındır.”

“Ah!” diye boğulur gibi ses çıkardı, dizginleyemediği öfkesiyle. “Bu sizi hiç şüphesiz pek memnun eder. Kabul etmek zorunda kalacağınız piçler olmaz. Ama bu evlenmeden bana sahip olmayı daha az yanlış yapmaz.”

Adam güldü ve masaya oturdu. “Sen, eş eğitimi almış küçük hanım, bir keçinin inadına sahipsin. Eğer seni karım yaparsam, büyük ihtimalle beni yumuşatıp halkını kurtarabileceğini düşünüyorsun. Kendini köylüler ve ailen için feda etmek, ne muazzam bir jest.” Kaşları keskince birbirine değdi. “Ama senin soylu düşüncelerine değer vermiyorum.”

“Rahip bugün gelmedi,” dedi, adam yemeğine yönelince birden konuyu değiştirerek. “Onun mezarları kutsaması sözünüzü unuttunuz mu?”

“Hayır,” diyerek cevap verdi Wulfgar yemeğini çiğnerken. “Başka bir yere gitmiş ama Cregan’a döner dönmez adamlarım onu buraya getirecek. Bir-iki gün içinde belki. Sabırlı olun.”

“Bazı kişiler Hilda’nın çiftliğinin yandığını görmüşler. Büyük ihtimalle hırsızlar. Onları yakaladınız mı?”

“Evet,” diyerek dikkatle baktı. “Şüpheli mi vardı?”

Tereddüt etmeden onun bakışına cevap verdi. “Hayır lordum. Sizin tuttuğunu koparan biri olduğunuzu çoktan anladım.” Başını çevirdi. “Onlara ne yapacaksınız?”

“Kadının kızına tecavüz ettiler ve onu öldürdüler, ben de o heriflerin dördünü öldürdüm,” diye cevap verdi Wulfgar. “Adamlarım da bir o kadarını öldürdüler. Diğer hırsızlar cinayette parmaklarının olmadığına yemin ediyorlar ama şüphesiz çoğu kıza tecavüz etmiş. Yarın, orada oldukları için kamçılanacaklar ve sonra yaşlı kadına evladının diyetini ödemek için çalışacaklar. Bundan sonra da benim kölem olacaklar.”

Aislinn'in kalbi titredi ama adamlar için değil, Norman'ın elindeki kamçının hatırası zihninde belirdiğinden. "İşiniz zor gözüktüyor," diye mırıldandı.

"Kamçılama'yı ben yapmayacağım. Kasabanın erkekleri, yaşlı kadının adına cezalandırmayı yürütecek."

"İlginç yöntemleriniz var," dedi duyduklarına şaşırarak.

Bir ağız dolusu eti çiğnerken gri gözleri onun üstündeydi. Üzerine dikilen bakışları sinir bozucu bulan Aislinn, yapabileceği basit işler arandı.

"Hırsızlar dönüp savaştılar mı?" diye sordu usulca. "Genelde korkaktırlar. Daha önce de babama bela oluyorlardı."

"Sweyn ve benim peşime düştüklerim dışında hayır."

Çabucak adamın uzun vücuduna bir bakış attı. "Yaralanmadınız mı?"

Wulfgar arkasına yaslandı ve bakışlarına karşılık verdi. "Hayır. Bunlar dışında." Göstermek için avuçlarını açtı ve Aislinn üzerlerindeki geniş kabartıları görünce nefesini tuttu. "Eldivenler işe yarıyormuş matmazel. Onları geride bırakmakla aptallık ettim."

"Kılıcı şiddetle kullanmış olmalısınız."

"Kullandım. Hayatım buna bağlıydı."

Ayağa kalkıp banyo için soyunmaya başladığında Aislinn başka işlerle uğraşmak için kibarca arkasını döndü. Malikânedeki kadınların ziyaretçilere yıkanırken yardım etmeleri adetten olsa da babası onun yardım etmesini yasaklamıştı; babasının hemcinslerine olan güvensizliğinin ve erkeklerin iştahının bunun sebebi olduğunu biliyordu.

"Güzel bir genç kızsın," demişti bir defasında Erland ona. "Ve bir azizin bile tutkusunu açığa çıkartabilirsin. Sakınılabileceksek mesele çıkarmanın anlamı yok."

Böylece, Ragnor'a kadar erkek vücudu konusunda cahil kalmıştı.

Wulfgar beline kadar soyundu, sonra da onu çağırdı. Aislinn omzunun üstünden baktı, adamın bacağı ve oradaki bandajı işaret ettiğini gördü. O günün erken saatlerinde ne-

redeyse saçlarını keseceği makası alarak yaklaştı ve diz çöke-
rek bağı kesip merhemi temizledi. Yara gayet güzel biçimde
iyileşmeye başlamıştı, adamı yarayı tekrar açmaması için dik-
katli olması konusunda uyardı. Çaputları topladı ve adamın
tekneye girdiğini belli eden su seslerini duyana kadar başka
yöne baktı.

“Bana katılmak ister misin matmazel?”

Aislinn irkilerek döndü, gözleri kocaman açılmıştı ve kuş-
kuyla bakıyordu. “Lordum?!”

Sonra adam güldü ve bu sayede dalga geçtiğini anladı ama
gözleri onu baştan aşağı süzdü ve yüzü sıcak, kararlı bir ışıkla
aydınlandı.

“Başka bir zaman Aislinn, belki de birbirimizi daha iyi ta-
nıdığımızda,” diye gülümsedi.

Aislinn kıpkırmızı oldu ve gölgelere çekildi. Burada giz-
lice onu gözleyebiliyordu fakat pek çok kez adam durduğu
yöne, onu saran karanlıkların içine doğru bakmıştı.

En sonunda banyosunu bitirip kalktı ve tekneden çıktı.
Aislinn hareketsiz oturuyor, adamın tutkusu tekrar alevlen-
mesin diye yanına gitmiyordu. Onun erişebileceği alanın dı-
şında durmak daha akıllıcadı.

Adam konuştuğunda irkildi.

“Buraya gel Aislinn.”

Kaygı, soğuk parmaklarıyla onu baştan aşağı sarıyordu.
Duraksadı, geçen akşamki gibi ondan kaçarsa adamın ne ya-
pacağını düşündü ama kapıyı sürgülemeyi unuttuğunu gör-
dü. Belki de vaktinde kapıya ulaşabilirdi. Ama bu düşünce
çabucak kayboldu. Bacakları titreyerek kalktı ve cellâdına gi-
diyormuşçasına her adımını biraz daha geciktirerek attı. Ada-
mın önünde dururken kendini küçük ve çaresiz hissediyor-
du, başı zorlukla çenesine erişiyordu fakat bütün korkusuna
rağmen onun bakışlarına cesaretle karşılık verdi.

“Zincirlemeyi unutacağımı mı sandın leydim? Sana bu
kadar güvenmeye cesaret edemem.”

Wulfgar eğilip ayağına prangayı geçirirken her zerresi ra-

hatlamış halde, uysallıkla dikildi. Sonra, başka bir söz etmeden adam kapıyı sürgüledi, mumu üfledi ve onu şükran dolu bir kafa karışıklığı içinde bırakarak yatağa gitti. En sonunda Aislinn yatağın ucuna, kurt postlarının hâlâ yerin üstünde durduğu kısma gitti. Adamın gözlerini üzerinde hissederek elbisesini çıkardı, iffetsizlik yapmamak için iç etekliğini çıkarmadı ve saçını çözmeye başladı. Saçları serbest kalmıştı ve şimdi o parlak bukleleri ılık ateşin parıltısında tarıyor ve kendisine kolayca uzanabilecekken hiçbir şey yapmamış bu adam hakkında meraklanıyordu. Onun olduğu yere doğru baktığında, onu tek dirseğine yaslanarak hafifçe kalkmış, kendisini büyük bir dikkatle izlerken buldu. Aislinn hareket kabiliyetini kaybederek adeta taş kesildi.

“Eğer bu gece bu yatakta bana eşlik etmek için hazırlanmıyorsan,” dedi kısık bir sesle Wulfgar, “taranmanı yarın sabaha bırakmanı öneririm. Zihnim o kumaşın altında ne gibi büyüleyici şeyler olduğunu hatırlamayacak kadar yorgun değil.”

Aislinn sessizce kafasını salladı ve çabucak kürklerin arasına girip postu çenesinin altına kadar çekti.

Başka korkunç olaylar olmadan pek çok gün geçti, Aislinn her ne kadar kendisine bir metresten ziyade hizmetçi muamelesi yapılsa da uyarısını unutmamıştı. Onun elbiseslerini onarıyor, yemeklerini getiriyor ve giyinmesine yardım ediyordu. Gün içinde Wulfgar onun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Adamlarıyla ve yağmacı hırsızlar veya sadık Saksonlar’ın saldırısına karşı savunma oluşturma ile meşgul oluyordu. William’dan ordunun hastalık nedeniyle gecikeceği haberi gelmişti ve Wulfgar da tekrar harekete geçene kadar Darkenwald’da bekleyecekti. Wulfgar mesajı herhangi bir şey söylemeden kabul etti ama onu gözlemleyen Aislinn adamın bu beklemeyi neredeyse memnuniyetle karşıladığını gördü. Bazen onu uzaktan izliyordu ve adam ne olursa olsun her durumda kontrolü elden bırakmıyordu.

Cesur ama ahmak bir köylü, basit bir silah aramasına karşı

kapısını kilitleyince, evinin yakılıp kül edilmesi veya askerlerin içeri girmesine izin verme tercihleri arasında bırakılmıştı. Zavallı adam Wulfgar bir meşaleyi tutuşturma emri verince durumun ciddiyetini hemen anlamıştı. Evini aramaya açmaya daha da istekli davranmış ama evinde de birkaç acemi silah bulunmuştu. Israrlı sorular üzerine bu silahların daha Normanlar gelmeden evde bulunduğunu, bildiği kadarıyla köylüler arasında yeni lordu düşürmek için bir komplo düzenlenmediğini söylemişti.

Oda kapısı davetsiz misafirlere karşı sürgülendiğinde ve yalnız kalabildiklerinde, Wulfgar'ın gözleri üstünde odaklanmıştı ve Aislinn bir kez daha ince buzun üzerinde gezdiğini hissetti. Gri, düşünceli gözler nereye giderse gitsin titretecek bir yoğunlukla onu izliyordu. Ayrı yatağında, adamın uzun zaman boyunca uyanık durduğunun farkındaydı.

Bir gece yerin üstünde üşüyerek ve titreyerek uyandı, kalkıp ocağa odun atmak için uzandı, ama bileğindeki zincir ona engel oluyor, oraya erişmesine izin vermiyordu. Kararsızlıkla, soğuktan titreyerek dikildi, kollarını kavuşturmuş, nasıl ısınacağını düşünüyordu. Arkasında hissettiği bir hareket dönmesine neden oldu, Wulfgar uzun bacaklarını yatağın kenarından sarkıtıp ayağa kalkmıştı. Çıplak bedeninin yalnızca gölgesi karanlıklar içinde görünür durumdaydı.

“Üşüdün mü?” diye sordu.

Başını hayır anlamında sallarken dişlerinin birbirine vurması cevap oldu. Yataktan başka bir post alarak yaklaştı Wulfgar ve onu narin omuzlarına doladı, sonra ocağa gidip közleşmiş ateşe odun attı. Alevler odunları sarana kadar bekledi ve sonra ona yaklaştı. Eğilip Aislinn'in bileğini serbest bıraktı ve zinciri fırlatıp attı, sonra da kalkıp gözlerini onun gözlerine dikti. Şömine ateşi adamın yüzünü güç bela aydınlatıyordu.

“Buradan ayrılmayacağına dair söz vermeni istiyorum. Söz veriyor musun?”

Aislinn başını salladı. “Başka nereye gidebilirim?”

“Öyleyse serbestsin.”

Şükranla gülümsedi. “Zincirlenmekten hoşlanmamıştım.”

“Ben de,” diye cevap verdi adam kaba bir şekilde ve yatağına geri döndü.

Bundan böyle Aislinn’e gezip dolaşması için daha çok izin verildi. Artık biri takip etmeden kasabaya kadar yürüyebiliyordu. Öyle görünüyordu ki geçmişte kimse onun gibi korunmamıştı. Ancak Ragnor’ın dönüp avluda ona yaklaştığı gün, Aislinn aslında o an bile tamamen gözetimsiz bırakılmadığını görmüştü. Wulfgar’ın adamlarından ikisi kendilerini açıkça göstermişlerdi.

“Seni güzelce koruyup bana başka yerlerde görevler veriyor,” diye mırıldandı Ragnor etrafa bakınarak. “Seni kaybetmekten korkuyor olmalı.”

Dudakları yukarı kıvrıldı. “Belki de Sör Ragnor, sizin yöntemlerinizi iyi biliyordur.”

Adam suratını astı. “Hayatından memnun görünüyorsun. Efendin o kadar müthiş bir sevgili mi yani? Pek sanmıyorum. Öyle gözüküyor ki o yakışıklı erkekleri güzel kadınlara tercih ediyor.”

Aislinn, gözleri şeytani bir kıvılcımla parlarken, gözlerini masumca iri iri açtı. “Şaka yapıyorsunuz herhalde! Daha önce hiç böyle güçlü ve harika bir erkekle tanışmamıştım.” Adamın ağzının gerildiğini gördü ve oynadığı oyundan zevk aldı. Sesi yumuşadı. “Beni kendimden geçirdiğini söylemeye cesaret edebilir miyim?”

Ragnor’ın yüzü taş gibiydi. “O hiç de yakışıklı değil.”

“Yaa?” dedi sorgular gibi. “Ben öyle olduğunu düşünüyorum. Tabii bunun konuyla ne de olsa çok az alakası var, öyle değil mi?”

“Benimle oyun oynuyorsun,” diyerek şüphesini belli etti Ragnor.

“Ah, beyefendi! Size doğruyu söylüyorum ki oynamıyorum. Arzularımı uydurduğumu mu söylüyorsunuz? Benim kalbime karşı kibar ve nazik, müşfik sözleriyle her bir zerremi alev alev yakan birini sevemeyeceğimi mi söylüyorsunuz?”

“Öyleyse onda bulduğun şey nedir?” diye sordu Ragnor.
“Bilmek istiyorum.”

Aislinn omuzlarını silkti. “Peki sör. Biliyorum ki vaktiniz değerli, ben de bir kadının bir erkekte nasıl gerçek efendisini bulduğunu ve ikisi tarafından paylaşılan özel hadiselerin aralarındaki bağı mühürlediğini uzun uzadıya anlatıp sizi meşgul etmeyeceğim. Ah, açıklamaya bir türlü başlayamıyorum- ”

Bir toynak fırtınası şehrin huzurunu bıçak gibi yardı, ne olduğuna bakmak için dönenler lordu ve adamlarını at sırtında gördüler. Wulfgar atını yanlarındaki küçük bir dinlenme yerine çekerken kaşlarını çatı. Atından indi ve dizginleri şövalyelerinden birine, Gowain’e teslim etti, adamları atlarını ahırlara doğru sürerken onlara döndü.

“Erken dönmüşsün.”

“Evet,” diye cevap verdi Ragnor suratsız bir şekilde. “Değin gibi kuzeyi keşfe çıktım ama bir faydası olmadı. İngilizler evlerini geri almışlar ve casuslara karşı kapılarını kapatmışlar. Duvarların ötesinde ne yaptıkları beni aşar. Belki de senin bu kadına yaptığın gibi kendi kadınlarıyla eğleniyorlardır.”

Wulfgar kızaran Aislinn’e baktı ve rahatsızca kıvranırken onu izledi.

“Senin oyunu iyi oynadığını söylüyor,” dedi Ragnor kaşını kaldırıp piçe dönerek.

Wulfgar yavaşça gülümsedi. “Öyle mi?” Elini teklifsizce kızın omzuna attı ve ensesini okşamaya başladı ama onun kaskatı kesildiğini hissedebiliyordu. Sırıltısı daha da genişledi. “O da beni epey memnun ediyor.”

“Bence yalan söylüyor,” diye atıldı Ragnor.

Wulfgar kıkırdadı. “Sana karşı koyduğu için mi? Herhangi bir matmazel gibi, daha yumuşak bir dokunuşa çok daha itirazsız cevap veriyor.”

Ragnor küçümseyerek dudak büktü. “Bu kız erkeğe pek benzemiyor Wulfgar. Nasıl olup da onu bu şekilde karıştırdığını anlamıyorum.”

Aislinn, sinirlenmeye başladığını omzundaki parmaklarının gerilmesinden anladı ama Wulfgar konuşurken öfkesini rahatlıkla saklamıştı.

“Sözünü tartmadan konuşuyorsun dostum. Onu canını ortaya koyacak kadar arzuladığını bilmiyordum. Ama seni affediyorum, ne de olsa bu kız her adamı pervasız hale getirir. Eğer senin durumunda olsaydım, ben de senin gibi davranabilirdim.” Eli Aislinn’in beline kaydı ve onu kendine doğru çekerken yavaşça sıktı. “Hlynn’i arayıp bulursan rahat edersin. Yarın, dükün emriyle ona katılmak için buradan ayrılacaksın. Ondan sonra zamparalık etmeye çok az vaktin olacak.”

Ragnor’a yüzünü çevirdi, Aislinn’i de kendiyle beraber sürükleyerek malikânenin merdivenlerini tırmandı. Onlar içeri girerken, Kerwick köpeklerle birlikte zincirlendiği yerden onlara kötü kötü baktı, Norman’ın nişanlısını bırakmadan önce kalçalarını şöyle bir okşamasını izlerken yüzü öfke ve kıskançlıkla karardı. Wulfgar’ın elini izlemeye öyle yoğunlaşmıştı ki Aislinn’in attığı sinirli bakışı ve adamın da buna karşılık olarak alayla gülümsediğini kaçırmıştı. Aislinn dönüp merdivenlere koştu, bir yandan da Hlynn’e su getirmesini söylüyordu. Wulfgar, kız oda kapısını çarpana kadar tembel tembel onu izledi sonra yavaşça Kerwick’e döndü.

“Küçük Sakson, eğer dilimi konuşabilseydin seni zevk sahibi olduğun için tebrik ederdim. Ama sen de Maida da onu bu şekilde hâlâ istediğiniz için akılsızsınız. Kalplerinizi dilim dilim etti, sonra da umursamadan köşeye fırlattı. Yakında benim kadınlara neden güvenmediğimi öğreneceksin.” Bir bira tulumu aldı ve sanki zincirlenmiş adamın şerefine kaldırıyormuş gibi havaya kaldırdı. “Kadınlar. Onları kullan. Okşa. Terk et. Ama asla sevme, dostum. Bunu çocukluğumda çok iyi bir biçimde öğrendim.”

Wulfgar dönüp ocağın önünde dikildi ve birasını içerken dalgın dalgın ateşi izledi. En sonunda döndü ve merdivenleri çıkmaya başladı. Odaya girdi ama şaşkınlıkla kimsenin olma-

diğını gördü. Kızmaya başlayarak döndü ve onun şimdi ne dolaplar çevirdiğini merak etti. Ragnor'dan intikam almasına izin verebilirdi fakat kendisini de kininin oyuncuğı haline getirmesine izin verirse kendine lanet okurdu. Kızgın bir şekilde onun annesine verdiği odanın kapısına yürüdü ve duraksamadan kapıyı açtı. Aislinn kapı çarpılırcasına açıldığında irkildi ve kollarıyla çıplak göğüslerini kapattı ve Hlynn de zıpladı, hanımının banyosuna boşalttığı bir kova suyu az kal-sın dökecekti. Aislinn, yanına yaklaşıp teknenin yanında dikilerek kendisine bakan Wulfgar'a kötü bakışlar atıp öfkeyle kıpkırmızı kesilirken, Hlynn de korkudan geriye çekilmişti.

"İzin verir misiniz lordum?" diyerek dişlerini gıcırdattı Aislinn kızgınlıkla.

Gülümsedi ve kızın yanakları onun yavaş, kasıtlı bakışları altında kararırken tüm teni alev aldı. "Tabii ki matmazel, elbette ki."

Aislinn hışımla su teknesinin içine oturdu, etrafa ve adama bolca su sıçrattı. Norman şövalyeyi tiksinererek inceliyor, hizmetçi kızın gözünde şüphesiz onları sevgili durumuna düşürecek bu teklifsiz tavırlarından iğreniyordu.

Wulfgar, Hlynn'e işaret etti. "Sanırım Ragnor onu arıyor."

"Ona ihtiyacım var," diye cevap verdi Aislinn kısaca. Eliyle banyosunu gösterdi. "Sizin de açıkça görebildiğiniz gibi."

"Tuhaf," dedi Wulfgar dalga geçer bir tonla, bir yandan da gözlerine dolgun göğüsleriyle ziyafet çekiyordu. "Ben de sabah banyo yaptığınızı sanıyordum, ben gittikten sonra."

"Genelde öyle yapıyorum," diyerek cevabı yapıştırdı Aislinn. "Ama bu kadar hırpalandıktan sonra ekstra temizliğe ihtiyaç duydum."

Wulfgar kıkırdadı ve eliyle ensesini ovuşturdu. "Söyleyin matmazel, yoksa de Marte'nin başka bir kadınla olması fikrine dayanamadığınız için mi bu hizmetçiyi yanınızda tutuyorsunuz?"

Aislinn tehlikeli bir bakış attı. "De Marte seçtiğı herhangi bir Norman sürtüğüyle eğlenebilir ama Hlynn siz yabancı-

ların bir kadına uyguladığı vahşi yöntemlere alışık değil. Kızı incitiyor ve sizin de kalbinizde azıcık merhamet varsa, zavalılığı ona bu kadar rahatça vermezsiniz.”

“Kadın mevzularında taraf tutmam,” diyerek omuz silkti Wulfgar, sonra da başının tepesinde toplanan saç yığınınan kurtulmuş bir tutam saça uzanıp çekti.

“Biliyorum,” dedi Aislinn çıkışarak. “Beni nişanlığımın gözleri önünde okşayarak küçük düşürdünüz. Eğer o serbest olsaydı, bana öyle teklifsizce yaklaşamazdınız.”

Tahta teknenin kenarına yaklaşırken kaygısızca güldü. “Öyleyse onu serbest bırakayım mı matmazel? Ama bence küçük Sakson, sizin onu sevdiğinizden daha çok sizi seviyor.”

Wulfgar korkuyla ondan uzak bir köşeye sinmiş Hlynn’e baktı.

“Bu kadar korkmuş durmak zorunda mı? Ona yatağında istediğim kişinin kendisi değil hanımı olduğunu söyle.”

Aislinn korkudan titreyen kıza baktı. “Lordum sana zarar vermeyecek Hlynn,” dedi kendi dilinde. “Belki de ikna edilirse sana koruma bile sağlayabilir. Bu kadar korkma.”

Açık renkli saçlı kız yere çöktü, hâlâ iri yarı Norman’a karşı temkinli duruyor, yine de kendisini kurtarabilecek biri varsa bunun hanımı olduğunu bildiğinden belli belirsiz bir güven duyuyordu.

“Ona ne söyledin?” diye sordu Wulfgar.

Aislinn su teknesinden kalkıp keten bir örtüye uzandı ve Wulfgar’ın aç bakışlarını üzerinde hissetti. Çabucak üstünü örtüp, banyo teknesinden çıkarak adamın yanında durdu.

“Onu incitmeyeceğinizi söyledim,” diyerek cevap verdi Aislinn. “Tıpkı bana söylediğiniz gibi.”

“Eğer dilinizi bilseydim, beni aptal yerine koymadığından emin olabilirdim.”

“İnsan kendini aptal durumuna düşürür. Eğer izin vermezse, başkasının bunu yapması çok zordur.”

“Güzel olduğun kadar akıllısın da,” diye mırıldandı Wul-

fgar. Parmağıyla yavaş yavaş onun kolunu okşamaya başladı, Aislinn de dönerek rica edercesine baktı. Öyle yakın duruyorlardı ki bacakları birbirlerine temas ediyordu. Bu dokunuş tuhaf bir tutkuyla ikisini de sarsarken, aralarında yıldırım düşmüş gibi bir elektriklenme oldu. Aislinn onun yakınlığıyla zayıf ve kararsız hissediyordu. Wulfgar'ın tepkisiye daha fizikseldi, yumruk yemiş gibi dişlerinin arasından soluyordu. Kızı kollarına almadan onun yakınlığına dayanabilmek için yumruklarını sıkı ve çarpıntısını dindirmeye çalıştı. Hlynn'in onları izlediğini biliyordu ve başkaları bakarken bir kadına karşı birdenbire böyle şeyler hissedebildiği için şaşkınlığa uğramıştı. Zırhlı kıyafetine şükran borçluydu ama Aislinn'in etrafına sardığı ıslak kumaş kontrolünü sarsıyordu. Çok çaba harcaması gerekse de o yıkanırken kabaran arzularını dizginleyebilmişti. Ama şimdi yalnızca ıslak bir ketenle sarılmış kıvrak bedeni böylesine yakinken, mantığıyla hareket etmeyi öncekinden daha zor buluyordu. Tutkuları onu çok zorladı ve onu demirden iradesinin sınırlarına kadar kıskırttı.

"Lordum," diye mırıldandı Aislinn usulca. "Bizim köleden başka bir şey olmadığımızı söylediniz. Hlynn'i seçtiğiniz herhangi birine vermek elbette ki sizin hakkınız ama yalvarırım ona karşı merhametli olun. Her zaman çok iyi hizmet etti ve buna devam etmeye de istekli ama adamlarımızın fahişesi olarak değil. Duyguları çok hassas. Kızı sizden ve onu alacak adamdan nefret etmesine neden olmayın. Lütfen merhametli olun. Böyle bir zulmü hak etmek için hiçbir şey yapmadı."

Wulfgar'ın kaşları aşağı indi. "Başka bir hayat için daha pazarlık mı yapıyorsun Aislinn? Bu kız Ragnor'a boyun eğmek zorunda kalmazsa yatağını paylaşacak mısın?"

Aislinn derin bir nefes aldı. "Hayır. Sadece rica ediyorum, hepsi bu."

"Çok fazla şey istiyorsun ama karşılığında hiçbir şey vermeye hevesli değilsin. Bana önce Kerwick için geldin, şimdi de bu kız için. Ne zaman kendin için geleceksin?"

“Hayatım tehlikede mi lordum?” diye sordu gözlerini adamınkilere dikerek.

“Eğer olsaydı?”

“Öyle bile olsa fahişelik yapmazdım sanırım,” diye cevap verdi yavaşça.

“Beni sevseydin özgür iradenle gelir miydin?” diye sordu Wulfgar. Bakışları, onun yumuşak gözlerinin derinliklerine nüfuz ediyordu.

“Sizi sevseydim mi?” diye tekrar etti. “Özgür irademi kullanarak verebileceğim yalnızca sevgim kaldı. Ragnor, nişan-
lım için sakladığım onurumu elimden aldı ama yine de bir erkeğe hediye edebileceğim veya bir erkeği mahrum edeceğim sevgim bana ait.”

“Kerwick’i sevmiş miydin?”

Başını yavaşça sağa sola salladı ve dürüstçe cevap verdi. “Hayır, şimdiye kadar hiçbir erkeği sevmedim.”

“Ben de hiçbir kadını,” diyerek cevap verdi adam. “Yine de onları arzuladım.”

“Ben hiçbir erkeği arzulamam,” dedi sessizce.

Adamın eli çenesini buldu ve aşağıya, narin boynuna uzandı. Genç kızın dokunuşu altında titrediğini hissetti ve alayla gülümsedi.

“Bence bir genç kızın rüyasını fazla hafife alıyorsunuz matmazel.”

Gözleri onun yüzüne döndü ve Wulfgar’ın ona güldüğünü gördü. Çenesini mağrurca kaldırdı ve tam ona cevap verecekti ki adam dudaklarının üstüne parmağını koyarak onu susturdu.

“Adı Hlynn olan kız, yarın Ragnor ayrılana kadar emrinizdedir. Başkasını bulduğu sürece onu aramayacaktır. Siz de bu kişi olmak istemiyorsanız, bana yakın durmanız sizin yararınıza olacaktır. Ragnor’ın asıl seni istediği herkesin bildiği bir gerçek ve bu bağlamda kendi adamlarından veya benim adamlarımdan farksız değil. Benim adamlarım mesafelerini korurken, onunkiler korumayabilir. Eğer iş sade-

ce senin savunmana kalacaksa, bizim öte odadaki yuvamızın güvenliğinin daha sağlam olduğunu keşfedeceksin.”

Aislinn gülümsedi ve ağzının kenarında bir gamze belirdi. “Sizinle uyumasam da yanınızda uyumanın faydalarını gayet iyi biliyorum lordum.”

Wulfgar şeytani bir şekilde gülümsedi, sonra da kalkıp kapıya yürüdü. “Yakında onun faydalarını da öğreneceksin leydim. Bundan emin ol.”

Akşam yemeğinde Aislinn her zamanki yerinde, Wulfgar’ın yanında oturdu ama Ragnor’ı da kendi sandalyesinin yanında otururken buldu. Ragnor, kızın muhteşem bukleleriyle kendine göz ziyafeti çekti. Yumuşak cildi gençliğinin etkisiyle parlıyor, sağlıklı olmasından kaynaklanan bir pembelik yanaklarını kızartıyordu. Wulfgar’ın sorduğu bir soruya cevap vermek için döndüğünde, Ragnor onun narin bedenini orman yeşili kadife bir elbiseyle donattığını gördü ve gözleri, saçları tepesinde toplandığı için açıkta kalan baştan çıkartıcı ensesinde sabitlendi. Bastırmadığı derin bir açlığın içinde başkaldırdığını hissediyor, aldatıldığını ve piçin kendi hırsı ve şehveti yüzünden bu muhteşem ödülден alıkonulduğunu düşünüyordu. Ragnor kıza doğru eğildi.

“Beni William’a yolluyor,” diye mırıldandı. “Ama seni da-ima benden uzak tutamaz.” Parmaklarını nazikçe elbisesinin kolunda gezdirdi. “Sana onun vereceğinin fazlasını verebilirim. Benim aile ismim önemli. Mevkimi yükseltmek istediğimde faydası olacaktır. Benimle gel, pişman olmazsın.”

Aislinn tiksintiyle adamın elini kendinden uzaklaştırdı. “Benim evim Darkenwald. Daha büyük hazinelerin peşinde değilim.”

Ragnor onu inceledi. “Öyleyse bu malikâneye sahip kişiyle mi birlikte olacaksın?”

“Burası Wulfgar’ın, ben de ona aidim,” diyerek cevap verdi soğukça, meseleyi hallettiğini düşünerek dikkatini Wulfgar’a verdi. O sırada Ragnor düşünceli bir şekilde sandalyesine yaslanmış, onun cevabını tartıyordu.

Yemekten sonra Wulfgar kısa bir süre için malikâneyi terk etti ve Aislinn de ona söylediği gibi yatak odasının güvenliğine koştu. Fakat Ragnor'ın onu odanın dışındaki salonda, gölgelerin içinde beklediğini hesaba katmamıştı. Adam karanlıkların arasından çıktığını gördüğünde şaşkınlıkla tereddüt etti. Yanına yaklaşp kolunu tutarken kendinden emin bir gülümseme adamın dudaklarına yayıldı.

“Wulfgar seninle ilgili çok ihmalkâr davranıyor Aislinn,” diye mırıldandı boğuk sesle.

“Senin aklını kaybettiğini hesaba katmamış olsa gerek,” diye soğukça cevap verdi, kolunu kurtarmaya çalışarak.

Ragnor'ın eli yavaşça yuvarlak göğüslerden birinin üstünde dolaştı.

“Bir kadının hayalinin bana böylesine musallat olabileceğini hiç düşünmemiştim,” dedi alçak sesle.

“Benim ardından gelmenizin tek nedeni, Wulfgar'ın beni sahiplenmiş olması,” diye cevap verdi onaylamaz bir sesle, adamın sert göğsünü iterek. “Bırakın beni! Oynayacak başka bir kadın bulun ve beni rahat bırakın.”

“Kimse beni senin kadar memnun etmiyor,” diye mırıldandı saçlarına doğru, sıcak kanı tutkulu bir nehir gibi damarlarında akıyordu. Arkaya doğru uzandı ve oda kapısını açtı. “Wulfgar atları ve adamlarıyla oyalanıyor, ahmak adam, Vachel kapıda durup gelişini gözetleme sözü verdi. Piç yaklaştığı zaman bir tahtaya vurarak bize haber verecek. Bu yüzden hemen gel kumrum, kaybedecek vaktimiz yok.”

Aislinn şimdi tüm gücüyle mücadele ediyor ve adamın yüzünü tırmalamaya çalışıyordu ama Ragnor turnaklarını suratına geçiremeden bileklerini yakaladı ve kollarını arkasında birleştirip onu göğsüne bastırdı. Delici bakışlarına sırtarak karşılık verirken kızı vahşice tutuyordu.

“İnan bana, Wulfgar'ın bana vereceği basit bir kızdan çok daha canlı bir aşüftesin.” Diğer adam aklına gelince kıkırdadı. “Önümde bir ziyafet beni baştan çıkarırken, kara kuru bir fareyle yetinemeyeceğimi Wulfgar anlayacaktır.”

Ragnor onu kollarına iyice çekti ve onunla beraber odaya doğru ilerleyerek, bir tekmeyle kapıyı arkalarından kapadı.

“Seni iğrenç solucan! Cehennem yılanı!” Aislinn onun kendisinininkini aşan kuvveti karşısında sövüp sayıyordu. “Tekrar sana boyun eğmektense ölürüm!”

“İşte bu şüpheli kumrum, tabii kendine önümüzdeki birkaç dakika içinde ölme emri veremiyorsan. Şimdi rahatla, nazik olacağım.”

“Asla!” diye acı acı haykırdı Aislinn.

“Öyleyse istediğin gibi olsun,” diye cevap verdi adam.

Ragnor onu yatağa fırlattı ve daha o yana yuvarlanamadan hemen üstüne atıldı. Aislinn yakalanmaktan korkan her vahşi şeyin yapacağı gibi mücadele etti ve aralarında sert bir kavga koptu. Kaçmak için adamın altında mücadele ediyor ve elleriyle bedeninin çıplak kalan yerlerini örtmeye çalışıyordu. Wulfgar gelene kadar bir dayanabilse... Ama ne zaman geleceğini bilemezdi ve kalan onurunu korumak için giriştiği mücadeleyi hızlı bir biçimde kaybediyordu. Ragnor elbiselelerini parçaladı, iç eteğini göğsünden söküp attı. Adamın ılık, ıslak ağzını göğsünde hissetti ve tiksintiyle titredi.

“Eğer Wulfgar denen şu yaban domuzuyla rahatlıkla birlikte oluyorsan,” diye mırıldandı boğuk bir sesle kızın boğazına doğru, “ondan çok daha tecrübeli bir âşıkta gerçek hazzı bulabilirsin.”

“Seni adi budala,” dedi tıkanarak, adamdan uzaklaşmaya çalışıyordu, “ona kıyasla bir yeniyetmeden başka bir şey değilsin.”

Odada büyük bir gümbürtü koptuğunda her ikisi de irkildi. Odanın duvarları bile titriyor gibiydi. Ani bir hareketle Ragnor kızın üstünden atladı ve sesin kaynağına şaşkınlıkla baktı. Aislinn zorlukla doğruldu, kapının ardına kadar açıldığını ve Wulfgar’ın da eşikte dikildiğini gördü. Ayaklarının dibinde, boyun eğdirilmiş, topallayıp inleyen Vachel vardı. Ragnor’a hiç hoş gelmeyen bir rahatlıkla, Wulfgar ayağını kaldırıp Vachel’in göğsüne koydu. Bakışları ilk başta çabu-

cak elbisesini göğüslerine örtüp kalçalarını kapatmaya çalışan Aislinn'e, sonra da benzi solmuş işkencesine yöneldi.

"Bir kadın yüzünden adam öldürmek benim tarzım değil," dedi Wulfgar yavaşça. "ama siz, Sör de Marte, sabrımın sınırlarını zorluyorsunuz. Benim gözetimimdekiler benimdir ve kimsenin hâkimiyetimden şüpheye düşmesine izin vermem. Vachel'i odanın kapısının önünde, karanlıklar içinde dolaşırken görünce bir şeyler olacağını sezen Sweyn'in bana gelmesi iyi oldu. Eğer az evvel daha ileri gitseydiniz, şafağı çıkaramazdınız."

Wulfgar döndü ve odanın dışında bir yer işaret etti, bunun üzerine Sweyn ortaya çıktı. Aislinn oturdu ve iri yarı Viking pek soylu Norman'ı tutup dışarı sürüklerken yüzüne bir gülümseme yayıldı. Ragnor çırpınıp İskandinavyalıya ve onun efendisine küfrederken Wulfgar da sakince gülümsedi.

"Bu leşi en yakın mezbeleyle at," diye buyurdu Sweyn'e ve Vachel'i işaret etti. "Sonra da gelip bunu götürüp aynısını yap. Orada birbirlerine refakat etsinler de mülküne zorla girmenin sonuçlarından bahsetsinler."

Oda boşaldığında, Wulfgar kapıyı kapattı. Aislinn'in yüzünde şükran dolu, parlak bir gülümseme vardı ama adam yaklaşıncı hemencecik yataktan indi.

"Sör Ragnor gururuna aldığı bu darbeden sonra eminim ki size görünmeyi istemeyecektir," diyerek gülümsedi Aislinn, yüzü adamın yaşadığı utanç sebebiyle zevkten parlıyordu. "Ona elinizi bile kaldırmadan gururunu müthiş bir şekilde zedelediniz. Böylesine mükemmel şekilde intikam almayı düşünemezdim bile."

Wulfgar, kız kraliyet ailesine mensupmuşçasına yanından kaygısızca geçerken onun bedenini izlemeyi sürdürdü. Aislinn ise elbisesinin üst kısmını büyük bir dikkatle tutmayı sürdürüyordu.

"Bu da seni epey memnun etmiş benziyor, yani bizim senin için kavga etmemiz. Hangimizden kurtulmayı en çok

istediğini söyler misin lütfen? Ben senin zihin sağlığını için ondan çok daha büyük bir tehdidim.”

Aislinn ona döndü ve gri gözlerine yavaşça gülümsedi. “Lordum, aptal olduğumu mu düşünüyorsunuz? Size ait olmamın sunduğu koruma olmadan, en güvenli yolda bile yürümeye cesaret edemem. Bunun bedelini henüz ödemediğimi gayet iyi biliyorum ve bundan dolayı da şükran doluyum. Ancak bir centilmenin özelliklerine sahip olduğunuzdan, sizinle evli olmayan bir kadından böyle aşağılık bir ödemeyi istemeyeceğinizi ummaya devam edeceğim.”

Adam homurdandı. “Hiçbir zaman centilmen olmadım Aislinn, özellikle de kadınlara karşı. Emin olabilirsin ki karşılığını ödeyeceksin, hem de çok iyi biçimde.”

Hâlâ akıl çelici bir şekilde gülümsüyor, gözleri büyüleyici şekilde parlıyordu. “Bence lordum, sözleriniz yaptıklarınızdan daha acımasız.”

Adamın kahverengi kaşları kalktı. “Öyle mi matmazel? Eh, öyleyse bir gün bana daha çok güvenmediğiniz için pişman olacaksınız.”

Bunu dedikten sonra mumları üfledi ve şöminenin ışığında soyundu, sonra da dinlenmek için kendini yatağa attı. Odanın gölgelerinden sesi temkinli ve sertçe yükseldi.

“Yarından itibaren kendinizi korumak için bir hançer taşıyacaksınız. Belki bu sizi başka türlü saldırılardan korur.”

Aislinn omuz silkip gülümsedikten sonra postlardan oluşan yatağına sokuldu ve şömine ışığının adamın bronzdan teninin üzerinde nasıl oyunlar oynadığını ve kaslarının her hareketiyle nasıl dalgalandığını düşünerek uykunun kıyılmasına yanaştı.

6

Ertesi gün Aislinn'in kulağına Ragnor'ın ayrılışıyla alakalı gelen yalnızca bir-iki söz çalındı. Söylentiye göre, ayrılışı çok acele, kızgın ve hayra alamet olmayacak bir biçimde sessiz olmuştu. Bunları duyunca kendi kendine gülümsedi, onun haddinin bildirilişini gördüğü için kendini şanslı saydı ve tasasız bir ruh haliyle günlük işlerini yapmaya koyuldu. Belindeki tanıdık kuşağın ağırlığı ve kınındaki alışık olduğu hançer kendine güvenini artırmıştı. Artık kendini o kadar da savunmasız hissetmiyordu. Sabah giyinirken Wulfgar'ın kendisi bizzat ona bunu getirmiş ve alaycı bir sözle teşekkürlerini iade ederek onu sinirlendirmişti.

Aislinn annesiyle beraber Erland'ın mezarının kenarında otururken, bir adamı ormanın derinliklerinden yorgun argın malikâneye giderken gördüğünde vakit öğleden sonrayı geçmişti. Adamı, görünüşünde bir şeylerin tuhaf olduğunu düşünerek bir-iki dakika incelemiş, sonra birden saçlarının kabarık ve uzun çenesinin de sakal kaplı olduğunu görmüştü. Şaşkınlıkla soluğunu tutmuş ama sonra ona dönen annesinden hayretini saklamak için sessizleşmişti. Güven verir tarzda annesine gülümseyip başını sallamış, Maida da başını tekrar toprak yığınına üzüntüyle bakmak için çevirmiş, ileri geri sallanarak, kısık sesli ağıdına dönmüştü.

Aislinn acaba bir Norman da adamı gördü mü diye etrafına telaşlı bakışlar atmıştı ama kimse kıvıldamamıştı. Takınmak için kendini zorladığı sakın bir tavırla kalktı ve malikâneye

doğru yürüdü. Kimsenin kendisini izlemediği veya takip etmediğinden emin olunca, dönüp bataklığın en sisli açıklığına doğru koştu sonra tekrar tümseklige çıkıp adamı gördüğü yere ilerledi, ormanlık boyunca koşarken sivri dallara ve pelerinini yırtan küçük çallara pek az dikkat ediyordu. Adamın ağaçlar içinde ilerleyen silüetini tekrar gördü ve Thomas'ı, babasının şövalyesi ve yardımcısını tanıdı. Bir çığlıkla onu selamladı, öldüğünü düşündüğünden içi sevinçle dolmuştu. Adam durup ona doğru ilerledi ve yarı yolda buluştular.

“Leydim, Darkenwald'ı tekrar göreceğimi artık ummuyordum,” dedi gözünde yaşlarla. “Babanız nasıl? İyidir umarım. Stamford Köprüsü'nün orada yaralandım ve William'la yüzleşmek için güneye dönen orduyla hareket edemedim.” Yüzünü hüznün kapladı. “Bunlar İngiltere'nin kötü zamanları. Savaş kaybedildi.”

“Buradalar Thomas,” diye mırıldandı. “Erland öldü.”

Adamın yüzü kederle çarpıldı. “Ah, leydim, çok üzücü haberler veriyorsunuz.”

“Seni saklamalıyız.”

Adam malikâneye doğru telaşla baktı, elleri kılıcındaydı ancak şimdi sözlerinin önemini anlayabilmişti. Düşmanı avlu civarında, Maida'nın oturduğu yere yaklaşırlarken gördü.

Aislinn aceleci bir tavırla elini adamın omzuna koydu. “Hilda'ya git ve orada bekle. Kocasını Erland'la beraber öldürüldü ve kızını da hırsızlar katletti. Seni iyi karşılayacaktır. Şimdi git. Kimsenin takip etmediğinden emin olunca yemek getireceğim.”

Adam başıyla onayladı ve ağaçların arasından kaçmak için hızlandı. Aislinn, tamamen görüş alanından çıkana kadar bekledi, sonra da malikâneye döndü. Hlynn'in yardımıyla çabucak ekmek, peynir ve et toparlayıp pelerininin kıvrımlarında sakladı. Aceleyle onun orada olduğunu unutarak Kerwick'in önünden geçti, ama o uzanıp eteklerinden yakaladı ve az kalsın yiyecekleri düşürmesine yol açıyordu.

“Böyle telaşla nereye gidiyorsun?” diye sordu. “Aşığın mı bekliyor?”

“Ah, Kerwick,” diye haykırdı sabırsızca. “Şimdi olmaz! Thomas döndü. Onu görmeye gidiyorum.”

“Aşığının beni ne zaman çözeceğini bana söyle.” Zincirlerini kaldırdı. “Bu zincirler çok ağır ve zihnim bile yorulup köreliyor. Tazıları boynumdan uzak tutmak dışında bir işle meşgul olmalıyım. Onları bile benden önce çözdüler.” Boş salonda dolaşan köpekleri işaret etti ve umutsuzluk içinde sordu. “Serbest kalmam için ne yapmam gerek?”

“Bu akşam Wulfgar’la konuşurum,” diye cevap verdi.

“Ona zaten vermediğin hangi güzel şeyi vadedebilirsin ki?” diye sordu adam acı acı.

Aislinn içini çekti. “Kıskançlığın seni yiyip bitiriyor.”

Kerwick kızgınlıkla onu aniden çekip paketini düşürmesine yol açtı ve kızı kabaca kollarına aldı. Ağzını onun ağzına dayadı ve sanki parçalamak istiyormuş gibi dudaklarını incitmeye başladı. Eli göğsünün üstündeki kumaşı yırttı.

“Kerwick hayır!!” diye nefesini tuttu ve onu göğsünden itti. “Olmaz!”

“Neden piç yapıyor da ben yapamıyorum?” diye sordu adam, elini onun çıplak göğsünde gezdirerek. Yüzü acı içinde ve sertti, ifadesi arzudan çarpılmıştı, dokunuşları kaba ve vahşiydi. “Benim hakkım var, onun yok!”

“Hayır! Hayır!” diye yutkundu Aislinn kızgınlıkla, ellerini iterek. “Rahibin önünde yemin etmedik! Kimseye ait değilim! Sana değil! Ragnar’a değil! Hatta Wulfgar’a bile değil! Yalnızca kendime aidim!”

“Öyleyse neden Norman’ın yatağına uysal bir fahişe gibi süzülüyorsun?!” diye tısladı. “Onunla oturuyorsun, yemek yiyorsun ve yalnızca ona bakıyorsun! Sana ufacık bir şey söylüyor, ne diyeceğini şaşıırıyorsun!”

“Bu doğru değil!” diye haykırdı.

“Beni burada eğlendirecek başka bir şey yokken dikkatimi çekmiyor mu sanıyorsun?” diye iğneledi. “Tanrım, aklıktan

ölmekte olan bir adamın yiyeceği arzuladığı gibi onun için can atıyorsun! Neden?! Neden?! O düşman, bense nişanlınım! Bana niye aynı nezaketi göstermiyorsun? Benim de senin bedenine ihtiyacım var. Bunca ay boyunca onuruna dokunmamak için bekledim. Sabrım artık sınırlarında!”

“Öyleyse bana burada, köpeklerin arasında mı sahip olacaksın?!” diye sordu kızgınlıkla. “Bana o kadar değer vermiyorsun ki aşağılık yatak arkadaşlarının, tazıların, tatmin ettiği gibi mi kendini tatmin edeceksin?! Dişilerine hiç önem vermeyen tazıların yaptığı gibi?! En azından Wulfgar senin gibi davranmıyor!”

Adam onu çılgınca sarstı. “Öyleyse onun kollarını benimkine tercih ettiğini mi söylüyorsun?”

“Evet!” diye pat diye cevap verdi, acıdan gözleri dolmuştu ve öfkesi artıyordu. “Dokunuşu hassas! Şimdi o gelmeden beni bırak!”

Kerwick birdenbire onu itti. Geçmiş günlerde zihnini meşgul edecek hiçbir şey bulamazken onu Wulfgar’la beraberken izlemiş ve nişanlısının parmaklarının arasından kayıp gittiğini görmüştü. Başka adamlara karşı her zaman gururlu ve mesafeliyken, şu şeytani Norman’ın huzurunda tatlılaşıyordu. Yakılmamış bir mum gibiydi, ince, soğuk, uzak... ta ki şu Wulfgar denen herif gelene kadar. Wulfgar gelmiş ve mumu yakmıştı, şimdiyse kız büyüleyen ve cezbeden bir ışığa dönüşmüştü. Onun için nişanlısı olarak bu durum iki katı zordu; kendisinin asla altından kalkamayacağını bildiği, Norman içinse elde etmesi oldukça kolay bu yeteneği böylece uzaktan izlemek... Dahası bu adam hazinesine değer vermiyor, Kerwick’in anlayamayacağını sandığı bir dilde kadınlara nefretini dile getiriyordu. Lanet herif en ufak çaba sarf etmeden hayatının aşkını ondan çalmıştı. Eğer onu geri almanın bir yolu varsa, Kerwick kendi kendine söz vermişti, onu kurdun pençelerinin arasından kapacaktı. Pişmanlıkla onun eline uzandı ama bu Aislinn irkilip şüpheyle geri çekilmesine neden oldu.

“Haklısın Aislinn, kıskançlık beni kemiriyor. Bağışla beni aşkım.”

“Wulfgar’ın seni serbest bırakıp bırakmayacağıyla ilgile-
neceğim,” dedi sessizce, peleriniyle parçalanmış giysisini ve
yiyecek çıkını örterek oradan ayrıldı. Elbisesini değiştirme-
ye şimdi vakti yoktu, çünkü Wulfgar’ın malikâneye ne zaman
geleceğini bilmiyordu.

Hilda evin kapısında bekliyordu ve onu hemencecik içeri
aldı.

“O iyi mi?” diye sordu Aislinn usulca, ocağın önünde ke-
derli, başı önünde oturan Thomas’a bakarak.

“Evet, yalnızca kalbinin iyileşmeye ihtiyacı var leydim,
tıpkı benimki gibi,” diye cevap verdi Hilda. “Ona burada ba-
kabilirim.”

Aislinn pelerinin parçalanmış kıyafetinden kaymamasına
dikkat ederek yiyeceği kadına verdi. “Eğer biri bu etleri gö-
rürse, benim çaldığımı söyle. Benim yüzünden cezalandırıl-
manı istemiyorum.”

“Beni öldürseler bile fark etmez,” diye cevap verdi yaşlı ka-
dın. “Benim hayatım bitmek üzere seninkiyse yeni başlıyor.”

“Wulfgar beni öldürmez,” dedi Aislinn ufacık bir güvenle.
“Şimdi, arama yapmaya gelirlerse Thomas’ı saklayabileceğin
bir yer var mı? Onu burada bulmamalılar.”

“Korkmayın leydim. Gizli bir yer buluruz.”

“Öyleyse gitmeliyim.” Aislinn kapıya döndü. “Getirebil-
diğimde daha çok yiyecek getiririm.”

Kapıyı açtı ve Hilda’nın uyarı çığlığını duyduğunda dışarı
adım atmak üzereydi.

“Normanlar!”

Aislinn onlara baktı, korku her zerresini titretiyordu.
Wulfgar yanında iki adamıyla kapıda dikiliyordu. Çelik grisi
gözler kendisini delip geçerken donakaldı. Adam eve girmek
için adım attı ama onun yolunu tıkadı, incecik bedeniyle en-
gel oluşturmaya çalışıyordu. Kızın çabasını küçümseyen bir
homurtu çıkararak, elini uzattı ve onu kolayca kenara çekti.

“Hayır! O hiçbir şey yapmadı!” diye haykırdı, umutsuzlukla Wulfgar’ın koluna asılarak. “Onu rahat bırakın!”

Wulfgar elbisesinin koluna asılan ince ellere baktı ve uyarıcı bir ses tonuyla konuştu. “Sınırını aşıyorsun Darkenwald’lı Aislinn. Bu mesele seni ilgilendirmiyor.”

Aislinn dövüşmek için hazır bekleyen Thomas’a doğru baktı. Bir Sakson daha Norman kılıcıyla can mı verecekti? Bu düşünce içini titretti ve o anda anladı ki daha fazla vahşetin yaşanmaması için elinden ne geliyorsa yapacaktı.

Wulfgar’a baktığında gözlerinden merhamet okunuyordu. “Lordum, Thomas cesur bir savaşıdır. Kendisinin ve babamın sadakatini sunduğu kral için savaştı diye, şimdi savaş bittikten sonra illa kanını mı dökmek gerek? Ah efendim, lütfen bilgelik ve merhamet gösterin. Sizin köleniz olacağım.”

Wulfgar’ın gözleri taş kadar sertti. “Zaten benim olan bir şey için pazarlık yapıyorsun. Yine beni etkilemeye mi çalışıyorsun? Beni bırak ve aklını başka şeyler için çalışıyor.”

“Lütfen lordum,” diye fısıldadı gözlerinden yaşlar akarak.

Tek kelime etmeden Wulfgar onun parmaklarını gevşetti ve kendinden uzaklaştırdı, sonra adamları Aislinn’i geçip arkasında yerlerini alırken Thomas’a döndü.

“Adın Thomas mı?” diye sordu Wulfgar.

Thomas hayretle hanımına doğru baktı.

“Lordum, sizin dilinizi bilmiyor,” diye açıkladı Aislinn.

“Ona kılıcını bırakmasını ve bizimle gelmesini söyle,” diye emretti Wulfgar.

Bu sözleri Thomas’a tekrar ederken, diğer üç adamı dikkatle süzüyordu.

“Leydim, beni öldürecekler mi?”

Emin olamayarak Wulfgar’ın sırtına baktı Aislinn, zırhla örtülmüş geniş omuzlara, kılıcının üstünde üstünkörü duran eline... Eğer kendisine saldıran dört tane silahlı hırsız tek başına öldürebiliyorsa, canı öldürmek istese bir tanecik yorgun ve aç Sakson ona pek az zahmet verecekti. Bu noktada yalnızca Wulfgar’ın merhametine güvenebilirdi.

“Hayır,” diye yanıtladı ikna edici bir sesle. “Sanmıyorum. Darkenwald’ın yeni lordu insanlara adil davranıyor.”

Thomas, biraz tereddüt yaşasa da kılıcını çevirdi ve iki eliyle tutarak onu Wulfgar’a sundu. Kılıcı kabul eden Norman lordu arkasına döndü ve Aislinn’i kolundan tutup önüne geçirerek kapıdan çıktı, adamları Thomas’ın hemen ardından onu takip ediyordu. Gün ışığında, adam kolundan çekiştirirken, Aislinn kafası karışmış halde Wulfgar’a baktı. Yüzünde hiçbir ifade yoktu ve ona hiç aldırış etmiyordu. Niyetini sormaya cesaret edemedi. Adımları uzun ve hızlıydı. Ona yetişmek için çabucak adım atıyor, çoğu kez de tökezliyordu. Sonra ona tutunmaya çalışırken düştü ve o sırada pelerini kaydı. Wulfgar onu tek eliyle kaldırdı ve gözleri göğsünü çıplak bırakan yırtığa takıldı. Göğüsleri elbiseden öylece çıkarken adamın gözleri şaşkınlıkla açıldı, sonra bakışları kınındaki hançere gitti ve en sonunda kızın yüzüne baktı. Soğuk çelik gibi gözler onun gözlerine dikildi ve adeta beynini yakarak tam olarak ne olduğunu anlayana kadar düşüncelerine nüfuz etti. Adam pelerini omuzlarına atana kadar- böylece Aislinn onu daha dikkatli tutabilirdi -bir süre bekledi, sonra da onu dirseğinden yakaladı.

Malikâneye varana dek aralarında sessizlik hüküm sürdü, sonra Wulfgar onu bıraktı ve dikkatini Thomas’a yöneltti. Aislinn elbisesini değiştirmeye yatak odasına gitmek için taş merdivenlerin ilk basamağını tırmanmıştı ki bir ses malikâneyi inletti.

“Hayır!” diye haykırdı Wulfgar ve eliyle gelmesini işaret etti.

Aislinn kalbi göğüs kafesinde sıkıştırdı ve üzüntüyle Kerwick’e doğru baktı. Onun dehşete düşmüş yüzü, Wulfgar’ın iç delen bakışlarının kızın üstünde bıraktığı etkiyi azaltıyordu. Kerwick’in yanındaki Maida, ürkek ürkek ağlıyor ve ellerini ovuşturuyordu. Yavaşça ve sessiz bir asaletle Aislinn döndü ve yanına gitti.

“Lordum?” dedi usulca. “İsteğiniz nedir?”

Adamın sesi aksi ve soğuktu. “İsteğim ben sana gitmeni söyleyene kadar varlığını beni onurlandırmandır. Şimdi oturmak için bir yer bulun.”

Başıyla onayladı ve masanın yanındaki bir sıraya oturdu. Wulfgar dönerek Kerwick’i işaret etti.

“Onu çözün ve buraya getirin.”

Kerwick’in rengi soldu ve kendisini almaya gelen Normanlar’la mücadeleye girişti. Ama adamlar ondan sayıca üstündü ve nihayetinde lordun karşısına getirildi. Wulfgar’ın bakışları karşısında büzüşürken, Sweyn kıkırdadı.

“Küçük Sakson korkudan ağlamak üzere. Böyle titremesine yol açacak ne yaptı acaba?”

“Hiçbir şey!” diye bağırdı Kerwick. “Beni bırakın!”

Sweyn gülerken Kerwick dudaklarını ısırdı.

“Ah, demek ki dilimizi gerçekten de biliyorsun. Wulfgar haklıymış.”

“Benden ne istiyorsunuz?!” diye sordu Kerwick, Aislinn’e doğru bakarak.

Wulfgar yavaşça gülümsedi. “Thomas dilimizi bilmiyor. Bana bu konuda yardım edeceksin.”

Aislinn neredeyse rahatlayarak soluğunu verdi ama yine de Wulfgar’ın yaptığı hiçbir şey amaçsız olamazdı. Neden tercüme yapmayı kendisinden istememişlerdi ki? Kaşları kalktı ve Wulfgar’ı daha yakından incelerken şaşkınlığa uğradı. Rahatça konuşup Kerwick’i gözlüyor, rahatsızca duran Thomas’a bakmıyordu bile.

“Bu adamla konuş ve ona de ki: Köle olup hırsızlarla zincirlenebilir veya eski pozisyonunun bir kısmını koruyabilir ama üç şey karşılığında. Silahını indirmeli ve ben ona aksini emretmedikçe kullanmamalı. Âdetimiz olduğu gibi saçını kesmeli ve yüzünü tıraş etmeli. Ayrıca bugünden itibaren Dük William’a sadakat yemini etmeli.”

Bu sözler Thomas’a aktarılırken Wulfgar, Aislinn’in yanına geldi ve masaya yaslanarak, yarı oturur yarı ayakta durur bir pozisyona geçti. Aislinn’in dikkatinin çoğu Kerwick,

Thomas ve konuşmalarına odaklandığından ona pek az dikkat edebildi. Thomas'ın karşı çıktığı temel şey sarı saçının önemli bir kısmını kesmesi gerektiği idi fakat Kerwick arkasını dönüp sırtındaki yara izlerini gösterdiğinde razı gelip anlamaya kuvvetle başını salladı.

Aislinn irkilerek pelerininin kaydığını gördü ve arkasına baktığında, göğüslerinin Wulfgar'ın bakışlarına açık olduğunu fark etti. Ona baktığında bunun korktuğu gibi kazara falan olmadığını, adamın aç bir şekilde kasıtlı olarak gözlerini diktiğini gördü. Kıpkırmızı kesildi ve pelerinin ön kısmını kavrayarak önünü kapattı. Adamın uzun parmakları yakasında, boynunda ve çenesinde gezerken ateş bastı ve kızardı, en sonunda ise yuvarlak göğüslerine geldi. Birden kendine gelen Aislinn, konuşmanın bittiğini ve Kerwick'in kızarmış bir yüz ve sıkılmış yumruklarla kendilerine baktığını gördü. Birdenbire Wulfgar'ın ne yapmaya çalıştığını anladı ve konuşmak için ağzını açtı ama adamın omzundaki eli sıkıştı ve gri gözler onunkileri yakaladı, her en kadar gülümsese de bu karışmaması için sözsüz bir uyarıydı.

“Bence oyalanıyorsun Kerwick.” Dikkatini Aislinn'den ayırmadan konuşmuştu. “İşi hallet.”

Kerwick boğulur gibi oldu ve ne diyeceğini şaşırdı. Sesi ilk başta tereddüt doluydu devam ettikçe de giderek kısıldı.

“Konuş Sakson! Geveleyip durma. Senin İngiliz dilinde kendi kelimelerimi duymak istiyorum.”

“Yapamam,” diye birdenbire haykırdı Kerwick başını sallayarak.

“Neden?” diye sordu Wulfgar neredeyse memnuniyetle. “Ben senin lordunum. Bana itaat etmen gerektiği yeterince açık değil mi?”

Kerwick eliyle Aislinn'i işaret etti. “Öyleyse onu rahat bırak. Onu öyle okşamaya hakkın yok! O benim!”

Birden Wulfgar'ın tutumu değişti. Muazzam kılıcı kınından çıkardı ve uzun adımlarla şöminenin oraya geldi. Orada, iki eliyle kılıcı kavrayarak koca bir kütüğü kılıcıyla ikiye

ayırıldı. Sonra yönünü değiştirerek yakınlardaki ağır ve uzun tahtadan bir sıraya kılıcı sapladı. Daha sonra, hâlâ kızgın olmasına rağmen rengi solmuş ve meydan okuyan bir tavır takınmaya çalışan Kerwick'e doğru yürüdü. Wulfgar genç adamın karşısında durdu, bacaklarını ayırmış, iki elini beline koymuştu. Konuşmaya başladığında malikânenin tahta çatısı bile titriyordu.

"Tanrı aşkına Sakson!" diye gürledi. "Sabrımı gerçekten çok zorluyorsun! Artık lord veya toprak sahibi değil basit bir hizmetkârsın! Buna rağmen bana ait olanı iğrenç bir tutkuyla hırpalamaya cüret ediyorsun!" Sesi normal bir homurdanma düzeyine indi ve korkuyla dolan Aislinn'i işaret ederek devam etti. "İkiniz de Fransızcayı gayet güzel konuşuyorsunuz ama o beni memnun da ediyor ve sen kesinlikle etmiyorsun! Eğer yaşamak istiyorsan bir daha o meselenin peşine düşme." Neredeyse sakince ekledi; "Söylediklerimde ciddi olduğumu anladın mı?"

Kerwick bakışlarını indirdi ve başını eğdi. "Evet, lordum." Sonra dimdik doğruldu ve açıkça Wulfgar'a döndü. "Ama çok zor olacak, gördüğünüz gibi onu sevmiştim."

Wulfgar bu cılız Sakson için içinde ilk kez bir saygı ve sevgi kırıntısı oluştuğunu hissetti. Bir kadın tarafından işkence edilip oyun oynanan her erkek için üzülebilirdi, her ne kadar basit bir kadın yüzünden kendilerini böylesi bir ahmaklığa sürüklemelerine anlam veremese de.

"Öyleyse meseleyi hallolmuş kabul ediyorum," diye belirtti Wulfgar kısaca. "Bir şeyler karıştırmadığın müddetçe tekrar zincirlenmeyeceksin. Şimdi bu adamı al ve tıraşa götür, sonra da haç önünde yeminini etmesi için geri getir."

Adamları Thomas ve Kerwick'in malikânenin çıkışına refakat ederken, Wulfgar döndü ve merdivenlere yöneldi. İlk birkaç basamağı çıkmıştı ki kafa karışıklığından sersemlemiş halde oturan Aislinn'e gözü takıldı ve onu beklemek için duraksadı.

"Şaşkın görünüyorsunuz matmazel," diyerek dalga geçti

ve sonra ciddileşti. “Bu şehrin insanlarının evlerine dönüşleri memnuniyetle karşılanacaktır. Kış yaklaşıyor ve açlığı buradan uzak tutmak her sağlam insanın işi olacak. Bu yüzden eğer daha fazlasına rastlarsanız, onları gizlemek yerine hayatlarından endişe etmeden doğruca bana getirin. Şimdi gelin, mahvolmuş şu zavallı elbiseler yerine yenisini giyin ve sonra yemeğe inip açlığımızı dindirelim. Umarım şu çaput yerine giyebileceğiniz bir kıyafet kalmıştır. Öyle gözüküyor ki birkaç şehvetli adam tarafından daha rahatsız edilerseniz sizi giydirmek için para kesemi çıkartmam gerekcek. Kısa zamanda matmazel, bana değerinizden daha fazlasına mal olacaksınız. Umarım zorlukla kazandığım paralarımı sefil bir terziye vermek zorunda kalmam, onları harcayacak daha iyi şeyler var.”

Aislinn kibirli bir tavırla kalktı. Gösterebildiği tüm asaletiyle merdivenleri tırmandı, adamı geçti ve onun eğlenen bakışları altında odaya yöneldi. Wulfgar kapıyı arkalarından kapattı ve odanın içinde gezindi, ağır zırhı çıkartıp yerine koydu. Aislinn, mahremiyeti olmadığını bilerek kararsızlıkla onu izledi. Adam ısınmak için ocağa döndüğünde umabileceği en iyi şeyin bu olduğunu bilerek harekete geçti. Sırtını dönerek pelerini attı ve parçalanmış elbiseyi çıkardı. İç etekliğini göğüslerine bastırmasına neden olan şey belki de ondan yükselen küçük bir sestti. Wulfgar’a doğru baktı ve onu saklamaya bile çalışmadığı yanan bir tutku ve alev alev gözlerle kendini izlerken bulunca nefesi tutuldu. Adamın gözleri yavaşça onun kusursuz sırtında, uzun, ince bacaklarında ve yuvarlak kalçalarında dolaştı. Bakışlarının değdiği yerlerin alev aldığını hissediyordu ama hiç utanç hissetmedi Aislinn. Aksine, yavaş, haz veren bir sıcaklık içinde karıncalanıyordu. Çaba sarf ederek çenesini kaldırdı ve ona sakince sordu.

“Lordum kendisini memnun etmemi mi ister, yoksa kendi kendini memnun etmeyi mi? Lütfen şu basit vücuduma bir şeyler giymeden önce bir cevap verin, böylece değerli paranızı kıyafetlerim için harcamak zorunda kalmazsınız.”

Adamın gözleri yüzüne dikildiğinde onlardaki tutkunun

öldüğünü gördü. Kaşları kalktı ve tek kelime etmeden odadan çıkıp gitti.

Kışın kara bulutları şafağı boğarken, çiseleyen yağmur toprağı sırlıslam eden bardaktan boşanırcasına bir yağışa dönüşüyor ve sular çatıdan çağlıyordu. Aislinn tüylü yatağında halinden memnun gerindi ve dönüp postların derinliklerindeki sıcaklığa sokuldu, bir gözünü yarı yarıya açarak onu uyandıran ışığı arandı ve Wulfgar'ın erkenden kalkıp panjurları açıp açmadığını düşündü. Yağan yağmura bir anlığına baktı, huzur veren sesi dinledi ve sonra pencerenin önünden bir gölge geçtiğinde Wulfgar'ın çoktan kalkıp hazırlandığını gördü. Bir tunik ve deri pantolon giymişti, soğuktan hiç etilenmiyor gibi gözüküyordu.

“Lordum, beni bağışlayın. Erken kalkmak istediğinizi bilmiyordum. Yiyecek getireyim.”

“Hayır.” Adam başını salladı. “Acil işim yok. Beni yağmur uyandırdı.”

Yüzüne düşen bir bukleyi geriye atarak kalkıp pencerenin yanında adamın yanına geldi. Saçı örülmeye meydan okuyup hep bukeler halinde dağılıyordu. Adam uzanıp göğsüne düşen kalın bir bukleyi kaldırdı.

“Dün yatmaya çok geç geldiniz lordum. Sizi sıkan bir şey mi var?”

Onun gözlerinin ta içine baktı. “Gidip bir kadının koununda yatmadım, eğer merak ettiğin buysa.”

Aislinn kızarak pencereden dışarı uzandı ve avuçlarıyla yağmur damlalarını yakaladı. Suyu ağzına boşalttı ve bir damla çenesinden süzülüp göğsüne düşerek ince içliğini ıslatırken keyifle kıkırdadı. Islanan kıyafeti tuttu ve suyun soğukluğuyla titredi. Biraz daha almak için pencereden uzanırken Wulfgar'ın gözlerini üzerinde hissetti.

Bir anlığına, erkeksi varlığını arkasında hissederek pencereden uzaklara baktı. Bu adamın yakınlığı sinir uçlarının tuhaf, zevk veren bir alevle titremesine neden oluyordu.

“Lordum,” diye konuşmaya başladı onun olduğu yöne

bakmadan. “Benim şükranlarımı sunmamı istemediğinizi söylemiştiniz ama yine de size Kerwick’e merhamet ettiğiniz için içten bir teşekkür borçluyum. Görüldüğü gibi yarım akıllı değildir. Neden böyle ahmakça davrandığını anlayamıyorum. Aslında lordum, oldukça akıllı biridir.”

“Bir kadının ihanetiyle sersemleşene kadar öyleymiş,” diye mırıldandı adam düşünceli düşünceli.

Aislinn sert sözleriyle şaşkınlığa düşerek birden ona döndü. Gri gözlere bakışlarını diktığı zaman kızgınlığı yanaklarını kızartmıştı. “Kerwick’e karşı her zaman dürüst oldum. Ta ki seçim hakkım halkınız tarafımdan elimden alınana dek.”

“Merak ediyorum matmazel, Ragnor sizinle yatmasaydı sadakatiniz devam eder miydi?”

Kız dosdoğru bakarak dikleşti. “Kerwick babamın seçimiydi, ben de ölene kadar onun bu tercihini onurlandırırdım. Kendisine kur yapan her erkeğin yatağına atlayacak hercai bir kız değilim.”

Wulfgar sessizce söylediklerini düşündü.

“Söyleyin bayım, niçin kadınlardan ve onların sadakatsizliklerinden böylesine korkuyorsunuz?” Kahverengi kaşlarının çatıldığını gördü. “Sizin kadınlardan böylesine nefret etmenize ve iğrenmenize sebep sizi doğuran kişi mi? Size ne yaptı?”

Wulfgar’ın yanağındaki yara morardı ve kendini ona vurmamak için frenledi ama kızın gözlerinde hiç korku görmedi, yalnızca sorgulayan sakin, kararlı bir ifade vardı. Döndü ve kızgın halde yatağa doğru yürüdü, yumruğunu sıkıyordu. Vahşi öfke bedenini esir alırken uzun bir süre boyunca dikildi. Nihayetinde, net ve kırılgan bir sesle omuzlarının üstünden konuştu.

“Evet, beni doğurdu ama bundan başka hiçbir şey yapmadı. Öncelikle o benden nefret ediyordu, ben ondan değil. Sevgi için yalvaran küçük bir çocuk için hiç sevgisi yoktu ve o adam bana babalık yapmaya başlayınca bunu da mahvetti. Sanki bir ağaç kovuğunda doğmuşum gibi beni uzaklara gönderdiler!”

Aislinn’in kalbi, küçük bir çocuğun sevgi için yalvaran

gözlerini hayal edince burkuldu. Neden birdenbire Wulfgar'ın yanına gidip, başını göğsüne yaslayarak onun dertli ifadesini söküp atmak istedi, bilmiyordu. Hayatında hiçbir erkek için böyle şefkat hissetmemişti ve şimdi de bu duygularıyla nasıl başa çıkması gerektiği konusunda ne yapacağını şaşırmıştı. Bu adam düşmanıydı ama onun acılarını dindirmek istiyordu. Nasıl bir çılgınlıktı bu?

Wulfgar'a doğru gitti ve nazikçe elini onun koluna koydu, özür dileyen mütevazı bakışlarını onunkilere dikti. "Sözlerim insanları yaralamada oldukça hızlı ve keskindir. Bu hakkında sık sık uyarıldığım bir kusurum. Böylesine keder veren hatıralar deşilmemeli."

Wulfgar elini uzattı ve onun çenesini okşadı. "Açıkcası kadınlara güvenmiyorum." Gülümsedi. "Bu da benim hakkında sık sık uyarıldığım bir kusurum."

Aislinn yavaşça konuştu. "Her zaman için bir ilk yaşanabilir lordum. Bekleyip göreceğiz."

7

Wulfgar kılıcını kaldırıp keskinliğini başparmağıyla sı-narken, şömine ışıkları kılıcın üstünde dans ediyordu, sonra tekrar bilek taşı eline alıp bileylemeye devam etti. Tuniğini ateşin yaydığı ısı nedeniyle çıkarmıştı ve sırtı ile kollarının uzun, dinç kasları her hareketiyle mükemmel bir ritimle dalgalanıyordu. Yatağın ayağının dibindeki yerinde, Aislinn oturmuş gömleğini onarıyordu. Elbisesini çıkarmış, yalnızca beyaz bir iç eteklik giymişti. Kürk yığının üstünde, saçları dağınık halde omuzlarından dökülür halde eski Viking ge-linlerine benziyordu. Belki de o eski denizcilerin kanı da-marlarında dolaşıyordu. Ateşin sıcaklığı ve yarı çıplak adamın görüntüsü, kendisine yakınlığı nabzının daha şiddetli atma-sına neden oluyordu. Son dikişi attı ve zihninde bir düşün-ce belirdi: Vahşi bir Viking kızı olarak kalkıp yanına gidiyor, düzgün ve parlak sırtını okşayıp, ellerini o güçlü kollarda gezdiriyordu...

Adamın tepkisinin ne olacağını hayal ederek güldü. Wul-fgar gülüşüyle gri gözlerini kaldırdı ve sorarcasına ona baktı. Aislinn de dikkatini çabucak ondan alıp elbiseyi katlayıp iğ-nesini makasını kenara kaldırmaya verdi. Wulfgar döndü ve alçak sesle küfretti, ona kan sızan ufak bir kesigi göstermek için başparmağını kaldırdı.

“Eğlenceniz beni yaralıyor,” diye takıldı kıza. “Görünü-şüm sizi bu kadar eğlendiriyor mu?”

“Hayır lordum.” Sonra bu suçlamayı inkâr etmek için bu

kadar acele etmesinin, aslında onunla ilgilendiğini bir parça gösterdiğinden kızardı. Kendine hayret ediyordu; adamın refakatinden neredeyse hoşlanıyor, akla yatkın gelen her sebeple onu aramaya gidiyordu. Kerwick'in sözleri bir bakıma doğru muydu? İntikam isteyen birinden ziyade tutkun bir kıza mı dönüşmüştü?

Kıyafetlerinden birini daha alıp dikkatle tamir etmeye başlarken Wulfgar da kendi işine döndü. Hafifçe kapıya vurulması ailevi huzurlarını bozdu ve Wulfgar'ın izni üzerine Maida kapıdan girerek lorda kısa bir reverans yaptıktan sonra kızının yanına oturdu.

"Günün nasıl geçti çocuğum?" diye sordu kadın konuşkan bir tavırla. "Hastalıklar ve sıkıntılar beni şehirde meşgul ettiği için seni göremedim."

Wulfgar bu konuşmaya alaycı bir homurtu koyverdi ve bilemediği kılıcına dikkatle eğildi. Öte taraftan Aislinn sorarcasına kaşlarını havaya kaldırdı, çünkü artık annesi kasaba halkına ve hastalıklarına çok az değer veriyor, çoğu vaktini inzivaya çekilip, Normanlar'a komplolar kurarak geçiriyordu.

Wulfgar'ın dikkatinin başka yere yöneldiğini görünce, Maida başını eğdi ve Sakson dilinde konuştu. "Seni bir an olsun korumasız yalnız bırakmıyor mu? Sabahtan beri seninle konuşmak istiyordum ama hep peşinde bir Norman vardı."

Aislinn susması için bir işaret yaptı ve çabucak Wulfgar'ın olduğu yöne korkuyla baktı ama yaşlı kadın başını salladı ve neredeyse haykırdı:

"Şu homurdanan gerzek bizim kibar dilimizi bilmiyor ve büyük ihtimalle bilse bile konuştuklarımızı takip edemez."

Aislinn haklı olduğunu düşünerek omuz silkti ve annesi endişeyle devam etti.

"O Norman'ı boş ver dediklerime dikkat et. Kerwick ve ben kaçmak için bir yol bulduk ve senin de bir saat içinde ay yükseldiği zaman bize katılmayı istiyorum." Kızının dehşete düşmüş ifadesini görmezden geldi ve elini tuttu. "Bu güncy şehirlerini terk edip kuzeye kaçıp özgür olacağız, orada bazı

akrabalarımız var. Yeni birlikler oluşana kadar orada bekleyebiliriz, sonra da dönüp evimizi bu vahşilerden kurtarırız.”

“Anne, lütfen bu dediklerini yapma, sana yalvarıyorum,” diye yakardı Aislinn sesini alçak ve sakın tutmaya gayret ederek. “Bu Normanlar çok kalabalıklar ve kırsal alanı kontrol altında tutuyorlar. Arazide bizi hırsızları yakaladıkları gibi yakalarlar. Ayrıca Kerwick, bu defa yakalandığında ona ne yaparlar? Yakalanırsa çok daha sert cezalar uygularlar.”

“Yapmak zorundayım,” diyerek tısladı Maida ve sonra daha sakince devam etti: “Bir zamanlar benim olan bu toprakların Normanlar tarafından çiğnenmesine ve,” -başıyla omzunun üstünden Wulfgar’a işaret etti- “bu adama dudaklarımın ‘lordum, lordum’ nidalarını duyma hazzı vermeye tahammül edemiyorum.”

“Hayır anne, bu aptallık,” diyerek karşı çıktı Aislinn. “Eğer çok istiyorsan git ama ben gidemem, çünkü halkımız hâlâ Norman Dükü’nün boyunduruğu altında ve en azından bu adam,” -gözlerini Wulfgar’a dikti- “bize şefkat gösteriyor ve zor kazansak da ufak ayrıcalıklar tanıyor.”

Maida kızının gözlerindeki bakışın adama yöneldiğinde yumuşadığını görünce dudağını büktü. “Benim kendi kanımdan canımdan çocuğum, kalbini bir Norman piçe kapırmış ve halkını bu aşağılık herif için terk ediyor!!”

“Evet anne, belki piç ve gerçekten de Norman ama benim daha önce hiç tanımadığım türden bir erkek.”

Annesi burnundan soludu. “Belli ki yatakta çok iyi.”

Aislinn başını salladı ve bir parça çenesini kaldırdı. “Hayır anne, alakası bile yok. Şu anda oturduğumuz yer benim yatağım ve şimdiye kadar hiç ileriye gitmedim, gerçi bazen zihnim bana ihanet ediyor ve biraz ileri gitsem beni nasıl maceraların beklediğini merak ediyorum.”

Annesine bir işaret yaptı ve daha sonra Fransızca kadınların gündelik işlerinden bahsettiler. Onlar konuşurken Wulfgar kalktı ve kılıcını kınına soktu. Onlara bir bakış atarak odadan çıktı, ama her ikisi de adamın merdivenden indiğini

duyana kadar sessizce beklediler. Aislinn annesine işe yaramaz planından vazgeçmesi ve kasaba halkıyla da daha çok ilgilenmesi için tüm benliğiyle yalvardı, çünkü insanların yaralarını biraz olsun sarabilir ve onları yalnızca kamçı ve idam sehпасının beklediğı intikam düşüncesine sevk etmeyebilirdi.

Wulfgar bir süre sonra dönüp sanki ilham gelmiş gibi zırhını aldı. Tam karşılarına suratını asarak oturdu ve zırhı yağlı bir bezle ovmaya başladı.

Maida kızının yanağını şöyle bir okşayarak ayağı kalktı ve hoşça kal diyerek odayı terk etti. Aislinn derin düşüncelere dalarak oturdu, huzuru kaçmış ve için için endişelenmeye başlamıştı ki başını kaldırdığında Wulfgar'ın dudaklarında neredeyse içten sayılabilecek bir gülümsemeyle durup onu izlediğini gördü. Adamın bu tavrına şaşırdı, çünkü başıyla hafif bir hareket yapıp işine geri dönmüştü ama sanki kurnazlıkla bir şey bekliyor gibiydi.

Uzun zaman geçti. Wulfgar işine devam ediyor, Aislinn'in sinirleriye heyecandan geriliyordu. Fırtına birdenbire koptu. Maida'nın çığlığı malikânede çınladı ve birden gürültülü bir çarpma ve boğuşma sesi yükseldi, sonra her şey dindi. Aislinn'in gözleri dehşetle açıldı ve elbiselerle dikiş malzemelerini dört bir yana saçarak kapıya doğru koştu, kapıyı açtı ve salona bakmak için merdivenlere seğırtti. Orada kafa karışıklığıyla tereddüt etti. Gözleri ilk başta Kerwick'e odaklandı, bağlanmış, ağzı tıkanmış ve köpeklerle zincirlenmişti. Gözleri kızgınlıkla parlıyordu ama mücadele için daha fazla çaba sarf etmiyordu. Maida, Sweyn'in koca kollarından çaresizce sarkarken boğuk küfürler savuruyordu, ayakları yere değmiyordu bile. Gene paçavralar giymişti ve büyükçe bir çıkın samanların üstünde, düştüğü yerde duruyordu. Aislinn'in içinde öfke yavaş yavaş uyanmaya başladı ve gözleri karardı. Wulfgar'ın sesi arkasından geldiğinde korkunç bir nefretle arkasına döndü.

"Sizi benim evimi ve idaremi terk etmeye sevk eden ne-

dir? Evinizden bu kadar mı çok nefret ediyorsunuz? Burada iyi yapılan işlere verilen ödüllerden ve adaletten memnun değil misiniz? Yoksa kuzeyin çorak topraklarını daha mı çekici buluyorsunuz?”

Üç çift göz ona döndü ve adamın kusursuz İngilizce konuştuğunu fark ettiklerinde şaşkınlıktan ağızları bir karış açık kaldı. Aislinn’in yüzü, kendi dudaklarından çıkan ne kadar çok şeyi anladığını fark ettiğinde alev alev yandı. Oradayken kendisini anlamayacağını düşünerek konuştuğu tüm o hadiseleri düşündü ve utancı daha da arttı.

Wulfgar merdivenlerden indi, onu geçerek Maida’nın gözünün içine bakacağı bir yere geldi.

“Yaşlı kocakarı, seni daha önce burada gördüm ve seni bir daha burada bulursam layık olduğun gibi muamele edeceğimi söylemedim mi? Sweyn, şu kocakarıyı köpeklerle bağla ve tazılar şu adamı yemeden onun da kollarını çöz.”

“Hayır!” diye haykırdı Aislinn, merdivenlerden uçarak inip Wulfgar’ın önünde durarak. “Anneme böyle davranamazsın!”

Wulfgar onu görmezden geldi ve Sweyn’e işaret etti, Iskandinavyalı da onun dediğini yaptı. İş bitince Wulfgar bağlanmış bu iki kişinin önünde durdu ve haylaz çocuklarını azarlayan sert bir baba edasıyla konuştu.

“Kuşkusuz bu gece sıcaklığı birbirinizde bulacaksınız. Burada yatarken iyi düşünüp taşınmanızı emrediyorum. Tüm bilgeliğinizi ortaya çıkarın ve şunu iyi hatırlayın: Benim oyun oynadığım yerde siz iki saftirikten başka bir şey değilsiniz. Çünkü ben sarayların, kralların, siyaset adamlarının entrikalarını biliyorum ve onlarla bu oyunları savaş meydanındaymışım gibi oynadım. İyi geceler, ne kadar iyi olursa artık.”

İri tazılardan birinin kulaklarının arkasını kaşımak için eğildi, sevecenlikle okşadıktan sonra Aislinn’e döndü ve tek söz etmeden kolundan yakalayıp merdivenlere götürdü ve orada bir anda aklına gelmiş gibi duraksadı.

“Ah, Sweyn.” Adama döndü. “Sabahleyin köpekleri çöz de şu ikisi sadık köleler gibi davranıyor mu bir bak. Eğer bu ahmaklığı bırakmaya söz verirlerse özgür bile kalabilirler.”

Bu sözleriyle Wulfgar, Kerwick’ten dehşet verici bir bakış ve Maida’dan boğuk bir lanet kazandı. Omuz silkti ve neredeyse memnuniyetle gülümsedi.

“Yarın çok daha farklı hissedeceksiniz.”

Başka bir şey söylemeden odaya doğru ilerledi, Aislinn’in kolundaki parmakları sert ve acımasızdı. Maida ayağıyla bir köpeğe tekme attığında köpekten bir ciyaklama yükseldi.

Wulfgar odanın kapısını arkalarından kapadı ve yanağın-daki şamarı hissettiğinde daha başını yeni çevirmişti.

“Annemi köpeklerle zincirledin!” diye haykırdı Aislinn. “Öyleyse beni de onunla beraber zincirle!”

Aislinn tekrar vurmak için kolunu kaldırdı ama adam demir gibi bir kuvvetle onu tutmuştu. Ama bu kızın öfkesi-ni dindirmeye yetmemişti, ayağını incik kemiğine savurdu. Wulfgar acıyla bacağına kavrarken ondan kurtuldu.

“Dur, lanet kadın!” diye haykırdı. “Dikkatli ol!”

“Bizi aptal yerine koydun!” diyerek acı acı bağırdı, ona fırlatmak için ağır bir şey bakınarak. Bir kadeh, adam yana eğilirken arkasındaki kapıda paramparça oldu.

“Aislinn!” diyerek uyardı ama Aislinn çoktan başka bir şey kapmıştı.

“Aaaah, senden nefret ediyorum!” diye haykırdı, elindeki-ni kafasına fırlatarak. Hedefi bulduğunu görmek için bakma-dı bile, gözleri çoktan başka silahların peşindeydi. İki uzun adımla Wulfgar yanına geldi ama mengene gibi kollar onu sımsıkı tuttu. Kollar kendisini sıkarken Aislinn nefesini tuttu ve adamın kaya gibi sert göğsünü sırtında hissetti.

“Kızgınlığın annen yüzünden değil!” Sesi odada yankılan-dı. “Bunun yerine ona kırbaç da vurdurabilirdim. Bunun en nazik yol olduğunu kabul etmelisin.”

Dediklerine hiç önem vermeden Aislinn kıvranıp kurtul-mak için mücadele etti. “Onu böyle aşağılamaya hakkın yok.”

“Kendi gururunun kırıldığını düşünüyorsun ve bu yüzden intikam peşindesin.”

“Beni kandırdın!” Topuğuyla onun ayağına bastı.

Wulfgar hareketini kısıtlamak için koluyla hamle yaptı ve onu kabaca bir sandalyenin üstüne koydu

“Seni kandırıysam kadın, bundan böyle benimle yatağı-mı paylaşacaksın.”

Buna cevap olarak yalnızca bağırıp çılgık atabilirdi.

“Şimdi yatışana kadar burada bekle güzelim. O tazıların senin vücudunu didiklemelerine izin vermeye niyetim yok.”

“Bu odada seninle beraber kalmayacağım!” diye haykırdı ayağa kalkarak.

“Endişelenmene gerek yok,” diye dalga geçti Wulfgar, gözleriyle vücudunu süzerken serserice gülümseyerek. “İstekliliğinden faydalanmayı düşünmüyorum.”

Adama doğru koştu ve bir tokat daha atmaya çalıştı. Wulfgar kollarını tuttu ve onu kendine çekerek kollarını arkasında perçinledi. Öfkesi azaldı ama ayağına basmak için ayağını kaldırdı ve dizi adamın hayalarına geldiğinde serbest kalmayı başardı. Wulfgar inleyip yatağa doğru tökezlerken Aislinn ona şaşkınlıkla baktı; bu acıya sebep olmak için ne yaptığını düşünüyordu. Ama artık merhametsizdi ve saldırısını sağlamlaştırmak için üstüne sıçradı. Wulfgar kolunu uzatarak engel olmaya çalıştı ama tırnaklar derin izler bırakarak göğsünü boydan boya çizdi.

“Seni kana susamış cadı,” diye boğuk sesle söylendi Wulfgar. “Sana bir ders vermemin zamanı geldi.”

Kızın bileğini yakaladı ve yüzü aşağı bakar halde dizlerinin önüne çöktürmeye kalktı fakat eli iner inmez Aislinn kucagından kaçıp yere kaydı.

Çoktan hak edilen cezayı uygulamak için kararlı olarak, Wulfgar onu geri çekmek için uzandı ve Aislinn, adamın eli çıplak kalçasına dokunduğunda dehşetle irkildi. Gevşek iç eteği kayıp beli civarında toplanmış ve vücudunun alt kısmını çıplak halde bırakmıştı. Gözleri kocaman açıldı ve hemen

amacını değiştirdi. şimdi korkunç kızgınlığı yerini dolup taşan korkuya bırakırken, ondan kurtulmak için mücadele ediyordu.

Kaçmaya çalıştı ama eli bileğini demir gibi hapsetmişti ve Aislinn merhametsizce onun kuağına sürüklendiğini hissetti. Uzun saçları dolanıp mücadele etmesine engel oluyordu ama keskin dişleri onun elini buldu. Wulfgar acıyla inledi ve onun kolunu bıraktı, sonra ona tekrar yetişip parmaklarını i etekliğine doladı. Kumaş boydan boya yırtılırken elbise ikiye ayrılmıştı.

Wulfgar a gözlülükle bu ganimetle gözlerine ziyafet çekerken, Aislinn sessiz bir dehşetle ıplaklığına baktı. Ateşin sıcak ışığında teni soluk altın gibiydi ve göğüsleri, büyük ve olgun, elbisesinin kalıntılarının arasından fırlamıştı. Adamın uzun süredir var olan açlığı, en yüksek noktaya varmıştı.

Kollarıyla güzel esirini sardı ve yırtılmış i eteğiyle yatağın postları arasına yatırdı onu. Wulfgar'ın gözleri onunkilerle buluştu ve Aislinn onlarda bunca zamanlık bekleyişin ardından sona geldiğini gördü.

Onu savuşturmak için kolunu uzatarak, "Hayır!" diye çığlık attı ama adam ellerini yakaladı ve dizlerini uyluklarının arasına yerleştirirken onları sırtında perçinledi. zerindeki ağırlık kollarını eziyor ve adamın vahşi tutuşundan dolayı acıdan soluğu kesiliyordu. Svmeye başladı ama adamın ağzı kendisinininkine yapışınca kelimeleri boğuldu. Başı arkaya doğru zorlanıyordu, memeleri adamın göğsü altında hapso-luncaya kadar omurgası yay gibi kıvrıldı. Adamın dudakları yanıyor ve delip geçen, derin pckleriyle onu boğuyordu. Kızın gözkapaklarını, çenesini, kulağını tutkuyla öptü, anlamsız yumuşak sözler mırıldanıyor ve Aislinn de onun içinde uyandırdığı heyecanı belli belirsiz fark ediyordu. Paniği artarak hamle yaptı ve bacaklarının arasında duran adamın sertleştiğini fark etti. Bu hareket, yalnızca Wulfgar'ın arzusunun artmasına sebep oldu. Zorlukla bileklerini kurtarıırken adam daha da bastırdı. Saının, i etekliğinin ve yatak

elbiselerinin arasından kurtulup hareket edemiyordu. Adam kıyafetlerini çıkarıp çekinmeksizin bedenini ona bastırduğunda Aislinn'in soluğu kesildi. Ellerini arkasından kurtardı ama adam onları iki yanında zaptetmeyi başardı. Vücutlarının her zerresi birbirine değiyor gibiydi, Aislinn altında kıvranıp mücadele ediyordu ama hareketleri yalnızca onun arzunu güçlendiriyordu. Ağzı göğüslerine indi ve dudaklarının yakıcı sıcaklığı tenini dağlıyordu. Aislinn'in vücudunun derinliklerinde tuhaf bir sıcaklık oluşmaya başladı ve nabızı hızlandı. Ateş gibi dudaklar onunkileri bulduğunda erkeğine kenetlendi ve tutku dolu öpüşlerine boyun eğdi, yakıp tüketen bu arzunun kendisini sürüklemesine izin verdi. Bacaklarının arasında yarı şaşkınlık, yarı acı veren yakıcı bir sancı hissettiğinde soluğunu tuttu. Çılgın gibi mücadele etti ve bağırarak onu itmeye çalıştı. Ama Wulfgar, dudakları onun boynunda gezerken itirazına hiç aldırmadı. Aislinn tırmalamaya kalktığı anda onun demirden elleri buna mani oldu. En sonunda zirveye ulaşan o tutku söndü ve Aislinn adam üzerinden kalkıp çekilene kadar yalnızca kederle hıçkırabilirdi. Sinirle kendini yatağın bir köşesine attı, paramparça olmuş iç eteğiyle kendisini örtemeyerek başka şeyler arandı. Kızgınlıkla ağlar-ken aklına gelen her laneti savuruyordu.

Wulfgar öfkesine güldü. "Böyle olacağını tahmin etmezdim ama uzun zamandır yaşadığım en heyecan verici deneyimlerden biri oldun."

Kısık sesle atılan çığlıklar adamın sözlerine cevap oldu.

Wulfgar parmaklarını göğsündeki dört uzun izde gezdirirken tekrar güldü. "Bir cadıyla oynaşmaya karşılık dört yara izi! Hah! Değdi doğrusu ve bedelini tekrar ödemeye seve seve hazırım."

"Seni aşağılık solucan!" diye boğulurcasına konuştu Aislinn. "Tekrar dene de şuradaki kılıcı alıp göbeğini çenenle birleştireyim!"

Wulfgar kahverengi kafasını arkasına attı ve kahkahalar odayı doldurdu. Aislinn'in gözleri küçüldü ve öfke içinde

sessizce soluk alıp verdi. Adam kürklerin altında ona sürtündü ve bakarken gülümsedi.

“Belki senin için bir teselli olur Aislinn, bu yatak yerden çok daha rahat.”

Adam kıkırdadı ve uyumak için arkasını döndü. Aislinn yanında uyanık yattı ve onun nefes alıp verişini kendi kafasının içinde duyana dek dinledi; sözleri yankılanıp beyninde dönüp duruyordu.

Hemen onu unutmuş muydu yani? Evet, bunu yapabileceğini söylemişti ama Aislinn onu unutulabilir miydi? Öfkeliyken bile zihnini meşgul eden bu adamı unutulabilir miydi? Bunu günün birinde başarabileceğine dair şüphesi vardı. Bir kere kanına girmişti, şimdi onun da gündüzü ve gecesi olana kadar duramazdı. Cadiyı veya meleği oynayacak ama bir yolunu bulacaktı! Nihayetinde, gururlu Erland’ın kızı değil miydi o?

Aislinn en sonunda bir çocuk gibi kolayca uyudu ve Wulfgar’ın sıcak bedenini sırtında ve ellerini de bedenini hafifçe okşarken hissederek gecenin bir yarısında uyandı. Uyuyor gibi yaparak talepkâr elini görmezden geldi ama elin değdiği yerler yanıyor gibiydi ve her hücrelerinde zevk dalgaları titreyordu. Adam dudaklarını ensesine bastırdı ve sıcak nefesi tenine çarptı. Zevkten kendinden geçip titreyerek gözlerini kapadı. Eli karnına uzandığında Aislinn soluğunu tutarak diğer tarafa döndü ama saçını kaçmasına engel olacak biçimde, adamın altında buldu. En sonunda Aislinn dirseğinin üzerinde doğruldu ve ona baktı. Adamın gözleri loş şömüne ışığında parlıyordu.

“Kılıçla senin aranda yatıyorum sevgilim. Ona ulaşmak için beni geçmen gerekecek.”

Uzanarak kızı kollarından tuttu ve göğsüne çekti, ağzını bulana dek başını öne eğdi. Alev alev öpücüğü altında Aislinn’in dudakları titredi ve dönmeye çalıştı ama adam onunla beraber yuvarlandı ve onu yastıklara bastırdı.

Aislinn'in gözleri, panjurlardan sızıp taş zeminde yayılıp onu bulan solgun sonbahar güneşinden yayılan ışıklar sayesinde yavaşça açıldı. İçeride sürüklenen toz zerrecikleri ışıkla birlikte havada ışıldıyordu. Aislinn tembelce, küçük bir çocukken o zerrecikleri eliyle kapmaya çalıştığını, anne-babasınınsa yataklarından ona güldüğünü anımsadı. Birdenbire gece tam olarak ne olduğunu ve ailesinin yatağını şimdi kiminle paylaştığını hatırladı. Birbirlerine değmemelerine rağmen Wulfgar'ın sıcaklığını yanında hissedebiliyor ve derin soluklarından ağır uykuda olduğunu biliyordu. Dikkatlice oturdu ve kendini yataktan kurtarmaya çalıştı, onu engelleyen tek şey, adamın bukleleri üzerinde duran eliydi. Dudaklarını ısırarak büyük bir dikkatle bakır rengi saçlarını adamın altından çekti. Wulfgar kıpırdayıp bir dizini ona doğru uzattığında kalbi tekledi ama adamın uyanmadığını görünce üstüne büyük bir rahatlık göktü.

Aislinn ona baktı, gözlerinin yavaşça değer biçmesine izin verdi. Yüzü, kızın savunmasını altüst eden çocuksu bir ifadeyle büyüleyiciydi. Pişmanlık duymadan böylesi bir çocuğu reddeden annenin nasıl biri olacağını merak etti ve böyle bir kadının yumuşayabilecek bir kalbi bile olmadığını biliyordu. Aislinn küçümseyerek kendine güldü. Düşmanı düşmana kırdırmak için bu Norman'ı kullanmaya nasıl da cesaretle karar vermişti. Ama bu yakışıklı yüz maksadında bocalamasına neden olmuştu. Aslında halkı ve bu adam arasında kalacağı bir tuzağa düşmüştü. Lanet Norman iktidar oyununu kendinden iyi oynuyordu. Kerwick'in öfkesini alevlendirmek için birden fazla defa onu kullanıp, gözü önünde kendisini okşayarak ona yem atmamış mıydı?

Ah, yüce Tanrı, her konuda onu zekâsıyla alt edecek bir adamın kurbanı mı olacaktı? O ki bir erkek gibi ata binebilir ve hızlı düşünebilirdi. Babası onun yaşıtı herhangi bir oğlandan çok daha iyi olduğunu iddia etmişti. Parlak zekâlı, inatçı derecede ısrarcı, Erland'ın gözünden ışıltılar saçarak övündüğü, bir kraldan şövalyelik talep edecek herhangi bir

delikanlıdan daha açıkgözdü. Babasının yarı gülerек söyledigi gibi, yarı erkek sayılırdı. Baştan çıkarıcı bir yüze ve bedene sahipti, öte taraftansa akıllı ve mantıklıydı.

Aislinn ani bir istekle yüksek sesle güldü, çünkü şu anda hiç de akıllı hissetmiyordu. Wulfgar'dan nefret etmek ve onun için yalnızca nefret edilip iğrenilecek başka bir alçak Norman olduğunu göstermek istiyordu. Ancak günler geçtikçe adamın varlığı daha tahammül edilebilir geliyor ve daha da sempatikleşiyordu. Şimdiyse her şey iyice sarpa sarmış, onun metresi olmuştu.

Kelime tüm ağırlıyla beynine saplandı. Gururlu, soğuk Aislinn bir Norman'ın tek işaretine ve sözüne bakıyordu.

İçini kaplayan, adamdan hemen uzaklaşma arzusunu kontrol etmek için çaba harcaması gerekti. Bunun yerine yataktan yavaşça, soğuktan bir yaprak gibi titreyerek ve dişlerinin birbirine çarpmasını engellemek için sıkı sıkı bastırarak kalktı. Dünyayı giydiği iç eteği parçalar halinde yerde uzanıyordu ve yeni bir tanesi için sandığı açmaya cesaret edemedi. Yün elbisesi ocağın yanındaki sandalyede asılıydı, sönmüş ateşe yaklaşıp elbiseyi aniden çekti ve sert kumaş tenine sürdü. nürken hafifçe irkilerek giyindi.

Bir çift yumuşak çizme giydi ve omuzlarına atmak için bir kurt derisi aldı, sonra da sessizce odadan çıktı. Salona doğru yürürken köpeklerin etrafta olduklarını ama Maida ve Kerwick'in hâlâ köşede samanların üstünde bağlı olduklarını gördü. Uyanıklarsa bile hiç ses etmediler.

Aislinn menteşeleri hafifçe çatırdatarak kapıyı açtı ve dışarı süzüldü. Hava ürperticiydi ama doğan güneş kasabayı ısıtmaya başlamıştı. Gün açıktı ve sanki keskin bir ses bizzat havayı ikiye bölecekmiş gibi bir kırılganlık vardı. Avluyu geçerken Sweyn'i birkaç adamla beraber uzak bir tepede ata binip, soğuktan savaş atlarını koşturarak korunduklarını gördü. Yanında kimse olsun istemiyordu bu yüzden bataklığın tam tersi istikametine yöneldi, orada bildiği gizli bir yer vardı.

Sıcak yatağında Wulfgar yarı uyanarak, yarı Aislinn'in

onunla mücadele ederken yumuşak kalçalarını beline sürttüğünü hissederek kıpırdandı. Sıcaklığa ve yumuşaklığa ulaşmak için elini uzattı ama bulduğu sadece boş bir yastık oldu. Dudaklarında bir küfürle yataktan fırladı ve odayı inceledi.

“Lanet olsun, gitmiş!” Pek çok düşünce zihninde belirdi. “Kerwick! Maida! Lanet olsun onlara ve planlarına! O kemikli boyunlarını kıracağım!”

Yataktan atladı ve çıplak halde merdivenlere koştu. Salonun köşesine bakarak, onların hâlâ orada zincirli olduğunu gördü. Peki öyleyse bu kız nereye gitmişti?

Maida kıpırdandı ve adam hızla yatak odasına koştu. Oda soğuk olduğu için aceleyle parlayan kömürlere ufak odun parçaları atıp ateşi canlandırmaya çalıştı. Bunların üstüne bir iki çıra ve ufak bir odun koydu, sonra da kıyafetlerini bulmak için etrafına bakındı. Onları ararken verdiği zarara hiç aldırmadan onun yırtık iç etekliğini havaya fırlattı.

Birden bir düşünce beynine saplandı. Tanrım, o yalnız gitmişti.

Giyinmek için şimdi acele ediyordu, yün gömleğini, pantolonunu, botlarını ve yumuşak deriden yeleğini giydi. Endişe zihnini kemirmeye başlamıştı, çünkü o çok küçük ve çaresizdi ve eğer yolda çapulcularla karşılaşarsa... Parçalanmış kıyafetleri içinde yerde ölü yatan Hilda'nın kızının anısı zihninde canlandı. Hemen kılıcını ve pelerinini kaptı, malikâneneden dışarı, ahırlara koştu. Kendini pek çok savaşta taşımış kır atının kafasının üstünden dizginleri geçirdi, yuları boynuna çekerek atın yelesini kavradı ve geniş sırtına atladı. Atı canlı bir şekilde dışarı sürdü, atlarını çalıştıran Sweyn ve birkaç adamıyla karşılaştı. Kısa bir sorguyla kızı sabah kimsenin görmediğini öğrendi. Topuklarıyla atı yönlendirerek, malikânenin etrafındaki geniş otlukta ona dair bir iz aradı.

“Aaah, işte orada,” diyerek içini çekti tatmin olarak. Ayaklarının çimlerdeki çiyları süpürdüğü solgun bir patika. “Ama bu nereye gidiyor?” Yukarı baktı. “Tanrım! Doğruca bataklığa gidiyor!” Onu at sırtında hızlıca takip edemeyeceği tek yöne.

At, adam onu zemindeki ize göre yönlendirirken zarafetle ilerledi. Endişe ve şüphe vicdanını kemirmeye başlarken başka başka düşünceler aklından geçti. Kız yanlış bir adım atmış ve şu anda köpüren kara bir bataklıkta debeleniyor olabilir-di. Aklını başından alan bir öfkeyle kendine derin bir çukur bulup içine atlamış olabilir-di. Atına topuklarıyla vurup daha hızlı olması için zorladı.

Aislinn kendisinin ve yerel halkın iyi bildiği rüzgârlı patikada epey bir yol gitmişti, buralardan annesinin ilaçları için bitki ve kök ararken defalarca geçmişti. Keskin hafızasıyla, eğimli kıyıları ve köpüklü suları olan temiz bir kaynak suyu buldu. Hafif pus parçacıkları hâlâ güneşin ulaşamadığı gölgelerde asılıydı. Kendini temizleme ihtiyacı hissediyordu. Wulfgar'ın teri hâlâ üzerindeydi, onun kokusu gecenin pek çok hatırasını beraberinde getiriyordu.

Elbiselerini bir çalılığın üstüne attı ve gölcüğün soğuk derinliklerine titreyerek yürüdü. Soluğunu tutup hızla nefes almak zorunda kaldı ama suyun içine dalıp ısırın soğuk geçene kadar yüzdü. Buz gibi su onu temizledi ve damarlarındaki kanın hızlı akmasına sebep oldu. Gök, tepesinde şafak sonrası parlaklığıyla ışıltıyor ve sisin son kalıntıları ormandan kalkıyordu. Kıyının kenarındaki kayalıklarda su şırıltıyor ve bu ses onun sıkıntılı ruhunu yumuşatıp bu huzurlu dakikalardan büyük zevk almasını sağlıyordu. Babasının ölümü, annesinin dövülüşü, Darkenwald'ın Normanlar'ın ellerine düşmesi çok uzak, başka zamanlara, başka bir yere ait gibi gözüküyordu. Buradaki her şey el değmemiş, insanoğlunun savaşlarıyla lekelenmemiş gibiydi. Kendisini neredeyse tekrar masum hissedecekti, Wulfgar olmasaydı. Wulfgar! Onunla ilgili en ufak detayı bile hatırlıyordu, yakışıklı yüzü, öldürme kuvvetine sahip ama yine de nazik olabilen ve zevk verebilen uzun ince parmakları. Kendini saran kolların hatırasıyla titredi ve huzurunu yitirdi. İç çekerek sudan çıktı. Başını kaldırıp Wulfgar'ı kıyıda, atının üstünde, sakince onu izler halde gördüğünde, su narin kalçalarının etrafında girdap gibi dönerek

akıyordu. Ama adamın gözlerine tuhaf bir ifade yerleşmişti. Rahatlama mıydı bu? Yoksa daha muhtemel olan arzu muydu? Soğuk bir rüzgâr ıslak bedenini yaladı ve titreyip kollarını göğsünde kavuşturmaya engel olamadı.

“Monsenyör,” dedi rica eder bir tonda. “Hava soğuk ve elbiselerimi orada kıyıda bıraktım. Acaba...?”

Adam onu duymamışa benziyordu. Gözleri vücudun aşasına kaymıştı ve onun gözleriyle kendini kucakladığı hissine kapıldı. Atını yanına gelene dek suyun içine sürdü. Bir anlığına baktı, sonra elini uzatıp üstünden damlalar akan kızı çekerek atın önüne oturttu. Ağır pelerinini çıkardı ve omuzlarına attı, her yanını dikkatle örtüp uçlarını da dizlerinin arasına sıkıştırdı. Titreyen Aislinn ona sokuldu. Altındaki hayvanın sıcaklığını hissedebiliyordu ve titremesi geçmeye başladı.

“Sizi terk ettiğimi mi düşündünüz?” diye sordu usulca.

Atını döndürüp topuklayan adamın buna tek cevabı lakayt bir homurtu oldu.

“Ama benim ardından geldiniz.” Başını geriye, adamın omzuna yasladı, böylece doğrudan yüzüne bakabiliyordu, gülümsedi. “Belki de bu kadar çok kişinin arasında beni hatırladığınız için onurlanmış hissetmeliyim.”

Bu lafı rahatsız edene kadar bir an geçti, sonra Wulfgar çabucak kızgın bir bakış attı ona.

“Diğerleri gelip geçici ilişkilerden biraz daha fazlasıydı ama sen benim kölemsin,” diyerek homurdandı. “Ve şimdiye kadar mülküme iyi baktığımı öğrenmiş olman gerek.”

Kızın bedeninin gerildiğini hissettiğinde hassas yerden vurduğunu anladı.

“Peki bana biçtiğiniz değer nedir?” diye sordu Aislinn öfkeyle. “Çim biçmem veya koyun güdemem. Odun kesmeye gelirsek, ne yazık ki en ufak bir kulübeyi bile ısıtamam. Geçen geceye kadar benden alabildiğiniz en büyük hizmet söküklere dikmek ve bazı ufak yaraları iyileştirmek oldu.”

Adam sesinin tonuna güldü ve içini çekti. “Ah, geçen

gece! Yumuşaklığınız gözümünden ne kadar çok şey kaçırdığımı gösteriyordu ve sıcaklığınız nice eğlenceli geceye işaret ediyordu. Emin ol sevgilim, senin zayıf bedenine uygun bir işim var, yeteneklerine tam uyacak bir iş.”

“Metreslik mi?” diye pat diye söyledi ve ona bakmak için tekrar başını kaldırdı. “Piçin fahişesi? Bana şimdi böyle söylüyorlar.” Kısa ve acı dolu bir kahkaha attı. “Bundan daha iyi ne olabilir?”

Bir hıçkırıkla sustu ve adam ona söyleyecek bir şey bulamadı. Giderek derinleşen sessizlik içinde malikâneye vardılar. Aislinn atın sırtından inemedi, çünkü uçları Wulfgar’ın dizinin altına sıkıştırılmış bir pelerinin altındaydı. Sinirlenmeye başlayınca Wulfgar güldü ve bir dizini kaldırarak atın toynaklarının dibine çırılçıplak düşmesine neden oldu. İyi eğitilmiş at hareketsiz durdu, en ufak bir sürtünmeyle bile o koca toynaklar onu geri dönülmez biçimde zedeleyebilirdi. Aislinn öfkeyle sıkılmış yumruklarıyla ayağa kalktı. Wulfgar başını arkaya attı ve keyifle güldü ve en sonunda pelerini top- layıp üstüne attı.

“Buyur, kendini ört sevgilim, yoksa bu açık havada kesin üşütürsün.”

Aislinn’in pelerini kapıp örtünmekten başka yapabileceği bir şey yoktu ama bunu yaparken onu çıplak olarak başkasının görüp görmediğini anlamak için gizlice etrafa bakıyordu. Utancına başka kimsenin şahit olmadığını anlayınca kızgınlığı az da olsa dindi.

Şimdi pelerinle örtünmüş olarak başını küstahça kaldırdı ve Wulfgar’ın atından inmesini beklemeden dönüp arka kapıya doğru yürüdü, örtüye iyice sarınarak ilerledi, pelerin çok büyük olduğundan en ufak hareketiyle bile soğuk hava dalgaları içinde geziniyor, zaten donmuş olan vücudunu daha da soğutuyordu. Ağır kapıyı itip girebileceği kadar açtı, içeri girdi ve orada durdu, çünkü Wulfgar’ın adamları ve Ragnor’ın paralı askerlerinden olduğuna emin olduğu bazı kişiler salonu doldurmuştu. Normanlar’a Dük William’la

ilgili haberler veren Ragnor'ın sesini odanın köşesinden duyabiliyordu.

“Yakında tekrar yola çıkmaya hazır olacak ve hakaretlerinin yanlarına kâr kalmasına izin vermeyecek. Onun yerine başkasını seçtiler ama bu İngilizler yakında William'ın reddedilemeyeceğini öğrenmiş olacak. Onları merhametsizce yok edip kral olacak.”

Sözleri adamları heyecanlandırdı. Meseleyi kendi aralarında konuştuklarından sesleri giderek arttı. Ragnor'ın başka neler dediğini duymadı, geniş omuzlar ve miğferler görüşünü kapatırken şövalyeyi az da olsun göremiyordu zaten.

Birden kapı sonuna kadar açıldı ve Wulfgar hemen arkasında belirdi. Adamlarını orada gördüğü için şaşkınlıkla etrafı süzdü. Meşe kapı arkasından kapandığında adamlar döndü ve birkaç adım geriye çekilerek onlara merdivenlere giden bir yol açtı. Wulfgar elini neredeyse yatıştırır tarzda onun sırtına koydu ve ilerlemesi için hafifçe itti. Aislinn pek çok kişinin ıslak saçlarına ve çıplak ayaklarına baktığını görüyor ve bunların pek çoğunun onun ve Wulfgar'ın samimi bir orman gezintisinden henüz dönmüş olduğunu düşündüğünü biliyordu.

Şimdi Ragnor'ı merdivenlerin ilk basamağında dikilirken görebiliyordu. Sweyn merdivenlerin biraz uzağında durup sakince izliyor, öte yandan Maida onun arkasında çömelmiş, ellerini kavuşturmuş göğsüne doğru sıkı sıkı bastırıyordu. Wulfgar ve Aislinn ilerleyince, Ragnor onlara doğru döndü. Kara gözleri ıslak saçlarına ve çıplak ayaklarına takılarak Aislinn'in ince vücudunda dolaştı. Bakışları birleştiğinde adam bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ancak bunun yerine birden onu görmezden gelerek döndü. Konuşmasına devam etti ve her ne kadar adamlarına hitap ediyor gibi dursa da gözleri küstahça Wulfgar'a kilitlenmişti.

“Bence güçlü bir elin yönetmesi en iyisidir ve dize getirilen bir barbar, sık sık dize getirildiği anımsatıldığında daha iyi çalışır.” Duraksadı ve Wulfgar'ın tepkisini bekledi.

Wulfgar'sa onun sözünü bitirmesini beklerken hoş görür bir gülümsemeden başka bir şey takınmamıştı. "Bu vahşi barbarlara bizim onların sapkın inançlarının çok ötesinde eğitim aldığımızın öğretilmesi gerek. Yumuşak bir el dizginleri düşürür, öte yandan demirden bir el atı istediği yöne sürer."

Ragnor cevap bekliyormuşçasına kollarını göğsünde kavuşturdu. Adamlar sert bir karşılık beklediler ama Wulfgar çıt çıkmayan odada konuştuğunda sesi yumuşaktı.

"Sör de Marte, size tekrar benim adamlarımın asker olduklarını hatırlatmalı mıyım? Köylüler idam sehpasında sallanırken, adamlarımı tarla sürmeye yollamamı mı istiyorsunuz?"

Salonda bir arbede yaşandı ve kırmızı yüzlü bir rahip yolunu kesen insanları iterek ilerledi.

"Bu söylediğiniz hoş," dedi hırıltıyla soluyan adam soluk soluğa. "Britanya'daki komşularınıza merhamet gösterin. Cehennemi dolduracak kadar kan döküldü. Yüce Tanrım," diye haykırdı ellerini dua eder gibi kavuşturarak, "herkesi koru. Evet bu şeytani işlerden uzak durmak iyi bir şey."

Ragnor uzun cüppeli din adamına kızgınlıkla döndü. "Sakson keşişi, eğer daha fazla gevezelik etmeye devam edersen kendi sonunu çok çabuk getireceksin."

Zavallı adamın yüzü solup bir adım geriye çekildi ve Ragnor tekrar Wulfgar'a döndü.

"Demek cesur piç şimdi İngiliz avukatı oldu," diyerek küçümsedi. "Bu Sakson domuzlarını koruyorsun ve sanki dükün kız kardeşiymiş gibi şu İngiliz kaltağının üstüne titriyorsun."

Wulfgar neredeyse rahatlamış gibiydi, omuz silkti. "Bunların hepsi benim kölelerim ve bana hizmet ederek Dük William'a da hizmet etmiş oluyorlar. Bir tanesini bile öldürsen onun yerine köpekleri ve domuzları besleyip, gece kazları dışarı çıkartabilir misin?" Kaşlarını sorarcasına kaldırdı. "Veya şimdiye dek öldürdüklerinin yerine hizmet etmek ister misin? Bir Norman'a normalde böyle davranmam ama

William için bu sıkıcı toprakları işe yarar hale getirmekle yükümlüyüm.”

Ragnor’ın gözleri bir anlığına Aislinn’in üzerinde durdu ve içinde kötücül bir arzu kabardı. Wulfgar’a döndü, gülümseyerek ve hatta neredeyse memnuniyet içerisinde, yalnızca yakınlarındakilerin duyabileceği kadar alçak bir sesle konuştu.

“Benim ailem bana yeterince hizmet ediyor Wulfgar. Ya seninki?”

Wulfgar’ın cevabını iştirken Ragnor’ın yüzü soldu.

“Kılıcım, zırhım, atım ve şuradaki Viking benim ailem ve bana senin hayal edebileceğinin çok ötesinde hizmet ediyorlar.”

Bir dakikalığına Ragnor diyecek bir şey bulamadı, sonra tekrar Aislinn’e baktı. “Peki ya o Wulfgar? Doğuracağı piçin senin veya benim olduğuma aldırmadan sahiplenecek misin? Hem kimin çocuğu olduğunu nasıl bileceksin?”

Wulfgar’ın yüzünün kararması onu hassas yerinden vurduğunu belli ediyordu ve Ragnor alayla dudaklarını büktü.

“Ailen o zaman ne olacak? Kılıcın, zırhın ve kızın veledi?” Sevinçle güldü ve uzanıp Aislinn’in çenesini eliyle tuttu. “Yakışıklı bir oğlumuz olur tatlım, cesaret ve hamaset dolu. Şu piçin seninle evlenmeyecek olması ne yazık. Biliyorsun ki kadınlardan nefret ediyor.”

Aislinn kızgınlıkla adamın kendini okşayan elini itti ve Wulfgar’a döndü.

“Ondan daha iyi değilsin,” dedi alçak bir ses tonuyla. “Eğer aklım başımda olsaydı, gücümün son kalıntılarına kadar seninle mücadele eder ve sana boyun eğmektense etini parça parça ederdim!”

Wulfgar bir espiyle söylenmesini kesti. “Öyle gözüküyor ki Aislinn, gücünün sonuna kadar savaşman ve benim etimi parçalaman için çok geç. Ama şunu biliyorum ki sevgilim, bana boyun eğmeni sağlayan tek şey daha güçlü kollara sahip olmamdı.”

Wulfgar, vuramadan bileğini yakaladı ve sonra hafifçe bükerek, dudakları birbirine kavuşana dek onu kendine çekti. Gözleriyle gülüyordu.

“Bir de yüksek sesle söyleyeyim mi?” diye fısıldadı. “Şu anda bana boyun eğdin ama hâlâ kazanmayı umuyorsun.”

“Tanrım! Tanrım!” diye haykırdı Aislinn, Ragnor’ın yanı sıra bir kişinin daha onları dikkatle izlediğinin farkındaydı. “Rahip!”

Wulfgar’ın adamlarının yüreklendirici çığlıklarının arasından rahatsız bir ses yükseldi.

“Ehem! Lordum, Sör Wulfgar. Daha önce tanışmamıştık, kendimi tanıtayım ben Rahip Dunley. Beni buraya çağırtmışsınız.” Wulfgar ona doğru bakarken adam da hızlı hızlı konuştu. “Mezarları kutsamak için geldim ama bana öyle geliyor ki acil başka ihtiyaçlar da var. Bu güzel kasabadaki dini işler pek görülmemiş. Öyle gözüküyor ki pek çok kadına saldırmış, üstelik bazıları evli olmasına rağmen. Bu çok elem verici bir şey lordum, kilise bu tarz meseleleri hafife alamaz ve böyle haksızca saldırıya uğrayanlara kefaret ödenmemesini de kabul edemez. İnaniyorum ki evli olanların kocalarına ve bir erkeğe söz vermiş olanların nişanlılarına hatırı sayılır bir para ödenmeli.”

Wulfgar adam konuşmayı sürdürürken kaşını kaldırdı ve yarı yarıya gülümsedi.

“Ve sonra lordum, nişanlısı olmayan kızlarla da onları bu işi yapan kişiler evlenmeli...”

“Durun peder,” diyerek kibarca uyardı Wulfgar elini kaldırarak. “Bana göre zorla sahip olunan kadınlar karşılığında para ödenmesi o kadınları fahişe konumuna düşürür ve hangi adam sevgili karısının onurunu böyle satmak ister ki? Tüm İngiltere sürünürken hatırı sayılır bir para ödemek mi? Bunu karşılamak en zengini bile dilenciye çevirir. Ki ben de zengin değilim, fakir bir şövalyeyim ve hatırı sayılır bir miktar kabul edilecek parayı karşılayamam. Geri kalanların evlendirilmesi meselesine gelince, ben onları yalnızca asker olarak görüyo-

rum.” Adamlarını işaret etti. “Savaş için oldukça iyiler ama bir kadının yuvasını paylaşmak isteyeceği türden adamlar değiller. Bir sonraki çağrıyla hepsi silahının başına geçecek ve bazısı savaş meydanında düşüp karısını eteğine sarılan çocuklarla baş başa bırakacak. Bu durumda da kadınlar onları beslemek için sokaklara düşecek ve iyi niyetle yapılan bu iş gene aynı şekilde sonuçlanacak. Hayır, sevgili rahip, bırakalım da onlar olduğu gibi kalsınlar. İyi şeyler zaman içinde zaten olacaktır. Kötülük ise yapılacağı kadar yapıldı ve insan eliyle bunu tersine çevirmek çok zor.”

“Ama lordum.” Rahip geri adım atmamıştı. “Ya siz? Artık yerleşik hayata geçtiniz ve dükün toprak lordu oldunuz. Elbette ki şu zavallı mahvolmuş kızı kendi hatasından kaynaklanmayan şeylerle başa çıkması için ortada bırakmayacaksınız? Şövalyelik yemininizde korunmaya muhtaç kadınları koruyacağınıza dair söz verdiniz. En azından onu eşiniz olarak kabul edeceğinizi varsayabilir miyim?”

Ragnor başını arkaya atıp sevinçle kakhaha atarken Wulfgar kaşlarını çatı.

“Hayır, bu da olmayacak,” dedi. “Şövalyeliğim bu raddeye kadar bağlamıyor. Elbette ki bir piç olduğumdan daha ağır ayıplamalar işitmesini ve kaba insanlardan aşağılamalara maruz kalmasını istemem.” Doğrudan Ragnor’a baktı. “Kendilerini hassas kalpler, nazik tavırlar ve anne sevgisi üzerinden tanımlayan bu cinsiyet, benim cinsime en derin yaraları ve en zalim kalleşlikleri yaşattı. Kadın gözyaşları için özel bir tutumum yok, hak ettiklerinden daha fazla sadakati de onlara layık görmüyorum. Olmaz, bu konuda da katı olduğum için beni ayıplamayın.”

Bunu söyledikten sonra arkasını döndü ama rahip başka şeyler söylemek için onu durdurdu.

“Lord Wulfgar, eğer siz onunla evlenmeyecekseniz, bari kızı serbest bırakın. Nişanlısı onu olduğu gibi kabul etmeye hazır.”

Bir kenarda sessizce dikilen ve gözlerini hüznle Aislinn'in üstüne dikmiş Kerwick'i işaret etti.

"Hayır! Bunlardan hiçbirini yapmayacağım!" diyerek haykırdı Wulfgar ve tekrar rahibe döndü. Açıkça kendiyile mücadele ederek sükûnetini tekrar kazandı. Alçak bir ses tonuyla konuşmaya devam etti ama katılığı inkâr edilecek gibi değildi.

"Burada lord ve efendi benim. Gördüğünüz her şey benim. İyi niyetimi boş yere suiistimal etmeye kalkışmayın. Size söylediğim gibi gidip mezarları kutsayın ve diğer meseleleri bana bırakın."

Kurnaz din adamı ne zaman durması gerektiğini biliyordu. İç çekerek bir dua mırıldandı, reverans yapıp arkasında adamlarla ayrıldı. Aislinn, Wulfgar'ı kızdırmaya cesaret edemedi ve Ragnor bile tuhaf bir şekilde ürkmüş görünüyordu. Sweyn her zamanki gibi sessiz

Mezarlar kutsandı ve Aislinn biraz yalnız kalmak için yatak odasına döndü. Ama Wulfgar'ı odada, pencereden canı sıkkın halde uzaklara bakarken buldu. Elinde, Ragnor'ın ona verdiği paketin içindekileri tutuyordu. Sweyn bir ayağını kaldırmış ocağın başında duruyor ve tembelce şömineden sıçrayanları geri yerlerine itiyordu. İçeri girdiğinde dönüp ona baktılar ve Aislinn bir özür mırıldanıp çıkmaya yeltendiğinde Wulfgar başını salladı.

“Hayır, çıkmana gerek yok. İçeri gel. Biz de işimizi bitirmiştik.”

Aislinn tereddütle içeri girdi ve iki adamın gözlerini de üstünde hissederek kapıyı ardından kapattı. Onlar bakmaya devam edince hafifçe kızardı ve Wulfgar, Sweyn'le konuşurken arkasını döndü.

“Bu meseleyi sana bırakıyorum.”

“Evet, efendim. İzleyip koruyacağım.”

“Öyleyse bu konuda rahat edebilirim.”

“Garip duruyor Wulfgar, bunca yıldan sonra... Beraber hep iyi savaştık.”

“Evet ama yapılması gereken bir görev var ve ben meselelerin güvenilir ellere teslim edildiğinden emin olmalıyım. Neyse ki fazla uzun sürmeyecek.”

“Çok inatçı millet şu İngilizler.”

Wulfgar içini çekti. “Evet ama dük daha inatçı.”

Sweyn başıyla onayladı ve sonra odadan çıktı. Aislinn dün

gece kapıya fırlatarak kırdığı bira kâsesinin parçalarını toplamaya devam etti ve Wulfgar'ın bakışlarından kaçınarak bir kenara koydu. Yırtılmış iç etekliğini bulmak için etrafa baktı, belki onu biraz tamirle giyilebilecek hale sokabilirdi, ne de olsa geriye pek eşyası kalmamıştı.

“Lordum,” dedi Aislinn, kaşı kafa karışıklığıyla kalkmıştı. “Bu sabah iç etekliğimi mi gördünüz mü? Burada olduğunu hatırlıyorum.”

“Yatakta görmüştüm,” diye cevap verdi adam. Aislinn, tekrar bakmanın faydasız olduğunu bilerek döndü. Omzunu silkerek yastıkları dağıttı.

“Hiçbir yerde yok.”

“Belki Hlynn kaldırmıştır,” dedi meseleye pek dikkat etmeyerek.

“Hayır, buraya iznimiz olmadan girmez. Sizden korkuyor.”

“Bir yerlerden çıkar,” dedi adam sinirle. “Unut gitsin artık.”

“Fazla elbisem yok,” diye söylendi Aislinn. “Kumaş almak için artık param da yok. Altına iç eteklik giymeden yün tenimi acıtıyor. Hem siz de çoktan kıyafetim için para harcamayacağınızı söylediniz.”

“Söylenmeyi kes kadın. Keselerini doldurmam için mızırdanan diğer dırdırcılar gibisin.”

Kısa bir an için, Aislinn'in çenesi titredi ve kendisine tamamen yabancı bu zayıflığı göstermemek için arkasını döndü. Tüm İngiltere mahvolmuş sürünürken yırtık bir iç eteklik için ağlamak? Gözyaşı döktüğü yoksa kendisi miydi? Güçlü, iradeli ve kararlı olan kendisi, şimdi zayıf düşmüş ve kadınlardan nefret eden bir erkek tarafından aşağılanmış, askeri kamplarda dolaşan bayağı fahişelerle mukayese edilmişti.

Aislinn gözyaşlarını içine akıttı ve çenesini kaldırdı. “Lordum, sizden bir şey istemiyorum. Sadece sizin de çokça yaptığınız gibi sahip olduğum şeyin peşine düşüyorum.”

Başka bir şey söylemeden odayı düzeltmekle meşgul oldu, içinde bulunduğu kötü ruh halinden silkinip kurtulmak is-

tiyordu. Nihayet Wulfgar'a baktığında, üstündeki dalgın gri gözleri fark ederek duraksadı.

"Monsenyör?" diye mırıldandı. "Haberim bile olmadan korkunç derecede aşağılık bir şey mi yaptım? Gerçekten, sizden bana elbise almanızı istemedim. Fakat yine de bana kamçılanmamı görmek ister gibi bakıyorsunuz. Benden bu kadar mı nefret ediyorsunuz lordum?"

"Nefret mi?" diyerek Wulfgar homurdandı. "Neden nefret edeyim ki matmazel, hem de siz her erkeğin rüyalarını süslüyorken?"

Zihni başka yerlere gitti, birkaç dakika önce aralarında geçen konuşmada adamın bu karanlık ve acımasız tavrına yol açacak hiçbir şey geçmemişti. Birden Ragnor'ın sözleri aklına geldi ve nefesi kesilir gibi oldu.

"Benim başka bir adamın çocuğunu taşıyacağımdan mı korkuyorsunuz lordum?" diye sordu cesurca ve adamın gözlerinin fırtına grisine döndüğünü gördü. "Benim sizin çocuğunuzu taşıyor olabileceğim düşüncesi zaten zor, bir de onun sizden olduğundan asla emin olamamak..."

Wulfgar rahatsızlıkla gürlledi. "Sessiz ol."

"Hayır." İnatla başını salladı ve yerinde durmayan bukleleri omzunda dans etti. "Gerçeği şimdi öğrenmek istiyorum. Ya hamileysem? Kendi çektiğiniz acıları bir masuma çekti-memek için benimle evlenir miydiniz?"

"Hayır. Rahibe verdiğim cevabı duydun," diyerek yanıtladı Wulfgar.

Güçlkle yutkundu. "Eğer tahammül edebilirsiniz öğrenmek istediğim bir şey daha var," demeyi başardı. "Şimdiye kadar bir piçinizin olup olmadığından nasıl emin olabiliyorsunuz? Benim olmamı umduğunuz gibi, birlikte olduğunuz kadınlar kısır mıydı?" Kaşlarının çatıldığını gördü ve cevabı anladı. Aynı anda gülmek ve ağlamak istiyordu. "Eğer ben de diğer kadınlarınız gibi olsaydım benden daha çok zevk alırdınız, değil mi?" Yaklaşp önünde dimdik durdu ve onun taş gibi yüzüne baktı. Sakin durmaya çabaladığı için çenesi gerginleşmişti. "Tüm çaresizliğimle kısır olmayı umuyorum,

çünkü sizin çocuğunuzun bana mutluluk getireceğini düşünüyorum.”

Wulfgar bu sözleri üzerine irkildi ve bir düşünce beynine saplanana kadar inatla sessiz dikildi. Onu sertçe çekti ve kızın yüzüne dikkatle bakarken kaşları daha da kalktı.

“Seni memnun etsin ya da etmesin Aislinn, kendini feda ederek onurunu kurtaracağını sanma. Utanca dayanamadıkları için hayatlarına elleriyle son veren kadınlar duymuştum. Ama bence bu ahmaklıktan başka bir şey değil.”

“Ahmaklık?” dedi Aislinn usulca gülümseyerek ve dalga geçerek. “Bence bu asilce bir hareket.”

Wulfgar dişleri birbirine çarpana dek onu sarstı, kafası neredeyse narin boynundan kopacaktı.

“Öyleyse kadın, böyle bir şey yapmayacağından emin olmak için seni yanıma zincirleyeceğim.”

Aislinn ani bir hareketle kurtuldu, bakışları görüşünü bulanıran gözyaşlarının arasından delip geçiyordu. “Korkmayın asil lord. Ben hayatı kutsal görürüm. Eğer hamileysem, siz çocuğu sahiplenin ya da sahiplenmeyin onu karnımda taşıyım.”

Adama rahatlık çöktü. “İyi. Ölümünün bana vereceği vicdan azabını istemem.”

“Ah, sonra kim sizin fahişeniz olur?” diye cevap verdi acı acı.

“Aislinn,” dedi uyarır bir tonda. “Dilini yumuşat. Sürekli iğnelenmekten bıktım.”

“Öyle mi lordum? Basit bir kızın dilinden korkacak ürkütücü bir şövalye düşünemiyorum.”

“Sen dilinle yaralıyorsun.”

“Özür dilerim lordum.” Mütevazı şekilde özür diler gibi yaptı. “Lordum çok mu acı duydu?”

“Lordum! Lordum!” diye taklidini yaptı adam, onun dalga geçmesine aldırmayarak. “Sana adımı söyledim. Kullanmama ya yeminli misin?”

Aislinn gururla çenesini kaldırdı. “Ben sizin kölenizim. Bir kölenin sizinle böyle samimi konuşmasını istiyor musunuz?”

“Sana bunu emrediyorum Aislinn.” Karşısındaki sanki kraliçeymiş gibi önünde eğildi.

“Öyleyse emrettiğiniz gibi... Wulfgar.”

Adam ona yanaştı ve omuzlarından yakalayarak öylece tuttu. Sert bakışları ürkütücüydü

“Bu şekilde bir köle olmayı sen kendin seçtin ama ben farklı bir yol düşünüyorum. Tohumlarımı akıttığım sürece, bunun tadını çıkaracağım.”

Kızgın sözleri dindirip, dudaklarını zorla arzulu bir öpücğe açtı. Aislinn’in zihni, onu itmeye çalışırken karışıklıktan altüst olmuştu ama kolları merhametsiz bir kavrayışla onu mengenelemiş, hareket etmesine izin vermiyordu. Talepkâr dudaklar ağzından çekildi ve sıcacık halde boynuna yapıştı. Aislinn, belinin kendi beline yaptığı baskıyı hissediyor ve onun hükmedici sarılışına teslim olmaya başlıyordu. Umutsuzca kendini kontrol etmek için mücadele etti.

“Lordu... Wulfgar! Beni incitiyorsun!” diye soluğunu tuttu. Aç dudaklar yüzünü ve boynunu arzulu öpücüklere boğmuştu. Dudakları tekrar kendi dudaklarını bulduğunda inledi. “Bırak beni,” dedi adamdan çok kendine kızarak, çünkü vücudunda uyanan arzularını bastıramıyordu. “Beni hemen bırak dedim.”

“Hayır,” diye mırıldandı Wulfgar samimi bir şekilde, onu kollarına tekrar çekerek. Ağzı göğüslerine değerken nefesi boynuna ulaşıyordu ve bu yakıcı nefes elbisesinden sızıyor gibiydi. Elini kızın dizlerinin altına koyup onu havaya kaldırdı. Tüm itirazlarına karşı onu yatağa götürdü ve yatırarak soymaya başladı. Saçlarını kurt postlarının üstüne yaydı, yiyip bitiren bakışları soyunurken muhteşem güzelliğinde dolanıyordu.

“Bu uygun değil!” diye nefesini tuttu Aislinn, çığırından çıkmış bir utançla. Yanaklarındaki renk koyulaşmıştı, her şeyi açıkça ortaya koyan gün ışığı çıplaklıklarını zihnine dağılıyormuş gibiydi. Adamı daha önce hiç görmediği şekilde görmüştü, bir pagan efsanesinden fırlamışa benzeyen bronz tenli savaşçı, güzel, fevkalade bir yaratık, eğer yanında tut-

mak istiyorsan yakalayıp evcilleştirmen muhakkaktı. Aislinn onu durdurmaya çalışarak, “Güneş tepede!” dedi.

Wulfgar kıkırdadı ve yatağa, ona doğru atıldı. “Ne olmuş?” Altındaki kızın bakışlarını yakaladı ve gülümsedi. “En azından artık aramızda gizli saklı hiçbir şey yok.”

Aislinn’in yüzünün rengi, böyle bir şey mümkünse eğer, daha da kızardı ve yanaklarını ateşe verdi. Wulfgar, elini onun bedeninde gezdirirken gözlerinde bir hayranlık taşıyordu. Bu hoyrat ama hafif okşayışlarla titrerken, adam da kadifemsi teninin yumuşaklığıyla hayrete düşüyordu.

Israrcı ve hevesli ellerinin baskısından ne kadar kararlı olduğunu anladığından, onu durdurmaya çalışacak hiçbir şey yapmadı. Altında tamamen pasif biçimde uzanmaya kara vermişti. Wulfgar uzun bir süre boyunca tadını çıkardı, ancak onun üstünden indiğinde memnuniyetsizliğini belirten bir ifadesi vardı. Aislinn zaferi için gülümsemeye cesaret edemedi ama tepkisizliğini yansıtan soğuk bakışlarını ona sabitledi.

“Bana öyle geliyor ki sevgilim,” diye mırıldandı adam, yavaşça bir parmağını göğüslerinin arasında gezdirerek. “Bana değil de kendine karşı koyuyorsun ve bahse girerim öyle bir zaman gelecek ki sana sadece dokunduğumda bana daha fazlası için yalvaracaksın.”

Aislinn duyduğuna dair hiçbir tepki göstermedi ama ona bakmayı sürdürdü. Adam dalgın dalgın iç çekti ve kalkıp kıyafetlerini toplamaya başladı. Tekrar dönüp, ince bacaklarına hayranlıkla bakarken, Aislinn örtünmek için bir posta sarındı. Adama somurtkan bir bakış attı, o da omuz silkip güldü ve giyinmeye başladı. Giyinik halde dikildiğinde, eğildi ve kızın elbiselerini yerden toplayıp ona uzattı. Aislinn onları alırken sanki onu dışarı çıkmaya davet ediyormuş gibi kapıya doğru baktı ama adam başını salladı ve ağzının kenarı yavaşça yukarı doğru kıvrıldı.

“Hayır, henüz gitmiyorum. Bana alışman gerek, sevgili Aislinn’im, çünkü utancın yüzünden zevkimden mahrum kalamam.”

Aislinn kötü kötü baktı, sonra mağlup halde kalktı ve

üstündeki postu yere düşürdü. Doğuştan gelen bir zarafetle yanından geçip ocağa gitti ama o örtülmemiş güzelliğiyle yürürken gri gözlerde beliren tutku kıvılcımının farkında değildi. Birden döndü ve onun aç bakışlarıyla karşılaştı; bir saniyeliğine adamın kendi duygularından ötürü yaşadığı hayreti yüzünden okudu.

Ansızın Darkenwald'a yabancıların geldiği çılgılığı yankılandı ve Wulfgar da bu bölünmeden rahatlamış gibi döndü. Kılıcına doğru eğilerek odadan çıktı. Erland'ın başka insanların da savaştan döndüğünü düşünerek, Aislinn giyinmek için acele etti. İçliğini ve elbisesini hemencecik giyiniş, saçını arkaya atarak odadan çıktı. Merdivenlerden uçarcasına indi ve salonu geçmekte olan Ragnor'la karşılaştı. Yanından geçmek isterken adam yolunu kesti ve Aislinn ona zehir gibi bir bakış attı.

"Yardım mı çağırayım, yoksa geçmeme izin verecek misiniz?" diye sordu kırılğan bir edayla. Wulfgar'ın kapının tam dışında yabancıların varmasını beklediğini görebiliyordu. "Wulfgar sizi beni rahat bırakmanız konusunda uyarmadı mı? Hem bana son kez elinizi uzattığınızda yaşadığınız utanç yetmedi mi?"

"Bir gün onu bunun için öldüreceğim," diye mırıldandı adam ama omuz silkip gülümsedi, bir buklesine uzandı. "Küçük Sakson kızı, senin yakınında olmak için ölümü ve utancı göze alıyorum."

Aislinn saçını ondan çekti fakat adam bırakmadı.

"Eminim bu isteğinize kavuşunca, benden sıkıldığınız anda beni darağacında sallarsınız," diye cevap verdi dalga geçerek.

Adam öfkesine güldü. "Asla sana bunu yapmam kumrum, sana asla böyle sert muamele etmem."

"Ben bir Saksonum," diye belirtti. "Neden yapmayasınız?"

"Çünkü sen çok güzelsin." Tuttuğu parlak bukleyi onun göğsüne bastırdı, parmakları temas etmekten bir türlü vazge-

çemiyordu. “Görüyorum ki Wulfgar senin tadını iyi çıkarıyor, yanakların hâlâ kırmızı.”

Daha da kızaran Aislinn tekrar gitmeye yeltendi ama adam onun kolunu yakaladı.

“Acele etme,” diye mırıldandı.

“Bırak beni!” dedi Aislinn buyururcasına alçak ve öfkeli bir sesle.

“Beni nazik bir sözle uğurlamayacak mısın?”

Aislinn kaşlarını sorgularcasına kaldırdı. “Yine mi gidiyorsun? Ne zaman?”

“Bu kadar gergin olma küçük kumrum. Beni için için yarıyorsun.”

“Yokluğunuzda tecavüz riski epey azalıyor,” diye cevap verdi alayla. “Ama söylesenize, neden benimle canınızı sıkıyorsunuz ki? Gittiğiniz yerde kadın yok mu?”

Adam eğildi ve sır verirmişçesine fısıldadı. “Hepsi diken. Ben gülü istiyorum.”

Aislinn çekilemeden adam dudaklarına hızlı, sıcak bir öpücük kondurdu ve karşı koyuşuna güldü. En sonunda yolundan çekilerek, elini kalbine bastırdı.

“Bu öpücüğü daima en değerli şeyim olarak hatırlayacağım tatlım.”

Aislinn mağrur bir tavırla adamın yanından geçip kapıya ulaştı, dikkatini malikâneye yaklaşan üstü kapalı at arabası ve yanında eşlik eden şövalyeye dikti. Araba, malikânenin uzağında duran savaşıclardan birinin yanında durdu ve içindeki kişinin bir sözüyle, asker kolunu Wulfgar’a uzattı. Yabancı araç yol almaya devam etti ve Aislinn, yaklaştıkça arabayı sürenin zayıf, açık sarı saçlı genç bir kadın olduğunu gördü. Arabayı çeken at yaşlı ve topaldı. Her ne kadar pek çok savaş yarası taşısa da daha iyi bir bakımla soylu bir hayvan olabildi. Şövalyenin zırhı aşınmıştı ve dökümü eski modaydı, kendisiyse dinç ve neredeyse Wulfgar’inkilerle aynı uzunlukta bacaklara sahipti. Onun atının da çok daha iyi zamanlar yaşamış olduğu belliydi ve yolların tozu puantiyeli örtüsünü

kaplamıştı. Arabayı süren kadın Wulfgar'ın önünde durdu ve malikâneyi inceledi.

“Oldukça çok şey başarmışsın Wulfgar.” Kalktı ve adamın yardımını beklemeden arabadan inip yanına geldi. Atı ve şövalyeyi işaret eden bir el hareketi yaptı. “En azından bizden daha çok.”

Kadının samimiyetiyle Aislinn, içinde ivedi bir düşmanlık ve korku hissetti. Başını kaldırıncı kızın sakın ve naif güzelliğini, aristokrat yüz çizgilerini ve kusursuz görünen solgun, fildişi tenini gördü. Kendisinden daha büyüktü, belki de otuzlarına yakındı ve epey gururluydu. Aislinn'in kalbi göğüs kafesinde titredi, çünkü bu kadının Wulfgar'la böyle samimi olmasına neyin sebep olduğunu merak ediyordu.

Yaşlı şövalye yaklaştı ve Wulfgar'a bir lordun başka bir lorda vereceği tarzda bir selam verdi. Wulfgar aynı şekilde karşılık verdi ve iki adam uzun bir müddet birbirlerini tarttılar. Yaşlı adam atının sırtından indi ve miğferini çıkardı. Sakson tarzı kesilmiş beyaz saçları dikkatini çekti, ayrıca yanaklarında kısa süre önce kesilmiş gibi duran sakalın gölgesi vardı.

Bu silahlı Sakson'u Darkenwald'da görmek Aislinn'in kaşlarının kalkmasına sebep olmuştu. Sonra, her ne kadar yüzü yabancı olsa ve kalkanında bir arma taşımaya da onda başka tanıdık bir şeyler de gördü.

Wulfgar konuştuğunda ses tonunda bir gariplik vardı. Aislinn onun içinde kendiyile mücadele halinde olduğunu düşündü.

“Ev gösterişsiz ve küçüktür ama yine de hoş geldiniz.”

Yaşlı adam bu karşılamayı geri çevirir gibi bineğinde oturmaya devam etti. “Hayır Wulfgar, buraya ziyaret için gelmedik.” Yaşlı adam konuşmasına devam ederken gözlerini atının başına çevirdi, kelimeleri güçlkle buluyormuş gibi sesi alçaldı. “Topraklarımdan senin Normanlar tarafından atıldım. Saksonlar gidip Harold'ın yanında savaşmadığım için benim yarı hain olduğuma inanıyorlar. Hane halkım iyice azaldı ama yine de sahip olduklarım çok azaldığından onlara

yeterince destek olamıyorum. Bu yüzden sana bize yatacak bir yer vermen için rica etmeye geldim.”

Wulfgar ayağını oynattı ve alçalmakta olan öğlen güneşine baktı, sonra da tekrar hâlâ katı ve gururlu bir biçimde oturan adama döndü. Wulfgar tekrar konuşmaya başladığında ses tonu güçlü ve kendinden emindi.

“Tıpkı az evvel dediğim gibi lordum, hoş geldiniz.”

Yaşlı adam başını salladı, rahatladı ve sanki büyük bir sıkıntıya hazırlanıyormuş da onun için gücünü topluyormuş gibi bir anlığına gözlerine kapattı. Yere inmek için mızrağıyla kendini destekledi ve eyerin ucundaki kalkanına asılarak sola doğru yattı. Elini sağ dizinin altına koydu, acıyla yüzünü buruşturup onu kaldırarak geniş eyerden onu indirmeye çalıştı. Wulfgar yardım etmek için öne atıldı ama adam onu durdurdu. Büyük bir çabayla yaşlı şövalye başardı ama bacağı atının yanına savrulurken soluğu kesildi. En sonunda Sweyn ileriye çıkmış, adamın yardım talebini reddetmesini umursamadan onu atından indirip ağırlığının çoğunu kendi üstüne alarak adamı ayağa dikmişti. İkisi gülümseyerek öylece kalmışlardı, sonra yaşlı adam yumruğunu onun göğsüne savurmuş, Viking de elini yakalayıp sarsmıştı.

“Sweyn. Sevgili Sweyn.” Yaşlı şövalye başını salladı. “Hiç değişmemişsin.”

“Biraz yaşlandım lordum,” diye cevap verdi Viking.

“Evet,” diye iç geçirdi yabancı dalgın dalgın. “Ben de öyle.”

Arabayı süren kadın Wulfgar’a döndü. “Çok susadık. Tüm yol tozla kaplıydı. Bir şeyler içebilir miyiz?”

Wulfgar başını salladı. “Malikâneye gidelim.”

O gün ikinci defa Aislinn önce kadının, sonra da yaşlı adamın bakışları üstüne dikilirken karman çorman görüntüsünün farkına vardı. Dağınık kızıl saçları ve küçük, ince çiplak ayakları, çabucak giyindiği kıyafetleri iki yabancı için de yeterince aşikârdı. Yanaklarının iyice kızardığını hissederek, Aislinn elbisesini kadının bakışları altında düzeltti. Sweyn lorduna müsamahayla baktı, çünkü onun görünüşünün bu

değişimi için başka bir açıklama olamazdı. Sarı saçlı kadın basamakların başına geldi ve Aislinn'i merakla inceledi. Ragnor kapıda belirdi ve Aislinn'in arkasında dikildi, sarı saçlı kadının kaşları adamın tembel gülümseyişiyle kalktı. Kadın tekrar Aislinn'e döndü ve sonra Wulfgar'a bu sahnenin bir açıklamasını beklermiş gibi baktı ama onun kıza doğru yürüdüğünü gördü. Wulfgar merdivenleri çıkıp elini tutarak, yanına çekerken neredeyse dehşetle izledi. Kısa bir an için Wulfgar sersemlemiş yüz ifadesini gördü ve gözlerinde bir parça alay belirdi.

"Bu Matmazel Aislinn, bu malikânenin eski lordunun kızı. Aislinn, bu da üvey kardeşim Gwyneth," dedi. Aislinn'in şaşkınlığında gördüğünden fazlası olduğunu hissetti ve sonra elini yaşlı adama yöneltti.

"Callenham'lı Lord Bolsgar, Gwyneth'in babası."

"Lord mu?" dedi Bolsgar. "Hayır Wulfgar, zaman artık değişti. Şimdi sen lordsun, bense silahsız bir şövalyeyim."

"Bunca yıl boyunca sizi hep Callenham'ın Lordu olarak düşündüm, bunu değiştirmek şimdi çok zor," diye yanıtladı Wulfgar. "Korkarım ki benimle dalga geçiyorsunuz."

Bir kendisine bir Wulfgar'a bakan sıkıntı içindeki adama gülümsedi Aislinn. "Eskiden Darkenwald'da misafirler salonunda ağırlandığında daima onurlanırdı. Lord Wulfgar'ın da dediği gibi hoş geldiniz."

Ragnor kendini tanıtmak için ilerledi ve Gwyneth'in önünde eğildi. Sıcak dudaklarının eline değmesiyle, ilk karşılaşmada içinde oluşan soğukluk kadının içinde bir zevk pınarına dönüştü. Ragnor doğrulurken ona gülümsedi ve adam hemen yeni bir galibiyetin yakın olduğunu sezinledi. Wulfgar'a dönüp sırttı.

"Burada akrabanız olduğunu söylememiştiniz lordum. William bunu çok ilginç bulacaktır."

"Hikâyenı ona yetiştirmek için acele etmene gerek yok Sör de Marte. Bu öykü ona yabancı değil," diyerek şövalyeyi temin etti Wulfgar.

Başka soruları erteleyerek Wulfgar döndü ve kapıyı sonuna kadar açıp tekrar Bolsgar'ın yanına indi. Yaşlı adamın bir kolunu kendi omzuna atarak Sweyn'in onu salona taşımasına yardım etti. Aislinn büyük, ağır bir sandalyeyi ocağın yanına aceleyle taşıdı ve yorgun misafirler için yiyecek ve şarap istetti. Sandalyenin önüne bir tabure koydu ve iki adam, yaşlı şövalyeyi onun hazırladığı yere yerleştirdi. Wulfgar nazikçe bacağına tabureye yerleştirirken yaşlı adam acıyla yüzünü buruşturdu ama arkasına yaslandığında rahatlayarak nefes aldı. Aislinn, Bolsgar'ın yanına çöküp bacağına bağlayan deri kumaşla uğraşırken, Kerwick olanı biteni izlemek için yaklaştı. Bacak şiştiği için kumaşı açmada güçlük çekiyordu. Küçük bıçağını testere gibi kullanarak deriyi kesmeye başladı ama Bolsgar sandalyesinde kıpırdanmaya başladığında bunun ona yalnızca acı verdiğini görünce bıraktı. Wulfgar yanına çöktü, kendi bıçağını kınından çıkararak kolayca kumaşa sapladı ve tek hamleyle kumaşı ikiye ayırdı. Kumaşı iki yana açmak isteyince yaşlı adam, Aislinn'in durması için bir işaret verdi.

“Wulfgar, bu kızı buradan götür. Bu genç gözler için pek hoş bir manzara değil.”

Aislinn başını salladı. “Hayır, gitmeyeceğim Sör Bolsgar. Benim sağlam bir midem var ve,” -Wulfgar'ın gözlerinin içine bakarak onu işaret etti- “inatçı olarak nitelendirilirim; izin verin lütfen.”

Çelik grisi gözlerde bir eğlenme ışıltısı dolaştı. “Gerçekten de öyle.”

Aislinn ona kaşlarını çatı. Maida, Gwyneth ve babasına yiyecek içecek servis ederken kızına ve Wulfgar'a bakıyordu.

“Fatihlerin arasında olmak nasıl bir şey Wulfgar?” diye sordu Gwyneth.

Bolsgar kızına ters ters baktı. “Diline hâkim ol kızım.”

Wulfgar tembelce geniş omuzlarını silkti ve Aislinn'le beraber yaşlı adamın bacağına doğru eğildi. “Yenilenlerin arasında olmaktan daha iyi.”

Bu yoruma karşı söylenen cevap hemen sessizliğe gömül-

dü, çünkü artık tozluklar çıkarılmış, davul gibi şişmiş, kırmızı, irinli yara açığa çıkmıştı. Gwyneth boğulur gibi bir ses çıkardı ve hemen arkasını döndü. Ragnor'ın onun tabağını ve kadehini lordun masasına taşımasına izin verdi.

Yaşlı adamın bacağından kötü bir koku yükseldi ve Aislinn güçlükle yutkundu. Wulfgar elini omzuna atarak ona destek oldu ama Aislinn başını salladı ve tozlukları daha da ileri itmeye devam etti.

“Bana ne yapılması gerektiğini söyle,” diye ısrar etti Wulfgar, onun solgunluğunu fark ederek.

“Hayır,” diye cevap verdi Aislinn usulca. “Ben yaparım.”

İlerden bir kova aldı ve Kerwick'e döndü. “Bataklığa git, nerede olduğunu biliyor musun?” Adamın başını sallamasıyla kovayı ona uzattı. “Bana en kara çamurdan getir.”

Kerwick tek söz etmeden malikânenen çıktı ve bu seferlik kimse onun niyetini sorgulamadı.

Wulfgar üvey babasına kaşını kaldırdı. “Bu nasıl oldu lordum?” diye sordu. “Bunu yapan bir Norman mıydı?”

“Hayır,” diye iç çekti yaşlı adam. “Eğer öyle olsaydı gururlanırdım ama bunu yapan bir düşman değildi, kendi kendime ettim. Atım bir hendekte tökezledi, ben de üstünden atlayamadan bacağımın üstüne düştüm. Sivri bir taş tozluklarımı yırttı ve etimi yardı. Ne yaparsam yapayım kötüleşmeye devam etti.”

“Tedavi etmesi için birine soramadınız mı?” diye sordu Aislinn şaşkınlıkla. “Hemen ilgilenilmesi gerekirdi.”

“Bunu isteyebileceğim hiç kimse yoktu.

Aislinn, Gwyneth'e doğru baktı ama bunu sesli olarak dile getirmedi. Yine de aklı kendi babasını tedavi ettiği zamanlara gitti ve Wulfgar'ın kız kardeşine hayret etti.

Aislinn hemen otoriteyi eline aldı. “Wulfgar, şömineden su güğümünü getir. Anne, sandıklardan temiz keten bul ve Sweyn, ateşin önüne minderler diz.

Bolsgar'ın kaşı havaya kalktı ve savaşçı şövalye bile kızın söylediklerini sorgulamayıp ne emrettiyse ona koştururken

yaşlı adam gülümsedi. Aislinn de salonda dolaşp en karanlık köşelerden tozlu örümcek ağları topluyordu. Wulfgar ve Sweyn ağır zırhını çıkarmasına yardım etmiş ve adamı yattırılmışlardı. Aislinn yanına döndüğünde, yaşlı adam yayılmış postların üstündeki minderlere sırtını yaslamış rahatça oturuyordu. Topuğunu tutup kaldırdı ve tozluğunun kalan parçalarını temizledikten sonra altına yumuşak bir keçi derisi serdi ve yaralı adamı tamamen sarana kadar kenarlarını altına sıkıştırdı. Yara en üste gelene dek bacağı çevirdi, açık yaradan yükselen kötü koku nerdeyse kusmasına sebep olacaktı. Bir parça keten aldı ve çabucak ikiye yırttı ama sonra duraksadı, bakışlarını yaşlı adama kaldırdı; endişesi yüzünden okunuyordu.

“Acıtacak lordum,” diye uyardı. “Ama yapılmak zorunda.”

Bolsgar onun korkusunu bir gülümsemeyle savuşturdu ve devam etmesi için işaret verdi. “Nazik dokunuşunuzu hissettim Leydi Aislinn ve dayanıklılığımın ötesinde canımı yakacağınızdan kuşkuluyum.”

Buharlar saçan güğümünden küçük tahta bir kaba su döktü ve kumaşı ıslatarak, adamın yırtılmış etinden irini temizlemeye başladı. Aislinn adamın ayağı titrediğinde tekrar dönüp baktı. Yaşlı adam hâlâ gülümsüyordu ama kaşlarından ter damlaları süzölmekte ve elleri de altındaki örtüyü sıkı sıkı kavramaktaydı.

Kerwick soluk soluğa kapıyı açıp, yanına bir kova siyah, kaygan çamur bırakana kadar Aislinn yıkayıp temizlemeye devam etti. Derin olmayan bir tabak aldı ve onunla hoş kokulu bir parça çamur alıp, içine örümcek ağını katarak parmaklarıyla yoğurup kalın bir macun haline getirdi. Derinin yırtıldığı yere bunu sürüp tüm zedeli ve rengi atmış bölgeye uyguladı. Bu işlemi bitirince, sıcak suya daha fazla kumaş attı ve onları dikkatle sıkarak tüm bacağı onlarla kapladı ve hepsinin üstüne de keçi derisini sararak sımsıkı olana kadar uçlarını sıkıştırdı. Arkasına yaslanıp ellerini temizleyerek Bolsgar’a bakarken bir dakika duraksadı.

“Bunu oynatmamalısınız sayın lord,” dedi adama sertçe. “Azıcık bile.” Sonra gülümsedi ve kalktı. “Tabii tahta bir takma ayak takıp tuhaf sesler çıkarmak istemiyorsanız.” Bakışlarını Wulfgar’a yöneltti. “Belki Sör Bolsgar’ın hoşuna gidecek soğuk bir bira vardır.”

Yaşlı adam şükranla gülümsedi ve sunulan kadehi bitirdiğinde yavaşça gözlerini kapattı ve kısa sürede uykuya daldı.

Ragnor, Wulfgar ve Sweyn’le salondan ayrıldı, Aislinn de Gwyneth’e dinleneceği odayı gösterdikten sonra yalnız kalmak istedi. Wulfgar’la paylaştığı odada yatağın yanında duruyor, dağılmış postlara bakarken nerdeyse Wulfgar’ın bedenini kendisine bastırırken duyduğu sıcaklığı duyumsuyordu. Küçük bir hıçkırıkla döndü ve camdan dışarı bakmaya gitti, Gwyneth’in kendisini değerlendirmesini ve muhtemel düşüncelerini kafasından atamıyordu. Gwyneth salonda, Ragnor’dan gözlerini ayırabildiği zamanlarda onları izlemişti. Masada Wulfgar’ın yanında otururken, sonra da onunla aynı yatak odasına giderken Gwyneth hakkında ne düşünmüş olabilirdi? Ah, tabii ki lanet adam hepsinin önünde metresiyle gösteriş yapmamıştı. Ama yine de kapının önünde rahat bir şekilde elini tutarak onu sahiplenmiş ve Gwyneth’in bakışlarına aldırmamıştı. Başka erkekler akrabalarına metreslerini tanıtırken rahatsız olurlardı, o anda saçı başı ne kadar da dağınmıktı! Aislinn’in yanakları onların karşısında nasıl görüldüğünü düşündükçe kızarıyordu. Kederle başını salladı ve sanki suçlayıcı bir ses, “Fahişe! Fahişe!” diye bağırıyormuşçasına elleriyle kulaklarını kapadı.

Kendini sakinleştirdi ve dikkatini pencereye vererek, Normanlar’ı uzak bir tepede savaş taktiklerinin provasını yaparken gördü ama hemen pencereye sırtını döndü, halkının bir kısmının onların bu taktikleriyle öldüğünü hatırlayarak, bu görüntüyü izlemek istemedi.

Dikkatini odayı düzenlemeye ve görünüşünü düzeltmeye yoğunlaştırdı. Sarı kurdelelerle saçını ördü, açık sarı bir iç eteklik ve uzun kollarında nakış işlemeleri olan saman sarısı

bir elbise giydi. Beline metal işlemeli kuşağını ve kınına da küçük, mücevher kakmalı hançerini yerleştirdi, bu onun bir köleden daha fazlası olduğunu sembolize ediyordu. Başına ince ipekten bir saç bandı taktı. Wulfgar geldiğinden beri kıyafetine hiç böyle özenmemiştir ve adamın tepkisinin, tabii eğer fark ederse, ne olacağını merak etti. Kerwick onun bu görüntüsü üzerine derin düşüncelere dalabilirdi ve bu onun en iyi elbisesi olduğu ve Kerwick'le evliliği için sakladığını bildiğinden hiç şüphesiz Maida onu yargılayabilirdi. Eğer bu inatçı Norman'ı kazanmasına yardım etmeyecekse, bu elbise artık ne işe yarardı ki?

Salona indiğinde karanlık çökmüştü. Ayaklı masalar yemek servisi yapılsın diye kurulmuştu ama daha hiç kimse dönmemiştir. Gwyneth salonda volta atıyordu ve Aislinn onun saçını temizlediğini ama üstünde hâlâ lekeli yolculuk kıyafeti olduğunu gördü. En iyi elbisesini giymek için hiç de akıllıca bir vakit olmamıştır. Ancak son pişmanlık fayda etmiyordu.

Gwyneth, Aislinn merdivenlerden inerken ona baktı ve küçük ayakkabılardan başındaki ipek saç bandına kadar onu tepeden tırnağa süzdü.

“Eh, görüyorum ki Normanlar sana en azından bir-iki kıyafet bırakmışlar,” dedi kinle. “Ama yine de ben onları memnun edecek hiçbir şey yapmadım.”

Aislinn adımını atarken duraksadı, yanakları öfkeyle kızardı. Normanların tecavüzünden kurtulan az sayıdaki İngiliz kadından biri olmayı başaracak şansı nerden bulduğunu ona sertçe soracaktı ki sustu. Şüphesiz ona Wulfgar'ın kız kardeşi olduğu için dokunmamışlardı ama ona böyle davranmayı, onuru çiğnenmişleri küçük görme hakkını kim verebilirdi? Katı bir kontrolle yaşlı adamın hâlâ önünde uyuduğu ocağa yürüdü. Bir süre için orada yaşlı adama bakar halde durdu, Gwyneth'in acı sözlerinin bu yaşlı adama duyduğu şefkatle silinip gitmesine izin verdi. Ham salona girip onun yanına gelince başını çevirdi.

“Hanımım, yemek servis edilmeyi bekliyor. Ne yapmalıyız?”

Aislinn gülümsedi. “Zavallı Ham, Normanlar’ın böyle geç vakitlere kalmasına alışık değilsin. Babamın dakiklığı seni şımartmış.”

Gwyneth onlara katılırken sertçe konuştu. “Bu Normanlar’a biraz dakiklik öğretilmeli. Bırakalım da yemeklerini soguk yesinler ama ben kendi yemeğimi sıcak istiyorum. Bana şimdi bir tabak servis edin.”

Aislinn bakışlarını Gwyneth’e çevirdi ve aslında hissetmediği bir sakinlikle konuştu. “Bu malikânenin adeti Leydi Gwyneth, lordu aksini emretmediyse o gelene kadar beklemektir. Aceleciliğimle lordumun güvenini sarsmak istemem.”

Gwyneth cevap verecekmiş gibi bir harekette bulundu ama Ham, Aislinn’in otoritesini sorgulamadan dönüp oradan ayrıldı. Gwyneth somurtup kaşlarını kaldırdı.

“Bu hizmetkârlara saygının ne olduğu öğretilmeli.”

“Her zaman iyi hizmet sundular,” diye cevap verdi Aislinn.

Yaklaşan atların sesi akşamın sakinliğini bozdu ve Aislinn kapıyı açmaya gitti. Wulfgar atını bağlayıp oraya yönelene kadar bekledi. Adamları atları götürürken yanına geldi ve yanında bir anlığına duraksayıp onun ince vücuduna baktı. Gözlerinde yumuşak bir parıltıyla mırıldandı.

“Beni onurlandırıyorsun sevgilim. Güzelliğinin daha fazla artabileceğini hiç düşünmemiştim ama görüyorsun ki mükemmellik bile geliştirilebiliyor.”

Aislinn bu övgü üzerine hafifçe kızardı, Gwyneth’in dikkatle onları izlediğinin ve dinlediğinin farkındaydı. Wulfgar onu öpmek için eğildi, dudakları hevesle ayrılmıştı ama Aislinn bocalayarak geri çekildi ve diğer kadına doğru elini uzattı.

“Kız kardeşiniz açlıktan ölüyor lordum,” dedi çabucak. “Savaşçılarınız çok gecikecek mi?”

“Lordum mu?! Ne çabuk unutuyorsun Aislinn?”

Aislinn yalvaran bir bakış attı, yanakları daha da ısınıyordu. “Çok geç kaldınız,” dedi konuyu değiştirmeye çalışarak. “Tek başımıza mı yesek diye düşünüyorduk.”

Wulfgar homurdandı, kaşlarını çattı ve ısınmak için ocağın önüne gitti, yaşlı adamın hâlâ uyuduğunu görünce attığı adımlara dikkat etti. Ateşe arkasını döndü, bacaklarını açıp kollarını arkasında kavuşturdu. Küçük mutfığa gidip yemeğin sunulmasını söyleyen Aislinn’i kasvetli bir ifadeyle izlemeye başladı. Adamın gözlerindeki sözsüz onaylamazlığı gördüğünde Aislinn duraksadı.

Bolsgar kıpırdanınca Aislinn ona doğru gidip yanında diz çöktü ve adamın çatılmış kaşlarına elini bastırdı. Teni sıcaktı ama olması gerektiği kadar değildi. Ona su verdi ve sonra adam tatmin olmuş bir iç çekişle postların üstüne tekrar uzandı. Bolsgar etrafına baktı ve ilk etapta kendisine doğru gelen kızını, sonra da sessizce dikilip izleyen Wulfgar’ı gördü. Genç adam arkasını onlara dönüp ayağıyla yanan bir odunu ocağa geri yolladı. Yaşlı adam yavaş bir nefes aldı ve uzak bir noktaya baktı.

“Bana annemden bahsetmediniz efendim. O nasıl? İyi mi?”

Yaşlı adam cevap vermeden önce uzun süre bekledi. “Bir yıl önce Aralık’ta öldü.”

“Duymamıştım,” diye mırıldandı Wulfgar. Onu son gördüğü haliyle, Gwyneth’e benzediğini hatırlıyordu. Hafızasına kazınan bu anıdan dolayı kardeşini tanımakta hiç güçlük çekmemişti, Sweyn’le ata binmiş uzaklaşıırken annesinin arkalarından sessizce bakışı daha dün gibiydi.

“Ölümünü Normandiya’daki Robert’a bildirdik,” dedi Bolsgar.

“On yıldır annemin kardeşini görmedim,” diye cevap verdi Wulfgar sessizce, annesinin kendine musallat olan anısını zihninden kovalayarak. “Robert daima beni istenmeyen bir yük olarak görürdü.”

“Seninle ilgilenmesi için iyi para aldı. Sana sahip çıkmıyordu.”

Wulfgar alayla homurdandı. “Evet, o parayla bol bol bira alıp, sonra da kız kardeşinin bir Sakson’u boynuzladığını ve yeğeninin bir piçten başka bir şey olmadığını etrafa anlatırdı. Kimsenin beni oğlu olarak sahiplenmemesi onu epey eğlendiriyorsa benziyordu.”

“Meşru doğmuş bir erkek gibi yetiştirildin. Şövalyelik kazandın,” diyerek belirtti yaşlı adam.

Wulfgar iç çekti. “Evet, Robert beni yaveri yaptı ve eğitti, ama ancak Sweyn kendisine görevlerini tehdit ederek hatırlattıktan sonra.”

Yaşlı adam yavaşça başıyla onayladı. “Robert akli havada bir adamdı. Daha fazlasını umamazdım sanırım. Seni Sweyn’le gönderdiğim iyi olmuş.”

Wulfgar’ın yüzü asıldı. “Beni görmeye tahammül edemeyecek kadar benden nefret mi ediyordun?”

Aislinn başını kaldırdı ve içi cız etti, daha önce onu hiç bu kadar sefil halde görmemişti. Bolsgar’a baktığındaysa gözlerinin yaşlarla parıldadığını gördü ama yaşlar akmadı ve o soylu yüz ateşe döndüğünde okunmaz haldeydi.

“Gerçeği öğrendikten sonra bir süre senden nefret ettim,” diye açıklamaya girişti Bolsgar. “Senin gibi bir evlada baba olmamak büyük bir acıydı. Senin ilk evladım olduğunu düşünüyordum ve seninle bir babanın duyabileceği bir gururla gururlanıyordum. Senin için diğer oğlumu ihmal ettim. Herkesten daha iyi ve daha hızlı ata biniyor ve damarlarında hayatın sırlarının ta kendisini taşıyorsa benziyordun. Senden sonra gelen zayıf, kırılğan oğlanda çok huzur bulmuyordum. Hayatımın gerçek mutluluk kaynağıydın ve seni kendimden çok seviyordum.”

“Ta ki annem sana benim senden değil, adını söylemeyi reddettiği bir Norman’dan olduğumu söyleyene dek,” diye acı acı mırıldandı.

“Bir yanlış düzeltmeye çalışıyordu. Sevinci kendi çocuklarımdan ziyade başka bir adamın piçinde buluyordum ve o da onların ikinci plana itilmesine dayanamamıştı. İşleri onlar

için düzeltmeye çalışırken utancı üzerine almaya hazırdı. Bu yüzden onu suçlayamam. Hayır, beni senden ayıran kendi içimde yükselen kızgınlığımdı. Bir tarafta sen vardın, yanımda esen rüzgâr, gölgem, sevincim ama kanımdan değildin. Kalbimi kendi oğluma çevirdim, o da güçlenip hızlandı, sonra da hayatının baharında öldü. Onun yerine ben ölebilirdim. Ancak dili annesininkiyle yarışan bir genç kızla ilgilenmekle sorumluydum.” Yaşlı Sakson susup bir daha uzaklara daldı ve onları ısıtan titrek şömine ışıklarına gözlerini dikti.

Aislinn tüm olanlardaki adaletsizliği görüyor ve önce annesi, sonra da babası bildiği adam tarafından reddedilen Wulfgar’a karşı sempati duyuyordu. Şimdi uzanıp ona dokunmak ve acısını dindirmek istiyordu. Tanıdığı o güçlü, ulaşılamaz bir kaleye benzer adamın aksine çok kırılğan duruyordu. Acaba onun kalbine kimse erişebilir mi diye meraklandı.

Dalgınlık içinde kalktı Aislinn ve onu daha iyi düşünmek için ateşin önündeki büyük sandalyeye oturdu.

“Seni annenin ülkesine gönderdik, bu tarz şeylerin olabileceği konusunda fikrimiz yoktu.” Bolsgar’ın sesi boğuktu, sanki kendiyle mücadele ediyor gibiydi. “Erkek kardeşinin Senlac tepesinde öldüğünü biliyor muydun?”

Wulfgar’ın kafası birden döndü ve sertçe yaşlı adamın yüzüne baktı. Gwyneth döndü ve onlara yaklaştı, gözleri parlıyordu.

“Evet, Norman hırsızlar öldürdü onu. Ağabeyimi öldürdüler!”

Wulfgar dikkatini kız kardeşine çevirdi, bir kaşı kalkmıştı. “Norman hırsızlar? Herhalde beni kastediyorsun.”

Gwyneth çenesini kaldırdı. “Senin tarzına uyuyor.”

Wulfgar neredeyse nazikçe gülümsedi. “Dikkatli ol kardeşim. Yenilenlerin hareketleri daima galipleri hoşnut etmelidir. Aislinn’imden bu konuda birkaç şey öğrenebilirsin.” Kalkıp sandalyesinin arkasında dikilip onu izlemeye başladı, Aislinn de buna karşılık dönüp ürkekçe ona baktı. “Mağlup rolünü öyle iyi oynuyor ki,” -parmakları ağır, kızıl bir buk-

leyle oynadı- “bazen geçekten de galip ben miyim diye düşünüyorum.”

Bu sözler üzerine Aislinn’in dudakları bir gülümseyişle kıvrıldı ve bu gözlerine kadar ulaştı ama başka bir işarette bulunmadı. Wulfgar tembelce parmağıyla yanağını okşadı.

“Evet kardeşim, bu kızın sana bir şeyler öğretmesine izin versen iyi edersin.”

Gwyneth ona doğru adım attığında öfkeyle titriyordu. Wulfgar kız kardeşinin dudaklarının gerilip gözlerinin kısılmasını izlerken, tek kaşı dalga geçercesine kalkmıştı.

“Başka bir şey daha mı söylemek istiyorsun Gwyneth?” diye sordu.

Duyduğu öfkeyle göğsü şişmişti. “Evet,” diyerek tısladı. “Diyorum ki kardeşim, Falsworth yerine ölen keşke sen ol saymışsın.” Bolsgar’ın sessiz olması için ricasını görmezden gelerek münakaşaya devam etti. “Senden ve bu korkunç zamanlarda hayatta kalmak için senden yardım istemek zorunda olmaktan öyle nefret ediyorum ki.” Gwyneth, kendisinin yüzünde gördüğü nefrete şaşkınlıkla bakan Aislinn’e döndü. “Şu kızı önümüze bir örnek olarak koyuyorsun. Ama ne kadar güzel giyindiğine bir baksana. İngiltere’nin şanssız kadınlarının giyindiklerine pek benzemiyor, değil mi?”

“Şükret ki hâlâ yaşıyorum kardeşim,” dedi Wulfgar kısaca. “Yoksa soğuk, taş bir zeminin üstünde yatar, sana sunduğum rahatlıktan da uzak kalırdın.”

“Bu da ne?” diyen bir ses böldü konuşmalarını ve Ragnor arkasında masalara yerleşen adamlarla kapıdan onlara doğru geldi. “Bir aile tartışması mı? Cık cık.” Ragnor bir anlığına Aislinn’e bakarak gözlerine ziyafet çekti, altın sarısı elbisesinin içindeki sııklığına hayran kaldı, hemen ardından Gwyneth’in ellerini tuttu ve onları göğsüne çekti. “Ah, tatlı Gwyneth, haşın Wulfgar pençelerini mi çıkardı? Onun kusuruna bakma leydim. Ya da bana izin ver de onunla ben mücadele edeyim, çünkü senin muhteşemliğine ve güzelliğine edilecek bir hakarete dayanamam.”

Gwyneth sertçe gülümsedi. “Bir ağabey, bir yabancınn bilemeyeceği kusurları kardeşinde bulmada hızlıdır.”

“Eğer sizi çok iyi tanıyan bir aşığınız olsaydım bile,” diye mırıldandı Ragnor kızın elinin üstüne sıcakık eğilerek, “sizde herhangi bir kusur bulamazdım.”

Gwyneth kızarak ellerini geri çekti. “Sevgili olabileceğimizi düşünerek sör şövalye, fazla ileri gidiyorsunuz.”

Ragnor doğrularak gülümsedi. “Umutlanmaya cesaret edebilir miyim matmazel?”

Gwyneth gergin halde onları sükûnetle izleyen Wulgar’a baktı. Aislinn’in elini tutup onu da ayağı kaldırdıktan sonra kız kardeşine ana masayı işaret etti.

“Hadi yemeğimizi arkadaş gibi yiyelim Gwyneth. Hatta bundan böyle birbirimizi çok göreceğimizden gerçekten arkadaş bile olabiliriz.”

Gwyneth birden arkasını döndü ve Ragnor’ın elini bir kez daha tutup sandalyesine kadar eşlik etmesine izin verdi. Kız sandalyeye yerleşirken şövalye öne eğildi, gözleriyle onu hafifçe okşuyor gibiydi.

“Kalbimi heyecanlandırıp beni ateşlere atıyorsunuz. Nezaketinizi kazanmak için ne yapmalıyım? Sonsuza dek kölenizim.”

“Sör de Marte, çok açık sözlüsünüz,” diyerek kekeledi Gwyneth, yanakları gül gibi kızarak. “Benim gerçek kardeşimin Normanlar tarafından öldürüldüğünü ve benim de bu millet için çok az sevgi beslediğimi unutuyorsunuz.”

Ragnor hemen yanındaki sandalyeye yerleşti. “Ama matmazel, şüphesiz kardeşinizin ölümü için tüm Normanlar’ı sorumlu tutmuyorsunuz? William’ın emrettiği gibi davranmak için yemin ettik. Eğer birinden nefret etmek istiyorsanız dükten nefret edin ama benden etmeyin matmazel, yalvarırım.”

“Annem de Norman’dı,” diye mırıldandı usulca. “Ondan nefret etmiyordum.”

“Benden de etmemelisiniz,” diyerek rica etti Ragnor.

“Etmiyorum,” dedi tek nefeste.

Adam onun elini tekrar yakaladığında, parlayan dişlerini ortaya çıkaran bir sırıtış yüzüne yayılmıştı. “Leydim, beni çok mutlu ettiniz.”

Gwyneth kendi zihin karmaşasında dikkatini başka yöne verdi ve Wulfgar’ı yanındaki sandalyeye oturması için Aislinn’e yardım ederken izledi. Gözleri tekrar soğuklaştı ve nefret tohumlarının içinde yeşerdiğini hissederek genç kıza sert sert baktı. Dudakları tatsız bir gülümseyişle kıvrıldı.

“Evlendiğini bize söylememiştin kardeşim.”

Wulfgar başını salladı. “Evlenmek mi? Hayır. Neden öyle düşündün?”

Gwyneth’in dikkati Aislinn’e yöneldi, solgun gözleri parladı.

“Öyleyse Aislinn bir akraba değil. Onu böylesine onurlandırdığın için onun değerli eşin olduğunu düşünmüştüm.”

Ragnor kıkırdamasını bastıramadı, tam anlamıyla bu durumdan eğlenmiş gözüküyordu. Aislinn buz gibi bir bakış fırlattığında kadehini ona doğru kaldırdı, sonra Gwyneth’in kulağına eğilerek yüksek sesle gülmesine yol açan bazı eğlenceli şeyler söyledi.

Aislinn ellerini kucağında sıkıca birleştirdi, onların sevinçli sesleriyle tüyleri diken diken olmuştu. Tüm iştahını kaybetti ve orada olmamayı diledi. Wulfgar’ın tabağına koyduğu ete hiç dokunmamış ve şarabından da bir yudum bile alamamıştı.

Wulfgar ona biraz süre tanıdı, sonra sıradan bir şekilde konuştu. “Kızarmış domuzun tadı çok güzel Aislinn. Tadına bakmayacak mısın?”

“Canım bir şey yemek istemiyor,” diye mırıldandı.

“Yemezsen zayıflayacaksın,” diye azarladı hafifçe, kendi etinden yiyerek. “Ben de kemikleri çıkmış bir kadından ziyade yuvarlak hatlıları tercih ederim. Tcenin yumuşak olsa da olması gerektiği kadar dayanıklı değilsin. Ye, sana iyi gelir.”

“Yeterince güçlüyüm,” dedi Aislinn, boyun eğmek için hiç çaba sarf etmeyerek.

Wulfgar kaşını kaldırdı. “Gerçekten mi? Birkaç saat önceki zayıf performansından sonra böyle olduğunu düşünemedim.” Göğsünü ovdu ve serserice gülümsedi. “Lanet olsun, bacakları titrek bir ceylandansa cadaloz olmanı tercih ederim sanırım. Söylesene tatlım, şu güzel bedeninde çok daha canlı ama bir o kadar da şirret başka bir kadın daha bulunmuyor muydu?”

Aislinn’in yanakları alev aldı. “Lordum, kız kardeşiniz! Bizi duyacak, zaten şimdiden hakkımızda meraklanıyor. Bana daha az samimiyetle muamele etseniz daha iyi olmaz mı?”

“Ne yapacaksın, karanlık iyice çöküp kimse görmeczen mi odama gireceksin?” Güldü ve bakışlarıyla onu yiyip bitirdi. “Gelmen için bu kadar sabredememem.”

“Ben ciddi olduğumda dalga geçiyorsunuz,” diyerek azarladı Aislinn sertçe. “Akrabalarımız sevgili olduğumuzdan şüpheleniyor. Benim metresiniz olduğumu bilmelerini mi istersiniz?”

Wulfgar yavaşça sırttı. “Şimdi mi ilan edeyim, sonra mı?”

“Ah! Sizinle baş etmek imkânsız!” dedi kızarak ve bir parça yüksek sesle, öyle ki Gwyneth dikkatini Ragnor’dan onlara çevirdi. İlgisi tekrar şövalyeye dönünce Aislinn, Wulfgar’a doğru eğildi.

“Ne düşündüklerini umursamıyor musunuz?” diye sordu. “Onlar sizin aileniz.”

Wulfgar homurdandı. “Aile mi? Doğrusu benim ailem yok. Kız kardeşimi bana olan nefretini dile getirirken duyduunuz. Daha fazlasını ummuyordum zaten, ona da hayatımı nasıl yaşadığımla ilgili bir açıklama borçlu değilim. Onun hoşnutsuzluğu veya düşünceleri beni ilgilendirmiyor. Sen benimsin ve akrabalarım geldi diye seni geri plana atacak değilim.”

“Ve evlenmeyeceksiniz de,” diye ekledi Aislinn usulca.

Omuz silkti. “Benim hayat tarzım bu. Sana sahibim. Bu kadarı yeterli.”

Wulfgar başka yere baktı ama kendini yarı yarıya göstereceği tepkiye hazırlamıştı. Uzun bir müddet boyunca kız sesini çıkarmayınca, tekrar döndü ve kendini ne düşündüğünü gizleyen büyük menekşe rengi gölcüklere bakar halde buldu. Öpülesi dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, sonra bu daha da büyüdü. Onun güzelliği adamın zihnini bağlamış gibiydi, ta ki bu bağları müzikal bir sesle kopartana kadar.

“Evet Wulfgar, ben senin kölenim,” diye yarı yarıya fısıldadı. “Ve senin için bu yeterliyse, benim için de yeterli.”

Bu cevapla şaşkınlığa düşerken Gwyneth düşüncelerini böldü.

“Wulfgar, herhalde tüm kış boyunca bu Normanlar’ı beslemeyi düşünmüyorsun.” Eliyle salonu işaret etti. “Eğer böyle bir şeye kalkışırsan şüphesiz yıl sonunda açlıktan ölmüş oluruz.”

Kız kardeşine cevap vermeden önce Darkenwald’ın paha biçilmez yemekleriyle hızlı bir biçimde kendilerine ziyafet çeken yirmi küsur adama baktı.

“Daha çok adam var ama şimdi bir kısmı nöbet tutuyor. Malikâneyi istilacılardan ve hırsızlardan koruyorlar. Halkımı ve seni koruyorlar. Bir daha yedikleri yemeğe laf etme.”

Gwyneth gücenerek geri çekildi, kardeşine kötü kötü bakıyordu. Uğraşması gereken babası gibi inatçı bir adam daha. Kendilerini düşünecek kadar akıl sahibi biri yok muydu?

Kısa süre sonra Aislinn, izin alarak kalktı ve Bolsgar’ın durumuna bakmaya yanına gitti. Bacağındaki yarayı bir kez daha temizledi, sonra da Kerwick’e adamın üşümememesi için soğuk saatlerde ateşi canlı tutmasını ve gece boyunca onu izlemesini söyledi. Eğer kötüleşirse, geç olmadan kendisine haber verilmeliydi.

Kerwick yüzünü inceledi. “Seni çağırması için Maida’yı mı uyandırayım?”

Aislinn bakışlarına karşılık verip iç çekti. “Görünüyor ki gizli saklı bir şeyim kalmamış. En basit fahişenin bile kendince bir özeli var. Ama ya benim?” Alçak sesle güldü. “Yaptık-

larımın yüksek tepelerden ilan edilmesi gerek. Sen gelsen ne fark eder ki?”

“Aşığın burayı yönetirken mahremiyet mi bekliyorsun?” diye sordu adam sert sert. Gözlerini yere dikti, yanağındaki kaslar gerilmişti. “İkinizin arasındaki bu şeyi evlilik olarak mı görmeliyim? Benden beklenen ne?”

Aislinn başını salladı ve ellerini açtı. “Kerwick, sen ve ben bir daha Normanlar gelmeden önceki halimize dönemeyiz. Aramızdaki kapı kapandı. Bir zamanlar nişanlın olduğumu unut.”

“Aramızda duran bir kapı yok Aislinn,” dedi acı acı. “Yalnızca bir adam var.”

Aislinn omuz silkti. “Olsun ama yine de gitmeme müsaade etmiyor.”

“Onu tutan senin büyüleyici güzelliğin,” diyerek suçladı Kerwick. Elini kaldırıp elbisesini işaret etti. “Şimdi de onu ayartmak için giyiniyorsun. Yüzünü yıkamasan veya vücuduna koku sürmesen, o da başkasına bakar. Fakat bunun olmasına izin vermek için fazla gururlusun.”

Aislinn kendini tutmaya çalışmasına rağmen, kahkahalarına engel olamadı. Kerwick’in ince yüzü o gülerken kızardı. Wulfgar’a gerginlikle baktı ve onu birasının üstünden kaşlarını çatarak izlerken buldu.

“Aislinn,” dedi Kerwick dişlerinin arasından. “Şu deliliğe bir son ver! Tekrar kamçılanmamı mı istiyorsun?”

Kahkahasını bastırmaya çalıştı ama bu sefer de kıkırdamaya başladı. “Üzgünüm,” diyerek soluk aldı. “Aklım başımdan gitti.”

“Bana gülüyorsun,” diye homurdandı Kerwick kollarını göğsünde kavuşturarak. “Hor görüp gülünç bulduğun benim mahvolmuş elbiselerim. Benim de onun gibi, şu Norman aşığının gibi olmamı istersin artık. Vücutuyla öyle gurur duyuyor ki horoz gibi kurumlanıyor. Elbiselerim sırtımda parça parça edildi. Ne giymemi bekliyordun?”

Aislinn kendine geldi ve elini onun koluna koydu. “Sorun kıyafetlerin değil sevgili Kerwick, yıkanmıyor oluşun.”

Kerwick bir parça pişmanlıkla elini itti. "Aşığın bizi izliyor, ben de tazıların keskin dişlerini bu gece boynumda hissetmek veya kamçının acısını tatmak istemiyorum. Zihnini yatıştırmak için onun yanına dönsen iyi edersin."

Aislinn başını salladı, sonra da Bolsgar'ın yanında eğilerek üstüne kürkten bir örtü örttü. Yaşlı adam o üzerine eğildiğinde dikkatle baktı ve geri çekildiğinde yorgunca gülümsedi.

"Bana karşı çok kibarsınız Leydi Aislinn. Nezaketiniz ve asil dokunuşlarınız günümü aydınlattı."

"Korkarım ki ateşiniz zihninizi zayıflatıyor, söy şövalye." Ama yine de bu sözlerine gülümsedi.

Yaşlı adam dudaklarını kibarca onun eline dokundurdu ve iç çekerek gözlerini kapadı. Aislinn doğruldu ve Kerwick'e hiç bakmadan salonu geçip Wulfgar'ın oturduğu yere geldi. Norman'ın bakışları yaklaşırken üzerindeydi, sandalyesinin arkasına geçene kadar bakışlarını çekmedi. Orada Aislinn görülmeden onları izleyebilirdi. Wulfgar yemekten sonra rahatlamıştı ve kız kardeşinin mülkü ve William'ın konumu hakkındaki boğucu sorularına sabırla cevap veriyordu. Kız kardeşi, Aislinn'e olan muamelesinin çok yumuşak olmasından yakındı, ne de olsa hepsi işe yaramazdı ve sert bir biçimde yol gösterilmeye ihtiyaç duyuyorlardı. Wulfgar kardeşini dinlerken bakışlarını yavaşça Ragnor'a yöneltti, adam arkasına yaslanmış kendinden ve Gwyneth'in sözlerinden memnun görünüyordu.

"Bu kadar çabuk karar verme kabiliyetin olmasına sevindim Gwyneth," dedi Wulfgar alayla.

"Yakında bakış açımın ne kadar doğru olduğunu göreceksin kardeşim," dedi kız kardeşi, gözlerini Aislinn'e dikerken dudaklarında bilgiç bir gülümsemeyle.

Wulfgar omuz silkti, arkasında duran Aislinn'in elini tutup onu kendine çekti. "Saklayacak bir şeyim yok. Nasıl yaşadığım ve mülkümü nasıl yönettiğim herkesin bildiği şeyler."

Gwyneth'in irkilmesine aldırmadan ince parmaklarıyla oynamaya ve kolunu okşamaya başladı. Sonu gelmez ok-

şamalardan dolayı Aislinn rahatsızlıkla kızardı ve sıcakladı. Ragnor'ın yüzünde tatminkâr bir gülümseme belirirken kadehinden bir yudum almak için döndü. Gwyneth öfke diline sirayet ettiğinden konuşmakta zorlanırken, Aislinn, Wulfgar'ın bu yaptığının hepsine karşı oynadığı yeni bir oyun olup olmadığını düşündü.

Wulfgar yarı gülümser halde kalktı ve Aislinn'in omzuna kolunu atarak, o öğleden sonra kılıcıyla gösterdiği hünerleriyle hava atmakta olan şövalyesi Gowain'e doğru konuştu.

"Seni at üstünde tutan yeteneğin değil evlat," diyerek sırttı, "sevimli yüzün. Seni gören her adam kendine sevimli bir kız bulduğunu düşünüyor ve bu kibar hanımı incitmeye cesaret edemiyor."

Gowain kızarıp yine de yumuşak bir ruh haliyle gülümserken kahkaha salonu inetti. Wulfgar neşeyle adamlarıyla şakalaşmaya devam ederken, bileklerini yumuşak bir şekilde Aislinn'in koluna sürüyordu, bu kafa karışıklığı içinde Aislinn, Gwyneth'in kendine attığı kötü bakışları kaçırdı. Eğer kadının bakışları çelikten olsaydı kalbini çoktan ikiye ayırmıştı.

Birkaç dakika sonra Wulfgar'ın eli Aislinn'in belinde merdivenleri tırmandığında, kız kardeşinin bakışları daha da delici hale geldi.

"Şu sürtükte ne buluyor?" diye sordu Gwyneth, ihmal edilmiş şımarık bir çocuk edasıyla.

Ragnor gözlerini merdivenleri çıkan ince figürden ayırdı ve kızgınlıkla birasını bitirdi. Gwyneth'in yanağına eğildiğinde, büyüleyici bir gülümseme takınmıştı.

"Gözlerim yalnızca sizi gördüğü için bilemiyorum leydim. Ah, sizi yanımda hissedip, vücudunuzu kendime bastırduğımda cennetin lezzetlerini tatmış olacağım."

Gwyneth alçak sesle güldü. "Sör de Marte, beni erdemlerim hakkında endişelenmeye teşvik ediyorsunuz. Daha önce bana hiç bu kadar açık sözlülükle kur yapılmamıştı."

"Fazla vaktim yok," diye kabul etti Ragnor derbeder bir halde. "William'a katılmak için yarın hareket etmek zorun-

dayım.” Kızın açıkça görülür hayal kırıklığı üzerine sırttı. “Ama korkmayın tatlı leydim, döneceğim, ölüm döşeğinde olsam bile döneceğim.”

“Ölüm döşeği mi?!” Gwyneth kederle haykırdı. “Ama nereye gidiyorsunuz? Güvenliğinizden endişeleneceğim bir yere mi?”

“Gerçekten de tehlikeli bir yere. Biz Normanlar, İngilizler arasında pek popüler değiliz. William’ın tahttaki hakkını bir tarafa atıp başkasını seçtiler. Onları William’ın en iyi tercihi olduğuna ikna etmemiz gerek.”

“Erkek kardeşim kendini şu fahişeyle eğlendirirken, siz cesurca savaşmaya gidiyorsunuz. Gerçekten de onurdan yoksun bir adam o.”

Ragnor omuz silkti. “Kız onu mutlulukla yollayacaktır.”

“Wulfgar da mı sizinle geliyor?” diye sordu Gwyneth şaşkınlıkla.

“Hayır ama yakında o da katılacak. Maalesef ki ben ondan önce gidiyorum ve beni umursayan kimse de yok.”

“Ben umursuyorum,” diye itiraf etti Gwyneth.

Ragnor tekrar onun elini göğsüne götürdü. “Ah, aşkım, bu sözler kulaklarıma nasıl da tatlı geliyor. Kalbimin göğsümün derinliklerinde çarpışını ve seni nasıl arzuladığımı hisset. Benimle çayırılığa gel de pelerinimi altımıza sereyim. Yemin ederim ki sana dokunmayacağım, yalnızca gitmeden önce seni biraz kollarımın arasında tutmama izin ver.”

Gwyneth kıpkırmızı oldu. “Çok ikna edicisiniz söz şövalye.”

Şövalye eliyle elini sıktı. “Matmazel, kendimi tutamayacağım kadar güzelsiniz. Geleceğinizi söyleyin. Beni ufacık bir hatıranızla savaşa yollayın.”

“Yapmamam gerek,” dedi Gwyneth zayıfça.

“Kimse bilmeyecek. Babanız uyuyor. Kardeşiniz kendini eğlendiriyor. Geleceğinizi söyleyin, kumrum.”

Gwyneth kabul ettiğini belirtir bir baş hareketi yaptı.

“Cömertliğinizden pişman olmayacaksınız,” diye mırıl-

dandı Ragnor boğuk bir sesle. “Önden gidip bir yer hazırlayacağım ve sonra sizin için geleceğim. Geç kalmayın, yalvarırım.”

Dudaklarını tutkuyla eline bastırıp Gwyneth’in vücuduna vahşi heyecan dalgaları saldı, sonra da kalkıp hemen oradan ayrıldı.

Wulfgar kapıyı kaptıktan sonra yorgunlukla inledi, kendini bekleyen buhar saçan banyo teknesine şükranla baktı.

“Bu evi öyle çekip çeviriyorsun ki sanki bunun için özel bir yetenekle doğmuş gibisin,” dedi Aislinn’e, soyunmaya başlayarak.

Omzunun üstünden adama güldü, gözlerinde yaramaz bir ifade vardı. “Annem bu sorumluluğu erken yaşta öğretti.”

Wulfgar homurdandı. “Bu güzel, iyi bir köle olacaksın.”

Aislinn belli belirsiz alay içeren bir kahkaha attı. “Olacak mıyım acaba lordum? Babam bir defasında evcilleştirilmesi imkânsız bir doğam olduğunu söylemişti.”

“Bu konuda ona katılıyorum,” diye yanıtladı Wulfgar tahta tekneye girerek. Arkasına yaslanıp içini çekti. “Ama yine de seni olduğun gibi beğeniyorum.”

“Ah,” dedi kız. “Öyleyse piç oğullarınızın olmasıyla ilgili bir sorunuz yok.”

“Henüz herhangi bir erkek için bir piç doğurabileceğini kanıtlamadın sevgilim.”

“Vakit henüz gelmedi lordum.” Elbisesini çıkarırken alçak sesle güldü, arkasını dönmüştü. “Umutlarınızı bir hayale bağlamayın. Çoğu kadın oldukça doğurgandır. Şimdiye kadar olan maceralarınızda şanslıydınız, hepsi bu.”

“Şanslı değil, dikkatli,” diye Wulfgar. “Bir kadınla haşır neşir olmadan önce durumunu araştırma alışkanlığı edinmiştim.”

“Bana sormadınız,” diye belirtti.

Adam geniş omuzlarını silkti. “Senin her şeyden habersiz olduğunu varsaydım ki öyle zaten. Bu genç bakirelerin bir dezavantajı.”

Aislinn kıpkırmızı oldu. “Öyleyse hiç bakire bir kadınla olmadınız mı?”

“Olmamayı seçtim.”

“Bakire bir kız arzulaysaydınız, onu kolayca elde edebileceğinizi düşünüp övünüyor musunuz?” diye sordu Aislinn.

“Kadınlar çok seçici olmuyorlar. Pek çoğunu elde edebilirim.”

“Ah,” dedi Aislinn boğuk boğuk. “Ne kadar da kendinizden eminsiniz! Bense sadece sizin fahişelerinizden biriyim!”

Süngerle tembel tembel göğsünü ovarken yan yan dikkatle baktı. “Şöyle diyelim sevgilim, şu ana kadarkilerin en ilginç olduğunu ispatladın.”

“Belki de bunun nedeni diğer kadınlarınız kadar yaşlı olmamamdır,” diyerek cevabı yapıştırdı. Kızgınlıkla dönerek teknenin yanına geldi ve şımarıkça göğsüne, beline ve kalçalarına dokunmaya başladı. “Belki de göğüslerim çok sarkıktır veya bacaklarım yeterince ayırık değildir. İnce bir belim var ve çenem de kat kat gerdanın altında kaybolmuyor. Klasik önlemlerinizi almamış olduğunuza göre muhakkak bir şey sizi baştan çıkarmış olmalı,” dedi.

Gri gözler neşeyle parladı, Wulfgar elini uzatıp çabuk bir hareketle onu tekneye çekti. Aislinn kucığından kurtulmak için çılgın atıp mücadele etti.

“İç etekliğim!” diye hıçkırdı, ıslak kıyafeti teninden uzak tutmaya çalışırken gözlerinden yaşlar akıyordu. “Sahip olduğumun en iyisiydi ve siz onu mahvettiniz.”

Wulfgar yalnızca daha da çok güldü. Yüzünü onun yüzüne bastırdı ve parıldayan gözlerine gülümsedi.

“Eğer senin şimdiye kadar sahip olduğum en alımlı kadın olduğunu ve dünya üzerindeki herhangi bir erkeği bile büyüleyip inancından bile döndürebileceğini itiraf edersem başın arşa değer. Gerçekten de şimdiye kadar gördüğüm tüm kadınlardan daha güzel olduğunu belirtirsem kurumlu ve boş birine dönersin.” Aislinn sebepsiz bir öfkeyle dolup onunla boğuşurken adam tutuşunu sıkılaştırdı. “Belki de haddinden

fazla güvenle dolar ve senin tüm kadınlardan daha arzulanır olduğunu düşündüğümden başka kadınlara bakmayacağım fikrine kapılabilirsin. Bu yüzden bunları söylemiyor ve sana bir iyilik yapmış oluyorum. Kalbin bana karşı yumuşayabilir ve ben senin yerine başkasını seçtiğimde dizlerime kapanıp ağlayabilirsin. Koparılması zor hiçbir bağ kurmak istemiyorum.” Ve uyarır gibi ekledi: “Bana âşık olma Aislinn, yoksa zarar görürsün.”

Aislinn’in gözleri ona bakarken aniden yaşlarla doldu. “Kendinizi sıkmayın. Şu Hristiyan âleminde âşık olabileceğim son kişi sizsiniz.”

Wulfgar gülümsedi. “Bu iyi.”

“Eğer kadınlardan tiksiniyorsanız, neden beni uyarıyorsunuz? İlişki kurduğunuz her kadını böyle uyarır mısınız?”

Wulfgar tutuşunu gevşetti ve tekrar tekne arkasına yaslandı. “Hayır, sen ilksin ama diğerlerinden çok daha gençsin. Ve hassassın.”

Aislinn kollarını göğsünde birleştirirken gülümsedi, çenesini ellerinin üstüne yerleştirmiş, doğrudan onun gözlerine bakıyordu.

“Ama yine de bir kadınam. Neden diğerlerine böyle kibar değilken bana karşı öylesiniz? Onlara hissettiğinizden daha fazlasını bana karşı hissetmiş olsanız gerek.” İnce parmaklarından birini adamın çenesindeki yara izinde gezdirirken haince sırıttı. “Dikkat edin lordum, bana âşık olmayın.”

Wulfgar onu yakalayıp çekti ve ıslanmasına neden oldu. “Hiçbir kadını sevmedim ve sevmeyeceğim,” diye belirtti açık açık. “Bir an için seni eğlenceli buldum. Hepsi bu.”

“Peki benim ardımdan lordum, kimi bulacaksınız?”

Wulfgar omuz silkti. “Kim hoş geliyorsa.”

Aislinn oda boyunca ilerleyip bir köşeye gitti ve elleriyle kulaklarını kapattı. Hayal kırıklığı ve öfkeyle titriyordu. Sakin bir neşe içinde Aislinn’in tepkilerini izlerken kadınları aşığılmış ve dalga geçmişti, yıkılana veya onun kötü davran-

nışlarından dolayı kaçana kadar kasıtlı bir sabırla onlarla alay etmişti. Aralarında kopan şey gerçek bir savaştı. Adam rahat bir şekilde kendisine âşık olmaması konusunda uyarırken, Aislinn de adamın iddia ettiği nefret zırhındaki zayıf noktayı arıyordu.

Islak iç etekliğinin içinde titrediğinden çıkardı ve çabucak yatağa girip postları çenesine kadar çekti. Wulfgar da birkaç dakika sonra yatağa geldiğinde, uyuyor numarası yaptı ve ona arkasını döndü. Adamı görmese de üstündeki ilgisini hissediyordu ve bir sonraki hareketinin ne olacağını düşünerek kendi kendine gülümsüyordu. Öğrenmesi uzun zaman almıyordu. Wulfgar elini onun omzuna atıp sırt üstü yatacak şekilde çevirdi ve Aislinn kendini üstüne eğilen sıcak, gri gözlerle bakarken buldu.

“Uyumuyorsunuz matmazel,” diye takıldı.

“Bir şeyi değiştirir mi?” diye sordu, alaycı bir tonda.

Wulfgar’ın dudakları onunkileri bulmadan hemen önce başını salladı. “Hayır.”

Gwyneth ay ışığıyla aydınlanan araziye adım attı ve bir el omzuna dokununca birden soluğunu tuttu. İrkilerek arkasını döndü, yemek sırasında tıkanan iri, sert adamı hatırlayarak korktu. Ama Ragnor’ın gülümseyen yüzünü görünce, rahatlayarak hafifçe güldü.

“Geldiniz,” dedi adam.

“Gerçekten de söz şövalye. Buradayım.”

Ragnor eğildi, onu kucağına alarak ağaçlıktaki yakın bir alana çabucak taşıdı. Gwyneth’in kalbi adamın hareketlerindeki çabukluktan dolayı çılgınca atıyordu. Gerginçe kıkırdadı, kollarını boynuna dolayarak kendini bu güçlü sarılıшта ufak ve çaresiz hissetti.

“Aklımı yitirmeme neden oldunuz,” diye fısıldadı kulağına. “Daha bu sabah tanıştığımıza inanmak çok güç.”

Ragnor duraksadı ve elini dizlerinin altından çekerek kızın ayak uçları yere değene kadar kaymasına izin verdi.

“Daha bugün mü tanıştık?” diye sordu boğuk bir sesle ve ince bedeninin her kıvrımını hissedene kadar kollarını ona sardı. “Sizi salonda bıraktığımdan beri yüzyıllar geçmiş gibi geldi.”

Gwyneth’in başı döndü. “Ah, sadece yıllar geçti sevgilim.”

Tutkuyla birbirlerine sarıldıklarında, dudakları hararetle birleşti. Büyük bir ustalıkla, Ragnor elbisesini ve iç etekliğini çözdü ve onların ayaklarının dibine düşmesine neden olarak, kızı nazıkçe yere serdiği pelerinin sütüne itti. Gözleri bir anlığına ay ışığında gümüş gibi parlayan bedeninin üstünde gezindi. Küçük göğüsleri okşarken, aklı daha yuvarlak, daha büyük göğüslere gidiyor, yumuşak ve kaygan teni ve onları saran kıvrıcık kızıl bukleleri hatırlıyordu. Hayalinde, Wulfgar’ın ellerinin bu mükemmelliğe sahip olduğunu gördü. Ragnor, Gwyneth’in korkuyla çılgılık atmasına yola açacak şekilde öfkeyle seğirdi.

“Ne oldu? Biri mi geliyor?” diye sordu kız, çılgınca pelerinini üstüne çekmek için kaparak.

Ragnor eliyle onu durdurdu. “Hayır. Kimse yok. Ay ışığı bana oyun oynadı, hepsi bu. Orada bir şeyin hareket ettiğini düşündüm ama yanılmışım.”

Rahatlayıp kollarına yayılan Gwyneth, elini adamın tuniğinden içeri soktu ve karnındaki sert kasları okşadı.

“Büyük bir kusurum var, söy şövalye,” dedi nefes nefese. “Oldukça meraklıyım.”

Ragnor gülümsedi ve üstünü çıkarmaya başladı.

“Bu daha iyi,” diye mırıldandı Gwyneth. “Ne kadar da yakışıklısın sevgilim. Sıcak toprak kadar esmer ve meşe ağaçları gibi güçlüsün. Erkeklerin güzel olabileceğini düşünmezdim ama yanılmışım.”

Elleri tutkunun sıcak alevlerini canlandırarak adamın üstünde cesurca dolaştı.

“Nazik ol,” diye fısıldadı kız, boynuna doğru ve pelerinin üstüne yattı. Solgun gözleri gecenin içindeki yıldızlar gibiydi, Ragnor ona doğru eğilene kadar parlak ve uzaktı,

sonra güçlü bedeniyle onun ince bedenini örttü ve yavaşça birleştiler.

Ragnor nihayet oturduğunda uzaklarda bir kurt uludu, ilerdeki lord odasından gelen loş ışığa bakarken bir yandan dizlerine sarılıyordu. O izlerken bir gölge pencerede gezindi ve kaybolduktan biraz sonra tekrar ortaya çıktı. Karanlık silüet kollarını gerdi ve Ragnor sırttı, o gün yaptıkları alıştırma-ların Wulfgar'ın zevkine ket vuracağını umdu ama düşünün-ce öyle olamayacağını, çünkü yorgun bacaklarının kendisine pek az engel olduğunu anladı. Karanlık şekil, Ragnor'ın yatak olduğunu bildiği yöne doğru döndü. Neredeyse yastıkların üstüne yayılmış parlak saçları ve uyku halindeki yumuşak, yuvarlak yüzü; sanki penceredeki kendisiymiş gibi görecekti.

İntikamı nasıl da şiddetli arzuluyordu. Bazı zamanlar intikamı avcunun içinde hissediyordu ama o da yatağında uyuduğunu hayal ettiği o kız gibi gerçek değildi; karşı konulmaz ve dokunulmaz, hatta alaycı. Aislinn'in kollarındaki hayali gözlerinin önüne gelince vücudu hareketlendi. Bu düşünce ona rahat vermemiş, kız kendine ait olana kadar tatmin olmayacağını anlayana dek gece gündüz onu yiyip bitirmişti. Güldü, biliyordu ki onu alarak Wulfgar'dan intikamını alabilirdi. Wulfgar o kız için hiçbir şey hissetmese bile, bu olay yine de gururunu zedelerdi.

“Ne düşünüyorsun?” diye mırıldandı Gwyneth usulca, onun yağsız ve kaslı karnını okşamak için elini uzatarak.

Ragnor döndü ve onu tekrar kollarına aldı. “Senin beni ne kadar mutlu ettiğini düşünüyordum. Artık senin tatlı hatıralarınla savaşa daha güçlü gidebilirim.” Kızın titreyen bedenini kendine çekti. “Soğuktan mı titriyorsun sevgilim, yoksa aşkımızın şiddetinden mi?”

Gwyneth ince kollarını boynuna sardı, bedenini adamın bedenine bastırarak, “Her ikisinden de sevgili aşkım. Her ikisinden de,” dedi.

9

Güneşin ilk ışıkları donmuş ağaçlara vurup, nadir mücevherle donanmış gibi parlamalarına yol açtı ve kumrular yuvalarında kıpırdandılar. Ragnor lordun odasının kapısına hızlıca vurdu ve kapıyı beklemeden açtı. Tehlikeyi sezen bir savaşçı içgüdüleriyle Wulfgar, Aislinn'in yanından yuvarlanıp taş zeminde duran kılıcını kaptı. Kapının hareketi bitene kadar bir düşmanla karşılaşmayı bekledi. Bir dakika önce huzur içinde uyuyan bir adamdı, şimdiyse tam anlamıyla dikkat kesilmiş ve en ufak bir saldırıyı bile karşılamaya hazırdı.

"Ah, sen misin?" diye homurdandı Wulfgar, yatağa geri oturarak.

Aislinn çok daha yavaşça doğruldu, uyuklar halde bakmak için kalktı, kapının yanında dikilen Ragnor'ı odanın loşluğundan dolayı görememişti. Tuttuğu küçük post göğüslerini saklamaktan ziyade sergiliyordu ve Ragnor da tam olarak oraya bakıyordu. Bakışlarını takip eden Wulfgar onun büyük dikkatinin nedenini kavradı ve kılıcını davetsiz giren şövalyeye doğrulttu.

"Erken bir ziyaretçimiz var sevgilim," dedi ve kızın şaşkınlıkla irkilip hemencecik kendini örtmesini sakince izledi.

"Neden bu saatte odama geldin Ragnor?" diye sordu, kılıcını kınına koymak için kalkarken.

Ragnor görkemli çıplaklığının önünde alayla eğildi.

"Bağışlayın beni lordum ama Darkenwald'dan ayrılmak istiyorum ve ben atımı yola sürmeden benden istediğiniz

başka bir şey var mı öğrenmek istemişim. Belki de düke bir mesaj iletmemi istersiniz.”

“Hayır, hiçbir şey istemiyorum,” diye cevapladı Wulfgar.

Ragnor başıyla onayladı ve döndü, duraksadı ve tekrar onlara yöneldi. Dudakları yavaşça bir gülümseyişle kıvrıldı.

“Geceleri ormanlıkta dikkatli olmalısınız. Kurtlar ortalıkta dolaşıyor. Gece geç saatlerde onları duyuyorum.”

Wulfgar kaşını kaldırdı, bu serseri şövalyeyi bu gece kimin eğlendirdiğini düşündü. “Bu tutumunla Ragnor, yakında Darkenwald’ın nüfusunu tekrar yükselteceksin.”

Ragnor kıkırdadı. “İlk doğumu da benim sevgili Aislinn’im yapacak.”

Sözlerinin nasıl bir gerginliğe yol açtığını daha anlamadan, küçük bir vazo kulağını sıyırdı ve arkasındaki kapıda parçalandı. Ragnor, Aislinn’in yatağın ortasında çömelmiş vaziyette bir kürkü sıkı sıkı önüne tutarken gördü. Kulağını ovdu ve sırttı, öfkenin güzelliğini nasıl daha da artırdığına hayran oldu.

“Kumrum, tutkulu tabiatınla şaşkına dönüyorsun. Bugeceki sevgilim yüzünden mi böyle acı çekiyorsun? Seni temin ederim kıskanabileceğini düşünmedim.”

“Aaaa!” diye çığlık attı Aislinn, atmak için başka bir nesne aranarak. Hiçbir şey bulamayınca yataktan indi. Wulfgar’ın sessiz bir keyifle onu izlediği yere geldi ve kılıcına asıldı ama kaldırılabileceğinden ağırdı.

“Neden durup onun alaylarına gülüyorsun?!” diye sordu Wulfgar’a. Öfkeyle ayağını yere vurdu. “Senin otoritene saygı duymasını sağla.”

Wulfgar omuz silkti ve sert bakışlarına bir gülümseyişle karşılık verdi. “Oyunu bir çocuk gibi oynuyor. Ciddi olarak oynamaya başladığında onu öldüreceğim.”

Ragnor’un yüzündeki sırıtış silindi. “Emrindeyim Wulfgar.” Gergince gülümsedi. “İstedığın herhangi bir saatte.”

Daha başka bir şey demeden odayı terk etti ve Aislinn tekrar konuşmaya başlamadan uzunca bir süre derin düşünceler içinde kapalı kapıya baktı.

“Monsenyör, bence sizi bir tehdit olarak görüyor.”

“Evhamının seni yanlış yönlendirmesine izin verme sevgilim,” dedi Wulfgar kısaca. “Normandiya’nın en zengin ailelerinden birine mensup. Benden nefret ediyor, doğru ama bu sadece meşru çocukların unvan sahibi olması gerektiğini düşündüğü için.” Güldü. “Ve tabii ki seni istiyor.”

Aislinn ona doğru döndü. “Ragnor beni yalnızca sana ait olduğum için istiyor.”

Wulfgar onu kendine çekerken kıkırdadı, çenesini bakkışları karşılaşana kadar yukarı kaldırdı. “Bazen, eğer ondan aldığım Hlynn olsaydı bu kadar sinirlenir miydi diye düşünüyorum.”

Kollarıyla onu sarıp yukarı doğru kaldırdı.

“Lordum,” diyerek itiraz etti Aislinn çırpınarak. “Sabah oldu. İşinizin başında olmalısınız.”

“Sonra,” dedi adam boğukça ve gelecek itirazları ateşli bir öpücükle susturdu, bu öpücük Aislinn’in zayıf hissetmesine ve itiraz etmek için başka bir mantıklı sebep bulmasına engel oldu. Karşısındaki erkek ondan güçlüydü ve onunla dövüşerek yalnızca ızdırabını uzatmış olurdu.

Gwyneth taş merdivenlerden indi, bu erken sabah saatinde kendini tamamen hoşnut ve dünyayla barışık hissediyordu. Sadece bir dakika önce Ragnor’ı uğurlamıştı ve biliyordu ki kalbi de onunla beraber gitmişti. Salonda adamlar ayaklı masalarda oturuyor, ekmek ve et yiyordu. Ona çok az dikkat ettiler, çünkü kendi aralarında şakalaşıyorlar ve esprilerine içtenlikle gülüyorlardı. Ateşin önünde Bolsgar hâlâ uyuyordu ve Gwyneth aşına bir yüz olarak yalnızca Ham’i, Aislinn’in dün gece konuştuğu çocuğı buldu. Wulfgar’ın adamlarına servis yapmışlar ve daha kızın farkına varmamışlardı ama lord masasına yürüyüp oturduğunda Ham hemen yiyeceklerle geldi.

“Kardeşim nerede?” diye sordu. “Adamlar burada boş boş duruyor gözüküyor. Onlara yapılacak görevler vermedi mi?”

“Evet leydim. Onlar burada lordu bekliyorlar. Odasından henüz inmedi.”

“Tembelliği veba gibi yayılıyor,” dedi alaycı ses tonuyla.

“Normalde âdeti erken kalkmaktır. Onu neyin geciktirdiğini bilmiyorum.”

Gwyneth sandalyesinde arkasına yaslandı. “Şüphesiz Sakson kız.”

Ham’ın yüzü öfkeyle kızardı ve cevap vermek için ağzını açtı, sonra tek söz bile etmeden tekrar kapattı. Topuklarının üstünde dönerek, geriye bir bakış bile atmadan mutfığa gitti.

Gwyneth dalgın dalgın yemeğini yedi, yarı adamları dinliyor, yarı geceyle ilgili derin düşüncelere dalyordu. Sör Gowain, Beaufonte isimli şövalyeye içeri girdiğinde, Normanlar seslenip onları masaya çağırdılar.

“Bu sabah Cregan’a gitmeyecek miydin?” diye sordu Gowain, en yaşlı şövalye olan Millbourne’e dönerek.

“Evet oğlum ama Wulfgar bunun yerine odasında kalmak istiyor gibi görünüyor,” diye cevap verdi kıkırdayarak. Gözlerini devirdi ve yoldaşlarınca iyi bilinen tuhaf bir hareketle parmaklarını gerdi, diğerleriysе onun bu esprisine deli gibi güldüler.

Gowain sırtıttı. “Belki de yatağında boğazı kesik bir halde yatmadığından emin olmak için onu kontrol etmeliyiz. Ragnor’ın çıkmadan önce kapıyı çarpması ve lanetler savurması hayra alamet değildi, herhalde gene bir kavgaya tutuştular.”

Yaşlı şövalye omuz silkti. “Eminim gene şu kız yüzündendir. Ragnor onu yatağa attığından beri kanı sürekli kaynıyor.”

Gwyneth şaşkınlıkla irkildi, tüm hisleri taşlaşmış, karma-karışık olmuştu. Biri göğsüne vurmuş gibi nefes alması güçleşti ve acıya dayanamayacağını düşündü.

“Evet,” dedi Gowain gülümseyerek. “Wulfgar’dan onu geri almaya çalışmak da ufak bir mesele sayılmaz, özellikle de kızı tutmaya kararlıysa. Ama Ragnor’ın yerinde olsaydım, ben de bu ödül için memnuniyetle savaşırdım.”

“O kız gerçekten de pek asabi,” diyerek güldü yaşlı şövalye. “En iyisi onu tecrübe sahibi bir adama bırakmak.”

Üst katta bir kapı çarparak kapandığında onların konuşması da kesildi. Wulfgar göründü ve kılıcına asılarak merdivenlerden indi. Kendini soğuk gözlerle izleyen kardeşine selam verdi.

“Sanıyorum ki iyi uyudun Gwyneth.”

Cevap beklemeden arkasını döndü ve adamlarına yöneldi.

“Yani, ben oyalandığım için siz de oyalanabileceğinizi düşünüyorsunuz. Eh, bunu hak edip etmediğinizi göreceğiz.” Bir parça ekmek kopardı, biraz et aldı ve kapıya gitti, orada tekrar dönüp onları inceledi. Sakin sakin gülümsedi.

“Ne bekliyorsunuz? Ben Cregan’a gidiyorum, ya siz?”

Lordları çıkarken onlar da peşinden koşturdular, o gün sert bir gün geçireceklerinin farkındaydılar ve yetişmeye çabalarken birbirlerinin üstüne düştüler. Wulfgar onlar atlarına binmeye çabalarken çoktan eyerine yerleşmiş, eti ve ekmeği çığniyordu. Askerlerine görevlerini bildirdikten sonra iri atını sürdürdü ve onu keyifle izleyen Sweyn’e geri kalan ekmeği atarak, atını mahmuzlayıp Cregan’a doğru fırtına gibi gitti.

Gwyneth yavaşça masadan kalktı, midesi bulanıyordu, dikkatle merdivenlere yürüdü ve çıktı. Lord odasının önünde duraksadı, kapının mandalına uzandığında eli titriyordu, sonra sanki ateşe dokunmuş gibi aniden elini çekip göğsünde yumruk yaptı. Kül rengi yüzü gölgelerin içinde sert ve katı, solgun gözleriyse öte tarafta huzur içinde uyuyan kızla arasında dikilen tahta kapıyı parçalayacak gibi duruyordu. Wulfgar’a duyduğu nefretin daha büyüğünü şimdi başka biri için duyduğunu hissediyordu ve ızdırap içinde sessizce Sakson kızına gazabını tattıracağına dair yemin etti.

Dikkatlice, sanki duyduğu nefretle öte yanda uyuyan kişiyi uyandırabilecek gibi, Gwyneth kapının oradan çekildi, sonra yavaşça merdivenlerden inerek kendi küçük odasına gitti.

Aislinn kısa süre sonra uyandığında giyindi ve salona inip Wulfgar’ın Cregan’a gittiğini öğrendi. Malikânenen sorumlu olarak geriye Sweyn bırakılmıştı ve o anda, bir Norman

savaşçı tarafından verilmiş fildişi bir tarak yüzünden kavga etmekte olan iki genç kadın arasındaki önemsiz tartışmada arabulucu olmaya çalışıyordu. Aislinn dışarı çıktı ve iki kadını da sakinleştirmeye çalışan Sweyn'i keyifle dinledi. Biri onu bulduğuna yemin ediyor, diğeri ise kendisinden çaldığını iddia ediyordu. Adamlarla başa çıkmada çok iyi olan bu Viking, bu tartışmayı çözmede kendini tamamen yetersiz bir konumda bulmuştu.

Aislinn alayla tek kaşını kaldırarak gülümsedi. "Sweyn onların saçlarını Norman tarzında kesebilirsin böylece tarağı kullanmalarına pek gerek kalmaz."

Kadınlar irkilerek ona baktı, gözleri kocaman olmuş, ağızları hayretle açılmıştı. Sweyn'in dudaklarında aniden beliren gülümseme kadınlardan birinin vazgeçip tarağı diğerine vermesine ve hemen adamdan uzakta bir yerlere gitmesine neden olmuştu, bu arada diğer kadın da tam ters yöne doğru kaçarcasına uzaklaşıyordu.

Aislinn kendini tutamayarak kahkahalarla gülmeye başladı.

"Ah, Sweyn, öyle görünüyor ki sen de insansın," diye gülümsedi neşeyle. "Böyle bir şeye asla inanmazdım. Basit kadınlar tarafından şaşkına dönmek. Cık cık."

"Kahrolası kadınlar," diye homurdandı adam, kafasını sallayıp salona doğru yürüyerek.

Dün yüzü oldukça soluk olan yaşlı lordun sağlığı epey düzelmişti. Şimdi teni bronz gibi parlıyordu ve öğle vakti iyi bir yemek yemişti. Aislinn bacağındaki sargıyı çıkardı, nazıkçe kurumuş çamuru çıkartıp merhemini kalıntılarını temizledi. Yaranın çoktan kapanmaya başladığını ve etrafındaki derinin daha sağlıklı kırmızımsı bir renge büründüğünü gördü.

Gwyneth aşağı gelip de Aislinn'e yaklaştığında ikindi olmuştu.

"Bir atın var mı? Wulfgar'ın kazandığı toprakları görmek istiyorum."

Aislinn başını salladı. "Hızlı ve güçlü bir Berberi kısırağı var fakat çok tez canlı. Onu kullanmanı tavsiye..."

“Sen onu sürebiliyorsan benim bir sorun yaşayacağımdan kuşkuluyum,” diye cevap verdi Gwyneth soğukça.

Aislinn ne diyeceğini bilemedi. “Eminim ki ata çok iyi biniyorsundur Gwyneth ama korkarım ki Cleome...”

Kadının vahşi bakışları üzerine sustu. Aislinn ellerini kavuşturdu ve tanık olduğu nefret karşısında geriledi. Gwyneth dönüp atın hazırlanmasını ve kendine refakatçi ayarlanmasını emretti. Kısrak hazırlandığında Aislinn bir kez daha uarmaya çalıştı ve ona dizginleri sıkı tutmasını tavsiye etti ama bir kez daha her kelimesini donduran o öfkeli bakışlarla karşılaştı. Gwyneth kırbacını hızlıca Cleome’nin yanlarına vurup son hızla atlı refakatçisini geçti. Kederle onların uzaklaşmasını izledi Aislinn ve gittikleri yön de -Cregan’a doğru- onu rahatlatmadı. Onu endişelendiren varacakları yer değil, yol boyunca içinden geçecekleri kırsallıktı. Patikalar açıldı ama dikkatsiz bir sürücüyü içine çekecek pek çok çukur ve kurumuş sel yatağı vardı.

Omuzlarına çöken endişeyle Aislinn vaktini malikânenin işleriyle uğraşarak doldurmaya karar verdi. Ama tüm öğleden sonrasını Maida’nın, Gwyneth’in tutumu ve nezaketsizliği üzerine yakınmalarını dinleyerek harcamak zorunda kaldı. Aislinn dayanabildiği kadar dinledi sonra da hayal kırıklığıyla odasına çekildi. Wulfgar’a akrabası olan bir kadın hakkında bir şey diyemezdi, çünkü hâlihazırda tüm kadınlardan nefret ediyordu. Gwyneth hakkında çok eleştirel olduğunu düşünebilir ve adilane bir şekilde onu dinlemeyebilirdi. Ama yine de kız kardeşi sabah vakti varlığını fazlasıyla hissettirmişti. Sabahı Maida’nın sandığında kendine elbise arayarak geçirilmiş, sonra bulduğu kıyafetler onun için çok küçük olduğundan huysuzluk yapmıştı. Her ne kadar zayıf olsa da Gwyneth de en az Aislinn kadar uzundu, yaşlı kadın gibi ufak tefek değildi. Yemeğinin odasına gönderilmesini emrettikten kısa bir süre sonra Hlynn’i tokatlamış ve kızın boş yere ağlamasına neden olmuştu. Kendini Hlynn’in emirlerine çok yavaş uyduğunu söyleyerek haklı çıkarmaya çalışmıştı. Şimdi de Aislinn’in sevgili atıyla kırsal aylak aylak dolaşmaya çıkmıştı.

Gerçekten de aylak aylak dolaşıyordu, çünkü Gwyneth'in nereye gittiği hakkında bir fikri yoktu. Bu basit bir geziydi sadece. Öfkesi burnunda, moraliyse bozuktu. Kardeşinin misafirperverliğinden faydalanan o genç Sakson kızı yalnızca görmek bile sinirlerini zıplatmaya yetiyordu. Ama sevgilisinin ilk önce ona sahip olduğu gerçeği, aralarında oluşabilecek en ufak arkadaşlığı bile baltalamıştı. Bu yetmezmiş gibi, Wulfgar sanki kız değerli bir kadınmış gibi açık açık onunla gösteriş yapıyordu, hâlbuki her dediğine koşan fahişesinden, bir savaş esirinden başka bir şey değildi. Sürtüğün bu kısrakın kendisinin olduğunu iddia etmeye de yüzü vardı! Bir hizmetkâr, hatta bir köle bir ata sahip olacak hakkı nereden buluyordu? Kendisinin hiçbir şeyi yoktu, Ragnor'ın dönüşünde giyeceği düzgün bir elbisesi bile; tüm eşyası Normanlar tarafından alınmıştı. Ancak Aislinn'in Wulfgar'ın kendine saklamasına izin verdiği güzel kıyafetleri vardı. Taktığı o mücevherli hançer iyi para ederdi.

Gwyneth tekrar Cleome'yi kamçıladı ve onun çılginca koşmasına neden oldu. İki refakatçi arkadan takip ediyor, bir baş mesafesi bırakıyorlardı. Sahibinin sert ve ne yaptığını bilir tutumuna alışık olan kısrak, gevşek tutulan dizginlerdeki otoriteyi tanımadı. Kendi istediği yoldan gitti ve sürücüsünün komutlarına pek az dikkat etti. Bunun sonucunda Gwyneth daha da sinirlendi ve çıldırmış halde dizginleri çekip atın patikadan sık ormana koşmasına neden oldu. Şimdi Gwyneth atı adamakıllı kamçılıyordu, ta ki bu at başını uzatıp uzun, hızlı adımlarla uçarak çalılara çarpana kadar devam etti. Ne yaptığını fark edince Gwyneth'in içinde bir korku belirdi, dallar çarpıyor, asmalar üstüne dolanıyor ama yine de kısrak dikkatsizce ileri atılıyor, tepelere çıkıp vadilerden geçiyordu. Gwyneth arkasında durmasını söyleyen sesler duyuyordu fakat kısrak bir kere kontrolden çıkmıştı ve dizginler ne kadar çekilirse çekilsin durmuyordu. Çıldırmış hayvan yoluna daha güçlü, daha hızlı devam etti. Gwyneth şimdi büyük bir panik içindeydi. Dar bir geçit önlerinde uzanıyordu

ama kısarak sanki peşinde bir canavar onu kovalıyormuşçasına koşmaya devam etti. Hiç duraksamadan geçide atladi. Gwyneth çığlık atıp eyerden atladi, kısarksa dallar ve çalılar arasında mide bulandıran çarpma sesleriyle taş zeminli geçide yuvarlandı. İki refakatçi dört nala ormandan geldiler ve atlarını durdurdular. Gwyneth kalktı; öfkesi dinmekten çok uzaktı, korkusunu ve kendi aptallığını unuttu ve zehirli sözlerini saçtı.

“Seni aptal hayvan!” diye haykırdı. “Seni aşağılık ihtiyar at! Açık yolda caka satıyorsun ama ormana girince yaralı bir geyik gibi koşmaya başlıyorsun!”

Elbisesinden yaprak ve birbirine girmiş otları temizledi, karışmış saçlarından bir kısmını çıkardı. Geçidin dibinde acıyla inleyen ata baktı ve onun ızdırabını dindirmek için hiçbir şey yapmadı. Refakatçilerden biri atından indi ve bakmak için geçidin kenarına geldi. Suratında acı bir gülümsemeyle döndü.

“Leydim, korkarım ki atınız çok kötü yaralanmış.”

Ama Gwyneth başını geriye attı. “Ah, şu aptal ihtiyar at, bu kadar büyük bir çukuru bile göremedi! Yaralanması iyi olmuş!”

Yeni bir ses ve gümbürtü duyuldu, yakınlardaki çalılardan bir çarpma sesi geldi. Ormanın karanlık gölgelerinden, Wulfgar arkasında adamlarıyla at üstünde çıka geldi. Gwyneth’in ve refakatçilerinin yanında muhteşem kırmızı savaş atını durdurdu ve kaşlarını kaldırdı.

“Ne oluyor burada?” diye sordu. “Neden buradasın? Bir çığlık duyduk.”

Atın üstündeki refakatçi geçidi işaret etti ve Wulfgar yakına geldi. Dipte yatan Aislinn’in kısrağını tanıyınca kaşları daha da çok kalktı. Çoğu kez bu iyi hayvanı okşamak için durmuş ve ona avuç avuç yulaf yedirmişti. Gwyneth’e doğru döndü.

“Sevgili kardeşim binmen için sana verdiğim at yeterince iyi değil miydi?”

Gwyneth eteğinden kurumuş bir yaprağı atıp omuz silkti. “Bir kölenin atı, ne fark eder? Aislinn’in şimdi ona çok az ihtiyacı var, görevi ne de olsa senin odanla sınırlı.”

Wulfgar’ın yüzü sertleşti ve bağırmadan konuşabilmek için çok büyük bir çaba harcadı. “Lanet olası dikkatsizliğine mahvettiğin iyi bir attı! Başkasının malına olan saygısızlığın Gwyneth, değerli bir bineğin ziyan olmasına neden oldu.”

“Kısrak kötü huyluydu,” diye cevap verdi Gwyneth aynı tonda. “Ölebilirdim.”

Wulfgar sert bir cevap verdi. “Sana atı alma iznini kim verdi?”

“Bir köleden izin almak zorunda değilim,” dedi mağrur mağrur. “At Aislinn’indi, böylece ne zaman istesem benim kullanımına açtı.”

Wulfgar ellerini yumruk yaptı. “Eğer Aislinn bir köleyse ona ait olan her şey benimdir,” diye alçak sesle gürledi. “Buranın lordu benim ve her şey bana ait. Atlarımı ve kölelerimi istismar etmeyeceksin.”

“İstismar edilen bendim!” diye cevap verdi Gwyneth öfkeyle. “Halime bak! O hayvanı sürerken ölebilirdim ve kimse hayatımı tehlikeye attığını bana söylemedi. Aislinn beni durdurabilirdi ama bence ölmemi tercih etti. Tek uyarıda bile bulunmadı.”

Wulfgar’ın yüz ifadesi daha da kötüleşti.

“Gerçekten Wulfgar, o boş konuşan kızda ne buluyorsun anlamıyorum,” dedi Gwyneth. “Bence William’ın sarayındaki kadınlara alışık olduğundan, daha az değerdeki kızları da yok yere şımartmaya başladın. O entrikacı, komplocu küçük bir sürtük ve en sonunda senin de benim de canımızı alacak.”

Wulfgar aniden muazzam atını adamlarına doğru çevirdi. Kolunu kaldırarak yola çıkmalarını işaret etti.

“Wulfgar!” diye haykırdı Gwyneth ayağını yere vurarak. “En azından şövalyelerinden birini atından indirip dönmem için bana verebilirsin.”

Wulfgar kafasını çevirip uzun bir müddet taş gibi gözlerle

ona baktı, sonra etrafına bakınarak hâlâ atının üstünde duran refakatçiye döndü.

“Onu arkana al Gard. Darkenwald’a atının sağrısında gitsin. Belki dönüş yolunda değerli bir atın kıymetini anlar.”

Bakışlarını kendisine soğuk soğuk bakan Gwyneth’e çevirdi.

“Sevgili kardeşim, en azından pervasızca başlattığın bu işi burada sonlandırabilseydin.”

Sarf ettiği bu sözler canını sıkımsıçasına yüzünü buruşturdu, sonra da atı Hun’dan indi Wulfgar. Dizginleri yakındaki bir çalılığa bağladı ve Cleome’nin başının yanına varana kadar geçitten aşağı indi. Atı çenesinin altından kavrayıp sıkıca tuttu ve kısırağın yumuşak gözlerini görene dek yukarı çevirdi. Cleome kalkmak için cesurca mücadele etti ama Wulfgar iki hızlı vuruşla boğazının iki yanında atmakta olan damarları hançeriyle kesti ve sonra başı tekrar nazıkçe aşağı indirdi. Canı çok sıkılarak kendi atına döndü. Yavaş yavaş geçitten gelen sesler sustu ve ormana yalnızca ağır bir sessizlik hâkim oldu.

Wulfgar, Hun’ın dizginlerini çekerek kendi etrafında döndürdü ve adamlarına yetişene kadar ileri doğru sürdü. Gwyneth’in diğer refakatçisine dönüp Cleome’nin üstündeki eşyayı toplamasını söylerken sesi sertti. Grup Darkenwald’a varıp gözetleme kulesinden birisi geldiklerini müjdelediğinde karanlık çökmüştü.

Wulfgar, onları karşılamaya gelenler arasında Aislinn’in mavi elbisesini seçti ve Gwyneth’in sözleri tüm ağırhlığıyla üstüne çöktü. Bu Sakson kız onu nasıl bir memnuniyet ağıyla sarmalamıştı ki arkası dönükken bile kendini rahat hissediyordu? Bir gün taşımaya izin verdiği küçük hançeri kaburgalarının arasında bulacak mıydı? Kız, o sağken daha güvende olduğunu söylemişti ve bu doğrudu ama ya sonra? Gelişecek olaylar ölümünü onun için daha iyi kılacak ve bunu gerçekleştiren Aislinn’in bizzat kendisi mi olacaktı? Yüce Tanrı, hiçbir kadına güvenemezdi! Onun arkadaşlığın-

dan ne kadar hoşlandığını düşündükçe çenesi gerildi. Böyle güzelce memnun ettiği için, yerine başkasının konulması güç olacaktı. Kız kardeşinin kışkırtmalarıyla onu bir kenara atarsa aptallık etmiş olurdu. Böyle sevimli bir yatak arkadaşını bir adam kolay kolay bulamazdı. Sakson kıza güvenmeyip tadını çıkarabilir ve kötü sonuçlara katlanmak zorunda kalmazdı. Neredeyse tekrar gülümsemişti ki kısırağı hatırladı ve Aislinn'e bu kaybını söylemesi gereken kişinin kendisi olduğunu fark etti. Düşünceleri sıkıntıyla Gwyneth'e döndü. Aptallığıyla uğraşmak zorunda olduğu başka bir kadın ama kız kardeşi ona hiç mi hiç zevk vermiyordu.

Aislinn adamlar yaklaşırken sessizce durdu. Sweyn salsından gelmiş, onun yanında bekliyordu. Wulfgar kendisine baktığında hafifçe kızardı, o sabahki tutkulu okşayışları unutamamıştı ama adam kaşlarını çatı ve başka yöne baktı, omuzlarının üstünden adamlarına bir emir verdi. Kötü bir ruh haliyle Hun'ı bir dinlenme yerine çekti ve atından indi, dizginleri de Gowain'e fırlattı. Onu görmezden gelerek yanından geçip gitti ve kapıyı gürültüyle sonuna kadar açtı.

Aislinn kafa karışıklığı içerisinde kala kalmıştı ve atlarını götüren adamların bir birine, bir ötekisine bakıyordu ama her biri bakışlarını kaçırdı ve kimse konuşmadı. Aislinn döndü, tutumlarından endişelenerek etrafına bakındı ve Gwyneth'i refakatçilerinin birinin arkasında gördü. Dehşetle koca Norman savaş atlarının arasından kendi ufak kısırağına bakındı ama ne kadar bakınırsa bakınsın Cleome'yi göremedi. Tekrar atından inip eteklerini silkeleyen Gwyneth'e baktı. Ani bir korkuyla kadının elbisesindeki toz ve pisliği fark etti. Gwyneth soğuk gözlerini ona çevirip "cesaretin varsa sor" der bir edayla baktı. Bir keder hıçkırığını yutan Aislinn dönüp aceleyle Wulfgar'ı takip etti. Adamı elinde bir kadeh birayla, masanın başında yemeğini izlerken buldu.

"Cleome'yi Cregan'da mı bıraktınız?" diye sordu usulca, öyle olmasını umut ederek.

Adam derin bir iç çekti. "Hayır. Kısırağın ön bacakları

kırıldı ben de acısını dindirmek zorunda kaldım. O öldü Aislinn.”

“Cleome?!” dedi Aislinn ağlar halde. “Ama nasıl? O yolları iyi bilirdi.”

Arkasından sert, çelik gibi bir ses yükseldi. “Hah! O salak at en basit patikalarda bile yolunu bulamadı ama kendine bir çukur bulup beni de beraberinde içine attı. Beni öldürebilirdi! Beni onun kötü huyu hakkında uyarmadın Aislinn.”

“Kötü huy mu?” diye tekrar etti Aislinn kafa karışıklığı içinde. “Cleome kötü huylu değildi. İyi bir hayvandı. Ondan daha hızlı bir at yoktu.”

“Hah! Onun huyunu refakatçilerime sorabilirsin. Onu kendileri gördüler ve doğru söylediğime yemin edebilirler. Ölümünden ne kazancın olacaktı?”

Aislinn tam anlamıyla sersemleyerek başını salladı. Wulfgar’ın sabit bakışlarını üstünde hissediyordu. Sanki, sessizliğiyle o da sorguluyormuş gibiydi. Elinden geldiğince gülümsemeye çalıştı.

“Zalimce davranıyorsun Gwyneth. Öldürdüğün benim atımdı.”

“Senin atın mı?” diye dalga geçti kadın. “Bir atın olduğunu mu iddia ediyorsun? Senin? Basit bir kölenin?” Aislinn’in iri iri açılmış gözlerine gülümsedi. “Kardeşimin atından bahsediyorsun, öyle değil mi?”

“Hayır!” diye haykırdı Aislinn. “Cleome benimdi! Onu bana babam vermişti!” Gwyneth ve Wulfgar’a kötü kötü bakıtı ve tıkanarak konuştu. “O benim sahip olduğum tek...”

Geri kalan sözler hıçkırıkların arasından anlaşılmadı. Wulfgar kalkıp teselli ediyormuş gibi elini onun koluna koydu ama Aislinn kızgınlıkla onu itti ve yalnız kalmak için yanından uçarcasına uzaklaştı. Gwyneth’in sesi arkasından yankılanırken merdivenleri çıkıyordu.

“Dur! Sana emredilmeden gidemezsin!”

Wulfgar bile şaşakalmıştı ve kız kardeşine sorgulayan bir bakış attı.

“Ben senin kız kardeşinim, bu sırtık kaltaksa bir köleden başka bir şey değil! Bir savaş esiri!” diye gürledi. “Sen bu İngiliz fahişesini yatağına atıp en güzel kıyafetlerle giydirirken, ben çıplak ayakla paçavralar içinde geziyorum! Köleler senin misafirperverliğinin ayrıcalıklarından yararlanırken, bir akrabasının böyle sıkıntı çekmesi adil mi? Onu sanki kazandığın bir cesaret madalyasıymış gibi babamdan ve benden bile yüksek yere yerleştiriyorsun ve biz yemek artıklarını yerken onu yanı başına oturtup canın istedikçe okşuyorsun!”

Gwyneth, Wulfgar’ın kaşlarının hiç olmadığı kadar çatılmasına neden olmuştu. Aislinn emriyle donakalmış ve içinde öfke kaynarken bile Wulfgar’ın yüzünde toplanan fırtına bulutlarını fark etmişti.

Bolsgar güçlükle dirseğine yaslanarak kalktı. “Gwyneth! Gwyneth, beni dinle!” diye emretti. “Wulfgar’la bu tarz konuşmayacaksın. O William’ın bir şövalyesi ve bu toprakları fethettiler. Her ne kadar ben savaşta yenilmemiş olsam da topraklarım benden alındı. Buraya sığındık ve onun merhametine muhtacız. Eğer senin babansam, onun nezaketini istismar etmeyeceksin.”

“Babam ha!” dedi Gwyneth yaşlı adama dönerek, kamçıyla adamın boş kalkanını işaret etti. “Erkek kardeşimi ölüme gönderirken de babam mıydın? Annem öldüğünde de babam mıydın? Beni evimden çıkarıp sırf Normanlar bu piçin, Wulfgar’ın burada olduğunu söylüyorlar diye İngiltere’nin yarısını geçirerek beni bu rezil ağıla getirirken de babam mıydın? Bugün kaza geçiren bendim, hayatım neredeyse son bulacaktı. Kızına karşılık bir kölenin yanında mı yer alıyorsun, yoksa bir kez olsun baba gibi davranacak mısın?”

Gwyneth sözlerine devam etmek için tekrar ağzını açtı ama Wulfgar’ın sesi kendisinininkini bastırdı.

“Gevezeliği bırak artık kadın!”

Gwyneth, Wulfgar’a döndü ve sert, delici bakışlarıyla karıştı.

“Nasıl davrandığına dikkat et!” diye emir verdi kızgın bir

tonla, ona doğru bir adım atmıştı. “Çok dikkat et, kardeşim. Bana piç dedin ki öyleyim ama bu benim seçimim değildi. Ve sevgili annenin ölümünden şikâyet ediyorsun. Bu da doğru, ama ne yapabilirsin? Bence o kendi yaptıkları sebebiyle erkenden öldü. Erkek kardeşim, Harold’ın cesur savaşçısı, savaş meydanında öldü. Kimse onu oraya yollamadı. Seçtiği yol yüzünden öldü. Peki ya ben, kardeşim? Benim tercih hakkım nerde? Sen! Erkek kardeşin! Annem! Baban! Hepiniz beni uzaklara yolladınız. Beni denizler ötesine yolladınız ki sizin iyi adınızı lekelemeyeyim ve size utanç getirmeyeyim. Gençtim ve hiç suçum yoktu, bir adamdan başkasını baba olarak görmemiş sıradan bir oğlandım.”

Bolsgar’a döndü.

“Ve diyorsunuz ki lordum, annem bir yanlış düzeltmeye çalışmıştı?” Soğuk soğuk güldü. “Bence o şirret bir eş gibi intikam derdindeydi, onun sözlerinden kim zarar gördü? Kendisi mi? Çok az. Kız kardeşim mi?” Ona doğru eğilip selam verdi. “Hiç zarar görmedi, çünkü annem onun en iyimiz olduğunu düşünüyordu. Erkek kardeşim? Asla, çünkü o favori çocuk haline geldi. Siz? Çok derin zarar gördünüz, çünkü bence biz gerçek bir baba-oğulduk. Ama siz kadınınızın onu ru için beni uzaklara yolladınız, beni benimle ilgilenmek için para alan o züppe ayyaşa yolladınız ki o da bu konuda cömert değildi.”

Çelik grisi gözler tekrar Gwyneth’e çevrildi.

“Aileme ne borçlu olduğuma dair bir daha bana nutuk çekmeye kalkma. Sana verilenleri şikâyet etmeden alacaksın, çünkü bu konuda bir sorumluluk hissetmiyorum. Benim zevklerimi açık açık eleştiriyorsun.” Elini Aislinn’e doğru uzattı. “Bu da benim meselem ve seni hiç ilgilendirmez, çünkü sen kabul etsen de etmesen de onunla olacağım. Fahişelerden ve piçlerden bahsederken dikkatli ol, çünkü ben kadın dövmeye karşı değilim. Pek çok kez bu açıdan kışkırtıldım ve bir gün bu arzuma boyun eğebilirim. Bu yüzden dikkatli ol.

“Şimdi, benden izinsiz aldığı at öldü ve ben güzel bir

ata saygı duyanlardanım, o at da iyi bir hayvandı. Hayvanın kötü huylu olduğunu söylemene gelince, bence at Aislinn ben geldiğimden beri onu süremediği için birazcık utanmıştı. Kendi ölümüne sebep olan ve neredeyse senin de ölme ne den olacak şeyin bu olduğunu düşünüyorum. Bu konunun peşini artık bırakacağız ve daha fazla mesnetsiz suçlama dinlemeyeceğim. Ayrıca, normalde kullandığından daha küçük bir elbise dolabına alışmanı öneririm. Senin bu tarz konularda edeceğin dırdırı dinlemeye ne sabrım ne de niyetim var. Eğer kendini istismar edilmiş hissediyorsan İngiltere kadınlarıyla konuş da onların kayıplarını ve çektikleri acıları dinle.”

Gwyneth’in kızgın ifadesini görmezden geldi ve salonun ortasına yürüdükten sonra tekrar dönüp baktı.

“Dükün emriyle yarın yola çıkmak zorundayım,” dedi Wulfgar. “Yolculuk uzun sürecek ve ne zaman döneceğimi bilmiyorum ama umarım buranın efendisinin ben olduğum fikrine, bu malikâneyi ve hayatımı istediğim gibi yöneteceğime alışmışsındır. Ben burada yokken buralardan Sweyn sorumlu olacak ve ona tam bir saygı göstereceksin. İhtiyacını karşılaması için para bırakacağım ama sen istediğinden değil, zaten ben buna niyet ettiğimden. Kadınların gevezeliğinden çok çabuk yoruluyorum, bu yüzden sabrımı daha fazla zorlamamamı istiyorum. Çekilebilirsin sevgili kardeşim ve eğer nedenini merak ediyorsan, bu odana gidip dinlenmekte serbest olduğu anlamına geliyor.”

Gwyneth’in sessizce dönüp, Aislinn’e bir bakış bile atmadan yanından merdivenleri uçarcasına çıkarak odasının kapısını ardından gürültüyle çarpana kadar bekledi. Aislinn yaşlı gözlerini ona yöneltti ve Wulfgar menekşe rengi derinliklerde keder gördü. Uzun bir an boyunca bakışları birbirinden ayrılmadı, sonra Aislinn’in dönüp merdivenleri çıkmasını ve kalçalarının nazik salınışını izledi.

Wulfgar üvey babasının bakışlarını üzerinde hissedip yaşlı şövalyeye döndü, azarlanmayı bekliyordu. Bunun yerine

Bolsgar'ın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belir-
di. Kafasını yavaşça sallayıp arkasına yaslandı, başını postlara
dayayıp bakışlarını ateşe dikti. Wulfgar'sa gözlerini kapının
hemen önünde duran Sweyn'e çevirdi. İskandinavyalı'nın
yüzü ifadesizdi ama yine de iki adam birbirlerinin düşünce-
lerini anlayabiliyordu. Bir an sonra Sweyn dönüp malikâne-
den çıktı.

Miğferi ve kalkanını alarak, Wulfgar merdivenlerden çıktı.
Sanki biri onu zorla yürütüyormuşçasına adımlarını ağır ağır
atıyordu. Aislinn'in atının kaybıyla derin bir üzüntü içinde
olduğunu biliyordu. Kızın öfke krizleriyle mücadele etme-
de başarılı olduğunu düşünüyordu ama peki ya acıları? Daha
güçlü veya kuvvetli olmak boşu boşuna ölen atının acısını
dindirmezdi. Olan biten yüzünden Wulfgar en çok kendini
suçluyordu. Tek sözle tüm bu olanları önceden önleyebilirdi
ama akli başka meselelerde, görevleri ve kendisinin yoklu-
ğunda bu toprakların nasıl korunacağındaydı.

Odasına girdi ve kapıyı yavaşça ardından kapattı. Aislinn
pencerenin yanında, panjura yaslanmış duruyordu. Gözyaş-
ları yanaklarında yollar oluşturmuş ve göğsüne dökülmüş-
lerdi. Bir süre onu izledi, sonra da zırhını, miğferini, kılıcını
ve kalkanını yerlerine koydu.

Wulfgar'a göre kimseyle bağı bulunmuyordu ve düşün-
celerini meşgul edecek bir kadına da ihtiyacı yoktu. Hayatını
sert ve hareketli yaşamıştı. Yaşamında bir eşe yer yoktu, hiç-
bir kadın da ona bu konuda boyun eğdirememişti. Şimdiyse,
hayatında böyle bir nezaketin olmayışının eksikliğini duyu-
yordu. Yas tutan bir kıza nasıl yaklaşılr ve duyduğu üzüntü
nasıl ifade edilir bilmiyordu. Daha önce hiç böyle bir şeye
mecbur kalmamıştı, hatta istememişti bile. Kadınlarla olan
ilişkileri kısa ve derinliksizdi, aynı kişiyle birden fazla gece
geçirdiği çok nadirdi. Onları temel bir ihtiyacını gidermek
için kullanırdı, sıkıldığında da bir açıklama bile yapmadan sa-
dece terk ederdi. Duyguları veya hisleri onun için bir anlam
taşımazdı. Ama Aislinn'in bu kaybına empati ve merhamet

duyuyordu, çünkü kendisi de çok sevdiği bir atını kaybederek bu acıyı yaşamıştı.

İçgüdüleri rehberlik ediyormuş gibi Aislinn'e doğru gitti ve onu kollarına aldı, gözü yaşlı hıçkırıklarını sert ve güçlü göğsünde dindirmeye çalıştı. Nazikçe, ıslanmış saçını yanaklarından çekti ve yüzündeki her bir gözyaşı damlasını öptü. Aislinn'in bu tepkisizliği onu memnun ederek şaşırtsa da ruh halindeki bu ani değişim kafasını karıştırdı. Ona sahip olduğundan beri, arzularına herhangi bir kölenin efendisine boyun eğdiği gibi ses çıkarmıyor, o dakikaların bir an önce bitmesi konusunda gerginleşiyordu. Ama öpücüklerine karşı mücadele eder, yapabildiğinde başını çevirir, kendisine zafer kazandığı hissini vermemek için elinden geleni yapardı. Şimdiyse bu kederi içinde, öpücüğünü neredeyse hevesle karşılamış, yumuşak dudakları yükselen heyecanı karşısında sıcak ve ıslak halde ayrılmıştı. Wulfgar'ın damarlarında akan kan ısındı, bir deniz fırtınası gibi güçlü ve düzensiz akıyorlardı. Aislinn'in tepkisi hakkında meraklanmayı bırakarak onu kollarına aldı ve yatağına taşıdı.

Kapalı panjurların arasından ince bir ay ışığı şeridi odaya dolduğunda, Aislinn kollarında sıcak, güvende ve korunaklı biçimde uyuyordu. Ama uykusu hafif olan Wulfgar, biraz önce yaşadığı dakikaları düşünerek ve buna herhangi bir mantıklı açıklama bulamayarak ay ışığını izledi.

Aislinn şafağın ilk ışıkları gözlerine eriştiğinde uyandı. Wulfgar'ın vücudunun leziz sıcaklığında yatıyordu ve başının altında kaslı omzunu hissediyordu.

Ah, benim güzel lordum, diye düşündü parmağını adamın yağdan hiç nasibini almadığı karnında gezdirerek. Sen benimsin ve senin bunun farkına varman yalnızca bir an meselesi.

Aislinn hem geçen geceyi düşleyerek, hem de o anın sıcaklığının tadına vararak gülümsedi. Onu daha iyi inceleyebilmek için dirseğine dayanıp kalktı, çehresinin yakışıklılığına hayran hayran bakarken birden adamın kolları ona

dolandı. Adamın uyuyor taklidi yaptığını anlayınca şaşırarak, nefesini tuttu ve kucaklayışı içinde çırpınmaya başladı. Wulfgar gözlerini açıp gülümsedi.

“Sevgilim, beni uyukundan uyandıracak kadar mı bana karşı arzulusun?”

Yüzü yanarak Aislinn onu itmeye çalıştı ama Wulfgar onu sımsıkı tutuyordu.

“Çok kendini beğenmişsiniz,” diyerek suçladı adamı.

“Öyle miyim Aislinn?” diye sordu ağzının ucuyla, gri gözleri parlarken. “Yoksa sen mi bana karşı tutku dolusun? Kalbinde benim için biraz sıcaklık taşıyor olsan gerek küçük cadalozum.”

Bu sözleri onu kıpkırmızı yaptı. “Bu bir yalan,” diye cevap verdi sertçe. “Hiçbir Sakson bir Norman’ı arzular mı?”

“Ah,” diye iç çekti adam itirazlarını görmezden gelerek. “Yolda beni bu kadar eğlendirecek bir kız bulmakta zorlanacağım ve bana karşı hisleri olan biriniyse hiç bulamayacağım demek.”

“Seni koca kafalı soytarı,” diye haykırdı Aislinn onu kendinden uzaklaştırmaya çalışarak. Adamın kolları etrafında sıkışmış, çıplak memelerini kendi göğsüne bastırıyor, bunun verdiği zevkle gülümsüyordu.

“Eğer seni de beraberimde götürebilseydim Aislinn, hiç sıkılmazdım. Ama ne yazık ki bu kadar narin biri savaş yolculuğuna dayanamaz ve ayrıca ben böylesi bir hazineyi aptalca bir oyunda riske atamam.

Elî başının arkasında dolaştı, kızın dudaklarını kendi ağzına bastırdı. Onu uzun uzun tutkuyla öptü, ağzı ısrarcılığıyla ateş gibi yanıyordu. Aislinn tekrar iradesinin zayıfladığını hissetti. Wulfgar, ağırlığı onu altında hapsedene kadar yatakta döndü fakat şu anda güç uygulamak için bir neden yoktu. Aislinn’in kanı damarlarında erimiş kurşun gibi dolaşıyor ve karnının derinliklerinde duyduğu titreyen acı, sadece adama daha çok taviz vermek istemesine yol açıyordu. Bu aynı boyun eğme arzusu, birkaç saat önce neredeyse kendi iradesiyle

adamın her itişine hevesle karşılık verdiğiindeki gibi vücudunu sarmaya başlamıştı. Fakat Wulfgar üstünden çekildiğinde hâlâ onun okşayışlarını arzuluyor ve açıklayamadığı bir hayal kırıklığı hissediyordu.

Geceki davranışından ötürü duyduğu utanç ve adamın bu sabahki alaycılığı tutkusuna ket vurdu. Norman onu kullanmış, sonra da kendisine karşı hisler beslediği gerekçesiyle onunla dalga geçmişti. Bu adamda hiç yumuşak bir yan yok muydu? Öpücükleri aklını başından alırken nasıl soğuk ve mesafeli hissedebilirdi ki? Gerçekten de bu adama âşık mı oluyordu?

Bu düşünce Aislinn'de soğuk düş etkisi yaptı. Zıpladı, elinden kurtulup yana doğru kaçtı, yatağın kenarına giderken adamı da yarı yarıya beraberinde taşıyordu.

“Ne oluyor?” diye çığlık attı Wulfgar ve onu geri çekmek için uzandı. Şimdi hevesli ve hazırdı ama delişmen kız yüzünden zihnini karışmıştı.

“Hayır!” diye haykırdı Aislinn ve kendini yataktan attı. Harekete geçmek için hazır duruyor, göğsü inip kalkıyor, bakır rengi saçları vahşice bedenine dolanıyordu. “Önce bana gülüyorsun, sonra da zevk almaya çalışıyorsun! Git de ihtiyacını ihtiyar bir fahişcede gider.”

“Aislinn!” diye bağırdı ve onun ardından atladı. Aislinn acı acı feryat etti ve ondan kaçtı, yatağı aralarına almıştı.

“Halkımla savaşımaya gidiyorsun ve seni güzel hatıralarla yollamamı bekliyorsun! Tanrım bana yardım et!”

Üzerine düşen gün ışığında büyüleyici görünüyordu Aislinn, ince bedeni günün ilk ışıklarıyla altın gibi parlıyordu. Wulfgar kovalamaktan vazgeçti ve ona keyifle bakarak büyük bir sandalyeye yaslandı. Aislinn küstahça baktı, adamın çıplaklığının, tutkusunun, gücünün farkındaydı ama gururunun bu son kalan parçasını kurtarmaya kararlıydı.

Yavaşça gülümsedi. “Ah sevgilim, buradan ayrılışımı zorlaştırıyorsun ama gitmek zorundayım. Ben William’ım şö-

valyelerinden biriyim.” Ölçülü bir adımla yaklaştığında Aislinn şüpheyle baktı, tekrar bir hamle yaparsa bu sefer yatağın öbür tarafına koşmaya hazırdı. “Görevimi ihmal etmemi mi istersin?”

“Görevin çok fazla İngiliz’in hayatını kaybetmesine yol açıyor. Bu ne zaman bitecek?”

Adam omuz silkti ve rahatça cevapladı. “İngiltere William’in önünde diz çöktüğü zaman.”

Hızlı bir hareketle uzanıp kızın kolunu kaptı, onu savunmasız yakalayarak kendine doğru çekti. Aislinn delice mücadele etti ama ne çare, adamın kolları onu sınıksı sarmıştı. Wulfgar mücadelesine güldü, bundan çok zevk aldığı belli oluyordu ve Aislinn hayal kırıklığı içinde inleyerek hareket etmeyi bırakıp kaskatı durdu, öbür türlü davranmanın yalnızca onun tutkusunu artıracağının farkına varmıştı.

“Görüyorsun Aislinn, malikânenin lordunun dediği olur, kölesinin değil.”

Aislinn öpücüğü altında boğuk, kızgın bir ses çıkardı ve kendini onun yakıcı dudaklarının heyecanına bırakmadı. Onun yerine kendine buz gibi, sert tuttu. Bir süre sonra Wulfgar geri çekildi ve gözlerindeki alaycılığı gördü.

“Bir defalığına Wulfgar, Norman şövalyem,” diye soludu, dudaklarına yansımayan ateş menekşe gözlerinden etrafa yayılıyordu, “kölenin istediği olacak.”

Adamın elleri üstünden düşerken Aislinn dans edercesine uzaklaştı ve reverans yaptı. Gözleriyle lordu baştan aşağı süzdü ve tutkularının henüz dinmemiş olduğunu anladı.

“Giyinsenize lordum. Bu zamanlar en sağlam adamı bile soğuktan titretir.”

Bir post kaparak üzerine tuttu, sonra da sırtarak afacan afacan baktı. Alçak sesli bir kahkahayla dönüp ocağa gitti, hâlâ sıcak olan kömürlerin üzerine odunlar yerleştirdi. Ocağa üfledi ama küller uçuşup gözlerine dolunca hemen çekildi ve Wulfgar’ın keyifli kıkırtıları odayı doldururken oturup kı-

zarmış gözlerini ovuşturdu. Onun neşelenmesine surat astı ve adam giyinmek için ocağın yanına gelince kancaya asılı su dolu güğümü ateşin üstüne koydu.

Su kaynakdı, adamın kılıcının ve kemerinin asılı olduğu yere gidip kınındaki bıçağını buldu ve onu alarak şöminenin taşı üzerinde bilemeye başladı. Wulfgar davranışlarından meraka düşerek kaşını kaldırdı.

“Benim tenim seninkinden çok daha narin Wulfgar,” diye açıkladı. “Eğer tıraşlı olman gerekiyorsa bunu tam anlamıyla yapacaksın. Çenendeki kıllar canımı çok yakıyor ve bu tıraşın kendi halkıma başarıyla yapıldığını gördükten sonra, bu iyiliğinin karşılığını ödememe izin verirsin diye düşündüm.”

Wulfgar onun elbisesinin üstünde duran küçük hançerine baktı ve bir gün önceki düşüncelerini hatırladı. Ölümü şimdi, gidip kızın halkına karşı savaşmadan hemen önce mi gelecekti? Ona boşu boşuna can alanın kendisi olmadığını söylemeli miydi? Tanrı aşkına, gerçeği şimdi öğrenecekti. Başını salladı.

“Belki elin pek çok kişiden daha narindir Aislinn,” diye cevap verdi. Bir kumaş parçası alıp suya batırdı. Sudan çıkartıp burduktan sonra buharı çıksın diye salladı ve bir sandalyeye oturarak kumaşı yüzüne sardı.

“Ah, Wulfgar, ne baştan çıkarıcı bir haldesin,” diyerek espri yaptı Aislinn. “Bundan bir ay önce bir Norman boğazı önümde böyle açıkça duruyor olsaydı...”

Kalktı ve bıçağı elleyerek adamın karşısında dikildi. Wulfgar kumaş kaldırdı ve kaşını kaldırırken gözleri buluştu. Aislinn’in ağzı gerilmiş şeytanca gülümsüyordu, başını sallayarak uzun saçını savurdu. Ses tonu doğal bir hale bürünmüştü.

“Ama bir sonraki efendimin nasıl olacağından korkmasam, daha fazla baştan çıkabilirdim.”

Bu söze karşılık Wulfgar iri elini kalçasına vurdu, bu da küçük bir çılgık atıp daha da heveslenmesine yol açtı. Adamın çenesindeki tüm tüyler bitene kadar iyi bileylemiş bi-

çağı ileri geri sürttü. İşini bitirdiğinde eliyle yüzünü ovaladı ve Aislinn'in bir kez bile kendisini kesmemesine hayret etti.

"Bir şövalyenin sahip olabileceği en mükemmel yaver." Postun altına uzandı ve kızı kucağına çekti. Boğuk boğuk mırıldanırken gözlerini onun gözlerinin derinliklerine dikmişti. "Unutma, benimsin Aislinn ve seni paylaşmayacağım."

"Bana değer veriyor musunuz yani lordum?" diye mırıldandı Aislinn usulca, parmağını hafifçe çenesindeki yara izinde gezdirerek.

Wulfgar sorusuna cevap vermemeyi tercih etti. "Unutma."

Elle tutulabilir bir açlıkla kızı kendine çekip öptü, bu defa sahip olduğunu bildiği sıcaklığı ve tutkuyu da tadıyordu.

Sabah soğuk ve yağışlıydı, canlı bir rüzgâr yağmuru tepeler boyunca sürükleyerek malikânedeki her çatlaktan içeri süzüyordu. Soğuk rüzgâr esintileri dış kapıların altından giriyor, berberinde su damlaları taşıyıp malikâneye dondurucu bir hava getiriyordu. Aislinn yün şalına daha da sarındı ve Sweyn'le Bolsgar'ın oturduğu ateşin yanına giderken donmuş parmaklarla bir parça ekmek aldı. Yeni yakılmış ateş sandalyesinin yanındaki bir tabureye oturdu. Wulfgar gittiğinden beri Bolsgar'a karşı muhabbeti artmıştı, çünkü adam ona kendi babasını hatırlatıyordu. Gwyneth'in sert alaylarına karşı yumuşatıcı bir etkisi vardı ve kızı ortalıktayken yaşamayı tahammül edilir kılıyordu.

Aislinn malikâneyi veya hizmetkârları ilgilendiren konularda çoğunlukla ona danışmaya başlamıştı, onun bu konulardaki bilgeliğinin yıllardır süre gelen tecrübesinden kaynaklandığının farkındaydı. Sweyn de çoğu kez ona fikrini sormaya geliyor ve Wulfgar'ın hâlâ meşru bir oğul sayılırken yaşanan olaylara dair bir-iki kadeh eşliğinde sohbet etmeden gitmiyordu. Onlar bu nostaljik havaya girdiklerinde Aislinn sessizce oturup, onlar Wulfgar'ın gençliğinden sevgiyle bahsedip marifetlerini överken onları dinlerdi. Tavırları öyle gurur doluydu ki ikisinin de onun babası olmamasına şaşırırdı.

Bazen de Sweyn, Wulfgar'la ikisinin paralı asker olarak giriştiği maceraları anlatırdı. Bolsgar gözle görülebilir bir he-

vesle onu dinlerdi. Wulfgar çok genç yaşında de Sward ailesinden ayrılmıştı, o zamandan beri o ve Sweyn yaşamlarını para karşılığı savaşıarak kazanır olmuşlardı. Ünleri öyle yayılmıştı ki ücretleri çok yüksekti ve hiç boş kalmıyorlardı. Bu vakitlerde düğ, Wulfgar'ın kılıç ve mızraktaki hünerini duymuş ve bu ikisini kendisine katılmak üzere Fransa'ya davet etmişti. Daha ilk tanıştıkları anda, Wulfgar hiç gocunmadan bir piç olduğunu söylemiş ve şövalyeye soylu adam arasında arkadaşlık başlamıştı. Bu açık sözlülük William'ın onu kuvvetlerine katılması ve kendisine bağlılık yemini etmesi için ısrar etmesine yol açmıştı. Bu mesele çok çabuk hallolmuştu, çünkü William ikna edici bir adamdı ve Wulfgar onun saygıdeğer biri olduğunu anlamıştı. Şu anda 33 yaşında olan Wulfgar, uzun yıllar boyunca düğle beraber savaşmış ve sadakatini ona ispatlamıştı.

Şimdi İskandinavyalıya ve yaşlı adama bakıyor ve Gwyneth orada olsa onlara vakitlerini ziyan ettiklerine dair laf sokacağını düşünüyordu. Ekmeğini çiğnerken Aislinn, Wulfgar'ın kız kardeşi hakkında düşüncelere daldı. O babasından ve erkek kardeşinden ne kadar da farklıydı. Wulfgar belki daha karşı tepeyi aşmadan Gwyneth hemen malikânenin hanımı havasına girmişti. Hizmetkârlara yalnızca kendisine hizmet etmesi gereken alçak, iğrenç yaratıklarımş gibi muamele ediyordu. İşlerini bölmekten hiç geri kalmıyor ve onları önemsiz işlere yolluyordu. Hizmetkârların onun emrettiği bir işi yapmadan önce gidip Aislinn'e veya Sweyn'e danışmaları onu tam manasıyla çileden çıkarıyordu. Kilerin de kontrolünü eline almıştı ve sanki her zerre buğdayın parası kendi değerli cebinden çıkıyormuş gibi azar azar dağıtıyordu. Etin porsiyonlarını ölçüyor ve eğer bir parçası kemiğin üstünde kalırsa yüksek sesle azarlıyordu. Gelip masanın önünde kırıntılar için bekleyen zavallı hizmetkârları görmezden geliyordu. Bolsgar ve Sweyn onun pintiliğine karşı üçkâğıt çevirip onları izleyen hizmetkârlara et dağıtmayı oyun haline getirmişti. Bunu fark eden Gwyneth onların bu ihanetini

kalbinin derinliklerinde hissedip ve onların bu müsrifliklerine ateş püskürmüştü.

Sabahın huzuru, malikânenin sessizliğini bıçak gibi yırtan bir çılgınlıkla aniden bozuldu. Aislinn annesi merdivenlerden kollarını sallayarak koşarak inerken ayağa kalktı, yaşlı kadın cehennem zebanilerini bu şeytanın kızını götürmeleri için çağırıyordu. Aislinn şaşkınlıkla Maida'ya baktı, annesinin aklın sınırlarını aşıp deliliğe tam manasıyla teslim olduğuna neredeyse inanmıştı. Maida kızının eteklerinin arkasına saklanırken, Gwyneth dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümsemeyle merdivenlerin başına gelmişti. Aislinn, Gwyneth tembel tembel merdivenlerden inip yanlarına gelirken onu izledi.

“Annemi benden bir şeyler çalarken yakaladım,” diye suçladı Gwyneth. “Malikânede sadece hizmetkârlarla değil, hırsızlarla da kalmak zorundayız sanırım. Wulfgar bunu öğrenecek. Bundan emin ol.”

“Yalan! Hepsi yalan!” diye tiz sesle haykırdı Maida. Aislinn’in dikkatini çekmek için ellerini kaldırdı. “Örümcek yumurtalarım! Sülüklerim! Onlar benimdi! Yahudilerden satın almıştım. Şimdi hepsi gitti.” Gwyneth’e kötü bir bakış attı. “Onun odasına bunları bulmak için girmeye kalkışmıştım.”

“Yalan mı?” diyerek soluk aldı genç kız öfkeyle. “Onu odamı karıştırırken buldum ve şimdi hırsız ben miyim? Bu kadın delirmiş!”

“Annem, Ragnor ve adamlarının elinden çok acı çekti,” diye açıkladı Aislinn. “Bahsettiği şeyler hepimizin iyileşmesine yardımcı olacak şeyler. Onlara çok değer verirdi.”

“Onları attım,” dedi Gwyneth gururla. “Evet, onları ben attım. Oyun malzemelerini bu malikânenin dışında tutsun. Hiçbirinin odamda olmasını istemiyorum.”

“Gwyneth!” dedi sertçe Bolsgar, çok canı sıkılmıştı. “Bu şekilde davranmaya hakkın yok. Burada bir misafirsin ve Wulfgar’ın kurallarına uymak zorundasın.”

“Hakkım yok mu?” diye patladı Gwyneth öfkeyle. “Bu-

rada, bu malikânenin lordunun akrabası olarak yalnızca ben varım. Kim benim hakkımı inkâr edebilir?” Solgun mavi gözleri parlayıp onlara ‘cesaretin varsa sorgula’ der gibi baktı. “Wulfgar yokken onun mülküne göz kulak oluyorum.”

Bolsgar alayla homurdandı. “Benimkine sahip çıktığın gibi mi? Yiyecek sana aitmiş gibi üstüne yatıyorsun. Wulfgar sana para bıraktı ama sen yalnızca çok azını harcadın, gerisini tutuyorsun. Şu vakte kadar bildiğim kadarıyla kimsenin mülküne göz kulak olmamıştın.”

“Onları senin müsrifliğinden uzakta tutuyorum,” diye cevap verdi kız sertçe. “Altınlarımızı saçtığın gibi onu da har vurup harman savurursun. Silahlar! Adamlar! Atlar! Sana ne faydası oldu? Biraz para saklamış olsaydın yiyecek ve yatacak yer için yalvarmamıza gerek kalmazdı.”

Yaşlı adam ateşe doğru homurdandı. “Her şeyin en iyisini isteyen iki dırdırcı kadınla yaşamıyor muydum? Kardeşine daha çok adam yollayabilseydim, burada olmamıza gerek kal-mayabilirdi.”

“Tabii zavallı annemle beni suçla. Bir elbise alman için bile sana yalvarmamız gerekirdi. Üstümdekine bak da bizi ne kadar iyi geçindirdiğini gör,” diye söylendi Gwyneth sertçe. “Ama şimdi buradayım ve Wulfgar’ın tek akrabasıyım. Kan bağından kaynaklı hakkım var ve bu Saksonlar’ın onun cömertliğini istismar etmesine izin vermeyeceğim.”

“Kan bağından kaynaklı hiçbir hak yok.” Sweyn tartışmaya girerken oldukça açık sözlüydü. “Evden kovulduğunda anneniz de onu oğlu olarak sahiplenmedi. Böylece akrabalık bağını da inkâr etmiş oldu.”

“Dilini tut seni yağcı dalkavuk!” diyerek Viking’e parladı Gwyneth. “Wulfgar’ın zırhını parlatıyor ve o uyurken kapısında bekliyorsun. Senin burada sözün geçmez, benim sözüm geçer. Ve bu, şu kadın artığını da bu malikâneden uzak tutacak!”

“Aaa!” diye inledi Maida. “Kendi malikânemde bile odamı hırsızlardan emniyette tutamıyorum.”

“Senin malikânen mi!” dedi Gwyneth, alayla gülüyordu. “William’ın talimatlarıyla sen bu evden atıldın.”

Aislinn’in öfkesi tepesine çıktı. “Wulfgar’ın emriyle burada oturuyoruz ve odalarımız var!”

Gwyneth karşılık vermede gecikmedi. “Burada hizmet-kârsınız! En alçak cinsinden! Sahip olduğunuz bir şey olamaz!” Parmağını Maida’ya doğru salladı. “Sen, seni acınacak kocakarı, hâlâ hanımı senmişsin gibi bu malikânede kurumla dolaşıyorsun, hâlbuki bir köleden başka bir şey değilsin. Buna izin vermeyeceğim.”

“Hayır! Burada Wulfgar’ın emriyle kalıyor.” Aislinn haykırdı, annesine yöneltilen bu anlamsız saldırı tepesinin atmasına sebep olmuştu. “Kardeşin, Ragnor onu buradan atmaya kalktığında bile o düzenbaza engel olmuştu.”

Diğer kadının dudakları küçümsemeyle kıvrıldı. “Soylu bir Norman şövalyesini o iğrenç Sakson hakaretleriyle anma!” Tekrar Maida’ya döndü. “Neye dayanarak bu malikânede bir hak iddia edebilirsin? Kızın lordla yattığı için mi?” Alayla kıkırdadı. “Bunun sana Norman hakları tanıdığını mı sanıyorsun kocakarı? Lord karısıyla dönüp değerli kızını adamlarına attığında ne diyeceksin? O zaman ne hakkın olacak? Bir fahişenin annesinin hakları mı? Bu sana bu topraklarda kalma hakkı bile tanımaz. Evet! Buradan, gözümün önünden git. Kemikli gövdeni sokacak bir ağıl bul ve bu malikânenen defol! Çık git!”

“Hayır!” diye haykırdı Aislinn. “Bunu yapamazsın! Wulfgar bizzat kendisi o odayı ona verdi. Onun emrine karşı mı geliyorsun?”

“Hiçbir emre karşı gelmiyorum,” dedi Gwyneth. “Sadece onun iyiliğini gözetiyorum.”

“Aislinn.” Ses öyle alçaktı ki ancak annesi elbisesini çekiş-tirince fark etti. “Yapma. Azıcık eşyayı alıp gideceğim.”

Konuşurken Maida’nın gözleri yaşlarla doluydu ve yüzü hissettiği karmaşık duygulardan allak bullak olmuştu. Aislinn konuşmak için ağzını açtığı anda yaşlı kadın olmaz derce-

sine başını salladı ve merdivenlere doğru gidip yavaşça çıktı, ince omuzları yenilgiyle düşmüştü. Aislinn sessiz bir öfkeyle ve yumruklarını sıkarak Gwyneth'e baktı.

"Öyle zamanlar oluyor ki Gwyneth," diye belirtti Bolsgar yavaşça, "midemi bulandırıyor sun."

Kızı zaferle gülümsedi. "Onun ayrılışına neden hayıflanıyorsun anlamıyorum baba. Şu kocakarı çaputları ve çarpık yüzüyle bu malikâneyi yeterince kirletti."

Yaşlı adam kızına sırtını döndü ve yanan ateşe gözünü dikti. Aislinn, Gwyneth yürüyüp Wulfgar'ın sandalyesine oturarak Hlynn'in oraya bıraktığı bir tepsi koyun etini zarafetle yemeğe başlایana kadar kadına dik dik baktı.

Maida sırtında yırtık pırtık bir post ve kolunun altında ufak bir çıkınla merdivenlerden indi. Kapının önünde durarak kızına yalvaran bir bakış attı. Aislinn şalını soğuga ve yağmura karşı iyice sarınıp annesini takip etti. Kuzey rüzgârı üstünkörü örtünmüş bedenlerini okşarken titrediler ve dondurucu bir sis saçlarını ıslattı.

"Şimdi nereye gideceğim Aislinn?" diye ağladı Maida, avluyu geçerlerken ellerini birbirine kenetlemişti. "Wulfgar dönmeden buralardan gidip çok uzaklarda bir yer bulamaz mıyız?"

"Olmaz." Aislinn başını salladı. Gwyneth'in saçlarını yolup öfkesini açığa vurmak isterken sakince konuşmakta güçlük yaşıyordu. "Olmaz anne. Eğer biz gidersek insanlar acı çekecek ve yaralarını saracak kimse olmayacak. Onları Gwyneth'in merhametsizliğine terk edemem. Hem zaten ülkede savaş var. İki kadının ortada dolaşması için iyi bir zaman değil."

"Eğer Wulfgar karısıyla dönerse bizi buradan atacaktır," diyerek ısrar etti Maida. "Hem şimdi gitsek yine aynı durumda olmuş oluruz."

Aislinn, Wulfgar'ın kollarında geçirdiği dün geceyi düşünüyormuş gibi gözlerini ufka dikti. Ellerini neredeyse gene üstünde hissediyordu; okşuyor, dokunuyor, her hü-

resi onun için ıglık atana kadar gezinmeye devam ediyordu. Bakışları yumuşadı ve görüşü bulanıklaştı. Oyunlarının basit bir hatırası bile göğüslerinin ve uyluğunun alev almasına sebep olmuş ve içinde bir açlık uyanmıştı. Gerçekten o kendisine mi aitti yoksa adam yanında yeni bir kadınla döndüğünde bir kenara mı atılacaktı? Wulfgar'ın başka bir kadını tutkuyla kollarında tuttuğu görüntüsü bir an için gözlerinin önünde belirdi ve genç bedenini sarmalayan heyecan bir öfke dalgasıyla paramparça oldu. Onu arzulayan ve babasına onunla evlenmek için yalvaran onca adamın içinden sıyrılarak kadınlardan nefret eden ve onlara güvenmeyen birinin metresi olmuştu. Neredeyse kahkaha atacaktı. Kendisini isteyenlere kibirle yaklaşp, kendisini bir eldiveni unuttuğu gibi unutacağını açıkça söyleyen yabancı bir Norman'a köle olmak ne büyük ironiydi. Ama yine de bir eldivenin bile bir işlevi vardı. Aislinn bunu düşünerek sakinleşti. Küçük bir tebessüm dudaklarına yerleşti ve yeni bir kendine güven içinde kök saldı. Yatağını doldurmak için bir fahişeyle dönecek bile olsa, kendisini böyle kolayca unutabilecek miydi? Geçen gece beraberce çok zevk almışlardı. Tecrübesizliğine rağmen Aislinn bunun farkındaydı. Bu yüzden kontrolsüz bir kadın gibi sürekli onun hayalini kurup durmamalıydı.

Boş bir köy evine giden dar bir sokağa saptı, Erland'ın yanında Ragnor'a karşı savaşp hayatlarını kaybeden bir baba ve oğla aitti burası. Ama Miada, Aislinn onun kolunu tutup kulübeye doğru götürünce korkuyla geri çekildi.

"Hayaletler! Hayaletlerden korkarım!" diyerek ıglık attı. "Burada tek başımayken bana neler yaparlar? Beni götürüp zarar verirler! Biliyorum!"

"Hayır," dedi Aislinn annesinin korkularını yatıştırarak. "Burada dostlarımız yaşadı. Erland'ın dul eşine kötölük yapmak için dönmezler."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diyerek söylendi Maida. Çocuksu bir güvenle, köy evine yürüten Aislinn'i takip etti. Terk edilmiş ev, bataklığa doğru uzanan küçük bir ağaçlığın

yakınında, diğer kasaba evlerinin uzağındaydı. Aislinn çökmek üzereymiş gibi görünen kapıyı sonuna kadar açtı ve evin tozlu, kötü kokan havasından dolayı hafifçe öksürdü.

“Görüyor musun anne.” İçeriye işaret etti. “Burası sağlam bir ev ve yalnızca onu çekip çevirecek, bir yuva haline sokacak birine ihtiyacı var.”

Evin içi kasvetliydi ve Aislinn kendi şüphelerini yatıştırmakta zorluk çekiyordu ama yine de neşeli tavrını sürdürdü. İki küçük pencerenin üstüne yağlanmış deriler çekilmişti ki onlar da soğuk kış rüzgârından ziyade ışığa engel oluyorlardı ve her adım yerdeki samanla karışık tozun havaya yükselmesine neden oluyordu. Bir duvara yapışık derme çatma bir şömine vardı ve çürümüş çarşafı olan sağlam meşe bir yatak diğer duvara dayalıydı. Şöminenin yanında demir bir masa, onun yanında da kabaca yontulmuş bir sandalye vardı. Maida bu sandalyeye kederli bir umutsuzlukla çöküp ileri geri sallanarak alçak sesle bir ağıt yakmaya başlamıştı.

Aislinn de annesinin duyduğu endişeyi hissediyordu. Yorgunca kapının yanına gidip dikildi ve eşiğe dayanıp iç karartıcı günü izlemeye başladı. Annesinin tekrar malikâneye alınıp Wulfgar'ın ona verdiği odaya yerleşebilmesi için Gwyneth'le nasıl bir mücadeleye girişmesi gerektiğinin farkındaydı. Sanki bir şeytan Gwyneth'i ele geçirmiş de onu kibir ve kıskançlıkla kamçılararak kinle dolmasına neden oluyordu.

Aislinn iç çekti ve başını sallayarak kollarını sıvadı, bu pis yeri yaşanacak bir hale getirmek için bir şeyler yapmak zorunda olduğunun farkındaydı. Şöminenin üstündeki dar rafta bir çakmak taşı parçası buldu, biraz sonra titrek alevler odadaki kasveti ve soğuğu kovuyorlardı. Tahta askılardan kirli iç çamaşırlarını topladı, bunlar büyük ihtimalle talihsiz adamlar tarafından fırlatılmışlardı, eski yün ve deri elbiselerle beraber onlarla aç gözlülükle bekleyen ateşi besledi, ateş şüphesiz elbiselerin üstündeki bol miktarda haşaratla birlikte onları çabucak tüketti. Tahta bebek karyolasından çıkardığı çarşafın iğrenç kokusuyla burnunu kıvırdı. Normanlar'ın

yaklaştığı haberi kulelerden duyurulduğunda ortaya bırakılan tahta kapların dibindeki yemek artıkları kuruyup, kaya sertliğine ulaşmıştı. Aislinn kalıntıları kazırken Gerford'u ve oğlunu düşündü. Çoğu aile yemeklerini küflenmiş ekmekten yapılan yayık tabaklarda yese de o ikisi kendilerine tahtadan aletler yapacak kadar yeteneklilerdi. Onların zanaatı Darkenwald'da iz bırakmıştı; hünerlerini alet, kap, kacak ve başka faydalı şeyler yaparak gösterirlerdi. Şimdi annesi bu ufak lüksten faydalanabilirdi, her ne kadar alıştığı diğer rahatlıkları burada bulamayacak olsa da.

Tüm bu vakit boyunca Aislinn, sandalyede ileri geri sallanarak sözsüz şarkısını mırıldanan annesi için çalıştı. Kadın etrafındaki her şeyden bihaber duruyordu. Kapı Aislinn'i yerinden zıplatarak açıldığında bile sandalyesinden kımıldamadı. Kerwick ve Ham, kolları battaniye ve eşya dolu olarak kapıda belirmişlerdi.

"Bunların işine yarayacağını düşündük," dedi Kerwick. "Gwyneth bize odayı kendi kullanımı için temizlememizi söylediği zaman odasından aldık. Eğer annene hırsız diyorlarsa, varsın bize de desinler."

Aislinn onları içeri alıp kapıyı kapadı. "Tamam, öyleyse hepimize hırsız demeleri lazım, çünkü onu üşümüş ve aç görmek istemiyorum."

Kerwick fakirhaneye bir göz gezdirdi. "Thomas şimdi Normanlar için çadırlar ve şilteler yapıyor. Verebileceği birkaç paspas var mı sorayım."

"Ona buraya gelip kapıya yeni menteşeler takmasını da söyler misin?" diye sordu Aislinn. "Kapının hayvanları dışarıda tutamayacağından korkuyorum."

Kerwick uzun uzun baktı. "Burada annenle beraber mi kalacaksın?" Endişelenmiş gibi duruyordu. "Bu pek akıllıca olmaz Aislinn. Akılsız hayvanlardan ziyade Ragnor gibi aşagılık yaratıklardan ve diğer Normanlar'dan sakınmak gerek. Annenin deli olduğunu düşündüklerinden ona bir şey yapmayabilirler fakat sana..."

Aislinn döndü ve zemine taze saman dökmekte olan Ham'e baktı. "Şüphesiz Sweyn'in geceleri benim kapımda uyuduğunu bilmiyorsun. Lordu gibi o da kadınlara pek az güveniyor. Buraya gelmeme müsaade etmez."

Kerwick rahat bir nefes aldı. "Bu iyi, senin burada olduğunu bilirim rahat edemezdim ve seni korumaya kalksam da Wulfgar en kötüsünü düşüneceğinden beni ibret olsun diye en uzun ağacın tepesine asardı."

"Evet," diye mırıldandı Aislinn. "Kadınlara hain olduklarını düşünüyor."

Kerwick'in mavi gözleri bir an için üstünde sabitlendi, sonra gene perişan bir şekilde iç geçirdi. "Burada olduğum Viking'in kulağına ulaşmadan gitmeliyim. Wulfgar'ın boş yere bu basit görüşme için gerilmesini istemem."

Kerwick ve Ham ayrıldılar, Aislinn de annesinin korkularını gidermek ve kulübeyi biraz yola sokmak için tekrar çalışmaya başladı. Thomas kucığında kaba ketenden düzgün bir şilteyle gelip onu gülererek önüne bıraktığında ikinci olmuştu. Eskisinin yerine sermek için onu yerden aldı, kurumuş yonca ve çimen kokusu alınca kaşlarını kaldırdı.

"Evet leydim," diye kıkırdadı eski yardımcısı. "Şiltenin içini biraz doldurmak için geçerken ambara uğradım ve bir Norman kocakarısı bu gece aç yatacak."

İkisi beraberce ot yatağı, Aislinn'in postlar ve battaniyelerle annesi için hazırladığı rahat sıcak yatağa serdiler. Thomas kapıyı onarana kadar orada kaldı, menteşe niyetine kullanılan yağlı derileri değiştirip kapının tam yerine oturmasını ve içerden rahatça sürgülenebilmesini sağladı.

Aislinn kulübenin rahatlığına onaylar gözlerle bakarken, karanlık hızla Darkenwald'a çöküyordu. Aislinn kulübeden ayrılıp yiyecek bir şeyler bulmak için malikâneye gittiğinde, annesi yemeğini yemiş ve yatağında uyumuştur. Sadece sabahleyin yediği ekmekle durduğu için çok açtı.

Ham, Sweyn'in o öğleden sonra avladığı keklikleri temizliyordu ve Aislinn içeri girdiğinde oğlan hemen işin başından

kalktı. Gwyneth ocağın önünde el işiyle rahatça oturuyor, Bolsgar'sa kısa bir dalı tembelce yontuyordu.

“Leydim,” diye gülümsedi oğlan. “Size biraz yemek sakladım. Hemen getiriyorum.”

Gwyneth gergefinden başını kaldırdı. “Geç gelenler bir sonraki yemeğe kadar açlıklarına dayanmalılar.” Buyurgan sesi başka bir ilmek atarken herkes tarafından rahatça duyuluyordu. “Dakiklik değerli bir erdemdir Aislinn, bunu iyi öğreneceksin.”

Aislinn ona arkasını döndü ve Gwyneth'i umursamayarak doğrudan Ham'e konuştu. “Açlıktan ölüyorum Ham, yemek yiyeceğim. Yiyeceği getir.”

Başını sallayıp gülümseyerek Ham kızın emrini yerine getirmek için koştu, Aislinn de lord masasındaki her zamanki yerine gitti ve Gwyneth'in gözlerine sakince baktı.

Gwyneth'in dudakları alayla bükülmüştü. “Kardeşimin karısı değilsin. Her ne kadar onun fahişesi olarak biraz emniyet kazandıysan da burada köleden başka bir şey değilsin, bu yüzden büyük biriymişsin havalarına girme.”

Aislinn cevap veremeden Ham onu dirseğiyle dürttü ve kız da dikkatini ona yöneltti. Oğlan önüne iki kişinin doyabileceği kadar yemek koymuştu. Aislinn şükranla gülümsedi ve yemeği kabul etti.

“Pek çok Sakson kadını Normanlar'ın eline düşerken senin düşmemen ne kadar tuhaf Gwyneth,” dedi Aislinn derin düşünüyormuş gibi yaparak, sonra gözleriyle onu baştan aşağı süzdü. “Ama belki de o kadar da tuhaf değildir.”

Hiç beklemediği bu sözle öfkelenen Gwyneth'i önemsemeyerek dikkatini yemeğine verdi. Bolsgar'dan bir kıkırtı yükseldi ve Gwyneth de hemen ayağa kalktı. Öfkeyle dolup taşarak babasına sayıp sövmeye başladı.

“Elbette kendi akrabana karşı bu Sakson domuzunun yanında yer alıyorsun. Dük William seni ait olduğun çukura göndermeli.”

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde hışımla merdiven-

lerden yukarı koştı ve yeni edindiği, Maida'nın o sabah boşalttığı odanın kapısını gürültüyle çarptı.

Geceler gittikçe uzuyor ve geriye kalan gündüzler de soğuk ve karlı oluyordu. Çıplak ağaçlar dallarıyla soğuk havayı dövüyor ve kuzey rüzgârı toprakları yalayıp geçtiğinde acıyla iç çekiyorlardı. Rüzgârlar dindiğinde bataklıktan sis yükselip şehri içine çekiyor, ince buzlar birikintilerin çevresinde halalanıyorlardı. Sisli yağmurlar giderek incecik ıslak karlara dönüşmeye başladılar ki bunlar da köy yollarını bileğe kadar gelen donmuş çamura çevirdi. Ayı, kurt ve tilki postları insanların değişmez elbiseleri olmuştu. Malikâne yoğunluktan dolayı kokuyor ve tabakçılar, yeni kürkler istendikçe rüzgâra kötü kokular salıyorlardı. Aislinn, Maida'nın küçük kulübede rahat etmesini garantiye almıştı. Fazladan kürkler yollamıştı ve Kerwick de ocak için her gün odun taşıyordu. Annesini ziyaret edip nasıl olduğuna bakmak Aislinn için günlük uğraş haline gelmişti ve dahası malikâneye dönerken de yolda durup insanları iyileştiriyordu. Kızının tüm dikkatine rağmen Maida insanlardan her geçen gün daha çok uzaklaşıyor ve giderek tekrar bir acuzeye dönüyordu. Aislinn, annesinin geceleri ruhlara nasıl şarkı söyler gibi konuştuğuyla ilgili söylentiler duymaya başlamıştı, bazen çocukluğundan tanıdığı çoktan ölmüş kişilere cevap veriyormuş gibiydi, bazense kocası hâlâ hayattaymış ve onunla kulübeyi paylaşıyormuş gibi konuşuyordu. Gwyneth duyduğu her rivayetle kadını kışkırtıyor ve Aislinn ortalarda yokken kulübenin hayaletli olduğuna dair sinsi imalarda bulunuyordu. Her şeyi Maida'ya anlatıyor ama sanki kasaba halkı kötü niyetliymiş ve kadından nefret ediyormuş gibi sözleri çarpıtıyordu. Maida bunalıma daha da fazla saplanıyor ve Aislinn annesinin her geçen gün gerçekten biraz daha uzaklaştığını fark ediyordu. Yaşlı kadın karmakarışık olmuş zihnini Normanlar'ı İngiliz topraklarından sürececek gizemli bir iksir hazırlamaya yoruyordu. Aislinn annesiyle tartışmanın veya onu çabalarının sonuçsuz kalacağını göstermenin bir işe yaramayacağını bilincindeydi.

Köpüren gri bulutların birbiri ardına dondurucu yağmurlar akıttığı ve ağır karların düzensiz rüzgârlara dönüşüp pencerelere çarptığı fırtınalı bir gündü. Ham kızarmış yanaklarını örtmüş ve sırtını kör eden rüzgâra dönmüştü, iyi geçen avlanma sezonuna ve beraberinde getirdiği postlara şükran doluydu. Şimdi omuzlarında bir post ve bacaklarında da esnek ceylan derisi vardı, geniş bir kurt derisi de kaba bir tunik olacak şekilde dikilmiş, yetersiz ısıyı vücuduna yakın tutuyordu. Postun altında Ham, Aislinn'in onu annesine göndererek getirmesini istediği ilacı taşıyordu. Aceleyle ilerlerken, bir kulübenin sundurmasının altında nefeslenmek için durdu.

“Hey! Oradaki! Ham!”

İsmi söylendiğinde dönüp baktı ve Gwyneth'i malikânenin kapısında, uzun bir pelerine sarınmış halde gördü.

“Buraya gel! Çabuk!” Kadın buyurgan bir tavırla ona işaret etti, Ham de onun yanına gitti.

“Odam için biraz daha odun getir,” diye emir verdi karşısında dikilirken. “Ateş giderek azalıyor ve bu lanet kaya yığını da dondurucu bir rüzgârla sarılmış durumda.”

“Affınızı rica ederim leydim.” Ham kibarca önünde eğildi. “Ama hanımım tarafımdan acil bir işle görevlendirildim ve onu yerine getirmem gerek. Bittiğinde size gece için odun getireceğim.”

Gwyneth'in bakışları soğuklaştı, çünkü o bu tavırdan yalnızca küstahlık görüyordu. “Seni kaba ahmak,” diyerek küçümsemeyle dudağını büktü. “Ben donarken sen tutup ahmakça görevlerin peşinden mi koşacaksın! Ne dediysem şimdi yap!”

“Ama hanımım Aislinn dedi ki ...”

“Hanımın Aislinn,” diye pat diye sözünü kesti adamın öfkeyle, “Lord Wulfgar'ın fahişesinden başka bir şey değil. Onun kız kardeşi olarak bu malikânenin hanımı benim ve sana odunu hemen şimdi getirmeni emrediyorum!”

Ham'in kaşları endişeyle çatıldı ama hâlâ görevinin ne ol-

duğuyla ilgili hiçbir şüphesi yoktu. “Hanımım Aislinn bekliyor,” diye cevap verdi inatla. “Size en kısa zamanda odun getireceğim.”

“Seni beyinsiz hergele.” Gwyneth’in ses tonu alçaktı ve nefretle her sözü arpılıyordu. “Seni lime lime haline gelene dek kamılatacağım.”

Wulfgar’ın adamlarının ikisi yakında duruyorlardı ve Gwyneth amacını gerçekleştirmek üzere onlara döndü.

“şu mız mızlanan budalayı alın ve direğe bağlayın. Sırtındaki kemikler gözükeneye kadar kamılanmasını istiyorum.”

Ham kadının sözleri üzerine ciddi biçimde sarardı, adamlar da itaat etseler mi etmeseler mi kararsız kalmışlardı. Kadının Wulfgar’ın kız kardeşi olduğunu biliyorlardı ama lordlarının böyle ufak bir suç için böylesine ağır bir cezayı onaylayacağından şüphelilerdi. Wulfgar’a sadakatle hizmet etmişler, asla otoritesini sorgulamamışlardı. Onun mantıklı ve adil bir adam olduğunu biliyorlardı. şimdi kız kardeşinin de her emrini yerine mi getirmelilerdi

Duraksamaları, zaten çileden çıkılmış olan Gwyneth’i zivanadan çıkardı. İşaret parmağını endişeli uşağa yöneltti.

“Wulfgar’ın adıyla ve onun tek akrabası olarak bana itaat edeceksiniz! şu adamı yakalayın ve en ağır kamçıyı getirin.”

İki adam da Wulfgar’ın Saksonlar’la ilgili meselelerde kararı genellikle kendi verdiğinin farkındaydı. Bu topraklarda henüz gerçek bir unvanı yoktu, şu an sadece bir bakıcı, bir savaş lorduydu ve onun yokluğuunda savaş komutası Sweyn’e geçerdi ama Viking ortalarda olmadığı için Gwyneth’e itiraz etmeye veya emirlerini geri çevirmeye cesaret edemiyorlardı. Bu yüzden büyük bir gönülsüzlükle ona itaat etmek için ilerlediler ve oğları yakaladılar.

Aislinn küçük kızı kucağına aldı ve onu kendi sıcaklığıyla ısıtarak dik tuttu. Ufaklığın öksürmekten vakit kaldığuında zorlukla aldığı nefesi hırıltılıydı. Ham’i almaya yolladığı kâfur ağacı yaprakları kalın, kekremsi bir buğuya dönüştürölüp

kızın yatağının yanına konacak ve sıkıntısını azaltıp onu rahatlatacaktı. Ama Ham neredeydi? Zaman yavaşça akıp gidiyor ve Ham'in gecikmesi hakkında endişelenmekten kendini alı koyamıyordu. Zihninde gelmesi gereken yolu düşündü ve oğlanın bu geçen süre zarfında gidip gelmeye bol bol zamanı olacağını fark etti. Ham her zaman için iyi biri olmuştu ve emirlere çabuk itaat etmişti, bu yüzden şimdi bu kadar gecikmesi endişe duymasına neden olmuştu. Eğer bu küçük bebek aldığı her nefes için mücadele ederken o bir yerlerde oyalanıyorsa, Aislinn bizzat kendisi onu kulaklarını çeke çeke getireceğine dair sessizce yemin etti.

Çocuğun nefesi biraz olsun düzeldi ve Aislinn de bu çelimsiz bedeni annesine verip kendini yol için sıkıca örttü ve Ham'in nerede oyalandığını düşündü. Arkasından kapıyı kapattı ve dondurucu sert rüzgârlara karşı adımını attığında iki Norman'ın direnen Ham'i kamçı direğine doğru sürüklediğini gördü. Bir an sonra adamlar yollarının, bacaklarını iki yana açmış, ellerini beline koymuş ufak bir figür tarafından kesildiğini fark ettiler. Uzun saç bukleleri rüzgârla savruluyor ve kafasında alevli bir bayrakmışçasına dalgalanıyordu. Fransızca sözcükler dudaklarından dökülürken menekşe rengi gözleri parladı.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu Aislinn. "Siz Normanlar nasıl bir ahmaklıkla benim emrimi yerine getiren bu oğlanı alıp bu kış fırtınasının ortasında soyup kamçılamaya kalkarsınız?"

Öndeki adam acizlikle cevap verdi. "Dediğini yapmadığı için Leydi Gwyneth bu emri verdi."

Aislinn öfkesiyle mücadele ederken ayağını donmuş çamura vurdu. "Onu bırak, seni ahmak!" diye bağırdı. "Onu hemen bırak yoksa Lord Wulfgar'ın kılıcıyla daha ay yükselmeden hepiniz mezarlarınızda olursunuz!"

"Dur bakalım!" Gwyneth'in tiz sesi havayı yarıdı. "Burada senin bir otoriten yok Aislinn."

Yaklaşan Gwyneth'le yüzleşmek için döndü ve o önün-

de durana kadar bekledi. “Demek öyle Gwyneth.” Aislinn’in sesi uğultulu rüzgârların arasından rahatça duyuluyordu. “Demek Wulfgar’ın otoritesini kendi üzerine aldın ve onu işe yarar bir yardımcıdan daha yoksun bırakmak istiyorsun?”

“İşe yarar mı?” diye cevap verdi Gwyneth. “Bu miskin kasıtlı olarak bana itaatsizlik etti. “

“Tuhaf,” diyerek karşılık verdi Aislinn, “benim onunla hiç bu şekilde bir sorunum olmadı. Belki de onun kafasını karıştıran senin tutumundur. Bir karganın konuşmasına alışkın değil.”

Gwyneth zıvanadan çıkmış bir öfkeyle haykırdı. “Karga mı! Piçin fahişesi! Arsız Sakson sürtüğü! Sen kim oluyorsun da benim tutumumu sorguluyorsun?! Wulfgar’ın yokluğunda bu malikânenin hanımı benim ve kimse bunu sorgulamaz.”

“Bundan kimsenin kuşkusu yok sevgili Gwyneth, tabii Wulfgar bunu senden istememiş olsa bile.”

“İstemesine gerek yok!” Çılgık çılgılığa bağırıyordu. “Ben onun kız kardeşiyim sense akrabası değilsin.”

Aislinn gururla çenesini kaldırdı. “Evet değilim! Ama onun muhakemesini senden iyi biliyorum. O adaleti çabucak ve olması gerektiği gibi işletiyor, seninki gibi delice değil, çünkü o hizmetkârlarına nazik ve kalpten davranmak gerektiğini biliyor.”

Gwyneth alayla burnundan soludu. “Onun yatağına koşarken düşüncelerini öğrenmeye vakit bulabilmeni gerçekten güç görüyorum.” Gözleri kahverengi kirpiklerle çevrelenmiş solgun çizgilere dönene kadar gözlerini kıstı. “Yoksa onu kendi isteklerine boyun eğdirebileceğini mi düşünüyorsun?”

“Wulfgar’ın zihninin öyle çabuk kazanılabileceğinden kuşkuluyum,” diye cevap verdi Aislinn.

“Peh! Bir fahişenin oyunu; bir erkeği kendi istediği yola sokar ve gözlerini oynak kalçalarına bağlar, böylece adam yönetildiğini anlamaz bile.” Gwyneth onu süzerken kızgınlıkla titredi. Zihninden Wulfgar’ın ayrıldığı sabah bu Sakson kızı

odasının dışında nasıl okşadığını ve Ragnar'ın da bu şekilde davranmış olabileceği fikrini atamıyordu. "Erkekler! Her hareketiyle memeleri sallanan bu fahişelerin sonsuza dek ardına düşerler ve dişiliklerini açık açık göstermeye utanan düzgün, uygun hanımları görmezden gelirler."

"Hah! Sen mi düzgünsün?" diye kıkırdadı Aislinn, sevimli kaşını kaldırarak. "Senin sahip oldukların ancak yeni filizlenmiş bir söğüt dalını kışkandırır."

"Fahişe!" diyerek haykırdı. "Bir kadının bedeninin, erkeğin dokunuşuyla şekillenip dolgunlaştığı söylenir ve görüyorum ki bunlardan çokça tatmış olmalısın."

Aislinn omuz silkti. "Eğer öyleyse sevgili Gwyneth, anenden beri kimse sana dokunmamış olmalı."

Gwyneth kıpkırmızı oldu ve cevap vermedi. "Yeter! Senin sonu gelmez şarlamandan bıktım ve soğukta durmak istemiyorum." Gülmeye cesaret edemeyen iki Norman'a döndü. "Hizmetkârı alın ve sırtını kamçılaysın. İlerde bir hanımın sözlerine daha uysalca itaat edecek mi göreceğiz."

"Hayır!" diye çığlık attı Aislinn. Normanlar'a döndü ve ikna edici bir tarzda yalvarmaya başladı. "Küçük bir çocuk şurada sıtmadan yatıyor ve acısını dindirmek için bitkilere ihtiyacım var." Elini Ham'e uzattı. "Onun hiçbir suçu yok, çünkü ondan istediğim yaprakları taşıyordu. Bırakın da önce ikimiz şu hasta çocuğa gidelim. Wulfgar döndüğünde ben bu meseleyi ona açar ve onun uygun gördüğü hükme razı gelirim."

Gwyneth adamların yüzündeki kararsızlığı gördü ve kaybediyor olduğunu hissetti. "Hayır! Bunun bir sonu yok! Cezasını şimdi verelim ki bunu iyi hatırlasın ve gelecekte daha iyi hizmet etsin."

Aislinn öfkeyle döndü ve kollarını açtı. "Bu meseleyi bir çocuğun hayatından daha mı önemli görüyorsun? Bu ceza uygulanırken çocuğun ölmesini mi istiyorsun?"

"Sakson veledi umurumda bile değil," diyerek dudak bük-tü Gwyneth. "Bırak da hizmetkârın küstah dilinin cezasını

çeksin ve bir daha benim yoluma çıkma sürtük. Evet, burada kalıp kırbaçlanışını izlemeni emrediyorum ki bir daha benim emirlerimi sorgulamaya kalkma.”

“Burada emretmeye hakkın yok,” diyerek haykırdı Aislinn.

Gwyneth öfkeden mosmor kesildi. “Benim haklarımı inkâr ediyorsun fahişe ama Wulfgar’ın tek akrabası olarak onun yokluğunda emir vermesi gereken benim. Ve sen burada bir köleden başka bir şey değilsin. Burada sözümün geçmeyeceğini mi söylüyorsun? Eh, bir şey demeye hakkı olmayan ve efendisine itaat etmeyen biri olarak cezasını çekmesi gereken sensin.” Aislinn’in yumuşak sırtının kamçının yara izleriyle dolduğu düşüncesiyle gözleri parladı. “Evet, sen de itaati öğrenmelisin.” Elini ona doğru uzattı. “Yakalayın onu! İnatçı veledin yanına bağlayın!”

Geldiklerinden beri Normanlar’a ait pek çok şey öğrenen Ham’in dikkatinden bu Fransızca sözlerin anlamı kaçmadı.

“Hayır! Onu rahat bırakın!”

Adamlar yalnızca sessiz bir şaşkınlıkla bakakaldı. Bir Sakson kızı kamçılamak onlar için hiçbir şey değildi ama bu kız Wulfgar’a ait olduğu için her şey değişiyordu. Bu eylemin çok sert bir geri dönüşü olurdu ve kendileri de bundan rahatça kurtulamazlardı. Wulfgar’ın kardeşinde ahmak cesareti olabilirdi ama onlarda yoktu.

“Kızı tutun!” diyerek çığlık attı Gwyneth, gecikmelerine daha fazla tahammül edemeyerek.

Normanlar’dan biri kıza zarar vermekten ziyade korumak için bir adım attığında, Ham adamların arasından kaçtı. Norman, omzuna elini koyduğunda pelerinini onun elinde bırakarak Aislinn kızgınlıkla döndü.

“Pelerine dikkat et seni salak!” diye haykırdı Gwyneth aç gözlülüğünü ortaya sererek. “Elbiseyi de ondan al. İhtiyacım olacak.”

“Demek ihtiyacın olacak?” diye boğulurcasına konuştu Aislinn. Titreyen parmaklarla elbiseyi üstünden çıkardı ve

Gwyneth onu durduramadan çamura atıp üstünde tepinmeye başladı. Isırıcı soğukta üstünde ince bir iç eteklikle ama içinde kopan öfke fırtınasıyla bu soğuğu hissetmeden ona döndü. “Öyleyse Gwyneth, onu olduğu gibi almalısın.”

Gwyneth’in tiz sesi soğuk rüzgârı bir bıçak gibi yardı. “Kırbaçlamaya başlayın ve elli kırbaç sırtına inmeden de durmayın.” Sonra Aislinn’e küçümseyerek baktı. “Erkek kardeşim vücudunu tekrar gördüğünde seni pek az baştan çıkarıcı bulacak.”

Ama Gwyneth’in emri adamlar tarafından yerine getirilmedi. Kamçıyı taşıyan onu yere bıraktı ve geri çekildi, arkadaşı da onu takip etti.

“Hayır, bunu yapmayacağız. Leydi Aislinn bizim yaralarımızı ve hastalıklarımızı iyileştirdi. Onun bu nezaketine bu şekilde karşılık vermeyeceğiz.”

“Sizi omurgasız köpekler!” diye haykırdı Gwyneth ve kırbacı kendi aldı. “Size disiplin nasıl verilir göstereceğim.”

Derinliklerinde yanıp tutuşan tüm nefretiyle Gwyneth elini kaldırdı ve kamçı bir yılanın dili gibi ses çıkartarak Aislinn’in basit elbisesini delerek kalçasının tadına baktı. Aislinn sessiz bir ıstırap içinde acıyla kıvrandı ve gözlerinde yaşlarla geri çekildi.

“Dur!”

Dönüp baktıklarında öfkeden sarsılan Sweyn’i gördüler. Ham arkasında duruyordu ve hiç kimsenin onun iri yarı Viking’i getirmeye gittiğinden kuşkusu yoktu. Ama güç sarhoşu olan Gwyneth basiretin sınırlarını çoktan geçmişti ve tekrar Aislinn’e doğru hamle yaptı, kamçıyı başka bir vuruş için geriye attı ama ileri doğru savurmaya çalıştığında kamçı hareket etmedi. Gwyneth hissimla döndü ve Sweyn’i ayağıyla kamçının ucuna basarken buldu, kendini daha da devasa gösteren bir şekilde kaslı kollarını beline koymuştu.

“Sana dur dedim!” diye bağırdı.

“Hayır!” diye haykırdı Gwyneth yarı ağlar yarı çığlık atar vaziyette. “Kaltağa dersinin şimdi, burada verilmesi gerekiyor.”

Viking ona doğru yürüdü ve tam önünde kule gibi dikile-
rek durdu, kızın parlayan gözlerine bakabilmek için kafasını
eğdi.

“Beni iyi dinle Leydi Gwyneth, çünkü hayatın şu an söy-
lediğin sözlerle bağlı olabilir. Lordum Wulfgar bu kızı yok-
luğunda korumak için bana emanet etti ve bu erkeklerden
olduğu kadar kadınları da içeriyor. Kız ona ait ve senin onu
kamçılamayı hoş görmeyecektir. O aksini söyleyene kadar
benim korumam altında ve şimdiye dek bana bu korumayı
kaldırmamı söyleyen bir emir ulaşmadı. Wulfgar döndüğün-
de onu senin yüzünden sakatlanmış bulursa, en iyi ihtimalle
o da seni sakatlar. Bu yüzden şimdi onun güvenliğini dü-
şündüğüm kadar sizinkini de düşünerek onu götürüyorum.
Esenlik sizinle olsun Leydi Gwyneth.”

Bunları dedikten sonra yanından geçti ve ona konuşma
fırsatı tanımadan Aislinn’e ilerledi. Kızın pelerinini Nor-
manlar’ın birinden kaparak titreyen vücuduna örttü. Aislinn
bakışlarını sessiz bir şükranla adamınkilere çevirirken gözleri
yaşlarla dolup taşmıştı. Bir elini adamın koluna koydu ve iri
yarı Viking boğazının derinliklerinden bir gurultu çıkardı,
bir kadın tarafından gösterilen bu uysallıktan utanmıştı. Ais-
linn hiçbir şey söylemedi ama adamı geçip Ham’i kolundan
yakalayarak oğlanı Gwyneth’in kötü bakışlarından uzağa, kü-
çük kızın nefes almak için zorluk çektiği yere götürdü.

Aislinn ocaktaki alevli ateşin yakınlarına sokuldu, malikâ-
nenin soğuk karanlığından kaçmaya çalışıyordu. Günün en
sonunda uyanabildiği dehşet verici bir kâbusa benzediğini
düşünüyordu. Küçük kız iyiye gittiği için şükran doluydu.
Ateşi düşmüştü ve birkaç gün içinde bebek iyileşirdi. Ama o
zalim kamçı indikten sonra yaşadığı o korkunç dakikalarda
aklında Wulfgar’ın Kerwick’in çaresiz bedenini kamçıladığı
sahne canlanmış, sonra da zihninde Wulfgar’ın kendisini
büyük bir nefretle kırbaçladığı hayalini görmüştü. O korku-
tucu görüntüyü hatırladığında istemsizce titredi. Kendini,

dikkatini Ham ve Kerwick'in yaptığı işe vermeye zorladı; bir Norman için at dizgini örüyorlardı. Ama kendi ihtiyacını, Wulfgar'ın kollarında rahatlatılıp güveninin tazelenmesi arzusunu unutamıyordu. Dokunuşlarını, o yokken hiç bu kadar özlememişti. Onun için bir süreliğine eğlendiği bir kızıdan çok daha fazlası olduğunu bilmek istedi... Şimdi gözlerini kapatsa, neredeyse onu görecekti; dudakları yavaşça bir gülümsemeyle kıvrılmış, sevişmelerinden hemen sonra gözleri yumuşacık ve sıcacık bakarken...

Yüce Tanrı, duygularının mantığıyla oynamasına izin veriyordu. Wulfgar döndüğünde aynı zihniyette olacağını garanti eden hiçbir şey yoktu. Gwyneth'in söylediği gibi gerçekten de Darkenwald'a kolunda karısıyla gelebilirdi, o zaman ona ne olacaktı? Adamlarının önüne mi atılacaktı?

Kalbini korkunun soğuk filizleri sararken titredi. Wulfgar kadınlar hakkındaki fikirlerini gayet açıkça dile getirmişti. Kendisi de o tahammül edilemeyen cinsten olduğundan, belki de kendi üzerinden kadınlardan intikam almaya kalkardı? Hatta ne kadar incittiği umurunda bile olmazdı. Peki ya hamileyse? Adamın duyduğu nefret yalnızca daha da artardı, bebek ister kendinin olsun ister Ragnor'ın olsun sonuç değişmezdi.

Dalgın, düşünceli bir halde el işinin başından kalktı ve yürüyerek sessiz bir hayal kırıklığıyla ellerini ovuşturmaya başladı. Ne yapmalıydı? Geriye kalan azıcık gururunu kurtarmak için çekip gitmeli miydi?

Kerwick işinden başını kaldırdı ve şimdi arkasını ona dönmüş olan ince kıza baktı. Aislinn, Normanlar geldiğinden beri dokunulmamış telli bir müzik aletinin üstünde parmaklarını dolaştırıyordu. Tuhaf tellerin yarattığı müzik malikânedeki sessizliği bozdu ve geniş odada yankılandı.

Aylar önce şahit olduğu başka bir sahnenin tekrarı gibiydi; babasının evlilikleri için izin verdiğini açıkladığı sahnenin. Kerwick'in sevinçten aklı başından gitmişti, hem de nişanlısından çok daha fazla. Biliyordu ki Aislinn sıkıntılı olduğu

zaman (babası bir defasında ona söylemişti), parmaklarını tembelce müzik aletinin üzerinde dolaştırıp salonda oldukça tuhaf bir şekilde çınlayan garip bir ses çıkarırdı, tıpkı o gece yaptığı gibi... Hiçbir zaman enstrümanı çalmayı öğrenmemiştir, bir ozanın veya şövalyenin ona çalıp söylemesini tercih ederdi. Berrak, kıvrak bir sesle şarkılarının neşesine katılır ve dinleyen herkesi büyülerdi. Ama şimdi Kerwick'in kulağına gelen ses tuhaftan da öteydi, sanki Aislinn'in ruhu huzur bulmak için yalvarıyor gibiydi.

Ayağa kalktı ve onun yanına gitti, kızın elini kibar bir dokunuşla kendi avucuna aldı. Aislinn onun sevgi dolu bakışlarına gözlerinde yaşlarla cevap verdi, dudakları hissettiği belirsizliği göstererek hafifçe titrerken içini çekti.

"Ah Kerwick, Gwyneth'le benim aramda yaşanan bu mücadeleden çok yoruldum. Ne yapmalıyım? Kendi konumumu lordun fahişesi durumuna indirgeyip Gwyneth'in istediğini yapmasına müsaade mi etmeliyim? Eğer buradan gidersem belki biraz yumuşar ve hizmetkârlara nazik davranır."

"Eğer başıboş kalıp kimse ona karşı çıkmazsa yapabileceğinin en kötüsünü yapar," diye cevap verdi Kerwick. "Wulfgar'ın yokluğunda onun coşkunu nefretini biraz olsun önleyebilen yalnızca sen varsın. Babası onun zalimliğinin çok fazla farkında değil. Sweyn, malikânenin ve Wulfgar'ın adamlarının işleriyle o kadının aslında ne olduğunu göremeyecek kadar meşgul. Ve ben," derken güldü, "artık köleden başka bir şey değilim."

"Onu frenlemek için ne yapmalıyım?" diyerek ısrar etti Aislinn. "Statü sahibi değilim. Bir Norman'ın oyuncuğundan başka bir şey değilim."

Kerwick onun önünde eğildi. "Wulfgar sana kendi korumasını sağladı. Sana zarar veremez. Wulfgar'ın adamları da bunu bugün olanlardan sonra öğrendiler. Artık Gwyneth de bunu biliyor. Onlara yardım edebilecek tek kişi senken hizmetkârları onun kaprislerine mi bırakacaksın?"

“Benim yükümlölüklerimden kaçıp kurtulmama izin vermeyeceksin, değil mi Kerwick?” diye sordu alayla.

“Hayır, tıpkı senin de bana yaptığın gibi.”

Aislinn birdenbire güldü, morali düzelmişti. “Ah Kerwick, ne kadar da kincisin.”

Kerwick güldü ve her ne kadar ses tonu dalga geçer gibi olsa da samimiyetle konuştu. “Evet, hor görülmüş bir nişanlı pek yüce gönüllü olmaz.”

Aislinn şüpheyle baktı. “Yaraların çabuk iyileşti ha Kerwick? Hiç yara izi görmüyorum.”

“Hangi yaralardan bahsediyorsun leydim? Kalbimin yaralarından mı? Hayır, onları iyi saklıyorum o kadar, çünkü hâlâ bana acı veriyorlar.” Onun menekşe gözlerinin derinliklerine baktı. “Hâlâ güzelsin Aislinn, başka bir adama ait olsan bile.”

Aislinn birkaç adım geriye çekilmeye kalktı, bu sözlerle gerginleşmişti ama Kerwick elini daha da sıkıca tuttu.

“Hayır, korkma Aislinn. Sana zarar vermeyeceğim. Tek amacım kefaretimi ödemek.”

“Kefaret?”

“Evet. Kendi bencil arzularımın peşinden koştuğum iyi bilinen bir gerçek, çünkü seni çok istiyordum ve vazgeçmeye de niyetim yoktu. Senden istediğim iğrenç şeyler yüzünden ancak beni bağışlamamı dileyebilirim.”

Aislinn ayaklarının ucunda kalktı ve adamın yanağına bir öpücük kondurdu. “Sonsuza dek arkadaşız sevgili Kerwick.”

Kısa, alaycı bir kahkaha onların ayrılmasına neden oldu ve dönüp Gwyneth’i rahat rahat merdivenlerden inerken gördüler, dudağında bir gülümseme vardı. Karanlık bir köşede büzüşmüş olan Maida, kalktı ve hızla malikânenen kaçıp karlı rüzgârlara atıldı; bu yarı-Norman şirretinden uzaklara, mütevazı kulübesinin güvenliğine koştu.

Gwyneth merdivenlerin dibinde duraksadı, elleri belindeydi. Önünde duran iki kişiyi göz önünde bulundurarak hafifçe kıkırdadı.

“Ağabeyimin yokluğunda metresinin başka erkeklerle kendini eğlendirdiğini duymakla ilgileneneğinden eminim.” Gözleri keyifle parladı. “Ve muhakkak ki öğrenecek, bundan emin olabilirsiniz.”

Kerwick sıkılmış yumruklarla duruyordu ve hayatında ilk kez bir kadına vurmak için müthiş bir arzu duyuyordu. Aislinn büyük bir sükûnetle gülümsedi.

“Ona söyleyeceğinden hiç kuşku yok Gwyneth, ne de olsa detaylara çok önem veriyorsun.”

Bunu söyledikten sonra şimdi sessiz kalan Gwyneth’in önünden geçti ve yatak odasının rahatlığına kavuşmak için merdivenleri tırmandı ama bu zalim kadının kindar yöntemlerinden tamamen kurtulmuş olmadığının da bilincindeydi.

Wulfgar, keskin gözleriyle kırsalı tararken eyerinde doğruldu. Soğuk rüzgârlar pelerininini sağlam vücuduna sıkıca yapıştırıyor ve yanakları dondurucu ayazla sızlıyordu. İç karatıcı gök, ormanların ve arazinin kahverengisini adeta gri siyle boğmuştu. Arkasında şövalyeleri Gowain, Milbourne ve Beaufonte, diğerleriyle beraber emrinde bekliyor, on altı silahlı adam uzun yaylar, mızraklar ve kısa kılıçlarla hazır duruyordu. Ağaçların koruması altında, Gwyneth ve Bolsgar'ın içinde geldiği at arabası üstü örtülmüş vaziyette, adamları için yol boyunca gerekecek yiyecek ve tahılla dolu olarak tepede bağlıydı. Yaşlı ama kuvvetli bir Sakson olan ama Harold'a hizmet ettikten sonra döndüğünde evini ve tarlalarını yakılmış bulan Bowein, onlara katılması karşılığında yeni bir ev vaadini hoşnutlukla kabul etmişti ve şimdi yabancı ama yanında at süren Normanlar'a tanıdık gelen çok renkli bir dilde atlara küfrediyordu.

Wulfgar ileri görüşlülükle güçlü ve hareketli bir grup toparlamıştı. Ordularla çok çalışmıştı ve tüm adamlarını silahlı donatmayı seçmişti ki çoğu şövalye kendisi silah kusanırken etrafındakilere yay veya kısa kılıçla kargı verir ve piyade olarak hareket ettirirdi. Wulfgar adamlarının çıplak ayakla İngiltere'nin taşlı yollarında yürürlerse bir gelecekleri olmayacağını farkındaydı. Kendisiyle beraber gelenleri ata bindirmişti, savaş başladığında atlarından inip asker olarak dövüşeceklerdi.

Wulfgar'ın Darkenwald'da olduğu günlerde, William sabırla adamlarının gücünü geri kazanmasını beklemişti. Ordularda sık görülen bir salgın hastalık yüzünden ki buna William bile yakalanmıştı, bir ay boyunca ilerleyememişlerdi. Onları kampta ve hendek arkasında kalmaya mecbur etmişti. Wulfgar'ın grubu bu hastalığa yakalanmadığı için, güneyde veya batıda Sakson orduları toplanıyor mu diye bakmak için devriyeye çıkmışlardı. Küçük köyleri ve kasabaları Normanlar'a karşı ayaklanırlarsa diye güvenlik altına alma işlemi genelde onların grubuna düşüyordu. Wulfgar bu işte iyiydi ve ana ordudan ayrıken adamları daha iyi yolculuk ediyor, yiyecekleri daha kaliteli oluyor ve atları daha güzel çimenler yiyordu.

Şu anda bulunduğu konum Londra'nın batısında, bataklıkına giden yolun dönüm noktasında bulunan oldukça sık ağaçlarla çevrili bir tepedeydi. Zamanlarının çoğunda görülmeden yolculuk ediyorlar ve varlıklarını mümkün olduğunca az hissettiriyorlardı. Etraflarındaki her şey sakın gözüküyordu ama Wulfgar araziye taramayı sürdürürken üç kişilik bir şövalye grubu ortaya çıktı, tepede at sürüyorlardı. Arkasını dönerek Wulfgar, Milbourne ve Gowain'e işaret etti ve diğer adamlara silahları elinde hazır bir şekilde beklemelerini emretti; ağaçlığın altında kaç kişilik bir grup olduğunu bilemezlerdi. Wulfgar yanında iki şövalyeyle, tepeden inip vadi-deki üç adama doğru ilerlemeye başladı. Bir çığlık dikkatlerini çekti ve dönüp de onun gruplarını gördüğünde üç adam mızraklarını çekip kalkanlarını kaldırdılar, armaları İngiliz armasıydı bu da onların William'in düşmanı olduğunu gösteriyordu. Gelenleri karşılamak için aralarına mesafe koydular. Wulfgar duraksadı ve bir an için bekledi, onlara kalkanlarını ve silahlarını görebilecekleri yeterli bir zaman tanıdı.

"Ben William'in adamlarından Wulfgar," dedi emreden bir sesle. "Renklerinize Rockwell'in adamları olduğunu görüyorum. Size teslim olmanızı emrediyorum, çünkü Rockwell William'a sadakat yemini etmedi."

Aralarındaki en yaşlı şövalye Wulfgar'a döndü ve sesli bir şekilde meydan okudu. "Ben Forsgell ve o Norman düküne teslim olmuyorum. Sadık bir Sakson lorduna mızrağım ve kılıcımınla yemin ettim ve Tanrı'nın yardımıyla siz işgalcileri topraklarımızdan göndereceğiz. Şu an riayet ettiğimiz kraldan başkasını tanımıyoruz."

"Öyleyse savaşmaktan başka bir çaremiz yok," diye cevapladı Wulfgar. Yukarıda bekleyen adamlarına işaret etti. "Bu işe karışmayın, çünkü onlar şövalye ve taşıdıkları hacın onuru üstüne yemin ettiler."

Bu sözlerle atı Hun'ı döndürdü ve biraz geriye sürdü. Şimdi herkes mızraklarını sıkıca tutmuştu ve bir çılgılla üçe karşı üç atlarını sürdüler. Hun atağa geçti, iri toynakları çimenlerde fırtına gibi gürlüyor ve kasları sarf ettiği çabayla kasılıyordu. Tıpkı efendisi gibi o da savaş coşkusu hissediyordu. Wulfgar atı dizleriyle yönetiyor ve mızrağına ağırlık veriyordu. Yaşlı şövalye tüm gücüyle saldırdı ve ikisinin mızrakları gümbürtüyle çarpıştı. Bu atakta kimse zarar görmedi, atlar döndü ve sanki beraber düşünüyorlarmış gibi tekrar birbirlerine doğru koştular. Bu defa Wulfgar'ın üstünlüğü hissedildi, çünkü mızrağı adamın kalkanını bulmuş ve omzuna doğru içeri göçertmişti. Sakson'un mızrağı ileri savruldu, kalkanı düştü fakat adam eyerindeki yerini muhafaza etmişti. Sol kolu uyuşmuştu ama atı hâlâ dizlerinin yönlendirmesine cevap veriyordu. Wulfgar ileride durdu ve ona biraz zaman tanıdı. Adam cesurca ağır kılıcı sağlam olan sağ koluyla çıkardı ve atını tekrar ileri sürdü. Wulfgar gurur duyduğu uzun, parlak kılıcını çıkardı, daha Hun'a dokunmadan at ileri doğru atılmıştı bile. Kılıçlar buluştu ve çınladılar, şimdi atların farkı ortaya çıkıyordu; Wulfgar öbür adamla yüz yüze Hun, asla dönmeden, daima ileri doğru atılarak güçlü göğsünü, daha ufak atı tökezletip ayaklarını yerde tutmak için eğilene kadar bastırdı. Wulfgar'ın kılıcı diğer şövalyenin zırhı ve kılıcının üstünde çınladı. Kafasına aldığı bir darbeye Sakson'un miğferinin altından kan sızmaya başladı, kolu da

ağırlaşıp aşağı düştü. Kendine gelmek için kafasını salladı ve diğer kolunu kaldırmayı denedi. Şimdi yapabileceği tek şey kılıcını Wulfgar'a doğru savurmaktı. Hun sahibiyile birlikte bastırmaya devam ederken, parlak kılıç Sakson şövalyenin savunmasına daha güçlü iniyordu. Wulfgar kılıcını iki eliyle birden kavradı ve bir savaş çılgılığıyla tüm gücüyle üstten bir darbe indirdi. Diğer adamın kılıcı kırıldı ve kılıç omzuna battı. Adam artık her iki kolunu da oynatamıyor, yalnızca çaresizce oturuyordu. Wulfgar, Hun'ı geri çekti ve Sakson şövalye hiçbir şey söylemedi, yalnızca başını salladı. Teslim olmuştu ve Wulfgar savaşı kazanmıştı. Diğer çarpışmalara bakmak için döndü ve onların da çabucak sona erdiğini gördü. Şimdi üç şövalye zaptedilmiş, silahlarından ve zırhlarından soyulmuş, William'a gönderilip o haklarında ne karara varırsa ona boyun eğecek tutsaklardı.

Bu şekilde William fark edilmeden, ilerlediğine dair tek söz yayılmadan yoluna devam edebiliyordu. Pek çok kale ve istihkâm hiçbir uyarı olmadan kendilerini bir sabah kuşatılmış bulmuşlardı. Etraflarındaki tepeleri kaplayan bu geniş ordunun görüntüsü ve onların saldırmaya hazır beklemeleri, çabucak pazarlıkçıların çıkıp en kabul edilebilir şartlar peşinde koşmalarına neden oluyordu.

Wulfgar ilerlemeye devam etti. Gökler griye döndü ve ağırlaştı, derken bulutlar bir yağmurla bulanıklaşarak boy-nundan ve pantolonundan aşağı buz gibi oluklar halinde inmeye başladı. Eyerler ıslandı ve at üstünde durmak için özel bir dikkat sarf edilmesinin gerekliliği ortaya çıktı. Her ne kadar onları rahatsız etse de yağmur aynı zamanda onlara işlerinde yardımcı oluyordu. Sessizlik ve iki katı dikkat içinde atlarını sürüyorlardı, çünkü etraflarını saran karanlıkta kolayca sürpriz bir saldırıya maruz kalabileceklerinin bilincindeydiler.

Wulfgar durdu ve elini kaldırdı. Önlerinden bir yerden kızgın, küfreden bir ses yükseliyordu. İşaretiyle beraber askerleri atından indi ve atlarını bırakarak sessizce söğüt dalın-

dan yaylarını çektiler. Yaylar, ipler ve oklar güzelce yağlanmıştı ve yağlı deriden sadaklarda muhafaza ediliyorlardı, çünkü Wulfgar kışın bu adalara rutubetin çöktüğünü çok iyi biliyordu.

Şövalyeleri mızraklarını indirdiler ve arkalarında destek piyadelerle yavaşça ilerlemeye başladılar. Alçak bir noktada ufak bir dere yolu kesiyordu ve normalde yolculara ıslak toynaklardan başka bir zararı dokunmazdı ama şimdi epey geniş bir bataklık oluşturmuş ve tam ortasında da dört çocuk ve iki kadın taşıyan dört tekerli bir yük arabası duruyordu. İki adam ve iri yarı bir oğlan çamurlu tekerleri zorluyorlar, bu arada kadınların daha yaşlı olanı büyük bir çabayla atları çekeştiriyordu. Sol kolu olmayan bir adam, geri çekilip mızraklarını kendisine doğrultmuş dört şövalyeyi görene kadar küfretti. Onun ani sessizliği diğerlerinin de dikkatini çekti ve şaşkınlıkla tutulan nefesler Wulfgar'ın kulağına ulaştı. Hun'ı ileri doğru sürdü ve adamlarına rahata geçmelerini söylemeden önce durumu bir anlığına kafasında tarttı. Bu sırlıslık köylüler bir tehlike değildi.

Wulfgar, mızrağı neredeyse yaşlı adamın göğsüne değene kadar ilerledi. "Size teslim olmanızı öneririm, gün zaten yeterince kötü ve ölmek için uygun değil."

Rahat konuşuyordu ama sesinin tonu sözlerinden daha büyük bir tehdit taşıyordu. Tek kollu adam bakakaldı ve sonra başını salladı ama gözleri mızrağın ucundan hiç ayrılmadı. Yük arabasından aceleci bir ses geldi ve iyi eğitilmiş savaş atı olası bir tehditle yüzleşmek üzere döndü. Küçük bir delikanlı geniş ve en az kendisi kadar uzun bir kılıcı kaldırmaya uğraşıyordu.

"Seninle dövüşeceğim Norman," dedi delikanlı çıkırıklarla, bir yandan da mücadele ediyordu. Kara gözleri yaşlarla dolmuştu. "Seninle savaşacağım."

"Miles!" dedi genç kadın, arabadan atlayarak. Delikanlıyı yakaladı ve onu susturmaya çalıştı ama çabaları sonuçsuz kaldı. Delikanlı cesurca, yağan yağmurun altında Wulfgar'ın karşısında dikildi.

“Babamı öldürdünüz,” dedi yiğitçe. “Ama sizinle dövüşmekten korkmuyorum.”

Wulfgar gözlerinin içine baktı ve orada kendi gençliğinin cesaretini gördü. Mızrağını dikey hale getirdi, üstünde arma-sı bulunan flamasını salladı ve hoşgörüsüyle gülümsedi.

“Hiç şüphem yok bundan. İngiltere’nin ve William’ın se-nin gibi ateşli ruhlara ihtiyacı var ama şu anda dükün işlerini görmem lazım, bu yüzden düello yapacak boş vaktim yok.”

Genç adamı tutan kadın rahatlamış göründü, Norman şö-valesine bakarken gözleri şükranla doluydu.

Wulfgar diğerlerine döndü ve sordu; “Kimsiniz ve ne ya-pıyorsunuz?”

Yaşlı adam öne çıktı. “Benim adım Gavin, demirci Ga-vin. Okçuydum ve Kuzey’de Harold adına savaştım ve ora-da kolumu kaybettim.” Döndü ve arabadaki kadınlara işaret etti. “Şu kadın benim karım Miderd, diğeri ise dul kalmış kız kardeşim Haylan.” Elini yanındaki delikanlının omzuna koydu. “Sizinle konuşan bu genç adam ise Haylan’ın oğlu Miles. Diğer çocuklar benim ve bu adamsa kardeşim San-hurst. Normanlar evimizi elimizden aldığı için kendimize yaşayacak başka bir yer bakıyoruz.”

Adam konuştuğu Wulfgar onun benzinin solgunluğunu ve boş kol ağzındaki kırmızılığı fark etti. Gözleri yanındaki genç adama kaydı, daha kısaydı ama daha kaslı görünüyordu.

“Darkenwald şehri...” dedi Wulfgar ikisine bakarak. “Orayı biliyor musunuz?”

“İsim aşına geliyor lordum,” diye cevap verdi genç adam dikkatle.

“Evet, biliyoruz,” diye sözünü kesti Gavin. “Orada yaşa-yan yaşlı lord bir defasında kentimizden geçmişti. Çok aksi bir adamdı. Kızı için satın aldığı at için bana nal yaptırmıştı ve hediyesini o gün, Aziz Michael yortusunda verebilmek için pek oyalanmamıştı. Kızının erkek gibi at sürdüğünü söyle-yerek övünmüştü ve öyle olsa iyi olurdu lordum, çünkü ona aldığı berberi atı tez canlıydı.”

Wulfgar'ın kaşları Gwyneth'in suçlamaları adamın sözlerini desteklediği için çatıldı. "Tamam, kısrak o kız kadar tez canlıydı ama şimdi bunun bir önemi yok. Eğer isterseniz, Darkenwald'a gidebilirsiniz. Bir demirciye ihtiyaç var."

Gavin sisli yağmur yüzüne çarparken adama dikkatle baktı. "Beni bir Sakson bölgesine mi gönderiyorsun?"

"Yaşlı adam artık yok," diye cevap verdi Wulfgar. "Şimdi lik orayı ben tutuyorum, sonra da benim olacak." Sanhurst'ü işaret etti. "O benimle gelecek ve görevi benim arkamı kollamak olacak. Eğer bunu iyi yaparsa, döndüğümde aileni yerleştirim."

Saksonlar, Gavin bir adım öne çıkmadan önce birbirlerine sorgulayıcı bakışlar attılar. "Affınızı istirham ederim lordum ama Normanlar'a hizmet etmek istemiyoruz. Kendi ırkımızdan olanların bulunduğu bir yer bulacağız."

Wulfgar oturduğu eyerin üzerinde dikleşti ve onlara baktı. "Normanlar kırsal alanda devriye gezerken fazla uzağa gidebileceğinizi mi sanıyorsunuz?" Her birinin yüzüne baktı ve onlardaki kararsızlığı gördü. "Size flamamı vereceğim. William'ın adamları bunu onlara gösterirseniz size zarar vermez." Gavin'in kolunu işaret etti. "Darkenwald'da senin yarana bakacak biri de var. Eski lordun kızı ve tedavi konusunda çok bilgili. Yine de sizin tercihiniz; ya gidersiniz ya da hâlâ İngiliz yönetiminde olan bir kasaba bulmaya çalışırsınız. Ancak sizi uyarıyorum; her şehir alınacak, çünkü William tahtın gerçek varisi ve tacı almaya da kararlı."

Gavin, Sanhurst'ün yanına gitti ve aralarında sessizce konuşular, uzun bir süre sonra genç olan başını salladı ve Wulfgar'a doğru yanaştı. Devasa atın önünde durdu ve yağmur yüzünden damlarken yukarı doğru baktı.

"Darkenwald'a gidecekler lordum, ben de sizinle geliyorum."

"İyi," diyerek cevapladı Wulfgar.

Hun'ı, Bowein'in okçuların arkasındaki arabada beklediği yere sürdü. Yaşlı Sakson'a çabucak bir şeyler söyledi ve on-

dan oturağın altından bir halat aldı. Bu ipi alıp yük arabasının olduğu yere giderek halatın bir ucunu arabanın ön kısmına sıkıca bağladı, diğer ucunu ise kendi eyerinin arkasına doladı. Hun'ı ip gerginleşinceye kadar sürdükten sonra, dizginleri tutan kadına işaret etti. Kadın bağırdı ve atlara vurdu, küçük atlar bir kez daha koşum takımlarını çektiler. Wulfgar'ın iri savaş atı ne gerektiğini anlamış gibiydi ve arkasına temkinli bir bakış atarak tembelliği bıraktı ve üstündeki ağır zırh ve sürücüsüyle, ağırlığını öte tarafa vererek ipi çekmeye başladı. Devasa toynakları çamuru yarıyor ve sanki dibe batıyormuş gibi görünüyordu ama sonra kısa, sert hamlelerle ileri doğru atıldı. Yük arabası gıcırdadı ve bir çekme sesiyle tekerlekler dönmeye başladı, önce yavaştilar fakat araç biraz ötedeki geniş toprağa varınca hızlandılar. Sakson ailesi büyük bir çabayla çamurdan çıktı ve kuvvetlerinin geri kalanı ona katılırken Wulfgar'a teşekkürlerini sundular. Bowein her şey temizlenene kadar bekledi, sonra iri bir savaş atıyla süratle çamura girerek arkasındaki hafif arabanın duraklamadan dümdüz gitmesini sağladı.

Gecikme akşama kalmalarına neden olmuştu ve Bowein yakınlardaki bir nehrin kenarında sık ağaçlıklı bir korudan söz etti. Wulfgar yeni maiyetini de yanına alarak adamlarını bu yere götürdü ve kısa sürede bir kamp kuruldu. Karanlık olmuştu ve yağmur durmaksızın yağıyordu. Soğuk rüzgârlar ağaçların tepelerini inletiyor, son inatçı yaprakları da kuru dallardan koparıyordu. Wulfgar ateşin orada birbirlerine sokulmuş titreyen çocukların gözlerinde çaresizlik gördü ve yaşlı kadının onlara dağıttığı nemli ekmek kabuklarını çiğnerken nasıl aç olduklarını anladı. Çocukken, evinden gönderildiği zaman kendi yaşadığı sıkıntıyı ve karmaşayı, Sweyn'in karşısında bir kamp ateşinde oturduğu günleri hatırladı, baba sevgisini tattığı o mutlu günlere asla geri döneceğini fark etmişti.

Dönerek Bowein'e büyük bir parça domuz budu çıkartmasını söyledi ve bunu Sakson ailesi arasında paylaştırdı,

sonra da yediklerinden çok daha iyi durumda olan ekmekten uzattı. Çocuklar haftalardır elde edebildikleri en leziz yemeği yerken, Wulfgar da göğsünde bir sıcaklıkla onların parlayan gözlerini izliyordu. Düşünceli halde onlardan ayrılıp yürüyüşe çıktı, kamp ateşini geçip bir ağacın altına oturdu. Islak toprağın soğukluğunu umursamadı ve başını ağacın gövdesine yaslayarak gözlerini kapattı.

Zihninde kızıl buklelerle çevrilmiş bir çehre yavaşça belirdi, menekşe gözler tutkuyla koyulaşmış ve yarı kapalıydı, yumuşak ve sıcak dudaklar ayrılmış, kendisinininkilere uzanıyordu. Gözleri birden açıldı ve ateşin parlayan közlerine uzunca bir süre baktı, gözlerini tekrar kapamaya pek hevesli değildi.

Wulfgar bakışlarını alevlerden ayırdı ve yaklaşan Haylan'ı izledi. Bakışlarını üstünde hissedenden kadın kararsızca gülümsedi ve gecenin soğuğuna karşı pelerinine daha sıkı sarıldı. Wulfgar, onu rahatça ormanın derinliklerine getiren şeyin ne olabileceğini düşündü ve kendi pelerinini ona uzattı. Kadın güzeldi, siyah, kıvrıkcık saçları ve zeytin gibi kara gözleri vardı. Ama şaşkınlıkla, bu özelliklerinin onu hiç etkilemediğini fark etti. Geride Darkenwald'da bıraktığı kızıl saçlı cadaloz, yanında yokken bile onu bu önündeki kadından daha fazla etkiliyordu. Aslına bakılacak olursa, yolculuğu boyunca karşılaştığı tüm kadınlardan da daha çok etkilemişti. Eğer burada olsaydı Aislinn'i şu an duyduğu öfkeyle yere çarpabilirdi. Onu ağlatmak ve kendisine çektiirdiği işkence yüzünden canını acıtmak istiyordu.

Ah, kadınlar! Bir erkeğe nasıl işkence edeceklerini iyi biliyorlar, yalnızca Aislinn bir erkeğin kendisini istemesini sağlamayı diğerlerinden daha iyi biliyordu. Birlikte geçirdikleri son gece zihnine öyle bir keskinlik ve açıklıkla kazanmıştı ki bazen onu kendisine yaslanmış ve saçının usulcacık kokusunu duyuyor gibi hissediyordu. Aislinn belli bir amaçla boyun eğmişti ama şimdi ondan uzakken yalnızca onu düşünebiliyordu. Ona küfretmek istiyor ama aynı zamanda onu

yanında, istediği zaman ona uzanabileceği şekilde tutmayı arzuluyordu. Yüce Tanrı, kadınlardan ve ondan nefret ediyordu, çünkü Aislinn'in kendisine büyü yaptığını ve şimdi her düşüncesini gölgelediğini düşünüyordu.

"İngiliz dilini iyi biliyorsunuz lordum." Haylan süregelen sessizliğini bozmaya teşebbüs etti. "Flamanızı görmesem sizi bizden biri sanırdım."

Wulfgar cevap olarak homurdandı ve gözlerini ateşe dikti. Bir an boyunca kamptaki her şey durmuştu. Wulfgar'ın adamları nemli şiltelerine çekilmişlerdi ve şimdi karanlıkta mırıltılı küfürler duyuluyordu. Çocuklar arabalarının sert zeminine uzanmışlardı, üstlerinde postlar ve eski püskü battaniyelerle huzurla uyuyorlardı.

Haylan boğazını temizledi ve bir kez daha Wulfgar'ın huysuz sessizliğini bozmayı denedi. "Size, oğluma gösterdiğiniz nezaket için teşekkür etmek istiyorum. Miles da babası kadar dik kafalıdır."

"Cesur bir çocuk," dedi Wulfgar dalgın dalgın. "Kocanız da öyleydi sanırım."

"Savaş kocam için oyun gibiydi," diye mırıldandı Haylan.

Wulfgar sertçe baktı ve ses tonunda acılık olup olmadığını düşündü. Haylan da onun bakışlarına karşılık verdi.

"Oturabilir miyim lordum?"

Adamın onaylamasıyla ateşe daha yakın bir yere oturdu.

"Dul kalacağım günün geleceğini biliyordum," dedi kadın sessizce. "Babam seçmiş olsa da kocamı seviyordum ve evliliğimize hiç karşı çıkmadım. Ama o çok hareketli yaşadı ve hayatına fazla önem vermedi. Normanlar olmasa bile başkasının elinde muhakkak ölecekti. Şimdi kendi kendimi geçindirmek veya ailemin eline bakmak zorundayım." Wulfgar'a baktı. "Ona kızgın değilim lordum, yalnızca ölümünü kabullendim."

Wulfgar cevap olarak sessizliği seçti ve kadın onu daha iyi inceleyebileceği şekilde başını çevirerek gülümsedi.

"Tuhaf ama siz Norman gibi davranmıyorsunuz lordum."

Wulfgar kaşını kaldırdı. “Peki siz Normanlar’ı nasıl tasavvur ediyorsunuz madam?”

“Onlardan kesinlikle nezaket beklemiyorum,” diye açıkladı kadın.

Bu cevaba kısaca güldü. “Sizi temin ederim madam çatal-lı bir kuyruğum yok ve kafamda henüz boynuzlar çıkmadı. Gerçekten eğer daha dikkatli bakarsanız bizim de normal insanlara benzediğimizi görürsünüz, her ne kadar bazı hikâyeler tam tersini söylese de.”

Haylan kızardı ve özür diler bir tarzda kekeleydi. “Hakaret etmek istememiştim lordum. Gerçekten de size yardımınız için şükran borçluyuz, verdiğiniz yiyeceklerse çok makbule geçti. İyi bir et tadıp karnımın doyduğunu hissedeli neredeyse aylar oluyor. Akıncıları çeker diye ateş yakmaktan bile çekindik.”

Kadın ellerini ateşe uzattı ve sıcaklığıyla rahatladı. Wulfgar bu hareketi izledi ve Aislinn’in ince parmaklarının göğsünde dolaşmasını ve basit bir dokunuşla getirdiği heyecanı düşündü. Düşüncelerini tekrar ona yönelttiği için kendine kızarak, bu alımlı kadın yatağını ısıtmaya çok fazla itiraz etmeyecekken neden zihninin ona kaydığını merak etti. Büyüleyici ve ikna edici olmayı tercih ettiği zaman, en kibirli ve en gönülsüz kadınlar bile iç çekerek ve boyun eğerek kollarına gelmişti ve bu Haylan da hiç kendini beğenmiş durmuyordu. Gerçekten de bakışları göz önünde bulundurulacak olursa, genç bir dul olduğu ve kocasının ölümüyle barışık olduğu için kendisine hamle yapılmasını uysalca karşılayabilirdi. Sözleri neredeyse kendisine sahip olması için yapılan bir davet gibiydi. Ama yine de kadının iri göğüslerine ve kalçalarına baktığı zaman, daha ince bir bedene ilgi duyduğunu fark etti. Haylan’ı yetersiz bulduğu düşüncesini anladığında şoke olmuştu, çünkü birkaç ay önce olsa dikkatini kesinlikle çekerdi. Aislinn’in sıradışı güzelliği onun başka kadınlara arzusuna ket mi vurmuştu? Bu düşünceyle neredeyse sesli küfredecekti. Kendini yalnızca karısına ayıran bazı âşık koca-

lar gibi davranırsa kendine lanet ederdi. Wulfgar istediği her kadına sahip olurdu!

Bunu düşündükten sonra birden kalktı, Haylan'ı şoka sokarak elini yakaladı ve onu da ayağa kaldırdı. Kadının gözleri kocaman açıldı ama başıyla ağaçlığı işaret ettiğinde sessiz sorusuna cevap vermiş oldu. Haylan zihninde bazı şüphelerle onun kendini çekiştirmesine direndi, Wulfgar'ın neye niyetlendiğini henüz bilmiyordu ama ormanın karanlığına adım attuktan sonra tereddütlerini bir kenara bıraktı ve onunkine denk bir coşkuyla yanına koştu. Asmayla gizlenen bir meşe ağacı buldular, sallanan dallar bir kuytu oluşturmuştu, altında da kuru yapraklar vardı. Pelerinini yaydı ve kadını kollarına çekerek üç kez öptü. Onu sımsıkı kendine bastırıyor, elleri sırtını okşarken kollarıyla onu sarıyordu. Wulfgar'ın ateşli gayretine uyararak ona tutkuyla karşılık vermeye başladı, kollarını boynuna doluyor ve onunla aynı hizaya gelmek için parmak uçlarına kalkıyordu. İkisi yan yana gelecek şekilde pelerine uzandılar. Haylan bir erkeğin kuvvetine yabancı değildi ve onun ruh halini anlamıştı. Kendi pelerinini bir kenara atarak uyluklarını onunkine yapıştırdı ve zırhının altından elini sokarak parmaklarıyla onun kaslı göğsünü okşadı. Wulfgar hevesle bluzunu üstten tutan ipi çekti ve memelerini açığa çıkardı. Yüzünü onların arasına gömdüğünde Haylan'ın nefesi kesildi ve adamı sırtından tutarak sıkıca kendine bastırırken, kendi de uzandı. Ancak Wulfgar nerede olduğunu unutmuştu.

“Aislinn. Aislinn,” diye mırıldandı boğuk boğuk.

Adamın altındaki bedende ani bir katılaşma oldu ve Haylan kendini geri çekti.

“Ne dedin?”

Wulfgar ne söylediğinin farkına vararak ona baktı ve Haylan onun arzusunun yavaş yavaş söndüğünü hissetti. Hevesi kaçmıştı ve homurdanarak genç dulun üstünden kalktı, elleriyle gözlerine bastırdı.

“Ah, kaltak,” diye inledi, “başka birinin kollarındayken bile beni takip ediyorsun.”

“Ne dedin?” diye sertçe sordu Haylan doğrularak. “Kaltak? Ben mi kaltağım? İyi öyleyse, şehvetini o Aislinn dindirsin. Kaltak ha!”

Kadın öfkeyle kalktı ve elbiselerini düzelterek onu düşünceleriyle baş başa bıraktı. Wulfgar ayak seslerinden kadının kampa doğru gittiğini anladı ve karanlıkta kendi yetersizliği yüzünden kızardı. Kendini ilk kadınında başarısız olan bakir bir erkek gibi hissediyordu. Gecenin derinliklerini hiçbir şey görmeden izlemeye başladı. Uzunca bir süre çardağın altında oturdu ve âşık olan adamların ahmaklıkları hakkında uzun uzun düşündü. Ama kendine bile itiraf edemiyordu, bu yüzden bu davranışını Darkenwald’ın huzurlu ortamına bağladı.

“Çok yumuşamışım,” diye mırıldandı pelerinini kapıp üstündeki yaprakları temizlerken.

Ama yine de, kamp ateşine doğru giderken kızıl saçlar zihninin gerisinde salınıyor ve kokusu içinde olduğu ormanı dolduruyordu. Arabanın altına uzanıp, pelerinini üstüne çektiği zaman, sanki bir baş omzunda dinleniyormuş gibi kolunu büktü ve yumuşak, ince bir beden ona yasıymış gibi yarı yarıya yan döndü. Gözlerini kapattı ve tüm iradesine rağmen, dalmadan önce gördüğü son şey kendisine bakan menekşe rengi gözlerdi.

Arabalarının altında Miderd’la beraber paylaştıkları ot yatağında Haylan kıpırdanıp duruyor, öteki arabanın altında yatan hareketsiz, siyah gölgeye bakıp duruyordu.

“Ne derdin var Haylan?” diye sordu Miderd. “Döşek toplanmış da düzeltmek için mi dönüp duruyorsun? Düz dur yoksa erkekleri uyandıracaksın.”

“Ah, erkekler!” diye inledi Haylan. “Hepsi derin derin uyuyor, hem de her biri.”

“Ya ne olacaktı? Elbette ki uyurlar. Gavin ve Sanhurst de saatlerdir uyuyor. Herhalde gece yarısı falan olmalı. Seni rahatsız eden ne?”

“Miderd?” dedi Haylan soru sormak için uygun kelimeleri bulamayarak. Hayal kırıklığıyla içini çekti ve uzun bir bekleyişten sonra nihayet konuştu. “Neden erkekler böyle? Asla tek kadınla yetinmezler mi?”

Miderd döndü ve biraz aşağıdaki sönmekte olan kamp ateşinin loş ışığına uzun uzun baktı. “Bazı erkekler doğru kadını bulduklarında yetinebiliyorlar. Diğerleri anlık zevkler peşinde koşuyor.”

“Sence Wulfgar nasıl bir tip?” diye sordu Haylan usulca.

Miderd omuz silkti. “Diğerleri gibi bir Norman ama kendimizi hırsızların merhametine bırakmamak için ona sadık olmalıyız.”

“Sence o yakışıklı mı?”

“Haylan, aptal mısın? Biz sadece köylüleriz, o da bizim lordumuz.”

“Sence nasıldır, hilekâr mıdır yoksa iyi bir şövalye midir?”

Miderd içini çekti. “Bir erkeğin aklından geçeni bilmemi nasıl bekliyorsun ki?”

“Sen akıllısın Miderd. Sence kendini kızdıran bir köylüyü döver mi?”

“Neden sordun? Bir şey mi yaptın?”

Genç kadın güçlkle yutkundu. “Umarım yapmamışımdır.”

Miderd’in sorgulayıcı bakışlarından kaçınarak ona sırtını döndü ve uzun bir aradan sonra nihayet uyuyabildi.

Şafağın ilk ışıkları önce çıplak dallar üzerinde asılı duran damlalara dokundu, sabah sisinde onları değerli taşlar gibi parlatıp, çamur kaplı taşların nemliliğini yansıttı. Wulfgar uykusundan yaban domuzu etinin ve suyunun güçlü kokusuyla uyandı. Kampa göz attığında kadınların çoktan kalkmış olduğunu ve onlar için yemek hazırlamaya giriştiklerini gördü. Arabanın altından kalkıp gerindi, sabah vakti sessizliğinin tadını çıkarıyordu. Haylan uyurken adamı kararsızlıkla izlemiş, kalktığında nasıl beraber yolculuk edeceklerini düşünmüştü ama adam zırhını çıkarıp yıkanmaya başladığında ak-

lindan onu tamamen çıkarmış görünüyordu. Sıcak ete doğru uzandığında Haylan yan yan ona baktı. Uzun, geniş omuzlu bedene hayran olmaktan kendini alamıyor ve onun sağlam vücudunun sertliğini açıkça hatırlıyordu.

Wulfgar, Gowain ve Milbourne'le yemek için geldiğinde elbiselerini, zırhını ve başlığını giymişti. Haylan servis yaptığı, bir gece önceki şehvetli sarılışı düşünerek kızardı ve elleri titredi ama adam Milbourne'le konuştu ve Sör Gowain'in yaptığı bir şakaya güldü, ormandaki buluşmalarını gerçekten de unutmuş görünüyordu.

Biraz sonra en yaşlı şövalye bir parça daha et almaya geldiğinde, Haylan aklındaki soruyu sordu.

“Sör şövalye Aislinn de kim?”

Milbourne şaşkınlıkla irkildi ve çabucak Wulfgar'a baktı, sonra kekeleydi. “Şey, yani, ehem, o Darkenwald'ın leydisi.”

Haylan başka bir şey sormayıp sessizce dikildiğinden adam oradan çabucak ayrıldı. Sör Gowain ona seslenip sıcak gülümsediğinde düşüncelerinde kaybolmuştu.

“Madam, askerler genellikle bir kadının onlara sunduğu rahatlıklardan yoksun kalırlar. Bu lezzetli yiyeceklerle kahvaltı yapmak ve sizi izlemek bir zevkti.”

Haylan'ın kaşları acı verici bir düşünceyle birbirine yaklaşmıştı. “Sör şövalye, Wulfgar kim? Darkenwald'ın nesi olur?”

Gowain'in hevesi, kadın böyle apaçık bir şekilde sözlerini duymazdan gelince hemencecik kırıldı. “Wulfgar madam, Darkenwald'ın lordudur.”

Haylan gergin gergin, “Ben de bundan korkuyordum,” diye fısıldadı.

Gowain ona kafası karışmış halde baktı ama başka söz etmeden oradan uzaklaştı, kadının başka bir erkekle ilgilenmesinden dolayı bocalamıştı.

Üçüncü şövalye olan Beaufonte daha yeni kalkmıştı, kadın onu fark edene kadar sabırla bekledi ve sonra biraz et suyu aldı. Haylan ona baktı ve dikkatle sordu.

“Sör şövalye, Darkenwald’a gidiyoruz, öyle değil mi?”

“Evet madam, oraya gidiyoruz.”

Haylan güçlkle yutkundu ve Wulfgar’ın hanımıyla nasıl yüz yüze geleceğini ve Leydi Aislinn’in, ormanda kocasıyla kaçamak yaptığını öğrendiğinde kendisine nasıl bir ceza vereceğini düşündü.

Kampı toplayana kadar geçen süre zarfı boyunca Wulfgar’dan uzak durdu, ondan mı yoksa hanımından mı daha çok korkması gerektiğini bilemiyordu. Eğer o Aislinn’in yerinde olsaydı ve kocasının bir kadınla çimlerde yuvarlandığını öğrenseydi çok kızardı.

Ayrılmalarından önce Wulfgar, Miderd’ı buldu ve ona hislerini belli etmemeye çalışarak, tabaklanmış deriyle sarılmış bir bohça verdi.

“Bunu leydime...” Boğazını temizledi. “Bunu baş başa kaldığınız bir vakit Darkenwald’lı Aislinn’e ver. Ona de ki, bu dürüst bir şekilde satın alınmış.”

“Tabii lordum,” diye cevapladı Miderd. “Buna gözüüm gibi bakacağım.”

“Evet,” diyerek nefes aldı Wulfgar. “Bir de de ki...” Duraksadı, sözcükleri seçmekte zorlanıyordu. “Ona iyi dileklerimi ilet ve ihtiyaçlarını görmesi konusunda Sweyn’e güvendiğini umduğumu söyle.”

“Bunu ona ileteceğim lordum,” dedi kadın.

Döndü ve askerlerine çabucak bir emir vererek eyerine atladı ve arkasında onu takip eden askerleriyle atını ormana sürdü. Yük arabasının önünde oturan Haylan, Miderd’ı bohçayı arkalarda bir yere sıkıştırırken izledi.

“Orada ne var?” diye sordu. “Sana ödül falan mı verdi?”

“Hayır. Yalnızca bunu Darkenwald’a onun için taşıyorum.”

“O... benim hakkımda bir şey söyledi mi?”

Miderd ona dikkatle bakarken başını salladı. “Hayır. Neden böylesin ki?”

“Ben... söyleyebileceğini düşündüm. Onu bıraktığımda kötü gözüküyordu.”

“Şimdi öyle değil.” Miderd görümcesine dikkatle baktı ve kaşları birbirine yaklaştı. “Neden onun hakkında konuşup duruyorsun?”

“Konuşup durmak mı?” Haylan zoraki güldü. “Bir sebebi yok.”

“Geçen gece hepimiz uyurken neredeydin? Seninle yattı mı?”

Miderd kızaran yüzüne şüpheyle baktı, sonra omuz silkti. “Hayat senin. Nasıl istiyorsan öyle yaşa. Hiçbir zaman tavsiyelerimi dikkate almadın, bundan sonra da alacağını sanmıyorum. Ama lordumun tavırlarından onun ilgisinin başka yöne çevrilmiş olduğunu görüyorum.”

“Dediğin gibi Miderd, bu benim hayatım,” diye yanıtladı Haylan ters ters ve arabadaki çocuklara yardım etmek için döndü.

Normanlar'ın yaklaşmakta olduğu Darkenwald'ın en yüksek kulesinin en tepedeki tüneğinden müjdelendiğinde horozun son ötüşü duyulmuştu. Aislinn nihayet Wulfgar'dan bir habercinin geldiğini umarak giyinmek için acele etti. Merdivenlerden aşağı inip de Ragnor de Marte'ı ateşin önünde kendini ısıtırken bulunca umutları söndü. Vachel ve başka iki Norman yanında dikiliyorlardı ama onun bir sözüyle aceleyle malikânedden çıktılar. Ragnor kırmızı yün pelerinini ve ağır zırhını çıkarıp kenara savurdu, şimdi yumuşak deriden bir tunik ve yün pantolonla duruyordu ama geniş kılıcını omzuna asmıştı.

Aislinn'e bakmak için döndü ve dudaklarına yavaşça bir gülümseme yayıldı, kızın aceleden unuttuğu dağınık saçlarını ve soğuktan büzüşen çıplak ayaklarını fark etmesini sağladı. Aislinn oda çok soğuk olduğu için ateşin oraya gitmeye mecbur kaldı. Köpekler tasmalarıyla bağlanmışlardı ve serbest kalmak için mızımlanıp havlıyorlardı. Yaklaştı ve Ragnor'ın durduğu yere bakarak her birini serbest bırakıp malikânedden çıkmalarına izin verdi. En sonunda ateşin önünde bir yere oturdu ve malikânede yalnız olduklarının daha da bilincine vararak Norman şövalyeye yüzünü döndü. Sweyn ve Bolsgar ava çıkmışlardı ve Gwyneth henüz kalkmamıştı. Hizmetkârlar bile ailelerinin ve arkadaşlarının bu Norman'ın elinde öldüğünü gayet iyi hatırlayarak başka yerlere çekilmişti.

Aislinn usulca konuştu. "Savaşmanız gereken muharebe-

ler yok mu Sör Ragnor, yoksa bundan kaçmak için mi döndünüz? Sanırım burası William'ın kampından daha güvenli bir yer. Dükün kendisine aman vermeyen hastalığını atlattığını sanıyordum?”

Ragnor'ın kara gözleri, elbisesinin etekleriyle hemen hemen gizlenen küçük çıplak ayaklarında durmadan önce, tüm vücudunu süzdü. Gülümsedi ve önünde eğildi, donmuş ayaklardan birini aldı ve çabucak ovdu. Aislinn sıkıntıyla ayağını geri çekmeye çalıştı ama lanet Norman ona bu hizmeti vermeye kararlı görünüyordu.

“Dilin giderek daha da yaralayıcı oluyor kumrum. Wulfgar tüm erkeklerden nefret etmene mi yol açtı?”

“Ah, seni adi sahtekar,” diye cevabı yapıştırdı. “Sen erkeklik nedir ne bilirsin?”

Adamın parmakları bileğini sardı ve hafifçe sıktı. Aislinn onun ellerinde yaşadığı acıyı hatırladı.

“Çok açık ki leydim, senin erkek dediğinden hiçbir şey anlamadığın görülmüyor. Ben varken o piçi seçmek sıradan bir kadın için bile ahmaklık sayılır.”

Ayağını sallayıp elinden kurtuldu, onun dokunuşuna bir dakika bile dayanamazdı ve hemen ayağa fırladı.

“Wulfgar bu malikânenin lordu, ben de ona aidim. Görünüşe bakılırsa iyi bir seçim yapmışım, sizinse sizi savaştan kaçıran atınız dışında neyiniz var?”

Adam dimdik ayağa kalktı ve parmaklarını onun parlak saçlarına doladı. “Kalıp da sana nasıl yanıldığını göstereyim mi Aislinn?” Omuz silkti ve geriye çekildi. “Ben yalnızca birkaç saat dinlenmek için durdum. Anavatana iletilmesi gereken mektuplarla William'ın gemisine bineceğim.”

“Öyleyse durum böyle oyalanamayacağınız kadar acil olmalı,” dedi Aislinn.

“Atı hızla süreceğim kadar acil ama önce bu güzel malikâneyi görmek istedim.” Ona sırtıttı. “Ve tabii ki seni kumrum.”

“Eh, gördünüz. Sizi geciktiriyor muyum? Belki yolda bir şeyler yersiniz. Neden boşu boşuna at sırtında acele edesiniz ki?”

“Kumrum,” dedi ve elini kalbine koydu, “yanında olmak için ölümle bile yüzleşebilirim.”

Bir kapı çarpıldı ve Ragnor, Gwyneth’in ayak sesleri yu-
karıdan gelmeye başladığında Aislinn’in yanından uzaklaştı.
Gwyneth merdivenlerin başına ulaştığında Aislinn alt duda-
ğını ısırdı. Kadının giydiği elbise altın sarısı olandı, Aislinn’in
en sevdiği ve dolabında değeri olabilecek şeylerin sonuncu-
suydu. Gwyneth ona sormadan kıyafetlerini alıyor ve yalnız-
ca elbiseler alazlandığında, yırtıldığında veya lekелendiğinde
geri getirip yatağın üzerine atıyordu. Ama merdivenlerden
indikçe Aislinn gülmesini bastırmak zorunda kaldı. Gwy-
neth’in küçük göğüsleri elbisenin içinde bir çocuk göğsü gibi
dümdüz kalmıştı ve dar kalçasının kemikleri yumuşak ku-
maşın altında hoş olmayacak şekilde dışarı fırlamıştı. Gwy-
neth gözlerini Ragnor’a çevirmeden önce ikisini de şüpheyle
süzdü.

“Sizi tekrar göremeyeceğim diye umutsuzluğa kapılmaya
başlamıştım söz şövalye,” dedi.

“Ah matmazel, sizin zarif varlığınız hep zihnimdeydi,”
diyerek Ragnor ona güven verdi. “Sizi temin ederim ki hatı-
ranızı düşünmeden tek gün bile geçirmedim.”

“Sözleriniz ateşte eriyen kar taneleri gibi kalbimde eriyor
ama korkarım ki beni kandırmaya çalışıyorsunuz,” diye ce-
vap verdi Gwyneth. “Erkeklerin hep yaptığı bu değil midir?”

“Hayır, hayır tatlı Gwyneth, ben öyle yapmıyorum. Gerçi
doğruyu söylüyorsunuz, bir asker kollarında başkası varken,
evde bıraktığı güzel kızı unutmaya yatkındır.”

“Erkekler ne kadar da değişken!” Kadının dudakların-
da Aislinn’e bakarken belli belirsiz bir gülümseme oluştu.
“Metreslerini, onları soluksuz bıraktıkları gibi kolaylıkla terk
ediverirler. Sadık bir biçimde bekleyişin metreslere getirisi
yoktur, bu yüzden kaçıp başka biri için kenara atılma acısına
katklanmadan, önceden kurtulmaları çok daha iyidir.”

Aislinn doğruldu. “Erkekler hakkındaki görüşlerin en dar
bakış açısından bile daha dar Gwyneth. Ben onların gerçek

kıymetini görmek için daha farklı bir bakış açısını tercih ediyorum. Bu yüzden palavracı böbürlenmelerinden ziyade gerçek bir şövalyenin yaptıklarına önem veriyorum.”

Başka bir söz etmeden ve bakış atmadan Aislinn onların yanından ayrılıp merdivenlere doğru yöneldi. Gwyneth gidişini izledi ve arkasından alayla güldü.

“Eğer erkek kardeşimin kollarına uçarak geleceğini sanıyorsa bu kız tam bir ahmak olmalı. Neden İngiltere’nin tüm meyveleri ayaklarının dibinde yatarken yalnızca ilk düşen meyveyi tatsın ki?”

Ragnor gülümsemesini sakladı ve omuz silkti. “Benim yöntemim kadınları anlamak değil, onları sevmek.” Kolunu yakaladı ve onu kucağına çekti. “Gel güzelim, gel de yumuşaklığını bedenimde hissedeyim.”

Gwyneth kızgınlıkla adamın göğsüne yumruklarıyla vurdu. “Bırak beni!”

Ragnor dediğini hemen yaptı ve bunu öyle ani yaptı ki genç kadın şaşkınlıkla geriye doğru kaydı, az kalsın düşecekti.

“Bana o Sakson fahişesiyle yattığını söylememiştin!” diye haykırdı, neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı. “O sürtükle yattın ve beni kandırdın!”

Ragnor kendinden emin bir şekilde gülümsedi ve kızın önündeki bir sandalyeye oturdu. “Senin bununla ilgilenebileceğini düşünmemiştim.”

Gwyneth ona doğru koştu ve sandalyesinin önünde diz çöktü, adamın esmer elini elleri arasına almıştı. Şövalyesinin gözlerinin derinliklerine baktı. “Şaka yapıyor olmalısın. Biz sevgiliyiz, bu yüzden her şeyimizi birbirimizle paylaşmalıyız.” Tırnakları umutsuzlukla adamın kollarına saplandı. “O kaltağın ardından ikinci olmayacağım.”

Ragnor elini nezaketsizce ondan kurtardı. “Ne yazık ki tatlım, oldun bile.”

Korku kalbine bir bıçak gibi saplandı ve içinde paniğin yükseldiğini hissederken adamın dizlerine yapıştı. “Ah aşkım, beni çok derinden yaraladın.”

“Ben yönlendirilecek bir adam değilim,” dedi Ragnor soğukça. “Boynunda bir boyundurukla yönlendirilecek bir öküzse hiç değilim. Eğer beni seviyorsan, bu tarz bir yaklaşımla beni kullanmaya kalkmazsın. Beni boğarsan nefes alamam.”

İstirap içinde Gwyneth ağlamaya başladı. “O kızdan nefret ediyorum,” diye inledi ileri geri sallanarak. “Seni sevdiğim kadar ondan nefret ediyorum.”

Bir gülümseme Ragnor’ın dudaklarına dokundu, eliyle kızın çenesini tuttu ve yüzünü kaldırarak öpmek için eğildi. “Tamamen savaşın hararetiyle oluşan bir şeydi,” diye mırıldandı boğukça. “Bizimki gibi aşkın sebep olduğu bir şey değildi.”

Ragnor dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Önce nazikti, sonra kızın cevap verdiğini hissettikçe daha arzululu öptü, onu kucağında yatana kadar kendine doğru çekti. Boştaki eli göğsüne dokunmak için hareket etti ve elbisenin yumuşak kumaşına ulaştığında, bu kıyafeti daha önce nerde gördüğünü hatırladı. Malikânedен ayrılmasının önceki gecesinde, Wulfgar’ı büyük bir şevkle eğlendirdiği gece Aislinn bunu giymişti.

“Odama gel,” diye yalvardı Gwyneth. “Seni bekliyor olacağım.”

Adamın kucağından indi ve merdivenlere doğru koşar adım gitti, ara sıra arkasına bakıp davetkâr şekilde gülümsüyordu. Kız görüş alanından çıktığında Ragnor nihayet kalktı ve kendine bir kadeh bira doldurdu. Düşünceli halde lord odasına baktı ve merdivenleri yavaşça çıkmaya başladı. Bir an için o odanın ağır kapısının önünde, arzuladığı kadınla arasındaki tek engelin önünde dikildi. Daha denemeden bile içerden sürgülü olduğunu tahmin ediyordu. Aislinn’in bu konuda çok dikkatli olduğunu biliyordu, lordunun favori-siydi ve riskli konumunu kaybetmeyecek kadar dikkatliydi. Konumu riskliydi, çünkü kimse Wulfgar’ın o piç kalbinde ne hissettığını veya ne düşündüğünü bilmiyordu. Lanet kadın

tıpkı ay gibi baştan çıkarıcı ve cezbediciydi ama en az onun kadar da uzaktı. Kızın Wulfgar'ın yatağındaki halini çok iyi hatırlıyordu; piçe karşı yumuşak, sıcak ve rahattı. Ancak Wulfgar, Darkenwald'ın sahibiydi veya yakında olacaktı ve kız bir defasında tek istediğinin bu olduğunu kendisine açıkça söylemişti. Bu malikâneyi ve şehri kim elinde tutarsa ona boyun eğecekti.

Kapının önünde durdu. "Yakında kumrum. Sabırlı ol."

Gwyneth'in odasına giderken adımları sessizdi. Kapıyı itip açtığında kadını yatağın üstünde boylu boyunca yatar-ken buldu, solgun bedeni üstünde elbise yokken pürüzsüz ve zarif görünüyordu. Küçük göğüsleri kendisini kollarıyla sıkıca sardığı için yukarı fırlamış, olduğundan daha büyük ve baştan çıkarıcı gözüküyordu. Ragnor gülümsedi ve dikkatle kapıyı arkasından kapadı. Kıyafetlerini çıkardı ve ona doğru yürüdü, yanına uzanırken onu kollarına aldı. Gwyneth'in elleri ısrarcıydı ve adam onu okşadıkça da gırtlğından ince iniltiler çıkıyordu. Şehveti arttıkça ağzını şövalyesinin ağzına dayadı ve kolları çabucak onu sıkıca sarıp kendi üzerine çekti.

Rüzgâr çıplak ağaçların arasından eserken ısıklık çalıyor ve panjurları tıkırdatıp hareket ettiriyordu. Gwyneth postların altına daha da sokuldu, kıyafetlerini giyen Ragnor'ı izlemekteydi. Adam kapıya doğru gittiğinde kolunu uzattı.

"Aşkım?"

Ragnor sesiyle duraksadı ve ona bakmak için döndü.

"Vakit daha çok erken," diye mırıldandı kadın. "Biraz benimle kal da dinlen."

"Dinlenmek mi?" diye sordu Ragnor alayla ve usulca güldü. "Başka bir zaman Gwyneth. Şimdi dükün işini görmem gerek."

Başka bir söz söylemeden oradan ayrıldı ve kapıyı ardından yavaşça çekti. Lord odasına doğru baktı ve kapısının açık olduğunu gördü. Yaklaştığında odanın boş olduğunu fark etti ve merdivenlerin başına gittiğinde salonun da boş olduğunu gördü. Gitmeden önce Aislinn'i tekrar göremeyeceğini anla-

dığında küçük bir hayal kırıklığı yaşadı. Merdivenlerden indi ve muazzam kapıya gidip onu açtı. Gün aydınlık ve güneşliydi, taze, ılık bir meltem esiyordu. Ana kapıdan dışarı doğru adım attığında gerindi, kollarını kocaman açıp havayı içine çekti. Bir hareket gözünün ucuna takıldı ve dönüp baktığında ormanı delip geçen bir ışınmış gibi duran kızıl saçları gördü. Vachel ve diğer adamlar atların arkasında uyukluyorlardı, bu yüzden oradan ayrılması ufak bir gecikmeyi kaldırabilirdi. Bu kapının önünde geçen başka bir günü ve onu takip eden geceyi hatırlayınca pişmanlıkla gülümsedi. O zaman tabii ki oldukça içkiliydi ve kızı etkileyebilecek hiçbir şey yapmadığını anlayabiliyordu. Ona sert davranmıştı. Ama eğer nazik olursa, belki ona kendi iradesiyle gelebilirdi.

Ragnor onun ardına düştü ama bir anlık şaşkınlıkla neden böyle bir işe girdiğini bile anlamadığını kendine itiraf etti. Her ne kadar Wulfgar'ın burayı fethetmesiyle yarışmasa da hiçbir zaman bir kadının kendisine eşlik etmesini sağlamada zorlanmamıştı. Aislinn'in Wulfgar'a sadakatini anlaşılmaması güçtü. Kız elbette yakında adamın onu terk edeceğini biliyordu, ne de olsa Norman saray eşrafında ondan çok daha yüksek konumda kadınlar vardı. Ragnor'ın tek yapması gereken beklemektir ve Aislinn de kendisinin olacaktı. Öyleyse neden şimdi, daha acil görevler beklerken onu takip ediyordu? Ama zihninde yüzü sürekli gidip geliyordu ve bunun sebebinin farkındaydı, bu yüzden adımlarını hızlandırdı. Ağaçlığa girdi ve küçük bir ayak tarafından yapılmışa benzeyen ufak bir iz buldu, bu sayede onu takip etmekte hiç zorluk çekmedi.

Aislinn, Ragnor'ın varlığını hissedip onunla tekrar karşılaşmayı istemediğinden malikâneneden kaçmıştı. Gwyneth'in kötü dili içine işlemişti ve Ragnor da yalnızca onu teşvik etmişti. O adamlar ilgili hatıraları yalnızlık ve ıstırapla ilintiliydi. Boynunda ipe geçirdiği geceyi ve onun sarhoş dokuşlarını çok iyi hatırlıyordu. Ama en kötü anısı, babasının cansız halde yerde uzanırken gördüğü zamandı ve Ragnor'ın yüzünü her gördüğünde bu anı tekrar canlanıyordu.

Derenin orada duraksayarak Aislinn karanlık, kıpırtılı sulara baktı ve dere kenarında kök salmış kadim bir meşe ağacına yaslandı. Düşüncelerinin içinde kaybolarak eğildi ve yerden ufak bir taş alıp elinde defalarca çevirdi. Israrcı bir ışık yansımaya doğru onu fırlattı, sonra da dairesel su dalgaları ayağına değinceye kadar izledi.

“Balıkları basit bir kış yemeğine dönüşmesinler diye korkutuyor musun kumrum?”

Bu sözlerle Aislinn bir çığlık atarak arkasına döndü. Ragnor gülümsedi ve tam önüne gelmek için hareket etti. Titreyen dizlerini dindirmek için ağaca tekrar yaslandı ve adamı ihtiyatla izledi.

“Ağaçlıkta dolaşıyor ve sessizliğin tadını çıkartıyordum ki buraya doğru geldiğini gördüm. Yalnız ve malikânenin görüş alanının dışında olmak pek akılcıca değil. Şey için birileri olabilir...” Sustu ve kızın kararsızlığını görünce kendisi de ağaca yaslanıp ona sıırttı. “Ah ama tabii ki kumrum. Seni korkuttum. Affet beni tatlım. Sadece iyiliğini düşünüyordum, sana zarar vermeyi aklımdan bile geçirmem.”

Aislinn çenesini mağrurca kaldırdı ve bedenini ele geçiren titremeyi durdurdu. “Ben kimseden korkmam söz şövalye,” dedi ve yalan söyleyip söylemediğinden kendisi bile emin olamadı.

Ragnor güldü. “Ah, kumrum. Wulfgar henüz seni eğitememiş. Bu kaynayan kanı dindirebilecek mi diye meraklanıyordum ben de.”

Dimdik doğrudu ve kızı geçip derenin tam kenarında durdu, henüz konuşulmamış iyi bir konu düşünüyormuşçasına eğildi. Bir süre sonra omzunun üstünden Aislinn’e baktı.

“Gözlerinde sana sahtekâr gibi davrandığımı, acı çektirdiğimi ve zorluk çıkardığımı okuyorum. O sıralar bir askerdim ve görevim nereye çağırırsa kılıcım oraya giderdi ama şimdi...” Bir çakıl taşı alıp dereye fırlattı. “Bana kaçık diyebilirsin. Daha önce hiç daha iyisini görmediğim bir güzelliğe

sahipsin ve büyülendiğimi söyleyebilirsin.” Döndü ve Aislinn’e baktı. “Senin ilgini kazanabilecek şövalye olabilmem için ufacak da olsa şansım yok mu?”

Aislinn başını şaşkınlıkla salladı. “Ragnor, beni şaşkına çeviriyorsun. Sana hiç benim peşimden koşmamı gerektirebilecek bir umut verdim mi? Neden beni arzuluyorsun? Wulfgar’a ait olduğum için sana verebilecek çok az şeyim var. O benim lordum ve efendim, metresi olarak ona sadakat yemini ettim. Asıl istediğin bu mu, ona ihanet etmem mi?”

Elini uzatıp bakır kızılı saçın bir buklesini kızın göğsünden çekti. “Seni sen olduğun için arzulayamaz mıyım Aislinn? Basit bir gerçekliğe inanmayacak kadar mı güvensizsin? Sen sözcüklerin ifade edemeyeceği kadar güzelsin ve seni istiyorum. Seni benimken de istemiştin ve şimdi artık benim değilken, bana geri dönmeni umuyorum.”

“Ben Wulfgar’a aidim,” dedi alçak sesle.

“Kalbinle ilgili hiçbir şey söylemiyorsun Aislinn, peki o ne istiyor? Onurlu olmak güzel bir şeydir, buna saygı duyarım ama benim asıl istediğim senin sevgin.” Esmer elleriyle ellerini tuttu. “Aislinn, babanı öldüren kılıcı geri çekip onun yaşamasına izin verebilseydim eğer, bunu yapardım. Eğer işe yarayacağımı bilseydim ailemin tüm servetini bunun için harcardım.” Adam geniş omuzlarını silkti. “Ne yazık ki tatlı Aislinn’im, olan oldu ve hiçbir şey bunu geriye döndüremez. Ama yine de beni affetmen için nezaketine sığınıyorum. Bana sevgini ver, kalbimdeki ağrıyı dindir.”

“Yapamam,” diyerek nefes aldı Aislinn. Adamın göğsüne yakın duran esmer, düzgün eline baktı ve sıkı sıkı gözlerini kapattı. “Sana her baktığımda başımıza getirdiğin felaketi anımsıyorum, sadece bana değil başkalarına getirdiklerini de. Hiçbir şey elindeki kanı temizlemeye yetmez.”

“Askerler bu şekilde yaşar ve Wulfgar da benden daha az suçlu değil. Onun öldürdüğü Saksonlar’ı hiç düşündün mü? Kader senin babanı öldüren kılıcın benim elimde savrulmasını sağlamakla acımasızlık etti.”

Ragnor onun zarif yapısını, şu an kapalı olan kara kirpikli hassas göz kapaklarını inceledi. Beyaz teni gençliğin getirdiği güzellekle parlıyordu, yumuşak dudakları ise pespembeydi. Göğsü, kızın onda uyandırdığı karmaşık hislerden dolayı sancıldı.

Aislinn gözlerini kaldırdı ve yavaşça mırıldandı. “Benim kalbimi Tanrı dışında kim bilebilir ki Sör Ragnor fakat size diyebilirim ki kalbimin yumuşaması ancak büyük bir mucizeye bağlı. Wulfgar beni kendisinin olarak ilan etti ve ben de ona aidim. Benim sevgim yakında ona yönelecek...”

Ragnor’ın yüzü karardı ve dişlerini gıcırdattı. “Sürekli şu köpeği anıp duruyorsun. O neye sahip de ben değilim? Bir piç, isimsiz bir adam, orada burada savaş meydanları arasında dolanıp duruyor, birkaç parça altın uğruna başkaları için savaşıyor, hepsi bu. Ama ben düke yakın olan soylu bir ailede doğdum. Seni kolumda saraya götürebilirim.”

Ragnor teklif edermiş gibi elini uzattı ama Aislinn başını sallayıp geri çekilerek arkasını döndü.

“Yapamam. Wulfgar bana azıcık bile değer vermiş olsa bile, ben onun kölesiyim ve emrettiğini yapmalıyım. Benim gitmeme asla izin vermez.” Sırtını ağaca yasladı ve onun havadaki eline kibarca dokunmak için parmağını uzatarak gü-lümsedi. “Ama moraliniz bozulmasın Ragnor, Leydi Gwyneth sizi çok yakışıklı buluyor ve siz ondan bunu istediğiniz anda kesinlikle sizle gelecektir.”

“Dalga geçiyor olmalısın,” diye inledi Ragnor. “Beyaz bir kumrunun yanında cılız bir tavuk! Kesinlikle benimle dalga geçiyorsun.” O daha çekemeden kızın elini yakaladı ve sadece bir dokunuşla kan beyninde dalgalanmaya başladı. “Aislinn, merhamet et. Senin arzunla benim perişan olmama izin verme. Bana böyle işkence etme.” Onun yumuşak, beyaz ve dolgun göğüslerini hatırladı ve onları tekrar görme arzusu içini kemirirken bakışları alev alev yanmaya başladı. “Bana tek bir yumuşak söz söyle Aislinn. Umutlanmam için bir dayanak ver bana.”

“Olmaz, yapamam,” dedi Aislinn soluğu kesilerek, elini kurtarmak için çektiğinde başarısız oldu. Panik içinde yükselmeye başlamıştı. Adamın gözlerini ve nereye baktığını görünce niyetinin ne olduğunu anlamak için müneccim olmasına gerek yoktu. Ragnor onu daha da yakınına çekmeye başladı ve her ne kadar Aislinn onunla mücadele etse de daha da yakınlaşmak zorunda kaldı. “Hayır, yalvarırım. Yapma!”

Ragnor eliyle dirseğini yakaladı ve boynuna bir öpücük kondurmak için hamle ederken boşta kalan koluyla onun ince beline sarıldı.

“Kumrum, benimle savaşıma. Senin için çıldırıyorum,” diye fısıldadı kulağına.

“Hayır!” Aislinn geriye doğru kıvrıldı. Eliyle küçük hançerinin sapını kavradı ve kınından çıkarıp tehditkâr bir biçimde önünde tuttu. “Hayır, bir daha olmaz Ragnor! Asla!”

Ragnor güldü. “Hah, nihayet canlandın.”

Uzun parmakları hemen uzandı ve küçük elini yakalayıp, o çığlık atıp hançeri düşürene kadar zalimce sıktı. Elini bakır kızılı sağına doladı ve kolunu arkasına burkarak, tekrar onun yumuşak memelerini göğsünde ve uyluklarını uyluğunda hissedene kadar kendine çekti.

“Bu kuşun tekrar tadına bakacağım,” diye kıkırdadı ve onu öptü, ateşli bir şehvetle dolgun dudaklarını zedeliyordu.

Umutsuzluktan doğan bir kuvvetle Aislinn kendini uzağa fırlattı ve meşenin üstüne düştü. Adama doğru döndü, göğsü korku ve öfkeyle inip kalkıyordu. Lanet Norman rahat bir kahkahayla ona doğru yürüdü. Islık gibi bir ses duyuldu ve gürültülü bir patırtıyla bir savaş baltası Ragnor’ın yüzüne yalnızca bir karış mesafe uzaklıktan geçerek ağaca saplandı. Adam irkilerek döndü ve Sweyn’i kendisinden on adım uzaklıkta görünce midesine bir taş oturdu. Viking’in sırtında ipi bozulmuş bir yay asılıydı ve ayağının dibinde pek çok keklik ve yabani tavşan duruyordu. Aislinn, Sweyn’e ve onun sağladığı korumaya doğru atıldı ve ilk defa Ragnor Viking’in silahsız olduğunu fark etti, yayı o an için işe yaramazdı ve

baltası da ağaca saplıydı. Kınından kılıcını sıyırdı ve savaşmak üzere atıldı. Aislinn adam kendisine yaklaşınca bir çığlık attı ve onun ellerinin erişemeyeceği bir yere kaçtı. Devasa Viking'in arkasına saklandı ve bir saniye içinde Sweyn kırıbacını şaklatıp baltanın sapına sararak, savaş aletini geri aldı. Muazzam savaş baltası tekrar elinde hazırды, sivri ucu ve iyi bileylenmiş kenarı üstüne gün ışığı çarptıkça mat bir ışıkla parlıyordu. Ölümün sessiz müjdecisi gibi gözüküyordu.

Ragnor, Sweyn'den epey uzaklaştı, oyununu oynarken rahatsız edildiği için yüzü öfkeden çarpılmıştı. Geniş kılıcıyla vurup, düştüğü yerde başını kesmek istiyordu, kızgınlığı ve hayal kırıklığı çok şiddetliydi fakat Viking'in duruşundaki bir şey adama bir anısını, hararetle bir mücadele sırasında Wulfgar'a arkadan yaklaşan bir düşmanın sonunu anımsattı. Düşmanın kafasının derinliklerine inen baltanın mide bulandırıcı görüntüsü, bir uyarı gibi adamı yerinde kalmaya zorladı. Öfkesi çabucak dindi ve ölümün soğuk nefesini yakınında hissetti. Kendini sakinleştirdi ve kılıcını tekrar kınına sokarak ellerini dikkatle iki yanına koydu. O şekilde, birbirlerine bakarak uzun bir süre dikildiler. İskandinavlı'nın göğsünden bir homurtu yükseldi ve bir gülümseme mavi gözlerine ulaştı.

"Sakin ol Norman," dedi yumuşakça. "Lordum Wulfgar beni bu kadını korumakla görevlendirdi ve ben de işimi iyi yaparım. Bu uğurda bir-iki Fransız kafası yarmak beni çok üzmez."

Ragnor sözcüklerini özenle seçti ama konuşurken her hecesinden zehir saçılıyordu.

"Dikkatli ol beyaz saçlı kâfir. Bu mesele bir gün hallolacak ve kader, kılıcımı kafanda kana bulamamı sağlayacak."

"Tabii Ragnor." Viking'in gülümsemesi daha da genişledi. "Sırtım sana hep açık ama bu arkadaş," derken yavaşça baltayı kaldırdı, "diğer taraflarımı kolluyor ve kılıcımı kafama indirmek isteyenleri öpmeyi çok seviyor. Onunla tanışmak ister misin?" diye sordu devasa baltanın keskin ucunu göstererek. "Matmazel Ölüm."

Aislinn, Sweyn'in arkasında durdu ve Norman'a soğukça bakarken elini Viking'in koluna koydu. "Git de başka yerde eğlence peşine düş Ragnor. Bu işin peşini bırak."

"Şimdi gidiyorum ama döneceğim," diye uyardı Ragnor.

Bunu dedikten sonra sırtını döndü ve gitti. Aislinn birkaç dakika sonra malikâneye döndüğünde, Gwyneth'i gergin bir halde salonda gezinirken buldu. Yüzüne bakan herhangi biri onun canının sıkıldığını anlardı. Aislinn'e solgun gözlerinde yabani bir ışıkla baktı.

"Ragnor'la aranda ne oldu?" diye sordu. "Şimdi bilmek istiyorum seni Sakson sürtüğü!"

Öfke Aislinn'in menekşe rengi gözlerini parlattı ama o yalnızca omuz silkip cevap verdi. "Seni ilgilendiren hiçbir şey olmadı Gwyneth."

"Senin de bulunduğun ormandan çıkıp geldi. Gene kendini onun üzerine mi attın?"

"Gene mi?" dedi Aislinn kaşını kaldırarak. "Eğer benim o sahtekâra yüz verdiğimi sanıyorsan gerçekten bir ahmaksın."

"Seninle daha önceden yatmıştı!" diye boğulurcasına konuştu Gwyneth, öfke ve kıskançlık vücudunu kamçılamıyormuş gibi kesiyordu. "Sadece kardeşimin sana avare olmasından memnun değilsin. Tanıdığın her erkeği peşinden koşturmak istiyorsun."

Aislinn ucu ucuna kontrol edebildiği hiddetiyle yavaşça konuştu. "Ragnor senin düşündüğün şekilde benimle yatmadı. Bana vahşice tecavüz etti, bu ikisinin arasında bir fark var. Babamı öldürdü ve annemin şu anda bulunduğu konumda olmasına sebep oldu. Tanrı aşkına Gwyneth, nasıl olur da benim onu arzuladığımı düşünebilirsin?"

"Sunabileceği şeyler kardeşimin sunabileceklerinden fazla. Ailesi asil ve sarayda nüfuza sahip."

Aislinn hor gören bir kahkaha attı. "Hiçbiri umurumda değil. Ağabeyin, Ragnor'ın ömrü boyunca umabileceğinden daha erkek. Ama Ragnor'a sahip olmak istiyorsan, onun peşine düşmeni tüm iyi dileklerimle destekliyorum. Birbirinize layıksınız."

Bunu dedikten sonra Aislinn döndü ve onu arkasında öfkeden köpürür halde bırakarak merdivenleri çıktı.

Ragnor kuzeni dışındaki okçuları merhametsizce tekmeleyerek uyandırmıştı, şimdi grup Hastings'e giden sahil yoluna doğru alçak tepelerin arasından fırtına gibi ilerliyordu. Ragnor, adamlar hızlarını yavaşlattığı için en önde gidiyordu ve Vachel bile Ragnor'ın apaçık öfkesi yüzünden arkada diğerleriyle kalmıştı. Birbirlerine soran bakışlar atıp cevap olarak omuz silktiler, kimse onun hiddetinin nedenini bulamıyordu. Kilometreler geçtikçe ruh hali daha da kötüleşti ve arkasındakilere rasgele küfretmeye başladı. Ragnor'ın uykusuzluğu, Aislinn'i elde etmedeki hayal kırıklığına pek yardımcı olmamıştı ve düşünceleri kızgınlıkla dolup taşmaya devam etti. Wulfgar kızı ödüllendiriyor olmalıydı, ne de olsa o gayri meşru şövalyenin toplumsal bir statüsü yoktu. Sarayda geçen eğlenceli dakikalardaki incelikli şakalara asla katılmazdı. Eğer Vachel'ın Wulfgar hakkında söylediği doğruysa, en soylu kadınları bile oyuncak olarak görür, geçici arzularını tatmin ettiğinde onları bir kenara fırlatırdı. Ama yine de kadınlardan yana tercihlerini iyi yapmış olsa gerekti, çünkü Ragnor daha önce hiçbirinin intikam peşine düştüğünü görmemişti.

Peh! Bu piç kadınları nasıl etkileyebiliyordu? Ragnor bu düşünceyle inledi. Eğer Wulfgar bir mücadelede yenilse ve Aislinn de aptalca davranışını görmek için orada olsa neler olurdu kim bilir? Kafasında entrikalar geçiyor ama işe yaramayacaklarını anladığı anda çabucak aklından çıkarıyordu.

Vachel, Hastings görüş alanlarına girip, ötedeki limandaki gemi direkleri görüldüğünde adamların oh çıktıklarını duydu. Hepsinin aklında güzel bir gece uykusu vardı ve mektuplar teslim edilir edilmez haddinden fazla et ve iyi bira çabucak önlerine konacaktı.

Ragnor kendilerine uzaktan selam veren kişiye döndü ve amcası Cedric de Marte'in aksak yürüyüşünü, kumlu sahilde onlara doğru gelirken tanıdı.

“Hey Ragnor, nihayet seni yakaladım. Hayrola, rüyada mısın? Seslendiğimi duymadın mı?”

Cedric’in kırmızı yüzü ve nefes nefese kalmış olması harcadığı çabanın göstergesiydi.

“Aklımda bazı şeyler var,” diyerek cevapladı Ragnor.

“Vachel’in söylediği gibi yani,” dedi Cedric. “Ama konunun ne olduğunu söylemedi.”

“Özel bir mesele de ondan,” diye cevabı yapıştırdı Ragnor.

“Özel mi?” Cedric’in kara gözleri yeğeninini somurtkan yüzünü delip geçti. “Seni William için toprak kazanmaktan alıkoyacak kadar özel ne olabilir?”

Ragnor hırladı. “Demek Vachel sana bunu da anlattı.”

“Haberi vermekte oldukça gönülsüzdü fakat neyse ki doğru söylemiş. Sana fazlasıyla sadık Ragnor. Onu da kötü yola sevk edeceksin.”

Ragnor neşeden yoksun bir kahkaha attı. “Kendi aklı var. Ne zaman isterse yanımdan ayrılabilir.”

“Ayrılmamayı seçiyor ama bu onu sürüklediğin şeyleri haklı çıkarmıyor. Babası öldüğü için onun refahından ben sorumluyum.”

“Seni ne rahatsız ediyor amca? Yattığı kadınlar mı, edindiği piçler mi?”

Cedric kır düşmüş kaşlarını kaldırdı. “Baban tohumlarını saçmanı hoş karşılamayacaktır.”

Ragnor homurdandı. “Her şeyi kafasında büyütüyor.”

“Siz genç adamların, onur hakkında öğreneceğiniz çok şey var,” dedi Cedric. “Gençliğimde bir kızın eline değmeye cüret etsem çok kötü azarlanırdım. Şimdi siz onların üstüne yatmaktan başka bir şey düşünmüyorsunuz. Ne oldu, kadının biri sana rahat vermiyor mu?”

Ragnor sertçe döndü. “Ben ne zaman bir kadın yüzünden endişelendim ki?”

“Her erkek hayatında böyle bir durumla karşılaşır.”

“Ben henüz karşılaşmadım,” diyerek dişlerini gıcırdattı Ragnor.

“Peki Vachel’in şu sözünü ettiği Aislinn?”

Genç adamın gözleri, bakışlarını amcasına çevirdiğinde gazapla yanıyordu. “Hiçbir önemi yok. Bir Sakson kızı, hepsi o kadar.”

Kendisi de sinirlenen Cedric, parmağıyla yeğeninin göğsünü dürttü. “Seni uyarıyorum pervasız domuz, burada daha fazla kadın kazanmak için değil, toprak elde etmek ve ailenin servetine katkıda bulunmak için bulunuyorsun. Kaltağı unut ve senden beklediğimiz şeye odaklan.”

Ragnor adamın elini itti. “Babamla benzerliğin her geçen gün artıyor Cedric,” diyerek dudağını büktü. “Ama endişelenmene gerek yok. Yakında hepsine birden sahip olacağım.”

Dördü atlarını yokuş yukarı sürüp Hastings’ten ayrılırken güneş doğuyordu. Ragnor gene başı çekiyordu, önceki günden beri ruh hali çok az düzelmmişti. Hıncı atını doludizgin koşması için zorluyor ve iyi dinlenip beslenmiş hayvan, tangırdayan toynaklarıyla kilometreleri aşıyordu. Onların gelişini bekleyen çeteler yola tuzak kurduysa diye bu defa iç yoldan gidiyorlardı.

Günü sessizlik içinde geçirdiler, hızlı sürüyorlar ve gece boyunca ihtiyaçlarını gidermek için derme çatma bir kamp kuruyorlardı. Hava çok soğuk değildi ve iyi dinleniyorlardı, böylece şafak vakti tekrar yola çıkmaya hazır oluyorlardı. Güneş tepede yükselmeye ve yoğun katmanlı bulutların arasından parlak kollarını uzatıyordu, bu sırada Ragnor ve adamları onlardan epey uzakta geniş bir istilacı grup görmüşlerdi. Hemen gölgelere çekildiler ve bu savaş grubunun silahlarını gözetleyerek hangi taraftan olduklarını anlamak için arama başladılar. Adamlar bir plan yapmak için toplanıp sonra üçlü gruplara ayrıldıklarında onları izliyorlardı. Şimdi güneş ışığı üzerilerine vurmuştu ve Ragnor, Wulfgar’a ait olduğunu bildiği renkleri tanıdı. Yanındaki üç kişi de bunu anlayıp oraya gitmeye hamle ettiler ama Ragnor onları durdurdu. Kafasında hemen bir plan belirmişti. İki okçuyu ayı-

rıp onları William'a kendisinin yolda olduğunu iletmek ve mektupları taşımak için yolladı, aynı zamanda kendisinin ve Vachel'in Wulfgar'dan haber getirmek için duraksadıklarını söylemelerini de istedi. Okçular gittiğinde Ragnor dudaklarında gülümsemeyle kuzenine döndü.

"Haydi bakalım şu askerin yoğun bir öğleden sonra geçirmesini sağlayalım."

Vachel, Ragnor'un sözleri üzerine şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ama neyse ki kuzeni anlatmaya devam etti.

"Biraz ileride bir Sakson kasabası var, hâlâ bize boyun eğmediler ve İngiliz kralına bağlılar." Güldü. "Norman şövalyelerini hoş karşılamayacaklarını biliyorum, çünkü oradan son geçişimde beni epey kovaladılar." İki grubun farklı yönlerine atını sürdüğü, son grubun ise Wulfgar'ın flaması altında oyalandığı adamları işaret etti. "Bak," dedi kuzenine, "anladığım kadarıyla Wulfgar diğerlerini şehrin ötesindeki yolları tutmaları için yolluyor, sonra o gidip kasabadan teslim olmalarını isteyecek. İngilizler kaçarlarsa açık alanda tuzağa düşmüş olacaklar. Eğer Wulfgar'a saldırırlarsa da arkadan gelen diğerleri tarafından saldırıya uğrayacaklar."

Şimdi Vachel'a, büyük gri bir tilkinin yavrusuna avlanmayı öğretirken güldüğü gibi sırıtiyordu.

"Ama planı değiştirelim. Eğer kendimizi göstererek kasabaya doğru ilerleyip oyalanırsak, halktan cesur birkaç kişi iki Norman şövalyesinden ganimet elde etmek isteyebilir. Sonra onları daha ormanlık alandan ayırlamadan Wulfgar'a doğru süreriz."

Ragnor, Wulfgar'ın planını bozacağı düşüncesiyle neşeye güldü ama Vachel şüpheli gözüküyordu.

"İngilizler'e duyduğum nefret, piçe duyduğum tiksintiye aşıyor," diye cevap verdi. "Kendi soyumuzun bu Saksonlar tarafından zarara uğramasını istemiyorum."

"Hiçbir zararı olmaz ki," diye omuz silkti Ragnor. "Wulfgar o ahmakları muhakkak öldürür. Bu ona yalnızca bu Sakson domuzları tarafından ne kadar kolaylıkla saldırıya

uğrayacağını ve onları öldürmenin ne denli kolay olduğunu gösterir. Birakalım da tırpan ve asalara karşı savaşmış adamların inatçı kafataslarını kılıcıyla kırsın, belki o zaman Darkenwald'da yaptığımız tek şeyin kendimizi savunmak olduğunu ve orada olabilecek en iyi şekilde davrandığımızı anlar.”

Vachel en sonunda bu oyuna razı geldi ve ikisi Wulfgar'ın etrafında at sürmek için hızlandılar. Ragnor'ın planladığı gibi yaklaşmış kasabayı izler gibi yaptıklarında, bazı kimseler mızrak, asa ve yaylarla çıka geldiler, Normanlar'ın geri çekildiğini gördüklerinde ise açık araziye doğru onları kovaladılar. Ragnor ve Vachel sanki hangi yoldan kaçmaları gerektiğini düşünüyorlarmış gibi oradan oraya gidiyorlardı, ta ki kasaba halkını açık arazinin ötesindeki ormanlık alana çekene kadar. Oraya vardıklarında atlarını hızla sürdüler ama arkalarında takip edilebilecek bir iz bırakmışlardı. Bir dönemecten dönerek yoldan ayrıldılar ve yakındaki bir tepeye neler olacağını izlemek için gittiler. Kasaba halkının dönemecin orada döndüklerini ve dinlemek için durduklarını gördüler. Wulfgar'ın yaklaştığını duyan İngilizler, yolun kenarındaki ağaç ve çalıların arkasına saklandılar.

Ragnor düşünceli düşünceli yola baktı ve şimdi sanki kendisi de bu oyundan şüpheleniyormuş gibi konuştu.

“Bu iş çığrından çıkacağa benziyor Vachel. Wulfgar'a bir tuzak hazırladılar ama sanırım bize patlayacak. Bizim iki askerimizin güvenliğinden endişe duyuyorum. Gidip onları uyarıp yol boyunca korur musun Vachel, ben de gidip Wulfgar'ı bu tuzak konusunda uyarayım?”

Vachel omuz silkti, Normanlar'ın Sakson elinde ölümünü görmek istemediğini unutmış gibiydi, eyerinde öne doğru yaslanıp yoldaki dönemece dikkatle baktı.

“Öyle mi kuzen? Bu bana aptalca göründü.” Ragnor'a döndü ve ikisi de neşe içinde kıkırdadı. “Kasabalılar Wulfgar'ı atından düşürene kadar bırak da burada kalayım, sonra dediğini yapmaya giderim.”

Ragnor başını salladı, sonra ikisi birazdan meydana gelecek olayı izlemek için daha sık bir ağaçlığa ilerlediler.

Wulfgar'ın küçük birliği, ağaçların arasında kıvrılan ve onları Kevonshire'a götüren yolda atlarını sürdü. Gowain ve Beaufonte, kasabanın etrafındaki yerlerini almak için önden gönderilmişti, Sör Milbourne ise arkasında üç askerle Wulfgar'ın yanında ilerliyordu. Her zamanki gibi Sanhurst en arkadan geliyor, Wulfgar'la arasına mesafe koyuyordu. Norman'dan dehşete düşüyor gibi duruyordu ve ona bir metreten yakın durmaya oldukça gönülsüzdü, her ne kadar kısa bir kılıç ve mızrakla şövalyeyi arkadan kollaması gerekse bile.

Ufak bir ağaçlıktan geçip bir gölgeliğe vardılar, at sürerken dikkatli ama rahattılar. Önlerinden bir geyik kaçtı ve bıldırcınlar yol kenarlarında kanat çırparak zıpladılar. Hun git-tikçe gerginleşiyor gibiydi, atın sıcırayışlarından biraz endişe etse bile, Wulfgar atın sadece yaklaşmakta olan mücadeleyi sezdiği için böyle davrandığını düşünüyordu. Sonra, yolda bir dönemeçe geldiklerinde hayvan homurdandı ve kayarak durdu. Wulfgar onun bu tutumunun neye işaret olduğunu biliyordu, kılıcını çekerek arkasındakileri uyarmak için bir savaş çıığı kopardı. Bir an sonra yol haykıran ve artık yollarında hangi silahları getirdilerse onları savuran Saksonlar'la doldu. Hun'ın toynakları harekete geçti ve arkadan gelen bir saldırı Wulfgar'ı atından düşürmeden önce kılıcını savurdu. Düştüğünün farkındaydı. Kılıcı parmaklarının arasından kaydı. Dünya griye boyanmıştı ve yumuşak bir inişle toprağın üstüne düştüğünü anladı. Yalnızca tek ışık noktası kalana kadar etrafı karardı, sonra o da söndü.

Wulfgar yukarıya bakıp, beynini delip geçen parlak ışığın yalnızca siyah çam ağacının dalları arasından görünen bir parça gökyüzü olduğunu anladığında uzun bir süre geçmişti. Acı içinde dirseğinin üstünde doğruldu ve etrafa baktı. Baş zonkluyordu ve miğferinin yanında durduğunu fark etti, başlığın üzerindeki göçük yüzünden kaşlarını çattı. Kafasın-

daki yumruya dokunmak için dikkatle elini kaldırdığında, yakınlarında İngiliz meşesinden yapılma kalın bir asa gördü, asanın iri ucu kırılmıştı, böylece Wulfgar neden yerde yattığını da öğrenmiş oldu. Yolda kasaba halkının cansız bedenleri yatıyordu, onların arasında kendi adamlarından üçünün deri ceketlerini tanıdı ama Milbourne'e dair hiçbir şey görmiyordu.

"Korkma Wulfgar, sanırım bugünü de ölmeden atlatacağsın."

Ses arkasından geliyordu ve her ne kadar duyduğu anda sahibini tanısa da yuvarlandı ve baş dönmesini kontrol altına almaya çalışarak dirseklerine dayanıp bakışlarını Ragnor'a odakladı. Adam bir kütüğün üstüne yarı yarıya uzanmıştı, yanındaki çamurda ise kanlı bir kılıç uzanıyordu. Wulfgar'ın çabalarına içinden neşeyle güldü ve şimdi Aislinn onu görsen bu cesur piç hakkında ne düşünürdü merak etti.

"İstirahat için burası kötü bir yer Wulfgar," diyerek sırtı eliyle etrafı göstererek, "burada, yolun tam ortasında seni pek çok şey rahatsız edebilir. Hakikaten de son bir saat içinde bir grup güçlü Saksonla savaştım, bir Norman'ı böyle dinlenirken görseler kanıt olarak kulaklarını kesip götürebilirlerdi."

Wulfgar sarsılmış beynini berraklaştırmak için başını salladı ve yarı yarıya inledi. "Benim hayatımı kurtarabilecek kişiler listesinde senin adını en sona yazdım."

Ragnor omuz silkti. "Ben yalnızca destek oldum. Milbourne büyük baskı altındaydı, ben geldiğimdeyse Saksonlar arımdan pek çok kişi geleceğini düşünerek kaçtılar."

"Peki ya Milbourne?" diye sordu.

"Adamlarını bulmak için seni korumakla görevli köylüyle beraber gitti. Dedğine göre Sakson sana vaktinde yetişememiş, en azından söylediği buydu."

Wulfgar tek dizi üzerinde kalktı ve hâlâ darbenin etkisi altında, dünya eskisi gibi dönsün diye bekledi. Acıyla gözlerini kısarak adama baktı, hiç beklemediği bu hareketi düşün-

yordu. “Sana yalnızca utanç getirdim, sense günü ve hayatımı kurtardın. Pek de iyi bir alışveriş olduğunu sanmıyorum Ragnor.”

“Ne yazık ki Wulfgar.” Ragnor sunulan özrü elinin tersiyle itmiş gibi elini salladı. “Aslında Milbourne da ben de nefesinin hâlâ tozları kımıldattığını görene kadar seni öldü sanıyorduk.” Yavaşça gülümsedi. “Kalkabilir misin?”

“Evet,” diye mırıldandı Wulfgar, yüzündeki tere bulanmış tozu silerek.

Ragnor tekrar güldü. “Sana iyi bileylenmiş kılıcın yapmadığını İngiliz meşesi yaptı. Hah, senin bir köylünün asasıyla düştüğünü görmek, savaştığıma değdi doğrusu.”

Esmer şövalye de kalktı ve kılıcını bir köylünün pelerini-ne silip yolu işaret etti.

“Atın orada, derenin kenarında duruyor.”

Ragnor, Wulfgar ilerlerken onu izledi ve kılıcına baktıkça yüzü karardı. Sakson domuzlarını öldürmekte çok aceleci davranmıştı. “Ah,” diye mırıldandı kendi kendine, “fırsatlar üzerine çok düşünmek kaybetmeye yol açıyor.”

Kılıcı kınına soktu ve kendi atına binmek için döndü. Wulfgar, Hun’la beraber tekrar geldi ve eğilerek ona tırnıklardan zarar gelmiş mi diye baktı.

“William’a Hastings’ten mektup taşıyorum ve kısa süre içinde yola çıkmam gerek,” dedi Ragnor, sesi herhangi bir duygudan arınmıştı ve doğaldı. “Burada durup iyi olup olmadığını göremeyeceğim için beni affet.”

Wulfgar miğferini aldı ve Hun’ın yüksek eyerine atladı. Esmer şövalyenin kötü bakışlarına karşılık verdi.

“Ben de ilerlemeye devam etmeliyim ama şu kasaba yanıp küle çevrilmeyi hak etti. Ateş akşam havasını ısıtır ısıtmaz ben de adamlarımı ilk dört yol ağzına götürüp kamp kuracağım. Sana teşekkür borçluyum Ragnor.” Kılıcını çekti ve onu selamladı, sonra yaslanarak mızrağını uzanabileceği bir yere koydu. Flamasındaki pislği temizledi. “Adamlarım birazdan şuraya gidecekler, ben de onlara katılacağım.”

Wulfgar mızrağıyla tekrar selamladı ve hafifçe Hun'ı mahmuzlayarak uzaklaştı. Ragnor, Wulfgar görüş alanından çıkana kadar onu izledi, sonra atının dizginlerini tiksintiyle çekerek kendi yoluna gitti.

Wulfgar adamlarıyla buluşmak için ilerledi ama yalnızca bir kısmının Milbourne'le beraber döndüğünü gördü. Şövalye elini kaldırdı komutanı yaklaşıırken selam verdi.

“İyi misiniz Sör Wulfgar?” diye sordu ve liderinin başını sallaması üzerine rapor vermeye devam etti. “Kasaba halkı kaçtıktan sonra, büyük bir Norman kuvvetinin yaklaşmakta olduğuna dair haberle kasabaya geri dönmüşler ve tüm kasabayı ayağa kaldırmışlar. Eşyalarını toplayıp kaçmışlar. Ama Sör Gowain ve adamları biraz ötede yolu tutmuş ve geri dönmelerini sağlamış. Eğer acele edersek onları arazinin ötesinde durdurabiliriz.”

Wulfgar bunu onayladı ve sonra biraz utançla geride duran Sanhurst'e döndü. Genç adama kaşlarını çatı. “Beni korumakta bir işe yaramadığına göre burada kal ve ölüleri göm. İşin bittiğinde bize katıl, belki o zaman yaverim olarak bana hizmet edebilirsin.” Kaşını kaldırdı. “Umalım da bunda daha başarılı ol.”

Wulfgar kolunu kaldırdı ve birliği kendi görevlerini yerine getirmek üzere yola çıktı. Biraz yanında atını süren Milbourne'le onlara öncülük ediyordu. İçeride göçmüş miğfer, yaralı başına artık düzgün bir şekilde olmuyordu ve Wulfgar bir meydan muharebesinden kaçınabilmeyi umarak, eyerinin yüksek kısmına çıkıp Milbourne'ün onunla ilgili endişelerini gidermesini sağladı. Köy meydanına doğru süratle gittiler ve son evi geçtiklerinde her yaştan ve cinsiyetten yirmi veya daha fazla Sakson'u orada bekler buldular. Kasaba halkı birliğin yaklaştığını gördü ve arkada daha fazlası olduğunu anladı. Sonra ne olursa olsun diyerek, yolun tam ortasında birbirlerine sımsıkı yapışmış bir grup haline geldiler. Anneler çocuklarını grubun merkezine alıp onlara bedenleriyle korumaya çalışırken, erkekler ellerine geçen her türlü silahı alıp son bir saldırı için dış çemberi oluşturdular.

Wulfgar mızrağını hazır vaziyette kaldırdı ama yalnızca çok az kimseyi durdurabildi, bu arada adamları da grubun etrafını bir halka gibi sarıp, saldırıya hazır bekliyorlardı. Soğuk bir rüzgâr esti ve talihsiz Saksonlar beklediler. Sessizlik içinde uzun bir süre geçti, sonra Wulfgar her yanı görmek için başını kaldırdı ve sert sesi yankılanırken, İngilizce konuşabilmesine hayret eden nidalar yükseldi.

“Kim esasını o kadar kuvvetle benim kafama indirdi?” Şerif onunla yüzleşmek için öne çıkana kadar bekledi.

“Ağaçlıkta sizin yanınızda öldü,” diye cevap verdi adam. “Bildiğim kadarıyla hâlâ orada.”

“Kötü olmuş,” diye yarı yarıya içini çekti Wulfgar. “Güçlü bir askerdirdi ve ani bir ölümden daha fazlasını hak ediyordu.”

Şerif gergin gergin ayağıyla toprağı karıştırdı ama başka bir yorum yapmadı. Wulfgar mızrağını kaldırdı ve miğferini önüne koydu ama diğer mızraklar tehditkâr biçimde durmaya devam etti.

Hun kasıldı, gerilim yüzünden huzursuzdu, Wulfgar ona yatıştırıcı bir kelime söyledi ve çelik grisi gözleriyle yolda duran birbirine sokulmuş insan yığınına inceledi. Sesi tekrar çıktığında hükmeder bir edadaydı ve dinleyenlerden hiç kimse bunu sorgulamadı.

“William’ın vesaleti altındasınız, ordularının gücüyle siz kabul edin ya da etmeyin, İngiltere kralı odur. Canınız isterse kanınızı burada akıtabilirsiniz veya gücünüzü, kasabanızı tekrar inşa etmek için kullanabilirsiniz.”

Bu sözler üzerine şerif kaşını kaldırdı ve kasabanın el değmemiş evlerine sorgulayan bir bakış attı.

“Seçiminiz çok basit ve hemen uygulanacak,” diye devam etti Wulfgar. “Bu konuda size teminat veriyorum. Ama adamlarım giderek endişelendiği ve işlerin yapıldığını görmek istediği için acele etmeliyim.”

Biraz geri çekildi ve mızrağını yerine koydu, böylece şerif ne olduğunu anlayıp dona kaldı. Yavaşça, şerif kılıcını yere bıraktı ve belindeki kamayı da yanına koydu, ellerini yukarı

kaldırarak teslim olduğunu gösterdi. Diğer adamlar da onun gibi yaptılar ve tırmıklarını, baltalarını ve tırpanlarını hepsi tamamen silahsız kalana dek bıraktılar.

Wulfgar adamlarına işaret etti ve tüm mızraklar aynı anda kalktı. Bir kez daha kasaba halkına seslendi.

“Beraberinizde götürmeyi seçtiğiniz eşyalarınız bunlar demek. Umarım iyi seçmişsinizdir, çünkü size bırakacaklarım yalnızca bunlar. Sör Gowain.” Genç şövalyeye döndü. “Bu adamları al ve şuradaki araziye götürüp orada tut.” Kolunu kaldırdı. “Geri kalanlar, beni izleyin.”

Hun’ın dizginlerini çekerek muazzam atın kasabaya doğru uçarcasına gitmesini sağladı. Orada, meydanda Milbourne’e başka emirler verdi.

“Her evi araştırın ve altın, gümüş veya kıymetli ne varsa getirip arabaya yerleştirin. Hazırda erzak varsa onları da alın ve şuradaki kilisenin eşiğine yığın. İşinizin bittiği her evin kapısını örtüp bir işaret koyun. Bu iş tamamlandığında, kilise ve ambar dışında her barınağı ateşe verin.”

Wulfgar sonra dönüp hem kasabayı, hem de halkını izleyebileceği bir tepceye at sırtında gitti. Güneş batıp gölgeler uzadıkça kasaba, kara ve boş pencereleriyle oradan oraya karınca gibi koşuşturup hazinelerini ve yiyeceklerini toplayan askerlere ödü patlayarak bakıyor gibi duruyordu. Bir anlık duraksama oldu, sonra ilk ateşin alevleri büyümeye başlayınca kara gözler kızıllaştı, derken kalın, kırmızı bir dil ağılıkla bir evi yalayıp yuttu. Yukarıda gezinen bulutlar, alevler nede niyle kırmızı ve turuncu tonlarına bürünüyordu ve Wulfgar başını kaldırdığında yanaklarında ilk kar soğuşunu hissetti.

Kasaba halkı Normanlar’ın yaptıklarının sonuçlarını görmüşlerdi ve onlar kederle itirazlarda bulunurken Wulfgar’ın kulağına alçak sesli bir inilti geliyordu. Şimdi adamları kasabadan çekilmişti, çatırdayan yük arabasını arkalarından sürüyorlardı ve o hızlı toynaklar eşliğinde tepeden indi, yaptığı işten dolayı morali bozulmuştu. Saksonlar’ın önünde kaya-

rak durdu ve halk onun yükselen öfkesi karşısında korkuya kapıldı.

“Dikkat!” diye gürledi. “Bilin ki William’ın topraklarında adalet hızlı işler. Söylediklerime kulak verin. Neler yaptığınıza bakmak için bu yoldan tekrar geçeceğim, sizi burayı yeniden inşa etmekle görevlendiriyorum ve bu sefer inşayı William adına yaptığınızın da bilincinde olmalısınız.”

Kar taneleri artık düşmeye başlamıştı ve Wulfgar daha gidecek yolu olduğundan acele etmesi gerektiğinin farkındaydı, üstelik fırtınaya karşı kamp da kurmaları gerekiyordu. Mızrağıyla gittikçe kararan yolu işaret etti ve adamlarının sonuncuları arkalarında ağır yük arabasını sürükleyerek oradan ayrıldılar. Wulfgar kasaba duvarlarını yutan alevlere ve rüzgârın büyük bir sarmalla dövdüğü yükselen duman sütununa son kez baktı. Gürültüyü bastırarak şerife bağırdı.

“Size bir barınak ve az miktarda yiyecek bırakıldı, kış yaklaşıyor.” Güldü. “Normanlar’la savaşmaya vaktiniz olmaya-
cağına bahse girerim.”

Mızrağını son bir selam için kaldırdı ve kasaba halkı onları izlerken Hun’ı tekmeleyip oradan ayrılmakta olan birliğinin ardından gitti. Kasaba halkı nihayet döndü, yenilgi suratlarına kazanmıştı ama yine de kalplerinin derinliklerinde adamın yığtığının yenilenebilir bir şey olduğunu biliyorlardı. Onlara yaşamlarını ve tekrar kuracakları hayatlarını bağışlamıştı.

Aislinn annesinin evinden malikâneye doğru gittiğinde beyaz, taze bir örtü ayağının altında çıtırdıyordu. Karanlık, kulak uçlarını donduran bir soğukla çökmüştü ve başıboş kar taneleri yürüdüğü patikayı aydınlatan cılız ışıktaki kıvrılıp dans ediyordu. Gözlerini, çatılara öfkeyle bakar gibi görünen kara göğe dikti. Annesiyle vakit geçirdikten sonra kendisini hep gücü çekilmiş hissediyordu. Her geçen günle annesi kuruntulara daha çok gömülüyor ve Normanlar'dan intikam almak istiyordu. Eğer Maida amacında başarılı olursa, William'ın hükmü çok çabuk gelirdi. Aislinn annesinin düşünce şeklini çarpıtan cerahatli nefreti söktüp atacak bir tedavi bilmiyordu. Başkalarına yardımcı olabildiği, hastalıklarını giderip yaralarını iyileştirebildiği halde, ailesinden ona kalan tek kişi için bir şey yapamıyor olmaktan derin hayal kırıklığı duyuyordu.

Yüzüne düşüp soğuk soğuk sızlatan kar taneleri Aislinn'i canlandırdı, adımlarını hızlandırarak malikâneye doğru acele etti. Yaklaştıkça, bir yük arabasının kapıların önüne çekildiğini gördü. Gelişigüzel bir şekilde hangi zavallı insanın bu soğuk gecede Darkenwald'a sığınmak istediğini ve hiç kimsenin şefkat bulamadığı Gwyneth'ten merhamet görüp göremeyeceğini düşündü. O kadının kötücül mizah anlayışı, hizmetkâr olsun asker olsun herkesin keyfini kaçırıyor, genellikle de ziyaretçilerin ve aile üyelerinin de utanç duymasını sağlıyordu. Gwyneth babasının ve Sweyn'in arkalarından dalga geçiyordu, çünkü onlar sağlam bir bünyeye sahip

oldukları için sık sık et yiyip içki içmeye istekli oluyordı. Hâlbuki gerçekte Bolsgar ve Sweyn sofraları donatan av etlerini sağlıyor ve açlığın malikâne sınırları içerisine adım atmasına izin vermiyorlardı. Kibar Rahip Dunley bile oraya geldiğinde kendini Gwyneth'in zehirli dilinin hedefi olarak bulmuştu.

Bu sebeple, Gwyneth'in öfkeli yapısından en kötüsünü bekleyen Aislinn, kapıyı açtı ve içeride şöminenin etrafında toplanan gruba bakmadan ardından kapattı. Kasıtlı bir yavaşlıkla yün pelerinini çıkardı ve ateşin sıcaklığına yaklaştı, sonra da Bolsgar'a bakarak onun sarı saçlı kızının kızgınlık seviyesini keşfetmeye çalıştı. Gwyneth öfke krizine girdiği zaman Bolsgar'a kaşlarını çatı ve dudaklarını birbirine kenetledi. Ama şu anda rahat görünüyordu, bunun üzerine Aislinn biraz ferahlayarak kaba saba giyinmiş üç yetişkine ve ateşe sokulmuş çocuklara baktı.

İçlerinde en genç olan, Aislinn'in omuzlarını kaplayan kırmızı saç buklelerini gördüğü zaman ağzı açık kaldı. Oğlanın bakışları Aislinn'in gülümsemesine yol açtı ve çocuğun kara gözleri arkadaş canlısı bir tavırla parlayıp hızla arkadaş olmalarına neden oldu. Ama iki kadından genç olanında aynı dostluğu göremedi. Bu genç kadın onu ihtiyatla süzüyor ve her hareketini gözlemleyerek grubun gerisinde kalıyordu. Aislinn, kadının çocukla olan benzerliğini fark etti ve eğer anne-oğul değillerse bile, yakın akraba olduklarına karar verdi.

Gruptaki adam, Aislinn'in gördüğü kadarıyla solgundu ve titriyordu; yorgunluğu, çökmüş yüzünden belli oluyordu. Karısı sessizce yanında dikiliyor, etrafı izliyordu. Aislinn bu kadında bilgelik ve sakin bir güç sezdi ve onun kendisine yönelttiği aheste gülümsemeye karşılık verdi.

Diğer çocuklar kara gözlü cana yakın oğlandan daha büyüktü. Ham'in yaşlarında iri bir oğlan, kadınlığın ilk evrelerini belli belirsiz gösteren daha ufak bir kız ve birbirlerinin tıpkısı olan iki erkek çocuğu vardı.

“Neredeyse kaybolduğunu düşünmüştük Aislinn.”

Gwyneth sesinde bir nezaket tınısıyla konuşmuştu, yalnızca bu bile Aislinn’in savunmasını en yüksek seviyeye çıkarmasına yeterdi. Onun bu sefer nasıl bir oyun oynadığını bilmiyordu ama bekledi, sessizlik uzarken dıştan oldukça sakin ve soğukkanlı görünüyordu.

“Wulfgar tarafından gönderilmiş misafirlerimiz var,” diye devam etti Gwyneth ve menekşe gözlerde kıvılcımlanan ilgiyi izledi. Elini kaldırarak gruptakilerin isimlerini söyledi ve sonra memnun bir halde ekledi; “Onları burada yaşamaları için yollamış.”

“Öyle leydim,” diyerek başını salladı Gavin. “Erkek kardeşim Sanhurst hatta şu an onunla beraber.”

“Peki ya lordum? O iyi mi?” diye sordu Aislinn, sesi sıcak ve dost canlısıydı.

“Evet, Norman gayet zinde,” diyerek cevapladı adam. “Bizi saplandığımız çamur batağından kurtardı ve o gece onunla kamp yaptık. Bize yiyecek verdi ve buraya yolladı.”

“Daha ne kadar orada kalacağını söyledi mi?” diye sordu Aislinn. “Yakında Darkenwald’a gelecek mi?”

Gwyneth alayla güldü. “Ona duyduğun şehveti açığa vuruyorsun Aislinn.”

Aislinn’in yanakları kızardı ama Gavin kibarca cevap verdi.

“Hayır leydim, bununla ilgili bir şey söylemedi.”

Gwyneth’in bakışları Aislinn’den, onu dikkatle inceleyen dul kadına kaydı; kadın Aislinn’in düzgün vücudunu ve kalçalarına kadar inen kıvrıkcık bakır kızılı saçlarını inceliyordu. Gwyneth biraz sonra söyleyeceği sözleri düşününce gözleri parladı, küçük bir yalandı ama amacına pek güzel hizmet ederdi.

“Wulfgar, Haylan’ın ve oğlunun özellikle burada kalmasını belirtmiş.”

Aislinn, Gwyneth’in bu zehirli sözlerinin altında nasıl bir mana olduğunu, gözleri dikkat çekici şekilde açılan genç ka-

dına baktığında anlamıştı. Haylan şimdi kadının lafı üzerine huzursuz şekilde de olsa gülümsemeyi başarmıştı ama Aislinn'in içinden ona aynı şekilde karşılık vermek gelmedi.

"Anlıyorum," dedi Aislinn. "Öyleyse onları güzel karşılamalısın Gwyneth. Wulfgar nezaketinden memnun olacaktır."

Gwyneth'in solgun gözleri buz kesti. "Kız kardeşi olduğuma göre, bunu senden daha iyi bilmiyor muyum sanıyorsunuz?" Dikkatli bir kulak kadının ses tonundaki sertliği fark edebiliirdi.

"Wulfgar çok cömert bir lordur. Kölelere bile hak ettiklerinden daha fazla bir nezaketle davranır ve onları güzel elbiselerle giydirir."

Aislinn kendisinden söz ettiğini çok iyi biliyordu, anlık mahcubiyetini sakladı. "Gerçekten mi? Aslında ben senin dışında kimsenin öncekinden daha iyi giyindiğini görmedim."

Yumuşak bir kıkırtı Bolsgar'ın geniş omuzlarını titretti ve Gwyneth ona öldürücü bir bakış attı. Aislinn'in geriye kalan birkaç elbisesine el koyduğu herkes tarafından bilinen, sır olmayan bir şeydir gerçekte. Gwyneth şu anda onun leylak rengi elbisesini giymişti, Aislinn'se eskiden temizlik yaparken giyindiği yıpranmış bir kıyafet içindeydi. Şimdi bu elbise onun en iyi ve tek elbisesiydi.

Gwyneth'in sesi keskin bir şekilde yükseldi. "Bir erkeğin bir kadına sadakat yemini edip, ondan biraz ayrı kaldığında başka bir elin sıcaklığına koşması bana hep tuhaf gelmiştir. Wulfgar'ın alımlı birini bulup dönüşünü beklemek üzere eve yollaması iki katı tuhaf."

Haylan boğulur gibi oldu ve tekrar nefes alabilmek için öksürdü, böylece Aislinn'in hemen dikkatini çekti. Genç kadına hafifçe kaşlarını çattı, bu şekilde davranabilmesi için Wulfgar'la arasında ne geçtiğini merak etti.

Oldukça saygın bir tavırla Aislinn konuştu. "Wulfgar hepimize garip gelecek şekilde davranıyor. Burada bulunan hiç kimse onun meziyetlerini anlayabilecek kadar onu tanıdığını iddia edemez. Ben yalnızca onun onurlu biri olması ve sah-

tekârca davranmaması için dua edebilirim. Zaman, hepimize gereken cevabı verecek, bense tercihim onay güvenmekten yana yapıyorum.”

Aislinn sonra birden döndü, Gwyneth her ne söyleyecekse ona engel olup ağzını açık bırakarak Ham’e ilaç kutusunu getirmesini emretti.

“Sanıyorum ki bu iyi adam benim tedavime muhtaç, tabii aranızdan kimse onu kendisi iyileştirmeyi önermiyorsa.”

Önce Haylan’a baktı ama kadın başını sallayıp suratını buruşturdu, sonra da ona öfkeyle bakan Gwyneth’e döndü ama o da omuz silkip eliğine geri döndü.

Aislinn küçümseyerek güldü. “Pekâlâ, kimse öne çıkma-
dığına göre ben yapacağım.”

Gavin’in koluna eğilip kesik yeri soyarak temizlemeye başladı, bu arada Miderd da kocasının iyileştirmesine yardım etmek için Aislinn’e yanaştı.

Gwyneth garazle konuştu. “Savaşa giden askerlerin davranışları çok bilindik tabii. Savaş kelimesi bile sende güzel hatıralar uyandırmıyor mu Aislinn? Normanlar, gururlu ve azametli, canlarının çektiği her kıza sahip oluyor. Merak ediyorum mağlup kadınlar bu cesur okşamaları nasıl buluyor?”

Bu sözler Aislinn’in derinliklerinde bir acının uyanmasına yol açtı ve nefes almak için mücadele edene kadar kederin göğsünü pençesine aldığını hissetti. O hatıraları canlandıran zalimlik zihnini sersemletmişti. Derin bir nefes aldı ve Miderd’in gözlerinde kendisi için şefkat gördü ve kadının yumuşak kalbinin nezaketle dolu olduğunu anladı.

“Tanrıya dua ediyorum ki sevgili Gwyneth, sen bile,” diye yavaşça nefes aldı, “o anı asla yaşamayasın.”

Gwyneth o kadar da muzaffer hissetmeyerek sandalyesine yaslandı ve Haylan ellerini ateşte ısıtmak için arkasını dönerek duydıklarını düşündü.

Aislinn, Gwyneth’in sözlerinin yarattığı işkence azaldıktan sonra nihayet kalktı, işini bitirdi ve Bolsgar’ın sandalyesinin yakınında dikilmeye gitti.

“Lordum, daha az evvel erkeklerin değişken olduğuna dair şeyler dinlediniz. Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz? Siz de mi öylesiniz efendim? Peki ya Wulfgar, o da öyle midir sizce?”

Bolsgar homurdandı. “Gayet açık ki kızım erkekler hakkında çok az şey biliyor, eh ne de olsa kendisinin hiç ilişkisi olmadı.” Aislinn’in ince parmaklarını teselli eder tarzda avucuna aldı. “Daha ufak bir çocukken bile Wulfgar tanıdığı bildiğı şeylere karşı dürüsttü: atına, şahinine, bana...” Yaşlı adam daha bakışlarını kaçıramadan gözleri doldu. “Evet, o sadıktır.”

“Ama sen onun kadınlarla ilgili durumuyla alakalı hiçbir şey bilmiyorsun,” diye hemencecik dikkat çekti Gwyneth.

Bolsgar omuz silkti. “Geçmişte kadınlara aşk beslemeyeceğine dair yemin ettiği doğru ama Wulfgar daha çok savaş meydanlarında çarpışan ve bu dünyanın hiçbir yumuşaklığına ihtiyacı olmayan demirden bir kurt gibidir. Ancak kalbinde sevgiyi öyle arzuluyor ki bunu inkâr etmekten başka bir şey yapamıyor.”

“Daha neler!” diye cevap verdi Gwyneth. “Daha dün evini ve toprağını kaybeden babam, durmuş neyi onaylıyor? Piç kardeşim ve bu Sakson...”

“Gwyneth!” diye haykırdı Bolsgar. “Çeneni kapa, yoksa ben kaparım.”

“Ama doğru!” diye haykırdı Gwyneth sinirle. “Bu Sakson fahişesini onunla evlendirmek istiyorsun.”

Haylan’ın ağzı açık kaldı ve Aislinn’e heyecanla baktı. “Siz onun karısı değil misiniz?” diye sordu, Miderd kaş göz edip onu susturamadan önce.

“Elbette değil!” diye cevap verdi Gwyneth kızgınlıkla. “Bir Norman’la zaten yattı ve şimdi de ağabeyimi kendine bağlamaya çalışıyor.”

Bolsgar sandalyesinden aniden kalktı ve Gwyneth hayatında ilk kez ondan korkarak büzüldü. Aislinn sıkılmış çenesi ve yumruklarıyla dikiliyor, kızgınlığını saklayamıyordu. Bolsgar yüzünü kızına çevirdi ve alayla güldü.

“Seni akılsız geveze! Daha kaç defa kıskançlığının seni ele geçirmesine izin vereceksin?”

Haylan boğazını temizledi ve yaşlı adamın aklını başka yere çekerek öfkesini dindirmeyi amaçladı. “Lordum Wulfgar savaflara çok katılıyor. Genellikle yaralanır mı? Yara izi...”

Aislinn kafası aniden döndü ve kocaman açılmış gözlerle Haylan’a baktı, çünkü Wulfgar’ın son yarasını sadece kendisinin ve Sweyn’in bildiğini sanıyordu ama belki de bu genç kadın da görmüştü.

“Sadece merak etmiştim...” dedi Haylan hararetli yüzlerin ona döndüğünü hissedince. Gwyneth’in sesi bile kesilmişti ve Bolsgar’ın yüzü, kızına sırtını dönüp Haylan’a yöneldiğinde oldukça kararmıştı.

“Merak mı?” dedi Gwyneth, Aislinn’in şaşkınlığını görüp buna neyin yol açtığını merak ederek. “Zihninizi bu derece meşgul eden nedir Bayan Haylan?”

“Kardeşinizin yanağındaki iz, sadece bu,” diye cevap verdi Haylan dikkatle, omuz silkti. “Sadece onun nasıl olduğunu merak ettim.”

Gwyneth arkasına yaslandı ve çabucak kendi sandalyesine dönen babasına bir bakış attı. Sanki fırtına bulutları toplanıyormuş gibi kaşları kalkmıştı ve kollarındaki kaslar etinin altında gerginleşip halat gibi görünene kadar elleriyle sandalyenin kenarlarını sıktı.

“Bu göz zevkini bozan yara izi yüzünden sıkıntıya mı girdiniz?” diyerek sordu Gwyneth.

“Sıkıntıya girmek mi? Ah, hayır!” diye cevap verdi Haylan. “Çok yakışıklı bir yüzü var.”

Aislinn’i şimdi dengi olarak görüyordu, o gün Wulfgar’ı terk etmekte çok aceleci davranmasam belki de onu kendime bağlayabilirdim, diye düşünüyordu. En azından üstünde bu kadın kadar hak sahibi olurdu.

“Biz çocukken bir kaza oldu,” diyerek başladı Gwyneth biraz dikkatle.

“Kaza mı?” diye haykırdı Bolsgar tekrar. “Yalan mı söylüyorsun kızım? Hayır, kaza falan değildi. Kötü niyetle yapılmıştı.”

“Baba,” dedi Gwyneth tatlı tatlı, şimdi adamın öfkesini dindirmeye çalışıyordu. “Olan oldu, en iyisi her şeyi unutmak.”

“Unutmak mı? Hayır, asla. Çok net hatırlıyorum.”

Gwyneth can sıkıntısıyla dudaklarını kenetledi. “Bu kadar istiyorsan onlara çabucak anlat. Onlara, Wulfgar’ın bir piç olduğunu öğrendiğin an yaşadığın kızgınlıkla çocuğa deri eldivenle vurduğunu ve yanağındaki eti ikiye ayırdığını söyle.”

Bolsgar güçlkle kalktı ve öfkeyle titreyerek kızına baktı. Bakışları Gwyneth’e yönelmeden önce çabucak Haylan’ı süzdü. Aislinn’in şaşkınlığı ise henüz dinmişti. Bolsgar şimdi çok kızgın görünüyordu ve içten içe utanç duyduğuna şüphe yoktu ama inatçı tavrından dolayı yaptığıın yanlış olduğunu kabullenecek değildi.

“Benim konuşmama gerek kalmadı kızım,” diye cevap verdi, “ne de olsa sen yeteri kadar söyledin.”

“Otur ve medeni bir ev sahibi ol baba,” diyerek yalvardı Gwyneth.

“Ev sahibi mi!” Bolsgar alayla güldü. “Ben burada ev sahibi falan değilim.” Bir kadeh birayı kaldırdı. “Burası Wulfgar’ın malikânesi, biz de içeri buyur edildik. Onun olanın peşine düşmem, sen daha fazlası olduğumu sanıyorsun.” Bozuk morali salonun her yanına bakış atarken düzelmedi. “Sweyn nerede?” diye sordu. “Daha çok içkiye ve beni rahatlatacak bir arkadaşla ihtiyacım var.”

“Atların yanında, baba,” diyerek cevapladı Gwyneth, artan sabırsızlığını saklamaya çalışarak.

“Peki ya Kerwick?” diye haykırdı adam. “O nerede? O adam beraber içki içmeye layık biri.”

“Şimdi olmaz baba,” diye tısladı Gwyneth. Onun basit bir hizmetkârla içki içtiği düşüncesi rahatsızlığını artırmıştı. “Onu bu yeni ailelere köy evi hazırlaması için yolladım.”

“Bu geç saatte mi?” diye sordu Bolsgar. “Adam işten başını kaldıramayacak mı?”

Gwyneth dişlerini gıcırdattı ve dikkatle konuştu. Babasının sivri dilini harekete geçirmeye niyeti yoktu. “Yalnızca bu zavallı ve yorgun insanları ve neler yaşamış olabileceklerini dūřundum. Bu tař zemin bitkin yolcular için hiç sıcak ve rahat değil, kulübeler mahremiyet taşıyor.”

Bolsgar kalktı. “Medeni konuşabileceğim hiç kimse yoksa eğer, yatağıma çekilip dinleneceğim. İyi akşamlar kızım.”

Gwyneth cevap olarak başını salladı ve adam diğerlerine sırtını çevirip Aislinn’e dōndü. Elini ona uzattı.

“Ben yaşlı bir adamım çocuğum ama hâlâ gūzel bir hanıma odasına kadar eşlik etmek hoşuma gider. Bu ufak hizmetle beni onurlandırır mısın?”

“Elbette ki efendim,” diye mırıldandı Aislinn ve adama gūlūmsedi. Her ne kadar kızı duygusuz olsa da Bolsgar öyle değildi ve genellikle onun acısını birkaç tatlı söz veya jestle dindirirdi. Elini uzattığı eline koyarak, onu řōminenin önündeki gruptan ayırmasına izin verdi.

Bolsgar odanın kapısında duraksadı, dūřūncelerini toparlayamamıř gözüküyordu. En sonunda i çekti.

“Wulfgar’la konuşmalıyım. Seninle daha onurlu bir biçimde ilgilenmeli. Ama onun meselelerine karışma hakkım yok. Onu evimden yolladığımda üstündeki tüm hakkımı yitirdim. O şimdi yalnız bir adam.”

Aislinn bařını salladı ve usulca gūlūmsedi. “Nezaketini kendi nasıl istiyorsa öyle göstermeli, zorunda hissederek deęil. Bunu kendi iřteęiyle yapmalı, yoksa bir iře yaramaz.”

Bolsgar nazikçe elini sıktı. “Yaşımın sana verebileceğinden çok daha bilgesin ocuğum. Ama ben de sana bilge bir nasihatte bulunayım. Bırak kurt geceleri ulusun. İstediği ona gelmeyecek. Bırak kara ormanlarda dolaşsın. Aradığını orada bulamayacak. Ancak sevgiye ihtiyacı olduğunu kendi kendine kabul edebildiği zaman gerçek mutluluğu bulabilir. O vakte kadar ona sadık ve nazik ol. Eğer kalbinde ona karşı bir

his varsa Aislinn, annesinin ve benim ondan esirgediğimiz bu şeyi ona ver. Sancıyan kalbini ayaklarının önüne attığı zaman onu sevginle kuşat. Boynuna bir sadakat boyunduruğu sar ki uysal hale gelsin.”

Aislinn yaşlı adamın duyduğu acıyı hissetti, ne de olsa o karısını ve oğullarını kaybetmiş, bunun tecrübesiyle konuşuyordu.

“Ben yalnızca onun kadınlarından biriyim asil Bolsgar,” diye dikkat çekti. “Genç dulun ne kadar alımlı olduğunu görüyorsun. Diğerleri de eminim öyledir. Pek çok kişi ona sahip olmak için arzu duyarken, onun kalbinde bir yere sahip olduğumdan nasıl emin olabilirim?”

Bolsgar verecek uygun bir cevap bulamayarak gözlerini kaçırdı. Ona güzel ve büyüleyici olduğunu söyleyebilirdi ama Wulfgar’ın aklından geçeni kimse bilemezdi. Onun varsayımlarına göre umutlanmaması daha iyiydi, ne de olsa haklı olduğunu garanti edecek bir şey yoktu.

Gavin, yaşlı adamın ayak seslerinin yavaş yavaş uzaklaştığını ve kapının kapandığını gösteren mandalın yumuşak sesini duyduğu zaman merdivenlere doğru başını salladı.

“O eski lordun kızı mı?” diye sordu.

“Evet,” diyerek iç çekti Gwyneth. “Ve bu şehrin cerahatli bir yarası.”

Miderd ve Gavin birbirlerine çabucak bir bakış attılar ama sessizliklerini bozmadılar. Haylan duyduklarıyla canlanmıştı ve Gwyneth sözlerine devam ederken onu dikkatle dinledi.

“Evet, bu doğru ve ne yapıp edip kardeşimin yatağına girdi, şimdi de bu malikânenin hanımı olmaya çalışıyor.” Gwyneth, Haylan’ın dikkatini fark etti ve gözlerini genç kadına çevirdi. “Kardeşim yalnızca kendini bir süreliğine eğlendiriyor ama korkarım ki bu kız ona bir büyü falan yapacak.”

Gwyneth, ona işkence eden Ragnor’ın Aislinn’i sarmış görüntüsü zihninde belirip kalbi sızlayınca sandalyesinin kollarını sıktı. Göz kapakları, gözlerinin derinliklerinde parlayan kötülüğü saklayabilecek duruma gelene kadar indiler.

“Kerwick denilen adam, Wulfgar’ın yokluğunda kıza sevgili oluyor,” dedi yavaşça. “Tam bir fahişe ama babam bile onun iyi ve hoş olduğunu düşünüyor. Onu da her erkeğe yaptığı gibi güzelliğiyle etkilemiş.”

“Lordum onun güzel olduğunu mu düşünüyor?” diye sordu Haylan, kıskançlık içini kemiriyordu. Hâlâ Wulfgar’ın, kızın adını sayıkladığını hatırlıyordu.

Miderd kaşlarını çatıp uyardı. “Haylan, Lord Wulfgar’ın işine karışmak pek doğru olmaz.”

“Doğrusu, kardeşimin ne düşündüğünü bilmiyorum,” diye sözünü kesti kadının Gwyneth, ince ellerini uzatıp avuçlarını yukarı kaldırarak. “O kızıl saçında kötülüğün izi var. Kimse bundan şüphe edebilir mi? İksirleriyle ve yöntemleriyle kaç kişiyi ayarttığını kim bilebilir? Ondan sakının. Tatlı sözlerinin aklınızı çelmesine izin vermeyin. Onları büyük bir ikiyüzlülükle söylüyor.”

“Peki,” diye mırıldandı Haylan. “Dikkatli olacağım.”

Miderd görümcesine sert sert baktı ama dul kadın onun bu bakışını görmedi. Gwyneth el işini bir kenara bırakarak ayağa kalktı.

“Gözlerim salondaki dumandan sulanıp yanıyor, biraz dinlenmem gerek. Size iyi akşamlar.”

Sakson ailesi Gwyneth görüş alanından çıkana kadar sessizce izledi, sonra Miderd çileden çıkmış halde Haylan’a döndü.

“Efendilerine hepimizin hatırına saygılı olacaksın Haylan, yoksa tekrar kendimizi sokağa atılmış bulabiliriz.”

Haylan omuz silkti ve uzaklaştı. “Efendilerine mi? Leydi Gwyneth’e büyük saygı duyuyorum. Başka kimi kastediyorsun? Lord Bolsgar siniri bozuk biri ama ona nazik davrandım.”

“Biliyorum ki aklına bir şey düştüğünde istediğin gibi olana dek rahat etmiyorsun,” diye cevap verdi Miderd. “Ve yine farkındayım ki Norman’a göz koymuşsun. Onu rahat bırak Haylan, o Leydi Aislinn’e ait.”

“Hah!” diyerek dalga geçti Haylan. “Bir dakikam daha ol-
saydı ona ben sahip olabilirdim.”

“Fazla övünüyorsun Haylan. Buraya yalnızca çalışmaya
yollandık. Başka bir şey yok.”

“Başka şey yok mu?!” diyerek güldü Haylan. “Sen ne bi-
lirsin ki?”

Miderd bakışlarıyla kocasını yardıma çağırdı ama o yal-
nızca omuz silkip arkasına döndü.

“Seninle tartışmayacağım Haylan,” dedi Miderd alçak
sesle. “Ama yine de seni uyarıyorum, eğer sen Norman’ın
ardından koşarsan ve Leydi Aislinn bu malikânenin hanımı
olursa, bizi buradan yollayabilir. O zaman nereye gideriz, ır-
kımız için açlık ve sefaletten başka bir şey yokken? Oğlunu
düşün yalvarırım.”

“Onu düşünüyorum,” diye haykırdı Haylan. Başını sallay-
an çocuğa baktı ve saçını düzeltmeyi kesti. “Miles her lor-
dun işine yarar bir çocuk.”

Miderd tiksintiyle ellerini hareket ettirdi ve başını salladı,
sonra da bildiğini okuyan kadına sırtını döndü.

Kerwick’in dönüşüyle uykuya dalmış olan Miles’ı uyan-
dırdılar ve onu soğuğa karşı sarmalayıp, diğer çocuklar-
la dışarı çıkardılar. Miderd, Gavin ve ailesinin ihtiyaçlarını
gördükten sonra, Kerwick Haylan’ı ve oğlunu daha ufak bir
kulübeye götürdü. Orada şömine sıcak ve iç kısmındaki iç
karartıcı bölmeyi aydınlatan alevli ateşle davetkârdı. Haylan,
Kerwick şömineye daha çok odun atarken onu dikkatle izledi
ve aklındakini söylemeye teşebbüs etti.

“Leydi Gwyneth çok iyi bir hanım. Ona hizmet etmekten
memnun olmalısın.”

Kerwick doğruldu ve düzgün yüzünde hiçbir duygu be-
lirtisi olmaksızın genç kadına baktı. Haylan’ın kara gözleri
adam sessizliğini sürdürdükçe kızgınlıkla parladı ve o da ada-
ma dik dik baktı.

“Efendilerin hakkında ne bilirsin ki? Burada bir hizmet-

kârdan başka bir şey değilsin. O kızıl saçlı cadının etkisi altına girdiğini görmek çok kolay.”

Kerwick ölçülü bir biçimde konuştu, kelimeler ağzından çıktıkça dudakları tiksintiyle büzülüyordu. “O kızıl saçlı cadı, savaşçı Norman onu kendisinin ilan edene kadar benim nişanlımdı. Bir zamanlar kendi malikânemin lorduydum ve o, bunu da elimden aldı ama ben en çok Aislinn’i kaybettiğime üzülüyorum. Onun adını yanımda andığında saygısızca konuşma. Eğer azıcık aklın varsa, Gwyneth’i ve saçtığı yalanları dinlemezsin.”

“Neler olduğunu anlayabilecek kadar aklım olduğundan emin olabilirsiniz,” diye cevap verdi Haylan. “Sen hâlâ Aislinn’e vurgun gibisin!”

“Evet,” diyerek onayladı Kerwick. “Anlayabileceğinin çok ötesinde hem de.”

“Ah, gerçekten de iyi anlarım,” diye cevap verdi Haylan hararetle. “Yakın zamanda dul kaldım ve erkeklerin neye ilgi duyduğunu bilirim.”

Kerwick’in kaşları kalktı. “Bu da nesi? Hakkımızda şimdiden yanlış söylentiler mi yaymaya başladın? Bir hizmetkâr için fazla mağrursun.”

“Hizmetkâr mı?” diyerek güldü Haylan küçümseyerek. “Belki öyle, belki de değil. Lord Wulfgar dönünceye kadar kim bilebilir ki?” Çenesini kaldırdı. “Eğer istersem ona sahip olabilirim.”

Kerwick hayretle güldü. “Sen mi? Onun üstünde ne hak iddia edebilirsin? Seni de metresi yaptığını mı söylüyorsun yoksa?”

Haylan’ın sesi dizginlenemez bir öfkeyle çınladı. “O tarz bir kadın değilim! Ama olsaydım, ona sahip olurdum. Beni arzulamıştı ve o dönünce ne olacağını kim bilebilir ki?”

Kerwick tiksintiyle homurdandı. “Seni uyarıyorum güzel dul,” dedi, kadının yüzüne neredeyse burunları birbirine değinceye dek eğilerek. “Aislinn’i ondan korumaya kalktığımda Wulfgar benim sırtımı kamçılattı ve her ne kadar sürekli ka-

dınlara duyduğu nefreti dillendirip dursa da kıza azıcık dokunduğumda öfkesi tekrar yükseldi. Onun iradesi olmayan yumuşak bir efendi olduğunu düşünerek ahmak olma, senin basit dürtülerini anlamaz mı sanıyorsun. Sana da Aislinn'ime yaptığı gibi sahip olabilir ama seni uyarıyorum, sana Aislinn'e sunduğunun çok azını verecektir."

"Bana bu malikânenin hanımı olmada hiç şansım olmadığını mı söylüyorsun?" diye sordu Haylan. "Seni ağzı köpük saçan köpek, kıza duyduğun şehvetten lordun beni buraya niçin gönderdiğini göremiyorsun."

"Çalışmaya, tıpkı geri kalanımızın yaptığı gibi, eminim bundan. Daha fazla köylüye ihtiyacı var," diyerek cevap verdi Kerwick hızla.

Haylan sonsuz bir öfkeyle ciyakladı. "Bana bak! Bir erkeğin bana âşık olmasını çok mu imkânsız buluyorsun?"

"Kendi değerinizi abartıyorsunuz ve kendini beğenmiş, dik başlı bir kadınsınız. Güzel olduğunuz doğru ama sizinle aynı kıymette olan başkaları da var. Aislinn'in dengi yok. O emsalsiz."

Haylan tıkanı. "Darkenwald'ın hanımı olacağım! Göreceksin."

"Öyle mi?" dedi Kerwick şüpheyle kaşını kaldırarak. "Burada yalnızca bir hizmetkâr olmanız daha muhtemel, fazlası değil."

"Leydi Gwyneth, Wulfgar'ın Aislinn'le bir süreliğine eğlendiğini söylüyor," dedi. "Belki onun düşüşünü hızlandırebilirim."

"Peh! Leydi Gwyneth!" dedi Kerwick tükürür gibi. "Onu dinleme. Onun yerine beni dinle. Wulfgar veya akli başında olan başka bir erkek Aislinn'in gitmesine izin vermez."

"Bu senin düşüncen ve doğal olarak hiç değeri yok," dedi Haylan kibirle başını kaldırarak.

"İncineceksin," diye uyardı Kerwick. "Aislinn'in başka bir meziyetinden bahsetmeyi unuttum." Yavaşça gülümsedi. "Çoğu kadından daha akıllıdır."

“Aaaaa! Senden tüm varlığım ile nefret ediyorum!” diye haykırdı Haylan.

Kerwick istifini bozmadan omuz silkti. “İnanın, gerçekten hiç umurumda değil.”

Bunu dedikten sonra arkasını döndü ve kulübeden çıkarak Haylan’ı ardında, harareti duygular içerisinde kıpkırmızı dikilirken bıraktı.

Odanın yalnızlığında, Aislinn korkularını tekrar duymaya başlamıştı. Wulfgar’ın siyah saçlı Haylan’ı kollarında tuttuğu görüntüsü zihnine çöktükçe, kendine güveni sarsılıyordu. Öfkeyle karışık umutsuzlukla elbisesini ve içliğini üstünden çıkardı, Wulfgar’ın son gecelerinde onu sıcacık okşadığını ve gösterdiği nezaketi acı içinde hatırlıyordu. Başka birinin yatağında daha fazla keyif mi almıştı? Kendisini yalnızca geçici bir heves olarak mı görüyordu? Şimdi bile başka birinin yatağında, tüm kadınları aptal yerine mi koyuyordu?

Nefesi kulak tırmalayan hıçkırıklara dönüşünceye kadar Aislinn’in göğsünde acı büyüdü, sonra kendini yatağa attı ve kederli haykırışlarını postların arasında bastırmaya çalıştı. En sonunda gözyaşları dindi, kurt postlarını üstüne çekerek karamsarlıkla onların altına sokuldu; soğukluğu kalbinden onların sıcaklığıyla atmaya çalıştı. Derken kapı alçak sesle vuruldu, bir postu omuzlarına çekerek ziyaretçiye girmesini söyledi. Aislinn şaşkınlıkla bu kişinin Miderd olduğunu, onunla konuşmak için o soğuk gecede geri döndüğünü gördü. Kadının ellerinde bir de çıkn vardı.

“Leydim, Lord Wulfgar’dan havadis getirdim, siz yalnızken söylememi emretmişti.”

Miderd, Aislinn’in kırmızı gözlerinden ve gözyaşı lekeli çehresinden onun sıkıntı içinde olduğunu anlamış ve nazik bir tonda konuşmuştu.

“Leydim, Haylan acılar çekmiş birisi ve erişebileceğinin çok daha fazlasının hayalini kuruyor ve güzelliğine gereğinden fazla değer veriyor. Bence lordunuz sizden yüz çevirme-

di, çünkü bu hediyeı benım ellerime teslim etti ve durumunuzu merak ettiğini belirten laflar etti. Ayrıca bir derdiniz olursa Sweyn'e başvurmanızı arzuladığını belirtti. Genç bir dulun hayallerinden korkacak bir şeyiniz yok gibi gözüküyor."

Paketi avucuna koydu ve Aislinn büyük bir hızla onu açtığında nazıkçe gülümsedi.

"Bana ayrıca bunun dürüst bir şekilde satın alındığını belirtmemi söyledi."

Aislinn sarı kumaşı çekip, ona son dokunanın Wulfgar olduğu bilinciyle yüzüne sürerken, gözlerinden tekrar yaşlar süzüldü ama bu defa usulca akıyorlardı. Sevinçle Miderd'ı kucakladı ve ona teşekkürler ederek utançla kızarmasını sağladı.

"Ah Miderd, anlamıyor musun?" diye haykırdı coşkuyla. "Wulfgar kadınlara hediye alma huyu olmadığını söylemişti, çünkü parasını zorlukla kazanıyor ve hiçbir kadın buna layık bulmuyordu."

Miderd usulca gülümsedi. Tanışmaları kısa sürmesine rağmen Aislinn'i arkadaşı olarak gördüğünü hissetti. Onun elini kibarca sıktı. "Öyle görünüyor ki mücadelelerden birini kazanmışsınız leydim. Umahm da gelecek savaşı da siz kazanın."

Aislinn'in menekşe gözleri ışık saçarken neşeyle cevapladı. "Ah, gerçekten de, geleceği güvenceye almalıyız."

Onun için mutlu olarak Miderd odanın kapısını kapattı, daha doğru düzgün tanımadığı bu kadına uzun zamandır duymadığı türden bir yakınlık ve güven duygusu hissediyordu. Burada, Darkenwald'da huzurlu olacağını sezinledi. Kocasını zanaatını işletebilir, oğulları da ona yardım ederdi. Kendisi ve kızı belki burada, lordun malikânesinde ihtiyaçlarını karşılamak için hizmet verebilirlerdi. En azından güvende olacaktı.

Aislinn, ev halkından kimse daha ayaklanmadan sabah erkenden kalktı. Kıymetli sarı kumaşını alarak, Wulfgar'ın

kendisinin olduğunu belirttiği dolabın önünde durdu ve adama ait her kıyafeti dikkatle kaldırdı, onları çıkartıp kenara koyarken farkında olmadan kıyafetleri okşuyordu. Dolabı boşalttıktan sonra, sarı kumaşı ezilmeyeceği bir köşeye koydu, sonra da Wulfgar'ınkileri tekrar yerine yerleştirdi. Gwyneth buraya bakmayı hayal bile edemezdi, dolayısıyla kumaş güvendeydi. Wulfgar'ın döneceğiyle ilgili haber ulaştığında kumaş alacak ve ondan kendine bir elbise yapıp, onu eski elbise ve içliğini giymiş halinden çok daha uygun bir biçimde karşılayacaktı. Dönüşünü düşündükçe kalbi hafifledi ve lordunun kendisine döneceğine dair tazelenmiş güveniyle heyecan içinde sersemledi.

Merdivenlerden aşağı indiğinde Haylan ve Gwyneth'i şöminenin önünde buldu. Genç dul, her türlü işten Gwyneth'in arzusuyla azat edilmişti ve şimdi hamının yanında oturmuş, daha görgülü bir sanat olan iğne işini öğreniyordu. Kendisine verilen gergefte iyi bir iş çıkaramamıştı ve Gwyneth'in sabrı da sınırlarındaydı. Haylan çok beceriksiz olduğu için özürler dilerken Aislinn gülüşünü gizledi, ikisi de onun varlığından ve izlendiklerinden bihaberdi.

Gwyneth çileden çıkmış halde iç çekti. "Sana gösterdiğim gibi küçük ilmikler atmalısın."

"Affınızı rica ederim leydim ama dikişte hiçbir zaman başarılı olamadım," diye cevap verdi Haylan özür diler tonda. Sonra sevinçle ekledi; "Ama çok güzel yaban domuzu pişirim ve ekmeklerim herkesin takdirini kazanmıştır."

"Bu hizmetkârların işi," diyerek kısa kesti Gwyneth. "Bir leydi, el işiyle tanınır. Eğer bir leydi olma arzusundaysan, iğnenin kıymetini öğrenmen gerek. Wulfgar ona elbiseler yapmanı ve olanları tamir etmeni bekleyecektir."

Aislinn onları varlığıyla şaşırtarak ileri yürüdü ve ellerini ateşte ısıtmaya gitti. "Çok yardımseversin sevgili Gwyneth ama lordumun elbiselerini tamir için yardıma ihtiyacım yok." Onlara gülümseyerek eteklerini ısı girsin diye havalandırdı. "Wulfgar benim yeteneklerimden yeterince memnun görünüyor."

Gwyneth alayla burnundan soludu. “Onunla yatakta geçirdiğin vakit kadar, iğne işi için de vakit ayırabilmen şaşırıcı.”

“Yatakta ne kadar vakit geçirip geçirmediğimizi nereden biliyorsun Gwyneth?” diye sordu Aislinn sırtarak. “Tabii ki duvarlara dolabıma yaptığın gibi burnunu sokuyorsan başka.” İki kadının giydiği elbiselere işaret edercesine baktı, Haylan şüphesiz cömert Gwyneth’in ona verdiği üçüncü el bir elbiseyle donanmıştı.

“Senin dolabın mı?” diyerek tekrarladı Gwyneth alayla. “Kölelerin eşyası olmaz.”

Aislinn yavaşça gülümsedi. “Ama Gwyneth, eğer ben köleysem, sahip olduğum her şey Wulfgar’a ait demektir.” Alaylı alaylı kaşlarını kaldırdı. “Kendi kardeşinden mi çalışıyorsun?”

Gwyneth’in çenesi gerginleşti ve hararetli bir öfkeyle konuştu. “Kardeşim bizi, buradaki her şeyin bize de ait olduğu konusunda temin etti ve hoşumuza giden şeyleri almaya iznimiz var.”

“Ya?” diyerek kıkırdadı Aislinn. “O sözler Bolsgar’a söylendi, sana değil ve o sevgili adam da ihtiyacından fazlasını almamaya özen gösteriyor. Aslında, buraya sağladığı yararın daha da azını ediniyor. Wulfgar’ın burayı refaha kavuşturacak pek çok kişiye ihtiyacı olduğunu biliyorsun. Bu amaç için Gwyneth, sen ne yapıyorsun?”

Gwyneth kalktı ve hiddetle konuştu. “O yokken bu evi çekip çeviriyor ve kilerinin o aç gözlü sarhoşlar tarafından talan edilmesine engel...”

Kadın birden döndü, kendi sözleriyle tıkanmış gözüküyordu, Aislinn onun bakışlarını takip ederek Sweyn’in içeri girdiğini ve şömineye yaklaşmakta olduğunu gördü. Sweyn Gwyneth’e güldü ve kasıtlı bir yavaşlıkla kömürlerin üstünde pişmekte olan yaban domuzundan büyük bir parça kopardı, ardından da birayı kafasına dikti. Dudaklarını şapırdattı ve elindeki yağı yaladı, sonra da onları tuniğinin üst kısmına sürdü. Aislinn’e döndü ve gürlledi:

“Bolsgar’ın ve benim getirdiğimiz yiyeceği kim talan ediyor?”

Aislinn güldü. “Hiç kimse Sweyn. Hem de hiç kimse. Senin çabaların sayesinde hepimiz iyi besleniyoruz.”

İskandinavyalı uzun bir an boyunca Gwyneth’e baktı, sonra mırıldandı, “İyi. İyi.”

Yüksek sele geçirerek oradan ayrıldı.

Aislinn geriye çekildi ve yarı reverans yaparak eteklerini yaydı. “İzninizle hanımlar. İşimin başına dönmem gerek.” Gitmek için döndü, sonra omzunun üstünden konuştu. “Haylan, ete göz kulak ol ki yanmasın.”

Neredeyse neşe içinde dışarı çıktı ve kapıları açtığı anda etrafa göz atıp harika olduğunu düşündü.

Kevonshire’a yakın dört yol ağzında Wulfgar ve adamları pek çok gün kamp yaptı. Kar yağışı dindi ve hemen ardından eriyerek toprağa karıştı. William’ın ordularından söz eden yolcuları ve İngiliz habercileri durdular. Habercileri tutsak ediyor, sonra taşıdıkları haberin kıymeti kalmayınca serbest bırakıyorlardı.

Şimdi William’ın orduları onlardan daha ilerideydi ve bu bölge hiçbir tehdit unsuru içermiyordu. Kampı toplayarak, görevlerini yerine getirmek için tekrar yola çıktılar. Kuzeye doğru gittiler ve dükün orduları Londra’nın batısını karadan geçip Thames Nehri’ni aştı. Şehir önlerinde savunmasız ve terk edilmiş uzanıyordu, olası destekçileri de onu yalnız bırakmıştı. Hampshire, Berkshire, Wallingford, sonra Berkhamstead’de Baş Papaz Aldred ve maiyetindekiler, tahtta hakkı olduğunu iddia eden Edgar Atheling de dahil olmak üzere, William’la karşılaştılar ve Londra’yı teslim ettiler. Tutsaklar William’a bırakıldı ve herkes onun emrinde olacağına dair ant içti. William, Noel günü İngiltere Kralı olarak taç giyecekti.

Wulfgar ve adamları ordunun geri kalanıyla kampa çağrıldı. Yük arabası altın, gümüş ve yağmadan elde edilen veya

haraç olarak alınan kıymetli eşyalarla dolup taşıyordu. Bu hazineler hesabının tutulmasını isteyen William'a gönderildi, çifte vergi alındıktan sonra kalanı Wulfgar'a verildi.

Kamp hayatı kısa sürede tekdüzeleşti. Wulfgar şövalyelerine paylarını ödedi ve diğer hesapları gördü ama adamlarını kampa yakın tuttu ve onların o sırada kadınlara veya içmeye gitmesine izin vermedi.

Günler akıp geçtiler ve Noel'e bir gün kala Wulfgar'a, William'dan bir haberci geldi. Ordu şehrini içine hareket edince, Wulfgar manastırın yakınlarındaki bir malikâneyi zapt edecekti. Taç giyme törenine kadar, adamlarıyla orada bekleyecekti.

Daha gün yeni ağarırken Wulfgar, Hun'ı eyerledi ve adamlarıyla kalabileceği bir yer bulmak üzere Londra'ya doğru gitti. Şehir gergindi ve sokaklarda atının üstünde geçerken İngilizler onu açık bir nefretle süzüyordu. Evler ve dükkânlar taş ve sağlam ahşaptandı, birbirlerine yapışık, bazen parke taşlı sokağa bile taşıyorlardı. Oluklar, şehrin atıklarını koyu kahverengi sularla taşıyordu. Westminster'a yaklaştı, herkes İngiltere'nin Norman Dükü'nün ellerine nasıl düştüğünü görmek için toplandığından burası daha kalabalıktı. Pek çok kez Wulfgar atını, yolu kapatan insan kalabalıklarının arasından sürdü. Hun'ı meydana doğru sürdüğünde, gözleri hemen meydanın biraz uzağında duran ama çatısından tüm manzaranın görünebileceği taş bir eve ilişti. Güçlükle oraya yöneldi, oraya başka bir Norman kumandanı tarafından el konulmadığından William'ın adıyla onun kullanımına açıktı. Şişman tüccar Wulfgar'ın tavrını yerdı ve malının bu şekilde kullanımından yüksek sesle şikâyet etti. Hiçbir ödeme yapılmayacağını öğrendiğinde söylenmeleri kızgın haykırıslara dönüştü ve Wulfgar sözlerine devam ederken öfkeyle titredi.

"Neden böyle davranıyorsunuz sayın tüccar, bu William ve onun tahta geçişi için yapmanız gereken bir görev." Sesinde alay vardı. "Evinizin hâlâ sağlam olduğuna ve bıraktığım diğer evler gibi enkaza dönüşmediğine mutlu olun."

Bu en son hamleydi ve gözyaşları tombul yanaklardan akarken Wulfgar adamın kendisini, karısının pek çok akrabasını ve kuzenlerini iki hafta veya bir ay için başka yere götürmesini söyledi.

Tüccar adam ailesine oradan ayrılacaklarını bildirmek için hızla kaçarken, Wulfgar evde bir süre dolanıp eşyalara baktı. Wulfgar bir anlığına dinledi ve gürültülü, cırlak bir kadın sesi, tüccarı Normanlar'a direnmediği veya en azından ödeme talep etmediği için azarlarken kendi kendine kıkırdadı. Kısa süre sonra adam geldi ve sanki onun yanında durmayı daha güvenli buluyormuş gibi Wulfgar'ın yakınında durdu. Atlar için ahır ve zemin katta iyi bir mutfak vardı. Bulundukları odada merdivenler pek çok lezzetli şarap ve yiyeceğin bulunduğu kilere iniyordu. Wulfgar titreyen tüccarı, bu odadan ne kullanılacaksa parasının ödeneceğine dair temin etti.

İkinci katta ufak odalar ve adamlarının dinlenip oyun oynayabileceği geniş bir salon vardı. Wulfgar buradan dar merdivenlere tırmanarak tavan arasına çıktı. Burada, tüccarın kendi odaları en güzel Norman kalesini süsleyebilecek kalitede rahat eşyalarla döşenmiş duruyordu. Hollerden birinin sonunda ufak bir merdiven çatıdaki kubbeye uzanıyor ve bu yükseltide manzara uçsuz bucaksız gözüküyordu. Aşağıya inerek Wulfgar geniş yatak odasının önünde duraksadı, muazzam yatak ağır bir kadife örtüyle örtülmüştü. Şişkin yatağı denemek için yaklaştığında, yumuşacık, kaymak gibi tenin, kıvrımlı kalçaların, gülen menekşe rengi gözlerin ve üzerinde tatlı bir dokunuşla gezinen dudakların hayalinin gözlerinin önünde belirmesine engel olamadı.

Wulfgar aniden geri çekildi. Tanrı aşkına, bu cadı zihnine nasıl bir büyü yapmıştı böyle? Kızı neredeyse orada dikilmiş, kollarını uzatmış halde, bükülüp duran yeşil ve kıvılcık dumanların içinde, göğüslerinin etrafında o titrek, bakır rengi buklelerini döndürsünler diye serseri rüzgârlara kadim bir dilde şakıdığını görmüştü.

Sanki daha büyük bir irade ona emretmiş gibi Wulfgar ba-

kışlarını tekrar yatağa çevirdi ve yine kahkahayla parıldayan menekşe gözleri gördü. Gördüğü bu hayallere kızıp, küfürler eşliğinde oradan ayrıldı. Ancak sokağa indiği anda karnında bir ağrı belirip uyluklarına yayıldı. Aislinn'i o kadife örtünün üstünde hayal etmekten kendini alamıyordu.

Dönüş yolunda düşüncelerin arasında kaybolmuştu ve içinden geçtiği şehre hiç dikkat etmiyordu. Yüksek bir yerde duraksayarak geniş karargâha baktı ve yalnızlığın kendi ruhuna dokunduğunu hissetti. Ama her ne kadar sessizce de olsa bir karar vermişti ve zihninde olayı çözen Wulfgar, günlerdir ilk defa neşeli bir şaşkınlıkla soluyan Hun'ı tekmeledi ve aşağı, çadırlarına doğru sürdü.

O olaydan sonra iki gün geçmişti ve Londra'ya yerleşmişlerdi. Gece çökmüş, güzel bir ziyafet önlerinde duruyordu. Adamları aşağıya yerleşmişlerdi ve Wulfgar onların aşına olmadıkları bu rahat yer hakkında gülüp konuştuklarını duyabiliyordu. Korkuluğun arkasında durdu ve meşalelerle aydınlatılmış meydana baktı. Gowain oradan ayrılmıştı ve ertesi gün Darkenwald'a varmış olurdu. Davetsiz bir özlem Wulfgar'ın göğsüne doldu; kalbinin niçin daha hızlı attığını merak etti. Aislinn'in yüzü gözlerinin önünde belli belirsiz duruyordu, her ışık yansımasıyla tonu değişen o parlak gözlerini görür gibiydi. Pek çok kez izlediği kaşlarını ve ufak burnunun cüretkâr kıvrımını hatırlıyordu. Dudaklarının lezziz hatlarını, onu öperken önce karşı koyup, sonra okşayışlarına verdiği sıcaklık karşılığı anımsıyordu.

Wulfgar geceye arkasını döndü. Bu ham düşünceler huzuruna bir fayda sağlamıyor, aksine şehvetle dolup taşmasına yol açıyordu. Bağlı olma hissinden nefret etti ve muazzam yatağın bulunduğu yatak odasına hiddetle yürürdü. Soyunarak, dinlenmek için kendini yatağın üstüne attı ama kısa süre sonra uykuya değil, yanında nazikçe kıvranıp mırıldanan birine ihtiyacı olduğunu anladı.

Bıkkınlıkla kendini yataktan kaldırdı ve pencerenin kenarına gidip dikildi, pencereleri açtığında içeri dolan soğuk

rüzgâra ilgisizdi; aşağıdaki caddeye ve yukarıdaki büyük, solgun aya uzun uzun baktı. Tuhaftır ki orada dikildiği sürede gevşedi ve aklında onu rahatsız edecek sadece Darkenwald'lı Aislinn kalmıştı.

Körpe haspa, diye düşündü, nasıl da güzel ve gururlu. Evet, bu çok doğru ama karşısında sanki Cleopatra gibi dikilmeye cüret ediyor. Öyle güzel sözler etti ki zihnim ona karşı yumuşadı. Ruhunu büyüleyici bir şekilde önüme koyarken ve onurumun en derinliklerine dokunmaya kalkarken onu nasıl reddedebilirim? Öfkeme halkı için katlanıyor ve ben belki de tam tersini yapacakken irademi kendi arzusuna göre yönlendiriyor. Düşünmekten ağrımışlar gibi gözlerini ovdu ve daldığı düşüncelerden bir türlü çıkamadı. Ama bazen öyle istiyorum ki o...

"... o bana sadakat sözü versin," diye iç çekti Aislinn, baktıklığın üstünde yükselen kocaman aya bakarken. Eğer yemin edip beni sevdiğini söylerse, bununla yetinirim. O çok kibar ve en şehvetli anlarında bile nazik ve ben onun kanını kaynatıyorum. Bana sahip olmasını ben istemedim ama olduğu kişi yüzünden ona lanet edemem. Kollarındayken, onu kendimden uzak tutamıyorken, lütfünü kazanmak için ne yapmalıyım? Öpüşleri tüm direncimi parçalıyor, bense fırtınaya kafa tutmaya çalışan bir söğüt gibi, o nereye isterse oraya savruluyorum. Emrine amade olmamla, bedenimi zevki için kullanıp karşılığında hiçbir taahhütte bulunmamaktan o hoşnut. Ama bana daha fazlası gerek. Bana elini ilk süren kişi olmadığı bir gerçek fakat bana davranışları onun üzerinde biraz da olsa hakkım olduğunu gösteriyor. Ben kullanılıp atılacak bir sokak kadını değilim, bu sonuca kendisi de bir şekilde varmalı. Ben onursuz ve gurursuz değilim. Sonsuza dek onun metresi olmaya, üzerinde yalnızca çok az söz sahibi olmaya devam edemem.

İç elbisesini çıkarıp kenara koydu, sonra postların içinde kayıp lordunun kokusunun hâlâ geçmediği yastığı kendine

çekti. Ona sarıldı ve neredeyse ellerinin altında adamın kaslarının oynadığını, dudaklarının kendi dudakları üstünde bıraktığı sıcaklığı hisseder gibi oldu.

Onu istiyorum, diyerek bir nihayete vardı. Sevsem de sevmesem de onu hayatımda arzuladığım her şeyden daha çok istiyorum. Mantığım el verdikçe ona karşı koyacağım ama onu kızdırmamaya da çalışacağım. Eğer insafa gelirse, ona sahip olduğum veya sakladığım tüm sevgiyi vereceğim. Bu şekilde davrandığına pişman olmayacak.

Gün, parlak bir şafakla aydınlandı ve Darkenwald yapılan işlerin gürültüsüyle uyandı. Aislinn kalktı ve kahvaltı ettikten sonra kasabaya işlerini görmeye, hastalara bakmaya gitti. Saatlerini Gwyneth'ten ve onun yılan dilinden sakınarak geçirdi. Öğleden sonra gözcü kuleden haykırdı ve hemen sonra Kerwick ona Wulfgar'ın flamasını taşıyan atlıların geldiğini haber verdi.

Odasına koşarak Aislinn hemen saçını taradı ve kurdelelerle bağladı. Kızarıklığını dindirmek için yüzüne soğuk bir bez bastırdı. Aşağı inip salona gelenin yalnızca Gowain olduğunu gördüğünde morali bozuldu. Gwyneth, elinde gergefiyle şöminenin karşısında oturarak adama yanına gelmesini emretti. Gowain tereddütle Aislinn'e baktı, önce onunla konuşmak ister gibiydi ama iyi biri olduğu için diğer kadının yanına gitti.

"William'dan ne haber var?" diye sordu gergin gergin. "İngiltere onun oldu mu?"

"Evet," diyerek cevapladı Gowain. "Her şey yolunda giderse dük Noel Günü taç giyecek."

Gwyneth rahatlayarak içini çekti. "Öyleyse Darkenwald bize ait."

"Lord Wulfgar iyi mi?" diye sordu Aislinn onlara katılarak. "Neden kendi gelmedi? Yoksa bir şekilde yaralandı mı?" Sesinde korku vardı ve Gowain'in yüzünde Wulfgar'ın geleceğine dair bir işaret aradı.

“Ah hayır,” diyerek çabucak temin etti onu şövalye. “Gayet iyi ve sağlıklı.”

“Öyleyse neden buraya yolculuk ettiniz?” diyerek sözünü kesti Gwyneth. “Önemli bir iş için olsa gerek.”

Gowain yavaşça gülümsedi. “Gerçekten de öyle leydim. Wulfgar için çok acil bir mesele.”

“Öyleyse ne?” diyerek ısrar etti Gwyneth. “Bizi bekletip durma.”

“Buraya... birisini götürmeye geldim.” Wulfgar’ın kız kardeşiyle Aislinn arasındaki gerginliği hatırlayarak ifadesiz bir biçimde sözlerini bitirdi.

“Birisini götürmeye mi? Kimi kastediyorsun?” diye sordu Gwyneth. Bakışlarını adamın yüzüne yöneltti ve düşünceyle dilini şaklattı. “Ne olabilir ki? Taç giyme töreni mi? Wulfgar ailesini krala tanıtmak mı istiyor? Gitmekten memnun olurum ama kraliyet ailesiyle tanışırken yeni bir elbise giymekte ısrar ediyorum.” Üstündeki leylak rengi elbiseyi işaret etti. “Bu elbiseler domuz beslemek için bile uygun değil.”

Gowain sıkıntıyla kızardı ve boğazını temizledi, kararsızlıkla Aislinn’c bakıyordu. Konuşmasını geciktirerek işleri kötüleştirmişti. Aislinn’in bakışları oturmakta olan Gwyneth’a dikilmişti, onun bakışlarını takip eden Gowain, kadının üstündeki giysinin onlar Darkenwald’dan ayrılmadan çok önce Aislinn tarafından giyildiğini hatırladı. Çok iyi hatırlıyordu, çünkü kızın zarif bedeninin yumuşak kumaş içindeki haline hayran kalmıştı, sonra da ağzı açık halde Milbourne’e yakalanmış ve ondan, Wulfgar’ın kadınının peşine takılmakla ilgili sağlam bir şaka işitmişti. Gowain dikkatini Aislinn’in giydiği kıyafete çevirdi ve onun yıpranmış halini görünce şaşırdı. Şövalyelik ruhu bu hanımın hakkını savunmak için harekete geçmişti, çünkü kızın elbiselerinin ondan alındığı sonucunu çıkarmıştı. Ama dilinin ucuna kadar gelen kelimeleri yuttu. Wulfgar’ın meselelerine karışmamak en iyisiydi. Ayrıca, iki kadın arasındaki mücadeleye dahil olmak hiç akıllıca bir davranış değildi.

Şövalye boğazını temizledi ve devam etti. “Leydi Gwyneth, korkarım sizi yanlış bir çıkarıma yönlendirdim.”

“Efendim?” dedi hemen gözlerini kısarak, adamın gözlerinin Aislinn’e kaydığını görmüştü.

Gowain daha da çok kızardı ve büyük bir dikkatle konuştu. “Lord Wulfgar beni Leydi Aislinn’i Londra’ya götürmem için gönderdi. Hizmetçi kız Hlynn de ona ihtiyaçlarını görmek için ona eşlik edecek.”

“Ne?” dedi Gwyneth neredeyse çığlık atıp kızgınlıkla ayağa kalktı, gergefini az kalsın altüst edecekti. “Wulfgar’ın, kralın burnunun dibinde bu fahişeyi yatağa atacak kadar, konumuna ihmalkâr yaklaşıyor olduğunu söylüyor olamazsın.”

Çalkantılı bir ruh halinde, şöminenin önünde volta atmaya başladı. Sonra gözleri, odaya girip onlara yaklaşan Haylan’a takıldı. Genç adama hesaplı bir gülümsemeyle baktı.

“Onu şüphesiz yanlış anladınız Sör Gowain. Çağırttığı kızın bir başkası olmadığına emin misiniz?”

Norman şövalye görevinden emin, başını salladı. “Hayır, Wulfgar’ın bana emrettiği Darkenwald’lı Aislinn’in kendi yanına getirilmesi idi. Bana bunu en hızlı şekilde yapmamı emretti, bu yüzden yarın yola çıkmalıyız.” Kızgın Gwyneth’e arkasını döndü ve ağzı açık Haylan’ı fark etmedi bile, mutlulukla gülümseyen Aislinn’e yöneldi.

“Hazırlanabilir misiniz matmazel?”

“Kesinlikle Sör Gowain,” diye cevapladı Aislinn, gözleri sevinçle parlıyordu. Şövalye o gözlerin etkisiyle sersemleşti ve kız sıcacık elini kendi eline koyduğunda nefesi kesildi. “Aslında hazırlayacak çok az şey var.”

“Öyleyse matmazel, sizin keyfinizi bekliyor olacağım.”

Gowain yere kadar eğildi ve hemen adamlarını görmek üzere çıktı, kaynayan kanını dindirmek için soğuk havaya ihtiyacı vardı. Londra’ya giderken Aislinn’den epey uzak durması gerekecekti, çünkü belki kendini kaybedebilir, onu ve Wulfgar’ı utandırabilirdi.

Küçük grup sabah erkenden hazırlandı ve şafağın ilk ışıklarıyla Darkenwald'ı terk etti. Önce batıya, sonra kuzeye giderek Edgar Atheling'in William'a beyhude saldırılarını yaptığı yerden geçtiler. Yıkık evlerin hâlâ tüttüğü mahvolmuş Southwark'tan geçtiklerinde sessizlik hâkim oldu, evsiz kalmış Saksonlar yıkıntıları ve karları dürterek bir şeyler kurabilirler mi diye bakınıyorlardı. Yolculara sessiz bir umutsuzlukla baktılar ama gözleri Norman şövalyesine kaydığı anda nefretleri gözlerinden okunuyordu. Ama William'ın gazabını biliyorlardı, bu yüzden grup geçene kadar kızgınlıklarını yalnız bakışlarıyla gösterdiler.

Gowain küçük gruplarını Southwark Köprüsü üzerinden Londra'ya, Noel gününün erken saatlerinde geçirdi ve yol bulabilmek için insan kalabalıkları arasında mücadele etmek zorunda kaldı. İngilizler Piç William için kadehlerini alaycı gülümsemelerle kaldırıp, hayal kırıklığı içinde gezinirken havada delilik kol geziyordu.

Grup Westminster'e vardığında kalabalıklar daha da yoğunlaşmıştı. Gowain ve adamları yolu açmak için mızraklarını kullanmak zorunda kalmıştı. Meydana girdiler ve en muazzam savaş atları bile insanların oradan oraya gitmesiyle sarsıldı. Küfürler ve tehditler yol açmak için pek az işe yarıyordu ve ancak birkaç adımlık yol alabiliyorlardı. Gowain omzunun üstünden geriye Aislinn'e baktı, kız daha ufak bir kısağı sürüyordu. Parlak başı pelerininin kukuletasıyla ör-

tülüydü ama yüzünde panikten eser yoktu. Elleri dizginleri sıkıca ve kendinden emin bir halde kavramıştı.

Sonra ileriden bir kıvılcım sağanağı üstlerine boşandı ve insanlar korkuyla geri çekilirken, bir Norman birliği üzerlerine atıldı. Atı tökezleyip onları bir duvara doğru iteleyeni iri bir savaş atının hamlesine karşı koyup ayakta durmaya çalışırken, Aislinn de eyerinde kalmaya çabaladı. Küçük hayvanın diğer atın muazzam ağırlığı karşısında ezildiğini hissetti ve her ikisinin de yuvarlanmasının an meselesi olduğunu anladı.

Wulfgar sabah erkenden kalkmış ve William'ın taç giyme töreni için en iyi kıyafetlerini giymişti. Biraz gönülsüzce iri kılıcını kenara koydu ve daha kısa ve hafif bir tanesini kuşandı. Siyah ve kırmızı renkleriyle karışık altın sarısı giyinmişti, uzun, geniş omuzlu bedeni ve bronz teniyle gerçekten etkileyici görünüyordu. Gri gözleri ve güneşte rengi açılmış saçları, kararmış yüzüne kıyasla solgun duruyordu.

Malikânedden çıkarken, Milbourne ve Beaufonte'a adamları hazırlamaları ve Hun'ı, miğferini ve uzun kılıcını da yanlarına asarak eyerlemelerini söyledi. Eğer gün ters giderse onu Westminster bozkırlarında aramalarını belirtti, çünkü o sıralarda William bir isyan çıkacağından korkuyor ve kuvvetlerinin bir kısmının hazır beklemesini istiyordu.

Wulfgar tam ana katedralin oraya varmıştı ki Norman piskoposu önünde eğilen William'ın uzun ve güçlü bedenini gördü. Ağır ve hareketsiz, İngiliz seremonisi devam etti. Taç başına yerleştirildi ve İngilizler'den yükselen, "Selam olsun sana William!" nidaları manastırda yankılandı. Wulfgar göğsünde bir rahatlama hissiyle bakındı. Olmasını istedikleri buydu. Normandiya Dükü William, İngiliz Kralı olarak ilan edilmişti.

Birdenbire kızgın bağırışlar duyuldu ve Wulfgar karışıklığın ne olduğunu anlamak için kapıya yürüdü. Bir çatıdan

duman yükseliyor ve Sakson grupları, ellerinde meşaleyle ilerleyen Norman askerleriyle boğuşuyordu. Wulfgar kiliseden koşarak ayrıldı ve mücadele içindeki en yakın şövalyeye ulaşmak için insanları iteledi.

“Neler oluyor?” diye sordu.

Adam hayretle döndü. “İngilizlerin katedralde bağırıldığını işittik. William’a saldırdılar!”

Wulfgar inledi. “Öyle olmadı sizi ahmaklar! Yalnızca onu selamladılar.” Kolunu meşale taşıyan askerlere doğru savurdu. “Tüm Londra’yı yakmadan şu adamları durdur.”

Milbourne atları kalabalıkların içinden lorduna doğru çarpa çarpa sürüyordu ve Wulfgar da Normanlar’ın hatalı davranışlarını durdurmak için adamlarını yönlendirmek üzere atına atladı. Elleri vurarak meşaleleri düşürdü ve tehlike olmadığını haykırarak onları durdurdu. Ama diğerleri kontrolsüzce ilerliyorlardı. Hun’ı ileri doğru sürdü, sonra ansızın bir dükkânın önünden alevler fırladı ve insanlar korkuyla sıcağın kaçışarak onu ve adamlarını bir duvara doğru, başka bir grubun üstüne ittirdiler. Hun daha ufak bir ata çarptı ve Wulfgar onu kontrol etmeye uğraştı. Öbür atın ön bacakları çarpmayla büküldü ve kadınsı bir çığlık Wulfgar’ı harekete geçirdi. Eyerinde öne doğru eğilerek kolunu uzattı ve pelerine bürünmüş küçük bedeni yakalayıp, at tökezleyip devrilirken eyerinden çekip aldı. Wulfgar kızı kendi önüne yerleştirirken kızıl saçlar başlığınan kurtuldu ve hoş bir lavanta kokusu burun deliklerinin ta içine doldu.

“Aislinn,” diyerek soluk aldı, kendini yine hayal âleminde sanmıştı.

Aislinn’in çehresi şaşkınlıkla ona dönerken menekşe rengi gözleri kocaman açılmıştı.

“Wulfgar?”

Kıza doğru bakarken bu defakinin hayal olmadığını fark ederek daha da şaşırdı. Onu öpmek, hasretin ıstırapıyla bednine bastırmak istiyordu ama bunun yerine sordu:

“İyi misin?”

Aislinn başını salladı ve adamın kolu onu göğsüne doğru çekerken rahatladı. Etrafa bakan Wulfgar, Gowain'i Aislinn'in atına, toynaklar altında ezilmeden önce ulaşmaya çalışırken gördü. Bunu yaptıktan sonra genç adam gözlerini Wulfgar'a çevirdi ve içinden çıkılması güç duruma rağmen sırtıttı.

"Lordum, bana onu çabucak getirmemi söylemişsiniz, ben de öyle yaptım, doğrudan kucağınıza getirdim."

Wulfgar'ın yüzünün sertliği bir gülümsemeyle bozuldu. "Eh, gerçekten de öyle yaptın Gowain. Şimdi gel de leydiyi buradan güvenle götürelim."

Daha onlar atlarını süremeden iri yarı, sakallı ve kaba giyimli bir adam onlara yumruğunu salladı.

"Norman domuzları!" diye haykırdı ve bir kabak Wulfgar'ın kaşını çok az farkla ıskaladı.

Wulfgar, adamları etrafını çevrelerken Aislinn'i korumak için kolunu kaldırdı. Aislinn onun beline yapışmış, kızgın İngiliz'e bakıyordu.

"Korkma sevgilim," diyerek kıkırdadı Wulfgar. "Sana zarar vermeden önce hepimizi öldürmeleri lazım."

"Korkmuyorum," dedi Aislinn. "Neden bana zarar versinler ki? Ben de İngilizim."

Wulfgar usulca güldü. "Sence sen bizim yanımızdayken bunu umursarlar mı?"

Aislinn'in güveni, bir köylü bağırdığı zaman sarsıldı. "Norman sürtüğü, o domuzla yat! Belki kulakların eşekle-rinki gibi uzar, burnun da kurbağa gibi siğille dolar!"

Adam küfürlerini kızı bir patates atarak noktaladı ama Wulfgar'ın kolu onu engelledi.

"Şimdi tatmin oldun mu benim cesur cadalozum?" diye sordu Wulfgar kaşını alayla kaldırarak.

Aislinn yutkundu ve başını salladı. Wulfgar, Hun'ı ileri gitmesi için mahmuzladı. Gowain, Hlynn ve diğerleri de onları takip ediyordu. Tüccarın malikânesine giden dar bir sokak ağzına gelene kadar savaş atlarının ardından gittiler, sonra Wulfgar dizginleri çekti ve Gowain'e döndü.

“Leydiyi karargâhımıza götür,” diye haykırdı. “Güvende olduğundan emin ol ve yakmamaları için orayı koru.”

Wulfgar, genç şövalyeye teslim etmeden önce Aislinn’in yüzünü kaldırdı ve başladığı gibi biten haşın, tutkulu bir öpücüğü onu nefessiz ve sersemlemiş bırakarak verdi. Onu diğer şövalyeye uzattı ve parlayan buklelerine ve usulcacık gülümseyişine son kez bakarak atını döndürdü ve geldikleri yere döndü.

Gowain, Aislinn’i malikâneye soktu, arkalarından kapıyı sürgüledikten sonra, nöbetçileri meşale taşıyıcılarının yangın çıkarmalarını engellemeleri emrini verdi, bu arada Wulfgar da Saksonlar ve Normanlar arasında biraz düzen ve sükûnet tesis etmeye çalışacaktı. Şehir yeni kralın taç giyme töreni için olmasa da Noel için düzenlenen kutlama ve şenliklere boyun eğerken, gürültü nihayet alçak bir uğultuya dönüştü. Wulfgar’ın, Aislinn’in dönüşüyle ilgili gerginliği çok fazlaydı ama yine de görevleri nedeniyle ondan uzakta kaldı. Akşamın geç saatleri geldiğinde her şey bitmişti ve o, Beufonte ve Milbourne eve dönmüşlerdi. Rahat bir nefes aldı ama o an bile, zamanının ona ait olmadığını anladı, çünkü o ve diğer şövalyeler neredeyse zorla bir kutlamaya götürülmüşlerdi. Adamlar onun hiçbir mazeretine kulak asmadılar fakat gruplarından biri bir yorumda bulununca onaylayarak başlarını salladılar.

“Sör şövalye, William’ın askeri olarak bundan onur duymalısın.”

Wulfgar acı içinde Milbourne’e baktı, o ise ona empatiyle karşılık verip omuz silkti.

“Görülüyor ki lordum, yakalandınız,” diye mırıldandı yanına yaklaşarak. “Eğer dükün tahta çıkışını kutlamazsanız yanlış anlayabilirler.”

Wulfgar umutsuzlukla inledi. “Elbette ki haklısın Milbourne ama bu olayı daha çok katlanır hale getirmiyor.”

Beaufonte sırtıttı. “Lordum, neden onlara Hristiyan âleminin en güzel kızının sizin dönüşünüzü beklediğini söylemiyorsunuz? Belki insafa gelirler.”

“Evet,” diye inledi Wulfgar. “Sonra belki de onu kendileri de görmek için peşimden malikâneye gelirler.” Acı acı güldü.

Nihayetinde, bu üç şövalye ağırlandı, yedirildi, içirildi ve ev sahipleri bol keseden sallayıp süslediği savaş hikâyelerini anlatırken rahatsızlıkla kıvrandılar. Bir tiyatro kumpanyası çağrılmıştı ve eğlenceler giderek arttı. Güzel bir Sakson kadını kucağına atlayıp başını misk kokan iri göğüslerine çekince Wulfgar’ın endişesi arttı. Ev sahipleri, o kendini kurtarmaya çalışırken kahkahayla güldüler ve şansını denemesini istediler.

“Bu gece daha iyisini bulamazsın,” diye kıkırdadı bir kont. “Ve seni temin ederim çok yumuşak bir deneyim olacak.”

Milbourne ve Beaufonte, Wulfgar surat asıp çekildiğinde gülümsemelerini sakladılar. Kendilerini nihayet hoşlanmadıkları ev sahiplerinden kurtarıp ayrıldıklarında, Wulfgar çatılarda şafağın ilk ışıklarını görerek inledi. Ama tüccarın malikânesine yaklaştıkça morali düzeliş neşelendi. Oraya vardıklarında atlarını ahıra çekip merdivenleri tırmandılar. Beaufonte ve Milbourne yataklarına yatarken, Wulfgar merdivenleri çıkmaya devam etti. Bir adımda üç basamak birden çıkıyordu, kaliteli ayakkabıları onun coşkusuyla merdivenleri inletiyordu. Kalbi küt küt atarken, nefesi sebebi merdivenleri hızlı çıkması olamayacak şekilde hızlanıyordu. Aislinn’i uyanık veya en azından yatakta kıpırdanırken bulmayı bekliyordu. Ona orada eşlik etmek için kıyafetlerini çıkarması uzun sürmezdi. Ama meşe kapıyı açtığında, onu üzerinde ipek bir örtüyle bir sandalyede otururken görünce hem hayal kırıklığına uğradı hem de şaşırdı. Hlynn kızın bakır renkli saçını banyo hazırlığı için tepesinde kurdelelerle toplamıştı. Şöminenin yanında geniş, tahta bir tekne buhar saçarak hazır bekliyordu. Wulfgar içeri girdi ve ağırlığını kapıya yaslayarak kapadığında, Hlynn ürkekçe geri çekilirken Aislinn ona baktı.

“Günaydın monsnyör,” diyerek gülümsedi. Menekşe gözleri parıldayarak adamı süzdü. “Sizin için neredeyse en-
dişelenmeye başlamıştım.”

Wulfgar hayallerinde Aislinn'i gerçekte olduğu kadar güzel düşünemediğini fark etti. Doğruldu ve pelerinini çıkardı.

"Üzgünüm sevgilim," diye sırttı. "Daha öncesinden yanına gelmek isterdim ama gecenin sonuna kadar bazı işlerle uğraşmak zorunda kaldım. Hakkımda fazla kötü düşünmemiş olmanı dilerim."

"Hiç kötü düşüncem olmadı," diye cevapladı, Hlynn son birkaç bukleyi sıkıştırmak için döndüğünde başını eğmişti. "Sizi alıkoyan görevleriniz olduğunu biliyorum ve döndüğüm göre kendinizi eğlendirecek başka bir şey arayacağınızı da düşünmedim." Adama çarpık bir gülücük yolladı. "Yalnızca konumumu paylaşınlar diye gönderdiğiniz dul kadınlar akılımı çeldi."

Sesi tathıydı ama lordu yüzüne ve saçına su çarpmak için tekneye eğildiğinde, sonra da etrafa damlalar saçarak açık kahverengi saçını salladığında onu dikkatle izledi. Wulfgar yanına bir sandalye çekti, üstüne oturup ayaklarını onun sandalyesinin altına uzatıp kumaşın açık bıraktığı kıvrımları incelemeye başladı. Hararetli bakışları onu yiyip bitiriyordu ve Aislinn onun yakınlığını vücudunun her zerresinde hissedebiliyordu. Dikkatle vücudunu incelemesi onun da kanını ateşlendirmişti. Lordunun okşayışlarının hatırası yanaklarının kızarmasına yol açtı. Daha fazla tereddüt etmeden Aislinn ikisinin de zihninde ilk sırada olan düşüncelerini başka yöne çekmeye karar verdi.

"Dün şahit olduğumuz arbededen anladığım kadarıyla dükünüzün taç giyme töreni hoşnutsuzlukla karşılandı."

"O yalnızca basit bir yanlış anlaşılmaydı."

"Eh, köyler de sakın sayılır, gelirken hiçbir güçlkle karşılaşmadık," diye cevap verdi ve biraz daha sertçe ekledi; "İngilizler beklendiği gibi bastırılmış olmalı."

Wulfgar sözsüz bir cevap mırıldandı ve o kusursuz boyunun üstünde düzgünce toplanmış bakır rengi saçların yorgun düşüncelerini dindirmesine izin verdi. Kalkmaya niyetlenerek eğildi ve baştan çıkarıcı ensesinin üstüne bir öpücük

kondurup onu kollarına aldı ama Aislinn çabucak kendini kurtardı ve buhar saçan teknenin önünde durup omzunun üstünden konuşmaya devam etti.

“Hava da çok güzeldi. Yolculuğumuz iyi koşullarda geçti. Gowain hemen varmak için çok çabaladı.”

Wulfgar sandalyesine tekrar yerleşti ve gülümsedi, tekneye girmek için soyunmasını bekledi. Ama Hlynn kumaşı tutup, Aislinn’i Wulfgar’ın bakışlarından korumak için yukarı kaldırıncı yüzü asıldı. Kumaş en sonunda indiğinde, Aislinn su teknesine girmişti ve yalnızca başı görünüyordu. O harika yüz hatları da bakılmaya doyulmazdı ama Wulfgar daha fazlasını göremediğinden ötürü memnun olmamıştı.

Aislinn, Hlynn seçmesi için önünde sabun kavanozlarını tutarken en sevdiğini, lavantayı bulana kadar hepsini tek tek denedi, yumuşak, baştan çıkarıcı koku baharda esen bir rüzgârın tazeliğini taşıyordu. Bunu tam zamanında yapmıştı çünkü Wulfgar, parfümler için yapılan bu bitmek bilmez oyalanmaya kızıp ayağını yere vurdu.

İki kadın da irkildi ve kalkıp öfkeyle zavallı Hlynn’e kaşlarını çatığında bakakaldılar. Çatık kaşlarının altından pis pis sırtarak, genç kızın bakışlarını, kendi çelik gözleriyle yakaladı. Kemerini çıkarıp iri kılıcını sandalyenin üstüne koydu. Kısa tuniğini kafasının üstünden çekip çıkardı ve kemerinin üstüne dikkatle koydu. Gözleri sabitlendiği yerden hiç ayrılmamıştı, şimdi de iç gömleğinin bağlarını gevşetiyordu, Hlynn’in gözleri adamın üstünde pantolondan başka bir şey kalmayınca kocaman açıldı. Elleri dizbağlarına uzanıp onları da çözmeye başlayınca, Hlynn onun niyetini anladı ve odayı kaçı.

Wulfgar teknenin yanındaki tabureye oturmaya geldiğinde Aislinn kahkahasını bastıramadı. “Ah, çok kötüsün Wulfgar. Kızı korkuttun.”

“Amacım zaten buydu sevgilim.”

Sahte bir korkuyla gözlerini kocaman açtı. “Gençliğimde annem, bazı kaba ve iğrenç adamların nazik kişiliğimden fay-

dalanabileceğini söylemişti ama o zamanlar böyle kimselerin var olabileceğine pek inanmamıştım.”

“Peki ya şimdi?” diye sırıttı Wulfgar.

Aislinn gözünde şeytani bir parıltıyla baktı. “Eh lordum, şimdi var olduklarına hiç şüphem yok.”

Wulfgar güldü ve onu izlerken gözleri parladı. Aislinn omuzlarını ve kollarını kokulu sabunla ovdu, bu sabunu lordu bizzat onun için almıştı, hem de çok pahalı olmasına rağmen. Ama onu izlerken parasının iyi bir yere harcanmış olduğuna kara verdi. Gözleri, suyun kızın pembe göğüsle-
rinde nazikçe kıvrılıp aktığı yere çevrildi, tam gözüküyor-
lardı ama görünen kısmı da dolgunluklarını belli ediyordu.

Uzarak onun narin köprücük kemiğinin üstünde par-
mağını gezdirip, zevkten titremesine neden oldu. Dudakla-
rına bir öpücük kondurmak için eğildi ama Aislinn adamın
bu ilgisinden lüzumundan fazla heyecanlanıp gerginleşerek,
yüzünü kumaşla ovalamaya başladı.

“Aaaaah güzelim, bu ocakta yanan alevler kalbini ısıtmaya
yetmemiş,” dedi Wulfgar.

Aislinn o an için muzaffer hissederek kumaşın ardından
gülümsedi. Son zamanlarda fark ettiği kadarıyla iradesi, bu
adamla alakalı olduğu durumlarda çok zayıf oluyordu. Ku-
maşı indirdiğinde gözleri kocaman açıldı; Wulfgar çıplak
halde suya girmek için hamle yaparken, bir çığlık atarak tek-
neden kaçmak için yarı yarıya kalktı. Şeytani bir kahkahayla
adam suya daldı ve onu yakalayıp üstüne çekti. Kolları onu
kendisine yakın tutarak kilitlendi.

“Günüm ve gecem boş şeyler peşinde koşmaktan ziyan
oldu,” diyerek sırıttı. “Şimdi dişlerimi, daha dişe dokunur
şeylere saplamak niyetindeyim.”

Wulfgar hafifçe yukarı doğru hareket etti ve uzun süre-
dir aklık çeken dudakları, mantığını sarsan ateşli bir hararetle
kızınkilere yapıştı. Aislinn içinde tatlı bir sıcaklık hissederek
kendini rahat bıraktı, elini onun boynunun altına koydu ve
öpüşüne teslim oldu. Sonra birdenbire tüm tutumu değişti.

Kızgın bir çığlıkla kendini geriye attı, gözleri hiddetle parlıyordu. Wulfgar daha harekete edemeden, sabunlu kumaş yüzüne çarptı ve Aislinn intikam hissiyle adamın başını suyun dibine bastırdı. Bir *fış* sesiyle kız tekneden çıkmış ve serbest kalmıştı. Wulfgar oturdu, köpükleri tükürüyor ve yakıcı sabunu gözlerinden çıkarmaya çalışıyordu. Tekrar bakabildiğinde onu kıyafetini giymiş, kalkık kaşlar ve ateş saçan gözlerle kendisine bakarken buldu.

“Görevlermiş! Hah!” Dudakları sinirle titriyordu. “Kadının kokusu hâlâ üstünde. Doğrusu bir Norman’dan çok sokak kadını gibi kokuyorsun.”

Wulfgar hiddetine şaşkınlıkla bakakaldı, sonra yüzüne yapışmış iri göğüslerin görüntüsü ve ağır misk kokusu zihninde belirdi ve neden böyle davrandığını anladı.

Gözü dönmüş hareketlerle Aislinn kendini kurulamaya başladı, ıslak elbisenin üstüne yapışıp örttüğünden çok daha fazlasını sergilediğinin farkında değildi. Wulfgar arkasına yaslandı, görüntünün tadını çıkartarak başka bir saldırıya mahal bırakmamak için kendini ovalamaya başladı. Kendini iyice duruladı ve Aislinn iç eteğini kafasından geçirmeye uğraşırken keyifle izledi. Kız nihayet başardığında ses tonu yumuşak ama ifadesi sertti.

“Hayır aşkım.”

Aislinn sabrı tükenmiş halde döndü. Wulfgar onun bakışlarına sükunetle karşılık verdi, sonra da başıyla yatağı işaret etti. Aislinn ayağını çarptı ve inledi.

“Ama sabah oldu ve ben uykumu almadım.”

Adam usulca güldü. “Bunun uykuyla pek alakası yok bence.”

Tek bir hareketle kalktı, tekneden çıktı ve kendini kurulamak için keten bir havlu aldı. Aislinn yarı çığlık atıp yarı inleyerek kaçma ihtimaline karşı elbisesini almak için eğildi. Ama kendini birden çelikten kolların arasında buldu. Wulfgar’ın bakışları gözlerinin derinliklerine indi, bir an boyunca aralarında pervasızca tırmanan heyecamın etkisiyle hareketsiz

kaldılar. Wulfgar onu hazır bekleyen yatağa götürdü. Üzerindeki örtü kayıp düştü ve Aislinn battaniyeleri kendine çekmeye çalıştı ama Wulfgar ona engel oldu. O yanında yatarken Wulfgar uzun bir süre boyunca tek eliyle okşadı onu ve elleri üstünde gezinip dudakları bulabildiği her yeri öperken Aislinn'i hareketsiz tuttu. Parmaklarıyla kızıl saçlarını kurdelelerden kurtardı ve yüzünü o yumuşak yığına bastırarak taze kokusunu içine çekti.

Kapı ısrarcı ama yumuşak bir tavırla vuruldu ve I Hlynn'in sesi yaşamakta oldukları anı bozdu.

"Leydim? İyi misiniz? Kahvaltı için yiyecek getirdim."

Hlynn'in, kapı önünde sonuna kadar açılıp, karşısında Wulfgar'ı tüm ihtişamıyla gördüğü zaman soluğu kesildi. Tepsi ellerinden kapılırken ağzından yalnızca sessiz bir, "Oh," sesi çıktı ve o daha hareket edemeden meşce kapı suratına çarpıldı. Wulfgar elinde tepsiyle dikilerek, büyük bir aceleyle koşan ayakların patırtısını ve koridorun sonunda çarpan ve sürgüsü çekilen kapının gümbürtüsünü duydu. İçini çekti ve dönerek tepsiyi yatağın yanındaki masanın üstüne koydu. Aislinn, Hlynn'in onları bölmesi üzerine örtülerin altına kaymış, battaniyeyi çenesine kadar çekmişti. Wulfgar ona doğru eğildiğinde tereddütle gülümsedi ve elini göğsüne koyarak onu durdurdu.

"Wulfgar bekle," diye rica etti. "Çok açım. Biraz bir şeyler yiyelim."

Adam yavaşça başını iki yana salladı ve battaniyelerin altına girip yanına uzanarak onu kollarıyla sardı.

"Biraz sonra sevgilim," diye fısıldadı kulağına. "Biraz sonra."

İtirazlarını dinlemeksizin bedenini tutkuyla bastırdı Wulfgar ve yemek düşüncesi Aislinn'in aklından uçup gitti. Adamın okşayışlarının hararetiyle başı dönmeye başlamıştı ve direnişinin zayıflayıp teslim bayrağını çektiğini hissediyordu. Mücadele etti, onu kendinden uzak tutmaya çalıştı ama kararlılığı gittikçe azaldı ve adam onu altına çektiğinde tama-

men uçup gitti. Wulfgar'ın hararetli heyecanı, içinde varlığından haberdar dahi olmadığı arzuları uyandırıyordu. Soğuk geceler, yalnız hayaller... şimdi hepsi beynindeki ateşe yakıt olmuştu. Öpücükleri onu damgalıyor, soluk soluğa ve nefessiz bırakıyordu. Buyurgan sesi kulağının derinliklerinde çınlıyordu; boğuk ve belirsizdi ama ihtiyacını ve özlemini ele veriyordu. Kalbi adamın talepkâr tutkusu altında titredi. Çabucak onun en derinlerine dokunmuştu, öyle ki ateşten bir banyo yapıyormuş gibi hissedene kadar bir kıvılcım vücudunda büyüdükçe büyüdü. İçinde binlerce güneş patlıyor ve dalgalanan sıcaklıklarını duyularının en uç noktasına kadar taşıyordu. Aislinn soluğunu tutarak ona doğru yükseldi, gözleri kocaman açılmış, üstüne dikilen gri bakışlara şaşkınlıkla bakıyordu. Sonra, adam ağzını onun dudaklarına yerleştirince yavaşça yastıklara çöktü ve hayatında ilk kez aşkın nerelere uzanabileceğini görerek bir zevk taşkınlığında eridi.

Aislinn yavaşça kendinden geçmiş halinden sıyrıldı ve kendisini bu derece bırakmış olmasından dehşete düşerek kıpkırmızı oldu. Şimdi onunla Wulfgar'ın önceden sahip olduğu kadınlar arasında ne fark kalmıştı? Erkeğinin ellerinde biçime girmeyi bekleyen hamur gibiydi, Wulfgar'ın en basit hamlesine bile karşı koyacak cesareti bulamazken gururunu ve saygınlığını muhafaza etmesi imkânsızdı. Wulfgar onu kollarının arasına aldı ve parmaklarını üstlerine yayılan yumuşak, kıvrıcık buklelere dolayarak saçını okşadı ama Aislinn bir hıçkırıkla kendini ondan kurtardığında hayretle baktı.

“Aislinn?”

Wulfgar doğrulup onu geri çekmek elini uzattı ama kız çılginca başını salladı. Eli yana düştü ama şaşkınlıkla kalkmış kaşlarla bakmayı sürdürdü. Aislinn arkasını ona dönerek uzandı ve örtüleri göğsünün üstüne kadar çekti, narin vücudu hıçkırıklarla sarsılmaya başladı.

“Seni incittim mi?” diye sordu Wulfgar nazikçe.

“Acıyla alakası yok,” diye mırıldandı sefil bir halde.

“Darkenwald'dan ayrılmadan önce böyle ağlamıyordun.

Ne oldu?" Ona doğru eğildi ve birkaç saç telini yanaklarından çekti. "Söyle bana."

Aislinn tekrar başını sallayarak cevap verdi ve her sorununun hıçkırıklarının artmasından başka bir işe yaramadı. Wulfgar sırt üstü yattı ve iç geçirdi, kadınların tutumları konusunda hep kafası karışırdı zaten. Onun zevkin en yüksek seviyesine çıktığını biliyordu ama şimdi ona çok aşağılık bir şey yapılmış gibi gözyaşı döküyordu. Bir süre sonra kız sessizleşti ve büyük mutluluk içindeki Wulfgar gecenin yorgunluğuna ansızın yakalandı ve zihnindeki sıkıntıları uykuyla silip attı.

Aislinn dikkatle yatağa oturup son gözyaşı damlalarını yüzünden sildiğinde yanında yatan erkeğin nefesinin sesi ağır ve düzenliydi. Dizlerini çıplak göğüslerine çekip bastırarak onu izlemeye başladı, gözleri sanki onun her zerresini ezberlemeye çalışıyor gibi Wulfgar'ı tarıyordu. Bu adam aşka veya önemsemeye dair hiçbir işaret vermezken, kendi tutkusunu gemlemedeki başarısızlığı Aislinn'i fena altüst etmişti. Bedeni kendi iradesinden ziyade adaminkine boyun eğiyordu ve ancak böyle zamanlarda, yani böyle bitkin biçimde uyuklarken çok ufak bir avantajı oluyordu. Bu düşüncesine esefle güldü. Eğer isterse şimdi şu tatlı dudaklara, alaycılıkla kıvrıldıklarını görmeden bir öpücük kondurabilirdi.

Lordunun yüz hatlarına büyülenmişçesine baktı. Kumral saçları taranmaya kesinlikle çok ihtiyaç duyuyordu ama Aislinn onu tam anlamıyla muhteşem buluyordu. Yüz hatları çok güzel ve düzgün olan, neredeyse güzel olarak adlandırılabilir Gowain gibi adamlar vardı ama Wulfgar'la boy ölçüşemezlerdi. Karakterinin gücü ve dayanıklılığı yüzüne çekicilik katıyor ve kusursuz görünenlerden çok daha ilgi çekici hale geliyordu.

Rahatlayarak Wulfgar'ın vücudunu bozan başka yara izi olmadığını fark etti ve tedavi ettiğinin de tamamen iyileşip yalnızca dağlamadan kaynaklı kırmızımsı bir leke olarak kaldığını gördü. Nazikçe, odadaki hafif soğuğa tedbir olarak

adamın üstüne bir battaniye örttü, sonra yanından uzaklaşarak yataktan indi. Elbiselerini giydi, uyandığında üstünde göreceği yıpranmış kıyafetten dolayı hoşnutsuzlukla kaşını çattı. Kendine yolladığı sarı kadifeyi hemencecik paketleyip yanında getirmişti ama onu uygun bir elbiseye dönüştürecek vakti olmamıştı. Artık yapacak pek bir şey yoktu ve hırsızlığından ötürü Gwyneth'e küfretmek de pek işe yaramıyordu. Elinde olanın en iyisini yapmalıydı. Bu sonuca vardktan sonra saçını taramaya başladı. Bu Gwyneth'in ondan almayacağı bir şeydi ve Wulfgar pek çok zaman Darkenwald'dayken sessizce oturur, onun saçlarını ısıl ısıl oluncaya kadar taramasını izlerdi.

Aislinn kendisine yönelttiği sıcak bakışları hatırladı ve hatırası sanki hâlâ onun kollarındaymış gibi canlanınca kızardı. Dalgın dalgın iç çekerek tekrar yatağa gitti ve yanında sessizce dikilerek Wulfgar'a baktı. Adamın hamleleri karşısında soğukkanlı durabilmek onun için imkânsız gözüküyordu. Eğer o sırada vücuduna yayılan zevke mani olsa, teslim olmama kararlılığını gerçekleştirebilirdi. Ama şimdi, hangi zirvelere ulaşabileceğinin bilincindeyken, ona karşı ilgisiz durmanın her zamankinden de zor olacağından korkuyordu. Zihni duraksamadan onu hayal âlemine çekmeye devam etti, ne olurdu eğer...

Durmaksızın hayal kurmaktan keyfi kaçarak, Aislinn birden döndü ve odada volta atmaya başladı. Odanın zengin süslemelerine hayranlıkla bakarken, adamın güzelce katlanmış kıyafetlerinin oraya geldiğinde durakladı ve kendi kendine gülümsedi. Wulfgar'ın çok fazla kıyafeti yoktu ama olanlar da dayanıklılıklarına ve kalitelerine göre özenle seçilmişti. En kötü kıyafeti bile değişmez bir dikkati işaret ediyordu. Giysileri ne karışık ne de dağınıktı, ya üstünde bulunurlar ya da katlanıp köşeye kaldırılırlardı. Wulfgar da ne müsamahalıydı ne de müsrikti. Belki de elinde hiçbir şey olmadan kendini yetiştirmesi ona tutumlu olmayı öğretmişti. Sebep her neyse, kendi sözlerinden de anlaşılacağı üzere aşırı cömert değil-

di ama sarı kadifeyi ona yollayarak hatırı sayılır biçimde bu özelliğine zıt düşmüştü. Belki de kendisine gerçekten bazı hisler besliyordu. Ah, hakkındaki gerçek düşüncesini acaba hiç öğrenebilecek miydi?

Wulfgar çok az uyuyabildi, kıpırdanıp kalktığında hâlâ günün erken saatleriydi. Sersemliği üzerinden atmak için yüzüne soğuk su çarptı ve üstünü giyerken ona tek bir detayı bile atlamayacak şekilde uzun, inceleyici biçimde baktı. Aislinn hafifçe kızardı ve onun için tamir etmekte olduğu yeleğe iyi bir dikiş atamadı, parmakları bu iş için ona fazla sakar gelmeye başlamıştı. Wulfgar üzerini giydiğinde o da tekrar sakinleşti ve kalkarak onu bir sandalyeye yönlendirdi. Orada, iyi bileylenmiş bir bıçakla sıcak su ve biraz sabun vardı. Aislinn sakallarını yanaklarından ve çenesinden kazıdı güneşte rengi açılmış saçlarını yola sokmaya başladı. Hamarat eller işine devam ederken Wulfgar içini çekti ve sonra bakmak için gözlerini açtı.

“Yeteneklerini fazlasıyla aradım Aislinn,” diyerek gülümsedi. “Sanhurst sakalı keserken istediğimden daha çok yara izi bırakıyor.”

Aislinn alçak sesle güldü ve elini onun yüzünde dolaştırmak için uzattı. “Eh lordum, hiçbir şey olmasa bile beni yaveriniz olarak yanınızda tutabilirsiniz.”

Adam homurdandı. “Bir yaverin bu kadar çekici görünmesini istemem.” Sonra içini çekti ve gülümsedi. “Ama gerçekten de iyi bir fikirdi.”

“Hah!” dedi arsız arsız ve bıçağın ucunu adamın çenesinin ucuna dokundurdu. “Eminim ki Sanhurst benim yerimde olsa bu kadar kullanılmaya itiraz edip, az bir kazanç boğazınızı kesecektir.” Asi bir saç buklesini kesip şöminenin içine attı.

Wulfgar bir gözünü ona dikti. “Bıçağa dikkat et, yoksa çok geçmeden kafasının tepesinde toplanmış tek bir tutam saç olan güneyli barbarlara dönebilirim.

“Şu güzel saçların kesilip atılmasını hak ediyorsunuz,”

diye cevabı yapıştırdı Aislinn. İçinde kaynar su olan kâseye bir kumaş daldırdı ve sonra onu adamın yüzüne atarak, mücadele etmesine karşı orada tuttu. “Belki o zaman kapımın önünde meleyen daha az dul kadın olur.”

Wulfgar’ın cevabı kumaşın kıvrımlarında kayboldu ama Aislinn geri çekildiğinde kırmızı bir yüzle kafasını kaldırdı ve hoşnutsuzlukla baktı. “Sanırım Sanhurst’e katlanmaya devam etsem daha iyi olacak.”

Aislinn etekleriyle reverans yaparken kahkahası odada cınladı. “Nasıl isterseniz efendim. Ben sizin kölenizim ve size itaat dışında başka bir şey yapamam.”

“İyi öyleyse,” dedi adam alaycılıkla.

Oturduğu yerden kalkarak tuniğini giydi ve kısa kılıcını almak için eğildiğinde ona baktı, elbisesinin durumunu fark etmişti.

“Sarı kumaşı üstünde görmek isterdim Aislinn. Parlak ve keyifli bir kumaştı, rengi de sana iyi yakıştırdı.”

Aislinn başını indirdi ve eskimiş elbisesinin üstünde ellerini dolaştırdı. “Gowain beni almaya geldikten sonra bir elbise yapmaya pek az vaktim oldu Wulfgar, o gelmeden önce de emniyette olsun diye saklıyordum.”

“Korkarım ki bir kocakarıya dönüşüyorsun Aislinn,” dedi hayal kırıklığıyla. “Ama yolculuk için daha iyi bir giysin yok muydu?” Kızın pelerinini asılı olduğu yerden kaldırdı ve söküken kenarlarına yüzünü buruşturarak baktı. “Senin dolabını görmüştüm ve bundan daha iyi giyindiğini hatırlıyorum.” Dönüp sorarcasına kaşını kaldırdı. “Ne yapmaya çalışıyorsun, durumuna acıyayım falan mı istiyorsun?”

Aislinn’in yanakları kızardı ve çabucak bunu inkâr etmek için başını salladı ama sözleri içini acıtmıştı. “Hayır, yalnızca Darkenwald’da elbiseye benden çok ihtiyacı olanlar var. Sana bir şey şikâyet ettiğim yok ama imkanım kısıtlı ve elimden çıkanın yerine yenisini koyamıyorum, hepsi bu.”

Wulfgar kaşlarını daha çok çattı ama Aislinn hemencecik küçük çıkınına doğru yürüdü ve sarı kumaşı çıkardı.

“Ama bak, kumaşı getirdim ve ondan iyi bir elbise yapacağım. Sadece birkaç gün sürer.”

Kızın paspal görünüşünden aklı karışan Wulfgar, huysuzca homurdandı, sonra da kızı koluna takarak aşağıdaki salona kadar ona eşlik etti. Aislinn’i bir sandalyeye oturttuğunda, Hlynn aceleyle önlerine bir tabak et koydu, bir yandan da Wulfgar’a tedirginlikle bakıyor ve her an biraz daha kızarıyordu. Bir köşede Sanhurst onların gelişi üzerine ayağa kalktı, sonra da işinin başına, yani Wulfgar’ın zırhını, kılıcını ve miğferini parlatma işine geri döndü. Miğferi parlatırken, göçüğün son kalıntılarını ovalamak için didiniyor ama tüm bu iş esnasında lorduna ihtiyatla bakmayı da elden bırakmıyordu.

Aislinn bu güçlü kuvvetli, yüzünü ve kafasını yakın zamanda tıraş etmiş genç adama merakla baktı.

Wulfgar bakışlarını gördüğünde yavaşça gülümsedi. “Sanhurst,” diye cevap verdi sorulmamış sorusuna.

Aislinn genç adamın takındığı rahatsız yüz ifadesine kafa yordu. “Onu iyi eğitmiş benziyorsun.”

Wulfgar homurdandı. “Ona hak ettiğinden daha fazla itibar verdim. Asıl görevini daha yeni edindi.”

Aislinn, Wulfgar’a dikkatle baktı. “Ayaklarınızın altına aldığınız başka bir Sakson mu lordum?”

Sözleri Norman şövalyenin bir parça kızmasına neden oldu. “Aislinn, bu dangalağı mı bana savunuyorsun? İngiliz toprağında yetişmiş tüm ahmak sahtekârları ve sefil ahmakları korumaya kalkıyorsun.”

Kızın gözleri sahte bir masumiyetle büyüdü. “Ah ama neden ki Wulfgar, lordlar bu kadar harika ve anlayışlı Normanlar ise neden benim korumama ihtiyaç duysunlar ki?”

Wulfgar kendine zar zor hâkim olarak dişlerini gıcırdattı. “Sen azizleri bile çileden çıkartırsın kadın. Ama senin de bir Sakson olduğunu ve bu yüzden onlardan biri olduğunu göz önünde bulundurmam lazım.”

Aislinn omuz silkti. “Yalnızca adaletin peşine düşüyorum, daha fazlasının değil.”

“Ve beni hemen adil olmamakla suçluyorsun,” diyerek cevabı yapıştırdı Wulfgar. “Şu böcek kafalı mankafa savaşta arkamı kollayacağına kaçınca ne kadar adil davrandığımı Sör Milbourne’e sor. Onun statüsünü askerden hizmetkâra düşürmek dışında hiçbir şey yapmadım ki bunu da hak etti.”

Aislinn’in kaşları endişeyle kalktı. “Saldırıya mı uğradın Wulfgar? Bana söylememiştin. Hiç yara izi görmedim...”

Birden durdu ve ona muzip bir ilgiyle bakanın sadece Wulfgar olmadığını, odadaki pek çok kişinin -Wulfgar’ın askerleri de dahil- ona bakmak için döndüğünü görünce yanakları kızardı.

“Demek istedim ki...” diyerek kekeleydi kafası karışarak. “Hiç bahsetmemiştin...”

Wulfgar içten bir kahkaha attı, keyfi yerine gelmişti, sonra yalnızca onun duyması için kulağına doğru mırıldandı. “Benim için endişelenmene kızmam sevgilim. Senin için duyduğum kaygıya denk.”

Aislinn başını eğdi, alaycı gözlerine bakmaya da duyduğu utanca katlanmaya da takati yoktu. Wulfgar kocaman ellerini uzatarak, onun narin ellerini kucığında sımsıkı sardı.

“Kederlenmeye gerek yok Aislinn,” diyerek sırtıttı. “Senin tedavi konusunda gösterdiğin yetenekleri biliyorlar ve bu yüzden beni çıplak gördüğünü farz edeceklerdir.”

Aislinn başını kaldırdığında adamın ona sıcacık gülümsemekte olduğunu gördü.

“Gerçeği kesin olarak yalnızca ben bileceğim.”

“Ya?” dedi Aislinn kaşını kaldırıp gülümseyerek. “Bunu bilecek son kişi sen olacaksın.”

Gowain onlara katılıp Wulfgar’ın yanına oturdu. Wulfgar, Aislinn’e Darkenwald hakkında sorular yöneltip ve Sweyn’in nasıl olduğunu sorarken, genç adam da bir kadeh şarabı yudumlayarak ilgiyle onları dinledi. Cevabının ortasındaiken Gowain kadehini kaldırdı ve şüpheyle kokladı, sonra da şaşkınlıkla kaşlarını çatı. Etrafına bakınırken gözleri Wulfgar’ın üstünde sabitlenip kocaman açıldı. Hemen başını çevirdi ama

az sonra lorduna bir bakış daha attı. Sanki karşı konulmaz bir şeymiş gibi tekrar tekrar bakıp gözlerini kaçırdı, öyle ki en sonunda Wulfgar bu duruma sinir olarak ters ters sordu:

“Neyin var Gowain? Birdenbire tepemde boynuzlar mı çıktı, yoksa aklını mı kaybettin?”

“Özür dilerim Wulfgar,” dedi Gowain çabucak. “İstemeden dikkatimi çekti.” Genç adam ciddi gözüktüyordu ve endişeyle dudaklarını kemiriyordu. “Ama lavanta kokusunun sana fazla ağır gelmediğini düşündüğümü de bilmelisin.”

Wulfgar’ın kaşları hayretle kalktılar, Aislinn’se kahkahasını eliyle bastırdı. Bir an sonra altındaki espriyi anladı ve Gowain’e alayla kaşını çatmadan önce kendine güldü.

“Tıraş olma yaşına geldiğinde oğlum, seni bu sözlerden sorumlu tutacağım.”

Şakanın etkisi geçince Sör Gowain, Wulfgar’ın kulağına eğildi.

“Lordum,” diye fısıldadı. “Aradığınız şu anda ahırda. Onu şimdi mi görmek istersiniz?”

Lordunun gözünü bir yöne sabitlemesi Gowain’in dikkatini çekti ve gözünün nereye kaydığını gördüğünde Aislinn’i kafa karışıklığıyla kaşını kaldırmış onlara bakarken buldu. Gözleri soru sorarcasına bakıyordu, Wulfgar da hemencecik onun korkularını yatıştırdı.

“Seni ilgilendiren bir şey değil Aislinn. Ne zamandır yapmayı düşündüğüm bir alışveriş sadece. Birazdan dönerim.”

Kalkmadan önce kızın eline dokundu ama o ikisi salondan çıkarken Aislinn’in endişeleri çok az dinmişti.

İki adam ahıra gitti, orada Wulfgar’ın pek beğendiği bir kırağı tutan bir tüccar vardı. Wulfgar yanaştı ve elini atın böğründe dolaştırdı, hayvanın gücünü ve kaslarının belirginliğini, bacaklarının düzgünlüğünü ve toynaklarının sağlamlığını hissediyordu. Alaca kır rengindeydi, yelesinin bulunduğu koyu alanlar maviye yakındı, açık olduğu yerler soluk kır rengiydi. Alın griydi ve koyu renkli gözleriyle bütünleşiyordu. Her ne kadar İngiliz atları gibi kısa olsa da taşıdığı

doğu kanı da aşikârdı. Saflarına güç ve hızlılık katacaktı ama ona başka açılardan da hizmet edebilirdi.

Gowain'e başıyla bir hareket yaptı ve sonra geri çekildi. Wulfgar gerekli parayı sayarken tüccar da onu açgözlülükle izledi, sonra da onlara hayvanının soyunu gösteren titizlikle hazırlanmış bir kâğıt uzattı. Tüccar kendi yoluna giderken iki şövalye hayvana hayran hayran bakabilmek için geride kaldılar.

"Değerli bir at. Leydi pek memnun olacak," dedi Gowain.

"Evet," diyerek karşılık verdi Wulfgar. "Ama ona bir şey söyleme. Haberi belli bir zamana kadar saklayacağım."

Salona tekrar girdiklerinde Aislinn dönüp baktı ve Wulfgar'ın memnun gülümsemesini görünce ne yaptığını sormadı. Ama yine de yanına gidip elini adamın koluna koydu ve gözlerini ona dikti.

"Daha önce bu güzel şehirde bulunmamıştım Wulfgar ve etrafı görmeyi çok istiyorum. Bu öğleden sonra yürüyüşe çıkabilir miyim ve..." derken duraksadı ve yanakları kızardı. İyi bir elbise yapabilmek için ipe ve süslere ihtiyacı vardı ve parası olmadan onları edinmesi imkansızdı. "Ve belki bir-iki şey satın alırım."

Wulfgar ona uzun uzadıya bakarken kaşlarını çatı. Eski püskü elbisesini tepeden tırnağa süzerken Aislinn kıpkırmızı oldu ama bu duyduğu utancın en son sebebiydi. Sözleri göğsüne külçe gibi oturdu ve boğazının düğümlenmesine neden oldu.

"Olmaz," diye cevap verdi Wulfgar biraz kabaca. "Şu sıralar kadınların ortalıkta korumasız dolaşabileceği zamanlar değil. Ben müsait değilim ve adamlarımı da gönderemem, çünkü yapacak işleri var. Burada, kapıların ardında gününü geçirip beni beklemen en iyisi."

Hayal kırıklığıyla hafifçe başını salladı. Gowain kendisini onu hizmetine sunmak için bir girişimde bulunmaya çalıştığında da derhal Wulfgar'ın çatılmış kaşlarına maruz kaldı. Biraz sonra Wulfgar pelerinini omuzlarına attı ve onu arkasında kederle bırakarak ahırlara gitti.

Aislinn, Hlynn ve Sanhurst'e etrafı temizleme görevi verdi ve kendisi de büyük yatak odasını toparlamak için yavaşça yola koyuldu. Wulfgar'ın ayrıldığını işaret eden arnavut kaldırımında yankılanan toynak seslerini duyduğunda, zaten azıcık olan eşyalarını kenara kaldırıyordu. Pencerenin kenarındaki bir sandalyeye oturdu ve etrafa çatıların üstünden bakarak onun kendi iradesini hiçe sayarak nasıl kullanıp, sonra da hayatından nasıl zalimce çıkartabildiğini düşündü.

Güneş en tepeye ulaşmaya kadar gökyüzünde yükselmeye devam etti ama öğle yemeği pişirilmesi için kömürler yanmaya başladığında şehri ağır bir sis sardı. Aislinn parlak sarı kumaşı yatağın üstüne dikkatle serdi ve kafasındaki elbise tasarımına göre onu makasla kesmeye başladı. Süslemeler olmadan biraz fazla sade olacaktı ama bir iğne de işine yarardı ve eğer biraz iplik bulursa büyüleyici bir elbise ortaya çıkaracağından emindi.

Aşağıdaki salondan sesler gelmeye başladı ve Aislinn adamların yemek için döndüklerini düşündü, sonra Hlynn'in ayak sesleri kapının önünde yankılandı ve kapıya vurusuyla menteşeler sallandı. Aislinn girmesi için izin verdi ve Hlynn'in arkasından bir grup insan odaya doluştuğunda şaşkınlıkla kala kaldı. Hlynn kıkırdadı ve masum olduğunu belirtir tarzda omuz silkip, ellerini bu işgal hakkında bir bilgisi olmadığını söylercesine iki yana açtı.

Kumaş taşıyan uşaklar vardı, kadifeler ve ipekler, keten ve yünlü kumaşlar, ellerinde makaslar, iplikler, süsler ve kürkleri olan kadınlar vardı. Diğerlerinin ardından zayıf bir terzi gelip önünde yerlere kadar eğilerek revcrans yaptı. Ölçüsünü alabilmek için bir sandalyeye oturmasını rica etti. Ölçümler çizildi, düğümler atıldı ve sonra terzi dikişçi kadına uyması için detaylı emirler verdi. Aislinn onları yalnızca yatağın üstündeki sarı kadifeye sıra geldiğinde durdurabilmişti. O vakit o da terziyle oturdu, ona özel bir elbise tarif etti; tamamen dökümlü kollar ve altına giyeceği soluk sarı iç eteğini gösterecek dar ve kısa bir üst kısım. Süsleme için altın rengi bir

kumaşı seçti ve bu elbisenin yapımında ekstra bir dikkat sarf edilmesini telkin etti.

Kadınlar kumaşları kesip dikişler atarken ve uşaklar da malzemeyi yetiştirip makaslardan düşen parçaları toplarken oda uğultuyla dolmaya başladı. İlerleme kaydedildikçe dikişler elden ele dolaştırılıyor ve Aislinn'in onayı isteniyordu. Yarı yarıya bitmiş terlikler vardı ve ayağına uyacağı şekilde hazırlanıyordu. Tilki, vizon ve samur kürkleri vardı, boy-nunu ve bileklerini ısıtmak için ekleniyordu. Kıyafetlerden birisi özellikle dikkatini çekti; kürkklü kadifeden kaliteli bir pelerin. Terzi işine ısınmıştı ve öğleden sonrası olduğunda keyifle gülümsüyordu. Bu kadar düzgün vücutlu ve güzel birine elbise yapmak veya bu kadar cömert bir lordla alışveriş etmek başına pek nadir gelen bir şeydi.

Wulfgar dikkat çekmeden vakit geçirmek için kendine pek kalabalık olmayan ufak bir han bulduğunda öğleden son-rayı yarı yarıya geçmişti. Gürleyen bir ateşin karşısına oturdu ve han sahibini, önüne sert bir kupa bira ve bir şişe şarap koyarken izledi. İş sona ermişti ve şehirdeki eve dönebilirdi ama terzinin hâlâ orada meşgul olduğunu biliyordu. Kaç para tuttuğunu düşününce titremesine zor engel oldu ve bir kadeh daha kaliteli kırmızı şarap doldurdu. Ama lanet olsun, Aislinn'in geldiğinde giydiği o paçavralarla görünmesine izin veremezdi. Onun bu perişan hali üzerinde iyice düşünüp taşındı ve kupayı tekrar doldurana kadar yükselen öfkesi onu çıldırttı. Hiç şüphe yok ki Gwyneth'in başının altından çıkmıştı bu. Yokluğunu fırsat bilmiş ve kendi yararına çalışmıştı. Ama ya ona bıraktığı paralar? Tutup önemsiz bir şey için mi harcamıştı? Ah kadınlar! Acaba bir gün onları anlayabilecek miydi? Gwyneth, onu seven bir annesi ve münasip bir soyu olduğu halde bir engerek yılanının mizacına sahipti. İsteddiği her şey ona verildiği halde neden böyle olmuştu? Onu ne sıkıntıya sokuyordu ki böyle hırçındı?

Wulfgar düşünmeye devam ettikçe akli üvey kardeşinden ayrılıp hevesle Aislinn'e kayıyordu. Hangi kadın özen-

le hazırlanmış elbiselerden memnun olmazdı ki? Harcanan paranın kendisine doğrudan bir faydası olabilirdi. Elbette ki hiçbir şey olmasa bile, bu elbiseler kızın direncini kıracak ve boyun eğer gibi değil de isteyerek kollarına gelecekti. Aislinn gözlerinin önünde canlandı, kıvrak vücudunun yumuşaklığı ve zarafeti ile kusursuz yüzü aklından çıkmadı. Kimse ondan daha çekici bir kadın olduğunu iddia edemezdi. Onun güzelliğini hiçbir zaman sorgulamamıştı. Ayrıca tanıştığı en becerikli kadın olduğu da su götürmez bir gerçektir. Lordu olarak kendisinden hiçbir şey istemiyor ve onu memnun eden şeylere -o malum şey dışında- hevesli görünüyordu.

Lanet olsun, düşüncelere dalmış ve içkiyi bitirmişti. Başka kadınlara verdiğimin çok daha fazlasını ona verdim, diye geçirdi içinden. Boş kadehe kaşlarını çatarak baktı ve gözden kaçırdıklarını düşündü. Aislinn neden bu kadar sakin-di? Acaba oynadığı oyun neydi? Umursar gözüktüyordu ama ona yalnızca onun da zevk aldığı şekilde dokunuyorum ve sonra sanki onu kesmişim gibi ağlamaya başlıyor. Çok daha soyluları hevesle ayağıma gelmişti. Ama bu kız ben onu canlandırıp kontrolünü kaybettirene kadar aldırılmazca uzanıyor. Sonra o da kendinden geçiyor ama yine de köşeye kıvrılıp benden fazlasını istemiyor.

Tiksintiyle kupasını masaya çarptı ve ağzına kadar doldurdu.

“Ama bu, oyunu sona erdirecek,” diyerek iç çekti, kendine güveni cesurca yükseliyordu. “Ödediğim para onun bana karşı tutumunu değiştirmesine degecek.”

Kızı satın aldığı elbiselerin içinde düşleyerek uzun bir süre boyunca oturup sessizce düşündü. Bu düşünceler onun içini ısıttı ve şarabı son damlasına dek içti. Şişeyi kupasına boşaltınca yalnızca dibini doldurabildiğini gördü ve o fevkalade içkiden biraz daha söyledi. Kalbinin hafiflediğini ve sevinçle dolduğunu hissediyor, cömertliğinden memnuniyet duyuyordu. Zihninde kızıl buklelerin ipek yastıklar üzerine saçıldığı, yumuşak memelerin kendisine sunulduğu ve kızın

dudaklarının kendi öpücüklerine karşılık verirken kollarını ona doladığı görüntüsü canlandırıyordu.

Hana gelişinden beri birçok saat geçmiş ve artık gölgeler uzamaya başlamıştı, Wulfgar başını kaldırdığında hancıyı yakınında dikilirken buldu.

“Lordum, saat geç oldu,” diyerek hatırlattı ona adam. “Kapıyı sürgüleyeceğim. Gece burada mı kalacaksınız?”

“Hayır iyi kalpli adam. En çok da bu gece kendi yatağında olmak istiyorum.”

Wulfgar sarsak sarsak ayağa kalktı ve şarap tulumunu kolunun altına sıkıştırdı. Hancı memnuniyet gösterene değin önüne para attı, sonra da yavaş yavaş handan çıkıp Hun’ın onu beklediği yere gitti. At, sahibinin alışılmadık yürüyüşüne homurdandı ama Wulfgar pek çok denemenin ardından eyere oturmayı başarıp dizginleri eline alana kadar taş gibi sabit durdu. At ileri gitsin diye onu yönlendirdi ama hayvan kımıldamayınca yüksek sesle bağırdı. En sonunda han sahibi tekrar kapısını açtı ve dizginleri bağlandığı yerden çözerek sürücüsünün eline sıkıştırdı. Wulfgar teşekkürlerini haykırırken, hancı başını sallayıp kendi kendine mırıldanarak içeri geri döndü. Hun harekete geçmişti ve yolun büyük kısmında efendisinin yönlendirmelerini umursamayarak eve ve sıcak ahırına daha dikkatli yollardan gitti.

Evde hava iyice kararmış ve nehirden yoğun sisler yükselmişti. Şimdi yalnız olan Aislinn mutlulukla kollarını kendine dolamıştı. Önündeki yatakta her kadını mutlu edecek tamamlanmış ve iyi dikilmiş sekiz yeni elbise duruyordu. Ama onu asıl etkileyen Wulfgar’ın cömertliği olmuştu. Bu eli açıklığın karşısında resmen ezilmişti. Ondan böyle bir şeyi hayatta beklemezdi. Her soylu kadının giyeceği muhteşem elbiselerdi ve bunları o almıştı.

Önce sarı elbiseyi aldı ve katlayıp dikkatle başka yere kaldırdı. Geriye yalnızca giyindiği açık şeftali tonundaki elbise kalana dek diğerlerini de sarı elbisesinin yanına koydu. Hlynn uzun uzadıya, yorucu bir şekilde saçlarını taramış, sonra

da parlak buklelere kurdeleler takıp hanımının başını süsle-mişti. Aislinn, Wulfgar'ın dönüşünü beklemek üzere salona indi ve odaya girip görüş alanına katıldığı zaman herkes sus pus kesildi. Değişimi öyle belirgindi ki herkes ahmaklaşmış-lardı. Şövalyelerin en yaşlısı Milbourne mırıldanarak kalkıp, kıza masaya kadar eşlik etmeyi akıl edebilmişti. Aislinn ona gülümseyip teşekkür ederken, Sör Gowain yutkunup ona şi-irler okumaya başlamıştı. Hiçbirinden etkilenmemiş gibiydi ama teşekkür mahiyetinde gülümsediğinde adamın içi ısındı.

Savaşçılar resmen büyülenmişti ve Hlynn, bu Norman-lar'ı hanımını övmek için sözcük bulamazken görünce mem-nuniyetle sıırtmıştı. Köşesinde oturan Sanhurst bile Wulf-gar'ın botlarının içine iç yağı sürme işine ara vermiş, çenesini ellerine dayayıp Aislinn'e efkârlı bakışlar atıyordu.

Yemek keyifle yendi ve sofraya kalkmak üzereyken Beau-fonte odayı sessizleştirmek için elini kaldırdı. Salonun ucun-daki açık panjurlardan toynak sesleri, aşk ve bağlılığa ilişkin bir şarkıyı bağıra bağıra söyleyen bir adam sesi geliyordu. Aşağıdaki ahırın kapısı gümbürtüyle kapanmadan önce, öf-keli bir kasabalının küfürleri duyuldu. Salondaki herkesin kaşları havaya kalktı ve Gowain alaycılıkla gözlerini yuvar-larken Aislinn kıkırdadı. Sarsak ayaklar merdivenleri tırma-nırken ses boğuk ama daha yüksek biçimde yaklaşıyordu. Hiçbir nezaket kuralına uymadan Wulfgar, elinde yarı dolu bir şarap tulumuyla içeriye pat diye girdi. Haykırp kollarını iki yana açıp hepsini selamladı, sonra dengesini kazanmaya çalışırken tuhaf bir adım attı.

“Hey, sevgili dostlarım ve inanılmaz güzel matmazel,” diye gürledi koşar gibi odaya dalarak. Konuşması İngilizce ve Fransızca'nın tuhaf bir karışımıydı.

Wulfgar'a göre, ilerleyip Aislinn onu karşılamak için kal-karken, kızın önünde zarif şekilde eğilmiş, sonra da nazıkçe elini öpmüştü. Ama aslında ilerlerken ayağı takılmış ve onun Aislinn'e çarpacağını düşünen pek çok kişi korkuyla nefesini tutmuştu. Sallanırken kızın elini kapmış ve öpücüğünü ne-

redeyse dirseğine kondurmuştu. Sonra doğrulmuş ve gözleri kızın üstünde odaklanana dek odayı taramıştı. Aislinn, Wulfgar'ı daha önce hiç böyle görmemişti. Hakikaten de onu hep az içen biri olarak düşünmüştü.

"Lordum," diye mırıldandı usulca. "Hasta mısınız?"

"Hayır sevgilim. Üzerime doğru gelen ve beni altüst eden bu güzelliğin karşısında sarhoşum. Şimdi sana kadeh kaldıracam." Odadakilere işaret etti. "Leydi Aislinn'e," diye haykırdı. "Bir adamın yatağındaki en güzel kadına!"

Tulumu havaya kaldırdı ve Aislinn onun bu kaba halini izlerken içkinin birazını zorlukla içmeyi başardı. Wulfgar tulumu bir kenara attı ve iki eliyle kızın elini tutup dudaklarına bastırarak en romantik haliyle mırıldandı:

"Gel sevgilim, gel de artık dinlenelim. Haydi yatağa!"

Adamlarına sarhoş gülümsemesiyle iyi geceler diledi ve dönerek ayağını örgü bir sepete koydu. Korkunç canavarı silkeleyip kendinden uzaklaştırması epey vaktini aldı ama etrafta boğulurcasına öksürükler yükselirken yalnızca Sanhurst açık açık gülme terbiyesizliğini gösterdi.

Wulfgar doğruldu, kahkahalar atan Sakson'a dönerek elbiselerini düzeltti. Ama böyle haşmetle ilerlerken ikinci basamağı atladı ve neredeyse düşüyordu. İçini çekerek Aislinn onun kolunu yakaladı ve gülmek için mücadele eden Gowain'e diğer kolunu tutması için bir baş hareketi yaptı. Pek çok yanlış hareketten sonra, ikisi onu merdivenleri çıkıp odasına götürerek yatağın ucuna oturmasında yardım etti. Genç şövalyeyi odadan çıkarıp kapıyı ardından kapadıktan sonra Aislinn lorduna döndü. Wulfgar onu kollarına alacakmış gibi ileri doğru yalpaladı ama Aislinn kolayca hamlesinden kurtulunca kapının arkasında asılı duran pelerinleri kucakladı. Kendini kurtarmak için şiddetle sallanırken bir tanesi kafasının üstüne düştü ve Aislinn adamın ellerini yakaladı.

"Dur Wulfgar." Sesi emir verir tarzda çıkıyordu. "Yerinde dur dedim."

Adamı pelerinlerden kurtardı ve elbiseleri yerine asma-

dan önce onu yeniden yatağa oturttu. Kıyafetleri hallettikten sonra, karşısında elleri belinde dikilip kafasını iki yana salladı. Sonra lordunun üstündekileri çıkarmaya başlayıp tuniğini kafasına doğru çekti ama tam o anda Wulfgar kalkıp kollarını ona doladı. Aislinn çileden çıkarak ciyakladı ve onu iterek tekrar yatağın üstüne düşmesine neden oldu.

Israrcı ellerinden sakınarak Aislinn, ayakkabılarını ve pantolonunu çıkarıp adamın üstünü örttü. Parlayan şömineye gidip orada elbiselerini çıkartarak, dikkatle katlayıp diğerlerinin yanına kaldırırken, adamın gözleri de sıcacık bir arzuyla onu takip ediyordu. Aislinn saçını açıp saldı, sonra iç eteğini de çıkartarak düzenle kenara kaldırdı. Örtülerin altına girerken terliklerini ayağından çıkardı ve Wulfgar'ın elinin kendisine uzanmasını beklemedi ama yalnızca yumuşak ve hafif bir horlama duydu. Kıkırdadı ve güven içinde adamın sıcaklığına kıvrıldı ve başını omzuna yaslayıp memnuniyetle uykuya teslim oldu.

Aislinn'in gözleri parlak gün ışığı pencereden sızarken açıldı. Alışılmadık şekilde çok geç vakte kadar uyuduklarını talimin etti ama o anda bir şey, yatağın diğer köşesinden gelen tuhaf ve boğuk bir inleme sesi onu uyandırmıştı. Aislinn kendi kendine kıkırdadı ve Wulfgar'ın dönüşüyle yatak çatırdadı. Aislinn dilinde neşeli bir günaydın sözcüğüyle ona döndü ama kendini adamın geniş sırtına bakarken buldu. Dirseğinin üstünde doğruldu ve adam dönüp yüzünü gösterene kadar onu çekti. Wulfgar'ın gözleri ve dudakları sımsıkı kapatılmıştı ve göğsüne kadar yeşilimsi denecek bir solgunluk vardı. Onun çıplak vücuduna bir battaniye örterek adamı iyice sarmaladı, sonra da başını kaldırıp normalde çelik grisi olan gözlerin kan çanağı kesildiğini gördü.

"Panjurlar Aislinn," diye içini çekti Wulfgar, onlara doğru dermansızca işaret ederek. "Kapa onları. Işık sanki bana binlerce bıçak saplıyor gibi."

Aceleyle kalkıp üstüne ağır bir battaniye alarak odayı ka-

rarttı ve onun acısını hafifletti. Ateşe daha fazla odun atmak için duraksadı, sonra cilveli bir şekilde yatağa atlayıp onun sıcaklığına sokuldu. Wulfgar, kızın hareketleri beynini titretirken dişlerini gıcırdattı.

“Yavaş tatlım, yavaş,” diye inledi.

“Zavallı Wulfgar,” diye mırıldandı teselli eder tarzda. “Büyük miktarda tüketildiği zaman şarap insanı hasta eder ve sabah yaşadığın sefalet akşamın zevkini silip süpürür.”

Wulfgar içini çekti ve başını yuvarladı. “Meğer bir filozofla yaşıyormuşum,” diye mırıldandı usulca kendi kendine. “Belki yeteneklerin baş ağrısı için bir çare bulmayı da içeriyordur.”

Aislinn bir dakikalığına düşünürken parmağının ucunu ısırdı. “Var ama çare de neredeyse dert kadar kötü.”

Kızın elini aldı ve ateşler içindeki alnına koydu. “Eğer iyileştirirsen,” diye söz verdi, “seni bol bol ödüllendireceğim.”

Aislinn başını salladı ve bir battaniyeyi sarıncarak yataktan kalktı. Bir şömine küreğini alarak parlak kömürlerin arasına soktu. O ısınırken bir fincanda bitkiler ve ilaçlar karıştırdı, sonra da üstüne şarap ekledi. Kızıl kızıl parlayınca, ısınmış küreği alıp hazırladığı içkinin içine daldırdı ve sıvı buhar saçana kadar içinde tuttu. Wulfgar’a karışımı getirdiğinde yüzünde tereddütlü bir gülümseme vardı.

“Hepsini bir anda ve çabucak içmelisin.”

Adam uzattığı fincanı almak maksadıyla kalkmak için mücadele etti. İğrenç karışım burnunu buruşturmasına yol açtı, yüzünün yeşilimsi rengi şimdi daha da koyulaşmış gibiydi. Wulfgar sessiz bir yalvarmayla gözlerini ona yöneltti ama Aislinn fincanın altına parmağını koyup katı bir şekilde fincanı dudaklarına itti.

“Hepsi bitecek,” diye tekrarladı.

Derin bir nefes aldı ve kadehi tek yudumda başına dikerken soluğunu tuttu. Elini indirdi ve başı önünde, acı sıvı midesine indiği yolu parçalarken titredi. Aislinn ona mani olmamak için geri çekildi. Ufak bir gümbürtüyle ayağa dikildi

Wulfgar, sonra başka bir guruldamayla gözlerini açtı. Yataktan fırladı ve soğuğa aldırmayarak su çanağına dosdoğru gitti.

Aislinn yatağa tırmandı ve adam çanağın önünde ani kasılmalarla acı çekerken yatağa yerleşti. Wulfgar bir süre sonra yanına döndüğündeyse ellerini kavuşturup ona masum bir bakış attı. Bitkin şekilde kendini örtülerin altına çekti ve hareket edemeyecek kadar zayıf olduğundan pat diye yığıldı.

“Şeytanın tekisin kadın, yaşının çok ötesinde hem de. Eğer bundan sağ kurtulabilirsem, keşişlerden içindeki şeytanı çıkartmalarını isteyeceğim.”

Aislinn oturdu ve ona gülümsedi. “Bu teklifin de ne Wulfgar?” diye sordu neşeyle. “Bildiğin gibi yalnızca bir eş, karısının şeytan çıkartılma ayini görmesini talep edebilir.”

“Aaaah.” Wulfgar acı içindeymiş gibi kıvrandı. “Bana bu halimde, yaptığın büyüünün etkisiyle uzanırken bile tuzak kuruyorsun.”

Gözlerini açtı ve kıza baktı, gözlerindeki kırmızılığın bir kısmı gitmişti ve yanaklarına da daha sağlıklı bir renk yerleşiyordu.

“Bu yalnızca bir arındırma ilacı,” diye iç çekti Aislinn yalancı bir hayal kırıklığıyla. “Vücudundaki zararlı maddeler gittiğinden kendini yakında daha iyi hissedeceksin.”

Wulfgar parmaklarıyla alnına dokundu. “Neredeyse normal hissediyorum ve Hun’ı bile silip süpürecek kadar açım.”

Wulfgar omuzlarının altına başka bir yastık çekti ve ona daha sıcak davrandı.

“Terzinin senin için yaptığı elbiselerden memnun kaldın mı?”

Aislinn sevinçle başını salladı, kızıl bukleleri hopladı. “Daha önce hiç bu kadar güzel kıyafetler görmemiştim Wulfgar. Hediye için çok teşekkürler.” Eğildi ve adamın yanağına ufak bir öpücük kondurdu. “Kıyafetler bir kraliçenininkilere eş değerler. Ücreti keseni epey hafifletmiş olmalı.”

Wulfgar tarafsız bir şekilde omuz silkti, gözleri onun gö-

ğüslerine dikilmişti ama Aislinn doğruldu, onun şehvetli bakışlarını fark etmemişti ve biraz kaşlarını çattı.

“Ama bu kıyafetler de benim eski elbiselerimin kaderine uğrar diye korkuyorum. Kendi hallerine bırakılmak için fazla güzeller.”

Wulfgar cevap olarak yarı yarıya homurdandı. “Bunun icabına ben bakacağım.”

Aislinn yanına tekrar hop diye yattı ve Wulfgar’ın yanına doğru sokuldu. “Öyleyse gerçekten bana mı aitler? İstedğim gibi giymek için yani?”

“Elbette ki. Sana hediye verip sonra geri alacak halim yok ya?” dedi gözünün ucuyla ona bakarak.

Yanağını adamın göğsüne sürttü. “Bir köle, efendisinin emri olmadan neyi sahiplenebilir ki?” İçini çekti sonra da neşeyle güldü. “Eminim ki bu kadar pahalı giyinen tek köle benimdir. Hiç şüphem yok ki Darkenwald’da pek çok kişinin kıskançlığının hedefi olacağım. Seni bir köleyi böyle giydirmek hakkında sorguladıklarında onlara ne diyeceksin?”

Wulfgar burnundan soludu. “Yalnızca Gwyneth böyle bir şey soracak kadar patavatsız. Ama benim paramla ne yaptığım, az olsun çok olsun, kendim kazandığım için yalnız beni ilgilendirir. İstersem hepsini veririm ve o bana hiçbir şey diyemez. Ne ona ne de başka bir kadına borçlu değilim.”

Aislinn sert göğsünde parmağını dolaştırıp oradaki yara izini takip etti. “Öyleyse ben de yalnızca bir kadın olduğuma göre cömertliğin için sana iki katı teşekkür etmem gerek.”

Wulfgar ona bakmak için yana döndü ve göğsüne düşmüş buklelerden birini kaldırdı. “Sen kadınların pek çoğundan daha değerlisin. Şu anda benimle beraber burada olman bunun bir kanıtı.”

Aislinn omuz silkti. “Ama hâlâ senin metresinim ve bu pek de bana olan sevginin kanıtı sayılmaz. Senin için diğer kadınların edemediği nasıl bir anlam ifade ediyorum? Ben de onlar gibiyim, fazlası değil.”

Adam alayla güldü. “Sence başka bir kadına sırf çıplaklığını örtmesi için para kesemi bu kadar rahat açar mıydım? Sana daha önceden kadınlar hakkındaki düşüncelerimi söylemiştim. Seni geri kalanların üstünde gördüğüm için gurur duy.”

“Ama Wulfgar,” diye mırıldandı usulca. “Fark nerde ki? Verdiğin hediye mi? Başkalarının gözünde bir fahişeden ibaretim, daha ötesi yok.”

Wulfgar dudaklarına eğildi. “Başkasının ne söylediğine de ne düşündüğüne de aldırmiyorum,” dedi ve sonra onu öperek susturdu. Elini harika kıvrımlı sırtında veya dolgun kalçalarında gezdirmekten kendini alamıyordu ama Aislinn adamın parmakları Gwyneth’in kırbacının vurduğu yerde oluşan hassas kısma gelince dudağını ısırıp geri çekildi. Wulfgar kaşını kaldırdı, kızı sabit tutup battaniyeyi kaldırdı ve basenlerinde kıvrılan çirkin izi gördü. Aislinn onun hiddetinin tırmandığını hemen hemen hissediyordu.

“Bu ne?” diye sordu.

“Sadece bir morluk, önemli bir şey değil Wulfgar,” diye cevap verdi, inandırıcı olamamıştı. “Yalnızca düştüm...”

Wulfgar inledi ve dizlerinin üstünde doğruldu, onu omuzlarından tutarak yukarı kaldırdı. “Aislinn beni ahmak yerine koyma.” Yumuşak konuşuyordu ama sözcükler ağzından tükürür gibi çıkıyordu. “Kamçı izini nerede görsem tanırım.”

Aislinn menekşe rengi gözlerini yaşlarla dolu olarak adamınkilere çevirdi. “Canımı acıtıyorsun Wulfgar.” Adam tutuşunu hafifletirken o da elini onun göğsüne koydu. “Önemli bir şey değil.” Çılgınca başını salladı. “Çoktan hallolmuş bir atışma sadece.” Eliyle adamın göğsünü ovdu ve usulca mırıldandı, “Yara iyileşecek ve zamanla kaybolacak ama kötü sözlerin açtığı yara asla kaybolmaz. Lütfen bundan daha fazla bahsetme. Olan oldu.”

Aislinn onun yanından çekildi ve yataktan indi, adam onu kafası karışmış halde izlerken giyindi. Wulfgar onunla ilgili yeni bir hayret verici şey bulmakta hiç zorlanmıyordu. Güç,

güzellik, bilgelik, kendisi daha kendi ruh halinden emin değilken kızın ona duyduğu empati. Wulfgar'ın içinde bir yumuşaklık, onu hep yanında tutup dünyanın ona daha fazla zarar vermesini engelleme arzusu oluştu. Ama bu duygusunu hemen bastırdı.

Peh! Kadınlar, diye düşündü. Hassas bir kalbe sahip olma oyununu hep oynarlar. Beni sonsuza dek bağlayacak bir zayıflığa da dırdırcı ağızlara da ihtiyacım yok.

Wulfgar doğruldu, gerindi ve iyileştiğini fark edince hayrete düştü.

“Gerçekten de sevgilim, tedavin beni güzelce iyileştirdi. Ama gel de çıkıp günü dışarıda geçirelim. Bir Noel fuarı var ve şehri istediğin gibi görebilirsin.”

Uzanıp kızı kendine çekti ve kollarında onu kendine yakın tuttu. Onun önce kaşlarını, sonra dudaklarını öptü ve ona gülümsedi.

“Ya da belki de,” diye mırıldandı boğukça. “Londra seni görmüş olur.”

Dört şövalye ve güzel bir leydi tüccarın evinden çıkıp yeni uyanan şehrin sokaklarında sakince dolaşırken, sabah güneşi caddelerdeki sisleri silip atmıştı. Kısa bir süre sonra bu grup, şehir halkının tezgâhlarını açarak gezinen lordlara ve leydilere mallarını tanıttığı işlek anayola geldiler. Pantomimciler ve soytarılar vardı, bazıları kalabalığı toplamak için tahtadan oyulmuş maskeler takarak kaba şakalar yapıyordu. Tahtalardan havada çok yükseklerle sıçrayan akrobatlar vardı. Şekerleme, şarap ve her türden yiyecek satan seyyar satıcılar her yerdeydi. Ama aynı zamanda hırsızlar, yankesiciler ve bir bezelyeyi pek çok deniz kabuğundan birinin altına saklayıp insanın kafasını karıştıran üçkâğıtçılar da vardı.

Her geçen saniye daha da artan kalabalıkta dört Norman şövalyesi ona refakat ederken Aislinn'in içinde sevinçli kahkahaları yükseliyordu. Genç erkekler onun o güzel yüzünü bir daha görebilmek için peşlerine takılıyor ve eğer çok fazla yaklaşırlarsa, refakatçileri arasında en uzun olan adamın tehditkâr bakışlarına maruz kalıyordu. Aislinn'in gözüne bir eşya veya bir gösteri takıldığı vakit duruyor, o yürürken de yürüyorlardı. Kısa süre sonra fark etti ki bir süs eşyasına hayranlıkla baktığı anda o nesne dört koruyucusundan biri tarafından hemen satın alınıyordu. Onun gümüş bir aynayı kaldırdığını görüp yanına hemencecik ulaşan ve ücreti tezgâhın üstüne bırakıp, aynayı kızın eline sıkıştıran Beaufonte olmuştu. Daha önce hiç öyle bir şey görmemiş olan Aislinn

adama hediyesi için samimiyetle teşekkür etti. Ama yine de beğendiği eşyaya ilgisini belli etme konusunda daha dikkatli oldu.

Sör Gowain'ın ince esprileri neşeyle kıkırdamasına yol açtı ve Wulfgar'ın nükteleri de keyfini artırdı. Sessiz bir adam olan Beaufonte arkada durup yalnızca söylenenlere gülerken, Milbourne alçak sesli kahkahalar atarak Gowain'ın bir-iki dokundurmasına karşılık verdi.

Gün akşam olmuştu ve Aislinn, Wulfgar'a kalabalıktan kurtulmak için rica etti. Bir yan yola saptılar ve en sonunda Hlynn'in onları lezzetli bir yemekle beklediği evlerine ulaştılar. Onlar yokken William'dan bir ulak gelmiş ve tüm lordların ve şövalyelerin kral tarafından verilen Noel ayini ve onu takip eden saray erkânının takdimi ve ziyafette bulunmaları gerektiğini bildirmişti. Aislinn hayal kırıklığına uğramıştı, çünkü görevleri engel olmadan Wulfgar'la bir gün daha geçirmeyi umut etmişti.

Yemekler kalktıktan sonra, sıcak şöminenin çevresinde bir süre oturup yarınki uzun güne hazırlık için yataklarına çekildiler. Aislinn kendini tekrar Hlynn'i odadan kabaca gönderen Wulfgar'ın ilgisine maruz kalırken bulmuştu, adam hevesli parmaklarla elbisesini kendisi çıkarmak için acele etmişti. Onu kollarına alıp kaldırmış ve büyük yatağa nazıkçe koymuştu ama Norman şövalyesi elbiselerin karşılığında kızın da istekli davranacağı düşüncesinin gerçekleşmediğini acı bir biçimde görmüştü. Üstelik Aislinn gene zevkin doruklarına çıkmış ama daha sonra yine yastığına gömülüp ağlamıştı.

Aislinn yatakta dizlerinin üstüne oturmuş, örtülerin altında Wulfgar'ın o gün giyeceği elbiseleri hazırlamasını izliyordu. Gene siyah ve kırmızı tonları seçmişti. Sanhurst'ü kendisine banyo hazırlaması için çağırdı ve Gowain'ın söylediğini hatırlayarak hâlâ üstünden çıkmamış lavanta kokusunu örtün diye suya dikkatle bir parça sandal ağacı yağı damlatmasını istedi

Aislinn onun bu emrine güldü. “Eğer banyomu benimle tekrar paylaşırsanız lordum,” dedi neşe içinde, “koku seçme işini size bırakırım.”

Adam homurdandı ve kendini buhar tüten tahta teknenin içine bırakıp yıkanmaya başladı.

“Bu akşam geç kalacak mısın Wulfgar?” diye sordu bir parça tereddütle. “Akşam yemeği için dönüşünü bekleyeyim mi?”

Wulfgar banyo bezini yüzünden indirdi ve ona dikkatle baktı.

“Adamlarım istedikleri saatte yiyebilirler ama bu tarz davetlerin ne kadar sürdüğünü bildiğimden eminim ki geç saatte yemek yeriz.”

Aislinn hayal kırıklığıyla iç çekti. “Gün sen yokken çok uzun geçecek.”

Adam güldü. “Gün gerçekten de uzun olacak tatlım ama sen onu benim yanımda geçireceksin.”

Aislinn’in bu sözler üzerine soluğu kesildi ve hızla yataktan kalktı, kızıl saçları çıplak vücudunu göz kamaştıracak biçimde örtüyordu. Wulfgar’ın beğeni dolu bakışlarını gördüğünde örtünmek için bir battaniye kaptı ve teknenin yanına gidip dikildi.

“Ama Wulfgar, ben bir Sakson’um. Benim yerim orası değil.”

Adam hiç etkilenmeden göğsünü ovalamaya devam etti. “Senin yerin, ben nereyi uygun görürsem orasıdır. Orada başka Saksonlar da olacak.” Bakışlarını ona yöneltirken gülümsedi. “Gerçi doğruyu söylemek gerekirse onların sadakati seninki gibi değil. Sağduyulu olacağına inanıyorum. Basit bir kadın değilsin ve uyarıldığında dilini tutuyorsun. Düşman olduğun fikrine gelince...” Alayla kaşını kaldırdı. “Rahatlıkla yemin edebilirim ki daha önce hiçbir düşmandan bu kadar zevk almamıştım.”

Aislinn’in yanakları hücum eden renkle parladı. “Çok alçaksın,” diye cevap verdi sabırsızca.

Wulfgar başını arkaya atıp kahkahalarla güldü ama Aislinn dönüp onun yanından ayrıldı.

“Daha önce hiç sarayda bulunmadım,” diye karşı geldi. “Seni utandırabilirim.”

Adam gözleriyle onu yerken sırtıttı. “İngiliz sarayı şişman Sakson kadınlarıyla ağzına kadar doludur ve sanırım ben kı kırdayan genç kızlardan at suratlı kız kurularına kadar hepsiyle tanıştım ve koluma bir kız takip gelmeyi seçmediğim için hepsinin baskısına maruz kaldım. Beni utandırmak mı? Hiç de bile. Onlara standartlarımı göstermiş olurum.”

“Ama Wulfgar,” diye içini çekti sabrı tükenerek. “Tüm soylular ve William orada olup... yasal bir refakatçi olmadığımı görecek. Senin metresin olduğumu anlayacaklar.”

Adam burnundan soludu. “Her hareketini gözleyen şişman bir refakatçi orada bulunmayacağı için mi?” Gözleriyle gülümsedi. “Kız kardeşim olduğunu söyleyebilirim.” Sabunu avuçlarında köpürttü ve başını salladı. “Hayır, bu pek doğru olmaz. Sana bakışlarımdan ters bir şey olduğunu anlarlar ve yalnızca daha da büyük bir günahla suçlanırsınız. Hayır, en iyisi nasılsak öyle gidip sorgulayan bakışlara katlanmak ve ilişkimize dair bir şey söylememek.”

Aislinn inleyip tekrar denedi. “Wulfgar, burada seni beklemek benim için sorun olmaz...”

“Benim için olur. Bu konuda daha fazla bir şey duymak istemiyorum,” diye cevap verdi katı şekilde. “Davet için hazırlan.”

Ses tonundan Aislinn onun bu hususta kendisine boyun eğmeyeceğini anladı ve panik içinde çok değerli vaktini onu vazgeçirmek için sarf ettiğini fark etti. Kapıya koşup açtı ve Hlynn’i çağırdı. Wulfgar, hizmetçi çağrıya cevap verdiğinde teknenin dibine çöktü. İki kadın odada koşturup Aislinn’in ne giymesi gerektiğine karar verip saçına nasıl bir model verilmesini planlarken, onları alaycı bir keyifle izledi. En sonunda Aislinn’in bakışlarını yakalayabildi.

“Tatlım, genç Hlynn’i korkutmak istemem ama kalkar-

sam onun odadan çıkmak için acele ederek kapıyı parçalayacağından korkuyorum. Su soğudu ve derim buruştu. Banyoyu sonlandırmak için bana bir dakika verebilir misin?”

Aislinn genç kıza bir görev verip odadan yolladı ve gözle görülür bir rahatlamayla Wulfgar tekneden kalktı ve Aislinn saçını tararken giyinmeye başladı.

“Bugün sarı elbiseni giymeni istiyorum Aislinn,” dedi omzunun üstünden. “O kıyafet sana çok yakışacaktır.”

“Reddetmek için izninizi rica ediyorum monsienör,” diye cevap verdi soran bakışların kendisine yönelmesini bekledi. Aislinn gülümsedi. “Onu başka bir hadise için saklıyorum.”

Wulfgar bir nevi sersemlemiş görünüyordu. “Hangi hadise kralla tanışmaktan daha önemli olabilir ki?”

Aislinn’in gülüşü akıl çecek şekilde büyüdü ve masum masum omuz silkti. “Ne için olduğunu söylemeye cesaret edemeyeceğim Wulfgar ama bana istediğimi seçme hakkı veremez misin?”

Adam başını salladı. “Verirdim ama en iyisi o ve rengi de çok hoş.”

Aislinn kalktı ve yaklaşıp bakışlarını ona yöneltirken elini adamın bronz güneş yanığı göğsüne koydu. “Giyeceğim başka bir elbise var, o da çok değerli ve güzel.”

Menekşe rengi gözleri sözsüz bir yakarıyla onunkilere dikildi. Wulfgar bu gözlerin güzelliğiyle sersemlemişti ve tartışmanın sebebini hatırlamakta zorlanıyordu. Aislinn, cevabını beklerken yavaşça onun göğsünü okşadı, Wulfgar da yalnızca teslim olarak iç çekebildi.

“Karar senin.”

Aislinn kollarını boynuna dolayıp yanağına bir öpücük kondururken teşekkür etti. Wulfgar suratını astı ve kafasını çevirdi. Ancak birkaç dakika sonra güzel elbisesini giyip, karışısına dikildiği zaman bir daha Aislinn’in elbise tercihlerine karışmayacağına dair sessizce yemin etti.

Elbise kaliteli kumaştan krem rengindeydi, boyun kısmında süsleri vardı ve kol ağzları dökümlüydü ve çevresi-

ne küçük incilerle süslü sutaşı dikilmişti. Altın halkalı kemeri belinden sarkıyor ve kınında kendi mücevher kakmalı hançeri duruyordu. Saçı, başının tepesinde girift bir modelle örülmüş ve kurdelelerle zarif, beyaz ipekten çiçeklerle sarılmıştı. Güzel yüzü kendi ışıltısıyla parlıyordu ve siyah kirpiklerinin gölgelediği gözleri berrak ve ışıltılı menekşe rengindeydi.

Şimdiye kadar yaptığı tüm seyahatlerde Wulfgar böylesine çekici bir güzelliğe sahip birini gördüğünü hatırlamıyordu. Bir anlığına endişelendi, çünkü Ragnor'ın da orada olacağını biliyordu; günün onlara ne getireceği hakkında meraklandı. Belki de en iyisi onu evde bırakmaktı ama ondan uzun saatler boyunca ayrı kalma fikrinden hoşlanmadı. Wulfgar kendi kendine onun refakatinden hoşlanmaya başladığını ve yatakta olmadığı zamanlarda diğer kadınlardan sıkıldığı gibi onunla olmaktan sıkılmadığını itiraf etti. Kızı yanında götürmesi tamamen bencilce bir sebebe dayanıyordu. Kendini sarayda hiçbir zaman tam anlamıyla rahat hissetmemişti. Şişman eşlerin mızımız şikâyetleri, hırslı lordların ihanetleri, kocalarını aldatan kadınların aylak bakışları onu gardını hiç indirmemeye itiyordu. Savaş meydanında, düşmanını tanıyıp onunla yüz yüze geldiği yerde, kendini daha çok evinde hissediyordu. Aislinn yanındayken biraz rahatlayabilir ve uzun ayının monotonluktan sıyrılabilirdi.

Wulfgar'ın devam eden sessizliği üzerine Aislinn kendi çevresinde bir kez döntüp kollarını açtı.

“Sizi memnun edebildim mi monsenyör?” diye sordu.

Gözlerindeki anlık parıltıyı kaçırdı, adam sırtıırken kollarını geniş göğsünde kavuşturmuştu.

“Benden iltifat kopartamaya mı çalışıyorsun sevgilim?”

Aislinn yüzünü buruşturdu. “Kelimelerinizi sarf ederken çok cimrisiniz,” diye suçladı, sonra da etrafta dolaşıp omzunun üstünden muzip bir bakışla onu incelerken neşeyle güldü. “Ama ben bu konuda sizden daha bonkörüm lordum. Gerçekten de çok iyi gözüküyorsunuz. Şimdi neden dullar ve kırkırdayan kızlar tarafından rahat bırakılmadığınızı anlıyorum.”

Ayin gerçekten de uzun ve sıkıcı geçti. Diz çöktüler ve kalktıklarında başpiskopos başka bir duaya başladığı zaman hemen yine çökmeleri gerekti. Wulfgar'ın gözleri defalarca Aislinn'e yöneldi ve başkalarının mutlu olmadığı o dakikalardan zevk aldı. Dua ederken ellerini kavuşturmasının yaydığı huzur adamın düşüncelerini sakinleştiriyordu. Yanında Aislinn sessizce, şikâyet etmeden duruyordu, yalnızca dua bittiğinde başını kaldırıyor, yenisi başlarken de görev duygusuyla başını tekrar eğiyordu. Wulfgar kalkmasına yardım etmek için elini uzattığında, bakışları sıcacıktı ve ışık saçıyordu. Bir süre sonra kalenin taht odasında, yüksek rütbeli soylular tanışmak için onları köşeye sıkıştırdığında Aislinn'in biraz olsun azalmayan zarafetine hayran kaldı. İki gece önce tanıştığı kişiler aceleyle diğerlerini itip inanılmaz cana yakınlık göstererek omzuna vururken, gözleri çoğunlukla Aislinn'e kayıyordu. Wulfgar büyük bir sabır örneği sergileyerek hepsini onunla tanıştırdı ve beyler, şu anda yanında bulundukları bu gayr-meşru şövalyeden kendilerini ayrı tutmak ister gibi William'a yakınlıklarından bahsetti. Aislinn eğer uzun süre tutarlarsa elini kibarca çekiyor ve sorularına nazikçe cevap veriyordu, ama öyle maharetle kaçamak yanıtlar veriyordu ki yalnızca Wulfgar onun hiçbir şeye tam olarak cevap vermediğini anlıyordu. Kendi kendine gülümsedi ve kızın kendisini her sarayda idare edeceğini anladı.

Onun aşılmaz ciddiyeti, yalnızca hevesli Normanlar'ın ilgisini daha çok artırıyor ve birçoğu asil havalarıyla yakınlığını kazanmayı düşünüyordu. Kral içeri girince verilen dikkat emri Wulfgar'ın hatırı sayılır ölçüde rahatlamasına yol açtı, şimdi şövalyelerin ve soyluların onun huzuruna çıkma zamanıydı. Köşelerinde beklerlerken Wulfgar, Aislinn'in ufak elinin kendi eline kaydığını hissetti ve kıza dönünce onu kendine parlayan gözlerle bakar halde buldu. Bir an için ona, Norman şövalyeleriyle uğraşırken takındığı akıllıca yol için nazik birkaç söz söylemek istedi ama fark etti ki kadınlarla olan sınırlı muhabbeti kolayca akıcı olamıyordu. Bunun ye-

rine beceriksizce gülümsedi ve elini sıktı. Aislinn'in bakışlarıysa onu endişeyle süzüyordu.

"Lordum gün mü sizi sıkıyor yoksa hoşlanmadığınız ben miyim?"

Adam güldü. "Hayır sevgilim, ikisinde de kusur bulmuyorum."

Aislinn rahatlayarak gülümsedi. "Düşünceli olduğun zaman böyle surat asmamalısın Wulfgar. Eğer daha yumuşak bir kız olsaydım, beni korkuturdun."

"Ah küçük hanım," diye iç çekti. "Eğer daha yumuşak olsaydın belki yatağıma isteyerek gelirdin."

Aislinn'in yanakları kızardı ve bu sözleri duymuş olan var mıdır diye etrafına çabuk bakışlar attı. Kimseyi göremeyince tatlı tatlı Wulfgar'a gülümsedi.

"Sizin günlük tecavüzünüze uysallıkla boyun eğmek tüm tahammülümü tüketiyor. Sizin tarafınızdan bu derece kötüye kullanılmaktan duyduğum hiddetin farkında olmanız çok da şaşılası değil."

Tekrar kızın elini sıktı. "Kötüye kullanılmıyorsun," diye cevap verdi ve gözleriyle güldü. "Hangi İngiliz kızı bir Norman lordu tarafından bu kadar şımartılıyor? Bunun yatağıma zincirlenmekten daha iyi olduğunu kabul etmen gerek."

Aislinn omuz silkti ve parmaklarıyla kısa kadife pelerinini düzeltti. "En azından o zamanlar onurumu lekelememiştiniz."

Wulfgar güldü. "Şu anda onurunu lekelemiyorum. Aslında seni tüm kadınların üstünde onurlandırıyorum. Kolumda başkasını veya paramla alınmış kıyafetler giyen birini görüyor musun? O paraları didinerek, eğer düşmanım benden yetenekli biri çıkarsa hayatımı kaybetmeyi gözc alarak kazandım. Sana nazik muamele ediyorum. Çalışmak zorunda değilsin. Sanki karımmışsın gibi yanımda bir yerin var. Tek fark beni sonsuza dek bağlayacak evlilik yeminini etmemiş olmam."

Aislinn cevap vermek için ağzını açtı ama kralın huzuruna çıkması için bir şövalyenin çağırılmasıyla irkilip döndü. He-

men gözleri hayretle açıldı ve bakışları ona sabitlendi. Ragnor de Marte gülümseyip ikisini de selamladı ve Aislinn en başından beri onları izlemekte olduğunu anladı. Gözleri onu süzerken kendinden emin görünüyordu, Aislinn sanki kıyafetleri üstünden çıkarılıyormuş gibi kızardı. Birden, olan biteni daha soğukkanlı izleyen Wulfgar'a döndü.

"Bana Ragnor'ın da burada olacağını söylemedin," dedi.

Wulfgar onun kızarmış yüzüne baktı. "Öğrenmen gereken bir şey var tatlım, Ragnor'la normal şartlarda yüzleşmek, seni habersizce yakalamasından daha iyi. Bu ufak önlem onun elinde hançerle arkada belirmesini imkânsızlaştırıyor."

"Ve göğsümü kılıcı için savunmasız bırakıyor," diye cevap verdi Aislinn alayla.

Wulfgar gülümsedi. "Hiç korkun olmasın tatlım. O keskin aleti bir kez olsun güzel göğsünde hissedeceğinden kuşkuluyum. O bu kadar da ahmak değil."

"Bana yapmak istediği şeyden daha az kötülük içerirdi," dedi küçümseyerek.

Wulfgar şüpheyle baktı ama Aislinn başını çevirmiş resmi ve samimiyetten uzak seremoniyi izlemek için dönmüştü. William otoriter bir yapıya sahipti ve Wulfgar kadar uzun olsa da vücudu daha genişti. Kraliyet elbiseleri görüntüsünü devleştirmiş ve Ragnor önünde eğildiği zaman kralın yanında cüce gibi kalmıştı. William kartal gibi gözleriyle adamı kal-kana kadar ciddiyetle izlemiş; sonra Ragnor'ın selamına bir baş hareketiyle karşılık vererek, sükûnetle saygılarını kabul etmişti. Ragnor'dan önceki pek çok soylu kendisini tanıtırken olduğu gibi, William katı bir yüzle oturmuş ve yoldaşlık veya arkadaşlığa dair pek bir ipucu vermemişti. Ama Wulfgar dakikalar sonra huzuruna çıktığında, ince bir fark Aislinn'in dikkatini çekmişti. William tahtında rahatlamış görünüyordu ve ciddi ifadesi biraz yumuşamış gibiydi. Eğer William bu şövalyeye ufacık da olsa sempati besliyorsa, Wulfgar'ın olduğu kadar kendi yararı için de bunun fark edilmemesini sağla-

mahydy. Wulfgar kralı önünde eğilirken Aislinn'in içine bir sıcaklık doldu, gözleri artık William'ı takip etmiyordu.

Aislinn, Sakson kadınları arasında kendi Norman şövalyesi için bir ilgi uyandığını fark etti; kadınlar kafa kafaya verip fısıldaşmaya başlamıştı. Aislinn'in yanına geldiğinde Wulfgar uyandırdığı bu ilgiden habersiz duruyordu ve kendilerine yalnızca erkekler tarafından değil, kadınlar tarafından da yöneltilen bakışları fark etmeyerek elini bir kez daha tuttu.

"Ah lordum, öyle görünüyor ki birkaç başıboş kalp daha çaldınız," diye yorumda bulundu Aislinn. "Bu şekilde mi bu kadar çok metres edindiniz?"

Wulfgar sanki şaka yapmış gibi kaygısızca güldü. "Sen ilkin aşkımdı. Diğerleriyle bir ya da iki gece geçirdim, fazlası değil." Elini öptü ve izleyiciler için hafifçe gülümsedi. "Ama bu durum beni öyle büyüledi ki şimdi neden daha önce bunu denemediğimi kendi kendime soruyorum."

Aislinn tatlı tatlı gülümsedi ama konuşurken dişlerini gıcırdatıyordu. "Norman sarayında eminim o kadar çok kadın vardır ki seçmekte zorlanmışsınızdır." Kendilerini izleyen pek çok gözün farkında olarak işveli bir kızmış gibi kirpiklerini kırpıştırdı. "Orada öyle meşgul olurdunuz ki benim alelade yüzüm şu kadarcık dikkatinizi çekmezdi. Ah, Darkenwald'da da böylesi olabilirdi."

Wulfgar elini dudaklarına götürdü ama üstünden fısıldadı. "Dikkatli ol sevgilim, zincir hâlâ yatağın ayağında duruyor."

Aislinn kaygısızca güldü ve usulca fısıldadı. "Hiç korkum yok Wulfgar. Ancak sen o soğuk demirin gece bacaklarımı be-relemesine tahammül edemezsin."

"Eh bu çok doğru," diyerek güldü ve kıza hak verdi. "Dö-vülmüş bir köleden daha istekli olmanı tercih ederim."

Daha da ciddileşen Aislinn cevap verirken gözlerinin içine baktı. "İstekli mi? Daha bunun bedelini söylemediniz. Ama yine de bedeli dayak yemiş bir köleye dönüşmem de olmaz sanırım."

Wulfgar gözlerine baktı ve kendilerine yöneltilen bakışla-

ra rağmen Aislinn'i kollarına alıp öpmek için güçlü bir arzu duydu ama ziyafetin başlayacağını bildiren yüksek bir ses onu durdurdu.

Wulfgar salonda oturmasına yardımcı olurken, Aislinn başını kaldırıp Ragnor'ın karşıda, kendi sandalyesinin yanında dikilmekte olduğunu gördü. Genç şövalye rahatça gülümsedi, sonra kız kendi sandalyesine oturunca sanki yalnızca bunun için onu beklemiş gibi o da kendi yerine oturdu. Yiyecekler önlerine geldi ve Aislinn kızarmış etin kokusu burnuna dolarken aklıtan midesinin kazındığını ve en son yediği yemeğin üzerinden epey süre geçtiğini fark etti. Bir süreliğine tüm dikkatini yemeğe verdi, sonra başını kaldırınca Ragnor'ın bakışlarıyla karşılaşır irkildi. Adam başını sallayıp gülümsediğinde aceleyle başka yöne döndü. Aislinn ona bir daha bakmamak konusunda dikkatli davrandı ama Ragnor'ın yakından izlediğini de neredeyse korku içinde fark ediyordu. Masadaki diğer şövalyeler tarafından sorulan sorulara kayıtsızca cevap verirken, Wulfgar da rahatsız olmamış bir yüz ifadesiyle onunla alçak sesle konuşuyor, kahramanlıklar yapmış daha önemli soyluları işaret ederek kendisine tanıtıyordu. Yemeğin sonlarına doğru bir kont Wulfgar'la önemli bir konu hakkında konuşmak için yanaştı ve meseleyi daha açık ve uzun uzun konuşmak için onu masadan uzaklaştırdı. Aislinn yalnız başına kaldı, gösterişli odanın her köşesini tutmuş benzeyen soyluların kalabalıklığıyla hayrete düşmüştü. Sonra birinin Wulfgar'ın sandalyesine oturduğunu fark etti ve başını kaldırdığında Ragnor'ı kendisine gülümserken buldu.

"Affedersin kumrum. Bir dakikalığına oturabilir miyim?"

Aislinn kaşlarını çatı ama isteğini reddetmek için yeterli bir mazeret bulamadı.

"Wulfgar..." diye başladı ama çabucak sözü kesildi.

"Gayet meşgul ve ben seninle konuşmak istiyorum." Adam sandalyeyi alıp ona daha da yaklaştırdı. "Wulfgar'ın seni yalnızca bir süreliğine kullandığının farkında değil mi-

sin?” Aislinn’in hiddetlenmeye başladığını gördü ve onu yatıştırmaya çalıştı. “Sana evlenme teklifi etti mi? Hiç bunun sözünü açtı mı? Sana kölelik dışında başka bir unvan veya yer sundu mu? Hatta ben Darkenwald’a başka bir hanım gönderdiğini işittim. Sen ona dürüst davranıyorsun fakat gözünden düştüğün anda yatağını ısıtan ve gecelerini dolduran başka biri olacak.”

Aislinn hararetli ve işkence eden sözlerinden kurtulmak için bir çıkış yolu aradı. İrkilerek Ragnor’ın elinin masanın altından bacağına üstünde olduğunu fark etti.

“Ben de seni Darkenwald ve Cregan’ın leydisi yapabiliyim,” diye mırıldandı ona doğru eğilerek.

“Nasıl yapabilirsin ki?” diye pat diye cevap verdi Aislinn, onun elini iterek. “O yerler Wulfgar’a ait.”

Sandalyesini geriye itebilirdi ama sandalyesinin arkasına koyduğu eli sarsılmaz duruyordu ve adam hiç utanmayarak yeniden elini onun bacağına koydu. Aislinn tekrar elini uzaklaştırdı ama Norman şövalye daha büyük bir arsızlıkla tekrar koydu.

“Ragnor!” dedi soluğu kesilerek ve kalkıp ondan uzaklaştı. Adam da onunla kalktı ve onu kolundan yakalayarak kendine çekti. Gözler onlara dönerken hararetle kulağına bir şeyler fısıldadı ama Aislinn o sırada ondan kurtulmaya çalıştığı için ne dediğini duymadı.

“Ellerini onun üzerinden çek.” Wulfgar’ın sesi alçaktı ama oldukça yakından geliyordu. Elini Ragnor’ın omzuna attı ve kendine doğru çevirdi. “Sana bir süre önce yaptığım uyarıyı unuttun mu? Benim olan benimdir.”

Ragnor alayla güldü. “Darkenwald’da benim de hakkım var. Bana oradan ufacak bir pay vermeyi bile reddettin, hâl-buki orada savaşan bendim.”

Wulfgar kötü bakışlarına sakın bir saygınlıkla karşılık verdi. “Orada hiçbir şey kazanmadın, çünkü savaşa yol açan biz-zat sendin.”

Ragnor’ın kara gözleri kısılp daha da karardı. “Bir düzen-

bazsın Wulfgar,” diyerek hırladı. “Ben senin hayatını kurtardım ama bana metelik bile vermiyorsun.”

“Hayatımı mı kurtardın?” dedi Wulfgar sorgulayıcı şekilde kaşını kaldırıp cevap vermekte gecikmeyerek. “Bazı adam-
larımın öğrendiğine göre iki Norman şövalyesi Kevonshire yakınlarında at sürüp kasaba halkını dışarı çekmiş ve bana tuzak kurabilecekleri bir dönemece sevk etmişler. Açıkça, şövalyelerden birinin armasının Vachel’a ait olduğu görülmüş ve ben diğerinin kime ait olduğunu tahmin edebiliyorum. Hayatımı kurtarmak? Hayır, neredeyse onu kaybetmeme yol açıyordun.”

Aislinn gözleri hayretle açıldı ve bu sözler üzerine soluğu kesildi. Ragnor hiçbir şey söylemedi ama kızgınlıkla söylendi. Hiç düşünmeden ağır eldivenlerini yakaladı ve onları Wulfgar’ın yüzüne fırlattı. Eldivenler yüzüne çarpıp yer düştüler. Wulfgar yavaşça kılıcını çekti ve eldivenleri ucuna takip tekrar kaldırdı ve tüm gücüyle onları Ragnor’ın yüzüne doğru atarak iade etti.

“Neler oluyor? Kendi şövalyelerim arasında bir savaş mı oluyor?” dedi bir ses arkalarından ve William onlara katıldı.

Wulfgar hemen kendini sakinleştirdi ve kılıcını kınına takarak kralın önünde eğildi. William gözlerini, bakışlarına çekinmeden karşılık veren Aislinn’e çevirdi. Bakışları ondan Ragnor’a, sonra tekrar Wulfgar’a döndü.

“Bir kadın için kavga mı ediyorsun Wulfgar? Bu pek de senin tarzın değil.”

Wulfgar’ın yüzü karardı. “Majesteleri, size Darkenwald’lı Aislinn’i tanıtmak için affınızı rica ediyorum.”

Aislinn kralın önünde eğilerek reverans yaptı ve adam da onu daha fazla inceleme fırsatı buldu. Kalktığı anda adamın karşısında gururlu bir şekilde duruyordu, çenesi kalkmıştı ve bakışlarına karşılık veriyordu.

“Benden korkmuyor musunuz matmazel?” diye sordu William.

Aislinn’i bakışları çabucak Wulfgar’a yöneldi ve sonra ce-

vap verdi. “Majesteleri, şövalyeniz tarafından da bana bir defasında aynı soru sorulmuştu ve izninizle aynı şekilde cevap vermek istiyorum. Benim korktuğum yalnızca Tanrı’dır.”

William başını salladı, açık sözlülüğünden etkilenmişti. “Ve benim bu şövalyelerim senin için kavga ediyor, sebebini anlamakta hiç zorlanmıyorum.” Kral, Ragnor’a döndü. “Bu meselede söylemek istediğin var mı?”

Ragnor kızgınlıkla hâlâ kaskatı dikiliyordu. “Affedin majesteleri. Bu piçin ne Darkenwald, ne de Leydi Aislinn üzerinde hakkı yok, çünkü o da oranın ganimeti, kendi kılıcımı öldürdüğüm eski lordunun kızı.”

“Öyleyse siz Sör Ragnor de Marte, bu topraklarda kılıcınızın hakkı olarak hak mı iddia ediyorsunuz?”

“Evet majesteleri,” diyerek onayladı Ragnor kralının önünde eğildi.

Kral, Wulfgar’a döndü. “Siz de bu topraklarda aynı hakkı mı dillendiriyorsunuz Sör Wulfgar?”

“Evet lordum. Tıpkı sizin bana krallığınızın güvenliği için orayı tutmamı emrettiğiniz gibi.”

William adamların söylediklerini düşündü ve sonra Aislinn’e döndü. “Sizin de söylemek istediğiniz bir şey var mı matmazel?” diye sordu nazikçe.

“Evet, majesteleri,” diye cevap verdi Aislinn başı dik. “Babam bir savaşçının ölmesi gerektiği gibi öldü. Kalkanı ve kılıcıyla gömüldü ama bir ateşkes bayrağıyla karşılaşmayı ummuştu. Eğer barış içinde kalırsak teslim olmayı düşünüyordu fakat gereksizce hakarete uğradı ve onurunu savunmak için kılıcını çekmek zorunda kaldı. Ona yardım edecek köylülerden başka kimse yoktu ve onlar da babam gibi katledildiler.” Pişmanlıkla gülümsedi. “Tüm savaşçıları Harold’a yollamıştı. Üzerinde öleceği bir at bile bırakmamıştı.”

William tekrar iki şövalyeye döndü. “Gördüğüm kadarıyla eldiven atılmış ve geri iade edilmiş. Sör Ragnor, bir düelloyu ve onun getireceği sonuca bağlı kalmayı kabul ediyor musunuz?”

Ragnor eğilerek kabul ettiğini bildirdi.

“Peki ya siz Sör Wulfgar, siz kabul ediyor musunuz?”

“Evet majesteleri,” diye cevap verdi Wulfgar.

“Ya siz Leydi Aislinn?” diyerek William kıza döndü. “Galip gelene kendinizi sunacak mısınız?”

Aislinn, Wulfgar’ın gri, düşüncelere dalmış gözlerine ufak cık bir an için baktı ama başka türlü bir cevap veremeyeceğinin farkındaydı.

“Evet majesteleri,” diye mırıldandı ve William’in önünde eğildi.

Kral daha sonra hepsine birden seslendi. “Yıl sonu yaklaşıyor, yeni yılın ilk gününde atlı mızrak dövüşünde karşılaşacaksınız, ölümüne değil yenilgisine olacak, çünkü şövalyelerime ihtiyacım var. Buradan çıkacak sonuca göre Darkenwald’ın lorduna karar vereceğiz. Saha ve silahlar benim gözetimimde seçilecek ve böylece kimse bunda hile olduğunu veya haksızlık içerdiğini söyleyemeyecek.” Tekrar Aislinn’e döndü ve kolunu uzattı. “O gün gelene kadar leydim, benim misafirim olacaksınız. Eşyanızı ve hizmetçinizi getirmesi için birilerini yollayacağım ve burada size bir oda hazırlayacağız. O vakte kadar bu iki beyden benim tarafımdan korunacaksınız ve şimdi bu vesileyle sizin de sarayın bir üyesi olduğunuzu ilan ediyorum.”

Aislinn tereddütle Wulfgar’a baktı ve onun kaşlarını çatışını gördü. Burada tutulmasına karşı çıkmak istiyordu fakat bunu yapamayacağını biliyordu. Wulfgar’ın gitmesine izin vermeden önce William gülümsedi.

“Sabırlı ol Wulfgar. Günü geldiğinde bunun en iyisi olduğunu göreceksin.”

Ragnor anlık zaferiyle gülümsedi ama Wulfgar kelimelere dökemediği kaybını hissederken somurtmaya devam ediyordu.

Wulfgar geniş yatak odasına döndüğünde gecenin ilerleyen saatleriydi. Şöminedeki ateş ufalmış ve odada Aislinn’in

varlığını gösteren şeyler kaldırılmıştı. Zorlu bir günden sonra sığınmak istediği yer, şimdi bir işkence odasına dönmüştü. Her yerde Aislinn'i görüyordu, camın yanında dikilirken, ocağın önünde eğilmişken, sandalyede otururken, yatakta uzanırken... Örtüyü eliyle tembelce düzeltti ve sonra boş odada gözlerini gezdirdi; çok yavan gözüküyordu, içi boşaltılmış kabuk gibiydi, rahatlığı sert ve zalimdi. Bir an gözleri sabitlendi. Küçük bir parça sarı kadife, teknenin yanında düzgünce katlı duruyordu. Kumaş parçasını kaldırdı, üstüne lavanta kokusu sinmişti. Gözlerini kapayarak kumaşı kokladı ve onu yanında hisseder gibi oldu. Sözsüz bir düş kırıklığıyla iç çekti, zamanı geriye almak istiyor, onu şimdi yanında, yumuşaklığı kollarını doldururken bulmayı diliyordu. Kumaş zırhlı yeleğinin altına soktu ve kimse onun orada olduğunu anlamasın diye iyice düzleştirdi. Kalın pelerinini alarak salonda boş bir döşeğe kıvrılmak için odadan çıktı. Burada yalnızlık daha az içine oturuyordu ve kendini tekrar asker gibi hissediyordu. Yine de uzun süre uyanık halde, onun yanı başındaki sıcaklığını arzulayarak kaldı.

Ertesi gün erkenden kalkıp şövalyelerini haddinden fazla sessiz buldu ama gözleriyle lordlarının her hareketini takip ediyorlardı. Sessizliği bozan, sandalyesinden fırlayarak yeminler eden ve Ragnor olacak rezil sahtekâra lanetler eden Milbourne oldu. Gowain yalnızca kederle baktı ve âşık bir delikanlı gibi göründü. Beaufonte iç ısıtıcı içkisini kafasına dikerken huysuz huysuz ateşe baktı.

“Ne kadar da acınacak bir topluluksunuz,” diye çıkıştı Wulfgar ve iç çekti. “Atları hazırlayın. Belki bu günü biraz verimli geçiririz.”

Wulfgar, karamsar düşüncelere gömülmesine fırsat bırakmayan zorlu, şiddetli görevlerle kendini unuttu. Malikâneye döndüğünde akşam yemeğini kralla yemesi için gönderilen bir davetiyeyle karşılaştı. Ruh hali büyük ölçüde düzeldi ve dikkatlice giyinip William ve maiyetindekilerin yemek yediği salona doğru yola çıktı. Ragnor'ın da orada olduğunu görün-

ce biraz sinirlendi ve Aislinn'in yanında oturanın o olduğunu görünce yüzü asılır gibi oldu. Uşak kendisini de onların tam karşısında yer alan bir sandalyeye yöneltince siniri geçmedi. Aislinn dikkatini yanında oturan bir konta çevirmeden önce Wulfgar'a çok az bakabildi. Wulfgar onun güzelliğinin sarayı canlandırdığını fark etti ve herkesten çok William varlığından hoşnut görünüyordu. Aislinn kaygısız görünüyordu ve kendisiyle konuşulduğunda neşeyle cevap veriyordu, kadim Sakson düşmanlığı hakkında espri yapıyor ve konuşuyor olsa bile, yine de Ragnor'un ellerinden uzakta durabilmeyi başarıyordu. Ragnor kralın huzuruna çıkacağı için en iyi tavrını takınmış, hazır cevaplılığı ve pratik zekâsıyla ince şakalar yapıyordu. Ancak gözleri yine de Aislinn'in üzerindeydi ve ellerine sahip olsa bile gözleri aç gözlülükle onu yiyip bitiriyordu. Aislinn kendini gülümsemeye zorlayarak alçak sesle genç şövalyeye hitaben konuştu:

"Kralın huzurunda giyinik durmama müsaade eder misiniz?"

Ragnor'un kahkahası çınladı ve Wulfgar'ın yüzü karardı. Akşam onun için bitmek bilmiyordu. Sürekli olarak Aislinn'in farkındaydı ve kızın kahkahası salonda neşeyle çınladığı zaman güceniyordu. Kendini dışlanmış hissediyordu. Diğerleri gibi durmaksızın gevezelik etme becerisine sahip değildi. Ama yemek boyunca William'ın gözlerini üstünde hissetti, izlendiğinin farkındaydı. William'ın düelloya izin verme bilgeliğinde bulunmasına saygı duyuyordu, çünkü yenerse artık unvanıyla ilgili hiçbir şüphe kalmayacaktı. Ama Aislinn'in yokluğu ona acı veriyordu. Kendini asker kimliğinin arkasına saklamış, lordların nüktelerine zoraki bir sırıtmayla, mırıltılarla ve kafa sallamayla karşılık vermişti. Elini ısıtan ve kendisine huzur vermeyen bir kadeh şarabı azar azar içiyordu. Aislinn'le yalnız kalacağı bir dakika bile bulamadı ve William'ın üzerine sabitlediği gözlerinin farkında olduğu için de üstelemedi.

Kralın merakının iç yüzünü anlamak güçtü ve Wulfgar

onun karısı Matilda'ya içten bir sadakat duyduğunu biliyordu. Kaybedecek bu kadar çok şey varken her şeyi mahvedecek bir olay yaratma veya Ragnor'a kendisinin adil davranmadığı iddiasında bulunabileceği bir koz verme riskine giremedi. En sonunda onunla konuşmaya çalışma çabasından vazgeçti ve veda ederek salonu terk edip yola koyuldu.

Aislinn bir dakikalığına sakin bir an buldu ve etrafına baktığında Wulfgar'ın çoktan gitmiş olduğunu gördü. Neşeli hali hemencecik söndü ve yerini dinmeyecek bir can sıkıntısına bıraktı. İnandırıcı olmayan bir mazeretle odasına çekilip Hlynn'i orada kendisini beklerken buldu. Onu odasından göndereceği bir sebep bulana kadar gözyaşlarını tuttu. Güvenle yatağına çekildi ve acı veren hıçkırıkları uzun bir süre boyunca devam etti. Saray büyüleyici bir yerdi ve Normanlar ona rahatlıkla ayak uydurabildiği bir hürmetle muamele ediyorlardı. Wulfgar'ın orada olacağını öğrendiğinde sevinmiş ve onu göreceği anı iple çekmişti. Kimse kendisini, oradaki davranışlarından dolayı toy bir köylü kızı olarak nitelilemezdi, Gwyneth bile bunu söyleyemezdi. Ragnor bile, onu gözleriyle soymadığı zamanlarda, büyüleyici davranmıştı. Ama Wulfgar'a ne zaman baksa adamın gözleri başka yerlerde oluyordu ve kaşlarının şeklinden onun ruh halinin iyi olmaktan çok uzak olduğunu anlamıştı. William'ın daha kaliteli giyecekleriyle yarışacak açık kahve bir kıyafet giymişti. Tüm akşam boyunca ikisi tek kelime bile konuşmamıştı, ondan hiçbir şefkat veya umursama belirtisi görmemişti ve onun bu ilgisizliği üzerine tekrar ağlamaya başladı.

Ben utanmazım biriyim, diye düşündü. Şehvet düşkünü bir kızım, bizi birbirimize bağlayan yeminler edilmemişken bile burada uzanıp kollarını bana dolmasını arzuluyorum. Ah Wulfgar, beni fahişe konumuna düşürme. Hissettiğim bu şeylere tahammül edemiyorum.

Adamın sert kaslı sıcaklığının yatakta, yanı başında olmasını özlüyordu. İpek yastık kadar rahat sağlam bir sırtı veya başını yaslayabileceği nazıkçe yükselen bir göğsü veya

uyurken kendisini yakına çekecek kolları yoktu. Kıpırdanıp d6ndü, bu iffetli geçireceği geceden birazcık huzur bulup çabıyla, onun kendisini geceleyin nazikçe okşadığı hayallerini zihninden attı.

William'dan bir kez daha davetiye geldi ve Wulfgar'ın bu davetten zevk alması için çok az nedeni olsa bile seçme şansı yoktu, çünkü kral bulunmasını emrediyordu. Şimdi gün acı veren bir yavaşlıkla sona erip, görevleri kendisini çok az meşgul ettiğinden Wulfgar için için sinir oluyor, Aislinn'i uzaktan izleyeceği bir geceyi daha hevesle beklemiyordu. Bu yüzden saraya ayaklarını sürüye sürüye girdi ve şaşkınlık içerisinde hemen Aislinn'e doğru yöneldi. Gülümseyişinin parlaklığı onu neredeyse kendinden geçirmişti ve kız gözleriyle nazikçe onu okşar gibiydi.

"Wulfgar, o kadar oyalandın ki akşam neredeyse sona erecek. Gel de otur."

Aislinn kalkıp onu kolundan çekştirerek yanındaki sandalyeye oturttu. Güzellüğünün ısıltısı ve onu karşılayışının sıcaklığıyla nutku tutuldu ve Wulfgar yalnızca basit bir cevap mırıldanabildi.

"İyi akşamlar Aislinn." Sonra tehlikeli bir hazır cevaplık denemesinde bulundu. "Keyfin yerinde galiba? İyi görünüyorsun."

"Öyle mi?" Aislinn alçak sesle güldü ve elleriyle buz mavisi elbisesini düzeltti. "Bana bu elbiseyi vermekle kibarlık ettin Wulfgar. Umarım adamların elbiseleri senin iznin olmadan götürmesinden canın sıkılmamıştır."

Wulfgar boğazını temizledi. "Hayır, neden sıkılsın ki? Onları sana verdim, bu yüzden onların üstünde artık hakkım yok."

Aislinn elini doğallıkla adamın bacağıının üstündeki clinin üstüne koydu ve menekşe gözleriyle baktı. "Siz de iyi görünüyorsunuz lordum."

Wulfgar tuhaf bir sessizlikle oturmaya devam etti, kendi-

ni onu kollarına almaktan zor alıkoyuyordu. Kızın kendi eli üstündeki eli de işini güçleştiriyor; yumuşaklığı, okşayışlarına daha uysal karşılık veren yerlerini hayal etmesine yol açıyordu. Kanına şehvetin karıştığını hissederek Wulfgar elini çekti ama Aislinn elini onun bacağına tuttuğu için yalnızca işkencesi daha fazla arttı. Wulfgar birazcık soldu ve etrafa rahatsızlıkla baktı. Ragnor'ı kendisinin geçen gece oturduğu yerde buldu, şövalyenin gözleri Aislinn'e odaklanmıştı.

“Seni bir şahin gibi gözlüyor,” diye şikâyet etti Wulfgar, “sanki etinin tadını şu an bile alabiliyormuş gibi duruyor.”

Aislinn alçak sesle güldü ve parmağını onun kol ağzında dolaştırdı. “Onun amacını görmen senin epey uzun zamanım aldı fakat şimdi sen de tehlikeyi haddinden fazla algılıyorsun. Başkaları bana niyetlerini daha da açık belli etti.” Wulfgar kaşlarını çatıp bakınca ona göz kırptı. “Korkma Wulfgar, hepsini geri çevirip, onlara çoktan söz vermiş olduğumu söyledim.” Elini tuttu. “Görüyor musun Wulfgar,” diyerek gülümsedi. “Toplum içinde elimi tutmak o kadar da zor değilmiş. Geri kalan her şeyi aldın, neden söz vermeye de yanaşmıyorsun?”

“Söz vermek mi?” diye iç çekti. Kızın parmak uçlarını dudaklarına sürttü. “Bu benim arzuladığımın ötesinde bir şey. Seni buraya yatağımı ısıtman için çağırdım ama şimdi adamla-rımla bir başıma kaldım.”

“Zavalı Milbourne,” diyerek kıkırdadı. “Onu sizi eğlendirmek için uğraşırken düşünmek çok güç. Gowain'se ayrı bir âlem. Şiirleri kulağınızı rahatsız ediyor olsa gerek. Veya dördünüz yaşlı lordlar gibi ocağın başına kurulup maziye karışmış kahramanlıklarınızı mı anlatıyorsunuz?”

“Hayır,” diyerek cevap verdi Wulfgar ve suratını asarak gerçeği söylemeye devam etti. “Öyle gözüyor ki o üçü senin yokluğunda budalaya dönüşüyorlar. Gowain sanki kaybettiği kendi aşkıymış gibi etrafta dalgın dalgın dolanıyor, Milbourne'se bu haksızlığa sövüp sayarken Beaufonte ateşin karşısında içtikçe içiyor.” Kendi sözlerine güldü. “Zindan bile o evden neşelidir.”

Aislinn teselli eder tarzda elini omzuna koydu. "Peki ya sen Wulfgar? Sanhurst ihtiyaçlarını karşılayabiliyor mu?"

"Hah!" diye alay etti Wulfgar. "O Sakson'un adını benim önümde anma. O ahmak tek başına bırakılsa eyeri bile ters takar.

Aislinn güldü ve yatıştırmak ister gibi kolunu okşadı. "Ona sert davranma Wulfgar," diyerek hafifçe nasihat etti. "O lordların ve şövalyelerin yaşayışlarını bilmeyen bir oğlan sadece. Eğer zaman tanınırsa öğrenecek ve sana iyi hizmet edecektir."

Wulfgar iç çekti. "Görülen o ki hizmetkârlarıma nasıl davranacağım konusunda hep nasihat işitip duracağım ve sanki körmüşüm gibi o iri ayının bebek suratlı bir oğlan olduğuna inandırılacağım."

Yemek bitene kadar akşam bu şekilde geçti. Ancak Aislinn ona her dokunduğunda Wulfgar'ı onu çekip en yakındaki yatağa götürerek alev alana kadar okşama arzusunu zor bastırıyordu. Masanın altından bacağının kendisinininkine sürttüğünü ve değdiği yeri yaktığını hissediyordu. Tutkusunu bastırmak için demir gibi sert iradesini kullanıyor, başkaları bir şey sorduğunda veya bir yorumda bulunduğunda kolayca cevap verebilirken Aislinn'le konuşurken hep resmi sözler sarf ediyordu. Kız başka bir lordun anlattığı şeye gülerken Wulfgar diğer adamın anlattığı şeyi bile duymadı, çünkü Aislinn koluna yaslanıyordu ve Wulfgar da onun göğsünün yumuşaklığını hissediyordu. İstirap içinde inledi. William'ın gelişi ona dikkatini dağıtacak bir şey ve ayağa kalkmak için bir mazeret verdi. Doğruldu ama William elini sallayarak onu sandalyesine yönlendirdi.

"Ee Wulfgar," dedi kral, "yarın bu mesele hallolmuş olacak. Ancak bana gerçeği söyle, seni rahatsız eden ne? Sen eskiden tanıdığım o cana yakın adam değilsin. Haydi şu kadehleri kaldıralım, içkileri tadalım ve geçmişte kalmış pek çok gecede yaptığımız gibi kalbimizi ferahlatalım."

"Affediniz majesteleri ama bu dünyada yapmak için di-

dindiğim her şey yarınki düelloya bağlı. Bundan korkmuyorum fakat beklemekten yoruldum.”

William güldü. “Aslında pek az değişmişsin. Korkarım ki yanılmışım. Böylesine güzel ve hayat dolu bir kadın için kötü bir eş gibi duruyorsun. Onu arzuluyor olabilirsin ama tavırların bunu çok az belli ediyor. Eğer o leydinin yerinde olsaydım seni sürekli iğneleyip dururdum.”

Wulfgar kızarıp başka yöne baktı. “Benim gözetimimde o kadar zamandır bulunuyor ki yokluğu beni huzursuz ediyor.”

William bir dakikalığına duraksayarak Wulfgar’ı yakından inceledi. “Gerçekten mi Sör Wulfgar? Peki ya leydinin onurunu da göz önünde bulundurdunuz mu? Onu evinden koparan bizim insanlarımızdı. Onuruyla da bu şekilde oynamak gerçekten üzücü bir şey.”

Wulfgar şüpheyle kaşını kaldırıp krala baktı, sözlerinin manasını anlamaya çalışıyordu, William da ona bakıp daha rahat, neredeyse lakayt sayılabilecek bir tavırla devam etti.

“Rahat ol Wulfgar. Seni tanıyorum ve biliyorum ki bir mücevheri layık olduğu konumdan birazcık daha aşağısında görmemek için her şeyi yaparsın.”

William elini savaştının omzuna koyarak ayağa kalktı ve sonra ayrıldı. Aislinn tereddütle onun düşüncelere dalmış yüzünü incelemeye başladı.

“Ters giden bir şey mi var Wulfgar?” diye sordu usulca. “Kral sana can sıkıcı bir haber mi verdi?”

“Hayır,” diye cevap verdi kısaca. “Yarın gelse de seni buradan alıp götürsem. Ragnor seni ona bırakacağımı düşünüyorsa ahmağın tekidir. Sen benimsin ve seni çalmasına izin vermeyeceğim.”

“Ama Wulfgar,” diye mırıldandı Aislinn, “ne yapabilirsin ki? Kral buyruğunu bildirdi.”

Wulfgar kaşını kaldırdı. “Ne mi yapacağım? Elbetti ki kazanacağım sevgilim.”

Ocak 1067'nin ilk günü kasvetli Londra semalarına yavaşça doğdu. Önce alçaktaki sisler aydınlandı, sonra da tepedeki karanlık sönük, dumansı bir griye dönüştü. Hava soğuktu ve nadiren rüzgâr estiğinde insanın derisine ıslaklık ve nem olarak yapışıyordu. Wulfgar daha kahvaltı yapmadan tüm zırhını giyinmiş ve Hun'ı yakınlardaki boş bir araziye sürmüştü. Orada savaş atını, sırtındaki aşına ağırlığına tekrar alışsın diye donmuş çimlerin üzerinde çalıştırdı. Wulfgar tatmin olup atı ahıra geri götürdüğünde güneş yükselmiş ve sabah sisi çoktan dağılmıştı. Atı besleyip okşadı ama hayvan yaklaşan dövüşü hâlâ hissediyor ve hevesle eşinip heyecanlanarak vaktin gelmesini bekliyordu. Wulfgar merdivenleri tırmandı ve ateşte ağır ağır kaynayan et suyuyla geç kahvaltısını yaptı. Yemeği bitirdikten sonra şömineye gitti ve ayaklarını alçakta duran bir tabureye dayayarak ocağın önüne yerleşti. Işığın etrafında tuhaf bir şekilde loşlaştığını fark edene kadar orada öylece yaklaşan mücadele üzerinde derin düşüncelere daldı. Başını kaldırdığında Gowain, Milbourne ve Beaufonte'u etrafını sarmış, emirlerini bekler halde buldu.

İlk konuşan, şömineye doğru yaklaşan Gowain oldu. "Lordum, dikkat edin. Ragnor'ı savaş esnasında pek çok kez izledim. Öyle görünüyor ki saldırı esnasında sağa yaslanıp..."

Wulfgar onu susturmak için elini kaldırdı.

Milbourne ileri doğru eğildi. "Wulfgar beni dinle. Onun kalkanını yükseğe kaldırıp, bedenini biraz açıkta bırakarak

savunmasını zayıflattığını bilmen daha önemli. Eğer kalkan oradan bir darbe alırsa, kenara savrulur ve hamle yapmana olanak tanır.”

“Hayır, hayır benim sevgili arkadaşlarım,” diyerek güldü Wulfgar. “Sözlerinizi işittim ve başka bir meselede dediklerinize dikkat ederdim ancak şimdi bilmem gereken şeyi biliyorum; bu adam şövalyeden ziyade bir korkak ve arenada arkamı kollayacak kimse bulunmayacak. İlginiz için teşekkür ederim ama tıpkı herhangi bir mücadelede olduğu gibi o sırada ne yapacağım, burada ne planladığımdan çok daha mühim. Gün çoktan geldi de geçiyor. Sizi orada bana tezahürat yaparken görmek ve olur da düşerseniz sizden yardım elinizi uzatmanızı istiyorum. Sör Gowain, düelloda yardımcım olur musun?”

Genç şövalyenin hevesle başıyla onaylamasıyla Wulfgar kalktı ve geniş yatak odasına çıkan dar merdivenlere yöneldi. Kapıyı içeriden kapadıktan sonra duraksadı, Aislinn oradayken odayı dolduran parıltıyı düşündü. Kendisini son zamanlarda esir alan mutsuz ruh halinin tekrar farkına vararak bir yemin etti. Yaklaşan mücadeleyi kazanabilmek için zihinsel becerilerinin hepsini doğru düzgün kullanmalıydı. Gowain gibi sürekli o küstah kızı düşünüp duramazdı. Geçen gece edindiği kararlılıkta sabit durmalıydı. Kendi kendine bu kadar mücadele etmesinin sebebinin Aislinn değil Darkenwald olduğunu söylemişti ama derinlerde bir yerde biliyordu ki kazanabileceği başka topraklar gene olacaktı fakat yalnızca bir Aislinn vardı ve henüz ondan sıkılmamıştı.

Soyundu, elini yüzünü yıkadıktan sonra meydanda işine yarayacak elbiselerini giydi. Zırhlı yelegini ve kalkanını yatağın üstüne koydu. Sanhurst onları ovalayıp parlatmak için epey emek sarf etmişti ama Wulfgar miğferini tutarken kaşlarını çatı. Arka kısımda hâlâ bir içe göçüklük vardı. Rakibini ve Aislinn’i elde edebilmek için neler yapabileceğini düşündü. Kevonshire yakınlarındaki pusu neredeyse hayatına mal olacaktı ve eğer Ragnor’ın asıl amacı buysa, bugünkü

turnuvada yenildiği takdirde tatmin olmayacaktı. Şövalyeye daima temkinle yaklaşmış, hiçbir zaman tam olarak ona güvenmemişti. Şimdiyse ömrü boyunca ona güvenmemek için bir sebebi vardı.

Odadan çıkmadan önce kömürlerin kızıl kızıl parladığı şöminenin önünde durdu ama orada onu ısıtacak bir ateş yoktu. Sanhurst gene dikkatsiz davranmış ve ocağın yanına çıra koymamıştı fakat şimdi bunun bir önemi yoktu. Birkaç dakika içinde çıkmış olacaktı ve Aislinn de orada değildi. İç çekerek yanındaki masadan küçük sarı kadife kumaş parçasını aldı ve ona uzun uzun baktıktan sonra kömürlerin üstüne atıp önce alazlanmasına, sonra tutuşup bir aleve dönüşmesine yol açtı.

Wulfgar birden dönerek omuzlarına ağır bir pelerin attı ve sonra yatağa ilerleyerek ekipmanlarını bir çıkının içine koydu, sonra kılıcını kuşandı ve Sweyn'in ona yolculuk esnasında refakat etsin diye verdiği küçük bir baltayı kemerine ilişti. Eşyasıyla üç şövalyenin onu beklediği salona tekrar indi. Sanhurst lordunun yemeğinden arta kalanları temizleme işine ara verip ona baktı ve Wulfgar da onun bu işi yapmakta geç kaldığını fark ederek genç adama kaşlarını çatı ama dilinin ucuna gelen acı sözleri söylemedi. Aislinn'in ricalarını anımsadığından, bu Sakson'a karşı hizmetinde olduğu zamandan beri ilk defa sabırlı olmaya karar verdi.

Gowain yanına geldi ve çıkını ondan alarak salondan ayrıldı. Wulfgar yanında Milbourne ve Beaufonte'la onun ardından gitti ve Beaufonte, yaşlı şövalye alayla sevgili Sör Ragnor'a fazla zarar vermemesi için Wulfgar'a rica ederken güldü.

"Nihayetinde lordum," diyerek sırttı Milbourne, "eğer o ölürse öfkenizi çıkarmak için biz üçümüzden başka kim kalır ki?"

Nadir gerçekleşen ilginç anlardan biriydi. Londra'daki her önemli lord yapılacak mücadeleyi izlemek için gelmişti. Gergin kumaşlarla etrafı çevrilmiş ufak tahtlar hazırlanmıştı.

Diğer oturaklar sadeydi ve gelişigüzel hazırlanmıştı, yalnızca üstüne oturulmak için yapılmışlardı. Arazinin her köşesi çeşitli renklerdeki flamalarla döşenip köylülerin ve hizmetkârların meraklı bakışlarından korunmuştu, çünkü bu karşılaşma sıradan halk için bir gösteri değil, bir onur meselesiydi.

Wulfgar ve ekibi araziye girdiler. Gowain'le beraber flamasının renklerini taşıyan çadıra yönelirken, Wulfgar etrafı inceledi. William'ın tahtının önü ortalığı süpüren soğuk meltem nedeniyle hâlâ örtülüydü ve Aislinn'e dair bir iz yoktu. Ragnor'ın çadırının etrafında büyük bir hareketlilik göze çarptıyordu, Wulfgar bundan adamın erkenden geldiği ve bu işi sonuçlandırma konusunda kendisi kadar gergin olduğu sonucunu çıkardı.

Wulfgar çadırının önünde atından indi, Gowain içeri girerken de Hun'ı okşamak ve burnunun önüne bir torba yem asmak için geride kaldı. Daha sonra sığınağa girdiğinde, Gowain'i zırhının kalkanının bağlarını incelerken buldu. Sessizlik içinde Wulfgar savaş kıyafetinin altına giydiği keten elbiseyi giyindi ve Gowain'in yardımıyla ağır zırhını üstüne geçirdi.

Bir tabak et ve şarap getirildi. Wulfgar içkiyi içmedi ama Gowain en az ilki kadar çok miktarda olan ikinci bir kadehi de devirdi. Bunu gören Wulfgar kaşını şüpheyle kaldırdı.

"Kızı bu ufak kapışmayla kaybedecek değiliz Gowain."

Genç şövalye lordunu selamladı. "Lordum, size sonsuz bir güven duyuyorum."

"İyi," diyerek cevapladı Wulfgar kılıcını kuşanarak. "Şimdi şu kadehi ortadan kaldır ve ben sana yardımcı olmak zorunda kalmadan evvel eldivenlerimi uzat."

Gowain sırtarak bir reverans yaptı ve sonra isteğini yerine getirdi.

Zaman akıp gidiyordu ve Wulfgar, William'ın niyeti üzerinde hiç durmadan, yalnızca kazanmak zorunda olduğunu düşünüyordu. Geçmişte atlı mızrak dövüşünde itibar görürdü ve bugün bu becerisinin doruklarında olmak zorun-

daydı, çünkü Ragnor hem güçlü hem de kurnazdı. Daha önce hiçbir silahlı turnuvada karşılaşmamışlardı ama yine de Ragnor'ın kolayca yenileceğine inanacak kadar aptal değildi. Günü kazanmak için muazzam bir güç ve zekâ gerekecekti.

Borazanlar öttü, kralının ve maiyetinin gelişini ilan ettiklerini anlamıştı. Aislinn, kralın grubundaki tek kadın olarak onlarla beraber olmalıydı. Eğer kral bir başkası olsaydı, Wulfgar'ın endişelenmek için bir sebebi olurdu ama William asla bir metres edinmez veya karısı Matilda'ya sadakatsizlikte bulunmazdı.

Wulfgar heyecanını bir kenara bıraktı ve çadırdan çıkarak Hun'ın onu beklediği yere gitti. Yem torbasını atın önünden kaldırdı ve atın kadifemsi yumuşaklığını okşayarak, yakın bir arkadaşla konuşuyormuş gibi ona bir şeyler mırıldanmaya başladı. At kişnedi ve cevap veriyormuş gibi başını salladı. Wulfgar ata bindi, Gowain ona miğferini ve kalkanını uzattı. Çadırın önü kralın tahtının olduğu yöne bakmıyordu, bu yüzden çok istemesine rağmen Aislinn'e bakamadı.

Yolun öte tarafında Ragnor çadırından Vachel'la beraber çıktı, Vachel konuşurken kuzeni de başını sallayarak onu dinliyordu. Ragnor atına atladığında düşmanının çoktan bineğinde oturduğunu ve verilecek işaret için beklemekte olduğunu gördü. Eyerine yerleşti, alaycı bir reveransla ileri doğru eğildi ve aşırı bir özgüvenle kalihakası çınladı.

“Nihayet Wulfgar, karşılaştık,” diyerek seslendi. “Bugün sona erdikten sonra beni Darkenwald'da güzel Aislinn'in sahibiymen görmeye gel. Senden ona bakmanı esirgemeyeceğim, ne de olsa sen de bana bu kadarını sunmuştun.”

Gowain yumruklarını sıkarak ileri atıldı.

“Dur oğlum,” diyerek yatıştırdı onu Wulfgar. “Bu benim meselem. Bırak da işin onuru bana kalsın.”

Ragnor'ın neşesi, sevinçle eyerine yerleştiğinde artmıştı. “Ne oldu Wulfgar? Kıza abayı yakmış başka bir delikanlı daha mı var? Şimdiye kadar onları kızdan uzak tutmak için epey çaba sarf etmiş olmalısın. Eminim ki o çok sevdiğin

Sweyn bile ona tutku besliyordur. O iyi yürekli adam nerde bu arada?” Ragnor cevabı çok iyi bilerek güldü. “Topraklarımı mı koruyor?”

Wulfgar oynamaya çalıştığı oyunun farkındaydı, bu yüzden ne cevap verdi ne de bir harekette bulundu; sessiz sedasız oturdu. Vachel, Ragnor’ı daha da kahkahaya boğan bir söz fısıldadı, öyle ki yalnızca borazanların ötüşü adamın sesini bastırabilirdi. İki şövalye birbirleriyle karşılaşacakmış gibi atlarını sürdüler, sonra dönüp kralın çadırına doğru dört nala ilerlediler. Şimdi Wulfgar, Aislinn’in başını örten sarı saç kurdelesini seçebiliyordu ve yaklaştıkça kızın tilki derisi pelerininin altına sarı kadife elbiseyi giydiğini gördü. Onun bu seçiminden hoşnut kalmıştı. Sesli olarak dile getirilmiş hiçbir kelimeye gerek kalmadan, Aislinn tercih ettiği kişinin o olduğunu bu elbiseyi seçerek göstermişti.

William şövalyeler kendisine yaklaşırken ayağa kalktı ve selamlarını kabul etti. Daha sonra karşılaşmanın galibinin kazanacaklarını içeren o güne ait fermanı okudu. Aislinn, William’in yanında oturuyordu, gergin ve solgundu, olacakların düşüncesiyle perişan olduğu açıktı. Wulfgar’ın bakışları krala sabitlenmiş olsa bile, bakışları onun üzerindeydi. Aislinn kendi tercihini bağırarak haykırmak ve dünyaya kimi istediğini ilan etmek istiyordu ama mücadelenin ödülünün bir parçası olarak kimse ondan kendini ifade etmesini istememişti.

Borazanlar tekrar öttü, sesleri Aislinn’in kulağını rahatsız ediyordu, sonra atlar dönüp gittiğinde Wulfgar’ın kendisinden yana bir bakış attığını düşündü ama emin olamadı, çünkü baktıysa bile bu çok kısa sürmüştü. Şövalyeler kendi armaları ve renklerini barındıran yerlerine geçtiler. Dönüp karşı karşıya geldiklerinde miğferlerini de taktılar. Her ikisine de yardımcıları tarafından birer mızrak verildi ve şövalyeler tekrar kralı selamladılar. Borazanlar tekrar ötmeye başlamıştı ve sesleri kesildiğinde ilk tur başlamış olacaktı. Aislinn gergin ve korku doluydu fakat dışarıdan gururlu ve mesafe-

li görünüyordu. Kalbinin hızlı atışı dinmiyor ve göğsünde sertçe çarpıp duruyordu. Ellerini pelerininin altında kavuşturduğunda, o sabah tapınakta ettiği duayı sessizce yineledi.

Borazanların son notası dindiğinde Aislinn soluğunu tuttu. Muazzam atlar kaslarını gerip ileriye atıldılar, hızlı toynak vuruşları kalbinde yankılanıyordu. Şövalyeler Aislinn'i sıçratan bir sesle silahlarını çarpıştırdılar. Wulfgar'ın mızrağı rakibinin kalkanını sıyrıp geçmişti ve Ragnor'ın parçalarına ayrılmıştı. Aislinn, Wulfgar'ın zarar görmediğini ve hâlâ atının üstünde olduğunu görünce şükranla dolarak iç çekti ve bir dakikalığına içi ısındı. İki adam döndü ve yerlerine geri döndü, ikisi de yeni mızraklar alıyordu ve Aislinn tekrar korkmaya başlamıştı. İkinci tur hiçbir uyarı verilmeksizin başladı. Bu defa Wulfgar darbesini doğrudan indirmişti ama mızrağı bin bir kıymık parçasına ayrıldı. Ragnor hamleyi karşıladı ve geriye doğru kaydıldı, kendi mızrağı kalktı ama Wulfgar'ı tamamıyla ıskaladı. Yerlerine tekrar geri dönüp yeni mızraklar aldılar. Muazzam Hun, bu oyuna ısınmaya başlamıştı ve Wulfgar beklerken atın kaslarının titrediğini hissedebiliyordu. Şimdi Ragnor dönmüştü ve hücumunun sesi gök gürültüsünü andırıyordu. Wulfgar mızrağına eğildi ve Ragnor'ın kalkanını kenarından vurdu. Hun, rakibin atına çarptı ve Ragnor yere düştü. Wulfgar Hun'ı, Ragnor'ın bineğine doğru atıldığında Aislinn dudaklarını ısırılmıştı ama deneyimli şövalye yerini muhafaza etmeyi başarmıştı. Wulfgar yavaşça çekildi ve Ragnor'ın ayağa kalkmak için mücadele verdiğini görünce kendi mızrağını bir kenara attı ve hasmıyla yerde karşılaşmak için atından indi. Dudaklarını büken kızgın bir hırıltıyla Ragnor çivisiz güzü kaptı ama çabucak yere geri fırlattı. Eğer çivileri olsaydı gerçekten de ölümcül bir silah olurdu ama William şövalyelerinin hayatlarını korumak istiyordu. Bu durum, Ragnor'ın kana susamışlığını pek yatıştıramıyordu.

Wulfgar durduğu yerde kemerinden baltayı çıkarıp havaya kaldırmıştı ama bu silahı da bir kenara attı. İki şövalye de

şimdi ağır kılıçlarını çekmişti ve Aislinn acı dolu bir sessizlikle onları izlerken birbirlerine doğru yürümeye başlamışlardı. İlk vuruşlar soğuk kış havasında zarıfçe çınladı. Kılıçlar güneş ışığını yansıttığı ve sürekli bir biçimde birbirlerine çarptıkları için hamleleri takip etmek güçtü. Aislinn kaskatı oturuyor, bedeninin duygularını göstermesine izin vermiyordu. Uzun, ağır kalkanlar her iki şövalyeyi de savaştıkları yerde bir duvar gibi koruyordu. Kılıçlar güneşin altında parıldadı ve tekrar tekrar kalkanların üstünde gümlledi. İki adamın da yüzlerinden terler boşanmaya başlamıştı. Ragnor hızlı ve hünerliydi, Wulfgar daha emniyetli hamleler yaptığından birazcık daha yavaştı. Bu bir kılıç düellosundan ziyade saf gücün ve iradenin sınanmasıydı. Kim önce yorgun düşerse, diğeri mücadeleyi kazanmış olacaktı. Ragnor kollarında kılıcının ağırlığını hissetmeye başlamıştı ve bunu fark eden Wulfgar, bilinmeyen bir kaynaktan gelen bir dinçlikle hamlelerini daha güçlü savurmaya başladı. Ama birdenbire bacağında bir ağırlık hissetti ve ayağı yerdeki gürzün zincirine dolandı. Ragnor bu fırsatı değerlendirip ağır ve cesur vuruşlar yapmaya başladı. Wulfgar, bileğindeki ağırlık onu sımsıkı tuttuğundan bir dizinin üstüne çöktü. Aislinn yarı yarıya ayağa kalktı ve elleriyle ağzını kapattı. Yine de William çıkardığı sesi duymuş ve onun kimi tercih ettiğini tam olarak anlamıştı.

Wulfgar ayağını sallayarak zincirden kurtuldu ve Ragnor'ın sersemletici darbeleri altında ayağa kalkmayı başardı. Geriye doğru tökezleyip soluklandı ve karşısındakinin hücumlarını şimdi her iki ayağı da sağlamca zeminin üstündeyken karşıladı. Mücadele devam etti ama öyle gözüüküyordu ki her ikisi de üstünlüğü ele geçiremiyordu, bu ta ki Wulfgar muazzam gücünü tekrar konuşturmaya başlayana dek devam etti. Birdenbire uzun, muazzam kılıcı salınan bir vuruşla değil de itici bir hareketle uzandı. Bu hamle Ragnor'ı miğferine denk geldi. Adam kontrolünü sağlayamadan Wulfgar kılıcını kaldırıp aşağı doğru indirdi, kalkanının kenarını sıyrıp tekrar miğfere vurmuştu. Ragnor tökezledi ve Wulfgar da kılıcını

adamın kalkanından çıkarmaya uğraştı. Şimdi esmer şövalyenin üstündeki çelik ağa baskı yapıyordu. Ragnor silahıyla hem saldırı hem de savunma yaptığından geri çekilmeye mecbur kaldı. Kılıcının gittikçe daha çok kenara kaydığını veya Wulfgar'ın kılıcına denk getiremediğinin farkına vardı. Sersemletici bir darbe onu omzundan yakaladı ve gücüyle kolunun takatini kesti. Tehditkâr kılıç giydiği zırhın üstünde çınlarken kaburgaları ağrıdı. Ragnor tekrar tökezledi ve kılıcı bir anda elinden düşüverdi. Wulfgar'ın kılıcı vurduğunda miğferi başından uçup gitti. Ragnor düştü ve donmuş çimlerin üstüne devrildi, bacakları altında kalmıştı. Wulfgar kalktı ve dinlendi, Ragnor'ı kalkmaya kalkışırken izlerken nefes nefese soluk alıyordu. Tekrar ve tekrar Ragnor ayaklarının üstüne kalkmaya uğraşıyor ama hep çimenlerin üstüne düşüyordu. Aislinn beklerken nefesini tutmuştu, karşılaşmanın şu anda sona ermesi için varlığının tüm zerresiyle dua ediyordu. Ragnor nihayet hareketsiz bir biçimde uzandı ve Wulfgar yavaşça William'a dönüp kılıcının kabzasını alına doğru tutarak onu selamladı. Wulfgar'ı arkasındaki hareketten haberdar eden Aislinn'in kocaman açılmış gözleri ve yüzüne sinmiş korku ifadesi oldu. Ragnor'ın hamlesinden kurtulmak için tam vaktinde kenara çekildi ve şövalyenin kaburgalarına kılıcının geniş tarafıyla vurarak dümdüz yere yatmasını sağladı. Ragnor zemine savrulurken acıyla uludu. Bu defa hiç hareket etmeyip toprağın üstünde ıstırapla inlemeye başladı.

Wulfgar artık kralın çadırına ulaşmıştı. William'a bir soru yönelmeden önce gözünün ucuyla Aislinn'in sevinçli yüzünü gördü.

“Mücadele sona erdi mi majesteleri?”

William gülümseyerek tasdik etti. “Sonuçtan hiç şüphelenmemiştim Wulfgar. Bugün çok kıymetli bir savaş verdin ve düelloyu kazandın.” Yandan Aislinn'e göz attı ve keyifle belirtti. “Kazandığına göre zavallı kıza sakinleşmesini söyleyeyim mi?”

Wulfgar kılıcını toprağa sapladı ve eldivenlerini de onun yanına fırlatarak, miğferini ve başlığını başından çıkarıp kabzasının üstüne koydu. Cesur adımlarla tahta çıkan merdivenlere tırmandı ve şaşkınlıkla soluğunu tutan Aislinn'in yanına gelip onu oturduğu yerden kaldırdı. Kasıtlı bir yavaşlıkla onu öptü, kızı vücuduna yapıştırmıştı. Wulfgar'ın dudakları aralandı ve Aislinn'in yalnızca yatak odasında gördüğü yakıcı bir açlıkla dudaklarının üstünde gezindi.

Ragnor'un ayağa kalkmasına kuzeni yardım etmişti, şimdi ikisi boş arazide dikilirken bu sarılışı izliyorlardı. Ragnor'ın vücudu sızladı, acıyla çarpılan yüzü içten içe hissettiği öfkeyi gizliyordu. Vachel'a doğru eğildiğinde, kuzeni onun sesine yoğun intikam arzusunun sindiğini duyabiliyordu.

"Bir gün şu piçi öldüreceğim," diye mırıldandı, sonra döndü ve çadırına doğru aksayarak ilerledi.

Wulfgar onu serbest bıraktığında Aislinn yavaşça sandalyesine çöktü, dizlerinde derman kalmamıştı ve tekrar nefes alabilmek için mücadele etmesi gerekti. Wulfgar, William'a döndü ve kısa bir reverans yaptı.

"Bu hoşunuza gitti mi majesteleri?"

William neşeyle güldü ve Aislinn'e göz kırptı. "Ah, gerçek açığa çıktı. Şu adam topraklardan çok seni istiyor."

Aislinn kızardı ama kralın sözlerine de sevindi. Kral, Wulfgar'a tekrar döndüğünde daha ciddiye.

"Bu meseleyle ilgili anlaşma imzalamak gerekecek ve bu epey vakit alır. Bu akşam yemekte bana katılıp benimle ve büyüleyici leydinle yemek yemeni istiyorum, onun sarayındaki varlığının süresinin sınırlarını zorlayacağım. Saray, kendisine bir kadın eli dokunmayınca çok sıkıcıydı. Seni o vakit görürüz. İyi günler Wulfgar."

William döndü ve ayrıldı, Aislinn'e de kendisiyle gelmesi için bir baş işareti yaptı. Kız kendisine söylenene itaat etti, pelerininin başlığını parlak saçlarının üstüne örttü ama merdivenlerden inmeden önce omzunun üstünden Wulfgar'a bir bakış attı ve ona bir hoşça kal dercesine gülümsedi.

Günün zorluğunu arkasında bırakan Wulfgar artık rahatlayabilirdi ama şehirdeki eve dönüp de akşamın olmasını beklerken yerinde duramıyordu. Aislinn'i düşündüğü her anda içi heyecanla kıpır kıpır oluyor ve akşam için daha da gerginleşiyordu. Elinde sıcak su dolu kovalarla merdivenlerden çıkan Sanhurst'ün geç kalmasına, berelenmiş vücudundaki ağırları ve sızıları dindirecek banyo için sabırsızlandığından kızmıştı. Yargılayıcı bakışlarla kıyafetlerini dizdi, sonra tekrar kahverengi takımı, ağır başlı, kendini içinde dikkat çekici hissetmeyeceği rengi seçti.

O akşam kaleye gitmek için sokaklarda yürürken üstüne keyifli bir rahatlık çökmüştü, eski bir melodiyi mırıldanıyordu, morali oldukça yerindeydi. Sarayda şimdi çok daha farklı karşılanmıştı. Hun hizmetkârlarca alınmış ve övülmüştü. Bir uşak Wulfgar'a salona kadar rehberlik etmiş ve orada kapıdan geçen pek çok lordla karşılaşmıştı. Ona iltifatlar edip galibiyetinden ötürü kutlamışlardı. Onlar ayrılırken Wulfgar odanın karşısında başka bir kadınla sessizce dikilmekte olan Aislinn'i görmüştü. Bakışları buluştu ve birbirlerine gülümsediler. Kız güzelliğin ta kendisiydi, ulaşılamaz görünüyordu ama tüm yüksek dereceli lordların arasından, onun üstünde kendisinin hak iddia edebilecek olması Wulfgar'a göre mucize gibiydi.

Beylerden özür dileyerek yanlarından ayrıldıktan sonra dosdoğru ona doğru gitti, Aislinn de onu karşılamak için hareket etti.

"Lordum," diye mırıldandı, "beni tekrar kazandınız."

Wulfgar kolunu ona uzatıp Aislinn elini onun üstüne koyarken yüzündeki ifade değişmedi.

"Gel," dedi ve ona masadaki sandalyelerine kadar eşlik etti. Tavrı, ödülünü talep eden galip bir şövalyenin tavrına uyuyordu ve oradakilerin hiçbirisi gerçeği tahmin edemezdi. Wulfgar'ın göğsünde onu kollarına alıp, itirazlarını öpücüklerle yumuşatmak isteyen bir ağrı vardı. Bu his, yanında sakince yürümesini sağlayan irade gücünü baltalıyordu ama

onun kolundaki dokunuşunu hissederken duygularını açığa vurup saraydakileri hayrete düşürmedi.

Yemek pek çok neşeli konuşmayla ve Normandiya'ya, krallığa, İngiltere'ye, William'a ve son olarak Wulfgar'ın o günkü zaferine kadeh kaldırmakla geçti. Yemekler silinip süpürüldü, şaraplar içildi ve konuklar birer birer ayrılmaya başladıklarında Wulfgar'ın silah kullanmadaki becerisi ve cesareti de itibar görmüştü. Bir uşak yanaşarak Aislinn'in kulağına eğildi ve bir şeyler fısıldadı. Kız Wulfgar'a döndü.

"Kral seninle özel olarak konuşmak istiyor, bu sebeple gitmem lazım. Şimdilik hoşça kalın monsenyör."

Wulfgar kalktı ve hizmetkârlar masayı kaldırırken bekledi, sonra da kralı içeri girdiğinde eğildi. Hizmetkârların kapıları arkalarından kapatıp odayı boşalttıklarını duydu ve Piskopos Geoffrey, William'ın tahtının yanında durmak için hareket etti.

"Majesteleri, hizmetinizdeyim," dedi Wulfgar başını eğerek.

"Kalk söz şövalye ve söyleyeceklerimi dinle," diyerek cevap verdi William kararlı bir tavırla. "Bir düelloda savaştın ve günün galibi sen oldun. Darkenwald ve Cregan, arasındaki ve etrafındaki her şeyiyle sana ait, buna Leydi Aislinn de dahil. Bugünden sonra senin sahipliğini kimsenin sorgulamasına izin verme. Toprakların küçük olduğundan sana Lord unvanı veremiyorum. Bunun yerine sana tam yetki veriyorum. Toprakların doğu ve batıya hâkim, kıyıda Londra'dan kıyıya ulaşmanın en kısa yolu. Darkenwald'da 250 veya gerekirse daha fazla adamla sağlam taştan bir kale inşa etmeni istiyorum. Cregan dört yol ağzında bulunsa da alçak zeminde yer alıyor ve korunması çok zor. Orada bir kale toprakların hepsine hâkim ve gözcü olacaktır. Bu yüzden kale orada olmalı. Yeri seç, sağlam ve güzel bir yapı inşa et. Norveçliler'in hâlâ İngiltere'de gözü var ve İskoç kralları da onlara katılacaktır. Bu yüzden önden hazırlık yapmamız lazım."

Kral duraksadı ve piskoposa doğru elini kaldırdı, bunun

üzerine din adamı geniş cüppesinden bir tomar parşömen çıkarıp ilerledi ve yazıyı açıp okumaya başladı. Bu iş bitince kral mührünü parşömene damgaladı, piskopos da belgeyi Wulfgar'a teslim ettikten sonra odadan ayrıldı. William arkasına yaslandı ve ağır tahtının kollarını kavradı.

"İleride hatırlanacak bir gün oldu ama tekrar söylüyorum ki Wulfgar, kazanacağından şüphem yoktu."

"Lordum fazlasıyla nazik korkarım ki," diye mırıldandı Wulfgar bu övgüden dolayı bir nevi mahcup olmuştu.

"Evet Wulfgar, gerçekten de fazlasıyla naziğim," diyerek iç çekti William. "Fazla naziğim ama hiçbir şeyi sebepsiz yapmam. Senin bana sadık olduğunu ve işlerimi göreceğini biliyorum ve yakında Normandiya'ya geri döneceğim. Bu güzel topraklarda bile kendi gayeleri için beni yollarından çekmek isteyenler olacaktır ve burada işimi görecek bana sadık pek az adamım var. Kaleyi sağlam yap, sana emrediyorum ve toprakları kendi oğullarına miras bırak. Gayr-i meşru birinin vaziyetini çok iyi biliyorum ve en azından talihimizi kendi türünden biriyle paylaşmak az da olsa adil olacaktır."

Wulfgar ona verecek cevap bulamadı ve kral kalkıp ona doğru adım attı, elini ileri uzatmıştı. Wulfgar bu eli yakaladı ve bir anlığına göz göze bakan iki asker gibi dikildiler.

"Seninle pek çok içki arkadaşlığı ettik sevgili arkadaşım," dedi William yumuşak bir tavrıyla. "Şimdi kendi yoluna git ve elinden gelenin en iyisini yap ve bir basiretsizlik anında Leydi Aislinn'i bir kenara atma. Herkes onun ender bulunan bir kadın olduğunu ve eşi olacağı her erkeği onurlandıracağını düşünüyor."

Wulfgar tekrar dizlerinin üstüne çöktü ve kralına saygılarını sundu.

"Hanımefendi sana tam vaktinde gönderilecek Wulfgar," diye devam etti William. "Sen Londra'yı terk etmeden ve ben Normandiya'ya gitmeden önce olmak üzere seni iki defa daha göreceğim. Bahtın açık olsun Wulfgar. İyi şanslar arkadaşım."

Bunu söyledikten sonra William odadan ayrıldı ve Wulfgar, Hun'ın kendisini beklemekte olduğu ahıra gitti. Atına bindi ve kalenin avlusunu terk etti, ama acele etmek için çok az sebebi vardı. William'ın Aislinn'i kendi gözetimine yeniden ne zaman bırakacağını merak etmeden duramıyordu ve bunu ondan öğrenmediği için de kendine kızmıştı. Amaçsızca ortalıkta dolaştı, önünden geçtiği binalara baktı. Ufak bir han buldu ve girip hancıdan bir kupa bira istedi. Bu içkinin belki de yalnızlığını biraz azaltacağını düşünüyordu. Hatta belki de geceyi daha tahammül edilebilir kılabilirdi. Kupayı başına dikti ve içindekiler ağzına kekremsi bir tat bıraktı. Hiçbir rahatlama duymamıştı, o da biraz sonra kupayı yarı yarıya dolu bırakarak kalktı. Tekrar atına bindi ve uzaklarda gezindi, gene bir handa durdu ve bu defa kırmızı şarap söyledi. Ama o da acısını ufacık olsun dindirmedi. Tekrar yola koyuldu ve kendini evin önünde dikilirken buldu. Binaya üzgün üzgün baktı, içeriye girmeye gönülsüzdü. Salona girdiğinde vakit geç olmuştu ve diğer herkes çoktan yataklarına çekilmişti. Şöminede ufak bir ateş yanıyordu, gece için onu güçlendirme amacıyla duraksadı. Geri geri giden adımlarla merdivenleri tırmandı ama Hlynn'in kaldığı ufak odanın önünden geçerken bir ses duydu.

Bu da neydi? Duraksadı. Olabilir miydi? Hlynn? Bu gerçekten de Hlynn'di. Eğer o buradaysa Aislinn de...

Ayakları şimdi onu aceleyle büyük yatak odasına taşıyordu, kapıyı açtı ve onu pencerenin kenarında saçını tararken buldu. Aislinn onun geldiğini görünce dönüp gülümsedi. Wulfgar kapıyı arkasından kapayıp yaslandı, gözleri odada dolaşıyordu. Her şey yerli yerindeydi, güzel elbiseleri olması gerektiği yerde, tarakları küçük masanın üstündeydi. Oda onun varlığıyla yeniden hayat bulmuş gibiydi. Aislinn yumuşak, dar bir beyaz iç etekliği giymişti. Kendinden kaynaklanan bir ışıltıyla pırıldıyor gibiydi ve gülümsemesi, yanında yanan mumun hafif ışığında sıcakık ılık saçıyordu. Aislinn, Wulfgar mum ışığına yaklaşmadığından çok iyi göremiyordu ama

aniden yanında belirip onu kollarına almış, dudakları dudaklarıyla buluşana kadar yüzünü kaldırmış, tüm kelimeleri etkili bir şekilde bastırmıştı. Aislinn'e nefes alması için vakit tanımamıştı, onu kollarına alıp nazikçe yatağa taşımıştı. Aislinn nefes almak için ağzını açtı ve tam konuşacaktı ki o ateşten dudaklar yeniden dudaklarını örttü. Wulfgar tüm ağırlığını üstüne verip çıkarmak için iç etekliğini yukarı doğru kaldırdı ama kafası karışmış halde geriledi. Aislinn'in dudakları titriyordu ve gözleri sımsıkı kapanmıştı ama yine de yaşlar göz kapaklarından süzülüyor, yanaklarına akıyordu. Wulfgar kaşlarını çatı.

"Aislinn, benden korkuyor musun aşkım?" diye sordu.

"Ah Wulfgar," diyerek nefes verdi. "Ben yalnızca beni bir köşeye atmandan korkuyorum. Acaba durumumu hiç anlayacak mısın?" Gözlerini açtı ve ona baktı. "Bir kadeh pek çok kez şarapla doldurulabilir ve keyifle içilebilir ama eğildiğinde veya ağzı bozulduğunda bir kenara atılıp bir daha kullanılmaz. O bir eşyadır. Satın alınmıştır. Sahip olunmuştur. Ben bir kadıyım. Benim tasarımı Cennet'te yapılmış ama eğrildiğim ve başkalarının senin ihtiyaçlarını karşılayacağı günün gelmesinden korkuyorum."

Adam gülererek korkularını uzaklaştırdı. "Şarapla aynı tada sahip veya bir kez doldurulunca içine konulan içkiden daha çarpıcı bir kadeh yok ama. Evet zavallı kadehim, ellerim seni kavramaya alıştı ve bana şimdiye kadar dudaklarıma götürdüğüm her şeyden çok daha fazla şey sunuyorsun. Eğril veya eğrilme, ben senin içkini herşeyin üstünde doyurucu buluyorum." Sonra ona alayla takıldı. "Ayrıca senin de zevk aldığını biliyorum."

Aislinn doğruldu, ayaklarının üstüne oturarak üstündeki elbisesini düzeltti. "Monsenyör." Gözlerinin içine baktı. "Bu vakte kadar günlerimi William'ın sarayında geçirdim. Kibar bir hanım gibi davrandım, o da bana kibar bir hanımmışım gibi muamele etti ve oradaki lordların hepsi de bu şekilde davrandı ama ne olduğumu bildiğim için bunun sahte olması hep içimde bir yaraydı."

“Kendini fazla küçük görüyorsun sevgilim, daha bugün hayatımı senin için riske attım. Bundan büyük hangi bedeli isteyebilirsin ki?”

Aislinn alayla gülüp elini saldı. “Normandiya’da kadınlar için ne kadar ödüyorsunuz? Bir-iki elbise mi? Bir kese para mı? Tek sikkeyle bin sikke arasında ne fark var? Kadın yine de bir fahişe olmaya devam ediyor. Bu gece için ödediğiniz ücret hayatınızın birkaç saati oldu. Ama bedeli sizi temin ederim ki çok daha büyük.” Elini onun koluna koydu. “Benim için bile, çünkü belki de hayatınıza sizin ona verdiğinizden daha fazla değer veriyorum. William sizin hayatınız için ne kadar ödüyor, ona verdiğiniz sadakatiniz için? Bunu ondan satın alabilir miyim? O zaman yemininizi bana etmiş olur musunuz? Ama benim için ne kadar ücret öderseniz ödeyin ben hâlâ bir kadınam, onurlu yetiştirilmiş bir kadınam. Eğer ödediğiniz bedel için isteyerek size gelirsem, yine de bir fahişe olurum.”

Wulfgar doğruldu ve öfkeyle baktı. “Sen bana aitsin, bunun olmasını iki kez kendi dudaklarınla istedin.”

Aislinn omuz silkti ve nazıkçe gülümsedi. “Kötünün iyisini seçmek zorundaydım, iğrenç birinin yükünden kurtulmak ve sizin daha onurlu davrandığınızı gördüğümden sizi seçtim. Wulfgar, acaba anlamayı sağlayabilir miyim?” Elini kapıya doğru uzattı. “Şimdi sokağa çıksam ve sen bana o lordlardan bir düzinesini yatağıma getiremeyeceğimi mi söylüyorsun?”

Wulfgar başını salladı ve inkâr etmeye çalıştı ama öyle samimi konuşuyordu ki neredeyse düşünceleri zorla zihnine sokuyordu.

“Wulfgar, beni dinle. Bir veya bir düzine, ne fark eder? Ücretin büyüklüğü bir şey ifade eder mi? Eğer bunun karşılığında gelirsem bir fahişeden başka bir şey olmam.”

Wulfgar neredeyse bağırıyordu artık, tutkusunu çoktan kaybetmişti. “Öyleyse bir avuç para veya kutsal bir salonda edilen birkaç söz arasında ne fark var? Bir erkeği ömrü boyunca bağlamak dışında ne değişecek?”

Aislinn yüzünü öte yana çevirdi ve onun kendisini asla anlamayacağını düşünerek yaşlar tekrar gözünden akmaya başladı. Konuşmasına öyle alçak sesle devam etti ki adam duymak için eğilmek zorunda kaldı.

“Canınız istediğinde bana sahip olmanız için buradayım. Bağırıp size tekrar teslim olabilirim ama irademin yettiği kadar sizinle mücadele edeceğim.”

Aislinn karamsar bir yenilgi duygusuyla başını öne eğdi ve gözyaşları kucığına koyduğu ellerine damlamaya başladı. Ağladığını görmeye dayanamayan ve aynı şekilde moralini de düzeltemeyen Wulfgar nihayet dönüp odadan çıktı.

Salondaki şöminenin önünde dikildi, alevlere bakarak kara kara düşünüyordu. Dişlerini gıcırdattı. “Ona hep teca-vüz mü etmek zorunda kalacağım?” diye mırıldandı kendi kendine. “Ne zaman bana kendi isteğiyle gelecek?”

“Bir şey mi dediniz lordum?” Genizden gelen bir ses arkasından yükseldi ve döndüğünde karşısında Sanhurst’ü buldu.

“Sakson domuzu!” diye haykırdı. “Gözümün önünden defol!”

Genç adam efendisinin dileğini yerine getirmek için koş-turdu, yukarıda odasında Aislinn, Wulfgar’ın sesini duydu ve öfkesini başkalarından çıkardığını anladı. Yatağından kalkıp kapiya gitti, neredeyse verdiği karardan vazgeçecekti. İç çekti ve başını sallayarak pencerenin oraya gitti, başını cama dayayarak karanlık, kasvetli şehri seyre daldı.

Wulfgar tekrar yatak odasına geldiğinde şöminedeki ateş sönmüştü. Aislinn yatakta gözlerini kapatmış uyuyor taklidi yapıyordu. Onun karanlık odada gezinmesini dinledi, sonra yatak Wulfgar ağırlığını üstüne bıraktığında çöktü. Aislinn yaklaşmaya çalıştığını hissediyordu ama yalnızca iç çekip uykulu uykulu kıpırdandı. Her şeye rağmen Wulfgar onun yakınında olmasına karşı koyamıyordu. Ellerini uzattı ve onu arsızca okşamaya başladı. Onu sırt üstü durmaya zorlayana kadar altına çekti. Saldırıya dudakları da katıldı; önce yumu-

şacıktı dokunuşu, sonra Aislinn nefessiz kalıp, iradesine karşı koyamayacak hale gelene kadar şiddetlendi.

“Hayır, hayır lütfen,” diye fısıldadı Aislinn ama o sözlerine hiç kulak asmadı. Aislinn de bir mücadeleyi daha kaybettiğini anladı. Wulfgar ona bir kez daha sahip oldu ve Aislinn, bedeni buna kendiliğinden cevap verirken hıçkırdı. Diğer her şey bulanıklaşana kadar bir çağlayan büyüdü, büyüdü, sonra onu yok oluncaya kadar yıkayıp süpürdü.

Tutku çekilmeye başladığında, Aislinn kollarında yorgun düşmüş uzanıyor ve tuhaf bir şekilde ne hıçkırmak ne de ağlamak için içinde bir dürtü duyuyordu. Onu tatmin eden bu garip rahatlıktan ve adamın nazik dokunuşlarından dolayı meraka düşmüştü.

Ona adeti olmadığı halde hediyeler vermişti. Kadınlar için savaşmadığını söylemiş ama yine de onun için mücadele etmişti. Bu da onun fikirlerini değiştirebileceğini açıkça göstermişti, demek ki tekrar değiştirme olasılığı vardı.

Wulfgar görevlerinin peşinde koşup, topraklarıyla ilgili detayları görüşmek üzere sık sık kaleye çağrılırken sonraki birkaç gün çabucak geçti. Beraberce başkalarının yanındayken, Wulfgar ve Aislinn sevgili gibi gözüküyorlardı; birbirlerine dokunuşları uzuyor, bakışları karşılaştığında sıcaklık yayılıyordu. Ama tek başlarına odalarındayken Aislinn soğuk ve mesafeli duruyor ve Wulfgar’ın en ufak dokunuşundan korkar görünüyordu. Bu direnci artık yormaya başlamıştı. Her defasında en baştan başlıyor ve Aislinn’in etrafına ördüğü kaleye büyük bir gayret ve sabırla saldırıyordu ama oyunları sona erip de kendini çekmeden önce Aislinn bedenine sarılmış kolların rahatlığının tadını çıkarıyor oluyordu.

Wulfgar’a William’dan, onu Londra’daki görevinden azat edip Darkenwald’a dönmesi ve oradaki sorumluluklarını yerine getirmesini söyleyen bir mektup geldiğinde üç gün olmuştu. O gün pek çok iş nedeniyle hep dışarıda kalmış, eve geç dönmüştü. Aislinn yemeğini tek başına yemiş, sonra da

ocağın yanında ısınan bir tabak et ve pencerenin pervazında soğuyan bir kupa birayla odasında beklemişti. Londra'da son gecelerinde pencerenin yanında durmuşlar, ay tepelerinde yükselinceye kadar şehri izlemişlerdi ve aralarında bir sessizlik, daha önce hiç hissetmedikleri bir sükûnet vardı. Aislinn yanında durup kendisini kollarıyla saran Wulfgar'a yaslandı ve daha önce hiç yaşamadığı o naif dakikaların mutluluğunu yaşadı.

Ertesi gün tam bir koşturmaca yaşandı. Sona kalan eşyalar paketlenip çıkınlarla taşındı. Aislinn sevdiği içi kürklü pelesinini giyinip kendini sardı ve ahırlara gitmeden önce salona uğrayıp hafif bir kahvaltı yaptı. Kendi ufak kır atı ceyrenlenmeden ve dizginleri geçirilmeden at arabasının arkasına bağlanmıştı. Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıp hayretle döndü ve Gowain'i yakınlarında dikilirken gördü.

"Sör şövalye, arabada mı gideceğim?"

"Hayır leydim. Sizin atınız şu ileride."

Dudaklarında tuhaf bir tebessüm vardı ama başka bir şey söylemeden dönüp gitti. Aislinn onun arkasından kaşlarını çatı ama gösterdiği yere, kendi gözleriyle görmek üzere ilerledi. Ahırın o köşesinde alaca renkli bir kısrağı vardı. Sırtında bir yan eğer vardı ve bacakları soğuktan korunması için sarılmıştı. Kısrağın kuvvetli kaslarının üstünde hayranlıkla elini gezdirdi. Atın burnunu okşadı ve mavimsi gri yumuşaklığı hissedince başını salladı. Birden birini hissederek arkasına dönüp Wulfgar'ı kendisini neşeli bir gülümsemeyle izlerken buldu. Aislinn ağzını açtı ama onun yerine adam konuştu.

"Bu senin," dedi ve omuz silkti. "Sana bir tane borçluydum."

Wulfgar döndü ve Hun'ı dışarı çıkartıp sırtına bindi. Aislinn tekrar göğsünde bir sıcaklık hissetti ve tekrar onun kadınlarına fazla bir şey harcamadığını belirttiği sözlerini hatırladı. Mutlulukla atı dışarı götürdü ve ata binmesine yardım eden kimse olmadığı için etrafına baktı. Onun içinde bulunduğu hali gören Sör Gowain kendi atından gösterişle atlayarak yar-

dım elini uzattı, onu eyere dikkatlice yerleştirip elbisesini de güvenli bir şekilde etrafına sıkıştırdı. Daha sonra tekrar kendi atına atladı ve grup yola çıktı. Aislinn, Wulfgar'dan hiçbir söz işitmemiş veya ona hiçbir işarette bulunmamıştı bu yüzden kafilde onun biraz arkasından gidiyordu. At arabası şövalyelerin arkasından çatırtıyla ilerleyip okçular onları takip ederken Londra sokaklarından dikkatlice geçtiler. Köprüyü aşip zikzak çizerek Southwark'a giden yolda at sürüp açık kırsal alana çıktılar. Burada Wulfgar, sanki kendisini her şeyin geride kaldığına temin etmek istiyormuş gibi tekrar ve tekrar omzunun üstünden ardına baktı. En sonunda Hun'ın dizginlerini kaldırdı ve Aislinn'le yan yana gelene kadar yavaşladı. Daha sonra tempoları hızlandı ve Aislinn, şimdi lordunun yanında normalde eşinin olması gereken yerde bulunduğu için gülümsedi.

Hava giderek soğudu ve o akşam çadırlar kurulup kamp yapıldı, bir tanesi Wulfgar ve Aislinn, diğeri şövalyeler, en sonuncusu ise diğer adamlar içindi. Hlynn, Wulfgar'ın çadırına yakın bir yere konumlanmış arabanın içinde, bulabildiği yere kıvrılmaya bırakılmıştı. Büyük bir ateş yakıldı ve sıcak bir yemekten sonra herkes gece soğğundan korunmak için çadırına çekildi. Her şey sakindi ve Aislinn çadır bezinde sönmekte olan ateşin titrek ışıklarını görebiliyordu. Geniş battaniyelere bürünmüşlerdi ve biraz sonra Wulfgar'ın yanına yanaştığını hissetti, hemen ardından eli bedeninde bir keşfe girişmişti. Hlynn'in çekildiği arabadan bir takırtı geldi ve Wulfgar'ın hevesi sekteye uğradı. Ama birkaç dakika sonra Aislinn dokunuşlarını yeniden hissetti, ancak tekrar sanki planlanmış gibi arabadan bir ses geldi. Wulfgar geri çekildi. Aislinn onun bir lanet mırıldandığını duydu ve sonra sinirli bir sesle fısıldadı.

"Şu yandaki, damızlığa götürölmüş boğa gibi kıpırdanıp duruyor."

Wulfgar yaklaşip tekrar denedi ve Hlynn arabada tekrar başka yöne döndü. Keyfi kaçan Wulfgar küfretti ve dönüp

postu boğazına kadar çekti. Aislinn kızgınlığına kıkırdadı ve bu akşam için güvende olacağını bildiğinden onun sırtına yanaşıp sıcaklığından faydalandı.

Ertesi gün şafak parlak ve soğuktu, atların verdiği nefesler sise dönüşüyordu. Tekrar yola koyuldular ve Aislinn'in kalbi hafıfledi, çünkü geceyi evde, Darkenwald'da geçireceğini biliyordu.

Gün, Ocak ayında olması gerektiği gibi soğuk ve açıktı. Onları karşılamak için borazan çalınmamıştı, Darkenwald avlusuna giren neşeli kafilenin tek eksikliği bu gibi duruyordu, çünkü kilometrelerce öteden bile herkes malikânesine dönen lordu karşılamak üzere gelmişti. Aislinn kısırağının üstünde rahatça otururken geniş, içi kürklü pelerinle sarılmıştı. Atı uzun bacaklı ve güçlüydü, heyecandan yerinde duramıyordu ama lordunun arkasında durmaya özen gösterdi. Wulfgar, Hun'ı insan kalabalığının içinden sürdü ve malikânelerin önünde atından indi. Bir uşak Aislinn'in atının yularını tutarken, Wulfgar onu eyerinden indirip yanında durmasını sağladı. Aislinn ona bir soru sormak için başını kaldırınca ileri doğru eğildi ve Gwyneth'in kaşları çifti kapının önünden izlerken çatıldı, birbirlerine dokunduklarında okşar gibi hareket ettiklerini fark etmişti. Malikâneye yaklaştıklarında bir grup insan etraflarını sardı: Wulfgar'a eşlik etmiş şövalyeler ve malikânedeki kalmış Normanlar, şövalyelere, özellikle de Wulfgar'a dokunmaya çalışan bir çocuk güruhu, son olarak da uzaklardan getirdikleri haberleri dinlemek isteyen şehir halkı. Gwyneth malikâneye doğru geriledi ve kapılar açıldığı zaman, içerinin sesi dışarının sesiyle karıştı. Köpekler yabancılara havladılar ve karşılama sesleri ortalığı inlettirdi. İki genç oğlanın ocaktaki ateşin üstünde çevirdiği kızarmış domuzun kokusu etrafa yayıldı. Bu, şeker, deri ve kupalara yeni konmuş baharatlı biranın keskin kokusuyla karışmıştı.

Burada Aislinn her sesi ve her kokuyu tanıyordu. Kargaşa insanın duyularını köreltiyordu ama o bu ses, görüntü ve kokuların arasında giderek daha çok canlanıyor ve uyanıyordu. Tanıdık yüzler tarafından selamlandığında kalbi çılginca attı. Artık evdeydi, sarayın yapmacık davranışlarla dolu ortamından uzaktaydı. Kadınlar ziyafeti hızlandırmak için bağırıyorlar ve şövalyelerle savaşçılar susuzluklarını gidermek için bira kupalarını kapıyordu. Pek çok kadeh havaya kaldırıldı ve şerefe nidaları malikânenin her yerini sardı. Ezici gürültü durgun bir uğultuya dönüştü ve Aislinn kendini Wulfgar'la şakalaşan bir grup erkeğin ortasında buldu. Kendini oraya ait hissetmeyerek kadınlara katılmak üzere çekilmek istedi ama Wulfgar konuşmasına ara vermeden omzunu eliyle yakaladı ve kendi yanına çekti. Orada kaldığına memnun olan Aislinn, onun yanında daha rahat hissetti. Wulfgar'ın derin sesinin ve hevesli gülüşlerinin tadını çıkartarak orada dikildi.

Gwyneth'in sözleri çınlayıp eğlence havasını bozduğunda salon sessizliğe gömüldü. "Ee Wulfgar, yeterince Sakson öldürdün mü?"

Adama doğru kasıtlı bir hızla geldi ve diğerleri onun için yol açtılar.

"Bu güzel yeri ve içindeki her şeyi kazandın mı, yoksa yakın zamanda eşyamızı toplayıp başka yere gitmemiz mi gerekecek?"

Wulfgar hoşgörüyüyle gülümsedi. "Burası benim Gwyneth. Ragnor'ın bile burayı benden alması imkânsız."

Kız kardeşinin kaşları sorarcasına kalktı. "Ne demek istiyorsun?"

Adamın bakışları alaycıydı. "Onunla bu güzel yer ve Leydi Aislinn için atlı mızrak düellosu yaptık."

Gwyneth'in gözleri Aislinn'e suçlarcasına bakarken kısıldı. "Bu fahişenin olayla ilgisi ne? Seni ve o değerli şövalyeyi birbirinize silah çekmeye hangi hile mecbur kıldı? Öyle görünüyor ki bu kız yakında senin kafanı beni öldürme fikriyle de dolduracak. Gözlerini masumiyetle devirirken, sana

benim hakkımda gülümseyerek söylediği yalanları tahmin edebiliyorum.”

Wulfgar, Aislinn’in yanında kaskatı kesildiğini hissetti ama yine de öfkesini yansıtan bir harekette bulunmamıştı.

Gwyneth ellerini Wulfgar’a uzattı ve yalvarırcasına konuştu.

“Ah, onun oyunlarını görmüyor musun kardeşim? Darkenwald’ı senin üzerinden yönetmeye ve senin bizden yüz çevirmeni sağlamaya çalışıyor. Şu piçlikten kaynaklanan dürtülerini savaşıp bastırmalı ve o seni ele geçirmeden kızı bir köşeye atmalısın. Saraydaki soylu kadınlarla ilgilensen daha iyi olur. Senin bu fahişeye takındığın tavırlar ve gülüp eğlenmen seni görevinden uzaklaştırır ve bu kız senin sonun olur.”

Gwyneth sözlerine devam ederken Aislinn’e küçümseyerek baktı.

“Köylüleri aleyhime kışkırtıyor. Gerçeği söylemek gerekirse, emrime uymadığı için o küstah Ham’i cezalandıracakken bana engel bile oldu. Evet, Sweyn bile onun ihanetine ortak olmuş durumda ve şüphe yok ki kızı arka çıkacak.”

Kaşlarını çatıp Wulfgar’a baktı ve gülümsedi.

“Sen uzaklardayken sana eski aşığına duyduğu yakınlıktan ve oyunlarından bahsetti mi? Senin o köleyi buraya getirmen onlar açısından çok uygun oldu, böylece sen yokken beraberce oyalanıyorlar.”

Wulfgar’ın yüzünün kararması kız kardeşinin gözünden kaçmadı ve oynadığı oyunda başarılı olduğunu anladı.

“Malikânede yaşaması için gönderdiğin güzel Haylan...” Başını çevirip kendisinden bahsettiği, biraz tedirgin ama güzel duran, Aislinn’in eski elbiselerinden biriyle giyinip kuşanmış dikilen kadına gülümsedi. “Aislinn onu itip kakıyordu ve ben işleri düzeltene kadar ona giymesi için ufacık bir çaput bile vermiyordu. Bizim de ihtiyacımız varken elbiselerini paylaşmasında bir kötülük görmedim. Yaptıklarının hep-

sinin de üstünde, bu köle özgür bir kadından bir hizmetkâr gibi et kızartmasını ve yemek hazırlamasını istedi.”

Wulfgar etrafındaki sessiz yüzlere bakındı. Bazılarında şüphe bazılarında ise öfke gördü. Gowain arkasında kızgın ve kaskatı duruyordu, lordu savunmayacaksa Aislinn’i müdafaa etmeye hazırды. Wulfgar kız kardeşine döndü.

“Sen ortaya çıkana kadar hiçbir iftira duymamıştım Gwyneth,” diye belirtti ve kız kardeşinin gözlerinin şaşkınlıkla açılmasını izledi. “Gerçekten de Aislinn senden veya Haylan’dan hiç söz etmedi.”

Gwyneth kafası karışarak kekelemeye başladı ve Wulfgar alayla gülümsedi.

“Öyle gözüküyor ki sevgili kardeşim sana ihanet eden kendi dilinden başka bir şey değil. Ama şimdi şikâyetlerini belirttiğine göre, söylediklerimi iyi dinlemeni istiyorum. Burada lord benim Gwyneth ve şimdi tam yetkiye de sahibim. Aynı zamanda yargıç ve istersem cezayı yürürlüğe koyan da benim. Anladın mı? Burada benim adıma hiçbir ceza verilemez ve senin de benim otoritemi sorgulayacak özel bir hakkın yok. Burası yalnızca benim ve başkası tarafından gasp edilemez. Sen de buradaki herkes gibi emirlerime uymak zorundasın ve gerçeği söylemek gerekirse, senin başkasına layık gördüğün şeyi sana yapmaktan çekinmem, bu yüzden dikkatli davran kardeşim.

“Buraya yolladıklarına gelince.” O da gözleriyle Haylan’ı işaret etti ama bu kadının hoşuna gitmemişti. “Onları buraya sahip oldukları her yeteneği kullanarak hizmet etsinler diye yolladım ve hiçbirisi bu malikânede bir yere sahip olsun diye gönderilmedi.”

Bakışlarını Gwyneth’e çevirmeden önce dikkatini bir anlığına Aislinn’e verdi.

“Aislinn’in bana iyi hizmet ettiğini ve her açıdan güvenilir olduğunu ve senin zora soktuğun konuları çözümlediğini görmeyi reddediyorsun. Onun bana eşlik etmesinden hoşlanıyorum ve o benim evimde, benim korumamda kalıyor, tıp-

kı senin gibi. Sana tekrar söylüyorum, o benim tercih ettiğim kadın. Ona ait olan her şeyi, eğer sırf canım öyle istediğinden değilse, hizmetleri için memnuniyetle ona bağışlamışımıdır. Kerwick de bütün bunları ve elimin ölçüsünü iyi biliyor, bu yüzden sahip olduğum herhangi bir şeye en ufak bir temasta bulunacağından bile kuşkuluyum.”

Haylan ve Gwyneth’in giydiği elbiseleri işaret etti.

“Görüyorum ki o paçavraları çok güzel paylaşmışsınız ama Aislinn’e ait olan Aislinn’indir, bu sebeple ondan alınan şeyler çalınmış sayılır. Canının istediği gibi odamda dolaşmaktan hoşlanmıyorum. Oraya bir daha benim veya Aislinn’in izni olmadan girme.”

Gwyneth utanç içinde sessizce dikildi ve adamın yüzüne savuracağı sert bir cevap bulamadı.

“Senin babana ve annemize duyduğum saygıdan dolayı bütün bunları nazıkçe söylüyorum,” diye devam etti Wulfgar. “Ama bir daha merhametimin sınırlarını zorlayacak bir şey yapmaman için çok dikkatli olman konusunda seni uyarıyorum.”

“Senin bu kadar kötü bir duruma düşeceğini hiç düşünmemiştim Wulfgar,” diyerek iç çekti Gwyneth. “Senin için bir kız kardeşten başka neyim ki?”

Döndü ve bazı kimseleri kandırabileceği sessiz bir asaletle salondan ayrıldı. Haylan kadın görüş alanından çıkana kadar onu hayretle izledi, sonra da domuzun ve diğer etlerin kızarmakta olduğu ocağa gitti. Kerwick’i açık mavi gözlerinde bir alaycılıkla kendisine bakarken buldu.

“Elbiseniz bu iş için fazla güzel leydim”

“Kes sesini kaba herif,” diyerek tısladı Haylan. “Yoksa o çok övündüğün aklına veda edersin. Erkek kardeşim Sanhurst şimdi burada ve beni savunmaya koşacaktır.”

Kerwick o sırada Wulfgar’ın sandığını merdivenlerden çıkarmakta olan bahsi geçen kişiye bir anlığına baktı.

“Görünüşe göre Sanhurst senin dertlerine yetişemeyecek kadar kendi işiyle meşgul. İyi bir oğlan, efendisinin masasını da oturmuyor ve onun işlerini görüyor.”

Haylan attığı taşa öfkelen-di ve ona kötü bir bakış attıktan sonra ete bakmak için döndü.

Ziyafet sona erip de Aislinn, lordunu odalarına giderken takip ettiğinde vakit geç olmuştu. Wulfgar kapıyı arkalarından kapattı ve Aislinn odada parmak uçlarında dolaşp, evde olduğunu tekrar hissederken onu izledi.

“Ah Wulfgar,” diye haykırdı. “Bu hissedebileceğimin de ötesinde bir mutluluk.”

Onun bu anlamsız sözlerine kaşını kaldırdı ve odaya göz gezdirdi, evde olmanın mutluluğunu ancak yarı yarıya duyuyordu. Gwyneth’in sözlerinden dolayı morali bozulmuştu. Önemsenmeden geçilecek şeyler değildi ve şimdi zihni bir cevap arıyordu.

Aislinn durdu ve başı dönünce sersemledi, sonra kıkırdarak kendini yatağın üstüne attı. Wulfgar, kız neşeyle yuvarlanıp postları dağıtıp, bazısını yere düşürürken yanına geldi ve ona gözlerini dikti.

Kaşlarını çatarak yüzünü ona doğru eğdi. Aislinn onun suratını astığını görebiliyor ama buna bir anlam veremiyordu. Ayaklarının üstüne oturarak o da bakışlarına karşılık verdi.

“Hasta mısın Wulfgar?” diye sordu, tavrından bir nevi endişelenmişti. “Bir yerin falan mı ağrıyor?” Yatağın yanında kalan kısmına vurdu. “Gel de uzan. Ağrıyan yere masaj yapayım.”

Wulfgar’ın kaşları fırtına bulutları gibi toplanmıştı. “Aislinn, bana oyun mu oynuyorsun?”

Aislinn’in gözleri dehşet içinde bir kederle kocaman açıldı.

“Konuşmadan önce,” dedi adam nasihat eder tarzda, “gerçeği öğrenmek zorunda olduğumu bil. Ben yokken Kerwick’le yattın mı?”

Aislinn yatağın üstünde diz çökmüş hale gelene kadar doğruldu, gözleri adamın gözleriyle aynı sevideydi artık. Gri gözleri kararsızlık bulutlandırmıştı ama menekşe gözler öfkeyle parlayana kadar karardılar. Adamın hakaretinin yarattığı

öfkeyle titredi. Gururunu hiç sayıp sadakatini sorguluyordu. Kızgınlığı patladı. Yumruğunu sımsıkı yapıp sahip olduğu tüm kuvvetle adamın geniş göğsünün ortasına vurmaya başladı. Acı elini uyuşturup gözlerini yaşlarla dolduruyordu ama Wulfgar hareketsiz durdu. Öfkesi daha da alevlendi.

“Bu ne cüret! Beni kölen yapıp iffetimi aldın, şimdi de bana böyle bir şey sormaya cüret ediyorsun! Ah, seni hain dangalak...”

Sinirle bir post kaptı ve kendini yataktan attı. Kapiya koşup adama döndü ama öfkesini tam olarak dile getirebilecek hiçbir söz bulamadı. Çıldırılmışçasına ayağını yere çarptı ve dönüp koşarak merdivenlerden indi ve salondan geçti, şöminenin önünde ona şaşkınlıkla bakmak için dönen Bolsgar’ı fark etmedi bile. Avlu boyunca yürüdü ve sonunda dışarı çıktı. Gidecek daha iyi bir yer düşünemediğinden Maida’nın kulübesinin bulunduğu dar yola saptı. Kapiyı birden açıp ardından çat diye kapattığında annesini şoke etti, yere düşen sürgüyü yerine taktı ve yaptığı işten kaynaklı bir memnuniyetle başını salladı. Hiçbir açıklama yapmadan Aislinn kendini kulübenin tek sandalyesinin üstüne attı ve postu etrafına sararak huysuzluğunu ateşe karşı somurtarak gösterdi. Yaşlı kadın evladına baktı ve onun Wulfgar’ı reddettiği sonucuna vardı, ne güzel bir intikamdı bu böyle. Dudaklarından bir kahkaha çıktı ve yatağından neşeyle sığırayıp kendisine kötü kötü bakan kızının yanına dans ederek geldi. Ama Maida dışarıdan ağır ayak sesleri gelip, kapı açılmaya çalışıldığında, sonra da ağır vuruşlar altında inlediğinde sesini kesti.

“Aislinn,” diye çınladı Wulfgar’ın sesi.

Aislinn omzunun üstünden kapiya bir bakış attı ve alevlere taş gibi bakmaya devam etti.

“Aislinn!”

Menteşeler titredi ama Aislinn cevap vermedi. Sonra bir parçalanma sesiyle sürgü yuvasından çıktı ve kapı deri menteşelerinden kurtulup yere düştü. Maida çığlık attı ve hızla karanlık bir köşeye kaçtı. Aislinn ayağa kalkıp öfkeyle baktı.

Wulfgar kırılmış kapının üstünden yürüdü ve Aislinn'i inceledi.

"Seni Sakson kızı!" diye gürledi sesi. "Hiçbir kilitli kapı beni, bana ait olandan uzak tutamaz."

"Ben size mi aidim lordum?" diye dalga geçti.

"Öylesin," diye kükredi adam cevap olarak.

Aislinn yavaşça, sanki söylediği sözler canını yakıyormuş gibi konuşmaya başladı.

"Fethin size tanıdığı haktan dolayı mı aidim lordum? Yoksa bir rahibin kutsamasıyla mı size aidim? Veya belki de yalnızca öyle söylediğiniz için size aidimdir?"

"O alçak herifle yattın mı?" diye bağırdı Wulfgar.

"Hayır!" dedi Aislinn fırtına gibi, sonra her sözü tek tek açıklığa kavuşturmak ister gibi daha yumuşak ve daha yavaş konuşmaya başladı. "O adamla Hlynn, Ham ve annem ortadayken ve Sweyn kapımı beklerken mi yatabilirdim? Eğlenmeleri için onlara böyle bir oyun mu sunardım?" Gözleri yaşlarla doldu. "Eğer hiç iffetim kalmamış olsa, bana her elini sürmeye kalktığında sana hayır der miydin? İstiyorsan Gwyneth'in sözlerine inan ama yapmadığım bir şey için benden özürler dileyerek önünde eğilip sürünmemi bekleme. Gwyneth'in mi yoksa benim mi sözlerime değer vereceğin senin seçimin. Bir daha bu tarz suçlamalara cevap vermeyeceğim ve kendimi ifade etmek için sana yalvarmayacağım."

Wulfgar uzun bir süre boyunca onu izledi, sonra da uzanıp nazıkçe yanağından gözyaşını sildi.

"Kalbimde öyle bir yer var ki Sakson kızı, yalnızca sen incitebiliyorsun."

Onu kendine çekti ve gözlerine baktı, kendi gözleri tutku ve arzuyla alevlenmişti. Tek kelime etmeden Aislinn'i kucakladı ve kırılmış kapının üstünden yürüyerek gecenin içinden onu loş salona taşıdı. Kollarında leydisiyle salondan geçerken Bolsgar elinde birasıyla yavaşça güldü.

"Ah bu genç âşıklar, muhakkak bir yolunu buluyorlar."

Yılın ikinci ayının başlarıydı ve kışın getirdiği karlar gitmişti ama soğuktu ve yağmurlar düzenli biçimde yağmaya devam ediyor ve bulutlar tepelerin üstüne çöküyordu. Ağır sis batakhıklardan gelerek küçük şehrin üstünde tüm gün duruyordu. Isıran soğuk insanın kemiklerine işliyor ve soğuğu öteleyen gürleyen ateşin sıcaklığı hoş karşılanıyordu.

Aislinn dikkatlice kalan közleri şöminenin köşelerine kümeleyip külü süpürerek ocağı temizlemeye çalışırken, Maida'nın kulübesi giderek soğuyordu. Wulfgar'ın atlarıyla olacağını biliyordu, boş günlerinde onlarla bizzat ilgilenmek âdeti olmuştu. Aislinn bu durumu annesinin rahatlığını sağlamak ve ona yemek getirmek için bir fırsat olarak görmüştü, böylece yaşlı kadın bu soğukta bunun için dışarı çıkmayacaktı. Annesi basit yatağında, dudağını çarpıtan deliye benzer bir gülümsemeyle oturuyordu ve kızını izlerken gözleri kulübenin sonsuz alacakaranlığında parılıyordu.

Aislinn'in sırtında ufak bir ağrı oluştu ve onu gidermek için doğruldu. Bu ani hareket odanın gözlerinin önünde kaymasına sebep olmuştu ve destek almak için şömine taşlarına tutundu. Alnındaki nemi silerken annesinin sözleri odanın sessizliğinde yankılandı.

“Çocuk hiç hareket etti mi?”

Aislinn irkildi ve annesine döndü, kaşları şaşkınlıkla kalkmıştı ve dudakları hemencecik inkâr etmek için aralandılar.

Şöminenin yanından ayrılıp oturdu. Elleriyle sıkı sıkı kucağındaki ince süpürgeyi tutmuştu ve başını sessiz bir ricayla kaldırdı.

“Bunu benden sonsuza dek saklayabileceğini mi sandın çocuğum?” diye sordu kadın, yaşlı gözleri geç kalmış bir sevinçle parlıyordu.

“Hayır,” diyerek mırıldandı Aislinn, kulübenin kapalı havasında hemen hemen boğulduğunu hissederek. “Bunu çok uzun süre kendimden sakladım.”

Bir süredir bir bebek beklediğini bildiğini fark etti. Göğüsleri sertleşmişti ve Ragnor’la geçirdiği geceden beri adet olmamıştı. Göğsünde donuk bir ağrıya karışık bir üzüntü oluşmuştu ve karnında bir tohumun geliştiğini kendi kendine kabul ettiğinde, annesinin sözleri midesine soğuk bir taş gibi oturmuştu.

“Evet.” Annesinin sözleri kulaklarında çınlıyordu. “Bebek beklediğini biliyorum küçük Aislinn’im ama kimin bebeği bu?”

Maida kendisini arkaya atıp dizlerine vurduğunda odada vahşi bir kahkaha çınladı. Öne doğru eğilip çarpık parmaklarından birini işaret eder gibi kaldırdı. Boğuk sesle fısıldarken hırıltılı kahkahaları sözlerini bölüyordu:

“Kendini tut kızım, sakın üzülme. Kendini tut.” Sevinçle arkaya sallandı. “Şu kasıtlı Norman lordlarından ne güzel intikam alacağız. Piçin piç çocuğu olacak.”

Aislinn piç bir çocuk taşıdığı düşüncesiyle neredeyse dehşet içinde başını kaldırdı. Annesinin kahkahalar içindeki sevincinde teselli bulmamıştı ve aniden yalnız kalma ihtiyacı hissetti. Pelerinini buldu ve kulübenin boğucu kokusundan hemen kaçtı.

Sisin serinliği yüzüne değince kendine geldi ve malikâneye bataklığın kenarından, söğütlerin arasından giden uzun yolu tuttu. Bir dereciğin kıyısında bir süre dikildi. Bir zamanların gururlu Aislinn’i nasıl da aşağılara düşmüştü. Kimin piçini taşıyorsun? Kimin? Kimin?

Çektiği ıstırapı, işkenceyi haykırmak istiyordu ama yalnızca girdap gibi dönen kara sulara ve sisin içinde yarı yarıya gizlenmiş iri ağaçların gri silüetlerine sersemce baktı, bir yandan da bu konuyu Wulfgar'a nasıl açacağını düşünüyordu. Bu durumdan mutlu olmayacaktı, çünkü gece eğlencelerinden oldukça zevk alıyordu ve bu meseleyle epey sarsılacaktı. Aklına bir fikir geldi ama bunu hemen zihninden kovdu, kendisini de bebeğini de uzaklar göndereceğini düşünmemeliydi. Kendi görevi gayet açıktı. Baş başa kaldıkları ilk anda ona açılmalıydı.

Bu an Aislinn'in ummaya cüret edebileceğinden çok daha önce meydan geldi. Ahırın dışında giderek artan karanlığın içinde dikilirken Wulfgar'ın içeride tamamen yalnız olduğunu gördü. Bir an için akşam yataklarına çekildikleri zaman bu konuyu görüşmeyi düşündü ama sonra şimdi, onun elini ve zihnini meşgul eden bir şey varken konuşmanın daha iyi olacağını düşündü.

Mum yağıyla dolu bir fener kışten sarkıyordu ve Wulfgar da onun puslu aydınlığında çalışıyordu. Hun'ın toynaklarından birini dizlerinin arasına kenetlemiş dikiliyordu. Küçük, kısa bir bıçakla şekil vermek için kenarlarını yontuyordu. Aislinn durumunu ona açıkladığında adamın öfkeye kapılacağını düşünerek korktu. Kararsızlıkla dolup taşıyordu, ama muazzam at kafasını ona çevirdi ve kişneyerek Wulfgar'ı orada başka birinin daha bulunduğu uyarısını ilettili. Derin bir nefes alan Aislinn, Wulfgar ona bakarken içeri girdi. Kızı gördüğünde doğruldu, toynağı bırakarak ellerini silmeye başladı. Aislinn yaklaştıkça tereddüdün farkına vardı. Konuşmaya başlamasını beklerken atın kestane renkli böğrünü tımarlamaya başladı.

"Monsenyör," diye mırıldandı usulca. "Korkarım ki söyleyeceğim şey sizi sinirlendirecek."

Wulfgar tasasızca güldü. "Bırak da buna ben karar veriyim Aislinn. Yalanlarla başa çıkmaktansa gerçeği duymayı tercih ederim."

Kendisine gülümseyen gri gözlere baktı ve sonra ağzından baklayı çıkardı. “Size bebek beklediğimi söylesem bile mi?”

Adam bir anlığına bakakaldı, yaptığı işi bıraktı, sonra da omuz silkti. “Beklenen bir şeydi. Bu tarz durumlarda meydana geldiği biliniyor.” Onu baştan aşağı süzerken kıkırdadı. “Vücudunun bürüneceği hal zevkimizi bozmadan önce birkaç ayımız olacak.”

Aislinn çatı arasındaki güvercinleri yerinden oynatacak bir sesle nefes verdi. Hun omzunun üstünden gözlerini kocaman açıp bakarak sıçradı ama Wulfgar hayvandan daha akılsızca davranarak durduğu yeri muhafaza etti ve Aislinn’in öfkesine sırtıttı.

“Sanırım biraz mahrum kalmaya dayanabilirim sevgilim.”

Adam kendi esprisine gülerek döndü ve daha bir adım bile atamadan Aislinn arkasında belirmiş geniş sırtını yumruklarıyla dövüyordu. Wulfgar dehşet içinde bir şaşkınlıkla geri döndü ve Aislinn bir anlığına bile ara vermeden bu sefer göğsünü yumruklamaya başladı, ta ki yüzüne bakıp adamın hayretini görüp ona birazcık bile zarar veremediğini anlayana kadar. Aislinn yavaşça geriye çekilip dişlerini gıcırdatırken yeni bir saldırı yeri arandı ve sonra sert tabanlı ayakkabısını adamın incik kemiğine indirdi. Wulfgar bu hücumu üzerine tökezledi ve Hun’ın arkasına geriledi, fırça atarken bir yandan da ağrıyan yerini ovuşturuyordu.

“Delirdin mi kadın?” diye inledi. “Böylesi muameleyi hak edecek ne yaptım?”

“Seni kötü kalpli hödük!” diyerek ağzına geleni söyledi. “Gıdaklayan bir tavuktan bile daha az zekân var.”

“Ne yapmamı istersin?” diye sordu. “Böyle bir şeyi zaten beklerken bu büyük bir felaket veya mucizeymiş gibi davranmamı mı? Eninde sonunda olacaktı.”

“Aaaaaa!” diye haykırdı Aislinn sonsuz öfkesiyle. “Seni katlanılmaz, dik kafalı, sersem Norman!”

Pelerininin arkasında dalgalanmasına neden olan bir hızla döndü ve Hun’ın yanından o taraflardaki bir saman yığınına

tekmeleyerek geçti. Gevşek bağlanmış otlar etrafa saçıldı ve at tekrar sıçradı. Hayvanla duvarın arasına sıkışan Wulfgar bir ah çekti.

Aislinn dışarı çıkıp onun ettiği küfürleri duyunca morali yerine geldi.

“Seni sakar hayvan! İlerle!”

Aislinn malikânenin ağır kapılarını itip açtı ve odasına kızgınlıkla ilerlemeden önce çarparak kapattı. Şöminenin yanında dikilen bir grup adam onun girişi üzerine dönüp baktılar. Aislinn bu adamların ortasında Bolsgar ve Sör Milbourn’un satranç oynamakta olduğunu, tahtanın üstüne düşünceler içinde eğilip kafalarını kaldıramayacak kadar dalmış olduklarını görebiliyordu. Diğerleri önemli bir şey olup olmadığını anlamak için baktılar, Aislinn’se oradan geçip bastırıldığı öfkesiyle merdivenleri tırmanmaya başladı. Gwyneth’in odasına bir kucak odunla giden Kerwick’le karşılaştığında, Maida’nın şöminesinde ateş yakmadığı aklına geldi. Eski nişanlısının yanında durdu.

“Kerwick, eğer çok meşgul değilsen annemin kulübesine de odun götürür müsün? Korkarım ki onu gece için hazır halde bırakmadım.”

Adam dikkatle baktı, kızarmış yanaklarını ve çoğunlukla öfkelenildiği anlamına gelen çenesindeki ifadeyi fark etmişti. “Seni sıkın bir şey mi var Aislinn?”

Bakışlarına soğukça karşılık verdi. “Kayda değer bir mesele yok.”

“İçeri deniz rüzgârı gibi daldın,” diye cevap verdi Kerwick. “Seni böyle sinirlendiren şeyin bir hiç olduğunu mu söylüyorsun?”

“İşime burnunu sokma Kerwick,” diyerek cevap verdi.

Adam güldü ve başıyla alt kattakileri işaret etti. “Aşağıda, bu öfkene sebep olabilecek kişilerden yalnızca biri eksik. Âşık kavgası mı?”

“Bu seni ilgilendirmez Kerwick,” dedi Aislinn kırılğan bir tavırla.

Odunları bir kenara koydu. “Ona bebeği mi söyledin?” diye sordu yavaşça.

Aislinn irkilip şaşkınlıkla baktı ama Kerwick kibarca gülümsedi.

“Haberler hoşuna gitmedi mi? Zevkinin meyvesiyle yüzleşmekten memnun kalmadı mı?”

“Benim durumuma kendi başına karar vermek senin haddin değil,” diye mırıldandı Aislinn hırçın hırçın, az evvelki şaşkınlığından sıyrılmıştı.

“Öyleyse dev Norman bunu bilmiyor,” diyerek tahminde bulundu Kerwick. “Kadınları anlayamayacak kadar çok savaşıyor.”

Aislinn kafasını kaldırdı. “Bu konu hakkında bir şey bilmediğini söylemedim,” diyerek itiraz etti, sonra kollarını önünde kavuşturarak surat astı. “Aslında bunu bekliyordu.”

“Çocuğu sahiplenecek mi yoksa bu onuru Ragnor’a mı bırakacak?” diye sordu alayla.

Kerwick’in bu sorusu üzerine gözlerinde yabani bir ışıltı belirdi. “Tabii ki bu Wulfgar’ın bebeği.”

“Ne?” dedi Kerwick kaşlarını sorgular tarzda kaldırarak. “Annen demişti ki...”

“Annem mi!” diye haykırdı Aislinn, ona yaklaşmak için adım atarak. “Demek sen bu şekilde öğrendin!”

Kerwick öfkesi nedeniyle bir adım geri çekildi.

“Korkarım ki çok fazla gevezelik ediyor,” diyerek dişlerini gıcırdattı Aislinn. “O ne söylerse söylesin bebek Wulfgar’ın.”

“Eğer öyle diyorsan Aislinn,” dedi dikkatle.

“Öyle diyorum, çünkü bu gerçek!” diye haykırdı.

Kerwick omuz silkti. “En azından Wulfgar o sahtekârdan daha onurlu.”

“Gerçekten de öyle!” dedi içerleyerek. “Ve lütfen sevgili arkadaşım, sakın bunu unutma!”

Aislinn dosdoğru yatak odasına gitti, kapıyı arkasından hızla kapattı ve Kerwick’i arkasında Wulfgar’a sadakatinden

dolayı hayretler içinde bıraktı, çünkü bildiği kadarıyla Wulfgar onunla evlenmeyi tüm kabalıyla reddediyordu.

Odada sinirli adımlarla yürüyerek Kerwick'in münasebet-sizliğine köpürüyordu. Ayrıca nasıl oluyordu da Ragnor'dan ölesiye nefret ederken içinde büyüyen tohumun ona ait olduğunu ima etmeye cesaret ediyordu?

Ayağını yere sürttü. Çocuğun babası Ragnor bile olsa, asıl babası Wulfgar olacaktı ve ne olursa olsun bunun olması için uğraşacaktı.

Kerwick, Maida'nın kulübesine giderken ahırın dışında durakladı ve efendisini çalışırken izledi, gerçi hareketlerini gören veya sesinin tonunu duyan herhangi biri onun canının sıkkın olduğunu anlayabilirdi.

"Seni huysuz hayvan, korkuyorsun demek. Seni iğdiş ettireyim de gör."

Hun burnundan soludu ve efendisinin kolunu dürttü.

"Çekil," dedi Wulfgar. "Yoksa kızı tekrar üstüne salarım. Bu belki de sana en iyi ceza olur."

"Bir sorun mu var lordum?" diye sordu Kerwick ahıra girerek. Norman'ın Aislinn'le ilgili ne düşündüğünü ve doğru şeyi yapıp yapmayacağını öğrenmeye kararlıydı.

Wulfgar başını sertçe kaldırdı. "İşimi yaparken huzur bulamayacak mıyım?" diye homurdandı.

"Özür dilerim lordum," diye cevap verdi Kerwick. "Bir şeylerin yolunda olmadığını düşündüm. Konuştuğunuzu duydum da..."

"Yolunda olmayan bir şey yok," diye cevap verdi surat asarak. "En azından düzeltmeyeceğim bir sorun yok."

"Aislinn'i malikânede gördüm," dedi Kerwick dikkatle, boğazına düğümlenen korkuyla mücadele ediyordu. Sırtındaki kırbaç izlerini çok iyi hatırlıyor ve adamın önünde onun adını anarken bile biraz gergin hissediyordu.

Wulfgar doğrulup kendinden genç olan bu adama bakıp kaşını kaldırdı. "Eee?"

Kerwick güçlükle yutkundu. "Son derece sıkıntılı görünüyordu efendim."

"Son derece sıkıntılı görünüyordu demek!" diye homurdandı, sonra da mırıldandı, "Benim yarım kadar bile sıkıntılı değildir."

"Hamile olmasından memnun değil misiniz lordum?"

Wulfgar tıpkı Aislinn gibi irkildi ve bu Sakson'a bakarken gözleri kısıldı. "Demek sana söyledi, öyle mi?"

Kerwick'in rengi epey kaçtı. "Bir süre önce annesi söylemişti."

Wulfgar elindeki  aputu yakınlarındaki kaba yontulmuş bir masanın üstüne fırlattı. "şu ahmak Maida'nın ağzı çok gevşek."

"Ne yapmayı düşünüyorsunuz lordum?" diye sordu hemen Kerwick, korkudan cesaretini kaybetmeden önce.

Wulfgar'ın gri gözleri onu s zd . "Konumunu hatırlatıyor musun Sakson? Aklını mı kaçırdın? Burada benim lord olduğumu unuttun mu?"

"Hayır majesteleri," diye yanıtladı Kerwick hemencecik.

" yleyse bir k le tarafından sorguya  ekilmeyeceğimi de bil." Wulfgar bu sözlerini her sözcüğü bastırarak, açıkça belirtti.

"Lordum," diyerek cevap verdi Kerwick yavaşça. "Aislinn asil bir ailede doğdu ve asil bir hanım olarak yetiştirildi. Evlilik dışı bir çocuğu taşımanın getirdiği utanca dayanamayacaktır."

Wulfgar homurdanıp döndü. "Bence Sakson, onu fazla hafife alıyorsun."

"Eğer  ocuğun Ragnor'dan olduğunu iddia ederseniz,  yleyse..."

"Ragnor'dan mı?" dedi ve Kerwick'e döndü, gözleri soğuk  elik gibiydi. "Fazla ileri gidiyorsun Sakson,  ocuğun babasının kim olduğunu sorgulamak sana düşmez."

Kerwick i  çekti. " yle gözüküyor ki Aislinn de aynı fikirde. Aslında onun sözleri de sizinkiyle hemen hemen aynıydı."

Wulfgar rahatladı. " yleyse onu dinlemeliydin Sakson."

“Onun onurunu savunacak başka kimse yok lordum, ben de yalnızca onun iyiliğini istiyorum. Yaklaşık on sekiz kış önce dünyaya geldiğinden beri onu tanıyorum. Onu utanç içinde görmek istemiyorum.”

“Ona zarar vermeyeceğim,” diyerek cevap verdi Wulfgar. “Çocuk Normandiya’ya yollanabilir, kimse de durumu bilmez. Orada bebeğe uygun şekilde bakıp onu yetiştirecek arkadaşlarım var. Çocuk benden çok daha iyi durumda büyüyecek.”

“Aislinn’i de mi onunla göndermeyi planlıyorsunuz?”

“Tabii ki hayır,” diye cevap verdi Wulfgar biraz şaşırarak. “Önceki gibi hayatımıza devam edeceğiz.”

Şimdi alayla homurdanma sırası Kerwick’teydi. “Hayır lordum, saray kadınlarının nasıl kimseler olduklarını biliyor olabilirsiniz ama korkarım ki Aislinn’le ilgili öğrenmeniz gereken çok şey var. Çocuğunun gitmesine müsaade etmeyecektir.”

Wulfgar kaşlarını çatı. “Bunun akıllıca olduğunu o da zamanla anlayacaktır.”

Kerwick ufak bir kahkaha attı. “Dikkat edin lordum, olay gerçekleşmeden bence hakkında konuşmayın.”

Wulfgar kaşını kaldırdı. “Beni tehdit mi ediyorsun Sakson?”

Kerwick başını salladı. “Hayır lordum ama eğer Leydi Aislinn’i yanınızda tutmak istiyorsanız, bu meseleden ne ona, ne de onu uyarabilecek kişilere bahsetmeyin.”

Wulfgar uzun uzadıya onu süzdü ve konuştuğu zaman ses tonundan şüphe vardı. “Öyleyse sen çocuğu burada tutup Norman ailesine kin beslemesini mi öneriyorsun?”

Kerwick hüsrarla içini çekti ve alaycı bir ifadeyle başını eğdi. “Yine hayır lordum.” Bakışlarını Wulfgar’ın gözlerine dikti ve samimiyetle konuştu. “Majesteleri, siz gerçekten de Aislinn’i çocuğu göğsünden koparılıp denizler ötesine gönderilmeye ses etmeyecek yumuşak başlı bir kız mı sanıyorsunuz? Bu olduktan sonra kollarınıza koşar mı? Onun han-

çerinden uzun bir süre sakınabilir misiniz? Yoksa o sizden kaçmadan veya sizi bıçaklamadan kılıcınızı ona kaldırır mısınız?” Wulfgar’ın vereceği cevabı durdurmak için elini kaldırdı. “İyi düşünün lordum,” diyerek uyardı. “Ya ikisi birden ya da hiç.” Başını salladı. “Asla yalnızca birine sahip olamazsınız.”

Wulfgar birkaç saniye ona baktı, sonra da öfkeyle işine tekrar koyuldu. “Gözümün önünden kaybol Sakson. Sabrımı zorluyorsun. O ben ne dersem onu yapacak.”

“Tabii lordum.”

Sesindeki yapmacık ton Wulfgar’ın tekrar dönüp dikkatle bakmasına neden oldu. Genç adamın yüz ifadesinden hem küçük görme hem de inanmazlık akıyordu ama onu azarlamak için ağzını açtığı anda Kerwick dönüp çıktı ve onu ağzı açık bıraktı. Uzun bir müddet ağzı açık halde dikildi ve sonra düşünceler içinde Hun’ı tımarlama işlemine geri döndü.

Aislinn, Wulfgar’ın ayak seslerini koridorda duyduğu zaman yatak odasında, ateşin önünde, üstünde yalnızca bir battaniyeyle oturuyordu. Adam sanki odaya girip girmemekte kararsızmış gibi adımları her zamankinden yavaştı. Wulfgar için hazırlamakta olduğu yumuşak keten içliğin üstüne eğilmiş, attığı ufak, düzgün dikişlere tüm dikkatini vermişti ve o içeriye girdiğinde önceki öfkesini yansıtan hiçbir iz yoktu.

Wulfgar onu aynı işi aynı tavırla yaparken defalarca görmüştü. Ona başını kaldırarak gülümsedi ama Wulfgar suratını asıp güvenmeyerek baktı. Nemli saçları yüzüne yapıştığundan ve kıyafetinin kolları katlandığından adamın ahırlarda yıkandığını anladı.

“Daha iyi misin?” diye sordu.

“İyiyim lordum, ya siz?” diye cevap verdi tatlı tatlı.

Wulfgar cevap olarak homurdandı ve kıyafetlerini her zamanki gibi düzgünce bir kenara koyarak soyunmaya başladı.

Aislinn dikişini bırakıp battaniyeden sıyrıldı, yatağa doğru çıplak olarak giderken Wulfgar’ın bakışlarını üstüne çek-

ti. Soğuk bir esinti ona değince titredi ve hemencecik yatağa çıkarak postları çenesinin altına kadar çekti. Hâlâ kendisine bakmakta olan Wulfgar'a bakışlarını yöneltti ama adam birden başını çevirdi. Aislinn onu ateşi harlarken izledi, nihayet yatağa geldiğinde epey vakit geçmişti. Yere koymak için kılıcını kınından çıkardı. Artık her gece kapıyı sürgülemese de bu basit güvenlik önlemini almadan rahat edemiyordu.

Bir dakika boyunca Aislinn'e baktı, elleri belindeydi ve yüzünde de meşum bir ifade vardı. Aislinn bir anda sırtını ona döndü, böylece ona aklındakini söyleme fırsatı vermedi. Bir süre sonra mum söndü ve Aislinn onun ağırlığını yatakta hissetti. Postların arasına daldı ama yakınlaşmak için bir hareketle bulunmadı. Aislinn tekrar titreyip örtülerin arasına sokuldu. Genelde sıcaklığını paylaşırdı ama şimdi tavrından dolayı Aislinn onun ruh halinin bambaşka olduğunu farkındaydı. Zaman yavaşça aktı. Aislinn nihayet döndüğünde, ateşin aydınlığında onun gözlerini kendisinden ayırmadığını, zihnini okumaya çalışır gibi onu dikkatle süzdüğünü hayretle gördü.

"Bir sıkıntınız mı var monsenyör?" diye sordu.

"Yalnızca senin yol açtıkların," diye cevapladı. "Geri kalanlar bir karıncayı bile rahatsız etmez."

Aislinn bir önceki durumuna geri döndü ve onun ısrarlı bakışlarını hissederken sessizce uzandı. Dakikalar akıp geçti ama hâlâ yakınlaşmak için bir hareketle bulunmamıştı.

"Üşüdüm," diyerek şikâyet etti Aislinn usulca.

Wulfgar biraz yakına geldi ama yine de vücudunun sıcaklığını paylaşmaya yetmiyordu. Aislinn soğuktan titremeye devam edince nihayet biraz işe yarayacak kadar yakına geldi ama yalnızca göğsünü yaslamıştı ve vücudu kaskatıydı.

Wulfgar'ın zihnindeki bin bir çeşit düşünce bir saldırıyla bastırılmıştı. Göğsünde hissettiği Aislinn'in teninin yumuşak baskısı, vücudunun diğer yerlerini hayal etmesine yol açmıştı, dolgun göğüsleri, ellerin altında kadife yumuşaklığında ve fildişi rengine sahipti; uzun bacakları ince ve hoş, düz ve mükemmeldi; daracık beli...

Aislinn, Wulfgar bedenini kendi vücuduna tam anlamıyla birdenbire yasladığında neredeyse afalladı. Kolları onu sıkıca sarmıştı ve elleri ısıtmayla hiç alakası olmayan yerlerde dolaşmaya başlayınca gözleri kocaman açılmıştı. Wulfgar onu kendine çevirdi ve Aislinn o gri, sert ve arzuyla parlayan gözlerle baktı.

“Ne istediğimi biliyorsun,” diye mırıldandı adam, boğukça dudaklarının tadına bakmadan önce.

Wulfgar, elleri tam bir serbestlikle onun vücudunda dolaşırken ruh halinin durgunluğunu hissetti. Ağzı olduğu yerde kalıp ısırıp oyunlar oynadı, dudaklarını haşin hareketlerle ayırıp aç öpücüklerle onu nefessiz bıraktı. Aislinn artık soğuğu hissetmiyordu. Aslında heyecanı onu yiyip bitirircesine alev alev yanıyordu. Kollarını erkeğinin boynuna dolar-ken, yumuşak ve hatta biraz umutsuz bir inleyiş kendisinden yükselmiş ve dudakları, dudaklarının yoğunluğuna teslim olmuştu. Wulfgar bir kez daha onu saran buzu kırdığını fark etti. Aislinn’in ağzı şimdi ona uyum sağlıyor ve titreyen bedeninin tüm kuvvetiyle hamlelerine karşılık veriyordu. O anda tutkularının hararetiyle birbirlerine yapışarak tek bir varlığa dönene kadar buna devam ettiler. Wulfgar’ın ağzı alnına, kulağına sürtünüyor ve lavantanın yumuşak kokusu zihnini dolduruyordu. Yüzünü onun boğazına bastırdı ve dudakları sıcaklığıyla onu damgaladı. Aislinn altında ürperdi, ona bakmak için yüzünü çevirdiğinde ve ağzından iç çekerek onun ismi çıktığında Wulfgar tekrar dudaklarına yapıştı ve öyle bir kasırgaya yakalandılar ki etkisiyle akıl sır ermez yüksekliklere ulaştılar, ta ki bu kasırga onları havada yüzer gibi hissettirene kadar.

Wulfgar kalktı ve o anda rahat ve derin bir uykuya dalmış Aislinn’e baktı. Kızın kaşları uykusunda hafifçe çatılmış ve nefes alırken dudakları ayrıktı. Parlak kızıl saçlar postların üstüne yayılmıştı, omuzları yumuşak ve beyazdı. Kafasını salladı, kızın ruh halinin değişkenliğinden aklı karışmıştı ve

düşünceleri uykusunu kaçırıyordu. Kıyafetini giyip sessizce odadan çıkarak salona indi. Bolsgar orada şöminenin önünde sandalyesine oturmuş keyif yapıyor, kaliteli şarabını yudumluyordu. Wulfgar yaşlı adamın yanına bir sandalye çekti ve kendisine de aynı içkiden koyduktan sonra yerleşti. Yaşlı adam konuşmaya başlamadan önce iki erkek bir süre kor halindeki odunları izlediler.

“Canını sıkın ne Wulfgar?”

Kendisine işkence eden bu soruyu cevaplamadan önce uzun bir dakika daha geçti.

“Bir kadının akli nasıl çalışıyor Bolsgar?” diyerek iç çekti. Yüzünü Bolsgar’a çevirdi ve gri gözler acı veren düşüncelerle yoğruldu. “Bana böyle işkence etmesi beni hiç umursamasından mı yoksa intikam peşinde koşmasından mı?”

“Zavallı ahmak,” diyerek güldü Bolsgar. “Bir kadın dünyanın en yumuşak ama aynı zamanda en keskin bıçağıdır. Üstüne titrenmeli ve durmaksızın ilgi görmelidir. En haşın mücadelelere atılabilecek bir silahtır ama sana iyi hizmet etmesi için keskinleştirilmeli ve kendine yakın tuttuğun her şeyden sıkı biçimde korunmalıdır.” Adam gülümsedi. “Ve derler ki en iyi bıçaklar sadakat yeminiyle bağlanmış olanlardır.”

“Peh!” diyerek homurdandı Wulfgar. “Ben kendi bıçağımı daima bir avuç parayla satın aldım ve nasıl şekillendirilmeleri gerektiğine dikkatle karar verdim.”

“Evet,” diyerek cevap verdi Bolsgar. “Ama şunu aklına iyi yerleştir: Bıçaklar basitçe adam öldürmek için kullanılırlar. Ama kadınlar kendi içlerinde yeni bir hayata yaşam verir, doğurur ve o günden sonra da yetiştirirler.”

Wulfgar cevap vermeden önce kaşlarını kaldırıp yaşlı adama baktı. Bolsgar söylediği şeyi çürütmüştü. Öfkeyle tekrar ateşe doğru döndü.

“Bu üçkâğıda gelmem ve daha başka yeminlere de ihtiyacım yok. William’a ve onun hükümdarlığına, iyi bir yoldaş olarak da Sweyn’e bağlıyım. Daha fazlasına teşebbüs etmeye

arzum yok. Bu hayatı kendi istediğim gibi yaşamam gerektiğini düşünüyorum.” Sesi sertleşip alaycı bir tona büründü. “Kadınlar kullandığım yumuşak yaratıklardan başka bir şey değil. Bana zevk veriyorlar, ben de karşılığında onlara zevk veriyorsam eğer, neden daha fazlası olsun? İlla tuzağa düşürülüp küflü bir manastıra adım atmak mı gerekiyor?” Konuşmasına ara verdi, sonra biraz daha yumuşak tonda devam etti. “Yoksa anın tadını çıkartıp, dürüst davranıp şefkatle hatırlanmak mı iyi?”

Bolsgar bir nevi kızgınlıkla ileri doğru eğildi. “Biz kadınlardan bahsetmiyoruz Wulfgar, belli bir kadından bahsediyoruz. Tüm erkeklerin hayatında öyle bir an gelir ki bir hayat muhasebesi yapmak ve yaşamda başarılı mı, yoksa başarısız mı oldum diye kendisiyle yüzleşmesi gerekir.” Omuzlarını silkip sandalyesine tekrar yaslandı. “Ben başarısız oldum.” Yanmakta olan ateşe baktı. “Hayatımın geldiği nokta hoşuma gitmiyor. Yaptığım her şey ya acıya sebep oldu ya da hiçbir işe yaramadı. Toprağım yok. Askerlerim yok. Oğlum yok. Sahip olmakla övünebileceğim tek şey dünyayı katlanılmaz hale getiren bir kız evlat. Öfke içindeyken yanımda tutmam gerekeni reddettim.” Wulfgar’a samimiyetle dönüp rica etti. “Senin bir şansın var. Güzel, akıllı bir kadın, koluna takıp cennetin kapısına kadar beraber gitmeye değer bir kadın. Neden budalaca hareket edip ahmaklık yapıyorsun? Ondan nefret mi ediyorsun? Kafanda kurduğun bir hata yüzünden onu cezalandırmaya mı çalışıyorsun?”

Wulfgar’ın omuzlarını yakalayıp kendine çevirdi, böylece yüz yüze gelmişlerdi.

“Seni yaraladığı için ona işkence mi etmek istiyorsun? Onu yerde sürünüp senden merhamet dilenirken mi görmek istiyorsun? Onu kullanıyorsun, önce zorla, şimdi de içten davranışlarıyla. Her gece istediğin gibi onunla beraber oluyor ve kızı başkalarının gözünde fahişe konumuna düşürüyor fakat yarın için bir söz vermiyorsun. Eğer canın intikam istiyorsa beni veya seni her an sözleriyle yaralayan

Gwyneth'i buradan kov. Ama bu kız, senin ona emrettiklerinin dışında ne yaptı ki? Eğer onu kendinden uzaklaştırırsan veya gururunda ısrarcı olup senden yüz çevirmesine neden olursan tam bir ahlak olursun. Eğer böyle yapmaya devam edersen gözümde içip içip, fırsatı olsa ne büyük bir kahraman olacağıyla ilgili atıp tutan yarım akıllı bir savaşçıdan farkın kalmaz."

Eğer bunları söyleyen başka bir adam olsaydı Wulfgar çoktan ona saldırmış olurdu ama yalnızca Bolsgar'ın kaşlarını çatmış çehresine baktı, elini kaldırmadı. Omuz silkip elinden kurtuldu ve kalktı.

"Buna daha fazla katlanamayacağım," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Önce Aislinn, sonra Kerwick, şimdi de sen. Şu gece sona ermeden o basit Hlynn bile neredeyse gelip bana patlayacak." Omuzlarını dikleştirdi ve kötü kötü Bolsgar'a baktı. "Vakti gelinceye kadar çocuğu taşıyacak, sonra benim olsun veya olmasın, onu istediğim yere yollayacağım."

Yaşlı adamın yüzündeki şaşkınlığı görünce durdu.

"Sen bana Aislinn'in şu anda hamile olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu Bolsgar.

"Bilmiyor muydun?" diye karşılık verdi Wulfgar, şaşırma sırası ona gelmişti. "Benim haricimde herkes biliyormuş gibi gelmişti."

Bolsgar'ın tavrı daha da ısrarcı oldu. "Şimdi ne yapacaksınız? Yapman gerektiği gibi onunla evlenecek misin?"

Wulfgar'ın öfkesi geri döndü ve yarı yarıya bağırırken tekrar dişlerini gıcırdattı. "Ne istiyorsam onu yapacağım!"

Son bir kez kızgın bakışlar atarak döndü ve yatak odasına giden merdivenleri tırmanmaya başladı. Odaya girdiğinde Aislinn yüzünde korkmuş bir ifadeyle yatakta oturuyordu ama içeri girdiğini görünce rahatlayarak gülümsedi ve tekrar yatıp kendi köşesine kıvrıldı. Wulfgar'ın öfkesi de daha fazla sürmedi ve kısa süre sonra o da yanına kıvrıldı ve uyudular.

Ertesi gün Wulfgar her zamankinden biraz daha geç kalkmıştı. Sweyn ve Bolsgar malikânedeki diğer adamlar gibi

çoktan yemeklerine gömülmüşlerdi. Wulfgar'ı gördüklerinde bu iki adam konuşmalarına ara verdiler. Bolsgar yemeğine doğru eğildiğinde, Sweyn sandalyesinde arkaya yaslandı ve solgun mavi gözlerinde parıldayan bir neşeye cesurca lorduna baktı. Bakmaya devam ederken omuzlarını sarsacak şekilde güldü, Wulfgar'ın, Aislinn'in hamile olduğu haberinin yayıldığını anlaması için bir dahi olmasına gerek yoktu. Yerine oturduğunda Viking ona et ve haşlanmış yumurta uzattı. Konuşmaya başladığında sesi salonda yeterince duyuluyor, hizmetkârların ve İngiliz dilini anlayan Normanlar'ın dönüp büyük bir ilgiyle dinlemesine neden oluyordu.

“Demek o hamile ha?” Tekrar güldü. “Buna ne diyor peki? Artık yumuşayıp seni efendisi olarak görüyor mu?”

Wulfgar adamlarına baktı ve onları ağızları bir karış açık görünce Sweyn'i rahatlıkla duyduklarını anladı. Miderd hizmet etmeyi yarıda kesti, Haylan şaşkınlıktan ağzı açık halde güğümün başından doğrulup Wulfgar'a baktığında, Kerwick işini büyük bir dikkatle yapmaya devam ediyordu.

“Sweyn,” diyerek mırıldandı Wulfgar. “Bazen öyle anlar oluyor ki dilin, beyninden daha çabuk hareket ediyor.”

İskandinavyalı arkasına yaslanıp kahkahalarla güldü, sonra bunu zorlukla bastırarak içtenlikle Wulfgar'ın sırtını sıvazladı.

“Bu er ya da geç açığa çıkacaktı lordum. Eğer kız şişman biri olsaydı daha farklı olurdu ama bu kadar zayıfken olayın uzun süre gizli tutulmasına imkân yok.”

Wulfgar'a doğru eğildiğinde sesi yumuşamıştı ama şimdi herkes onun konuşmasına dikkat kesilmişti ve söyleyeceklerini duymak için hevesle bekliyordu. Söylediklerini duymak için zorlanmalarına gerek kalmadı, çünkü Sweyn'in sesi salonda yankılanıyordu.

“Bu o şirret cadalozu dize getirmek için en iyi yöntem; karnından sıpayı sırtından sopayı eksik etmeyeceksin.”

Wulfgar, Sweyn'e acı dolu bir sessizlikle baktı, bir yandan da yakınlarda Viking'i sokabileceği bir tilki deliği var mıdır

diye düşünüyordu. Suratını asarak bir yumurtayı çatlattı ve soymaya başladı, bu arada İskandinavyalı konuşmaya devam ediyordu.

“Bu Saksonlar’ı ayaklarının altına almakta çok haklısın. Onlara kimin efendi olduğunu göster. Kadınlarını yatağa at, eteklerine de küçük piçler yapışıp dursunlar.”

Bolsgar dönüp Sweyn’e bakarken kaşlarını kuşkuyla kaldırdı. Daha yeni ısırdığı yumurta Wulfgar’ın boğazında kaldı ve Bolsgar da yardımcı olmak için sırtına hızla vurdu. Genç adam tekrar nefes alabildiğinde arkadaşına surat astı ve boğazını temizlemek için koca bir yudum süt içti.

Sweyn onaylarcasına başını salladı. “Kız aradığı belayı bulduğuna göre bir kutlama yapılmalı. Ah, ne de gururluydu ama fark etmez. O gittiğinde elde edeceğin daha çok kadın olacak, korkun olmasın.”

Sükûnetini bozacak son darbeyi de alan Wulfgar sözsüz bir öfkeyle avuçlarını masaya vurdu. Tek söz etmeden Sweyn’in yanından geçti ve kapıya gitti, çat diye açtıktan sonra, herkesin bakışlarından kaçmak için dışarıya çıktı.

Sweyn sandalyesinde arkasına yaslandı ve başını yana yatırarak yüksek sesle neşesini açığa vurdu. Bolsgar bakışlarını Wulfgar’ın sırtından İskandinavyalı’ya çevirdi. Sonra meseleyi çözdü ve Viking’in sözlerinin altındaki manayı anlayınca o da Sweyn’in neşesine katıldı.

Aislinn merdivenlerden Gwyneth’ten biraz sonra inmmişti. Haylan, Wulfgar’ın kız kardeşine aileye katılacak yeni üyeyi yetiştirmek için pek az beklemişti. Gwyneth yanındaki Haylan’la konuşurken Aislinn’e alaycı bir bakış fırlatmış ve sesini duyabilsin diye yüksek tutmuştu.

“Evlenilmemiş bir köle için en iyisi hâlâ şansı varken sahibinin şefkatinden yararlanmasıdır, çünkü efendisi yakında onun şişen vücudundan bıkacak ve utanç içinde bebeğini doğurabilsin diye onu sokaklara veya uzak bir ülkeye yollayacaktır.”

Aislinn onun bu sözleri üzerine kaşlarını çattı ama asale-

hini elden bırakmadan cevap verdi. “En azından ben çocuk doğurabiliyorum,” diyerek iç çekti. “Çok uğraşmalarına rağmen bunu beceremeyenler de var. Ne üzücü, öyle değil mi?”

Onların şaşkınlıktan açılan ağızlarına ufak bir zafer duygusuyla sırtını döndü. Gwyneth’in sözleri zaten kötü olan moralini iyice bozmuştu. Wulfgar kendisiyle evlenmeye ikna olmazsa çocuğunun nasıl bir kaderi omuzlamak zorunda kalacağı hakkında endişelendi. Bu konuda dırdır edemezdi, çünkü öyle yaparsa Wulfgar kesin tiksinierek ondan yüz çevirir ve kendini eğlendirecek başka birini bulurdu. Tanrı’nın ona bağışladığı tüm onuru ve dürüstlüğüyle bunu kendi bildiği gibi halletmek zorundaydı. Bu yolla onu kazanabilirdi ve başka hiçbir şey Aislinn’i bu kadar tatmin etmezdi.

Wulfgar, Cregan’dan dönüp odasına giden merdivenleri tırmandığında akşamın karanlığı çökmüştü, miğferini ve bonesini çıkartmış, kolunun altına sıkıştırmıştı. Kapıyı açtığında Aislinn şöminenin önünde dikiş dikmeye dalmıştı ama lordunun aksi ve konuşmaya yanaşmaz halde olduğunu görünce sessizce kalktı ve zırhını çıkarmasına yardım etti.

“Banyo için su ısıttım,” diye mırıldandı ve kendisine verdiği deri tuniği alıp pek çok kez izlediği gibi onun yöntemiy-le katlayıp kenara kaldırdı.

Wulfgar cevap olarak homurdandı ama kız suyla dolu ağır güğümü ocaktan kaldırmaya gittiğinde gömleğini çıkarmayı bırakıp sertçe sordu:

“Ne yaptığını sanıyorsun kadın?”

Aislinn durdu ve ona hayretle baktı. “Tıpkı geçtiğimiz aylarda yaptığım gibi banyonu hazırlıyorum?”

“Otur,” diye emir verdi, sonra da kapıya gidip açarak bağırdı: “Miderd!”

Miderd kapıdan başını uzatmadan önce çok az vakit geçti. Tereddütle Wulfgar’a baktı, üstünde yalnızca gömleği varken biraz tuhaf duruyordu. Adamın geniş göğsünü gözden geçirdiğinde güçlükle yutkundu ve onun öfkesini çekebilecek ne yaptığını düşündü.

“Lordum?” dedi kadın zayıf bir sesle.

“Bu odayı temiz tutacak ve Leydi Aislinn’in istekleri doğrultusunda banyoları hazırlayacaksın. Sana yardımcı olması için Hlynn’i çağırabilirsin,” diye emretti. Aislinn’i işaret edip bağırarak her iki kadını da yerinden sıçrattı. “Ve onun bir kadehten daha ağır bir şeyi taşımamasını sağlayacaksın.”

Miderd neredeyse bir oh çekecekti ama adamın asık suratı onun kendisini yatıştırmasına izin vermedi. Banyoyu hazırlamak için koşturdu ve lorduna bir nevi şaşkınlıkla bakan Aislinn’i süzdü. Wulfgar gömleğini çıkarmaya başladığında Miderd çekilip kapıyı ardından kapatmıştı. Buhar saçan suyun içine girdi ve tahta teknenin kenarına sırtını dayarken rahatlayarak, suyun uzun bir at yolculuğunun yorgunluğunu alıp götürmesine izin verdi. Zihnine musallat olan düşünceleri çözümlemek için Hun’ı sınırlarına kadar sürmüştü.

Aislinn sandalyesine tekrar yerleşerek dikişini eline aldı ve işinin arasından Wulfgar’a baktı.

“Lordum,” diye mırıldandı bir süre sonra. “Eğer bir köleysem neden diğerlerine bana hizmet etmeleri için emir veriyorsunuz?”

Wulfgar kaşlarını çatı. “Sen yalnız benim kölemsin, sadece benim zevkim içinsin başkasının değil.”

Aislinn iğneyi kumaşa yaklaştırdı. “Durumumu sizden başkasına açıklamayı niyetlenmemiştim lordum ama korkarım ki artık olan olmuş. Benim hamileliğim Darkenwald’ın her köşesine kadar ulaşmış.”

“Biliyorum,” diyerek cevap verdi Wulfgar kabaca. “Darkenwald’da düşük çeneleri yüzünden lanetlenmesi gereken çok kişi var.”

“Beni ve bebeği Normandiya’ya veya başka uzak bir yere yollayacak mısınız?” Aislinn bu soruyu sormadan yapamazdı. Bilmek zorundaydı, çünkü bu düşünce her dakika ona işkence ediyordu.

Wulfgar sertçe ona baktı, Kerwick’e söylediklerini hatırlamıştı. “Neden soruyorsun?”

“Bilmem gerek monsenyör. Kendi halkımdan uzağa gitmek istemiyorum.”

Wulfgar suratını iyice astı. “Bir Norman’la Sakson arasında ne fark var ki benim halkım senin halkın diyorsun? Hepimiz etten kemikteniz. Taşıdığın çocuk yarı Norman, yarı Sakson. O sadakatini nereye sunacak?”

Aislinn dikişini kucığına koydu ve adam kızgınlıkla konuşmaya devam ederken onu izledi ve kendisine aslında bir cevap vermediğini fark etti. Onu göndermeye niyetli olduğundan mı kasten sorusuna cevap vermekten kaçınımıştı?

“Bir Sakson’dan başkasına güvenemez misin?” diye sordu Wulfgar. “Bu yüzden beni sürekli kıskırtmak zorunda mısın? Benim bir İngiliz’den herhangi bir farkım yok.”

“Gerçekten de lordum,” diye cevap verdi usulca. “Bana bir İngiliz’i özellikle hatırlatıyorsunuz.”

Wulfgar kaşlarını çatı ama şimdi aldığı cevapla susmuştu ama onu azarlamaya devam edebilmek için daha fazla söz bulamıyordu. Su teknesinden kalktı ve kurulandıktan sonra kıyafetlerini giydi ve hizmetkârlarla Normanlar’ın bakışları altında yemek yedikleri salona ilerken ona eşlik etti.

Aislinn yalnız başına yatak odasında oturuyor, doğacak çocuk için dikkatle ufak kıyafetler dikiyordu. Wulfgar’a bu durumdan bahsedeli bir ay olmuştu ve ruh hali de umutsuzluğun derinliklerine gömüldü gömülecek durumdaydı. Wulfgar sabah erkenden kalkıp malikâneneden ayrılmış ve onun yokluğunda Gwyneth keskin dilini devreye sokmuştu. Aislinn, öğle yemeğinde neredeyse gözyaşlarına boğulmasına sebep olup, odasının mahremiyetine sığınmasına neden olan art niyetli yorumları hatırladı. Wulfgar’ın kız kardeşi gayet olağan bir tavırla eşyasını toplayıp toplamadığını ve Darkenwald’dan ayrılmaya hazır olup olmadığını sormuş, sonra da konuyu karını yatak oyunlarına engel olacak veya artık gizlenemeyecek hale geldiğinde Wulfgar’ın onu uzaklara, büyük ihtimalle Normandiya’ya göndereceğini ima etmeye

kadar götürmüştü. Aislinn yaşlar gözlerine tekrar hücum edince yüksek sesle burnunu çekti ve başını salladı. En azından Gwyneth'in gelmeye cesaret edemediği bir yer vardı ve Aislinn bir dakikalığına da olsa huzur bulabiliyordu.

Maida bile farkında olmadan Aislinn'in gününü berbat edecek bir şey yapmıştı. Odasına sığındıktan kısa bir süre sonra annesi gelip kapıyı tıklamıştı. Oraya kızının durumunu iyileştirmeye geldiğini söylemişti ama gerçekte bunun için çok az şey yapmıştı. Aislinn'e onunla beraber Darkenwald'dan ayrılması için yalvarmış, vaktin kısaldığını ima etmiş ve Wulfgar'ın keyfini beklemektense kendi istedikleri yere kaçmalarının daha iyi olacağını söylemişti. Bu ziyaret, her zamanki gibi bir tartışmayla noktalanmış ve Maida yalnızca kızının tepesi attığında geri adım atmıştı.

Şimdiyse Aislinn minik kıyafetler üstünde çalışıyor ve onları yatağa dizip içlerini dolduracak minicik bedeni düşündükçe dalgın dalgın onları seviyordu. Hâlâ bir teselli bulamamıştı, hatta çocuğunu düşündüğünde kendi annesini hatırlıyordu. Maida'nın geriye kalan aklının da tehlikede olduğunu gördükçe ve onu kurtarmak için hiçbir şey yapamayacağını farkında oldukça acı duyuyordu.

"Şimdi yapabilecek hiçbir şey yok," diye iç çekti. "En iyi si geçmiş i bir kenara koyup geleceğe odaklanmak." Ufak bir kıyafeti düzeltti. "Zavallı minik bebek. Kız mısın erkek misin merak ediyorum." Aislinn bebek ona cevap veriyormuş gibi bir hareketlenme hissetti. Kendi kendine neşeyle güldü. "Bu endişelerimin en küçüğü. Bir piç olarak değil de doğru düzgün bir evlilikten doğarsan nihayet rahatlayacağım."

Küçük bir battaniye alıp dirseğinin altına sıkıştırdı, yumuşaklığını hissedebiliyordu. Diline bir ninni takıldı ve pencereye doğru tembel tembel gezinerek şarkıyı mırıldandı ve kendi bebeğini kollarında tutup göğsünde uyutmak nasıl olurdu diye düşündü. Onu sevecek ve sütten çok daha faydalı olan sıcaklığını verecek tek kişi büyük ihtimalle yalnız kendisi olacaktı.

Önünde durduğu pervaza yağmur hafif hafif yağmaya başladı ve erkenci bir meltem saçlarıyla oynadı, ona dışarıdan ıslak çim, büyüyen bitkiler ve baharın hiç de uzakta olmadığını söyleyen şeyler getirmişti. Ahırdan bir bağırtı ve devamında konuşma sesleri gelince Wulfgar ve Sweyn'in döndüklerini anladı. Wulfgar'ın âdeti olduğu gibi gelip onu odasında bulacağını düşünerek, Aislinn tüm kıyafetleri bir sandığa toplamaya ve ortalığı düzeltmeye başladı. Ellerini kırışıklarını düzeltmek için elbisesinde gezdirdi ve beklemek için şöminenin karşısına oturdu.

Zaman geçti ama kimse gelmedi.

Wulfgar'ın salonda toplanan adamlarla gülüp şakalar yaptığını duyabiliyordu.

Günün bu saatinde yanıma gelemez, diye düşündü huy-suzca. Rahatlığı adamlarında ve şu aşüfte Haylan'da bulmuş bile. Beni, piçini doğurmam için sevgili gözlerinin görmeyeceği uzaklardaki bir deliğe yollayacağı günün hazırlığını şimdiden yapıyor. Gözleri hiddetle kısıldı. Bu böyle olmayacak.

Gözyaşları gene dalgalandı ama başını sallayıp soğuk bir kumaşı da yüzüne bastırınca kırmızılıklarını giderdi. Ağlamaya gerek yoktu. Wulfgar ona karşı nazikti ve özellikle hamile olduğunu öğrendikten sonra çok daha düşünceliydi. Onu yatak oyunlarını oynamaya eskisi kadar sıklıkla zorlamıyordu.

Hakikaten de, diye düşündü usulca, onun tavrı sakın olarak adlandırılabilirdi. Kesin şişen vücudunu görüp o dolgun dulu daha çekici bulmaya başladı.

Kapı hafifçe çaldı ve Miderd'ın sesi yankılandı.

"Leydim, masa hazır ve lordum size aşağıda mı yiyeceğinizi, yoksa tabaklarınızı buraya mı istediğinizi sormam için yolladı."

Ortada avunulacak bir şey yok, diye düşündü Aislinn alayla. Kendini yoracağına beni alması için başkasını yolluyor.

"Bana biraz zaman ver Miderd," diye cevap verdi. "Yemeğimi salonda yiyeceğim. Teşekkürler."

Aislinn içeri girip onlara katıldığında Wulfgar ve diğerleri oturmuştu. Lordu onu karşılamak için gülümseyerek ayağa kalktı ama Aislinn onun bakışlarına karşılık vermedi ve onun yanından dümdüz geçip sandalyesine oturdu. Wulfgar onun niye düşüncelere daldığını merak ederek kaşlarını çattı ama bir cevap bulamayınca yanındaki yerine oturdu.

Yemek iyiydi ama kış edinebilecekleri şeyleri kısıtladığından alışılmadık değildi. Taze av eti, koyun eti ve saklanan sebzelerden ne kaldıysa mideyi güzelce dolduran bir güveç olarak pişirilmişti. Konuşmalar az ve zorakiydi, şövalyeler de kadehlerini daha fazla doldurmak istiyorlardı, Wulfgar da onlar gibiydi. Şarabını yudumluyor ve yemeğini zarafetle yiyen Aislinn'i düşünüyordu. Mesafeli olması su götürmez bir gerçektir ama bu günlerde daha kasvetli ve ciddiydi, tavırları soğuk ve mesafeliydi, sanki hayata duyduğu neşeyi kaybetmiş gibiydi. Bunun olmasına çocuğun dışında bir sebep bulamıyor ve doğduğunda annesinin kendisinden öğrendiği gibi o da bebeğinden nefret mi edecek diye merak ediyordu. Çocuğun muhtaç olduğu sevgiyi ve ilgiyi göreceği başka bir yere gönderilmesi en iyisi olurdu. Wulfgar kendi tecrübelerinden çok iyi biliyordu ki sevgi duymayan bir anneye bırakılan bir bebek kalp kırıklığı yaşırdı. Kerwick ne derse desin, bebeğin çıkarını düşünmeliydi. Uzun süredir çocuk sahibi olmak isteyen ama bebekleri olmayan tanıdığı nazik bir çift vardı. İyi ve sevgi dolu ebeveynler olurlardı.

Aislinn'in ruh hali konusunda Wulfgar ne yapacağını bilemediğini fark etmişti. Onu sinirlendirmek için ufaklık ters bir hareket bile yeterli oluyor ve karşılığında aksi sözlerini işitmek zorunda kalıyordu. Ama yataktayken her zaman nasılsa öyleydi, başta gönülsüz, sonra boyun eğerek, en sonunda da tutkulu. Bir de eskiden kadınları tanıdığını sanırdı... Kendi kendine gülümsedi.

Gwyneth, Aislinn'in tavrını fark etmişti ve herkes masada toplandığında ileriye uzanıp kardeşine sordu.

"Son zamanlarda dışarıda çok fazla zaman geçiriyorsun

Wulfgar. Buradaki bir şey tadını mı kaybetti? Ya da belki de bu malikâne seni hoşnut edemiyordur?”

Aislinn başını kaldırınca Gwyneth’in memnun gülümseyişini gördü ve son lafın kendisine olduğunu anladı. O an yemeğe inmenin büyük bir hata olduğunu fark etti ama şimdi yüzleşmek veya yenilgiyi kabullenmek dışında yapabileceği bir şey yoktu. Bolsgar homurdanıp konuyu değiştirmeye çalıştı.

“Son zamanlarda karşılaştığımız o hafif sisler şüphesiz baharın gelişini müjdeliyor,” dedi muhabbet eder bir edayla.

Gwyneth babasına alayla güldü. “Hafif sisler! Hadi canım! Bu İngiltere’nin güncünün bizi üşümüş ve ıslak görmek için başka bir kaptisi. Ha suratına kar yağmış, ha sis ağırlaşmış saçımı ıslatmış. Hem bahar gelse de gelmese de kimin umurunda? Bu adi hava tüm yıl boyunca kötü.”

“Umurunda olmalı Gwyneth,” diyerek azarladı babası, “çünkü bu yıl eğrisiyle doğrusuyla Wulfgar’ın ve hatta William’in tutumunu göreceğiz. Topraklar, tıpkı zavallı İngiliz erkekleri gibi çok ziyan edildi ve eğer yazınki hasat az olursa, bir dahaki kış senin karnına da az şey girecek.”

Tüm masada bir sessizlik olmuştu kupalar Hlynn ve Kerwick tarafından boşaldıkça tekrar tekrar dolduruluyordu. Aislinn, Wulfgar’ın gözlerinin Haylan’ın olduğu yere kaydığını gördü ve dul kadının şömine yanında çalışmaktan duyduğu sıcaklıktan dolayı giydiği elbiseyi, göğüslerinin kopardığı yere kadar indirip sergilemekte olduğunu fark edince tepesi attı.

Yemek bitmişti ama adamlar hâlâ masada oyalanıyordu. Tavırları giderek neşelendi ve Sweyn’le Milbourne bağıra çağıra müstehcen şarkılar söylerken, Gowain de onlara eşlik etmek için çalgısını getirdi. Şövalyeler daha fazla şarap ve bira istediler, Kerwick de tulumlar içinde şarap ve maşrapaları dolduran biradan daha çok servis etti.

Haylan işini bitirmiş, şimdi kenarda durup erkeklerin cümbüş yaparak kendilerini eğlendirmesini, içki içme yarış-

maları düzenlemesini izliyordu. Ona bir kadeh bira uzatan Beaufonte oldu. Kadın hiç tereddütsüz neşeli bir tavırla içkiyi aldı ve içmesini bekleyen adamlara gülümseyerek kadehi yukarı kaldırdı. Sıvıyı dudaklarına götürdü ve tezahüratlar eşliğinde hepsini içti. Boş kadehi masaya çarptı ve gözleriyle hepsine meydan okudu. Gowain kendi kadehini doldurdu ve gönüllü oldu, Milbourne da aynısını yaptı. Beaufonte pas geçecekti çünkü çok fazla içmişti ama Sweyn bir şarap tulumu kaptı ve kadeh taşıp şövalye durması için yalvarıncaya kadar doldurdu. Beaufonte derin bir nefes alıp içmeye başladı. Gowain elindeki çalgının tellerini titretti, yutkunuşları saymak için alçak sesli bir melodi yükseldi. Adam bitirdi ve millet ona tezahürat ederken bir zafer gösterisi olarak kupasının kenarından akmaya teşebbüs eden bir damlayı yaladı. Kadehi masanın üstüne koyduktan sonra kendi yerine oturdu ve dudaklarına hoşnut bir gülümseme ilâştirerek yavaşça kayd.

Sweyn neşeyle haykırdı ve Bolsgar bir maşrapayı soğuk suyla doldurup şövalyenin yüzüne sıçratırken gülüyordu.

“Hey Beaufonte!” diyerek kıkırdadı. “Gece daha yeni başladı ve sen böyle yatmaya devam edersen içkileri kaçıracaksın.”

Kurbanı ayağa kalkmak için mücadele etti ve doğruldu, ileri geri sallandığında Gowain çalgısıyla adamın adımlarına uyacak bir ritim tutturdu. Haylan güldü ve sarhoş şövalyenin ellerini yakalayarak onunla yavaş bir dansa koyuldu. Adamlar onlara tezahürat ettiler, hatta Wulfgar bile bu anlamsız oyuna gülmeye başlamıştı. Aislinn bu maskaralığı izledi ve ruh hali de iyi olmadığından tek gördüğü yetişkin adamların çocuk gibi oynaması oldu. Hepsi William’ın şövalyesi ve deneyimli savaşçılardı ama Haylan’ın göğüs dekoltesine ergen oğlanlar gibi bakıp duruyorlardı.

Beaufonte dansa alışmıştı fakat daha romantik bir şeyler yapmayı düşünerek kızı kollarına alıp bu şekilde dans etmeyi denedi. Haylan gülerek onu itti ve adam da arkasındaki bir

sandalye tökezleyip birden üstüne çöktü ve bir daha kalkmadı. Dul kadın döndü ve Gowain'in önünde durdu, adam çalgısıyla taş zeminde hızla tempo tutmasına uyacak bir şey çalana kadar kadın ayaklarını yere vurdu. Diğerleri coşkuyla bağırmaya ve devam etsin diye alkışlamaya başladılar. Haylan ellerini beline koyarak duraksadı, önce sağ, sonra sol ayağını tempoya sokarak vücudunu cezbedici şekilde kıvrıp dans etmeye başladı. Wulfgar ise izlemek için arkasına yaslandı ve ayaklarını önüne uzatıp izlemeye başladı.

Haylan onun bu hareketini gördü ve şansını değerlendirdi. Adamın tüm dikkati üstündeyken, Aislinn'in harareti bakışlarını görmezden gelerek, Gowain ritmi hızlandığında eteklerini savura savura Wulfgar'a yaklaştı. Biraz sonra Wulfgar'ın ayaklarının dibinde dans ediyordu, zikzaklar çizerek adamın bacaklarının arasında hafifçe dolaşıyor, sonra da hemen geri çekiliyordu. İhtiras dolu bakışlarını adama dikiyor ve terden ıslak teni salonun loş ışığında parlıyordu. Eteklerini dizlerinin üstüne kaldırdı ve ayakları ritme uymak için yaptığı hareketlerle görenleri sersemletiyordu, sonra arkaya doğru eğildi ve son bir kıvrımayla kendini Wulfgar'ın ayaklarının dibine diz çöker vaziyette attı. Elbisesinin üst kısmı eğildiğinde iyice açılmıştı ve etraftaki adamların hayal gücünü kullanmasına pek gerek bırakmadan vücudunun tüm dolgunluğunu Wulfgar'a göstermişti.

Aislinn kaskatı kesildi ve bu hafif meşreplikle zerre rahatsız olmamış görünen ve adamlarıyla beraber çılginca alkışlayan Wulfgar'a baktı. Aislinn'in menekşe gözleri yandı ve daha rahat bir nefes alamadan Gowain, Haylan için başka bir şarkıya başlamıştı bile. Aislinn iğrenerek sandalyesini çevirdi ve bu yeni eğlenceyi izlemeyi reddetti. Ayaklarını indiren Wulfgar kadehini havaya kaldırdı ve sakince bir yudum aldı. Parmaklarıyla masanın üstünden müziğe tempo tutarken gözleriyle Aislinn'in göğüslerinin tüm kıvrımlarını inceliyordu. Kimse onun düşüncelerini tahmin edemezdi ama Gwyneth, Aislinn'in asık suratını gördüğünde gülümsemek

için kendine bir neden buldu ve Wulfgar'ın ritim tutan parmaklarının çıkardığı sesi dinledi. Lord ve metresi bu gece pek de sevgi dolu bir çift olarak durmuyorlardı ve bu düşünceyle Gwyneth kahkaha attı, bunu pek nadir yaptığından herkesin dikkatini üstüne çekti. Wulfgar kız kardeşine merakla bakarken, Aislinn Gwyneth'in neşesinin nedenini bildiğinden daha da huysuzlaştı. Haylan kırımına devam ederken Aislinn sessizce sandalyesinde oturdu, şüpheleri karar verme gücünü med-cezir dalgaları gibi yıpratıyordu. Çocuk karnında büyüyüp onu biçimsizleştirdiğinde Wulfgar'ın benimle pek az işi olacaktı, diye düşündü kederle. Daha şimdiden daha canlı birini arıyordu.

Wulfgar, Sweyn'e eğilip dul kadın hakkında bir-iki şey söyleyip kahkahalara gömüldüğünde Aislinn sessizce yerinden kalktı ve malikâneneden çıktı, Gwyneth dışında hiç kimse bunu fark etmemişti. Avluya varıp kesik bir soluk aldı, soğuk gecenin etkisiyle titriyordu. Maida'nın kulübesine giden karanlık yola sapmayı düşündü. Aklında geceyi orada geçirmek ve eğer arzularını doyuracağı daha uygun bir kişi bulursa Wulfgar'ın elinin altından çekilmek istiyordu. Umutlarının onun ağzından çıkan ters bir sözle yıkılıp durmasından bıkmıştı. Hayalleri onu daha çok kalp kırıklığı ve ıstıraptan başka nereye götürmüştü ki? Kendini yenilmiş, devam etmeye gücü kalmamış hissediyordu. Onun kendisini uzaklara göndereceğinden korkuyordu ve bu fikir aklını ele geçirmişti. Hiçbir zaman bunu reddetmemişti ve son zamanlarda önünde Normandiya'dan çok daha fazla söz etmeye başlamıştı, sanki onu bu değişikliğe hazırlıyor, bir oğlanın büyüyüp yetişebileceği güzel bir ülke olduğuna onu inandırmaya çalışıyordu. Ah evet! Niyeti kesinlikle ikisinden de kurtulmaktı.

Dar patikada, Londra'dan döndükleri gece Wulfgar'ın onu Kerwick hakkında sorguya çektiği zamanki hızıyla koşturuyordu. Adamın onun sadakatini kolaylıkla sorgulayabilirken, kendisinin onunkini sorgulayamamasını kederle düşünüp gülümsedi. Bir köle! Onun gözünde başka hiçbir

anlamı yoktu. Dediklerini yapıp evet veya hayır deme hakkı olmadan, onun altına yatacak bir köle...

Kolaylıkla kulübenin kapısını açtı ve annesini akşam yemeğinden arta kalanlarla şöminenin önünde otururken buldu. Yaşlı kadın gözlerinde aklının başında olduğunu gösteren bir ışıltıyla baktı. Aislinn'i eliyle içeri çağırdı.

"Gel canımı. Ateş ikimize yetecek kadar sıcak."

Aislinn yavaşça ilerledi ve Maida koşup kızının titreyen omuzları için bir post kapıp ona sardı.

"Ah tatlım, neden bu soğukta geldin ki? Kendini veya bebeği hiç umursamıyor musun? Lord odasında bu kadar kötü ne vardı ki bu geç saatte sefil kulübe me geldin?"

"Anne, korkarım ki bundan böyle işler bu şekilde olacak," diye içini çekti ve gözyaşlarına boğuldu.

"Ne? O piç seni başından attı mı? O azgın Norman rezili seni kovdu mu?" Bunları düşünürken Maida'nın gözleri bir anlığına parladı. "Bir piçe bir piç veriyorsun. Bebeğin kendi soluk saçlarına sahip olduğunu görürse bu onun canını epey acıtacaktır."

Aislinn burnunu çekip başını salladı. "Bence onun planı piç oğlunu ayak altından çekmek için ikimizi birden buradan göndermek."

"Göndermek mi?" diyerek nefesini tuttu Maida ve kızına sertçe baktı. "Onun seni benim yanımdan göndermesine izin veremezsin." Sesi korku doluydu.

Aislinn omuzlarını silkti.

"O buranın lordu, ben de onun kölesinden başka bir şey değilim. Yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Öyleyse kaçalım kızım. O seni göndermeden önce," diye yalvardı Maida. "Bir kez olsun kendini düşün. Normandiya'da veya başka uzak bir ülkede olursan buradakilere nasıl bir yardımın dokunabilir ki? Benimle kuzeye kaç, halkımızdan bize altına sığınacağımız bir çatı vermesini isteriz. Bebek doğana kadar orada kalırız."

Aislinn şöminenin başında sessizce oturuyor, dikkatle

kütüklerin etrafını sarıp, kararıp kavrulana kadar onları yalayan titrek ateşten dillere bakıyordu. Düşünceleri bir türlü huzur bulmamıştı ve onu kaçmaya teşvik eden şeyler üzerinde dönüp duruyordu. Acaba Wulfgar umursar mıydı? Veya rahatlayıp onlardan kurtulduğuna sevinir miydi? Doğduğu ve doğduğundan beri evi olarak bildiği bu malikâneyi terk etmekten hoşlanmıyordu. Ama yine de Wulfgar'ın son zamanlardaki tavrı ona pek az seçenek bırakmıştı, kendini Normandiya'da yaşarken düşünemiyordu. Elini alnına koydu ve kararın aslında çoktan alınmış olduğunu ve kendisini buna ikna etmeye çalıştığını fark etti.

"Tamam," diyerek nefes aldı usulca, annesi dediklerini duymak için eğilmek zorunda kaldı. "En iyisi bu. Eğer beni bulamazsa, İngiltere'den de yollayamaz."

Maida sevinçle ellerini çırpı ve küçük, dağınık odada şarkı söyleyerek dans etti. "Piç! Piç! Normandiyalı düşman! Biz gitmiş olacağız sen farkına varmadan!"

Mutluluğu uyuşmuş halde ayağa kalkan ve kapıya giden Aislinn tarafından paylaşılmamıştı.

"Şafak vaktine kadar eşyanı topla annecim. Yarın Cregan'a gidecek, biz de ondan hemen sonra kuzeye doğru yola çıkacağız. Hazırlan. Son bir kez yatağına dönmek zorundayım, yoksa planımız bozulabilir."

Aislinn başka laf etmeden oradan çıktı ve malikâneye geri döndü, Maida'yı şöminenin önünde kahkahalar atarken bırakmıştı. Büyük meşe kapının önünde duraksadı, sonra da özenle kapıyı ardından kapadı. Gowain daha yumuşak bir müzik çalar, Haylan da Nil'den gelen bir baştan çıkarıcı gibi karşılarında salınırken, Wulfgar şömineye yaslanmış dikiliyordu. Dul kadının elbisesi omuzlarından inmiş ve kıyafet memelerinin ucunda durmuştu. Aislinn, elbisenin o anda kıyafetin düşmesini bekleyen erkekleri atlatmak için yapılmış bir büyüyle mi tutturulmuş olduğunu merak etti.

Aislinn, Wulfgar'ın bakışlarının odada dolaştığını, daha sonra da kendi üzerinde sabitlendiğini gördü. Bakışları al-

tında odayı aştı ama daha merdivenlere ulaşmadan Haylan döne döne geldi, Wulfgar'ın dikkatinin başka yerde olduğunu görünce, sanki yetenekleriyle gösteriş yapıyormuş gibi Aislinn'in önünde dans etmeye başladı. Aislinn sükûnetle ona baktı, sonra birden müzik durdu ve Gowain birazcık utanarak çalgısını kenara koydu. Haylan ona küskünlükle döndü ve Aislinn'in asaletle merdivenleri çıkmasına izin verdi. Wulfgar, Aislinn'i takip etmek için öfkeli kadının yanından geçti ve onu merdivenlerin başında yakaladığında yavaşladı.

"Nereye gittin?" diye sordu yumuşak bir tavırla. "Öyle ansızın gittin ki hasta olabileceğini düşündüm"

"Gayet iyiyim lordum," diye cevap verdi. "Sizi sıkıntıya soktuğum için üzgünüm. Yalnızca annemin ihtiyaçlarını karşılamak üzere çıkmıştım."

Wulfgar yatak odasının kapısını itip açtı ve onun kendinden önce girmesine müsaade etti, sonra da sessizce kapıyı arkalarından kapattı. Sırtını kapıyı yaslayarak, kızın karanlık bir köşeye gitmesini ve sırtı dönük soyunmasını izledi. Wulfgar'ın gözleri yavaşça onun uzun, ince bacaklarından başlayıp kalçalarını, sonra da hâlâ ince olan belini inceledi. Aislinn döndüğünde, aceleyle yatağa gidip postları çenesinin altına kadar çekmeden önce göğüsleri de görüş alanına girdi. Wulfgar yatağa geldi uzanarak onu kollarına çekip öpmeye başladı. Dudaklarını onun hoş kokulu saçlarına bastırarak mırıldandı.

"Ah tatlım, bana zevk veren en yumuşak şeysin. Seni elimden alsalar boş vakitlerimi kiminle geçirirdim?"

Aislinn başını öte yana çevirdi ve iç çekti. "Bilmiyorum lordum. Lütfen söyleyin."

Wulfgar omuzlarına burnunu sürterken güldü. "Senin kadar güzel ve şehvetli bir kız bulur, sonra belki tatmin olurum," diyerek sataştı.

Bu şakasından hoşlanmamıştı ama cevap verirken sesinin tonu kontrollüydü. "Haylan gibi yetenekli birini bulmanız

da avantajınıza olur. Canınızın ne zaman eğlenmek isteyeceğini bilemezsiniz.”

Wulfgar onun iğnelemesine güldü ve yuvarlanıp kıyafetini çıkarmak için yataktan kalktı, onları kenara kaldırdıktan bir dakika sonra yatağa geri döndü. O anda sırtı dönüktü ama Wulfgar'ın cesareti, pek çok zevk veren anları bu şekilde başladığı için çok az kırılmıştı. Ona yakınlaşarak kıvrıcık bukleleri kızın ensesinden çekti, çünkü dudakları Aislinn'in tenine susamışlardı.

Aislinn kararını vermiş ve yarın için kaçış planı yapmış olmasına rağmen onu reddedecek iradeyi bulamadı. Ancak orayı terk ederek öz saygısının bir kısmını geri kazanabilecekti. Her şeye rağmen yine de o aklından çıkmayacak ve baş döndüren, sersemletici bir hazzın içine sokmasını sağlayan cesur okşayışlarının hatırası hep içinde bir hasret duygusu kalmasına neden olacaktı. Kollarına teslim olurken iç çekti ve Wulfgar'ın öpücüğüne öpücükle karşılık verip, dudaklarını ayırırken sanki yeterince yakında tutamıyormuş gibi sarıldı. Heyecanları onları daha da yükseğe taşıdı ve tutkularının gürleyen harareti ikisini de eritti. Aislinn onun kollarında titriyordu ve belirsiz gelecek önlerinde uzanıyorken, sessizce yastığında ağladı.

19

Aislinn panjurların arasından kurtulan titrek ışıkların parlaklığıyla uyanmış ve mahmur bir biçimde eliyle yatağı yoklamıştı. Yanındaki yastık boştu ve odaya göz attığında Wulfgar'ın gitmiş olduğunu gördü. Uykulu uykulu kalkıp yatakta oturdu ve derin bir keder içinde çenesini ellerine yasladı, o gün yapması gereken şeyi düşünüyordu. Her şey korkunç bir kâbus gibi görünüyordu ama bir dakika sonra Maida kapıyı tıklatınca öyle olmadığını anladı. Annesi içeri girdi ve Aislinn onu durdurana kadar elbiselerini bir çıkının içine doldurmayaya başladı.

“Hayır. Yalnızca Gwyneth'in bana bıraktığı o paçavrayı alacağım. Geri kalanlar onun...” Sonra da boğuk bir hıçkırıkla ekledi; “Eğer istiyorsa Haylan'a verir.”

Bunları ona vermiş olması bir şey ifade etmiyordu. Elbiseleri yanında götürse hiç huzur bulamayacaktı, çünkü her giydiğinde Wulfgar'la yaşadıklarını hatırlayacaktı ve sahip olduğundan daha fazla incitici hatıra istemiyordu.

Miderd'ı çağırdı ve sessiz kalmasına dair ona yeminler ettirerek çabucak oradan ayrılmalrı için gerekli olan bazı malzemeleri bulması için yardımını istedi. Aislinn'in kararlılığından emin olana kadar ona karşı çıktı, sonra ona yardımcı olmaktan başka bir yol bulamadı. Sanhurst'e yaşlı bir atı eyerlemesi için emir verildi, adam bunu yaparken Aislinn için olduğunu bilmiyordu. Perişan haldeki hayvanı görünce Maida çileden çıkıp Aislinn'e seçimi için ateş püskürdü.

“Gri olanı al. Varacağımız yere gitmek için onun gücüne ihtiyacımız var.”

Aislinn başını sallayıp sertçe mırıldandı. “Hayır. Ya bunu alırsız ya hiçbirini. Bu diyarlardan iyi bir atın üstünde geçmeyeceğim.”

“O atı ve kenara attığın elbiseleri Norman sana verdi. Onlar senin ve o adam onların da gittiğini görmeyi hak ediyor.”

“Üstümde onun hediyeleriyle gitmeyeceğim,” dedi Aislinn inatla.

Yiyecek tercihi de Maida’yı boyun eğmekten ziyade feryat etmesine yol açtı.

“Açlıktan öleceğiz. Bizi bu ihtiyar atın üstünde dilenciye çeviriyorsun, sonra da bu kadar az yiyecekla hayatta kalmamızı bekliyorsun.”

“Daha fazlasını buluruz,” diyerek Aislinn annesini teskin etti ve daha fazla tartışmamak için döndü. Onlar atın üstünde uzaklaşırken, Miderd döndü ve yanağına düşen bir damla yaşı silerek malikâneye doğru yürümeye başladı.

Karanlık olmuştu ve Miderd kalbine taş gibi çöken üzüntüyü kovamıyordu. Akşam yemeğinden önce bir parça kızarılmış av etinin tadına bakan Haylan’ı izledi. Onun bu haberi sevinçle karşılayacağını biliyordu ama kadının neden kur yapmaya devam ettiğini merak ediyordu, çünkü kendisi Wulfgar’ı onurlu bir adam olarak görüyor ve Aislinn için duyduğu hakiki ilginin işaretlerini görebiliyordu.

Miderd geçen geceyi hatırlayınca iğrenerek başını çevirdi. “Neden Lord Wulfgar’ı baştan çıkarmaya çalışıyorsun?” diye sordu görüncesine ona hiç kıymet vermeyerek. “Leydi Aislinn malikânenin hanımı olsa gene fahişe gibi davranmaya devam edecek misin?”

“Aislinn’in buranın hanımı olması için çok az ihtimal var,” diye yanıt verdi Haylan. “Wulfgar kadınlardan nefret ettiğini söylüyor.”

Miderd döndü. “Bir erkek karnında çocuğunu taşıyan kardan nefret eder mi?”

Haylan omuz silkti. “Bu aşk değil şehvet.”

“Sen de karnın şişene kadar onun şehvetine hizmet mi edeceksin?” diye sordu Miderd kuşkuyla. “Dün gece karşı-sında Salome’un kralın önünde dans ettiği gibi oynadın. Seni memnun etmesi için Aislinn’in kellesini de istetecek misin?”

Haylan güldü. “O gittiğinde,” diye içini çekti, “Wulfgar benim olacak.”

“Ve o gitti,” dedi Miderd acı acı. “Şimdi mutlu musun?”

Haylan’ın kara gözleri şaşkınlıkla açıldı ve onun serseme dönerek susması üzerine Miderd başını salladı.

“Evet, şu an bile Wulfgar’dan kaçarak uzaklaşıyor. Yanında annesi, karnındaki bebeği ve annesini bindirdiği ihtiyar attan başka bir şey yok.”

“Wulfgar biliyor mu?” diye sordu Haylan yavaşça.

“Cregan’dan döndüğünde bilecek, çünkü ona söyleyeceğim. Leydi Aislinn bana konuşmamamı söyledi ama onun güvenliğinden endişe ediyorum. Gittiği yerde ormanlarda kurtlar geziniyor. Dilimi tutup onun vahşi hayvanlara aynı şekilde vahşi insanlara yem olmasına izin vermeyeceğim.”

“Wulfgar’ın onun peşinden gidip gitmeyeceğini kim bilebilir?” diyerek omuz silkti Haylan. “Çocuk yüzünden şişmanlıyor ve adam da ondan yakında bıkacak.”

“Kalbin buzla kaplanmış Haylan. Senin bu kadar acımasız olduğunu ve arzularına bu kadar kendini kaptırdığını bilmiyordum.”

Haylan kızgınlıkla haykırdı. “Senin bende sürekli kusur bulmandan sıkıldım, ayrıca şu kıza duyduğun şefkat de beni usandırıyor. O benim için hiçbir şey yapmadı. Ona minnet borcum yok.”

“Eğer ona ihtiyacın olursa,” diye karşılık verdi Miderd usulca, “Tanrı’dan dilerim ki o sana karşı daha merhametli olsun.”

“Onun yardımına ihtiyaç duymam olası değil,” diye ce-

vabı yapıştırdı Haylan, sonra da arsızca omuz silkti. “Ayrıca, çoktan gitti bile.”

“Halk onu özleyecek. Leydi Aislinn’in onlara sağladıklarını verebilecek başka kimse yok.”

“Leydi Aislinn! Leydi Aislinn!” diye taklit etti Haylan somurtarak. “O benim hanımım değil, hiçbir zaman da olmayacak. Ondan daha kurnaz davranacağım. Wulfgar’ın beni sevmesini ve kendisine istemesini sağlayacağım.”

“Lord Wulfgar,” diyerek düzeltti Miderd aksi aksi.

Haylan gülüp harika bir ziyafet bekliyormuş gibi dudaklarını yaladı. “Yakında benim için yalnızca Wulfgar olacak.”

Ağır toynakların sesi yakınlarda gürledi ve ahıra yöneldi. Miderd kalktı ve Haylan’a döndü.

“Lord döndü, ben de gidip ona söyleyeceğim. Eğer kızın arkasından gitmezse, emin ol ki Leydi Aislinn’in ölümünden seni suçlayacağım, çünkü bana kalırsa yabancılar arazide ölmesi çok büyük bir olasılık.”

“Beni mi?!” diyerek haykırdı Haylan. “Ben gitmesini dilemek dışında bir şey yapmadım. O burayı kendi özgür iradesiyle terk etti.”

“Evet,” diyerek ona katıldı Miderd. “Ama sanki sen ellerini kızın sırtına koyup onu itmişsin kadar oldu.”

Haylan öfkeyle şömineye bir sıçrayışta geri döndü. “Umurumda değil. Gittiği için mutluyum.”

Başka bir söz söylemeden Miderd iç çekerek malikâneneden ayrıldı ve Wulfgar’la adamlarının atlarının eyerlerini çözdükleri ahırlara gitti. Tereddütle büyük Hun’a yaklaştı ve Wulfgar’a biraz gergince baktı. Lordu Sweyn’le konuşuyordu ve kadın elini uzatıp elbisesinin kolunu çektiştirinceye kadar onun farkına varmadı. Bir eli Hun’ın üzerinde Wulfgar kadına döndü, hâlâ yapılan bir şakaya gülümsüyordu, sorarcasına kaşını kaldırdı.

“Lordum,” dedi Miderd usulca. “Korkarım ki leydiniz gitti.”

Wulfgar’ın yüzündeki sırıış silindi ve bakışları soğuklaştı.

“Bu da ne demek?” diye sordu.

Miderd güçlükle yutkundu, azminin elinden kayıp gideceğinden korkuyordu. Ama kendini tuttu ve dediğini tekrarladı.

“Leydi Aislinn gitti lordum,” dedi. Kendinden artık çok da emin olmadan ellerini koyacak yer bulamıyordu. “Siz bu sabah gittikten biraz sonra lordum.”

Tek hareketle Wulfgar yerdeki eyeri kaptı ve Hun’ın sırtına fırlattı, böyle bir şey beklemeyen hayvan şaşkınlıkla burnundan soludu ve hemen herkesin dikkatini çekti. Adam dizini ata dayadı ve Miderd’la konuşurken eyeri bağlamaya başladı.

“Herhalde kuzeye gitti. Londra’ya mı?” diyerek sordu.

“Kuzeye ama Londra’ya değil. Bence şehrin batısından geçip kuzey klanları arasında bir yer bakınacak,” diye cevap verdi ve sonra başını eğerek usulca ekledi; “Normanlar’ın hükmetmediği bir yer lordum.”

Wulfgar sağlam bir küfür savurdu ve eyerin üstüne atladı. Sweyn’in ona eşlik etmek için bir binek hazırladığını görüp onu durdurdu.

“Hayır Sweyn. Yalnız gideceğim. Senin yine burada kalıp ben dönene kadar etrafı kolaçan etmeni istiyorum.”

Döndü ve ahırın her köşesine göz attı, her şey yerli yerindeydi, kızın atı da kendi bölmesindeydi.

“Hiçbir at veya araba almadı mı? Nasıl gidecek? Yürüyerek mi?” Öfkeli bakışları tekrar Miderd’a yönelmişti.

“Leydi ihtiyar atla birlikte, biraz hayvan yemi, birkaç bataniye ve bir-iki basit tuzak aldı. Savaştan kaçan evsiz Saksonlar’a benziyorlar.” Kadın üzüntüyle kendi uzun, kederli yolculuğunu hatırladı ve endişeyle karışık bir aceleyle devam etti. “Onun için endişeleniyorum lordum. Zaman kötü ve haydutlar kol geziyor. Kurtlar...” Daha fazla devam edemeyerek durdu ve gözünde yaşlarla başını kaldırdı.

“Kalbini ferah tut Miderd,” dedi eyerinde öne doğru eğilerek. “Emin ol ki bu akşam yüz yıl çalışsan yapamayacağın bir hizmette bulundun.”

Wulfgar'ın elleri dizginleri şaklattı ve Hun dönüp kuzeye giden yolu tuttu, çoktan onları izini sürdükleri şeye kavuşturacak yol yiyen bir canavara dönüşmüştü.

Miderd uzun bir süre durduğu yerde dikildi ve gecenin içinde kaybolan toynak seslerini dinledi. Kafasını sallayıp kendi kendine gülümsedi. Bu adam katı tutumuna ve savaşmayı sevmesine rağmen, pek çok acıya katlanmak zorunda kalmış bir kalbe sahipti. Bu yüzden ters konuşuyor ve başkaları için duyduğu hisleri önemsiz sayıyor, kimseye ihtiyacı olmadığını söyleyerek böbürleniyordu. Bu yüzden kendisini savaşa adamıştı, belki de onu yiyip bitiren acısının bir başkasının kılıcında son bulacağını ummuştu. Ama şimdi ondan kaçan bir aşkı, önce evcilleştirilen, sonra da bir köşeye atıldığı için ele gelmeyi reddeden bir kuş gibi kaçan aşkı, kovalamak için geceye dalmıştı.

Wulfgar atın üstünde sorunsuzca ilerliyordu, tüm zırhı üstündeydi ve pelerini ardından dalgalanıyordu. Miğferini çıkardı ve soğuk Mart rüzgârının uykuyu gözlerinden kovmasına izin verdi. Altındaki Hun'ın atılışlarını hissediyor ve Aislinn'in tüm gün boyunca aldığı yola yakında erişeceklerini biliyordu.

Soğuk, kara gökte parlak, dörtte üçü aydınlanmış olan ay yükseldi ve çayırliklarla bataklıklardan alçak sisleri kendine çeker gibi oldu. Yavaşlaması gereken vakte eriştiğini anladı ve sönmekte olan bir ateş aranmaya başladı. Kaşlarını çatıp kuzeye baktı, bir yandan da ona bu kararı verdirecek sebepleri üzerinde kafa yormaya çalışıyordu. Son birkaç gün içinde kızın hayatından memnun olmamasına sebep olacak farklı bir şey hatırlayamıyordu. Ama kadınlar hakkında bildiği tek şey, onlara güvenilmeyeceğiydi.

Aislinn ufak bir ağaca bağladığı dizginleri kontrol etti ve ihtiyar kısırağın titreyen böğrünü okşadı.

“Acınacak bir grubuz,” diye düşündü. “Yalnızca kurtlara ziyafet olabiliriz, başka bir şey değil.”

Aislinn elini keskin bir ağrının başladığı sırtına koydu ve

annesinin huzurla nemli toprağın üstünde, alelade bir bat-taniyeye sarılıp uyuduğu ateşin yanına geçti. Aislinn kışın çıplak bıraktığı dalları sarsan soğuk bir rüzgâr esince titredi ve kurtların kırsal alanda dolaştığının habercisi olan uzaktan gelen ulumaları duyunca daha da ürperdi. Ufak ateşin yanına oturarak, şu anda Wulfgar'la paylaşıyor olabileceği sıcak yata-ğı düşünüp ateşi amaçsızca karıştırdı. Burada ormanda dur-mak istememişti, annesi yorgunluktan bitap düşmeden önce iki saat mesafedeki kasabaya varmayı ummuştı. Ama onlara köstek olan, ön ayaklarından biri aksayan kısrak olmuştu.

Aislinn kollarıyla dizlerini sardı ve titrek alevlere baka-rak düşüncelere daldı. Böyle sessizce sabit durmaya devam ederken karnındaki çocuk hareket etti ve hafif hafif oynadı. Bebek rahattı, annesinin rahminde güvende ve sıcak halde uykuya dalmıştı. Aislinn gözlerine yaşlar dolarken usulca gü-lümsedi ve akmasımlar diye gözlerini kırpıştırdı.

Bir bebek, diye düşündü endişeyle. Bir hazine, bir muci-ze, iki varlık aşkla bir araya geldiğinde oluşan tatlı bir sevinç.

Eğer kendini ve Wulfgar'ı bebeğin ondan olduğuna dair ikna edebilseydi... Ama şüphe daima tepelerinde salınacak, Ragnor'ın yüzü hep aralarına girecekti. Ancak bebek Rag-nor'dan bile olsa ne onu terk edip gözünün önünden git-mesine izin verebilirdi ne de evinden ayrılmaya tahammül edebilirdi. Şimdi en azından Darkenwald'ı terk ettiği için Wulfgar kendisine bakıp bakıp meraka düşmeyecekti.

Yaşlar gene gözlerine doldu ve kontrolsüzce yanakların-dan aktı.

"Ah Wulfgar," diye içini çekti sefil halde. "Seninle uygun şekilde nişanlı olsaydım ve Ragnor tarafından kirletilmesey-dim belki kalbini kazanabilirdim ama görüyorum ki senin gözlerin çoktan benim bu kavun gibi şeklimden Haylan'ın derli toplu vücuduna kaymış. Ona o şekilde bakmana taham-mül edemem, yoksa gözlerinde gördüğüm şehvet hayal gü-cümün ürünü müydü?"

Aislinn umutsuzlukla çenesini dizlerine dayadı ve orma-

nın karanlığına düşünceli gözlerle bakmaya daldı, görüşü artık çok daha serbestçe akan yaşlar yüzünden bulanıklaşmıştı. Çevresinde her şey hareketsizdi. Sanki zaman durmuş da arafa takılı kalmıştı. Tepelerindeki kara gökte kendini gösteren yıldızlar bile avare gibiydi, çünkü iki parlak ışık az ötedeki karanlıkta ışıldıyordu.

Bir şey Aislinn'in sırtını ürpertti ve sinirlerini gerdi. Yavaşça kafasını kaldırdı, kirpiklerini kırıştıtarak gözlerindeki nemden kurtulmaya çalıştı ve bakışlarını o parlayan noktalara dikti. Korku zihninin derinliklerini ele geçirdi, çünkü artık bunların yıldız değil, kendisine bakan iki göz olduğunu biliyordu. Giderek onlara daha fazla göz katıldı, ta ki ateşin çevresindeki karanlık parlayan kömürlerle çevrilmiş gibi durana dek... Kurtlar teker teker daha da yaklaştı, çeneleri açtı, dilleri sanki çaresizliğine gülüyormuş gibi sarkıyordu. Zavallı ihtiyar kısarak homurdanıp titredi ama daha fazlası için güç bulamadı. Aislinn ateşe bir kütük daha attı ve bir eline ufak bir sopa alıp, diğeriyle de hançerini çekti. Kurtlar yaklaşıırken şimdi düzinelerce kızgın hayvanı seçebiliyordu, hırlayıp homurdanıyor, sanki kendi aralarında en iyi konumun ne olacağını tartışıyorlardı. Aniden daha güçlü bir ses hırıltıyla geceyi yardı ve kurtlar kuyruklarını kısırtıp kendilerinin en az iki katı büyüklüğünde bir hayvanın ışığa doğru hızlı hızlı yürümesi için kenara çekildi. Yeni kurt yaklaşıırken etrafına gelişigüzel baktı, sahneyi tarttı, sonra da sürünün önünde durarak sırtını Aislinn'e döndü ve tekrar tehditkâr bir hırıltı koyuvererek kurtları ormanın kenarına kadar çekilmeye zorladı. Kızla yüzleşmek için döndü ve şaşırtıcı zekâ parıltıları içeren çekik sarı gözler menekşe gözlerle buluştu. Aislinn'in dudakları oynadı ve daha ne olduğunu anlamadan sözcük ağzından şekillendi.

"Wulfgar!" Harfler boğuk bir sesle ağzından döküldü.

Kara hayvan yere yattı, öyle rahat görünüyordu ki onun emirlerini yerine getirmek için evcilleştirilmiş bir tazi sanılabilirdi.

Aislinn sopayı indirdi ve hançerini kınına yerleştirdi. Kur-
dun çenesi sanki gülümseyip ve ateşkesi onaylıyormuşçasına
açıldı. Kafasını ileriye uzattığı pençelerine dayadı ama gözleri
hâlâ tetikteydi ve onun üstünden hiç ayrılmamıştı. Aislinn
arkasındaki ağaca yaslandı ve bu vahşi ormanda, en az Dar-
kenwald'da olduğu kadar güvende olduğu hissine kapıldı.

Karanlıkta bir kurt hırladı ve Aislinn bir süredir uyukla-
dığının farkın vararak tam manasıyla uyandı. İri kurt başını
kaldırdı ve arkasındaki karanlığa gözlerini dikti ama başka
hiçbir harekette bulunmadı. Aislinn bekledi, gerginlik arttı-
ça tüyleri diken diken oluyordu. Sonra bir taş yuvarlandı ve
Aislinn yavaşça döndü.

"Wulfgar!" diyerek güçlükle soludu.

Wulfgar, Hun'ı ileri sürerken gözleri kıza kaydı ve sonra
ateşin arkasındaki iri hayvana odaklandı. Wulfgar ışığın altın-
da tam olarak görüldüğü zaman Aislinn hem şaşırmış hem
rahatlamıştı, çünkü söylentilere inanıp onun bir kurt adam
olduğuna ve bir şekilde onu böyle iyi koruyan muazzam,
kara kurda dönüştüğüne inanmasına ramak kalmıştı.

Hayvan artık kalkmış ve silkelenmiş, Wulfgar'la sönmek-
te olan ateşin üstünden birbirlerine bakarlarken altın rengi
gözleri parlıyordu. Kara kurt nihayet döndü ve sürüsünü bir
havlamayla gecenin derinliklerine doğru götürdü. Uzun bir
an boyunca orman sessiz kaldı ve Aislinn, Wulfgar kendisi-
ne bakarken bekledi. En sonunda adam iç çekti ve sesine bir
parça sinen mizahi bir üslupla konuştu.

"Siz leydim, tam bir ahmaksınız."

Aislinn çenesini kaldırdı ve sertçe döndü. "Ve siz lordum,
bir düzenbazsınız."

"Katılıyorum." Adam gülümsedi. "Ama sabah olana kadar
bu ormanın tadını beraber çıkaralım."

Hun'ı yorgun kısırağın yanına bağladı ve eyerin altındaki
bir torbadan ikisine de avuç avuç yem verdi. Aislinn kaçma
girişimi başarısızlıkla sonuçlanmasına rağmen kendini bırak-
tı. Wulfgar'ın oradaki varlığından öyle rahatlamıştı ki zırhını

çıkartıp yere, eyerin yanına koyduktan sonra ağır peleriniyle ikisini de sardığında hiç itiraz etmedi.

Maida bir homurtuyla aniden uyandı ve ateşe daha fazla odun atmakla ilgili kendi kendine mırıldanarak doğruldu. Kısrağın yanında Hun'ı gördüğünde duraksadı ve cıva gibi gözleri Wulfgar'ı Aislinn'in yanında tespit edene kadar etrafı taradı.

"Hah!" diye homurdandı. "Siz kurnaz Normanlar her ağaçlıkta sıcak bir yatak bulabiliyorsunuz değil mi?" Yatağına geri döndü ama Wulfgar'a son bir kötücül bakış atmaya ihmal etmedi. "Sırtımı yalnızca bir anlığına dönmüştüm! Hah!" Pat diye yattı ve battaniyeyi omuzlarının üstüne çekti.

Aislinn kendi kendine gülümsedi ve Wulfgar'a daha çok sokuldu. Maida bu sadık Norman'ı yanlarında görmekten mutlu olmayabilirdi ama bir kez daha adamın kollarında olduğu ve iri elleri onu yakınında tuttuğu için kendi kalbi sevinçle doluyordu.

"Üşüdün mü?" diye mırıldandı kızın saçlarına doğru.

Aislinn başını salladı ve gözleri ateşin tek başına neden olamayacağı bir sıcaklıkla parladı fakat yine de bakışlarını aşağıya dikmişti, adam onları göremiyordu ve onun deli gibi mutlu olduğunu anlamasının bir yolu yoktu. İnce bedeni onun vücudunun kenarına tüm gücüyle baskı yapıyordu ve başı da Wulfgar'ın omuzlarındayken, Darkenwald'daki yataklarının tüm rahatlığı ve güvenliğini hissediyordu.

"Bebek hareket ediyor," dedi Wulfgar boğuk bir sesle. "Bu onun kuvvetinin bir işareti."

Aislinn dudaklarını ısırdı, birden kararsızlığa gömülmüştü. Wulfgar çocuktan çok nadir bahsederdi, bahsettiği zaman da sanki birazcık olsun rahatlatmış olmak için konuşuyor gibi geliyordu. Ama Wulfgar'ı sessiz düşünceler içinde karnına doğru bakarken yakaladığı her anda daha da huzursuz oluyordu, sanki o minik çıkıntıya bakarak orada büyüyenin kendi bebeği olacağına dair bir teminat bulmaya çalışıyordu.

"Artık çok sık hareket ediyor," diye cevapladı Aislinn, ses tonu öyle alçaktı ki zorlukla duyulmuştu.

“İyi,” dedi Wulfgar ve pelerinini etraflarına daha da sıkı sardı, başını arkaya yaslayıp gözlerini kapadığında da bu zoraki konuşmayı sona erdirmiş oldu.

Sabahın erken saatlerinde Wulfgar yanından yavaşça kalkarken Aislinn uyanmaya başladı. Yarı yarıya kapalı göz kapaklarının arasından lordunun kalkmasını ve ağaçlık alana gitmesini izledi, sonra oturdu, sabah soğuşuna karşı pelerine iyice sarınarak kamplarına şöyle bir göz gezdirdi. Annesi hâlâ tortop olmuş uyukluyordu, geri kalan dünyanın ve gerçeğin kendisini rahatsız etmesini yasaklamış gibiydi.

Ellerini uzun saçlarında yumuşak karışıklığı düzeltmek için gezindiren Aislinn, gerindi ve sabahın güzelliğiyle içi ısındı. Çiğ damlacıkları otlarda parıltıyor ve bir örümceğin saydam ağını süslüyordu. Kuşlar, başının üstündeki tomurcuklanmaya başlamış dallarda çırpınıyor ve çimlerin içerisindeki yumuşacık bir koşturma yakınlarda tüylü bir tavşan olduğunu ispatlıyordu. Havada bir tazelik kokusu vardı ve ciğerlerini onun sarhoş eden kokusuyla doldurdu. Dünyadan ve onun mucizelerinden memnun halde içini çekti. Başını kaldırdığında bulunduğu açıklık alanı işgal eden parlak güneş ışıltısıyla yüzü pırıldadı. Kuşların şarkıları ne kadar güzeldi. Sabah çiyi ne kadar da hoştu. Hisleri ve tattığı mutlulukla ilgili kısa bir an derin düşüncelere daldı. Neden? Aslında yakalandığı için teselli bile edilemez durumda olmalıydı. İşin sonunda Normandiya’ya gitmek zorunda kalabilirdi. Ama yine de kalbi baharın dinginliğiyle şarkı söylüyordu.

Wulfgar’ın ayak seslerini duydu ve onu karşılamak için dudaklarında bir tebessümle arkasına döndü. Adam duraksadı, tavrından şaşkınlığa düşmüştü, sonra oturduğu yere geldi ve yanına çöktü. Kızın Darkenwald’dan ayrılmadan önce aceleyle hazırladığı küçük çıkını aldı ve karıştırdı. Soru soran bir edayla kaşlarını kaldırarak az bir parça yiyeceği kaldırdı.

“Bir but et? Bir somun ekmek?” Ses tonuna alaycılık sinmişti. “Kuzeye olan yolculuğu epey iyi planlamışa benziyorsun.”

“Gwyneth kilerini iyi koruyor. Neredeyse her tahıl tane-sini sayacak, fazlasını alsaydım ortalığı ayağa kaldırabilirdi.”

Onların konuşmalarına uyanan Maida şimdi kalkmış, geceleyin kaskatı kesilen kalçasını ovuyordu. Çarpık bir sırtışla alaylı alaylı konuştu.

“Kızı bağışlamalısınız lordum. Akli bu konulara pek çalış-mıyor. Eğer *kendi* yiyeceğimizden çok fazla alırsak hırsız gibi görüneceğimizi söyledi.”

Aislinn annesine surat astı. “William’ın topraklarından ayrıldıktan sonra daha iyi yiyecekler bulabilirdik.”

Wulfgar homurdandı. “Herhalde sizin nazik Sakson akrabalarınızdan değil mi? Şu kuzeyin kahramanlarından?”

“O sadık arkadaşlar bize kucak açıp, piç dükün kurbanları olan bizlerin ihtiyaçlarını görürlerdi,” diyerek çıktı Maida, küçümsemesine kızarak.

Wulfgar alayla güldü. “William sizin dışınızdaki herkes tarafından alkışlanarak kral ilan edildi. Sadık arkadaşlarınız yerin dibine sokuldu. Kuzey klanları şimdi yolları tutup geçiş ücreti alıyor ve sizin tanıdığınız zamanlarda çok zengin olan gruplar artık beş parasız.”

“Hah!” dedi Maida ve iğrenerek elini salladı. “Kuşpalazı olmuş bir kuzgun gibi ötüyorsun. Zaman Sakson ırkını en iyi kimin bildiğini, bir Norman serserisinin mi yoksa gerçek İngiliz kanından birinin mi olduğunu gösterecek.”

Daha fazla tartışmadı ve çalılığa doğru gitti.

Wulfgar somundan bir parça ekmek koparıp üstüne bir dilim et koyarak Aislinn’e uzattı. Kendisine de aynısından, fakat porsiyonu daha büyük bir dilim hazırladı ve düşüncele-re dalarak kendi soğuk payını yerken Aislinn’i izledi. Gözleri kısacık bir an onun yıpranmış elbisesinde gezindi.

“Geçiş için hiç para veya altın almadın mı?” Daha soruyu sormadan cevabı aslında biliyordu, acı bir alaycılıkla devam etti. “Bir toprak sahibi kuzeylinin seni odasına buyur edeceğini kestirebiliyorum ama annen parayı çıkartabilmek için daha zahmetli bir işe girmek zorunda kalabilir.” Bakışla-

rı tekrar onu tararken yüksek sesle güldü. “Geçiş ücretinin hepsini ödeyebilsen bile sevgilim, eminim ki yumuşak bir döşekten sert zeminli bir yatağa geçişi zorlayıcı bulacaktın.”

Aislinn onun kabalıklarını duymazdan gelerek başını kaldırdı ve zarifçe parmaklarını yaladı. Wulfgar bozuk atmasını görmezden geldi ve ona daha da yakın oturabilmek için kaydı.

“Gerçekten aşkım, neden kaçtın?”

Aislinn’in gözleri kocaman kocaman açıldı ve şaşkınlıkla ona döndü ama bakışlarından bunu samimi olarak sorduğunu anladı.

“Bir genç kızın isteyebileceği her şeye sahiptin,” dedi parmağını kolunun ön kısmında gezdirerek. “Sıcak bir yatak. Güçlü bir koruyucu. Yaslanabileceğin nazik bir kol. Pek çok yiyecek ve seni uzun, soğuk bir gecede meşgul edecek bir aşk.”

“Her şey mi?” dedi Aislinn ağzı açık kalarak, şaşkınlıktan karşı çıkacak kelimeleri bulamamıştı bile. “Ah lütfen neye sahipmişim bir düşün. Eskiden babama, katledilip mezara konan babama ait bir yatak. Koruyucularım şimdiye kadar ya kılıçla ya da kamçıyla yüzleşmek zorunda kaldı. Gerçekte, korunduğumdan çok başkalarını korumak zorundayım. Yaslanabileceğim güçlü bir kolu henüz bulamadım. Bahsettiğin pek çok yiyecek bir zamanlar bana ait olan yerlerden geliyor.” Sesi kısıldı ve gözyaşları akmak için hücum ettiler. “Ve aşk? Aşk? Sarhoş bir ahmak tarafından tecavüze uğradım. Bu muydu benim aşkım? Norman bir lordun kölesi haline geldim. Bu mu benim aşkım? Yatağa zincirlenip tehdit edildim.” Adamın elini yakalayıp karnına çekti. “Karnıma dokun. Elini koy ve içindeki çocuğun kıpırdandığını hisset. Aşkın meyvesi mi bu? Böyle söyleyemem. Doğrusu söylemek gerekirse bilmiyorum da.”

Wulfgar konuşmak ister gibi ağzını açtı ama Aislinn sinirlenip elini itti.

“Hayır bu defalık beni dinle ve neye sahip olduğumu söyle. Çocukken oynadığım malikânede suiistimal edildim,

elbiselerim ve sahip olduğum her değerli şey teker teker benden alındı. En alelade elbisenin bile kendime ait olduğunu söyleyemiyorum, çünkü ertesi gün onu başkasının giydiğini görebilirim. Tek hayvanım, kısırağım sakat kaldı ve merhamet edilerek öldürüldü. Söyle bana Lord Wulfgar, ben neye sahibim?”

Adam kaşlarını çatı. “Tek yapman gereken istemek ve eğer gücüm dahilindeyse ne istiyorsan ayağına getiririm.”

Aislinn gözlerinin içine baktı ve yavaşça konuştu. “Benimle evlenir misin Wulfgar ve bu çocuğa meşruiyetini başışlar mısın?”

Wulfgar daha da somurttu ve yarı yarıya yanmış bir kütüğün ateşin içine yuvarlamak için döndü.

“Ezeli ve ebedi tuzak,” diyerek homurdandı, “gafillerin ayağını kaydırmak için muhakkak.”

“Aaah,” diyerek iç çekti Aislinn. “Ben zayıfken benimle yeterince eğlendin ama şimdi yan çiziyorsun. Haylan için duyduğun tutkuyu söylemene gerek yok. Kadın önünde oynarken gözlerin şehvetini iyi ifade ediyordu.”

Wulfgar aniden başını çevirip hayretle baktı. “Şehvet mi? Ben yalnızca eğlencenin tadını çıkartıyordum.”

“Eğlenceymiş, hah!” diyerek dalga geçti Aislinn. “Daha çok seni yatağına çağırıyor gibiydi.”

“Yemin ederim ki leydim, seni onun yarısı kadar bile beni memnun etmeye çalıştığını görmedim.”

“Ne?” diyerek haykırdı şaşkınlıkla. “Bu koca karnımla mı? Dans edip maskaralık etmemi mi isterdin?”

“Ortada sebep yokken mazeret üretiyorsun,” diyerek karşılık verdi huysuzca. “Sen de onun kadar zayıfsın ve sana engel olan bir şey yok. Bir defalığına olsun yatakta didişmekten veya sözlerinle yaralamaktansa bana ihtimam göstermenden hoşnut kalırdım.”

Aislinn dikleşti ve menekşe rengi gözleri kızgınlıkla parladı. “Kimin sözleri acıtıyor lordum? Alaycılığınızdan sakınmak için zırhınızı giysen yeridir.”

Wulfgar homurdandı. “Ragnor gibi ukala bir âşık gibi davranmak benim tarzım değil. Bir kıza iltifat etmekte zorlanıyorum ama sana karşı bu konuda cömerttim.”

“Beni belki de az da olsa seviyorsunuzdur?” diye sordu Aislinn usulca.

Adam kolunu okşadı. “Elbette ki Aislinn,” diye mırıldandı. “Bana seni okşamam için haykırana dek her gece seni seveceğim.”

Aislinn gözlerini kapattı ve sınıksız sığıdığı dişlerinin arasından kederli bir inilti yükseldi.

“Okşayışlarımın sende bir şeyler uyandırdığını inkâr mı edeceksin?”

Aislinn iç çekti ve basitçe mırıldandı. “Ben sizin kölenizim lordum. Bir kölenin efendisine ne söylemesini istersiniz?”

Adamın gözlerinde hayal kırıklığıyla dolu bir öfke belirdi. “Benim kölem değilsin! Seni okşadığımda bana koşuyorsun.”

Sözleri yanaklarını kıpkırmızı ederken Aislinn temkinle annesinin ağaçlıkta kaybolduğu yere baktı, Maida’nın dönmüş ve söyleneni duymuş olabileceğinden korkmuştu. Wulfgar alayla güldü.

“Bir Norman’ın yatağından hoşlandığını duymasından mı korkuyorsun?” Aislinn’e doğru azıcık daha eğilirken bir dizini öne çıkartıp dirseğini üstüne koydu, kız başını eğerken o da kafasını eğdi. “Annemi belki kandırabilirsin ama ben biliyorum. Senin kaçmana neden seninle sevişmem değildi.”

Bir öfke çığılığıyla Aislinn vurmak için elini geri çekti ama çabuk bir hareketle adam onu yere itti ve ağırlığıyla orada kalmasını sağladı.

“Demek onurun çiğnendi. Aylar sonra birdenbire kaçmana bu neden oldu yani?”

Aislinn boş yere debelendi. Adamın dizi kendi dizlerinin arasına dayanmıştı ve koluyla rahatlıkla onu hareketsiz tutuyordu. O anda adamın vücudundaki sert kasları hissedebiliyordu. Direnmenin faydasız olduğunu anlayan Aislinn

boyun eğdi ve kendini serbest bıraktı. Sımsıkı kapattığı gözlerinden yaşlar sızıp yanaklarına aktı.

“Çok zalimsin Wulfgar,” diyerek hıçkırdı. “Benimle oynuyor ve kaldıramayacağım derecede beni rezil ediyorsun. Keşke soğuk ve umursamaz olsaydım, belki o zaman doku-nuşların bana bu kadar işkence etmezdi.”

Wulfgar eğilip hafifçe burnunu öptü, göz kapakları yaşlarla tuzlanmıştı ve sonra ağzı onun dudaklarında gezindi ve o anda bile Aislinn içindeki dalgalanmayı dizginleyemiyor ve kendi tutkusuyla okşayışlarına cevap veriyordu.

Maida’nın sesi havada çatırdadı. “Ne oluyor! Lordum, atlara binip yola koyulmamız gerekmiyor mu?”

Wulfgar oturup parmaklarını saçlarının arasından geçirirken, yaşlı kadına kafatasını yaracak şiddette kötücül bir bakış yolladı. Aislinn başını ikisinden de öteye çevirdi ve otları eteklerinden süpürdü.

Wulfgar kalktı ve atları eyerleyip yanlarına getirdi. Zırhlı yeleğini katlayıp Hun’ın eyerinin önüne bağlamıştı, bu parlak bahar gününde serbestçe at sürmek istiyordu. Maida ayağını yüksek üzengili hayvana atmaya çalışırken inledi ve sonra kendisini belinden yakalanıp yaşlı mı yaşlı kısırağın üstüne bacakları ayırık biçimde konmuşken buldu. Wulfgar, Aislinn’in yanından geçti, kendi eyerine atlayıp ona doğru baktı. Aislinn’in soran bakışlarına kendinden hoşnut bir kı-kırtıyla cevap verdi.

“Kısarak topal, ikinizi birden taşıyamaz.”

Aislinn soğukkanlılıkla baktı. “Öyleyse yürümem mi gerekiyor lordum?” diye sordu mağrurca.

Wulfgar eyerinin çıkıntısına dirseğini koyup eğildi. “Hak ettiğin bu değil mi?”

Aislinn’in bakışları hararetlendi ama daha fazla söz etmeden döndü ve Darkenwald’a doğru uzun bir yürüyüşe başladı. Wulfgar gülümsedi ve dizginleri kaldırıp onu takip etti. Maida topallayan ihtiyar kısırağın üstünde onları izledi.

Aislinn durup azametle bir kütüğün üstüne oturarak,

ayakkabısına kaçmış bir çakıl taşını çıkartmak için pabucunu salladığında güneş yükselmişti ve sabah tüm haşmetiyle uzanıyordu.

Wulfgar durakladı ve o başını kaldırana kadar bekledi, sonra merakla sordu. "Leydim gezintiden yoruldu mu?"

"Buna beni mecbur eden sizdiniz lordum," diye cevap verdi hararetle.

"Hayır aşkım, ben değildim," diye inkâr etti masumca. "Ben yalnızca bunu hak edip etmediğini sordum."

Aislinn kalktı ve ona baktı, sonra kızardı.

"Ah, seni canavar!" Ayağını yere vurdu ama nazik topuğu yere çarpınca irkildi.

Wulfgar eliyle işaret edip eyerinde geriye doğru çekildi.

"Gel aşkım," diyerek nasihat etti. "Gün giderek daha da usandırıcı hale gelecek ve ben kısa süre içinde evde olmalıyım."

Eğildi ve Aislinn gönülsüzce ellerini onun ellerine bıraktı, Wulfgar kolay bir hareketle çekip onu önüne, eyere oturttu ve iri çıkıntılar rahatsız etmesin diye dizini yönlendirdi.

Maida onların yakınlarında atını durdurmuştu ve şimdi de Wulfgar'ın ilgisine küçümseyerek gülüyordu. "Yürümek, bir Norman'ın kucagını ısıtmaktan daha iyidir kızım."

Wulfgar yan yan baktı ve konuştuğunda hiç de nazik değildi. "Kaçmaya kalkışmak ister misin ihtiyar cadı? Buna kal-kışır-san memnuniyetle görmezden gelirim."

Aislinn'den tuhaf bir ses yükseldi ama her ikisi de ona döndüğünde kız sakince uzaklara bakıyordu ama ağzının kenarları bastırılmış bir neşeyle titriyordu.

Maida kendi kendine somurtup surat asarken, Wulfgar atını ileriye sürdü.

Hun nihayet yavaşlayıp ayaklarını sürümeye başladığında, Aislinn üstüne rehabetin çöktüğünü hissetti. Eyer kaygan ve oldukça genişti, bu yüzden oturmakta zorluk çekiyordu. Arkasında duran Wulfgar'ın yakın sıcaklığını hissediyor ve onun dizginleri tutan ellerini düşünceyle izliyordu. O eller

güçlüydü ve ağır bir kılıcı savuracak güçteydiler, ama uzun parmakları ince, esnek ve gerektiğinde nazikti. Onların kuvvetini düşündüğünde dudaklarından kurnaz bir gülümseme geçti. Gözleri parıl parıl parlayarak arkasına, onun göğsüne yaslandı ve pelerinin omzuna çekerek başını çenesinin altında saklanacak şekilde yasladı. Kendini rahat bırakıp, tutması için onun güçlü kollarına bırakırken gülümsemesi hâlâ dudaklarındaydı. Wulfgar bu işten memnun olamıyordu. Yumuşaklığı ve hoş kokusu başını döndürüyordu ama yine de kızın bu ani değişiminin sebebini merak ediyordu.

Maida sessizliği acı bir feryatla bozduğunda yalnızca kısa bir süre geçmiş gibiydi. Aislinn doğruldu, uyuşukluğundan irkilerek kurtuldu ve annesine baktı.

“Ne zamandır toz dışında bir şey yutmadım,” diye inledi yaşlı kadın. “Benim susuzluktan ölmemi, böylece ben ortada yokken kızıma istediğin gibi sahip olabileceğini mi düşünüyorsun?”

Maida’nın şikâyetleri üzerine Wulfgar atını patikadan çıkarıp hızla akan bir kaynak suyunun yanında durdurdu. Hayvanın sırtından atladıktan sonra ellerini uzatıp Aislinn’i belinden yakaladı ve kendi yanına indirdi, yalnızca omuzlarına kendi pelerinin sarmak için biraz oyalanmıştı. Wulfgar, Maida’ya şüpheyi karışık soran bir bakış attı ve sonra kadının yanına gidip gönülsüzce inmesine yardım etti.

“Hah,” diyerek söylendi yaşlı kadın, “Kıbarlık hakkında öğrenmen gereken çok şey var Norman. Ne de olsa kızımı hamile bırakan tecavüz senin işindi.”

“Anne!” diyerek çıkıştı Aislinn ama Wulfgar anlamlı bir şekilde baktı.

“Bebeğin babasının başkası değil de ben olduğumdan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun ihtiyar karga?”

Maida adamın yüzüne dikkatle baktı ve neşeyi tavuk gibi gıdıkladı. “Ah, eğer minik bebeğin saçları bir karganın siyahlığında olursa, tohumu iyi atan Ragnor’dır. Eğer bebeğin başından başak gibi sarı perçemler dökülüyorsa, o zaman

kesinlikle pişin çocuğudur. Ama..." Yaşlı kadın duraksadı, her sözcüğü zevkle söylüyor gibiydi. "Eğer çocuğun saçları doğan güneşin kızılığındaysa..." Maida omuz silkip neşeyle kendini kucakladı. "O zaman babası tabii ki bilinemez."

Wulfgar aniden başını çevirmeden önce gözlerini kısıtı, Aislinn'in yanından geçip atları suya götürdü. Aislinn sevinçle kıkırdayıp kendi başına ağaçlığa koşturan annesine kaşlarını çatı ve kararsızca Wulfgar'ın geniş sırtına baktı. Şimdi öyle soğuk ve düşmanca görünüyordu ki onun dikkati dağılmış halde sıvazladığı atı dışında yanında kimseyi istemediğinin farkındaydı. İç çekerek Aislinn de dönüp yavaşça ağaçlığa girdi, sorununu yalnız ve kendi zihninde halletmesi gerektiğini biliyordu.

Geri döndüğünde Wulfgar onu bekliyordu, yemek için ekmek ve et dilimlemişti. Menekşe rengi meraklı bakışlar kara kara düşünceler içinde sessizliğini sürdüren gri gözlerle karşılaştı ve yemek yerlerken kimse ağzını açmadı. Maida adamın ruh halinin farkına varmıştı ve bir defalığına da olsa dikkatle dilini tuttu, bu Norman şövalyesinden dayak yemeyi hiç istemiyordu.

Her ne kadar Aislinn, Wulfgar'ın kollarının altında uyuklayıp kendisine karşı nezaketinden biraz rahatlık bulsa da eve yolculuk aynı sıkıntılı havada geçti. Darkenwald malikânesine vardıklarında, kalın sesi alçak bir tonla kulağında yankılanıp Aislinn'i uyandırmıştı. Bir çabayla doğruldu, gözlerini kırptırıp uykuyu def etmeye çalışırken karanlığın çökmüş olduğunu gördü. Wulfgar eyerinden atladı ve Hun'dan inmesi için yardım etmeye döndüğünde Aislinn elleriyle onun geniş omuzlarını tuttu. Wulfgar annesine baktığında Maida'nın ufak bedeninin yorgunlukla kısağın üstünden sarmakta olduğunu gördü. Ana kapının yanlarında meşaleler yanıyordu ve onların ışığında annesinin yüzünün süzülüğünü fark etti. Aislinn, Maida'nın ince kolunu yakaladı ve yumuşak bir tonla fısıldadı.

"Gel, seni kulübene götüreyim."

Wulfgar elini uzatıp onu durdurdu. “Ben götürürüm. Sen odamıza gidip beni bekle. Birazdan orada olurum.”

Maida karanlığa doğru onun biraz önünde yavaşça yürümeden önce şüpheyle baktı. Aislinn duraksadı, Wulfgar’ın ayak seslerinin annesininkilerin ardından yankılanmasını, sonra yavaşça yok olmasını dinledi. Bir süre sonra uzaklardan, Maida’nın kulübesinin penceresinden loş bir ışık görülmüyordu ve Aislinn nihayet döndü, ayaklarını sürüyerek yorgun argın malikâneye girip yatak odalarına giden merdivenlerden tırmandı.

Oda, düşünceli biri tarafından yakılan ateşle aydınlanmıştı, şüphesiz bu kişi Wulfgar’ın herhangi bir şeydeki başarısından hiç tereddüt etmeyen, her zaman sadık, her zaman lordunun işini gören Sweyn’di.

Aislinn ateşin sıcaklığının yanında dikilirken, iç geçirerek kirli elbisesini çıkarıp sandığın üstüne koydu. İç etekliğini de çıkardıktan sonra, çıplak vücuduna sarmak için bir posta uzandı ama ardından kapı çatırdayarak açıldığında iç etekliğini tekrar göğsüne bastırdı ve gelen kişiyi görmek için döndü.

“Bakıyorum dönmüşsün,” diye mırıldandı Gwyneth karpıya yaslanarak.

Aislinn elini kadına doğru salladı. “Gördüğün gibi hâlâ hayattayım ve nefes alıyorum.”

“Çok yazık,” diyerek iç çekti Gwyneth. “Aç bir kurda rastlarsın diye umut ediyordum.”

“Öğrenmeyi çok istiyorsan söyleyeyim, rastladım. Her an buraya gelebilir.”

“Ah, cesur piç,” diyerek cevap verdi Gwyneth alayla. “Yiğitliğiyle her zaman gösteriş yapar.”

Aislinn başını salladı. “Ağabeyini çok az tanıyorsun Gwyneth.”

Sarışın kadın dikleşti ve yüzüzce ilerledi, bakışlarıyla Aislinn’in ince bedenini tartıyordu. “Ya bebeği ya da seni yakın zamanda Normandiya veya başka bir uzak ülkeye gönderecekken, neden gecenin bir yarısı seni bulmak için aceleyle

fırlayıp gittiğini anlamadığımı kabul ediyorum. Kesinlikle ahmaklık ve bilgelikten yoksun bir davranış.”

“Neden ondan böyle nefret ediyorsun?” diye sordu Aislinn samimiyetle. “Hiç seni incitmeye kalktı mı? Ona karşı öyle bir kin besliyorsun ki sebebini anlamakta zorlanıyorum.”

“Hiçbir zaman anlayamayacaksın da seni Sakson sürtüğü. Sen kendini onun yatağına yayıp oyunlarını oynamaktan memnunsun. Ondan daha fazla piç dışında ne edinebilirsin ki?”

Vermek istediği kızgın cevabı yutarken Aislinn’in çenesi hafifçe yukarı kalktı. Sonra gözünün ucuna bir şey ilişti ve oraya baktığında Wulfgar’ın kapı aralığında durmuş, sessiz bir ilgiyle söylediklerini dinlemekte olduğunu gördü. Kollarını göğsünde birleştirmişti ve örgülü zırhı üstünkörü omzuna atılmıştı. Aislinn’in sessizliği üzerine Gwyneth onun bakışlarını takip etti ve erkek kardeşinin kendilerine bakmakta olduğunu gördü.

“Bize hoş geldin demek için mi geldin Gwyneth?” diye sordu ağabeyi kabaca.

Arkasındaki kapıyı kapattı ve odayı geçti, zırhını sandığın üstüne, Aislinn’in elbisesinin yanına koyarak kendisine soğuk bakışlar atan Gwyneth’e döndü.

“Bizim hakkımızdaki hoşnutsuzluğunu yeterince iyi ifade ettin Gwyneth. Burada mutlu değil misin?” diye sordu Wulfgar ellerini beline koyarak.

“Ne? Bu sefil malikânede mi mutlu olacağım?” diye pat diye karşılık verdi kadın.

“Gitmekte özgürsün,” dedi Wulfgar yavaşça. “Seni durduracak hiç kimse yok.”

Gwyneth’in solgun gözleri soğuk bir tavırla süzdü. “Beni kovuyor musun kardeşim?”

Wulfgar omuzlarını silkti. “Yalnızca gitmeyi tercih edersen seni burada tutmaya çalışmayacağım konusunda seni temin ediyorum.”

sonra kolunu çekerek bir önceki pozisyonuna geri döndü. “Eh, sizi memnun ettim şimdi, öyle değil mi?”

İğrenmiş bir hareketle Wulfgar tuniğini çıkardı ve kızınca katlayıp kenara kaldırdı. Uzun adımlarla yatağa gitti ve kenarına oturup gömleğini çıkardı. Pantolonunu çıkarmak için ayağa kalktığı anda, Aislinn yatağın ucuna, zincirlerin hâlâ durmakta olduğu yere gidip taş zemine oturdu, çıplak kalçalarıyla hissettiği soğuk soluğunu kesmişti. Wulfgar onu bir çeşit hayretle izlerken Aislinn ince ayak bileğini demir halkaya sokup zincire kelepçeledi.

“Ne oluyor?” diye haykırdı adam ve yanına geldi. Onu ellerinden tutup tek hamleyle ayağa kaldırdı ve Aislinn’in iç eteğini düşürmesine neden oldu. Lordu kendisini süzerken çıplak halde dikildi ama adamın yüzü öfkeyle kararmıştı. “Ne yaptığını sanıyorsun sen?”

Aislinn’in gözleri yapmacık bir masumiyetle açıldı. “Köleler zincirlenmez mi lordum? Görüyorsunuz ya lordum, yalnızca geçtiğimiz birkaç aydır, yani Normanlar geldiğinden beri köle olduğumdan bir köle nasıl davranır pek bilmiyorum.”

Wulfgar küfretti ve eğilerek sabırsızlıkla zinciri ayağından çıkardı. Onu kollarına alıp yatağın üstüne fırlattı.

“Sen köle değilsin,” diye bağırdı kötü kötü bakarak.

“Öyle diyorsanız lordum,” diye cevapladı Aislinn. “Nasıl isterseniz lordum.”

“Tanrı aşkına! Benden ne istiyorsun kadın?” diye sordu kollarını kızgınlıkla savurarak. “Sana köle olmadığınızı söyledim. Daha ne istiyorsun?”

Aislinn cilveli cilveli gözlerini kırıştırdı. “Yalnızca sizi memnun etmeyi istiyorum lordum. Neden bu kadar öfkeleniyorsunuz? Burada sizin arzularınızı gerçekleştirmek için bulunuyorum.”

“Beni dinlemeni ne sağlayacak?” diye kükredi Wulfgar. “Tüm dünyaya haykırmam mı gerek?”

“Öyle diyorsanız lordum,” dedi ve gülümsedi.

Kısa bir an boyunca Wulfgar ona, sanki niyetini anlamaya çalışıyormuş gibi baktı, sonra kafasına dank edince doğruldu ve tekrar kıyafetlerini toplamaya başladı. Kapaıya doğru yürüdü ve Aislinn seslendiğinde durakladı.

“Nereye gidiyorsunuz lordum? Sizi memnun edemiyor muyum?”

“Sweyn’in yanına gidiyorum,” diye homurdandı cevap olarak. “O benim başımın etini bu kadar yemiyor.”

Bunu söyledikten sonra Wulfgar odadan çıkıp bir öfke nöbetiyle kapıyı çarptı. Kendi kendine gülümseyen Aislinn, postları etrafına sarıp kollarını onun yastığına dolayarak sinmiş kokusunu içine çekti ve hemenceccik uykuya daldı.

“Ne küstah bir kız bu böyle?” diye sövüp saydı Wulfgar avludan geçip kızgınlıkla ahırlara doğru giderken. “Onunla evlenmemi, tüm dünyaya yasal olarak karım olduğunu ilan etmeyi istiyor. Ben bir yüzükle idare edilecek adam değilim. Elinde olanla yetinmesi lazım.”

Hun’ın yanında biraz taze saman buldu ve kendine uygun bir yatak hazırlayana dek onları dövdü. Çıkardığı gürültü hayvanların kıpırdanmasına ve sonrasında adamlarından sinirli homurtuların yükselmesine yol açtı. Düşük rütbeli bir okçunun sert bir lafından sonra Hun’ın başının dibindeki samanların üstüne kendini attı ve pelerinini kendine sararak beyhude yere çok ihtiyacı duyduğu uykuyu almaya çalıştı.

Ertesi gün uzun müddet dört nala at sürdü, zihnini ve bedenini yorarak o gece çoktan hak ettiği uykuya sorunsuzca dalabileceğini umut ediyordu ama şafak ufku açık mor tonlarında boyarken hâlâ samandan yatağında rahatsızca kıpırdanıp dönüyordu. Geçen gece çıktığından beri malikâneye girmekten kaçınmıştı ama bir-iki kez Aislinn’i annesinin kulübesine giderken veya başka bir işin peşinden koşarken şöyle böyle görmüştü. Bu zamanlarda duruyor ve onun yürüyüşünü seyreliyor, eteklerinin nazikçe salınışına ve gün ışığı altında parlayan saçının bakır kızılı buklelerinin ihtişamına hayranlık duyuyordu. Aislinn ona doğru kaçamak bakışlar atıyor ama genellikle elinin altından uzakta duruyordu. Wulfgar’ın adamları ikisine kafası karışmış biçimde bakıyor,

bir onu bir öbürünü izliyor ve lordlarının samanlıktaki yatağı yüzünden kafalarını kaşıyorlardı. Geceleyin aniden yükselen bir küfür veya homurdanma onları uyandırırsa sessiz kalmaya dikkat ediyor, yakında lordlarının da uykuya dalacağını umut ederek tekrar döşeklerine kıvrılıyorlardı.

Üçüncü sabah Wulfgar kahvaltısını malikânede yaptı, Aislinn inene kadar sürekli merdivenlere bakıp duruyordu. Bir anlığına Aislinn onu gördüğüne şaşırdı ama hemencecik soğukkanlılığını toplayıp yemeği servis eden Ham'e yardıma gitti. Askerlere bir tabak dolaştırdı ve nihayetinde Wulfgar'ın yanına gelerek tek kelime etmeden ona da tabaktaki bildircin etinden sundu. Wulfgar dolgun bir but seçti ve sonra dikkatle ona baktı.

"Kupamı doldur," diye emir verdi. Buyruğa uyan Aislinn yaklaştı, eğilerek kupayı aldı, göğüsleri onun omzuna değiyordu. Bir dakika sonra içi süt dolu halde getirip adamın önüne koydu.

Wulfgar kaşlarını çattı. "Onu orada mı bulmuştun? Nereden aldıysan oraya koy köle."

"Nasil isterseniz lordum," diye mırıldandı kız.

Tekrar adama doğru eğildi, göğüsleri adamın omzuna değerek kupayı önceki yerine koydu.

"Bu sizi memnun etti mi lordum?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdi ve dikkatini yemeğine odakladı.

Gwyneth bu düzenlemeden oldukça keyif almış görünüyordu ve o akşam yemeğini Wulfgar'ın yanında, Aislinn'in sandalyesinde yedi. Kardeşine biraz daha nazik davranmıştı ve onu konuşturmaya çalışıyordu ama alakasız homurdanmalar ve sessiz bakışlarla karşılaşılıyordu. Wulfgar'ın dikkati temelde Ham ve Kerwick'le beraber yemeği kendisine ve adamlarına servis eden Aislinn'e odaklanmıştı. Kız geniş tabaklarla mücadele ediyor ve Kerwick de ne zaman ağır yükünü düşürecekmiş gibi olsa ona yardıma geliyordu. Kerwick'in ihtimamı Wulfgar'ı epey öfkelendirmişti ve derin düşüncelere dalmış gözleriyle onları tüm salon boyunca takip ediyordu. Aislinn

bir defasında genç Sakson'la güldüğü zaman Wulfgar eliyle kupasını sıktı.

“Kızın onunla nasıl oynadığını görüyor musun?” diye mırıldandı Gwyneth erkek kardeşinin kulağına. “Senin ilgine layık biri mi o? Onun yerine Haylan’a bak.” Ufak elini arzuyla Wulfgar’ı gözleyen genç dula doğru savurdu. “Öyle görülüyor ki onun sunacak daha fazla sevgisi var. Onu yatakta denedin mi? Sana iyi gelecektir.”

Ama Gwyneth’in tüm çabalarına rağmen Wulfgar’ın gözleri Aislinn’e geri dönüyordu. Bolsgar bir süre onu sessizce izledi, sonra ona doğru eğildi.

“Kurtlar kırsal alanda aylak aylak dolaşırlar ama hep eşlerine geri dönerler. Sen eşini bulabildin mi?”

Wulfgar sertçe döndü. “Bu eşi bulmak sana ne kazandırdı?”

“Görülüyor ki pek az şey.” Bolsgar usulca güldü, sonra ciddileşti. “Seçimini yap Wulfgar. Aislinn’i ya serbest bırak ya da evlen.”

Wulfgar dişlerini gıcırdattı. “Maida’yla birlik olmuş komplo kuruyorsun!” diye suçladı.

Aislinn’i göstererek, “Neden böyle kötü ve intikamcı birini malikânende tutuyorsun?” diye sordu. “Varlığıyla sana nasıl eziyet ettiğini görebiliyorum. İzlediğini bildiğinden diğer erkeklerle oynuyor. Kerwick aptal değildir. Onu karısı olarak alır ve bebeğine de baba olur. Neden kızı ona vermeyesin ki? Adam bundan memnun olur. Ama sen lordum, ahmaklar lordu...” Yaşlı şövalye kıkırdadı. “Peki ya sen? Kızın onunla yatağını paylaştığı düşüncesine katlanabilir misin?”

Wulfgar’ın yumruğu masada inledi. “Kes!” diye haykırdı.

“Eğer onunla evlenmezsen Wulfgar,” diye devam etti Bolsgar hiç gözünü kırpmadan, “Kerwick’in onunla evlenip bebeğe meşruiyet kazandırmasına engel olmamalısın.”

“Bunun çocuğa ne faydası olur ki? Annem seninle evliydi ama hâlâ bir piç olarak anılıyorum,” diye cevap verdi Wulfgar acı acı.

Bolsgar'ın yüzü soldu. "Ben seni reddettim," dedi yavaşça sözcüklerini seçmek için mücadele ederek. "O zamanlar ahmak olduğumu kabul ediyorum, defalarca bu yaptığımdan pişman oldum ve geri dönmeni arzuladım. Sen benim için cesur Falsworth'tan daha öz evlattın. Sana yaşattığım ıstırap yüzünden vicdanım hiç huzur bulmadı ama olmuş bitmiş şeyleri geriye alamam. Sen de benim kadar ahmak mı olacaksın?"

Wulfgar başını çevirdi, yaşlı adamın sözlerinden rahatsız olmuştu. En sonunda kalktı ve salondan ayrıldı, Aislinn'in endişeyle onu izlediğinin farkında değildi.

Ertesi sabah Aislinn uykusundan irkilerek uyandı, Wulfgar kabaca postları üstünden çekmiş ve poposuna sağlam bir şaplak atmıştı.

"Kalk kadın. Bugün önemli misafirlerimiz var ve seni onlara en iyi görüntünle sunacağım."

Aislinn kalçasını ovuşturarak suratını astı ve en sonunda dikkatli bakışlar altında kalktı. İç eteğine uzanmaya kalktığımda adam iki elini yüksek sesle çırpı ve kapı hemencecik açılıp banyo suyu taşıyan Hlynn ve Miderd içeri girdi. Çıplaklığını örtmek için iç eteğini önünde tutan Aislinn, kafası karışmış halde bir kadınlara bir de lorduna baktı.

Wulfgar kaşını kaldırdı. "Senin için leydim. Hoş kokulu bir banyo sana canlılık katar." Döndü ve kapıya yürüdü, sonra tekrar başını ona doğru çevirdi. "Senin için aldığım sarı elbiseyi giy. Rengi üstünde iyi duruyor."

Aislinn hışımına yataktan indi.

"Cık! Cık!" diyerek azarladı adam onu. "Beni memnun etmek istiyorsun, öyle değil mi? Yoksa bir kölenin görevini unuttun mu?" Gülümsedi. "Yakında dönmüş olurum."

Gülerek eşikten dışarı adımını attı ve kızın fırlattığı bir şey kafasına gelmesin diye çabucak ardından kapıyı örtüp merdivenlerden indi.

Gönülsüzce Aislinn iki kadının banyosuna yardım et-

mesine izin verdi ve nihayetinde onlar kendisine kokulu bir yağla masaj yaparken rahatladı. Sonra kadınlar uzun uzun ve acı verecek şekilde saçını taradılar, öyle ki Aislinn onların hiç durmayacağını düşünmeye başlamıştı. Saçını yüzünden çekip başının üstünde topladılar ve karışık biçimde sarı kurdelelere sardılar. İpek iç eteğini ve kaliteli sarı kadifeden elbiseyi giyinmesine yardım ettiler, sonra süslemeli kuşağını beline takıp giyinip kuşanmasını tamamladılar.

Miderd bir adım geriye çekilip mutluluk gözyaşları arasından gülümseyerek hayranlıkla baktı. “Ah leydim, sözcüklerle ifade edilemeyecek kadar güzelsiniz. Lordun sizi geri getirmesinden çok memnunuz.”

Aislinn şefkatle ona sarıldı. “Doğruyu söylemek gerekirse Miderd, bundan ben de memnunum ama yine de onun ruh halinden emin olamıyorum, benimle evlenecek mi yoksa başkasının peşine mi düşecek bilemiyorum.”

Ürkek Hlynn hanımının beline teselli edercesine kolu- nu doladı ve sırtına hafif hafif vurdu, onu rahatlatacak doğru kelimeleri bulamamıştı. Aislinn kıza sarılıp kendine doğru çekti, yaşlar gözlerini parlatmıştı ve sonra Miderd ve Hlynn, Wulfgar dönmeden odayı toparlamak için koşturdular. Lordları bir süre sonra geldiğinde ise çabucak dışarı kaçıp kapıyı arkalarından yavaşça kapattılar.

Wulfgar, Aislinn’in yanına gelmek için odayı geçti, ellerini arkadan birleştirmiş bacaklarını da iki yana açmıştı. Gözleriyle yavaşça vücudunu inceledi, sonra sakince yüzüne baktı. Onun yakından tetkiki üzerine birazcık kızan Aislinn, onun bakışlarına soğuk bir tavırla karşılık verdi. Daha da yaklaştı ve çenesinin altına koyduğu parmaklarıyla Aislinn’in başını kaldırdı. Çok hafifçe yumuşak dudaklarına bir öpücük kondurdu, bakışları sıcak ve tutku doluydu.

“Çok güzelsin,” diye mırıldandı Wulfgar, Aislinn’in kendini rahat bırakıp ellerini ona dolamaması için tüm irade gücünü kullanması gerekti. Adam bir adım geriye çekilirken usulca güldü. “Ama bir köle kendini beğenmiş olmamalı.

Aşağıya, salona gel, diğerleri bekliyor,” dedi omzunun üstünden odadan çıkarken.

Hâlâ dudaklarının dokunuşunu hisseden Aislinn, canı sıkın halde minik ayaklarından birini zemine sürttü.

“Onun için emirlerini yerine getirecek bir köleden ibaretim yalnızca, daha fazlası değil. İyi bir eş olacağıma ikna olması için bir mucize gerek.”

Gwyneth de en iyi kıyafetini giymişti, gizem ve gecikmenin etkisiyle için için sinirleniyordu. Wulfgar sakince birasını yudumlarken, bir yandan da volta atıp kendisine kötü bakışlar atan kardeşini izliyordu.

“Beni yataktan çıkarıyor ve birinin geleceği dışında bir sebep söylemiyorsun. Tanrı’nın bile unuttuğu bu yere bir mankafa dışında kim gelmeye teşebbüs eder ki?”

“Sen geldin ya Gwyneth,” dedi esprili bir tonda ve kız kardeşinde uyandırdığı öfkeyi izledi. “Kendini bir istisna mı kabul ediyorsun, yoksa hepimiz mankafa mıyız?”

“Espri yapmayı biliyorsun kardeşim ama değerli William’ının gelip mülkünü ziyaret ettiğini göremedim.”

Wulfgar omuz silkti. “Kralın az toprağa sahip alelade birini ziyaret etmesini mi bekliyorsun? Onun kral olarak görevleri benim görevlerimden çok daha fazla. Vaktinin olmayışını çok iyi anlarım, hele ki onun tebaası da benimki gibi sürekli söylenip durmayı alışkanlık haline getirdiyse.”

Gwyneth cevap olarak hıhlayıp başını arkaya attı, sonra da Ham ve Kerwick’in bir yaban domuzu, bir geyik ve daha ufak hayvanlardan oluşan bir grupla, şışte ördek kızartıkları yere gitti. Alayla etleri işaret etti.

“Bunlar hepimizi bir ay doyurmaya yeterdi. Yiyecek konusunda çok pervasızsın Wulfgar.”

“Devede kulak bile etmezler,” dedi Wulfgar fısıltıyla ve merdivenlerden inmekte olan Bolsgar’ı karşılamak için döndü, üvey babası iyi kıyafetlerin içindeyken hâlâ yakışıklı görünüyordu. Wulfgar onunla kendi dolabını paylaşmış, en iyi kıyafetlerinden bazılarını yaşlı adama vermişti. Her ne ka-

dar kemer Bolsgar'ın beli için çok dar olsa da omuz kısmı ve uzunluğu üstüne tam olmuştu. Yaşlı adam önlerinde dönerken güldü.

“Gençliğimi geri kazandım yemin ederim.”

Gwyneth dalga geçti. “Ödünç alınmış kıyafetlerin içinde ama.”

Yaşlı adam, Aislinn'in sarımsı kahverengi elbisesi içindeki Gwyneth'i gözleriyle ölçüp biçti.

“Tencere dibin kara, seninki benden kara. Bana öyle geliyor ki sen de kendine elbise ödünç almakta rahat davranmışsın,” dedi.

Gwyneth sırtını babasına döndü, Bolsgar da Wulfgar kendisine bir kupa bira uzattığında dikkatini kızından ayırdı. Oturup beraberce yıllanmış içkinin tadını çıkardılar, sonra giriş kapısı açılıp Wulfgar'ın adamlarından biri kucağında derilere sarılı büyükçe bir çıkınla görüldü. Paketi Wulfgar'ın önüne koyup kulağına eğildi ve sessizce bir şeyler söyledi. Adamı gitmek için dönerken Wulfgar çıkını saran ipleri kesmeye başladı. Paketi açtı ve içinden birçok erkek kıyafeti çıkartarak omzuna attı. O sırada yapmakta olduğu işe bütün dikkatini vermiş dolayısıyla geldiğini fark etmeyen Kerwick'e yaklaştı.

“Kerwick.”

Wulfgar konuştuğunda genç adam hemen döndü. Gözleri kıyafetlere takıldı ve doğrulmadan önce kocaman kocaman açıldılar.

“Lordum?”

Wulfgar kıyafetleri kaldırdı. “Bu kıyafetlerin senin olduğunu söylersem yanılmış olmam değil mi?” diye sordu biraz kaba bir tavırla, böylece Sakson'un çehresi şaşkınlığını yansıttı.

“Evet lordum,” diye cevap verdi Kerwick kararsızlıkla. “Ama buraya nasıl geldikleri hakkında bir fikrim yok. Onları Cregan'dan buraya taşıyan ben geçildim.”

“Fark ettiysen Kerwick buraya daha yeni getirildiler. Onları buraya taşısın diye bir adam yolladım.”

“Efendim?” Kerwick şüpheyle Wulfgar’ın kendisinden daha uzun vücuduna baktı, hiçbir terzilik mahareti kıyafetlerin Norman’a olmasını sağlayamazdı.

“Bunlar benim için burada değiller Kerwick, senin için buradalar,” diye cevap verdi Wulfgar aklından geçenleri okuyarak. “Bunları al, yaptığın işi bırak ve soylu bir adam gibi giyin.”

Kerwick kıyafetleri almak için elini tereddütle uzattı, sonra da onları aceleyle kendine çekti. Kıyafetleri dikkatle kabul etmişti ama yine de yüzü hâlâ şaşkınlıkla doluydu.

Gwyneth kardeşinin bu davranışından öğrenerek aniden döndü ve salonun öteki ucuna yürüyüp kendi başına sessizce surat asmaya başladı.

Wulfgar dönüp salondaki kalabalığa konuştu. “Konuşumuzun yola çıkmış olduğu ve öğle vakti burada olacağını adamlarım bildirdi.”

Aislinn’in merdivenlerden inişi hareketliliğe sebep oldu ve pek çok hayran bakış ona yöneldi. Wulfgar’ın adamlarının pek çoğu da salona girdi, hepsi en iyi kıyafetlerini giymişti. Sör Milbourne ve Sör Gowain merdivenlerin dibinde dikiyordu, genç adam Aislinn’e bakarken ağzı öyle açık kaldı ki Sör Milbourne elini arkadaşının yüzünün önünde sallayıp yakınlardaki insanların gülmesine sebep oldu. Gowain elini uzattı ve Aislinn de onun eşlik etme talebine olumlu karşılık verince genç şövalye gülümsedi.

“Leydim, ışıltınız gözlerimi kamaştırıyor. Güzelliğinizi tam anlamıyla ifade edebilecek sözcükleri bulamıyorum, dilim tutuldu sanki.”

Wulfgar’ın yönüne gözünün ucuyla bir bakış atıp Bols-gar’ın genç adama dirsek attığını gören Aislinn, karşısındaki bu genç şövalyeye cezbedici bir havayla gülümsedi.

“Sözleriniz çok hoş sör şövalye, şüphe yok ki pek çok genç kız onların büyüleyiciliğine kapılmışlardır.”

İltifatından hoşlanan Gowain, etrafındaki diğer insanlara

baktı ve lordu kendilerine katıldığında güçlkle yutkundu. Wulfgar kendisine sorarcasına kaşını kaldırdığında ise kıpkırmızı kesilip kekeleydi.

“Bu da nedir Sör Gowain? O kadar çok boş vaktiniz var ki kölemlle mi oyalanmaya başladınız?”

Gowain neredeyse dilini ısıırıyordu, önceki gecelere kıyasla Wulfgar’ın böyle davranmasından kafası karışmıştı, Wulfgar o zamanlar bu Sakson güzelini tamamen görmezden gelmiş, genç adamın da içinde bazı umutların yeşermesine sebep olmuştu.

“Hayır, efendim hayır,” diye inkâr etti şövalye şiddetle. “Ben yalnızca onun üstün güzelliğini beyan ediyordum, sadece bu kadar. Başka bir şey kastetmedim.”

Wulfgar, Aislinn’in minik elini kendi avucuna aldı, onu kendine birazcık çekerek telaşa düşmüş adamına sırtıttı.

“Bağışlandın. Ama bu meseleye artık daha dikkatli yaklaş. Ben kadın meselesi yüzünden karşımdakinin saçının tek telini bile dökecek biri değilim ama bu leydi için Sör Gowain, kafatasınızı ikiye ayırırım.”

Genç şövalyeye ve onları dinleyen herkese yaptığı bu uyarıdan sonra, Aislinn’i erkeklerin arasından çekti ve Bolsgar’ın yanına geri döndü. Yaşlı adam kızı izlerken sevinçle gözlerini kırıştırdı.

“Ah, ne kadar da alımlısın Aislinn. Benim bu yaşlı gözlerimin bile dikkatini çekiyorsun. Neredeyse altmış yıl yaşadım ve bu süre boyunca seninki gibi kusursuz bir güzelliğe hiç şahit olmadım.”

“Çok naziksiniz lordum.” Yaşlı adama reverans yaptı ve gözlerini üzerinde hissederek Wulfgar’a baktı. “Sizi de memnun ediyor muyum lordum? Ne emrederseniz yerine getirmek benim görevim ama eğer onayınızı kazanamayacaksa görünüşümü değiştirmenin pek bir anlamı yok.”

Wulfgar gözlerinin içine bakarak gülümsedi, gözleri tutku doluydu ama konuştuğunda sesi bunları yansıtmıyordu.

“Önceden dediğim gibi bir köle kendini beğenmiş olmalı.”

Kızın elini aşağı indirirken hafifçe sıktı. Aislinn ona buz gibi gözleri baktığında sıırttı ama parmakları adamın elinin içinde titreyip bakışlarını yalanladı.

“Çok hoşsun,” diye mırıldandı Wulfgar. “Şimdi kabul etmemi istediğin başka bir şey var mı?” Aislinn cevap vermek için ağzını açtı ama daha bir şey söyleyemeden adam elini onun ağzına doğru tuttu. “İsteklerini söyleme. Tahrik edilmekten usandım. Bir rahat ver.”

Onun söylediklerine kızan Aislinn döndü, elini çekip kurtararak Ham’ın çalışmakta olduğu ocağa doğru yürüdü.

“Ziyafet mi var?” diyerek tahmin yürüttü kızarmakta olan etlere bakarak. “Konukları gerçekten de önemli kişiler olmalı.”

“Evet leydim,” diyerek onayladı delikanlı. “Bu günü unutulmaz kılmak için hiçbir şeyden kaçınmadı. Şimdi bile mutfakta onu memnun etmek için çalışıyorlar.”

Aislinn döndü ve Wulfgar’ı belli bir mesafeden süzdü. Koyu yeşil kadifeden, kenarları altın şeritli bir tunik içinde harika görünüyordu. Koyu kırmızı renkte kısa bir pelerin boynuna tutturulmuş ve bir omzunun üstünden dizlerine salınıyordu. Aislinn bu basit kıyafeti ona dikmek için gösterdiği özeni düşündü. Kıyafetleri geniş omuzlarına tam oturmuştu ve kendi kendine bu giysinin lordu giymeden önce bu kadar şık görünmediğini itiraf etmek zorunda kaldı. Uzun, ince bacakları sarımsı kahverengi pantolonu ile düzgün ve kaslı duruyordu ve adamın görünümünü öylesine hoştu ki Aislinn onu seyrederken göğsünde acıyla karışık bir gururun kabarmaya başladığını hissetti.

“Aislinn?”

Adının aşına bir ses tarafından arkasından seslenildiğini duydu ve dönüp şaşkınlık içinde kaliteli kıyafetler içindeki Kerwick’i gördü. Hayretle genç adamı süzdü, sonra ışıltılı bir gülümseme dudaklarını aydınlattı.

“Kerwick, çok güzel görünüyorsun,” diye haykırdı memnuniyetle.

“Güzel mi?” Adam başını iki yana salladı. “Hayır, bu seni tanımlayan söz.”

“Ah, ama öylesin,” diye ısrar etti.

Kerwick gülümsedi. “Tekrar iyi kıyafetler giymek insana kendini iyi hissettiriyor. O bu kıyafetleri getirtti, hem de özellikle benim için,” dedi şaşkınlıkla.

“Kim?” diye sordu Aislinn ve Kerwick’in baktığı yere, Wulfgar’ın durduğu yere baktı. “Wulfgar’ın mı Cregan’dan bunları getirttiğini söylüyorsun? Senin için?” diye sordu hayretle.

Kerwick başıyla onaylayıp yüzüne sıcak, neşe dolu bir gülümseme yayılmasını sağladı. Neşeli bir-iki sözle Aislinn eski nişanlısından özür dileyip tekrar Wulfgar’ın yanına gitmeye hamle etti ama bir yandan onu gözlerken diğer yandan da ne planladığını merak ediyordu. Wulfgar, eline dokunduğunda döndü ve onu bir gülümsemeyle karşıladı.

“Sevgilim,” diye mırıldandı sıcacık, nazikçe onun parmaklarını sıkarak. “Esprilerime katlanabileceğine mi karar verdin?”

“Bazı zamanlarda evet lordum ama çok fazla değil,” diyerek cevap verdi, dudaklarının kenarı sevimli bir şekilde kıvrıldı. Wulfgar o parlayan menekşe gözlerden büyülenmişti. Uzun bir an boyunca öylece kaldılar, birbirlerine yakınlıklarının tadını çıkarıyorlardı ve bir kez daha onları hep bir araya getiriyor gibi görünen heyecan verici çekimi tecrübe ettiler. Gwyneth’in sesi kaba bir şekilde onları birbirinden ayırdı.

“Bir piç ve onun metresi,” diye tısladı kadın. “Görüyorum ki yine birbirinizi bulmuşsunuz. İnsan aşağı tabaka mensuplarından başka ne bekler ki?”

Bolsgar, Gwyneth’e şiddetle parlayıp sessiz olmasını emretti ama küstah kızı babasını görmezden geldi ve gözlerini Aislinn’e yöneltti.

“Kraliyet mensuplarına yakışır bir elbise ama göbeğin kıyafeti mahvediyor.”

Aislinn tepkisini gizlemeyi daha düşünmeden elini minik yuvarlaklığa götürdü ve biraz endişelenmiş göründü.

Wulfgar, kız kardeşine öfkeyle kaşlarını çatı ve daha sert bir cevap verebilecekken kendini frenledi. “Bu kadar zalim olma Gwyneth. Bugün o acı laflarından hiçbirini duymak istemiyorum. Ya Aislinn’e saygı gösterirsin ya da seni odana yollarım.”

“Ben çocuk değilim,” dedi Gwyneth soluğunu tutarak. “Ve bir sürtüğe saygı falan gösterecek değilim.”

“Evet, çocuk değilsin,” diyerek kabul etti Wulfgar. “Ama bu malikânenin lordu benim ve banım otoriteme meydan okuyamazsın. İtaat edecek misin?”

Gwyneth’in dudakları sımsıkı birbirine yapıştı ve solgun gözleri kısıldı ama ağzından hiçbir sözcük çıkmadı. Onun yerine Haylan’ın yaklaştığını görünce bakışlarına bir kurnazlık büründü ve Wulfgar’a gülümsedi.

“Ah, işte sevgili Haylan. Eminim ki yetersiz kıyafetlerimi onunla paylaşmayı tercih ettiğimi fark etmişsindir.”

Hepsi gözlerini genç dula çevirdi ve Aislinn kadının donanmış olduğu kıyafetin kendi leylak rengi elbisesi olduğunu gördü. Haylan, Aislinn’den biraz daha kısa ve daha topluydu ama yine de elbise onun esmer güzelliğini ortaya çıkarmıştı. Son birkaç gündür olan olaylardan cesaret bulan Haylan, Wulfgar’ın yanında durmak için geldi, beceriyle genç adamla Aislinn arasına süzülüp çekinmeksizin adamın gözlerinin içine gülümsedi. Parmağıyla adamın pelerinin ucunun sarktığı göğsünde bir yol çizdi.

“Çok zinde görünüyorsunuz lordum,” dedi fısıltıyla.

Aislinn kaskatı kesildi ve yandan genç dulu süzdü. Uzun kıvrıcık siyah saçlarını kafasından koparıp, yuvarlak poposuna sert bir tekme vurma arzusu onu ele geçirmişti. Farkına varmadan hançerinin kabzasıyla oynamaya başladı, o sırada gözleri Haylan’ın kafasının arkasına sabitlenmişti.

Haylan, Wulfgar’a yaslandı, yuvarlak memeleri hafifçe adamın göğsüne değiyor, cliyle adamın yumuşak kadife tuniğini okşuyor ve cilveli cilveli gözlerinin içine bakıyordu.

“Gitmemi ister misiniz lordum?” Aislinn’in sesi bir bıçak

gibi sahneyi böldü. “Bölmek gibi bir niyetim yok, şey... zevkinizi.” Son kelimeyi tatlılıkla söylemişti ama sesinin perdesi soru soruyormuşçasına yükselmmişti.

Wulfgar kendisini Haylan’dan koparmak için acele etti ve Aislinn’in kolundan tutup oradan ayrıldı. Gwyneth ve Haylan da arkalarından kaşlarını çatar halde kala kalmışlardı.

“Bir de bana hafif meşrep derler,” diye kendi kendine mırıldandı Aislinn.

Wulfgar alçak sesle güldü. “Dul kadın var olandan fazlasını görüyor şüphesiz. Ancak doğruyu söylemek gerekirse gözlerindeki kan dökme arzusunu gördüğümde onun sağlığı için endişelendim.”

Aislinn çekip kolunu kurtardı. “Gününüzü endişelenerek geçirmeyin efendim.” Tevazuyla eğildi ama gözleri yaptığı hareketle ters düşüyordu. “Ben yalnızca başkalarının zalim kaprislerini çeken bir köleyim ve eğer öfkeyle saldıracak olursam, bu yalnızca kendimi korumak için olacaktır, tabii siz aksini belirtmemişseniz.”

Wulfgar sırtıttı ve hâlâ öfkesinin izlerini taşıyan kızın göğsünü inceledi. “Evet, senin nazik, çaresiz tarzından nasibimi aldım ve iyi biliyorum ki dul kadın sabrını sınamaya kalksa, kafasında ufacak bir bukleye kurtulduğuna şükretmesi gerekir.”

Aislinn cevap vermek için ağzını açtı ama malikânenin giriş kapısı açılıp Mart havasının soğuk rüzgârı içeri dolunca, yüz ifadesi şaşkınlığa dönüştü. Toz dindiğinde en güzel kıyafetlerini giyinip süslenmiş Sweyn çıkte görüldü. Elleri belindeydi ve ona bakan yüzleri görünce içten bir kahkaha atıp neşesiyle tüm salonu titretti.

“Geliyor Wulfgar,” diye gürlledi. “Birazdan burada olur.”

Wulfgar tek söz etmeden Aislinn’in elini yakaladı ve onu Bolsgar’a doğru götürüp elini yaşlı adamın koluna koydu ve Bolsgar’a kızı orada tutmasını söyledi. Aislinn’in hemen surat asmasını görmezden gelerek Sweyn’in yanına, gelen konuğu karşılamaya gitti.

Az sonra ufak toynakların takırtısı ve uf puf sesleri, derken gırç gırç eden sandalet sesleri duyuldu ve kocaman gülümse-mesiyle Rahip Dunley görüş alanına girdi. Orada bulunan-ların hepsinin gözleri açıldı ve çehrelerini bir şaşkınlık sardı, alçak sesli bir mırıltı salonu kapladı. Din adamı, Wulfgar ile Sweyn'e katıldı ve bir süre boyunca üçü kafa kafaya verip alçak sesle konuştular. Bir dakika geçti, diğerlerinin hayreti daha da derinleşmişti, sonra Wulfgar rahibe masaya kadar eş-lik edip ona bir kadeh şarap sundu.

Rahip ikramı kabul etti ve hemen diz çökerek içkiyi son damlasına kadar içti ve başıyla teşekkürlerini belirtti. Boğazı-nı temizleyip ciddi bir tavır takınan adam döndü ve herkesi görebileceği merdivenin dördüncü basamağına çıkıp küçük, altın bir haçı önünde tutarak beklemeye başladı. İnsanlar anın ne getireceğini solukları kesilmiş bir merakla beklerken salona sessizlik çöktü. Hayret, hâlâ ağzı açık bekleyen insan-ların yüzünden silinmemiştir.

Wulfgar rahibin önünde durmak için ilerledi ve dönerek şimdi tüm bunların manasını kavrayan Bolsgar'a kaşını kal-dırdı. Yaşlı adam, Aislinn'in elini havaya kaldırıp sersemlemiş kızı Wulfgar'ın yanında durana kadar ilerletti. Rahip Dunley başını salladı. Aislinn'in elini yakalayan Darkenwald'ın Lor-du, yerde diz çökerek kızı da nazıkçe kendi yanına çekti.

Maida birden yakınlarındaki bir sandalyenin üstüne çök-tü ve hayretle bakakaldı. Kerwick bir an için göğsünün sı-kıştığını hissetti ama bu duygu geçti ve Aislinn'in en çok istediği şeyin gerçekleştiğini görerek onun için bir şekilde mutlu oldu. Gwyneth, Darkenwald'da onurlu bir yer ve güç kazanacağı hususundaki umutları rahibin sözleriyle silinir-ken sonsuz kederlere gömüldü. Son olarak, törenin manası-nı anlayan Haylan burnunu çekti ve bu birleşmeyi kutsayan rahibin yumuşak, pes sesiyle emelleri gittikçe yok olurken hıçkırmaya başladı.

Wulfgar'ın sesi yeminlerini tekrar ederken güçlü ve ber-rak çıkıyordu, tuhaftır ki dili sürçen ve bocalayan şaşkınlık

içinde sözlerini tekrarlayan Aislinn'di. Wulfgar onu ayağa kaldırdı ve rahip son bağlayıcı yemini söylerken sersemce dikildi. En sonunda rahibin aynı soruyu ona üçüncü kez sorduğunu fark etti.

“Ne?” diye mırıldandı, hâlâ şaşkın halde. “Ben duyma...”

Rahip eğildi ve ciddiyetle konuştu. “Damadı öpüp yeminleri mühürler misiniz?”

Wulfgar’a döndü, ne olduğuna inanmayarak ve kendisini rüyada sanarak hayretle baktı. Sessizlik, Sweyn bir masrapa birayı masaya çarpıp köpükleri etrafa sıçratınca ortaya çıkan bir gülmemeyle bozuldu.

“Yaşasın Wulfgar, Darkenwald’ın Lordu!” diye gürlledi.

Adamlarından bir tezahürat sağanağı yükseldi, hatta o sırada orada bulunan kasaba halkı da onlara eşlik etti. Ağır masrapa tekrar masaya indi.

“Yaşasın Aislinn, Darkenwald’ın Leydisi!”

Haykırışlar bir önceki tezahüratta yüksekse bile, bu defa kırışlar sarsılıp düşme tehlikesi atlattılar.

Aislinn nihayet gerçeği kabullendi ve bir çılgınlıkla kollarını Wulfgar’ın boynuna dolayıp kahkahalar ve sevinç gözyaşları arasında yüzünü öpücüklerle donattı. Wulfgar onu sakinleştirmek için bir kol boyu mesafede tuttu ve neşesine güldü. Aislinn, Wulfgar’ın ellerinden Sweyn tarafından çekilip alındı, adam onu bir anlığına kollarında tutup yanağına gürültülü bir öpücük kondurdu ve sonra onu Gowain’e yolladı, Aislinn oradan Milbourne’ü, sonra Bolsgar’ı, Kerwick’i ve tüm malikâne halkını dolaştı. Nihayetinde bir kez daha Wulfgar’ın yanına, heyecandan pembeleşmiş ve gülmekten nefessiz halde gelmişti. Lordu onu kollarına aldı ve uzun uzadıya tutkulu bir şekilde öptü, Aislinn şimdi kendini hiç tutmamış, aksine kalbinde duyduğu sevinçle ona tam olarak karşılık vermişti. İnsanların içten gelen haykırışları ve tezahüratları arasında yavaşça birbirlerine sarılarak tam bir daire haline geldiler.

Salon büyük bir neşeye gark olmuştu ama üç kadının ha-

şin yüzleri gözden kaçmıştı. Maida sersemliğinden kurtulmuş, alçak sesli bir umutsuzluk iniltisiyle saçlarını çekiştirerek salondan kaçmıştı. Gwyneth yavaşça merdivenleri çıkıp odasına gitmiş ve orada şöminenin karşısında yalnızlıkla dolu bir sessizlik içinde oturmuştu. Haylan ise Maida'nın arkasından ağlayarak malikânenen kaçmıştı.

Aislinn'in etrafını iyi dileklerini ileten ve arada sırada sırtına vurup onu nefessiz bırakan kimseler sarmıştı. Kız hepisiyle, zihninde yalnızca tek düşünceyle dans etmişti.

Wulfgar! Benim Wulfgar'ım! Benim Wulfgar'ım! Bu sözcükler varlığının en derin zerrelerinde yankılanıyor ve geriye kalan her şeyi gölgede bırakıyordu.

Daha fazla bira fıçısı açıldı ve şarap tulumları boşaltıldı. Etler kesildi, ekmek dilimlendi ve her kadeh kaldırışın ardından haykırıldı. Wulfgar kutlamaların ve eğlencenin zevkini çıkararak sandalyesine yaslandı. Hokkabazlar, akrobatlar ve müzisyenler alelacele çağrılmış ve eğlence düşkünlerinin önünde hünerlerini sergiliyorlardı. Ama Aislinn'in her şeyden çok aklında kalan sözcükleri yeni evli çiftin önüne çıkan Gowain söylemişti.

“Hiçbir maceracı şövalyenin kazanamadığı
Gülün daha latifini kalbim bilmedi
Hiçbir kadının bulup dokunamayacağı
En yüksek zirvelerde hükmeder güzelliği
Daha kara bir gün ya da gece olmamıştır
Bu gülün koparılıp alındığı
Ve evlilikle bağlandığı an kadar, ne yazık ki.”

Genç adam içkisini havaya kaldırdı ve sözlerini tamamladı:

“Benim geriye kalan son zevkim, şarap kadehi.”

Aislinn apaçık bir sevinçle güldü ve Wulfgar kalkıp dik-

katleri üstüne çekmek için boğazını temizleyene kadar eğlence devam etti. Adam etrafındaki neşeli yüzlerin sahiplerine -köylü ve savaşçı, okçu ve şarap tüccarı- bakındı. İnsanlar ona beklentiyle döndü ve Wulfgar kendi adamları için Fransızca konuşmaya başlarken, köylüler de ne dediğini anlatsın diye Kerwick'in etrafını sardı.

“Topraklarımızda bugün, Normanlar'ın ve Saksonlar'ın bir araya gelişi olarak hatırlanacak,” diye başladı Wulfgar dikkatle. “Bu sebeple burası bir barış yeri ve faydalı bir sancak olacak. Yakında, kralın bize emrettiği gibi Darkenwald ve Cregan köylerini beraberce koruyan bir kale inşasına başlayacağız. Onun etrafında bir hendek olacak ve duvarları yapabileceğimiz en güçlü duvarlar olacak. Tehlikeli zamanlarda hem Normanlar hem de İngilizler burayı bir sığınak olarak bulacak. Adamlarımdan isteyenler silahlarını bırakıp tüccarlık veya kendilerini geçindirebilecekleri bir zanaatı yapabilirler. Bu köyleri öyle güvenli ve rahat hale getireceğiz ki adımız dört yana yayılacak. Duvarcılara, ustalara, terzilere ve her tür tüccarı ihtiyacımız olacak. Sör Gowain, Sör Beaufonte ve Sör Milbourne tebaam olarak burada kalmaya razı oldular ve biz de herkese korumamamızı sağlamaya devam edeceğiz.”

Wulfgar burada duraksadı ve ne söyleyeceği üzerinde hızla düşündü.

“Bir sarraf veya bu tarz işlere bakan, hem Sakson hem de Normanlar'a aynı derecede dürüst olacak bir şerife ihtiyacım var. Küçük meselelerde benim adıma karar verecek ve meydana gelen her şeyin kaydını tutacak. Hiçbir takas, satış, evlilik, doğum veya mülkiyet o bunun kaydını tutmadan tamamlanmış sayılmayacak. Benim Leydi Aislinn'le evliliğim ilk kayıt olacak.”

Wulfgar tekrar duraksayıp etrafındaki çehreleri inceledi, sonra devam etti.

“Bütün bunlar da bizi şu noktaya getiriyor. Dikkatimi çekti ki Saksonlar'ın arasında iki dili de güzel konuşan, hesap yeteneğinde eşi olmayan ve dürüstlüğüne güvenebileceğimiz

biri var. Cregan'lı Kerwick'e bu görevleri emniyet ediyor ve onu Darkenwald'ın Şerifi olarak ilan ediyorum.”

Salonu şaşkınlıkla dolu solumalar kapladı ama Aislinn yalnızca sersemlemiş halde sustu. Hayretler içinde olan Kerwick, tezahüratlar yükselirken ileri doğru itildi ve salon tekrar neşeyle titredi. Genç adam onların önünde durmaya geldiğinde, bakışları şimdi sevinçli gözlerinden okunan Aislinn'le, ciddi bir surat ifadesi takınmış Wulfgar arasında gidip geldi.

“Kerwick, kendini bu görev için yeterli buluyor musun?”

Genç Sakson gururla başım kaldırdı ve cevapladı. “Evet lordum.”

“Öyleyse tamam. Bundan böyle sen artık bir köle değil, Darkenwald'ın Şerifi'sin. Sana bıraktığım meselelerde benim adıma hüküm verme yetkin var. Sweyn nasıl benim sağ kolumsa, sen de sol kolum olacaksın. Senin herkese eşit ve hakkaniyetli davranacağına güveniyorum.”

“Lordum,” dedi Kerwick tevazuyla, “onur duydum.”

Wulfgar, yalnızca Kerwick'in işitebileceği şekilde sözlerine devam ederken dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı.

“Bundan böyle barış yapalım Kerwick, eşimin hatırına.” Elini uzattı ve Kerwick onayladığını belirten bir baş sallayışıyla onu kabul etti.

“Eşinizin ve İngiltere'nin hatırı için.”

Kardeşmişçesine birbirlerinin ellerini sıktılar ve Kerwick hem Normanlar'ın hem de Saksonlar'ın tebriklerini kabul etmek için döndü. Wulfgar oturduğu yerde kaldı ve Aislinn'in gözlerini üzerinde hissederek bakışlarını eşine çevirdi.

“Kocam!” diye fısıldadı Aislinn kelimenin yalnızca kendisinden bile büyülenmişçesine, gözleri parladı.

Wulfgar alçak sesle güldü ve kızın parmaklarını kendi dudaklarına götürdü. “Karım!” diye mırıldandı cevap olarak.

Wulfgar'a doğru eğilen Aislinn, onun göğsünde parmağını gezdirmeye başladı ve davetkâr biçimde gülümsedi. “Lordum, vakit giderek geç olmuyor mu sizce de?”

Adamın eli onun elini sıkıca kavradı ve sırtışı daha da derinleşti. “Gerçekten de leydim, vakit çok geç oldu.”

“Zamanın böyle hızlıca akıp geçmesini durdurmak için ne yapmalıyız?” diye sordu Aislinn, sesi alçaktı ve coşku doluydu. Boşta kalan elini adamın dizine koydu. Alelade biri için bu ufak bir jest sayılabilirdi ama ikisinin arasında artık inkâr edilemeyen dalgalı bir heyecan akıp gidiyordu. Wulfgar’ın gözlerinde şeytani bir pırıltı belirdi.

“Leydim, sizin dinlenmeye ihtiyacınız var mı bilmiyorum ama ben yakında yatağımıza çekilmeyi arzuluyorum.”

Aislinn bir tebessümle onu onayladı. “Ah lordum, aklımı okudunuz. Ben de tam bu kadar uzun bir günden sonra yatağımızın rahatlığını düşünüyordum.”

Gözleri hararetle birbirine dikildi ve gerçekleşmesi için sabırsızlandıkları sözler verdiler, ama birdenbire Wulfgar’ın adamları aralarına girip lordlarını alarak havaya kaldırdıklarında irkildiler. Askerler Wulfgar’ı havada elden ele taşıyarak götürdüler. Aislinn şaşkınlıkla, gülmesini tutamayarak olanlara baktı. Ama biraz sonra Kerwick kendisini kollarına aldığı anda onun da şaşkınlıktan ağzı açık kaldı, genç adam onu Milbourne’e verdi, oradan Sweyn’e, en sonunda da Gowa’in’e gönderildi. Salonun tam ortasında yeni evli çifti yere indirdiler ve Aislinn, Wulfgar’ın kollarına devrildi, sağ salim indirildiği için şükran doluydu ama hâlâ kahkahalarını bastıramıyordu. Wulfgar da güldü ve eşini yakınında tuttu ama bir kez daha ondan koparılıp alındı. Gözlerine bir kumaş parçası bağlandı ve Sweyn onu etrafında döndürdü, sonra da eğer o gece karısıyla yatmaya niyeti varsa önce onu bulması gerektiğini söyledi.

Wulfgar başını arkaya atıp içten bir kahkaha attı. “Ah canım, neredesin? Gel, gel de yakalan.”

Aislinn kendini sessiz olması için ona işaret eden Hlynn, Miderd ve bir grup hizmetkâr kadın tarafından çevrilmiş buldu. Kıkırtılarını bastırdı ve kocası ellerini bir kadınlar labirentine uzatıp aramaya başlarken gözleri parıl parıl şefkatle onu izledi.

Wulfgar bir etek hışırtısına doğru yürürdü ve Hlynn'i yakaladı. Genç kız neşe içinde kıkırdadı ve Wulfgar başını iki yana sallayarak hiç duraksamadan yürümeye devam etti. Miderd'ı onun önüne attılar ve kadının sağlam kollarına bir kez dokunan Wulfgar, onların kendi yumuşak karısına ait olmadığını anladı. Devam etti, şeker ve ot kokan kuvvetli bir kadının önünden geçti. Kadınların arasında kolayca yürüyor, hafifçe birine dokunup diğerinin yanında duraklıyordu. Sonra birden durdu, çok hafif bir hoş koku burnuna çalınmıştı, o da aniden döndü. Elini uzatıp ince bir bilek yakaladı. Esirinden hiç ses çıkmamıştı ama kızı kendine çekerken izleyenlerden çok fazla bastırılmış gülme sesi yükseliyordu. Parmaklarıyla kızın omuzlarındaki yün kıyafete dokundu, bu giysi Aislinn'in kadife elbisesinin yumuşaklığının çok uzagındaydı ama onun sorgulayıcı elleri kasıtlı bir yavaşlıkla yuvarlak göğsünün üzerine indi ve herkes gülmeye başladı.

"Eşiniz sizi izliyor," dedi birisi.

Wulfgar'ın cesareti kırılmamıştı. Elleri ince belin etrafında dolaştı, kızı kollarına çekerek başını kendisini bekleyen yumuşak dudakları bulmak için indirdi. Ağzını dudaklarında büyük bir arzuyla dolaştırmadan önce gülümsemesi daha da derinleşti ve öpücüğüne verilen ateşli karşılığı hissetti. Bacakları sımsıkı onun bacaklarına yapıştı ve kanını kaynatan her yumuşak kıvrımı hissetti.

"Lordum, yanlış kızı yakaladınız!" diye haykırdı bir diğeri.

Wulfgar öpüşmesine ara vermeden uzanıp kumaşı gözlelerinden çekip çıkardı ve gözlerini kendisine bakan menekşe rengi gözlere açtı. Aislinn kahkahalara boğulup dudaklarına doğru kıkırdadı ve birbirlerinden ayrıldıklarında birinin omzuna yerleştirdiği yün pelerini omzundan silkip attı. Sör Gowain, Wulfgar'a bir kupa bira uzattı

"Sırrınız nedir lordum?" diye sordu genç şövalye sırtarak. "Daha dokunmadan o olduğundan emindiniz, üstelik gözünüz bağlı olmasına rağmen. Lütfen gerçeği söyleyin ki biz de oyunu öyle oynayabilelim."

Wulfgar yavaşça gülümsedi. “Şimdi söyleyeceğim tamamen gerçektir sör şövalye. Bir kadının kendine has kokusu vardır. Panayırlarda satın alınan kokular vardır ama hepsinin hiçbir kadında aynı olmayan kendi güzel kokusu mevcuttur.”

Sör Gowain başını arkaya atıp neşeyle güldü. “Çok kurnazsınız lordum.”

Wulfgar sırıttı. “Kabul, ama siz de beni mutsuz bir adama dönüştürmeye çalıştınız. Bu geceyi Hun’ın samanlarını ısıtarak geçirmeyi istemezdim.”

Şövalye Aislinn’e doğru kaşını kaldırdı. “Gerçekten de lordum, nedenini iyi anlayabiliyorum.”

İltifat yüzünden hafifçe kızaran Aislinn, Wulfgar’ın yanından ayrılıp, kutlama yapanlardan sıyrılarak merdivenlere doğru yöneldi. Basamakların ortasında duraksayıp kocasını gözleriyle arayıp buldu. Wulfgar onu Gowain’in omzunun üstünden izliyordu ve her ne kadar genç şövalyenin sorularına kafa sallayarak cevap verse de bakışları yalnızca eşine dönüktü ve sıcaktı. Aislinn karşılık olarak usulca gülümsedi ve odasına ulaşana kadar onun bakışlarını üzerinde hissetti.

Miderd ve Hlynn kendisinden önce odaya gitmiş, onu bekliyordu. Onu ateşin önün çekmeden önce sevgiyle kucakladılar. Şöminenin karşısında kızın kadife elbisesini ve içliğini çıkartmasına yardım edip, onu yumuşak ipekten tül bir kıyafete sardılar. Miderd saçlarını tararken Aislinn de ateşin önünde hülyalara dalarak oturdu. Hlynn odayı toparladı, kıyafetlerini dikkatle katlayıp sandığa yerleştirdi ve yatağın üstüne postları davetkâr bir biçimde koydu.

Gece kapkaraydı ve panjurlar yarı açık bırakıldığından soğuk hava odayı hafifçe dolandı. Son kez iyi dileklerini ileten Miderd ve Hlynn odadan ayrılmıştı ve Aislinn de şimdi tek başına soluğu kesilerek bekliyordu. Salondaki kahkahaları ve neşeyi duyabiliyor, odanın ortasında dans etmek istiyordu. Ufak tefek rahibin içeriye girdiğini gördüklerinde herkesin yüzünde beliren hayreti hatırlayıp güldü. Bu Wulfgar’ın işiydi, son ana kadar bir şey tahmin edemesin diye yapmıştı.

Onun planlarını ve Kerwick'e yaptığı iyiliği düşününce göğsü gururla kabarıyordu. Tüm erkeklerin en üstünüydü, daha iyi bir lord bulunamazdı.

Bu mutlu düşüncelerinde kaybolmuşken kapıdan hafif bir ses gelince irkildi, başını kaldırınca kapının yavaşça açıldığını gördü. Maida hemencecik odaya girdi ve kapıyı dikkatle ardından kapattı.

“Şu ikisi nihayet gitti,” diye yakındı. “Sırf konuşarak bile sağlam bir ağacı çürütebilirler.”

“Anne, Miderd ve Hlynn hakkında böyle konuşma. Onlar dostlarımız ve ihtiyaç anında bana hep tesellilerini sundular.”

Aislinn'in gözleri Maida'nın giydiği paçavralara ilişti ve kaşlarını çatı.

“Anne, Wulfgar bu görünüşünden memnun olmayacak. Başkalarının onun sana eziyet ettiğini düşünmesini mi istiyorsun? Senin tüm iğnelemelerine ve attığın taşlara rağmen sana hep kibar davrandı.”

Maida yüzünü buruşturdu ve sanki kızını hiç duymamış gibi konuştu. “Evlilik! Evlilik! Gelip geçen günlerin en kara-sı!” Ellerini başının üstüne koydu. “Senin o piçin piçini taşımam alabileceğim en mükemmel intikam olacaktı. Bir piçe bir piç,” diyerek küçümsedi, sonra da bu düşünceye kendini tutamayarak kıs kıs güldü.

“Ne diyorsun?” dedi Aislinn şaşkınlıkla. “Bu benim en mutlu günüm. Sen de evlendiğim için mutluluğuma katılırsın sanıyordum.”

“Hayır! Hayır!” diye haykırdı yaşlı kadın. “Benden son intikam kırımımı da çaldın. Tek istediğim şey, zavallı Erland'ımın katilinin acıyla kıvrandığını görmektir.”

“Ama onu Wulfgar öldürmedi. Kılıcı savuran Ragnor'dı.”

“Peh!” Annesi elinin tersiyle sözlerini umursamadığını ifade etti. “Onların hepsi Norman ve her Norman birbirinin aynıdır. Kılıcı kimin savurduğu önemli değil. Onların hepsi cezasını çekmeli.”

Maida atıp tutmaya, deli saçmalıklarına ve öfkeyle tiz ses-

ler çıkartmaya devam etti. Ellerini sürekli ovuşturuyor ve Aislinn'in onu sakinleştirmek için sarf ettiği tüm çabalara sırtını dönüyordu.

Aislinn kızgınlıkla haykırdı. "Ama Ragnor gitti ve burada artık Wulfgar var, o adil bir lord ve benim kocam!"

Bu sözler üzerine Maida'da bir değişiklik oldu. Dudakları istihzayla çarpıldı ve gözleriyle odanın her köşesini taradı. Çömeldi, bir süre hiç konuşmadan ve hareket etmeden ateşi seyretti.

"Anne?" diye sordu Aislinn onu bir süre izledikten sonra. "İyi misin?"

Maida'nın dudaklarının kıpırdandığını gördü ve yakınına eğilerek kadının usulca fısıldadığı sözcükleri zar zor duyabildi.

"Evet, bu Norman yuvamıza kadar girmiş, hatta benim yatağında yatıyor." Kadının gözleri parladı ve sonra sanki Aislinn onu şaşırtmış gibi aniden döndü. Gözleri kocaman kocaman açıldı, sonra kısıldı ve yaşlı kadın kendi kendine güldü.

Gözlerinde hiçbir tanıma belirtisi olmaksızın durup Aislinn'i izledi, sonra yırtık pırtık giysisini vücuduna bastırarak odayı boş bir bakışla süzdü ve aceleyle oradan çıktı.

Koridorda koşuşturma sesleri duyuldu ve kahkahalarla kaba şakalar, kapı açılıp merasım havasında eşiğe kadar taşınan Wulfgar içeri itilene kadar onları takip etti. Oturduğu şömine önünden Aislinn, Sweyn ve Kerwick'in yolu kapatıp başkalarının geçmesine engel olduğunu, Wulfgar'ınsa kapıyı itiş kakışın üstüne örtmek için acele ettiğini görebiliyordu. Adam soluk soluğa nefes alarak döndü ve gözleri ona yöneldi. Şömine ateşi tül den elbisenin altından Aislinn'in bedenini yakıyordu. Wulfgar birden duraksadı, eşinin onu nasıl karşılayacağından emin değildi çünkü şimdi çok durgun görünüyordu ve hiçbir cesaretlendirici sözcük sarf etmiyordu. O dakika onun ne lordu ne de efendisiydi, yalnızca yeni evlenmiş ne yapacağını bilemeyen bir damattı. Duraksayarak kapıyı işaret etti.

“Bizim buluşup geceyi beraber geçirmemiz gerektiğini düşünüyor gibiydiler.”

Hâlâ Aislinn'den herhangi bir cevap çıkmamıştı, pelerini omuzlarından çıkartıp güzelce katladı ve kemerini de çıkartarak ikisini de yerine kaldırdı. Ancak şömine ateşi Aislinn'in arkasındaydı ve Wulfgar gözlerinden yansıyan şefkati göremiyordu. Kızın devam eden sessizliği üzerine yüzünü incelemeye çalıştı ama gölgeler koyuydu, bu yüzden pek bir şey fark edemedi.

“Eğer kötü hissediyorsan Aislinn” diye mırıldandı, her kelimesinden hayal kırıklığı okunuyordu. “Sana bu gece için ısrar etmem.”

Kıyafetinin en tepedeki düğümünü el yordamıyla sersemce arandı, hayatında ilk kez bir kadın karşısında kendini tamamen yenilmiş hissediyordu. Evlilik zevkin bitmesine mi neden oluyor, diye meraklandı sıkıntıyla.

Aislinn nihayet kalktı ve yanına gitti, onun titreyen parmaklarından ilmekleri devralarak çabucak tüm düğümleri çözdü. Gömleği açıp göğsünün açıkta kalmasını sağladı ve ellerini oraya koydu.

“Lordum Wulfgar,” dedi olabilecek en yumuşak fısıltıyla. “Ahmak kocayı çok iyi oynuyorsunuz, sizi pek çok kez eğlendirdiniz yere benim mi yönlendirmem lazım?”

Gömleği yukarı doğru çekerek önce omuzlarına, sonra başına çıkardı, sonra ileri gidip adamı başını arkasından yaladı ve dudaklarına değene kadar onu kendine çekti. Tüm gücüyle kocasına yaslanmıştı ve eliyle sırtını okşarken öpücükleri adamın inlemesine neden oluyordu. Wulfgar'ın zihni tepeden yuvarlanan bir kaya gibi dönüyordu ve sonra duygu sağanılla patladı: akıl karışıklığı, şaşkınlık ve hepsinden de ötesi zevk. Aislinn'in geçmiştekinden daha büyük karşılıkla kendisine cevap vermesinin imkânsız olduğunu düşünüyor-du ama şimdi kız onu kasıtlı olarak, boynuna, ağzına, göğsüne kondurduğu hararetli buselerle ve adamın nefesini kesen baştan çıkarıcı ufak parmak hareketleriyle canlandırmıştı. Bir

defasında ahmaklık edip, bir kadının aklının nasıl çalıştığını bildiğini düşünmüştü. Şimdi bu kız ona kadınların farklı olduğunu ve kesinlikle hafife alınmamaları gerektiğini öğretiyordu.

Aislinn ipek elbiseyi omuzlarından çıkarıp ayaklarına düşmesini sağladı ve bir kez daha kollarını ona sararak kendisine şevkle bastırdı. Bir an için Wulfgar'ın bacakları kendisini taşımaz oldu. Göğüs kafesine değen yumuşak memeleri adamın vücudunda alev almış gibiydi ve Wulfgar evlilikle ilgili önceki düşüncelerini aklından silerek onu kollarına alıp yataklarına taşıdı. Aislinn'i oraya yatırıp, aceleyle geriye kalan giysilerini çıkartıp fırlattı. Aislinn'in hatırladığı kadarıyla, ilk defa onları katlayıp bir köşeye kaldırmak için hiç çaba sarf etmemişti. Wulfgar yanına uzandı ve kız da onun dokunuşlarına tam manasıyla cevap verdi; kendisi de doğaçlama hareketlerle cesurca kocasının vücudunu elleriyle okşuyordu. Wulfgar'ın arzusu geri kalan her şeyi geçti ve onu yatağa, altına bastırdı. Dudakları kulağında ürperdi ve boynunu okşadı, sonra da kızın kalbinin hızlı atışlarını duyabildiği yere indi. Coşkuyla bükülen Aislinn bir anlığına gözünü açtı ve nefesi boğazına takıldı.

Karanlık bir gölge tepelerinde dikiliyordu ve üstlerinde üstünde bir metal ısıltısı vardı. Aislinn dehşetle haykırdı ve Wulfgar'ı üstünden itmeye çalıştı. Wulfgar çığlığı üzerine şaşırıp yarı yarıya döndü ve hançer yana kayarak omzuna saplandı. Saf öfke Wulfgar'ın zihnini bulandırdı. Küfürler eşliğinde yumruğunu savurdu ve sonra şanssız suikastçiyi boğazından yakalayıp boğulurcasına haykırmasına yol açtı. Kabaran bir gürlemeyle suikastçiyi yataktan şömineye sürükledi. Orada ateş saldırının yüzünü aydınlattı ve sessiz bir ıstırapla çarpılmış annesinin yüzünü gören Aislinn tekrar çığlık attı. Kendini yataktan atarak kocasının kolunu çekistirmeye koştu.

“Hayır! Hayır! Onu öldürme Wulfgar!”

Delirmiş bir halde tekrar kolunu çekti ama adamın kolu

demirden farksızdı ve Aislinn onun tutuşunu gevşetememişti. Maida'nın gözleri yerinden uğradı ve yüzü kararmış göründü. Hıçkırıklar içinde Aislinn uzanıp yüzünü Wulfgar'a doğrulttu.

“Deli o Wulfgar. Bırak onu.”

Bu sözler kızgınlığını yatıştırdı ve elini gevşeterek Maida'nın yere düşmesine izin verdi. Kadın şöminenin karşısında acıdan kıvranıp büküldü ve zedelenmiş boğazından nefes almaya çalıştı. Wulfgar eğildi ve kadının yanında, yerde duran hançeri aldı ve elinde evirip çevirerek yakından inceledi. Zihninin derinliklerinde bir hatıra kırıntısı belirdi, sonra da tam bir anımsamayla yüzeye çıktı. Bu silah Kerwick'e aitti, bir defasında kendisini öldürmek amacıyla kullanılmıştı. Kocakarıya bakarken yüzü hafifçe aydınlanmaya başladı. Karısına bakmak için döndü ve düşüncelerini okuduğu anda Aislinn'in soluğu kesildi.

“Hayır! Öyle değil Wulfgar!” Sesi tizleşmişti. “Bunda benim payım yok. O benim annem ama yemin ederim böyle bir şey yapacağına dair beni uyarmamıştı.”

Aislinn onun hançeri tutan elini yakaladı ve silahı kendi kalbine doğrulttu.

“Eğer benden kuşkulanıyorsan Wulfgar, tüm şüphelerini şimdi burada sonlandır. Bir hayatı sonlandırmak basit bir iş.” Adamın elini, silahın ucu göğsüne değene kadar çekti. Aislinn kocasına bakarken gözyaşları görüşünü bulandırmış, yanaklarından aşağı süzülüyor, yavaşça titreyen göğsüne düşüyordu. Usulca fısıldadı. “Çok basit.”

Maida soluğunu ve enerjisini tekrar kazandı, diğer ikisi gerçeğin ne olduğunu birbirlerinin gözlerinden okumaya çalışırken görünmeden odadan kaçtı. Kapının çarpması onun gittiğini karı-kocaya haber verdi ama ikisi de hareket etmediler.

Wulfgar'ın kararsızlığını gören Aislinn onun elini bir kez daha çekti ama adam ona direnince hançeri daha yakına ge-

tiremedi. Silahın ucu tenine batana ve bir damla kanı orada Wulfgar'ın kanıyla karışana kadar hançerin üstüne eğildi.

"Lordum," diye mırıldandı usulca. "Bugün Tanrı'nın huzurunda yemin ettim ve o şahidimdir ki bunu kutsal biliyorum. Biz, bu hançerde bir araya gelen kanımız gibi biriz. İçimde bir çocuk büyüyor ve ben samimiyetle onun sizden olması için dua ediyorum ki onun için de bir olalım, çünkü bu çocuğun sizin gibi bir babaya ihtiyacı var."

Adam gözlerine bakarken Aislinn'in dudakları titredi. Wulfgar sözlerinin ağırlığını hissetti ve daha fazla karşı koymadı. Bir küfürle hançeri kapağa fırlattı, silah orada önce ahşapta tangırdadı, sonra da yere düştü. Wulfgar eğildi ve Aislinn'i kollarına alarak, o durması için yalvarana dek tam bir coşku içinde onu odada döndürüp durdu. Sonra tekrar sabırsızlanarak yatağa döndü ama Aislinn omzundaki yaraya dokundu ve sessizce başını iki yana salladı. Aislinn, kocası yatağın kenarında otururken ustalıkla merhemi uygulayıp yarayı sardı. Son düğümünü atıp şifalı bitkilerini kenara kaldırdığında döndü, memeleri adamın göğsüne hafifçe değene kadar üstüne eğilip, ağzını onun ağzına hevesle yapıştırdı. Wulfgar onu altına çekmek için kollarını etrafına doladı ama Aislinn iki elini onun göğsüne koyup sertçe onu yastıkların arasına itti. Wulfgar ne gibi bir oyun hazırladığından meraka kapılarak şömine ışığının altında ona baktı, sonra Aislinn baştan çıkaran bir gülümsemeyle boydan boya onun üstüne uzandı. Wulfgar'ın kanı kaynıyordu ve aldığı yara ona ne o sırada, ne de daha sonra mani oldu.

Wulfgar günün ilk ışıklarıyla uyandı ve kendisine sokulmuş, huzur içinde uyuyan, başını omzunda dinlendiren karısı uyanmasın diye uzanmaya devam etti. Günün bu erken saatinde düşünceleri berrak ve keskindi. Daha önce hiç o geceki gibi yoğun ve tatmin edici bir zevk tecrübe etmediğinin farkındaydı. Kızın coşkusu yüzünden hâlâ hayretler içindeydi. Kendisine sanki büyük bir iyilik yapıyormuşçasına karşılık veren, hareketsiz halde uyarılmayı bekleyen saray kadınlarını tanımişti. Yalnızca daha fazla para söz konusu olduğunda heveslenen, tutkuyu taklit eden sokak kadınları tanıyordu. Ama Aislinn ona tam manasıyla uyum sağlayan, hayır daha ziyade hamlelerini karşılayıp uyum sağlayan ve tutkularını kör edici, tüketici, karşı konulmaz bir noktaya taşıyıp, göz kamaştırıcı, parıltılı bir coşkuya döken ve yeni bir dencyimin için için yanan temellerini atan bir şeye dönüştürmüştü.

Şimdiyse sıcacık yanında yatıyordu, bacağı üstünkörü onun bacağına, nefesi yumuşacık göğsünü okşuyordu. Yanındaki bu yumuşak ve narin yaratığın geçen gecenin cüretkâr ve utanmaz edepsizi olduğuna inanmak zordu.

Gece olan başka bir hadise aklından geçti ve Wulfgar düşüncelere dalarak kaşlarını çattı. Maida başa çıkamayacağı bir faktördü ama eğer Aislinn ona doğruyu söylediyse bu meseleyi onun ellerine bırakabilirdi. Onun kararlılığının farkında olduğundan, annesiyle başa çıkacağına güvenilebilirdi. Eğer

yalan söylediyse... ileride daha temkinli davranacağına ilişkin bir karar aldı.

Aislinn kıpırdandı ve Wulfgar onun omuzlarına daha fazla post örttü. Düşünceleri bir kez daha kızın üstünde toplandığında kendi kendine gülümsedi. Dün söylenen sözleri ve onların Aislinn üzerindeki etkisini iyice düşünüp tarttı. Basit bir ifadeyle onun sağlığı ve güvenliği için tüm sorumluluğu yüklenmeye yemin etmiş ve Aislinn de karısı olarak kendisini onurlandırıp itaate söz vermişti. Bu düşüncesi üzerine neredeyse gülüyordu ve onun efendisi olmanın ne manaya geldiğini daha fark etmeye başlamamıştı bile.

Aislinn iç çekti ve ona sokuldu, gözlerini açıp adamın geniş göğsünden ateşi sönmüş ocağa baktı. Bakışlarını kaldırıp kocasının onu sessizce izlediğini gördü, sonra dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurmak için onun göğsüne yaslandı.

“Ateşi söndürmüştüz,” diye iç çekti.

Wulfgar gözünde bir parıltıyla gülümsedi. “Külleri karıştırsak mı?”

Aislinn neşeyle güldü ve yataktan çıplak halde sıçradı.

“Bahsettiğim ocaktaki ateşti aşkım.”

Wulfgar yataktan fırladı ve kızı yatağın ucunda yakaladı. Onu kendine çekerek postların üstünde oturdu ve kollarını beline dolarken burnuyla boynuna sokuldu.

“Ah kızım, bana ne gibi bir büyü yaptın? Sen yanımdayken görevlerimi çok az umursuyorum.”

Aislinn’in gözleri, ellerini adamın boynuna dolarken parlıyordu. “Sizi memnun ediyor muyum lordum?”

“Ahh,” diyerek iç çekti Wulfgar. “Parmaklarının ufacık bir dokunuşuyla bile beni titretiyorsun.”

Küçük bir kahkahayla adamın kulak memesini dişledi. “Öyleyse benim de aynı hisleri beslediğimi kabul etmem gerek.”

Dudakları birleşti ve ancak epey bir vakit geçtikten sonra kahvaltı etmek için merdivenlerden indiler. Nihayet salo-

na geldiklerinde vakit geç olmasına rağmen ortalıkta yalnızca Miderd ve Hlynn vardı. Salon dikkatle temizlenmiş ve yeni samanla beraber ıslak bitkiler de gece boyunca süren kutlamanın sebep olduğu alkol kokusunu çıkarsın diye yerlere serpilmişti. Domuz eti ve yumurtayla süslenmiş yulaf lapası ocakta kaynıyordu ve karı koca yerlerine geçtikleri zaman Miderd içi bu lapadan dolu kâseleri önlerine koyarken Hlynn de ılık süt bardaklarını eline almıştı.

Yemek sessizlik içinde başladı. Tüm köy açık bırakılan kapıların ötesinde tuhaf bir sükûta bürünmüş gibiydi. Biraz sonra Kerwick içeri girene kadar bir gün önce sergilenen neşeden eser yoktu. Önceden üzerinde çalıştığı belli bir dikkatle içeri girdi, saçlarından hâlâ su damlıyordu. Tereddütle onların bulunduğu masaya oturdu ve Aislinn'e mecalsizce gülümse-di, benzinin solukluğu gözlerinin kızarıklığını daha da ortaya çıkartıyordu. Lapanın kokusunu aldığı anda gülümsemesi söndü, domuz eti ve kaynamış yumurtayla kıpır kıpır dumanı tüten kâselere baktı. Elleriyle midelerini tuttu ve tuhaf bir özür mırıldanarak tekrar derenin olduğu tarafa doğru koştu.

Miderd sıkıntı içindeki genç adamın arkasından bir kahkaha savururken Aislinn merakla baktı.

“Zavallı oğlan en iyisinden bir fiçı bira içti,” diyerek kıkırdadı kadın. “Eh sanırım karşılığını en kötü biçimde buldu.”

Wulfgar başını sallayıp gülümseyerek yutkundu. “Bundan böyle ona bağışlayacağım şeylerde daha dikkatli olacağım,” diye mırıldandı. “Öyle görünüyor ki bu tarz şeylerden çok etkileniyor.”

Yukarıdaki odalardan birinin kapısının ısrarla tıkırdaması sözünü kesti, başlarını çevirdiklerinde Bolsgar'ı merdivenlerin başında bir eli duvara dayalı, diğeri karmakarışık saçlarının içinde gördüler. Yaşlı adam boğazını temizledi, doğrularak kemerini yukarı çekti ve yavaşça inmeye başladı, sanki koymak istediği yerin biraz daha uzağına konuyorlarmış gibi dikkatle ayaklarını izliyordu. Yaşlı adam yakına geldiğinde onun kan çanağı gözlerini ve sanki eliyle çenesini ovuşturmuş gibi

pütürleşmiş kirli sakalını gördüler. O da masaya yaklaşırken Aislinn'i selamlama maksadıyla gülümsedi ama daha çok kötü kötü bakıyormuş gibi görünmüştü. Keyfi yerinde görünüyordu ki bira veya şarabın geçmek bilmeyen özünden bahsetti. Lapanın kokusunu aldığı anda masaya varmıştı, sonra aylarak yönünü değiştirdi ve şöminenin karşısındaki sandalyesine düşercesine oturdu.

"Şimdi yiyebileceğimi sanmıyorum," diye guruldadı ve gözlerini sımsıkı kaparken eliyle de ağzını örttü. Yaşlı adam ürperdi, sonra sandalyesine titrek bir iç çekişle yaslandı.

Miderd acıyarak bir kupa bira getirdi, yaşlı adam da başını sallayarak kabul etti ve minnetle içkiyi yudumladı. Wulfgar konuşmaya başladı ve onun ses tonu yüzünden Bolsgar sıçradı.

"Bu sabah Sweyn'i hiç gördün mü? Kaleyle ilgili bazı meseleler hakkında onunla konuşmak istiyorum."

Bolsgar boğazına temizledi ve halsizce cevapladı. "Son bira fıçısını bitirdiğimizden beri hayır."

"Hah!" diyerek kahkaha attı Miderd. "Hiç kuşkusuz şimdi o âşık herif âciyla inliyor ve başını yatağındaki otlara gömmek istiyordur." Kadın kıkırdadı ve elindeki koca kepçeyle Hlynn'i işaret etti. "Zavallı kız bir daha onun yanına kol boyu mesafeden fazla yaklaşmasa iyi eder."

Aislinn onun sözlerinden meraka düşerek şaşkınlıkla baktı. Bildiği kadarıyla bu zamana dek Sweyn işini köy kadınlarıyla uygun biçimde halletmişti.

"Hlynn hâlâ adamın kucaklamasının berelerini taşıyor," diyerek devam etti Miderd şen şakrak. "Ama hiç kuşkusuz adamın yanağı da kendisine uzun bir süre acı verecek."

Hlynn kızardı ve işinin başına döndü, yüzünü utançla dolu bir sessizlikle saklıyordu.

"Peki," diyerek güldü Wulfgar. "Sweyn her içtiği bir kupa birayla ömrünün bir mevsimini yitiriyor, sonra da kendini hâlâ genç bir çakal sanıp serbest bulduğu her kucağın peşinden koşuyor."

Aislinn kahkahasını bastırırken başka bir gölge kapıyı kararttı. Sör Gowain, hırpalanmış gözlerini haddinden fazla parlak güneşten korumak için eli kaşlarında içeri girdi. Salon-daki serin gölgelik adama rahat bir nefes aldırdı ve nerdeyse dümdüz şekilde masaya doğru yürüdü. Bir anlığına duraksadı, sonra da lapadan mümkün olan en uzak yere oturdu ve sanki sabit tutmak istiyormuş gibi kollarıyla masaya bastırdı. Aislinn'i başını sallayarak selamladı ama gülümsemek cüretini göstermedi ve gözlerini buharların tıttığı kâsedan ayırmak için mücadele etti.

“Özürlerimi sunarım lordum,” dedi sesi titreyerek. “Sör Milbourne rahatsız ve henüz kalkmadı.”

Wulfgar gülmesini bastırarak kaşlarını kaldırdı, Aislinn de o sırada kendi kahkahasını tutmak için uğraşıyordu.

“Önemli değil Sör Gowain,” diye cevap verdi Wulfgar. Arkasına yaslandı ve genç şövalye aceleyle gözlerini kaçırırken bir parça et ısırdı. “Sadık tebaam bu sabah pek bir şey yapabilecek gibi gözükmediğinden bugün dinlenme günü olacak. Bir kupa bira içip zihnini temizle sonra da sağlığın için ne gerekliyse onu yap.” Wulfgar öne doğru eğildi ve alaycı bir kaygıyla konuştu. “Sen de biraz yorgun görünüyorsun.”

Gowain, Hlynn'in sunduğu kupayı aldı ve tek seferde kafasına dikerek ılık içkiyi yutup çıktı.

Aislinn bir kahkaha sağanağıyla sandalyesine yaslandı ve Wulfgar da onun bu neşesine içten bir şekilde katıldı, Bolsgar'sa kulaklarına yapılan bu haksız saldırı üzerine büzülmüştü ki Gwyneth'in sesi öfkeyle merdivenlerin tepesinden patladı.

“Eh görüyorum ki güneş lordumun ve leydimin kalkmaya tenezzül etmesine yetecek kadar yükselmiş.”

Bolsgar elindeki kupayı bırakarak yarı yarıya kalktı. “Evet Tanrım,” diye gürledi. “Öğle olmalı. En güzel kızım kahvaltı etmek için kalkmış.”

Gwyneth merdivenlerden indi ve sızlanan bir sesle babasının attığı taş cevap verdi. “Şafak sökene kadar uyuyamadım.

Geceleyin odalardan yükselen tuhaf sesler vardı.” Aislinn’e dönerek kaşlarını çatı. “Sanki kedinin teki çalıya dolanmış gibiydi.” Alaycı alaycı kaşlarını kaldırdı. “Lord Wulfgar, sesleri siz de duydunuz mu?”

Aislinn’in yanakları kızardı ama Wulfgar arsızca güldü.

“Hayır kardeşim ama her neyseler eminim ki sen onların türünden bihabersindir.”

Gwyneth tabağındaki yemeği koklayıp karıştırdı. “Sen soylular hakkında ne bilirsin ki?” deyip küçümseyerek güldü ve ağzına bir parça et attı.

Miderd ve Hlynn de acil görevlerle meşgul olduklarından Gwyneth kendisi sütünü bardağına doldurdu ve içerek babasının yanına gitti. Sesi salonda sertçe çınladı.

“Eh görüyorum ki yaptığın genç rolü geldiği hızla kaybolmuş.”

“Hayatın yüzümde açtığı her kırıık, dolu dolu yaşanan bir ömrün işareti. Ya senin bahanen ne kızım?”

Gwyneth öfkeyle döndü ve yüksek sesle öksüren Miderd’a sert sert baktı.

“Ne kadar da az kişi var,” diye laf attı, “babamın ve piç kardeşimin iğneli sözlerine maruz kalan.”

Wulfgar ayağa kalktı ve Aislinn’in elini yakalayıp onu da kaldırdı. “Bugün düzeltilemeyecek olaylar olmadan önce benimle at binmeye gelir misin?” diye sordu.

Gwyneth’in dilinden kurtulacak olmanın verdiği rahatlıkla Aislinn usulca mırıldandı. “Mutlulukla lordum.”

Gwyneth rahat vermediği Bolsgar’a yeni bir atakla sesini yükseltirken taze karı koca malikâneneden çıktı. Sakin sakin çimenlikten geçerlerken, Aislinn hiçbir sebep olmaksızın sevinç ve zevkle güldü. Kocasının elini yakaladı ve etrafında sanki o bir dans direğiymiş gibi çocukça dans etti. Başını sallayan Wulfgar onu yakalayıp durdurdu ve ahırın duvarına yasladı.

“Ne baştan çıkarıcısın sen öyle,” diye mırıldandı ve kızın kollarını boynunda bularak onu öpme dürtüsüne kapıl-

dı. Tıpkı geçen geceki gibi Aislinn'in istekliliğinden hayrete düşmüştü. Ruh hali ve öpücüklerine karşılık verme şevki hakkında mcraka kapıldı, kollarındaki bu enerjik varlık ona dokununca her zerresi zevkle uyanıyordu.

Toynak tıkırtıları anı bozdu ve karı-koca birbirlerinden ayrıldıklarında rahibin eşeğinin ahırdan hızla çıktığını, sahibininse hayvanın sırtında eğilip düz durmak için mücadele edermişçesine yelesine tutunduğunu gördüler. Rahip yanlarından geçip Cregan'a doğru aceleyle yola koyulduğunda pelerinin başlığı kül rengi yüzünün çoğunu örtüyordu.

Aislinn kıkırdadı ve bir kez daha Wulfgar'ın göğsüne sokuldu, kollarını arkasında dolayıp iyice sıktı. Oyunbaz şekilde ensesini hafifçe ısırdı. Hızlı bir hareketle Wulfgar onu kucakladı ama Aislinn delirmiş gibi mücadele etmeye başlayınca nerdeyse onu düşürüyordu.

"Seni canavar Norman, bana burada mı tecavüz edeceksin?" diye sordu sahte bir öfkeyle sonra da onun hayretine güldü.

Wulfgar sırıttı. "Kucaklamak, seni ilerletmenin bildiğim en iyi yolu. Eğer tüm günü hoplayıp sıçrayarak geçirmeye kararlıysan, seni gemlemek için güçlü bir el lazım."

Alaycı bir tehditle yumruğunu Wulfgar'ın burnunun dibinde salladı ve adam onu tekrar ayaklarının üstüne bıraktığında onu öpüp dudaklarına doğru mırıldandı. "Atları getirin lordum. İngiltere bizi bekliyor."

Hun bacıklarını gerip koşma ve gri kısırağa birazcık gösteriş yapma dürtüsü duyuyordu ama Wulfgar, Aislinn'in nazik durumu yüzünden dizginleri kavrayıp onu tuttu. Savaş atı bir-iki kez sıçrayıp şahlanmak için ayaklarının üstüne kalktı ama sahibinden gelen bir uyarıyla tekrar toynaklarının üstüne çöküp, tiksintiyle homurdandıktan sonra ağır bir koşu tutturdu.

Aislinn güldü ve bu güneşli günde, kalbi ağaçların üstündeki kırlangıçlar gibi uçuyordu. Kadim oymalı taşların uç uca konduğu bir yoldan geçtiler. Bineklerinin toynakları takır-

diyordu ve Wulfgar Fransızca bir şarkı söylemeye başladı. Şarkı çıka çıka müstehcen bir şarkı çıktı ve dönüp Aislinn'e gülümseyerek en son nakaratı ısıklıkla çaldı, bu sırada onu şehvetle, gözlerini kısarak süzüyordu. Aislinn yaptığı taklide neşeyle kıkırdadı sonra usulca bir Sakson şarkısı okudu.

"Bu tarz kelimeler bir hanımefendinin ağzına yakışmıyor," diye sertçe onaylamadığını belirtti Wulfgar ve sonra sırttı.

"Lütfen söyleyin lordum," diyerek gülümsedi tatlı tatlı. "Yaşlı bir kadın gibi kafayı üşüttünüz mü yoksa?"

Wulfgar'ın uzattığı kolundan kurtulmak için hemencecik kısırağını dizginledi ve atı daha hızlı gitmesi için mahmuzladı. Elini sallayarak burnunu havaya dikti ve işveli bir tonla konuştu.

"Norman köpeği, mesafeni koru. Ben efendimin maiyetinden bir leydiyim ve bu bitmez tükenmez okşayışlara tahammül edemem."

Bu defa Hun'ın hücumundan ve Wulfgar'ın kararlı bakışlarından sakınmak için kısırağını birden döndürdü ve fazla yüksek olmayan bir çıkıntıdan hemen önce atı tekmeleyerek hayvanı yeşil çimenlerin üstünde uçurdu. Wulfgar ve atı arkalarından hızla geldiler.

"Aislinn dur!" diyerek haykırdı Wulfgar. Bu hiçbir etki sağlamayınca Hun'ı daha hızlı koşması için dürttü ve tekrar bağırdı. "Seni ahmak kadın, kendini öldüreceksin."

En sonunda onun atının dizginlerini yakaladı ve titreyen kısırağı durdurdu. Hun'ın üstünden zıplayarak karısını eyerin üstünden almaya çabaladı, onun tedbirsizliğine ve kendisini korkutmasına sinirlenmişti.

Aislinn bir kahlkahayla kollarını onun dayanıklı boynuna doladı ve Wulfgar yere indirdiğinde kendini tamamen ona yasladı, yüzü heyecandan kıpkırmızı olmuştu. Wulfgar'a onu öpmek konuşmaktan daha doğal bir hareketmiş gibi görünmüştü ve onu kollarına aldığı anda kız itiraz etmeyip boynundaki kollarını daha da sıktı.

Bir süre sonra ufak bir tepeliğin üstünde, sıcak güneşin altında dinleniyorlardı. Aislinn yarı oturmuş, yarı uzanmıştı, ilkbaharın erkenden açmış çiçeklerini kopartmış bir çelenk haline getiriyordu. Sakinleşmiş Norman şövalyesi, Aislinn'i kucağında dinlendirirken bir yandan da eşinin güzelliğini düşünüyor ve parmağını göğsünde gezdiriyordu. Aislinn kırdadı ve adamın dudaklarına minik bir öpücük kondurdu.

“Lordum, öyle görünüyor ki hiç tatmin olmuyorsunuz.”

“Ah kadın, sen sürekli beni baştan çıkartırken nasıl olabiliyim ki?”

Aislinn içini çekerken anlayış gösteriyormuş gibi bir tavır takındı. “Gerçekten de öyle. Kadınlar tarafından hakikaten de rahat bırakılmıyorsunuz. Haylan’la konuşmam gerek...”

Wulfgar havaya sıçradı ve onu da ayağa kaldırarak kollarında sardı. “Bu Haylan lafı da ne böyle?” diye sordu sırtıtarak. “Benim suçladığım sensin, seni kıskanç kız, başka biri değil.”

Onu iten Aislinn uçarı bir tavırla dans ederek ondan uzaklaştı ve çiçekten çelengi başına takarak önünde eğildi. “Ne yani, şimdi o şehvet dolu Haylan senin için dans ettiğinde ve göğsünü sana gösterdiğinde tahrik olmadığını mı söylüyorsun? Görmemek için kör olman lazım.”

Wulfgar yavaşça ilerlerken Aislinn neşeyle kıkırdayarak geri çekildi ve temkinle elini uzattı.

Wulfgar üzerine aniden çullandı ve Aislinn oyunbaz bir neşeyle çığlık atarken kollarını ona sarıp etrafında dönmeye başlamıştı.

“Ah Wulfgar... Wulfgar...” Sesi sevinçli bir tonda çınılıyordu. “Nihayet benimsin.”

Lordu şüpheli bir tavırla kaşlarını kaldırdı ama gülümsemedi. “Eminim ki bu evliliği daha ilk karşılaşmamızda planlamışsındır.”

Aislinn boynuna sokuldu ve iç çekti. “Ah hayır Wulfgar, ilk öpüşmemizde böyle bir karar almıştım.”

Başka kimse akıllarına gelmeden tüm gün beraberce oya-

landılar. Bineklerini ahıra soktuklarında güneş alçalmış ve yaydığı ısı da önemli derecede düşmüştü. Wulfgar atları tımarlarken Aislinn onu parlayan gözlerle izliyordu, sonra daha birbirlerini yeni yeni tanıyan âşıklar gibi el ele saadet dolu bir sessizlik içinde yürüdüler. Malikâneye girmeden hemen önce Wulfgar güldü ve çiçek çelengini kızın başından alıp oraya bir öpücük kondurarak çelengi kapıya doğru savurdu. Koluyla Aislinn'i sararak birazdan adamlarının tezahüratları ve diğerlerinin tebrikleri içinde kalacakları salona girdiler.

Sweyn masanın en ucunda oturuyordu ve onların bakışlarıyla karşılaşmaktansa masanın altına girmeye niyetli görünüyordu. Aislinn'in gözleri ondan Hlynn'e kaydı. Viking de Aislinn'in nereye baktığını görmüş, sonra yüzünü bir kupa biraya gömüp tuhaf bir biçimde öksürmüştü. Aislinn'in bir şeyler fısıldadığı Wulfgar başını arkaya atıp içten bir kahkaha atmış, o sırada Sweyn kıvranıp daha da kızarmıştı.

"Eminim ki haklısındır Aislinn," diyerek sırttı Wulfgar. "Sonuna yaklaştığı ömründe bağrına basacağı daha nazik bir kız bulması gerek."

Hâlâ yaptığı nükteye gülen Wulfgar, Aislinn'i masalarına götürdü ve karısını sandalyesine yerleştirirken Gwyneth'in soğuk bakışlarıyla karşılaştı.

"Bu Saksonlar'a böyle ihtimam gösteren eminim bir tek sen varsındır Wulfgar," dedi alayla, sonra da o anda Gowain ve diğer şövalyelerle yemek yemekte olan Kerwick'e işaret etti. "Ona güvenip işlerini emanet ettiğin için pişman olacaksın. Bu söyledigimi bir kenara yaz."

Wulfgar gülümsedi, hiç etkilenmemişti. "Ona güvenmiyorum Gwyneth. Yalnızca o eğer beni başarısızlığa uğratırsa sonucunun ne olacağını çok iyi biliyor."

Gwyneth küçümseyerek güldü. "Herhalde bir sonraki sefere Sanhurst'e önemli bir unvan verirsin."

"Neden olmasın?" diyerek omuz silkip dalga geçti Wulfgar. "Görevlerinin hakkından gelmeye başladı."

Gwyneth ona tatsız tatsız baktı, sonra Wulfgar kız kardeşini bir kenara bırakarak Aislinn'e dönerken yemeğine devam etti.

Haylan onlara ekmek tabaklarını getirdi ama kızarmış gözlerini ve üzgün yüzünü yere eğmişti. Yemek, yapılan eğlenceli şakalarla neşe içinde geçti. Birkaç kupa bira sonra Sweyn de onlara katıldı ve kadehini sevinçle Wulfgar'a kaldırdı.

"Lordum, eğer bağrıma basmak için Hlynn gibi nazik bir kızı seçiyorsam bunun sebebi senin bana daha kararlı bir kızın arkasından koşmanın ahmaklığını göstermendir." Salon adamın esprisi üzerine kahkahalarla inledi. Viking bira kupasını kaldırdı ve suratında bir sırıtışla lordunu selamladı. "Evliliğin kutlu olsun Wulfgar. Ömrü uzun olsun."

Wulfgar bu sözleri onaylarcasına güldü ve kendi içkisini kaldırarak bir dikişti bitirdi. Neşeli hava devam etti ama Milbourne, Bolsgar'a satrançta meydan okuduğundan daha sessizleştiler. Adamlar topluca izlemek için ayağa kalktılar ve onlarla beraber Aislinn de kalkıp Wulfgar'a yaslanarak elini onun avucuna bıraktı.

"İzin verirsen annemi görmek istiyorum. Sağlığından biraz endişeliyim."

"Tabii ki Aislinn," diyerek mırıldandı, sonra biraz kaygıyla ekledi. "Kendine dikkat et."

Aislinn yanağına bir öpücük kondurmak için ayaklarının ucunda yükseldi. Pelerinini tekrar giyip malikânenen çıkarken gri gözler onu içtenlikle izledi. Haylan, Wulfgar'ın adamlarına katılmak üzere salonun diğer ucuna yürüyüşünü izlerken dudağını ısırdı, Kerwick'se onun yanından geçerken alayla gülümsedi.

"Darkenwald'ın Leydisi olmak mı? Görünüyor ki yeteneklerine haddinden fazla güvenmişsin."

Haylan ona kötücül bir bakış fırlattı, sonra da hiçbir leydiye yakışmayacak bir kelime savurarak dönüp Miderd'a sofrayı toplamada yardıma gitti.

Aislinn daha önce pek çok kez yaptığı gibi Maida'nın kulübesine giden yolda, karanlıklar içinde yürüyordu ama bu defa daha farklı bir amacı vardı. Kapıyı tıklatmadan veya seslenmeden kapıyı itip açtı. Maida yatağında oturmuş, somurtarak şöminedeki cansız ateşe bakıyordu ama misafirini tanıdığı zaman ayağa kalkıp kızına çıkışmaya başladı.

"Aislinn! Neden bana ihanet ettin? En sonunda intikam almak için bir fırsatımız..."

"Saçmalamayı bırak!" diyerek öfkeyle sözünü kesti Aislinn. "Ve sözlerimi iyi dinle. Senin sersem kafan bile onları alabilecek halde olmalı, gerçi korkarım ki deliliğin büyük bir kısmına sen kendin sebep oluyorsun ya neyse."

Maida sanki bir çıkış yolu arıyormuş ve kızının sözlerini inkâr edebilecekmiş gibi gözlerini etrafta gezdirdi. Aislinn pelerininin başlığını sinirle geriye attı.

"Beni dinle!" Sesi sert ve hükmediciydi. "Dilini tut ve beni dinle." Açık açık konuşmaya devam etmesine rağmen ses tonunu biraz yumuşattı. "Eğer babamın intikamını almak için bir Norman lordunu, özellikle de Wulfgar'ı öldürürsen -ki o William'ın arkadaşı- yalnızca Normanlar'ın bize daha çok baskı yapmasına sebep olursun. Normanlar'ın şövalyelerini uykularında öldürenlere karşı adalet anlayışlarının nasıl olduğunu sanıyorsun?"

"Eğer geçen gece hançeri tam yerine saplasaydın beni cırlıçplak soyulup Darkenwald kapısına çivilenmiş olarak bulacaktın. Seni de tüm Londra görsün diye ip üzerinde dans ettirirlerdi. Bunları hiç düşünmeden yalnızca intikamına odaklandın."

Maida başını sallayıp ellerini ovuşturdu ve konuşmaya çabaladı ama Aislinn bir adım atıp annesini omuzlarından yakalayıp, gözleri korkudan kocaman açılıncaya dek onu sarstı.

"Söylediklerime kulak ver, çünkü akıl olarak sende geriye ne kaldıysa ona ulaşsın diye konuşmaya devam edeceğim." Aislinn'in gözleri yaşlarla doldu ve güzel dudakları umutsuzca yalvarırcasına büküldü. "Orada burada Normanlar'ı rahat-

sız etmekten vazgeçeceksin. Kral artık William ve tüm İngiltere ona ait. Senin gelecekte Normanlar'a karşı yapacağın herhangi bir harekette, her bir Sakson senin peşine düşmeye şerefleri üzerine sorumlu.”

Aislinn onu bıraktı ve Maida yatağının üstüne düştü, kızının gazap dolu yüzüne bakmaya devam ediyordu. Aislinn ona doğru eğildi, konuştuğu her sözünde sert ve samimiydi.

“Eğer bunlara hiç önem vermiyorsan, şunu dikkate al. Wulfgar benim kocam, bir din adamı önünde buna yemin ettik. Eğer ona bir şekilde zarar verirse, aynısını sana yaparım. Eğer onu, yani benim seçtiğim erkeği öldürürsen ben de kendi annemin kırbaçlanıp kale duvarına asılmasını bizzat sağlarım. Onu seviyorum anne.”

Aislinn'in gözleri kendi söyledikleri üzerine kocaman açıldı ve buna kendi bile hayret ederek doğruldu, sonra daha nazikçe sözlerini tekrarladı.

“Evet! Onu seviyorum. Onun da bir şekilde beni sevdiğini biliyorum. Tam olarak değil belki ama bu da gerçekleşecek.” Tekrar annesine doğru eğildi ve sesi bir kez daha sertleşti. “Torunun karnımda büyüyor. Onun yetim büyümesine sebep olmana izin vermeyeceğim. Tekrar aklına kavuştuğunu gördüğüm zaman, seni kollarımı açarak karşılayacağım ama o ana kadar Wulfgar'ın güvenliğini tehdit edecek hiçbir şey yapma, yoksa seni bu toprakların en uzak köşesine sürdürtürüm. Dediklerimi iyice anladın mı?”

Öfkeyle Maida'ya baktı, yaşlı kadının yüzü çöktü, başı aşağı sarktı ve sonra yavaşça onayladı.

Aislinn yumuşadı. “İyi.”

Duraksadı, annesinin sıkıntısını hafifletmek istiyordu ama uyarısının sertliğinin daha iyi meyve vereceğinin de gayet farkındaydı.

“İhtiyaçlarını gidermek için seni görmeye gelmeye devam edeceğim. Şimdilik hoşça kal.”

İçini çektikten sonra dönüp kulübeden çıktı, Maida'nın çarpık zihninde tüm bu söylediklerinin nasıl bir yankı uyan-

dıracağını merak ediyordu. Malikâneye girip şöminenin yanında dikilerek satranç oyununu izleyen Wulfgar'ın yanına gitti. Kocasını gülümseyerek karşıladı ve kolunu ona dolduktan sonra dikkatini tekrar karşılaşmaya yöneltti.

İlkbahar topraklara birdenbire çöktü ve onun açmasına neden olduğu sayısız çiçeğin belki de en güzeli Aislinn'di. Wulfgar'ı bile serseme çeviren görkemli bir ruh haliyle yüzüne renk gelmişti. Wulfgar'ın karısı ve malikânenin hanımı konumundan büyük zevk alıyor ve ne sorumluluklarından kaçınıyor, ne de gerektiğinde -özellikle Gwyneth haksızca birini cezalandırmak istediğinde- otoritesini kullanmakta tereddüde düşüyordu. Öyle keskin bir zekâsı vardı ki köyün erkekleri bile onu bulup akıl danışıyorlardı. Bolsgar onun bilgeliğinden hayrete düşmüş ve bundan Kerwick'e bahsettiğinde genç adam neyden bahsettiğini iyi bildiğinden gülümseyip başıyla onaylamıştı. Kerwick ise halkı ve sert görüntüsünden hâlâ korktukları Norman şövalyesi arasında sürekli arabuluculuk yapıyordu. Ama Wulfgar'ın yargısı gerektiğinde geriye çekilip onun istediği gibi davranmasına izin veriyordu. Aislinn ise Darkenwald insanların hastalıklarını ve yaralarını iyileştiriyor, yeteneklerine ihtiyaç duyulduğunda defalarca Wulfgar'la Cregan'a gidiyordu. Kocasının yanındayken üzerindeki sevgi dolu etkisi hissediliyordu, insanlar onun Norman kocasına güvenini ve sevgisini gördüklerinde lorda karşı duydukları korku azalmaya başladı. Onun geldiğini gördüklerinde titremeyi kestiler ve içlerinden cesur olan bazıları onunla konuşmaya bile cesaret etti, onun çiftçileri yakından anladığını ve ihtiyaçlarını önemseydiğini fark ettiklerinde ise şaşkınlığa düştüler. Onu işgalci bir düşman olarak düşünmekten vazgeçip, makul bir lord olarak görmeye başladılar.

Aislinn'le evlenmenin getirilerini ilk fark eden Wulfgar oldu ve bunlar onun halkının üstesinden gelmeyle sınırlı da değildi. Ondaki değişiklik yüzünden şaşkınlığa uğramıştı,

bir-iki yemin etmiş ve kızın en hafif dokunuşunda bile kendisine şevkle ve isteyerek cevap vermesine, hiç direnmeden kendisini teslim etmesine neden olmuştu. Wulfgar akşam yemeğinden sonra salonda giderek daha da az oyalanmaya başlayıp erkenden odasına çekilmeye başlamıştı. Tutku dolu anlar kadar beraber geçirdikleri sessiz dakikalardan da hoşlanıyordu. O anlarda çoğu kez yalnızca biricik karısını izlemekle bile tatmin oluyordu. Aislinn karşısında otururken ya kendisine ya da bebeğe kıyafet dikerkenki görüntüsü tuhaf biçimde rahatlatıcıydı.

Mart'ın sonu gelmiş ve sürme, ekme, kırkma ve inşa zamanı gelmişti. Kerwick yeni mesleğinin gerektirdiklerini yerine getirmek için çok zorlanıyor, sürekli Wulfgar'ın kendisine söylediği gibi her çocuğun ve hayvanın doğumunu ve kasabaya yerleşen her kişiyi, her adamın kale inşasında ne kadar zaman harcadığı ve bunun vergisinden ne kadar düşüleceğini yazıyordu.

Wulfgar her erkeğin iki gününün kendisine ait olduğunu belirten bir emir yayınlamıştı ve erkekler yeni gelen duvarcılara yardım için tarlalarından ayrılmıştı. Yüksek tepenin temelinin etrafına derin bir hendek kazılmış ve tek bir taş kulenin koruduğu açılır kapanır bir köprü yapılmıştı. Tepenin yamacı iyice oyulmuş ve taş bir duvar da oluşturularak bu düz zemini kaplamaya başlamıştı. Artık ortada heybetli bir kale yükseliyordu.

Bu sıralarda William'ın Paskalya için Normandiya'ya döneceği haberi yayıldı. Wulfgar, Edgar Atheling ve daha pek çok İngiliz asilzadesinin savaş esiri olarak onunla beraber gideceğini biliyordu, ama bu bilgiyi hoşuna gitmeyeceğini düşünerek Aislinn'den sakladı. William, yolculuğu esnasında Darkenwald'ın çok yakınından geçecekti, bu yüzden gelip kalenin inşasının nasıl gittiğine bakabilirdi. Sonraki birkaç gün malikâne ve çevresinde tam bir telaş hâkimdi; kralın ziyareti için her köşe temizleniyordu. Bir hafta geçmişti ki kuleden bir gözcü Kralın bayrağının görüldüğünü haykırdı ve Wulfgar da William'ı karşılamak için atına bindi.

William yanında elli silahlı adamla ve Wulfgar'ın görmekten şaşırduğu Ragnor'la gelmişti. Diğer şövalyeyi görünce kaşlarını çattı ama sessizliğini korudu, Ragnor'ın kralla beraber Normandiya'ya dönüyor olmasından biraz rahatlamıştı. William onu arkadaşlara yakışır bir içtenlikle selamladı ve Wulfgar kafiye yoluna devam ederken araziye işaret edip orayı korumak için planlarından bahsettiğinde onayladığını başını sallayarak bildirdi. Kral ve maiyeti yanlarından atları üstünde geçerken, yolun kenarındaki tarlalarda çalışmakta olan köylüler, korkuyla karışık saygı içinde ağızları açık halde işlerini bıraktılar. Nihayet kafiye Darkenwald malikânesinin önüne geldi ve William orada biraz vakit geçireceğini söyleyerek adamlarına ateş yakıp dinlenmelerini söyledi.

William ve Wulfgar salona girdiklerinde Gwyneth ve Aislinn yerlere kadar eğilerek reverans yaptılar. Bolsgar, Sweyn ve diğer hazır bulunanlar ise saygı gösterisinde bulundular. William o an ayağa kalkan ve hamile olduğunu gördüğü Aislinn'i dikkatle inceledi ve Wulfgar'a soran bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı ve şövalyesi cevap verene kadar tek söz etmeksizin ona baktı.

"Çocuk piç olarak doğmayacak majesteleri. Aislinn artık resmen benim karım."

William gülüp başını salladı. "İyi. Dünyada bizden çok fazla var."

Kral, Aislinn'i samimiyetle selamlayıp, onu son gördüğünden beri biraz büyüdüğüyle ilgili espri yaparken, Gwyneth soğukkanlılıkla onları izledi. Kıskançlıktan içi içini yiyordu ama William'ın huzurunda iğneleyici dilini tuttu. Kral ve Wulfgar kalenin mevkisine gitmek için malikâneden ayrıldıklarında, Gwyneth kızgınlıkla döndü ve odasına koştu, Ragnor'ın o sırada dışarıda olduğundan haberi yoktu.

Aislinn, Darkenwald'ın misafirperverliğini göstermek için Ham, Miderd, Hlynn ve Haylan'a dışarıda bekleyen adamlara kuyunun dibinde soğutulmuş bira servisi yapmasını emretti. Güneyin ılık rüzgârları soğuğu hafiflettiği için

güzel bir gündü ve Aislinn bu hoş havada ihtiyaç duymayacağı için pelerinini sarınmadan dışarı çıktı. Askerler minnetle içkiyi kabul ettiler ve Fransızca olarak bu Sakson kızının güzelliğinden bahsettiklerinde Aislinn gülümsedi ve dillerini akıcı şekilde konuştuğunu belli etmeden bu övgüyü sessizce kabul etti. Asil kıyafetler giymiş ve kendisi gibi giyinmiş insanlarla oturan bir adamın yanında duraksadı. Burada onu selamlamak için gülümsemeler yoktu, aksine dudaklarının kenarıyla küçümseyenler vardı. Onların bu davranışından hayrete düşen Aislinn kaşlarını çattı ve çekilmek üzereyken yanındaki adam ayağa kalktı ve yabancı bir aksan barındırmayan sesiyle ondan özür diledi.

“Kim olduğumuzu biliyor musun?” diye sordu adam.

“Hayır,” diyerek yanıtladı Aislinn ve omuz silkti. “Sizi daha önce hiç görmemişken nasıl bilebilirim ki?”

“Biz kralın İngiliz esirleriyiz. Normandiya’ya götürülüyoruz.”

Aislinn’in gözleri diğerlerine kayarken ağzı şaşkınlıkla açıldı.

“Üzgünüm,” diye mırıldandı kız.

“Üzgünmüş,” diye homurdandı yaşlıca bir adam. Alayla onun karnına bakıyordu. “Düşmanla yatmak için hiçbir değerli vaktini boşa harcamamışsın gibi görünüyor.”

Aislinn asaletle doğruldu. “Durumu bilmeden beni yargılıyorsunuz. Ama bunu pek de önemsemiyorum. Beni dinleyin diye size yalvaracak değilim. Kocam bir Norman ve ben ona sadakatimi sundum ama babam bir Saksondu ve Norman kılıcıyla öldü. William’ı kral olarak kabul ettiysem, bunun sebebi İngilizler için yalnızca daha fazla ölüm ve yenilgi anlamına gelen bu umutsuz mücadelede bir fayda görmediğimdendir. Belki de kadın olduğumdan, tahta bir İngiliz geçirmek için sarf edilen çabada bir gelecek görmüyorum. Diyorum ki bekleyip William’a zaman verelim. Belki de İngiltere’ye faydası olur. Arkanızda yalnızca ölü adamlar varken hiçbir şey yapamazsınız. Gerçeğin farkına varmadan önce

hepimizin ölmesini mi istiyorsunuz? Bence William İngiltere'nin güvenliği için sizi burnunun dibinden ayırmamakta iyi ediyor.”

Başka bir söz etmeden döndü ve çimenlik boyunca yürüyerek babasının mezarını geçti ve orada yalnız bir Norman şövalyesinin bir ağacın altında herkese sırtını dönerek oturduğunu gördü. Sükûnet içinde ormanı izlerken miğferini çıkarmış, bir kolunu da dizine atmıştı. Aislinn adamı daha tanıyamadan yanına gelmişti bile, kim olduğunu gördüğü zaman da şaşkınlıkla geri çekildi. Ragnor birinin soluğunu içine çektiğini duyduğunda döndü ve dudakları yavaş bir sırtışıyla kıvrılırken kocaman açılmış menekşe rengi gözlerle baktı.

“Ah kumrum, seni özledim,” diye mırıldandı ve ayağa kalkıp reverans yaptı. Doğrulup kızı incelediğinde hayret yüzünden açıkça okunuyordu. Gülümsedi ve azarlıcasına konuştu. “Bana neden söylemedin Aislinn?”

Aislinn çenesini kaldırdı ve şhvetli bakışlarını soğukkanlılıkla karşıladı. “Gerek görmedim,” diye cevap verdi kibirle. “Çocuk Wulfgar’dan.”

Adam omzunu ağaca yasladı ve kara gözleri ışıldadı. “Öyle mi?”

Aislinn onun aklından ayları saydığını neredeyse görebiliyordu ve tepesi attı. “Senin çocuğunu falan taşı mıyorum Ragnor.”

Şövalye sözlerine aldırış etmeden rahatça güldü. “Benden olursa hoş bir hediye olur. Evet, bunu ben de planlamamıştım. Piç herhalde benim çocuğumu sahiplenmez ama babasının kim olduğunu hiçbir zaman öğrenemeyebilir de.” Aislinn’e doğru adım attı, onun kıvılcım saçan gözlerine bakarken ciddileşti. “Seninle evlenmeyecek Aislinn,” diye mırıldandı. “Bir kadınla çok fazla oyalanan bir tip olmadı hiç. Belki de onun ilgisinin biraz söndüğünü sen de çoktan görmüşsündür. Seni buradan götürmeye hazırım! Benimle şimdi Normandiya’ya gel Aislinn. Bundan pişman olmazsın.”

“Tam tersine, çok pişman olurum,” diye cevap verdi. “Burada istediğim her şeye sahibim.”

“Sana daha fazlasını verebilirim. Çok, çok daha fazlasını. Benimle gel. Vachel benimle aynı çadırdaki kalıyor ama memnuniyetle kendine yatacak başka bir yer bulur. Bana uyması için ona sormam yeter. Haydi bana geleceğini söyle.” Onun sessizliğiyle cesaret bulduğundan sesi sevinçli bir tona büründü. “Seni kraldan saklamak zorundayız ama senin bu güzel görünüşünü gizleyecek yollar biliyorum, hiçbir şey fark etmez. Benim yaverim olacak ufak tefek bir oğlana rastladığını düşünür.”

Aislinn kibirle kahkaha attı ve oyunu bir dakika daha uzattı. “Wulfgar ardından gelecektir.”

Ragnor uzanıp yüzünü ellerinin arasına alıp, parmağını onun saçında gezdirmeye başladı. “Hayır kumrum. Kendine başkasını bulur. Sen bir piç taşırken neden peşinden gelsin ki?”

Pespembe dudakları öpmek için eğildi ama Aislinn alçak sesle mırıldandı.

“Çünkü onun karısıyım.”

Ragnor şaşkınlık içinde titreyip ondan uzaklaştı. “Seni kaltak,” dedi sıkıti dişlerinin arasından.

“Beni sevmiyor musun Ragnor?” diyerek dalga geçti Aislinn. “Ne kadar da bedbahtım, sevgiliden düşmana dönüştüm.” Sonra kahkalarını kesip hor görerek konuştu. “Babama öldürüp annemin aklını oynatmasına sebep oldun! Seni affedebileceğimi nasıl düşünürsün? Eğer affedersem Tanrı yardımcım olsun! Bunun için önce seni cehennemde görmem gerek!”

Ragnor kötü kötü baktı. “Sana sahip olacağım kaltak ve seni canımın istediğince kullanacağım. Wulfgar olsun olmasın, sen benimsin. Bu evlilik benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Wulfgar’ın hayatı hiç umurumda değil. Beni bekle kumrum.”

Miğferini kaldırdı ve dönerek malikâneye giden yola öfkeyle yürüdü, oraya vardığında kapıyı sonuna kadar açıp cüretli adımlarla içeri girdi. Titreyen Aislinn destek bulmak

için ağaca yaslandı ve karnındaki bebeğin saçının ve teninin Ragnor'ınki gibi koyu olacağı düşüncesiyle korkarak sessizce ağladı.

Salon boştu ve Ragnor kimseyle karşılaşmadan merdivenleri tırmandı. Kapıyı tıklatmadan Gwyneth'in küçük odasının kapısını sonuna kadar açtı ve ardından pat diye kapatarak, yatağında kırmızı gözlerle oturup kendisine korkuyla bakan kadına döndü.

“Ragnor!”

Gwyneth'in ağzı açık kalmıştı, sonra ona doğru koşmaya hamle etti ama Ragnor yatağa gitti ve örgü zırlı yeleğini çıkartıp bir kenara attı. Şövalye üstüne atladığında soluğunu içine çekti ve onun vahşi öpücükleri ağzını yaraladı. Yine de Gwyneth onu kavrayıp kendine çekiyor, onun harareti heyecanından mutlu oluyordu. Onun böyle incitici olması Gwyneth için bir şey ifade etmiyordu, aksine bu acıdan zevk alıyordu. Onun arzusunun, tedbiri bir kenara bırakıp, yakalanma riskinin epey fazla olmasına rağmen kendisine koşmasını sağlayacak kadar çok olması moralini yükseltiyordu. Tehlikenin yarattığı heyecan vahşi tutkularının heyecanını katlıyor ve adamın kulağına ona duyduğu aşkı mırıldanıyordu. Ragnor kalbinde hiç de böyle hassas duygular olmadan onunla birlikte oldu. Kurbanına duyduğu şey sevgi içermeyen şehvet ve öfkenin birleşimiydi. Ama zihninde bu zayıf ve hevesli bedeni, Aislinn'in her ne kadar daha az istekli olsa da daha orantılı vücuduyla karşılaştırmaktan kendini alamıyor ve aklından onun kusursuzluğu geçerken Gwyneth ile kendini rahatlatıyordu.

Arzularını tatmin ettikten sonra Ragnor bir kez daha ondan hoşlanıyor taklidi yapıp, şefkatli erkek rolüne büründü. Gwyneth kollarında yatıyor, onun göğsünün ince, sert kaslarını okşuyordu ve Ragnor da dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurmak için eğildi.

“Beni de yanında Normandiya'ya götür Ragnor,” diye fısıldadı. “Lütfen aşkım, beni burada bırakma.”

“Yapamam,” dedi Ragnor fısıltıyla. “Kralla seyahat ediyorum ve bana ait bir çadırım yok. Ama korkma, yeterince zamanımız var ve belki de sana senin çok daha fazla hoşlanacağın bir yolla dönerim. Burada beni bekle ve benim hakkımda söylenen yalanlar karşısında hazırlıklı ol. Benim dudaklarımdan dökülenden başka bir şeyi dinleme.”

Tekrar tutkuyla, uzun uzadıya öpüştiler ama Ragnor’ın açlığı yatıştığı için hemen ayrılmaya hevesliydi ve yanından elbiselerine uzanmak için kalktığı anda özür diledi. Gwyneth’in odasını terk ederken, girdiği zamankinden daha fazla ihtimam gösterdi ve kimsenin etrafta olmadığını görünce merdivenlerden hızlıca inip malikânedan çıktı.

Wulfgar, kralın heybetli atının arkasında Hun’ı dizginledi ve atından inerek ağaçların altında dinlenen adamlara baktı. Ragnor’ın dalları yayılmış bir meşe ağacının gölgesi altında istirahat ettiğini gördüğünde biraz rahatladı ama gözleri, genç bir okçunun uzattığı kupayı doldurmakta olan Aislinn’i buluncaya kadar etrafta gezindi. Bunu yaptıktan sonra çşi onların yanına gelip içten bir şekilde selamladı, Ragnor’sa uyuyor numarası yaparak göz kapaklarının altından oturduğu yerden genç çifti izliyordu. Vachel kralla beraber kaleyi görmek için at binmişti ama şimdi kuzenine doğru geliyordu, ama Ragnor, Wulfgar’ın Aislinn’e teklifsizce sarılmasına dikkatini yoğunlaştırdığından ona pek az ehemmiyet verdi.

“Kumru kurdu evcilleştirmişe benziyor,” diye mırıldandı Ragnor genç adama. “Wulfgar kızla evlenmiş.”

Vachel kuzeninin yanına çöktü. “Kızla evlenmiş olabilir ama tam bir Norman. Şu kaleyi sanki duvarlarının tüm İngiltere’yi durdurmasını umuyormuş gibi inşa ettiriyor.”

Ragnor küçümseyerek güldü. “Piç onu artık tamamen kendi kanatları aldığını düşünüyor ama elbette ki benim de zamanı gelecek.”

“Turnuvada yaptığın gibi onu hafife alma,” diye uyardı Vachel. “Adam akıllı ve büyük bir güce sahip.”

Ragnor gülümsedi. “Dikkatli olurum.”

Yaz aniden geldi ve kaleyle eş zamanlı olarak bebek Aislinn'in karnında büyüdü. İnsanlar her ikisini de, kızın etrafındakilerin ruh halini enerjisiyle canlandıran parlak sıcaklığına ve Wulfgar'ın onları koruyacağı sözünü destekleyen kalenin verdiği güvenlik hissine şahit oldular. Ama yeni bir tehdit doğmuştu. Köylüler ve hizmetkârlar Wulfgar'ın yönetimi altında daha önce hiç sahip olmadıkları bir zenginliğe kavuşmuşlardı ve çok geçmeden gaddar katillerden oluşan çeteler ve hırsızlar gelişmekte olan bu toprakların bereketinden haberdar olmuşlardı. Wulfgar yolları gözetlemeleri ve yabancılara karşı uyarmaları için devriyeler görevlendirmişti ama aileler pek çok kez evleri yağmalanıp talan edildiğinde malikâneye kaçmak zorunda kalmış ve bu çabaların boşa olduğu ortaya çıkmıştı.

Wulfgar daha hızlı bir uyarı metodunu şans eseri buldu. Aislinn, Haziran ayının son günlerinin sıcağından kurtulmak için öğle yemeğinden sonra odasının ona sunduğu serinliğe sığınmıştı. Elbisesini çıkartıp yalnızca ince ketenden içliğiyle kaldı. Boğucu sıcaktan dolayı kendini bakımsız hissederek, görünüşünü düzeltmeye başladı. Yüzüne su çarptı ve onun soğukluğu kızı kendine getirmek adına epey işe yaradı. Beaufonte'un onun için Londra'daki panayırdan aldığı gümüş aynayı çıkartarak saçını taramaya başladı ama Wulfgar'ın sesinin aşağıdan, avludan yükseldiğini duyunca pencereye gidip aşağı sarktı.

Üç şövalye ve Sweyn onunla beraberdi, beşi de eğer başka bir alarm verilirse hazırlıksız yakalanmamak için savaş kıyafetlerini giymişlerdi. Öğle vaktinden az önce Cregan'dan dönmüşler ve kırsal alanda geniş bir kontrole çıkmadan önce bir ağacın gölgesinde dinleniyorlardı. Aislinn defalarca kocasına seslendi ama onun sesi, diğerlerinin gürültüsü tarafından bastırılıyordu. Nihayetinde vazgeçen Aislinn geri çekildi ama güneş ışığı tuttuğu aynanın yüzeyine çarptı ve aşağıdakilere doğru yansıdı. Wulfgar hemen ayağa kalktı ve parlaklığın kaynağına doğru bakarken gözlerini korumak için elini gözlerinin üstüne koydu ve eşini pencerede gördü. Aynayı indirirken Aislinn nihayet dikkatini çektiğine sevinerek güldü ve söyleyecek önemli bir şeyi olmadığı için el salladı. Wulfgar da gülümseyerek el salladı ve tekrar ağacın altına yayılıyordu ki birden oturdu, sonra da ayağa fırladı. Malikâneye doğru koşmaya başladığında Aislinn onu şaşkınlıkla izledi, biraz sonra ayak seslerini merdivende duydu, hemen sonra yanına varmış aynayı elinden alıyordu. Aislinn'in pencere kenarında durmuş olduğu yere gitti ve aynayı denedikten az sonra aşağıdaki grubun dikkatini çekmeyi başardı. Wulfgar aleti elinde çevirirken hayretle güldü, sonra karısının yanına gelerek eğilip dudaklarına iştahlı bir öpücük kondurdu. Şaşkınlığı üzerine keyifle güldü.

“Madam, günü kurtardığınızı düşünüyorum. Artık hem adamları hem de atları yoran uzun süreli devriyeler olmayacak.” Aynayı bir hazineyi tutuyormuşçasına havaya kaldırdı. “Yalnızca tepe başlarına yanlarında bunlardan olan birkaç adam koyacağız ve hırsızları yakalayacağız.” Kapıdan çıkmadan önce tekrar gülüp onu öptü, karısını ardında şaşkın ama mutlu bırakmıştı.

Neredeyse bir hafta sonra kalenin tepesinden yükselen bir haykırış şövalyeleri tepeden turnağa savaş kıyafetleri içinde dışarıya topladı ve adamlar silahlarına sarıldıklarında köy neredeyse boşalmıştı. Gözcülerden birinin aynayla verdiği işaret bir grup haydudun geldiğini haber vermişti. Wulfgar

küçük ordusunun başında atını sürüyordu, bulunabilen her bineğin üstünde bazen iki, bazen üç kişi vardı. Cregan'a giden güney yolunu tuttular, bu Darkenwald'dan bir saatlik normal veya yarım saatlik dört nala sürüş manasına geliyordu. Tuzak kapalı bir viraj üzerinde, Wulfgar'ın ekibinin aşağı kısmında, yani daha kuvvetli olacakları mevkide kurulmuştu. Adamlar haydutlara taş ve oklarla baskın yapmak için çalılıkta veya yamaçta saklanmışlardı, Wulfgar'ın iyi eğitilmiş okçuları ve mızrakçıları ise kaçış yolunu tutacaktı. Tuzak böylece hazırlandı. Wulfgar, Sweyn ve diğer şövalyeler atlarını sessiz ve virajdan uzakta tutuyorlardı. Biraz sonra haydutlar yaklaştıkça sesler ve kahkahalar duyuldu, yolun korunduğundan çok az şüphe ediyorlardı. Liderleri yüksek sesle konuşarak, üstünde son yağmalarından elde ettikleri kıyafetlerle geldiler. Karşılarında dört şövalyeyi ve iri Viking'i gördüklerinde aniden durdular. Kahkahaları boğazlarına takıldı ve arkadakiler neyin ters gittiğini anlamak için yaklaştı. Wulfgar mızrağını eğip eyerinde ileri doğru eğildi. Beş savaş atının toynaklarının altında yer titredi. Hırsızlar bağırıp kaçmaya kalktılar ve yol can pazarına dönüştü.

Geri kalanlardan daha cesur bir haydut mızrağının ucuyla yeri deldi ve saldırıyı karşılamak için yerini işaretledi ama Sweyn'in koca baltası, havada ısıklık çalıp adamın kolunu ve mızrağının sapını o henüz bir şey yapamadan kesip kopardı. Hırsız çılgık atıp silahından geriye kalanı diğer eliyle tuttu ama Viking'in mızrağı tam göğsünden vurduğunda kısa sürede öldü. Sonra acımasız uzun kılıç kınından çıktı ve Hun'ın ortalığı döven toynaklarının geçtiği her yerde kan izi bıraktı. Bazıları kaçmaya kalkışmıştı ve şimdi oklar saplanmış halde toprakta yatıyorlardı. Ölmekte olan bir adam onlara kamplarının bataklığın derinliklerinde bulunduğunu söyledi. Wulfgar ölenlerin bedenlerinden yağmaladıkları mallarla silahlarını aldırıp cesetleri yoldan öteye kaldırttı ve adamlarını alıp oraya doğru yola çıktı.

Berbat haldeki yeri bataklığının ortasında buldu. Kampın

sakinleri uyarılmış ve eşyalarını arkalarında bırakarak bataklıkta daha derinliklerine kaçmışlardı. Dört çıplak tutsak açık havada zincirlenmiş, hırsızları eğlendirmek için açıkta tutuluyordu. Açlıktan kaburgaları sayılıyordu. Serbest bırakılıp yiyecek verildikleri zaman diz çöküp tevazu içinde şükranlarını sundular. Özgür bırakılan kölelerden bir tanesi haydutlardan yeterince hızlı kaçamamış genç bir kızdı. Bir diğeri uzakta bir savaş alanında yaralanarak düşen bir Norman şövalyesi, diğer ikisi ise Londra'nın batısındaki ufak bir köyden kaçırılmış iki köylüydü.

Wulfgar ve adamları etrafı araştırıp, bulabildikleri her değerli şeyi ortaya çıkartana kadar oyalandılar. Serbest bıraktıkları o dört kişiyi yakaladıkları atlara bindirip, gelecek başka hırsızlar için burayı kullanılmaz hale getirdiler.

Genç kız sevinç gözyaşları içindeki ailesine teslim edildi, diğerleri ise kendi yollarına gitmeden önce güçlerini kazanana kadar malikânede kaldı ve Darkenwald tekrar barış dolu günlerine dönüp çalışmaya koyuldu. Yine de oradaki hayata uyum sağlayamayan birileri vardı. Gwyneth bir misafirden daha fazla bir yetkisi olmamasının, malikânenin lordu ve leydisine tâbi olmak zorunda olmasından çok güceniyordu. Haylan bile onu dikkate almayı kesmiş ve ondan uzaklaşmıştı. Gwyneth'ten daha fazla bir yardım görmeyen genç dul, kendisinin ve oğlunun işleriyle ilgilenmek zorundaydı ve diğer kadınlarla sohbet etmeye pek az vakti oluyordu. Gwyneth derin bir yalnızlık duyuyordu ama kısa sürede Aislinn'le bizzat yüzleşmeden ondan intikam almanın bir yolunu bulmuştu. Maida'ya Wulfgar'ın karısına ettiği zalimlikleri içeren abartılı öyküler anlatıyor ve her fırsatta kadının zaten çarpıtılmış zihnini daha da bozuyordu. Wulfgar'ın yolundan aceleyle kaçan Maida'nın görüntüsü, Gwyneth'in neşesini yerine getiriyor ve zavallı kadının tek çocuğuyla ilgili korkularını tekrar tekrar beslerken solgun gözleri parlıyordu.

Maida, Aislinn'i kendisine bakmak için kulübesine geldiğinde ve ortalıkta dolaştığında yakından izliyor ve onun kötü

muamele gördüğünü gösterecek işaretler arıyordu. Ama Aislinn'in giderek artmakta olan mutluluğu aklını daha da karıştırıyor ve yaşlı kadın kedere gömülüyordu.

Temmuz'un sıcak günleri insanı öğüten bir yavaşlıkla ortalığı yakmaktaydı ve Aislinn zarafetinin son kırıntılarını da kaybetmişti. Yürüyüşü yavaş ve dikkatliydi, çünkü ani hareketler artık kabiliyetinin çok ötesindeydi. Geceleyin Wulfgar'ın sırtına doğru kıvrılıyor ve pek çok gece bebeğin güçlü tekmeleri üzerine ikisi de aniden uyanıyordu. Kocasının yüzünü odanın karanlığında göremiyordu. Temmuz sıcaklığında ocakta ateş yakmaya gerek yoktu, bu yüzden onun ruhi halini saptayamıyor ve onu çok fazla rahatsız ettiğini düşünerek endişeleniyordu ama öpücükler onun korkularını sessizliğe gömüyordu. Wulfgar ona karşı nazikti ve pek çok kez yardımına koşmuştu.

Birkaç gün geçtikten sonra bebek iyice aşağı inmiş ve oturmak bile bir zahmet halini almıştı. Yemeğini yerken sürekli olarak ağırlığını bir oraya bir buraya verip sırtındaki ağrıyı biraz olsun dindirmeye çalışıyor ve yemeğini dişlerken etraftaki konuşmaları yarım kulakla dinleyip söze karışmıyor, kendisine bir soru sorulduğunda veya bir şey söylendiğinde ise yalnızca başını sallayıp gülümsüyordu.

Wulfgar'ın yanında otururken birdenbire soluğu kesildi ve iyice gerilip yuvarlaklaşmış karnına elini koyarken çocuğun hareket ederken sergilediği kuvvetten hayrete düştü. Wulfgar eliyle onun kolunu tuttu ve Aislinn endişeli bakışlarını güven veren bir gülümsemeyle karşıladı.

"Bir şey yok aşkım," diye mırıldandı avutucu bir sesle. "Yalnızca bebek hareket etti." Güldü. "Gücünü babasından almış herhalde."

Çocuğun babasının Wulfgar olduğuna giderek daha fazla inanıyor, bebeğin Ragnor'dan olma düşüncesine tahammül edemiyordu ama Gwyneth küçümseyerek güldüğünden yanlış bir ifade kullandığını anlamıştı.

"Eğer bizim farkında olmadığımız bir şey bilmiyorsan

Aislinn, bebeğinin babasının kim olduğu belli değildi diye hatırlıyorum. Hem belki de çocuk tam bir Sakson'dur."

Kerwick'e alaycı bir bakış fırlattı, onu şaşkınlıkla izleyen genç adam ne kastettiğini anladığında kızardı ve Wulfgar'ı ikna etmek için acele içinde mecalsizce inkâr ederek kekeleye başladı.

"Hayır lordum, öyle olmadı. Yani..." Çaresizlik içinde Aislinn'e baktı sonra tekrar Gwyneth'e döndü, tepesi atmıştı. "Yalan söylüyorsun! Yalan!"

Wulfgar gülümsedi ama konuştuğunda sesinin tonu esprili olmaktan çok uzaktı. "Her zamanki büyüleyiciliğinle sırf eğlence olsun diye ortaya farklı bir varsayım attın Gwyneth. Ama ben bu hikâyedeki kötü adamın şu zavallı oğlan değil de Ragnor olduğunu gayet iyi hatırlıyorum."

Gwyneth söylenirken öfkesi açığa çıktı. "İyi düşünmeni öneririm Wulfgar. Ragnor'ın ona elini sürdüğüne dair elimizde yalnızca karının sözüyle birkaç sarhoş aptalın ipe sapa gelmez lafları var. Gerçekte ben Sör Ragnor'ın ona elini sürdüğünden veya eşinin ona sergilediği gibi bir tutum takındığından şüphe içindeyim."

Aislinn'in ağzı bu çarpık akıl yürütmeden dolayı açık kalırken, Kerwick'in sesi boğulur gibi oldu ve genç adam ayağa fırladı.

"Maida bizzat kendisi kızının şu merdivenlerden taşındığını görmüş. Adamın ona hiçbir şey yapmadığını mı söylüyorsun?"

Wulfgar'ın yüzü sertleşti ve Gwyneth küçümseyerek söylenirken kız kardeşine kaşlarını çatarak baktı.

"Maida ha!" Gwyneth dalga geçti ve iğrenerek elini salladı. "O yarım beyinli ahmağa güven olmaz."

Aislinn sakin kalmak için kendini zorladı ve yumuşak bir sesle mırıldandı. "Er geç Gwyneth, gerçek açığa çıkacak. Kerwick'e gelince, o zamanlarda ya o ya da ben zincirlenmiş olduğumdan bebeğin ondan olması pek mümkün değil. Bu durumda geriye iki kişi kalıyor ve ben ilk kişiyi de, ona karşı nazik davrandığım iddiasını da reddediyorum."

Gwyneth sinirle döndü ve kötü kötü baktı ama Aislinn kibar bir tavırla konuşmaya devam etti.

“Ve dua ediyorum ki Tanrı’nın da yardımıyla zaman benim Wulfgar’ın çocuğunu doğurduğunu gösterecek. Senin merhametli Ragnor’ının bir kadını o şekilde kullanmış olamayacağı teorine gelince... Rica ederim hatırla Gwyneth.” İleri doğru eğildi ve her sözü dikkatle söyledi. “Ragnor bizzat kendisi ilk olduğunu beyan etmişti.”

Gwyneth’in öfkesi bu yenilgi üzerine zapt edilemez bir hale büründü. Düşünmeksizin bir kâse yakaladı ve onu Aislinn’e fırlatacakmış gibi kaldırdı ama Wulfgar ayağa fırladı ve iki elini de masaya vurdu. Öfkeli bakışlarla kardeşini süzdü.

“Dikkat et Gwyneth,” diyerek haykırdı. “Oturduğun masa bana ait ve senin bebeğin babasının kim olduğunu sorgulamayı bir daha görmeyeceğim. Bebek benim, çünkü ben öyle istiyorum. Şimdi masadan kalkmanı öneririm ki burada yaşamaya devam edebilesin.”

Gwyneth’in öfkesi uçup giderek geriye ağır bir hüsrana büründü. Gözleri yaşlarla doldu ve hıçkırıklarla sarsıldı ama kâseyi indirdi.

“Bir gün şu Sakson sürtüğüne benden daha çok değer verdiğin ve onur namına neyim kaldıysa ezip geçtiğin için çok pişman olacaksın Wulfgar.”

Aislinn’e iğrenmeyle karışık son bir nefret dolu bakış attıktan sonra, döndü ve merdivenlere yönelip odasına gitti. Kapıyı arkasından kapadığında kendini tutmaya yönelik her çabası uçup gitti ve kendini yatağına atıp mutsuzluğunu hıçkırarak dindirmeye çalıştı. Aklı, kafasında dönüp duran düşüncelerle karışmıştı ama tek yakıcı mevzu üzerinde odaklanmışlardı. Kardeşinin, o piç Norman’ın onu hak ettiği yerden edebilecek güçte olması ve kendisine eş olarak çelimsiz suratlı bir Sakson kaltağı alması ne zalim bir kaderdi. Ama Ragnor... dokunuşlarının hatırası üzerine titredi. Ragnor ona çok daha fazlasının sözünü vermişti. Ama o gerçekten de Aislinn’in bebeğinin babası mıydı? O soylu şövalyenin

ilk çocuğunu Aislinn'in taşıyor olabileceği ve çocuğun ince, esmer, sevgilisinin kara ve puslu gözlerine sahip doğabilecek olması düşüncesi zihnini dağlamış gibiydi. Ragnor dönüğünde (onu bu domuz ahırından kurtarmak için dönmek zorundaydı), Wulfgar'ın da kendisinin yaşadığı bu hoşnutsuz hali çekmesi için her şeyi yapacağına sessizce yemin etti.

Salonda yemek gergin bir havada sona erdi ve Haylan sofrayı topladıktan sonra Aislinn kadının fazla büyük göbeğine attığı alaylı bakışlardan hafifçe kızarak ayağa kalkmaya çabaladı. Utanıp sıkılarak dönüp Wulfgar'a odalarına çıkmaları için yalvardı.

"Son zamanlarda çabucak yoruluyorum," diye mırıldandı.

Wulfgar kalkıp kolunu yakaladı. "Sana yardım edeyim sevgilim."

Yavaşça merdivenleri çıkıp odalarına gitmesinde yardımcı oldu, Aislinn kapı kapandığında yatmak için soyunmaya başladı. İç eteğini gevşettiğinde karısının arkasında durdu ve parlak saçlarını okşamak için uzandı. Aislinn içini çekerek ona doğru yaslandı ve Wulfgar da onun kulağının altına, teninin yumuşak, beyaz ve hoş kokulu olduğu kısma bir öpücük kondurdu.

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı adam.

Aislinn omuz silkip onun kolunu göğsüne çekerek sıkıca sarıldı. "Ah, yalnızca kadınlardan nefret etmekte bir sebebinin olduğunu."

Usulca güldü ve kızın kulağını dişledi. "Bazı kadınlara katlanamıyorum ama bazıları var ki..." Yuvarlak karnının üstünde kollarını birleştirdi. "Onlarsız da yapamıyorum."

Gevşek iç eteği üstünden düştü ve dolgun göğüslerinin aralarındaki derin vadi keşfedilmek için yalvarırcasına ortaya çıktı. Eli kızın elbisesinin içine kayd ve Wulfgar bu yumuşak, sıcacık yamaçlarda gezinirken derin bir açlık hissetti. Kendini geri çekip karısını rahat bıraktığında son derece gerilmişti ve arzularını tatmin edebileceği günün gelişinin özlemiyle içinde şimdi bir acı büyüyordu.

Bolsgar ateşin karşısındaki her zamanki sandalyesine kurulmuş ve ufak ateşi düşünceler içinde izlerken Sweyn de ona katılmıştı. Yemekte geçenlerden dolayı huzursuz olan ve oradan uzaklaşmaya hevesli olan Kerwick ve diğerleri malikânenen ayrılmıştı. Viking ve yaşlı lord arasında hiçbir söz geçmemişti, buna zaten gerek de yoktu. Sweyn, Wulfgar'ı tanıdığı gibi bu yaşlı lordu da tanıyor ve ruh halini kestirebiliyordu. Gwyneth'in asabi yapısı babasını tam anlamıyla sinir etmişti ve yaşlı lord kızıyla nasıl başa çıkacağı konusunda tam bir çıkmazdaydı.

Tepelerinde bir oda kapısının açılıp kapandığını duydular. Bolsgar başını kaldırıp Viking'e baktığında, İskandinavlı bu sözsüz düşünce alışverişi sonucu kahkaha attı. Onlara göre, Wulfgar bekârların duyduğu heveskâr bir şehvetle yatağında her istediğini, istediği zaman yapmış, şimdi de artık buna doymuş olduğundan aynı yatağı yamru yumru, sert ve hoşuna gitmeyen bir şey olarak görüyordu. İki şövalye kahkahalarını tutup Wulfgar merdivenlerin başında belirdiğinde yukarı baktılar; yüzü asıktı, tavrı aceleci ve toydu. Wulfgar etrafına fazla alaka göstermeden fıçının yanına gitti ve kendisine bir kupa bira doldurdu, hemencecik içip bir kupa daha aldı. Yürüyüp Bolsgar'ın yanına oturdu ve üçü beraber uzun bir süre boyunca ateşe baktılar, ta ki lordları kupasının üstünden bir şeyler mırıldamp, Sweyn ona soran bir bakış atana kadar.

“Bir şey mi dedin Wulfgar?”

Wulfgar kupasını indirip sandalyenin koluna çarptı. “Evet, bu evlilik denen şeyin tam bir bela olduğunu söyledim. Gwyneth gibi tahta göğüslü bir kokonayla evlenseydim, onunla işimi bitiremediğimde endişelerim veya başka dürtülerimin tatmin edilmesine gerek kalmazdı.”

Bolsgar omzunun üstünden sırttı. “Sen ne dersin Sweyn? Erkek geyik başka bir dişi geyiğin peşine mi takılacak?”

“Belki de lordum,” diyerek güldü İskandinavlı. “Avlanmanın cazibesi gerçekte aşkı ezip geçer.”

“Azmış bir geyik değilim,” diyerek cevabı yapıştırdı Wulfgar. “Kendi ağzımla ve irademle yemin ettim. Ama yine de evliliğin insanı nasıl bir tuzağa düşürdüğünü yakından hissediyorum ve hele ki güzel bir kızla evliysen kendini tutamıyorsun. Onu gördüğüm anda bile içim kabarıyor ama yine de kendimi rahatlatamıyorum. Başka birinin peşinden gidebilirim ama ettiğim yemin böyle yapmamamı buyuruyor ve ben de karımın yanında arzuyla dolup taşmış uzanıp bu duruma lanet etmek zorunda kalıyorum.”

Bolsgar ciddileşti ve genç adamın rahatsızlığını yatıştırmaya çalıştı. “Sabırlı ol Wulfgar,” diyerek nazik bir tavırla azarladı. “Hayat bunu gerektiriyor ve zamanı geldiğinde mükâfatını alacaksın.”

“Senin gevezeliklerinin bana bir faydası yok,” diyerek küçümsedi Wulfgar. “Bu kadar güzel birinin acıdan başka bir şey getirmeyeceğini düşünüyorum. Onun onurunu korumak için daima kılıcımı hazır tutmalıyım. Sakalı çıkmış her erkek onun gülümsemesiyle serseme dönüyor. Gowain bile en basit övgüsünde salak salak sırtıyor ve ben hâlâ Kerwick’in eşimle ilgili ne gibi hoş anılar taşıdığını merak ediyorum.”

Bolsgar bu laftan rahatsız olmuştu. Wulfgar, Aislinn’in şerefini sorguluyor ve suçu kıza atıyordu. “Neden böyle söylüyorsun Wulfgar?” diyerek çıkıştı. “Onu yanlış yargılıyorsun korkarım ki. O hiçbir Norman şövalyesini odasına davet etmedi veya annesinin yatağında ona sahip olsun ya da kendisini oraya zincirlesin diye bayağı bir lordu da çağırmadı.” Kederle gülümsedi. “Onu zincirlediğini duydum, yanlış mı işittim yoksa?”

Wulfgar karşısındaki adamın köpürmekte olan öfkesine şaşkınlıkla baktı, hatta Sweyn bile sorumluluklarını daha kolay kabul etmesi için onu iyi şekilde eğitmediğini düşünerek hayal kırıklığına uğramıştı.

“Bana böyle çıkışma,” diye parladı Wulfgar. “En azından o bebeğin annesinin kim olduğunu bilme ayrıcalığına sahip, ben hiçbir zaman babası mıyım bilmeyeceğim ve belki de benim olmayan bir veledi yetiştireceğim.”

“O zaman sen de Leydi Aislinn’i suçlama,” diye karşılık verdi Bolsgar sertçe.

“Evet,” diyerek mırıldandı Sweyn başını onaylarcasına sallayarak. “Leydimin bunda hiçbir kabahati olmadı ve buradaki herkesten çok daha fazla şey çekti. Eğer tekrar bu tarz bir şey söylersen, seni ondan sonsuza kadar ayırırım.”

Wulfgar alayla güldü. “Kendinize bir bakın,” dedi dalga geçerek. “Siz ikiniz bile onun büyüüne kapılmışsınız. Yaşlı ahmaklar bile onun cazibesinden kurtulamıyor. O her şeyi cezb...”

Wulfgar tuniğinin ön kısmının Bolsgar’ın jambon kalınlığındaki yumruğuyla sıkıca kavranmış olduğunu gördü ve yaşlı adam onu çok az kişinin becerebileceği bir hızla sandalyesinden havaya kaldırdı. Wulfgar, diğer yumruğunun geriye çekili halde orada durduğunu fark etti. Yavaşça Bolsgar’ın öfkesi dindi. Suratı çöktü ve elini Wulfgar’dan çekti.

“Sana bir kez öfkeyle vurmuştum,” diye iç çekti. “Ve bir daha asla bunu yapmayacağım.”

Wulfgar sözlerinin dokunaklılığına gülmek için başını arkaya attı ama birdenbire tüm salon kafatasının içinde patlamış gibi hissetti. Zemindeki samanlardan yükselen tozlar yavaşça üzerine indi. Sweyn parmaklarının boğumlarını ovdu ve başını kaldırdı Bolsgar’ın hayretle ona bakmakta olduğunu gördü.

“Beni kısıtlayan böyle bir şey yok,” diye açıkladı Sweyn ve sonra başıyla yerde uyuklayan adamı işaret etti. “Bu ona iyi gelir.”

Bolsgar eğildi ve Wulfgar’ı ayak bileklerinden yakaladı, bu arada Sweyn de omuzlarını kaldırmıştı ve beraberce onu odasına taşıdılar. Bolsgar hafifçe kapıya vurdu ve Aislinn’in uykulu cevabı üzerine kapıyı itip sonuna kadar açtı. İçeri girdiklerinde kız şaşkınlıkla yattığı yerden doğrulup oturdu, bir yandan da gözlerini ovuşturuyordu.

“Ne oldu?” diyerek kekeleydi, gözleri kocaman açılmıştı.

“Çok fazla içti,” diye guruldadı Sweyn, Wulfgar’ı herhangibir uyarı yapmaksızın yatağın üstüne pat diye bırakırken.

Aislinn, İskandinavyalı'ya kafası karışarak baktı. "Şarap? Bira? Ama o bir buçuk tulum içip gene de...?"

"Haddinden fazla uzamış bir dille yutunca böyle oluyor," diye böldü Bolsgar.

Kocasının üstüne eğildi ve yüzüne dokunduğunda hızlı parmakları çenesinin kenarında şişmekte olan yumruyu buldu. Kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

"Ona kim vurdu?" diye sordu tüyleri diken diken olmuş halde.

Sweyn tekrar boğumlarını ovdu ve gülümsedi. "Ben vurdum," dedi kendini beğenmiş bir halde.

Aislinn'in yüz ifadesi hayrete döndü ama o daha fazla soru soramadan Bolsgar ileri doğru eğilip nazikçe konuştu.

"Bir bebek gibi davranıyordu ve bir türlü susturamadık."

Bunu söyledikten sonra yaşlı adam Viking'e eliyle 'gel' işareti yaptı ve ikisi Aislinn'i hayretler içinde Wulfgar'a bakar halde bırakıp odadan çıktılar. Aislinn kalktı ve adamın elbiselerini gevşek bedeninden çıkarıp, kocasını yaz gecesinin sıcaklığında yatağın üstünde çıplak bıraktı.

Oda bir şimşek gürlemesiyle doldu ve Wulfgar etrafına vahşice bakışlar atarken savaşmak için yarı hazır bir halde doğrulup oturdu. Sonra denizde bir yaz fırtınası çıktığını ve karaya doğru ilerlediğini fark etti. Tekrar uzandı ve gözlerini kapatıp gürlemenin arkasından gelen daha yumuşak sesleri, dışarıdaki taşa vuran ilk damlacıkları, panjurları döven yağmurun ritmik tıkırtısını ve onları birden titreten ani şiddetli rüzgârı dinledi. Çıplak bedenini yalayan yaz melteminin serin nefesi, kaç gündür süren sıcak ve bunaltıcı havadan sonra rahat bir soluk aldırmişti.

Yatağa bir ağırlığın çöktüğünü hissetti ve gözlerini tekrar açtığında Aislinn'in endişeli yüzünü tepesinde buldu. Saçları başından uçarı bir sağanak gibi dökülüyor ve uysal çehresini çevreliyordu. Derin menekşe rengi kuyular onu yakalayıp hapsedmişti. Elini uzatan Wulfgar parlayan buklelerin arasına parmaklarını soktu ve saçları onu bakır rengi bir perde gibi

sararken, dudaklarının vahşi tazeliğini tatmak için onu sessizce aşağı çekti.

Aislinn gülümseyerek doğruldu. “Sağlınızdan endişeliydim ama görüyorum ki iyisiniz.”

Wulfgar parmaklarıyla çenesini yoklarken irkildi ve hafifçe üstündeki uzun çizgiye dokundu.

“Sweyn yaşılanıyor olsa gerek,” diye mırıldandı ve kızın şaşkın yüz ifadesi üzerine açıklamak için acele etti. “Son okşadığı yüz birazcık parçalanmanın çok ötesindeydi.”

Aislinn bir anlığına usulca güldü ve elinde bir tepsi içinde et, sıcak ekmek ve taze balla döndü. Ağır bedenini kocasına dayayarak ekmekten bir parça kopardı ve adamın dudaklarına götürdü, Wulfgar o an şefkati hissetti. Menekşe rengi gözleri sıcacık ve berraktı, adam da onların ricasına dayanamadı. Bir kez daha ağzı kızın dudaklarının üstünde, bu defa derinliklerindeki bal özünü tatmak için bir çiçeğin üstüne konan bir arının yumuşaklığında gezindi. Aislinn yukarı kaldırdığı dizine yaslanıp kollarının sığınağına sokulmuş, onun kendisini saran güçlü tendonlarını hissediyordu. Ama yine de rahminde duyduğu gerginlik hissi Aislinn’in sükunetini bozdu ve, “Acaba vakit geldi mi?” diye düşünmesine yol açtı.

Wulfgar onun gözlerindeki karartıyı ve ruh halindeki düşünceli değişimi fark etti. “Şeytan seni bazı kötü anılarla rahatsız mı ediyor Aislinn?” diye sordu usulca. Elini onun karnına koydu. “Bebek benden bile olsa, onun aşkla değil de şehvetim yüzünden sana zorla sahip olmamın sonucu olduğu düşüncesi beni hasta ediyor. Çocuk kimden olursa olsun onu kendimin olarak kabul edeceğimi bil. Benim adımları ve silahlarımı alacak ve asla benim evimden kovulmayacak. Eğer annesinin ona karşı sevgisinde bir eksiklik olduğunu hissederse bu acımasızca olur.”

Bakışlarını Wulfgar’ın gözlerine yöneltti ve kocasının küçükken reddedilmesinin nasıl bir insafsızlık olduğunu düşündü. “Korkma Wulfgar. O bu konuda hepimizden çok daha masum ve onu nasıl olması gerekiyorsa öyle seveceğim.

Onu kollarımda büyütüp, gösterebileceğim en büyük özeni göstererek iyi bir erkek olmasına yardım edeceğim.” Derin bir nefes aldı. “Yalnızca vakit yaklaştığı için her kadın gibi endişeleniyorum. Oğlumun hayatını benim bilgimin çok ötesinde şeyler şekillendirecek. Ama belki de erkek değil de kız olur!” Kolunu uzatıp adamın omzunu tuttu ve onun kah-verengimsi sarı saçlarıyla oynadı.

Wulfgar gülümsedi. “Tanrı nasıl isterse öyle olur aşkım. Bu toprakları yönetmesi için bir soy başlatırız ve eğer bir kız olursa kesin senin cadı saçlarını miras alıp senin beni büyülediğin gibi tüm erkekleri baştan çıkartır.” Başını çevirip kızın kolunun içini öptü. “Hayatımı yaşarken sürdürdüğüm adetleri ve alışkanlıkları paramparça ettin. Hiçbir yeminle kendimi bağlamayacağımı iddia ederken, sırf seni kaybetmeyeyim diye sen benim o sözleri şarkı söyler gibi şakımamı sağladın. Bir cimri gibi paramın üstüne titrerken sen benden hiçbir şey talep etmedin ama ben şu anda hayatımı sırf ayağına ayakkabı alabileyim diye geçirebilecek ve her anından zevk alabilecek hale geldim.” Esefle güldü. “Etrafıma duvarlar örmeyi bıraktım, onurlu bir halde çaresiz ruhumla ilgilenirsin diye tüm inancımı sana bağladım.”

“Wulfgar,” dedi alayla, “hangi Norman şövalyesi dizlerinin üstüne çöküp, onu yönlendirsin diye kendi halinde bir Sakson kölesine izin verir? Benimle göz göre göre dalga geçiyorsun.”

Bu sözlerine rağmen dolgun göğüslerini adamın üstüne yasladı ve dudaklarını sevgi dolu ağzına dayayıp onu usulca öptü, sonra daha da yakına sokulup sanki sorularının cevaplarını arıyormuş gibi kocasının gözlerini uzun uzun inceledi.

“Kollarının bedenime dolanmasını istiyorum ve her dokunuşuna can atıyorum. Senin bu kadar emrine amade olmama nasıl bir çılgınlık sebep oluyor? Bir eşten ziyade köle gibiyim ve başka türlüşünü de yapamıyorum. İrademi nasıl eline geçirdin de seninle mücadele ettiğimde bile asla beni yalnız bırakmayasın diye dua ediyordum?”

Wulfgar başını kaldırdı ve baktığında gri gözleri neredeyse mavi gibi duruyordu. “Önemi yok sevgilim. Sen ve ben tek amaç üzerinde yoğunlaştığımız sürece, bırakılım da zevkini çıkartalım.” Ona kaşlarını çattı. “Şimdi izin ver de kalkayım, yoksa tekrar istemediğin bir şeye zorlanacaksın.”

Aislinn sevinçle kıkırdadı ve çekildi. “İstemediğim bir şeye mi? Hayır, artık öyle bir şey yok. Fakat bu esnada bir bebeğe rastlarsan, bu durumu kendisine bir saldırı olarak görmesin diye ona iyi muamele et.”

Wulfgar içten bir kahkaha atarak kalktı ve kıyafetlerini giyindikten sonra kendisini neşeli bir tonda uğurlayan karısının hareketli, keyifli sesini ardında bırakarak odadan çıktı. Kendi kendine gülümsedi, onun bebeğe ninni söyleyeceği zamanı dört gözle bekliyordu çünkü karısının hoş ve kendisini rahatlatan bir sesi vardı. Malikânedен çıktı ve su birikintileriyle dolu avludan geçerek gökyüzüne baktı, hava çoktan açılmaya başlamıştı.

Wulfgar geri döndüğünde güneş tepelerinde iyice yükselip öğle vakti olduğunu duyuruyordu. Bolsgar ve Sweyn masada oturuyordu ve lordları onlara katıldığında ruh halinden pek emin olamadıkları için geriye kayıp onu temkinle karşıladılar. Her zamanki yerine oturan Wulfgar, adamların bakışlarına karşılık verirken çenesine dokundu ve sonra çalışıp çalışmadığını kontrol ediyormuş gibi onu ileri geri salladı.

“Düşünüyordum da galiba geçen gece beni genç bir oğlan öptü,” diye belirtti kuru kuru.

Bolsgar güldü. “Gerçekten de nazik bir öpücüktü. İyi geceler dilemek için bile kalkmadın. Hakikaten de! Öyle süratle uykuya daldın ki zavallı Sanhurst yerdeki göçtüğü düzeltilemek için canı çıkıncaya kadar çalışmak zorunda kaldı.”

O ve Sweyn bu şakaya delicesine güldüler ama Wulfgar onların neşesine hiç aldırmadı, dalgın dalgın iç çekti.

“Çoktan geçip gitmiş gençlikleriyle eğer onları kızdıracak bir şeyler söylersem beni ezip geçebilecek iki yaşlı şövalyeyle kendimi aynı yerde bulmam ne acı. Bunların yalnızca huy-

ları yumuşamış olsa neyse, korkarım ki artık kollarında da derman kalmamış.”

Wulfgar masanın altına diziyle vuran Sweyn’e dümdüz baktı.

“Bana dirsek atsan, en yaşlı halimde bile kolunu kırarım,” diye cevap verdi Viking. “Yalnızca yüzünün güzelliğini koruyayım dedim seni genç oğlan.”

Wulfgar onu kıskırtabildiği için güldü. “Haddinden çok konuşuyorsun korkarım. Yumruk yerinde bir darbeydi ve leydimi böyle kötülemek için bir sebebim yoktu.” Ciddileşip mırıldandı. “Gençliğimden beri hep kızgınlıkla sarf edilen lafların hiç söylenmemiş gibi geri alınabilmesini dilerdim ama böyle bir şey mümkün değil. İkinizden de özür diliyorum ve ahmaklığımı unutmanızı istiyorum.”

Diğer iki kişiye bakıp bir tepki bekledi. Bolsgar, Sweyn’le bakıştı ve sonra ikisi de başını sallayıp Wulfgar’a bir kupa bira uzatıp kendi bardaklarını havaya kaldırdılar, sonra da üçü dile getirilmemiş bir şeyin şerefine içtiler.

Biraz sonra Wulfgar dönüp merdivenlerden dikkatle inmekte olan Aislinn’e döndü. Hemen kalkıp ona yardım etmek için koştu, bu Wulfgar’ın adamlarının onları izlerken gülümseyip, o ikisinin arasında tartışmadan bir an geçmeyecekmiş gibi duran Darkenwald’daki ilk günlerini hatırlamasına sebep oldu.

Aislinn’i kendi sandalyesinin yanındaki bir oturağa yönlendirdi ve kaygılı sorusu üzerine karısı iyi olduğunu ona temin etti. Ama çok geçmeden karnındaki tekdüze baskı, tenini burkan bir sancıya dönüşüp Aislinn’i hazırlıksız yakaladı ve onu soluk soluğa bıraktı. Bu defa Wulfgar’ın endişeli yüzü kendisine döndüğünde başıyla onayladı ve elini kocasına uzattı.

“Yukarı çıkmama yardım eder misin? Korkarım ki tek başıma başaramayacağım.”

Ayağa kalktı ve Aislinn’i elini bir kenara iterek onu kucığına aldı. Karısını kucığında merdivenlerden çıkartırken

omzunun üstünden onları seyre dalmış adamlarını harekete geçiren sert emirler verdi.

“Miderd’ı odama gönderin. Doğum vakti geldi.”

Şövalyeler ve Kerwick oraya buraya koşturup tam bir keşmekeşe sebep oldular ve onların bu karmaşasını gören Bolsgar kalkıp görevi kendi yerine getirmeye gitti. Wulfgar kucağındaki yükten hiç etkilenmeden merdivenlerden çiftter çiftter çıkıyordu. Kapıyı bir tekmeyle açarak Aislinn’i yatağa götürdü. Kollarını ondan ayırırken oldukça yavaş davrandı ve Aislinn kocasının yüzünde gördüğü gerginlikten meraka kapıldı, acaba bu kendisi için miydi yoksa çocuk ve babasının kim olduğuyla ilgili derin düşüncelerine mi kapılmıştı? Aislinn teselli edercesine elini tuttu ve Wulfgar yatakta yanına oturmak için dikkatle ağırlığını verip yüzünü dağılayan bir endişeyle karısına baktı. Şu anda eğitiminin ve tecrübesinin onu hazırlamadığı bir olayla karşı karşıyaydı ve bu konudaki çaresizliğinin de tam olarak farkındaydı.

Ağrılı sancı geri döndü ve Aislinn eline sımsıkı yapıştı. Wulfgar savaşın getirdiği acılara alışık, kendi dayanıklılığını gösteren pek çok yara izi vardı ve acıyı alelade bir şeymiş gibi kabulleniyordu. Ama bu narin kız çektikleriyle ona korku dolu bir ıstırap yaşatıyordu.

“Rahat olun leydim,” diyerek tavsiyede bulundu Miderd kapıdan ve Aislinn’in yanına geldi. “Gücünüzü sonrası için saklayın. O zaman buna ihtiyacınız olacak. Görünen o ki doğum uzun sürecek. Çocuk kendi yolunu bulacaktır, bu yüzden dinlenin ve gücünüzü koruyun.”

Miderd, hanımı daha rahat nefes alırken gülümsedi ama Wulfgar’ın yüzü birdenbire allak bullak olmuştu.

“Lordum, Hlynn’in çağrılıp çağrılmadığını kontrol eder misiniz? Yapacak çok iş var ve benim de leydimle kalmam lazım.” Kadın ocağa baktı ve ateş olmadığını görünce arkasından seslendi. “Ve Ham’le Sanhurst’e buraya odun ve su getirmelerini söyleyin. Güğümün dolması gerek.”

Böylece Wulfgar, Aislinn’in yanından uzaklaştırılmıştı

ve içeri tekrar girmek için bir girişimde bulunmaya bir daha şans bulamadı. Sessizce kapıda bekleyip kadınların karısıyla ilgilenmesini izledi. Temmuz'un sıcaklığı ocaktaki ateşle birleştiğinden Aislinn'in yüzünü temizlemek için ıslak, serin kumaşlar hep hazırda tutuluyordu. İzledi, bekledi ve ara sıra da olsa Aislinn'den bir-iki gülümseme koparabildi. Sancılar sıklaştığında ıkınırken Wulfgar da damla damla ter döküyordu ve saatler uçup giderken acaba her şey yolunda mı diye meraka kapılmıştı. Miderd ve Hlynn hazırlık yaptıklarından soruları genellikle cevapsız kalıyordu. Sonra bir endişe dalgasına yakalandı ve çocuğun teninin esmer, saçının da siyah olmasından korkmaya başladı. Bu görüntü ona daha fazla tahammülü kalmayınca dek musallat oldu. Güzel ve sevimli Aislinn'in açıkça Ragnor'dan olduğu belli bir çocuğu doğurması zihnini acıtıyordu. Ve sonra başka bir düşünce uyandı, kadınların çoğu kez doğum esnasında öldüğünü duymuştu. Eğer çocuk Ragnor'dansa ve Aislinn bu dünyadan sonsuza dek ayrılırsa zafer esmer şövalyenin olacaktı. Ama ya karısının canını alacak olan kendi kanından olursa? Bu daha mı iyi olurdu ki? Bunca ay boyunca onun yanında olmasından doğan mutluluktan sonra hayatının nasıl olacağını düşündü ve zihni boşaldı. Kara bulutlar tüm mantığını sarmış gibiydi ve malikâne boğucu hale gelmişti.

Hun, Wulfgar eyeri sırtına attığında irkildi. Gem ağzına sokulurken hayvan homurdanıp geriye çekildi ve Wulfgar atın sırtına atladı. Muazzam hayvanın üstünde kırsal alan boyunca uzun ve yorucu koşulara girişti, rüzgâr aklından karmaşıklığı temizleyene kadar da hızını düşürmedi. En sonunda kalenin inşa edildiği höyüğün altlarında bir tepecikte durdular. Hun hızlı hızlı solurken Wulfgar her geçen gün daha da uzayan yapı iskeletine bakıyordu. Şimdi bile, akşam çok az kalmışken adamlar karanlık basmadan birkaç taş daha yerleştirmek için uğraşıyordu. İnsanların kalenin bitişini görmek için sergilediği hırstan hayrete düşmüştü. Hiç huysuzlanmadan çalışıyorlar ve diğer işlerini bitirdikten

sonra yontulup yerleştirilmesi için taş getiriyorlardı. Ama bu Wulfgar'ın olduğu kadar kendi güvenlikleri için de gerekliydi ve genç şövalye, Ragnor'ın yaptığı katliamdan sonra onların neden böyle düşündüklerini anlayabiliyordu. Onlar da tıpkı Wulfgar gibi böyle bir şeyin bir daha olmaması için kararlılardı. Kendisinin ve Aislinn'in bir gün yaşayacağı iç kaleye baktı. Onun yapımı duvarın inşasından daha yavaş sürüyordu ama bittiğinde hiçbir düşmanın giremeyeceği bir kale haline gelecekti, ölüm hariç...

Kaleyi Aislinn'le paylaşamayacaksa pek hoş bir yanı olmayacağını fark ederek döndü. Kara düşünceler aklına hücum etti ve daha fazla yerinde durup düşünemeyeceğini anladı. Hun'ı çevirerek dizginleri gevşetti ve topraklarının sınırlarında dolaşmaya başladı.

Onun toprakları!

Kelimeler zihninde somutlarmışçasına cınladı. Eğer hayatının başka bir parçası ters bile gitse, en azından bunlara sahipti. Aislinn'le ilk karşılaştığında onun gömmeye çalıştığı yaşlı şövalyeyi hatırladı. Belki de o yaşlı adam onun bu duygularını anlayabilirdi. Burası onun topraklarıydı. Burada ölecek, tepedeki diğer mezarın yanına gömülecekti. Belki de daha iyi bir lord gelip onu öldürecekti ama bu kale kalmaya devam edecekti. Daha fazla maceraperestlik olmayacaktı. Aislinn'in kendisine ne verirse versin kabullenecekti, piç veya kendi kanından evlat. Çocuğu kendisinin olarak ilan edecek ve eğer işler kötü giderse, tepedeki meşenin altında onlara katılacaktı. Tuhaf bir huzur üstüne çöktü ve şimdi kaderini ne şekilde gelirse gelsin kabullenmeye hazırды.

Hun yavaşladı ve sahibi Darkenwald'ın karşılarında uzanmakta olduğunu fark etti. Topraklarını dolaşıp güneş batıdaki bozkırların ötesinde batarken dönmüştü. Erland'ın mezarının yanında duraksayıp atından indi, kabrin yanına çömelerek aşağıdaki yerleşkeyi izledi. Karanlık kara kanatlarıyla kendisini sararken hâlâ olduğu yerde duruyor, insanların giderek sönmekte olan hareketliliğini seyrediyordu.

“Hepsi,” diyerek iç çekti, “bana sıkıntıyla bakıyorlar. Onları hayal kırıklığına uğratmamalıyım.” Düşünceli biçimde yanındaki mezara baktı. “Nasıl düşündüğünü biliyorum ihtiyar. Ragnor’la karşılaşmak için dışarı çıktığında kafandan neler geçti biliyorum. Ben de aynısını yapardım.”

Uzanıp yakınlardaki yabani bir çiçeği kopardı ve onu Aislinn’in bir gün önce bıraktıklarının yanına koydu.

“İyi uyu ihtiyar. Onlar için, tabii Aislinn için de elimden gelenin en iyisini yapacağım. Tanrı’nın dileğiyle, bu çimlerde pek çok erkek torununun ayaklarını hissedeceksin ve ben nihayetinde burada ebedi uykuma çekildiğimde elini arkadaşımın elini tutar gibi tutacağım.”

Aşağı inip oradakilerin soran gözleriyle yüzleşmeye istekli olmadığından, ağacın korumasının altında bekledi. Malikâneyi izlerken tepesinden yıldızlar geçti. İnsanlar gelip gidiyordu, bu yüzden olayın daha meydana gelmediği belliydi. Yeni günün ilk saatleri onu kucaklarken, bir çılgılık üzerine ayağa fırladı.

Tüyleri diken diken olmuştu ve soğuk terler alnını ıslatmıştı. Korkudan hareketsiz kalakaldı. O acaba Aislinn’in çılgılığı mıydı? Ah Yüce Tanrı, bir kadının şefkatini çok geç tatmıştı. Bulduğu gibi şimdi kayıp mı edecekti yoksa? Yüksek perdeden, güçlü bir bebek ağlaması duyana kadar uzun dakikalar geçti.

Haber malikâneden kulübelere yayılırken o hâlâ orada bekliyordu. Maida’nın gölgeler arasından kulübesine gitmekte olduğunu gördü. Diğerleri de çıktılar ve nihayetinde malikânenin ışıkları söndü. En sonunda kalktı ve yorgun atı ahıra götürdü. Boş salondan sessizce geçerek merdivenlerden çıkıp odasına gitti. Yavaşça kapıyı açtı ve Miderd’ı ateşin başında kollarında bebekle otururken buldu. Yatağa doğru dikkatle bakarak Aislinn’in bedenini seçebildi. Zavallı kız hareketsiz ve sessiz yatıyordu ama onun nazik göğsünün inip kalktığını seçebildi. Uyuyor, diye düşündü şükran dolarak.

Usulca bebeğin yanına geldi ve Miderd görebilsin diye

çocuğun üstünü açtı. Erkekti, buruş buruştu, bebekten çok yaşlı bir adama benziyordu ve kafasının başının üstünde bir tutam parlak kızıl saç vardı.

Bunun pek yardımı olmadı, diye düşünüp gülümsedi Wulfgar. Ama en azından siyah değildi.

Dönerek yatağa gitti ve Aislinn'in yüzünü görmeye çalışarak yanında dikildi. Daha yakına eğildiğinde onun gözlerinin açık olduğunu ve dikkatle izlediğini fark etti. Yatağa çöktü ve karısı elini uzattığında avuçlarının arasına aldı. Bir an boyunca orada oturarak gözlerini daha önce hiç o kadar sıcak ve yumuşak görmediğini düşündü. Saçı yastığa yayılmış ve omuzlarında kıvrılmıştı. Yüzü çökmüştü ve solgun görünse bile ağzının kenarıyla hafifçe güldü. Çocuğu doğurmanın verdiği zorluk yüz hatlarında izlerini bırakmıştı ama onların ardında parlayan güç Wulfgar'ın içinin gururla dolmasına sebep oldu. Bu kadın gerçekten de bir erkeğin yanında durup hayat ne getirirse onu karşılayacak güçte bir eştı.

Wulfgar eğildi ve onu nazıkçe öptü, aklında ondan af dilenme vardı. Geri çekilerek kollarına yaslandı ki konuşurken yüzünü görebilsin ama başını kaldırdığında Aislinn iç çekip gözlerini kapattı, yavaş ve huzurlu bir gülümseme yüzüne yayılmıştı. Aislinn, kocası onu izlerken uykuya daldı. Wulfgar'ı görmeyi beklemişti ve bu gerçekleşdikten sonra bitkinlik galip gelip ihtiyacı olan dinlenmeyi ona sunmuştu. Tekrar eğilen Wulfgar dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu ve odadan çıktı.

Ahırlara gitmişti ve kendisine hoş kokulu samanlardan bir yatak hazırlarken, Hun bu davetsiz misafirlik üzerine hoşnutsuzlukla burnundan soludu. Norman savaşçı omzunun üstünden güçlü savaş atına baktı ve ona sessiz olmasını emretti.

"Yalnızca bu gece için," diye temin etti atını ve uykuya daldı.

Bebeğe Bryce ismi verildi, çocuk çok canlı ve neşeli olduğundan Aislinn de mutlu oldu. Karnı acıktığında attığı gürültülü bir çığlık, annesinin memesini emdiğinde hemen-
cecik sevinçli lıkırtılara dönüşüyordu. Wulfgar çocuğun hızla sarımsı kızıla dönen saçından da derin bakan mavi gözle-
rinden şüphesini dindirecek bir teselli bulamamıştı. Maida doğumu izlemiş ve ilk birkaç hafta yakına gelmemişti ama şimdi bebek nerede olsa Aislinn annesinin de görüş alanında olduğunu fark ediyordu. Wulfgar ve Aislinn ona emretmedikçe malikânenen içeri girmiyordu ama hava sıcak olduğunda kapının yanına çömelip, şöminenin karşısına serilmiş bir postun önünde yatan bebeği izliyordu. O zamanlarda Maida mesafeli bir ruh haline bürünüyor ve eskileri düşünüyor gibi duruyordu. Kendi kanından olan çocuğu tanıyor ve onu akrabası olarak kabul ediyordu. Yıllar önce kendi parlak saçlı kızını aynı salonda battaniyeler üzerinde oynarken izlemişti. Şimdi o neşeli zamanları, sevgiyi ve mutlu anları hatırlıyordu. Aislinn de annesinin gördüğü tüm o kötü şeylerin zaman geçtikçe zihninde solup sönmesini umuyordu.

Uzun yaz günleri kısaldı ve Eylül gece havasına ilk kış soğuşunu getirdi. Kasaba halkı ekinlerin tarlalarda olgunlaşmasını izledi. Wulfgar'ın rehberliği altında ürünlerle düzenli olarak ilgilenildi, çocuklar sapanlarla kuşları ve hayvanları korkutup kaçırmak için nöbet tuttular. Hasat daha önce hiç olmadığı kadar bereketliydi. Kerwick tarlalarda gezinerek

sürekli kayıt tutuyordu ve genç adamın at sırtında arkasına bağladığı defterleriyle gezinmesi alışıldık bir görüntü haline geldi. Hatta insanlar mallarını kilere veya ambara kaldırmadan önce gelip ölçsün diye onu arar olmuşlardı.

Öküzler Darkenwald'ın değirmen taşlarını çekerek zahmetle ve ağır ağır yürüdü. Başka yerlerden insanlar gelip demirci Gavin'den onlara kış soğuğu boyunca lazım olacak veya tarlaları bir sonraki baharda ekmek için gerekli aletleri satın aldılar veya takasta bulundular. İlk hasadın sonu yaklaşmıştı ve tarlalarda kalan başaklar güneşin altında hâlâ olgunlaşıyordu. Ambarlar çoktan tıka basa dolmuş ve kilerler türlü çeşit kurutulmuş ve tuzlanmış et dilimleriyle kalabalıklaşmıştı. Wulfgar tüm bu mallardaki lordluk hakkını talep etti, malikânenin altındaki muazzam ambarlar ve kilerler pek çok yiyeceklerle dolmaya başladı. Genç kızlar şarap ve şekerleme için üzüm ve başka meyveler topladı ki bunlar da depolanan diğer yiyeceklerle katıldılar. Toprak kavanozların içinde iri bal petekleri eritildi ve boş petekler alınıp mum yapıldı. Bir kavanoz dolduğunda konulan son ince tabaka öylece kurumaya bırakılıyordu ve böylece kap mühürlenmiş oluyordu, sonra da muhafaza serin kilerin derinliklerine yerleştiriliyordu. Malikâne sürekli bir koşuşturma içindeydi ve gelecek yıl üremesi için en iyi hayvanlar seçildikten sonra sürüler kesilmeye başlandı, bu da evin kokusuna etle karışık kan ve yanmış deri kokusu ekledi. Tuzlama kulübesi hep doluydu ve bataklık boyunca kaya tuzları ve salamuraya yatırılmış etler el arabalarıyla taşınıp duruyordu.

Haylan'ın eli hep doluydu, onun lezzetlendirme ve tuzlama yeteneklerine çok ihtiyaç vardı, bu yüzden oğlu Miles'in Sweyn'le beraber dolaşmaya başlamasından memnundu. Bu iyi adam bir erkeğin bilmesi gereken çoğu şeyi ona öğretebilirdi. Beraber geçirdikleri günler boyunca Sweyn, oğlana kazların ve diğer av kuşlarının alışkanlıklarını, onları yakalamak için nerede ok atılması gerektiğini; geyiklerin huylarını ve ormanın neresinde gezindiklerini; tilkileri, kurtları ve bir

yılanı nasıl tutacağını, hayvanların derisini nasıl yüzüp o kanlı postları nasıl yumuşak kürklere çevireceğini öğretti. Köyde beraber en çok görülen kişiler haline geldiler ve İskandinavlı nereye gitse, çocuk da onu takip eder oldu.

Sert ve erkenci soğuk İngiltere'nin güneyini avucuna alırken, ağaçlar da kızışmaya başlamıştı. O gün Sweyn bir görev sebebiyle Cregan'a gittiğinden çocuk, arkadaşını özlemişti. Bu yüzden genç Miles beraber kurdukları tuzakları boşaltmak ve kapanları tekrar kurmak için kendi başına do-laşmaya cesaret etti. Gowain onu giderken görmüş ve bataklıkta gözden kaybolana dek izlemişti. Haylan öğle yemeği hazırlanana kadar yokluğunu fark etmemişti. Kadın ahırlara gitti ve ona orada Sweyn'in gittiği söylendi. Genç dul sonra malikâneye gitti ve o sırada orada yemek yemekte olan Gowain, onun oğluyla ilgili soru sorduğunu duyunca çocuğu bataklığa giderken gördüğünü belirtti. Kerwick işlerine ara verip Norman şövalyeleriyle beraber ormanda çocuğun ayak izlerini aramaya çıktı. Çocuğun, tedbirsiz bir tilki veya kurdu yakalamak için hazırlanan ağır bir kütük tarafından yakınlar-daki bir dereye sürüklenip orada kaldığını gördüler. Oğlan dirseklerine kadar suyun içindeydi ve titriyordu, dudakları mosmor olmuştu. Uzun saatler boyunca suyun içindeki bir çalılığın ve sürüklenmekte olan kütüğün arasında sıkışmıştı. Boğazı yara olana kadar haykırmış ama sesini duyuramamıştı. Onu buz gibi sudan çıkardıklarında çocuk boğuk bir sesle inledi.

"Üzgünüm Gowain, ayağım kaydı."

Çocuğu iyice sarıp annesinin kulübesine götürdüler ama ağır postların içinde kundaklanmışken ve gürleyen ateşin karşısına konulmuşken bile çocuğun titremesi hiç durmadı. Kerwick, Aislinn'i çağırırsınlar diye adam yollayacaktı ama Haylan onu kolundan tutup adama engel oldu.

"O bir cadı," diye çığlık attı. "Çocuğa büyü yapar. Hayır, oğlumla ben ilgilenirim."

Gün akıp gidiyordu ve çocuğun alnı ısınıyor, nefesi göğ-

sünde bir hırıltıya dönüşüp her soluk aldığı anda mücadele vermesi gerekiyordu. Ama Haylan hâlâ malikânenin hanımını orada istemiyor ve oradakilere öfkeyle meydan okuyordu,

Sweyn döndüğünde Haylan'ın kulübesine at sürüp ceyrinden atlayarak kaba yontulmuş kapıyı açıp oğlanın yanına çöktüğünde akşam olmuştu. Çocuğun elini kendi avuçlarının arasına aldı ve ateşini hissetti. Onunla oraya gelen Gowa'in'e dönmeden önce yalnızca bir anlığına bekledi.

"Aislinn'i getir," diyerek emir verdi.

"Hayır, olmaz!" diye haykırdı Haylan, perişan ve sefil bir haldeydi ama intikam içinden silinmemişti. "Bizzat lordunuza kendisine bağlansın diye büyü yaptı, ondan başkasını gözü görmesin diye. O bir cadı. Onu burada istemiyorum."

Sweyn biraz doğrudu ve sesi alçak tonda gürledi. "Haylan, kendi başarısızlığın yüzünden bir azizeye dil uzatıyorsun ama seni bağışlıyorum. Oğlanın halinin nasıl olduğunu gördüm ve bu vaziyetin ne olduğunu biliyorum, iyi bakılmazsa ölür. Bu yeteneğe sahip biri var ve onu buraya getireceğim. Seni pek umursamıyorum ama bu çocuğu kurtaracağım, sen birine kin besliyorsun diye çocuğun ziyan olmasına izin verecek değilim. Eğer beni durdurmaya kalkarsan seni doğruca cehenneme yollarım. Şimdi geri çekil."

Ayağa kalktı ve onun gözlerine bakan Haylan geçsin diye ona yol verdi.

Aislinn yatak odasında, şöminenin karşısında Bryce'la oynayıp onu ince beline ata binmiş gibi yerleştirip zıplatırken Wulfgar da sandalyesinden onları izliyordu. Karısının saçları, üstüne oturdukları posta muhteşem bir görüntü oluşturarak dökülmüştü ve onlara dokunmayı çok arzulayan Wulfgar'ın içinde bir ağrı oluşmuştu.

Kapının gümbürtüyle vurulması üzerine Bryce'ın gözleri kocaman olup dudakları titredi. Annesi onu kucakladı ve Wulfgar'ın girin izni üzerine kapı sonuna kadar açılıp içeri Sweyn girdi.

"Leydi Aislinn affedin," diye gürledi. "Şu çocuk, Miles

suya düşmüş ve ateşlenip titriyor. Çok güç nefes alıyor ve hayatından endişe ediyorum. Yardım eder misiniz?”

“Tabii ki Sweyn.”

Döndü ve şaşkınca durdu, Bryce hâlâ kollarındaydı. Sandalyesinden kalkan Wulfgar’a yöneldi ve oğlunu kollarına tutuşturdu.

“Wulfgar onu al lütfen. Yanımda götüremem. Ona iyi bak ve ağlarsa Miderd’ı çağır.”

Başka bir seçenek bırakmamıştı ve sesi William’dan bile daha buyurgandı. Pelerinini omuzlarına attı, bitki kutusunu alarak bir anda Sweyn’le ortadan kaybolmuştu.

Wulfgar kollarında ne kabul ettiği, ne de tam olarak reddedebildiği oğluyla arkalarından bakakalmıştı. Bakışlarına ciddiyet ve yoğunlukla karşılık verip dudaklarına bir gülümseme yayılmasına sebep olan çocuğa baktı. Aislinn’in yaptığı gibi onu göğsünde zıplatmayı denedi ama göğsünün genişliği, sertliği ve düz karnı yeterince rahat değildi ve oğlanın ağlaması dışında bir şeye sebep olmadı. İç çeken Wulfgar sandalyesine oturdu ve tombiş meleği dizinde hoplattı. Şimdi çocuk mutlu görünüyordu. Biraz sonra örgülü yeleğinin kol ağızlarını çekiştirmeye başlayıp Wulfgar’ın göğsüne yayılmıştı, kıyafeti tutan boğaz kısmındaki şeritleri çekiştirirken, bu vahşi Norman şövalyesine karşı hiç korku belirtisi göstermiyordu.

Aislinn kulübenin kapısını açtı ve bir cadıyı def edecekmişçesine etrafa ökse otu serpen Haylan tarafından yolunun kapatılmış olduğunu gördü. Hiç duraksamadan Aislinn onu itti ve oğlanın yanına gitti. Haylan tam dengesini toparlayıp itiraz etmek için bir adım öne atmıştı ki Sweyn içeri girip onu bir kez daha kenara itti. Bu defa kadın düştüğü yerde oturup kaldı, Aislinn’in odanın içinde koşturmasını izledi. Fazla derin olmayan bir metal kap kapan Aislinn ocağın oraya giderek yarısını parıldayan kömürlerle doldurup yatağın kenarına yerleştirdi, onun içine de içi su dolu daha ufak bir güğüm koydu. İlk buharlar tütmeye başladığında cebinden

şifalı bitkiler çıkarttı ve onları kâseye koymadan önce eliyle ezdi, sonra büyük bir el şişesinden yoğun, beyaz bir maddeyi suya boşalttı. Odayı hemen insanın gözünü ve burnunu acıtan keskin ve ağır bir koku kapladı. Bal, sarı bir tozdan birkaç tutam ve kaynayan güğümünden aldığı sıvıyı bir karışım haline getirdi, sonra çocuğun başını kaldırıp koluna yaslayarak bu terkibi ona içirdi ve yutana kadar boynunu ovdu. Oğlanı nazıkçe yerine geri yatırdıktan sonra, ılık suya batırdığı bir parça bezle çocuğun ateşten yanan alnını sildi.

Gece bu şekilde geçip gitti. Miles'in alnını ateş bastığında Aislinn ıslak bir bezle serinletti. Nefes alması güçleştiğinde, yumuşak sıvıyla boynunu ve göğsünü ovaladı. Zaman zaman kaşığı eline alıp sıvıyı çocuğun ağzına damlattı. Aislinn bazen uyukluyordu ama her harekette veya sert soluk alışta hemen uyanıyordu.

Miles titreyip sarsılmaya başladığında şafak sökmektedir. Aislinn evdeki her battaniyeyi ve postu çocuğun üstüne serdi ve Sweyn'den hepsi terden sırlıslık olana dek ateşi daha da canlandırmasını istedi. Oğlanın yüzü kızarmıştı ama hâlâ öyle şiddetli titriyordu ki zar zor nefes alıyordu.

Haylan yerinden hiç hareket etmemişti, zaman zaman dua ediyordu. Aislinn de kendisinden çok daha büyük bir güce yardım etsin diye fısıldıyordu. Bir saat geçti. Şafak artık sökmüştü. Hepsi kendi tarzında bir gece nöbeti tutmuştu.

Sonra birden Aislinn durdu ve baktı. Miles'in üst dudaklarında bir ıslaklık ve alnında ter damlacıkları vardı. Elinin altındaki göğsü ıslanmıştı ve biraz sonra terden sırlıslık olmuştu. Titreme dindi. Nefes alışveriş hâlâ düzensizdi ama zaman geçtikçe düzene giriyordu. Oğlanın yüzünün rengi normal bir tona bürünmüştü ve kulübeye girdiğinden beri çocuk ilk kez huzurlu bir uykuya daldı.

Aislinn iç çekerek kalkıp ağrıyan sırtını ovdu. İlaçlarını ve bitkilerini toplayıp kendisine kızarmış gözler ve hıçkırıkların titrettiği dudaklarla bakan Haylan'ın karşısında dikildi.

"Miles'ını artık alabilirsin," diye mırıldandı Aislinn. "Ben

kendi oğlumun yanına döneceğim, onun beslenme vakti geçeli çok oldu.”

Aislinn kapıya gitti ve parlak güneşin ışıklarına karşı eliyle gözlerini koruyup gözlerini kıstı. Sweyn onun kolundan tutup malikâneye kadar eşlik etti. İkisi de ağzını açıp tek kelime etmedi ama Aislinn bu muazzam, iri İskandinavlı’nın iyi bir arkadaş olduğunu biliyordu. Odasına girdiğinde Wulfgar ve Bryce’ı yatağa sere serpe yatmış hâlâ uyurlarken buldu. Bebeğin eli Wulfgar’ın saçına dolanmıştı ve minik bacakları adamın güçlü kolunun üstündeydi. Aislinn kıyafetlerini çıkardı ve onları olduğu yerde bıraktı. Sonra yatakta Wulfgar’a doğru ilerleyerek oğlunu alıp kendine çekti. Uyanan kocasına gülümseyip o daha konuşmadan gözlerini kapattı ve kısa süre içinde uykuya daldı.

Aislinn salonda sessizce oturmuş bebeği emzirirken Haylan ona yaklaştığında bir hafta geçmişti. Huzurlu bir andı, çünkü adamlar işlerinin başında olduklarından salon kadınlara kalmıştı.

“Leydim,” deme cesaretinde bulundu Haylan ürkekçe.

Aislinn bakışlarını oğlundan ayırdı.

“Leydim,” diye başladı Haylan tekrar. Duraksadı ve aceleyle konuşmadan önce derin bir nefes aldı. “Fark ettim ki sizin hakkınızda çok yanlış şeyler düşünmüşüm. Başka birinin söylediği fesat sözlere öyle inandım ki cadı olduğunuzu düşünmeye başladım ve lordunuzu sizden çalmaya kalkıştım.” Duraksadı, gözlerinin ucunda yaşlar titrerken ellerini ovuşturuyordu. “Beni affetmenizi rica edebilir miyim? Ahmaklığımı bağışlayıp haddimi aşmamı affedebilir misiniz? Size asla ödeyemeyeceğim bir şekilde borçluyum.”

Aislinn elini uzattı ve genç dulu kendi yakınlarındaki bir sandalyeye çekip nazikçe gülümsedi. “Affedecek bir şey yok Haylan,” diye teselli etti. “Bana hiçbir şey yapmadın, amacım bir zararın da dokunmadı.” Omuz silkip usulca güldü. “Bu yüzden için rahat olsun ve korkma. Durumunu çok iyi anlıyorum ve bunun sorumlusunun senden çok başkası ol-

duğunu biliyorum. Bu yüzden artık arkadaş olalım ve dünle beraber yitip giden şeyler için üzülmeylim.”

Haylan onaylarcasına gülümsedi, annesinin göğsünü oburca emen tombik bebeğe hayran kaldı. Kendi oğlunun bebekliğinden bahsedecekti ama Wulfgar açık kapıdan içeri girdi, bir koşudan sonra nefes nefeseydi. Haylan kalkıp oradan ayrıldı. Wulfgar karısına yanaştı, genç dulun ardından şüpheli bir bakış atarak Aislinn’e merakla baktı.

“Her şey yolunda mı aşkım?”

Aislinn gözlerindeki endişeyi okuyabiliyordu. Kaygısızca güldü. “Elbette ki Wulfgar. Neyin ters gittiğini düşünüyorsun ki? Her şey çok iyi.”

Wulfgar yanındaki sandalyeye oturdu ve bacaklarını uzatarak alçak bir sıranın üstüne koydu. “Bu malikâncede genellikle sert sözler sarf ediliyor,” dedi düşünceler içinde çenesini ovuşturarak. “Gwyneth ona ne kadar kibar davranırsak davranalım hep bundan kaçınıp sinirimizi bozmaya çalışır. Refakatimizden uzaklaşıp kendisini odasına kapatıp sürekli surat asması benim için hâlâ bir sır. Neden böyle davranıyor ki kendisi tavrını biraz yumuşatmazsa biz ona nazik olabiliriz?”

Aislinn gülümsedi ve sevgi dolu gözlerle kocasını süzdü. “Bugün çok düşüncelisiniz lordum. Genellikle bir kadının zihni üzerine fazla kafa yormazdınız.”

Wulfgar ona döndü, eşinin saf güzelliği bakışlarını ısıtıyordu. “Son zamanlarda bir kadının gül rengi göğüsler ve iri kalçalardan fazlası olduğunu öğrendim.” Yavaşça sırttı, gözleriyle onu alevlenmiş bir tutkuyla süzüyordu. Aislinn’e doğru eğildi, elini cüretkârca onun kalçasına koymuştu. “Ama zihnin ve bedeninin karşılaştırılması yapılırsa, bir erkek için ikincisinde çok daha büyük hazların saklı olduğunu söyleyebilirim.”

Aislinn neşeyle kıkırdadı, sonra erkeğinin ağzı boynuna sıcak yapıştığında nefesini tuttu, damarlarında alevler akıyordu.

“Bebek...” diye fısıldadı soluk soluğa ama talepkar dudaklar onu susturdu ve Aislinn direnmek için kendini çok güçsüz hissetti. Kapının dışından gelen bir gürültü pat diye ayrılmalara sebep oldu; yanakları yanan Aislinn oğlunu ateşin önündeki beşiğe koymak için kalktı, bu arada Wulfgar da ellerini ısıtıyormuş gibi yüzünü ateşe döndü. Bolsgar, yarın planlanan ziyafet için omzunda bir torba bıldırcın taşıyarak içeri girdi. Adam onları içtenlikle selamladı, sonra kuşları Haylan’a vermek için gittiğinde Wulfgar yaşlı adamı gözleyip bölündükleri için biraz bozuldu. Öyle görünüyordu ki son zamanlarda olaylar ya da insanlar sürekli ya kendisinin ya Aislinn’in ilgisine muhtaçtı. Eğer bebek yemek için feryat etmiyorsa, bir köylü gelip karısının ilgisini rica ediyor yahut lordlarıyla danışmak istiyordu. Sonra nihayet vakit uygun hale geldiğinde ve odalarında yalnız kaldıklarında karısının yorgunluktan çökmüş omuzlarını görüp biraz daha beklemesi gerektiğini anlıyordu.

Omzunun üstünden Aislinn’in gezinmesini izliyor, kalçalarının narince sallanmasını takip ederken gözleri açlığını belli ediyordu. Önceki haline göre zayıflamıştı ama vücudunda öyle bir dolgunluk vardı ki artık bir kız değil de kadın olduğunu belli ediyordu.

Onun yakınlarında olup daha önceki özel zamanları paylaşamamak kaderi miydi? Evlilik bu muydu? Uzun süredir eziyet veren tutkularını dindirmeye çalıştığında karşısında sürekli bir bebeği bulmak mıydı? İçini çekip bakışlarını ateşe çevirdi. Kış geliyor, diye düşündü. Geceler uzun olacak. O zaman keyfine daha çok bakabilirdi. Sonsuza kadar bebekle ilgilenemezdi ya bu Aislinn. Ona ilk kez şehvetli bir anında çabucak sahip olmuştu. Bunu bir daha yapmaya bir itirazı olmazdı.

Aislinn başını kaldırdı ve Maida’nın kapıda türkekçe kendilerini izlediğini gördü. Annesinin iyi yıkanıp saçını taradığını ve güzel kıyafetler giydiğini fark etti. Maida’nın torununu sevebileceği ve çılgın intikam hayallerinden vazgeçebileceği

düşüncesi hoşuna gitti. Minik bir bebekten daha etkili bir ilaç bulunamazdı.

Elini kaldırarak içeri girmesine izin verdi ve annesi de Wulfgar'ın sırtına çabucak gergin bir bakış attıktan sonra içeri doğru seğırtti ve beşğin yanına çökerek, Norman'ın gözüne çarpmamak için kendini iyice küçülttü. Wulfgar ona hiç dikkat etmedi. Onun yerine salondan geçip yarınki yemekle ilgili Haylan'la konuşmaya giden karısını izledi.

Hasadı ve verimli ürünleri kutlamak için bir ziyafet ve eğlence planlanmıştı. Şövalyeler için yaban domuz avı tertip edilecekti ve hanımları da öğle vakti tarlalardaki hayvanları öldürmek veya oradan sürmek için atlara binecekti. Neşeli ve herkesin dört gözle beklediğı bir organizasyon olacaktı.

Wulfgar ateşin başında dikilirken, Sweyn ve diğer şövalyeler gelip yarının şerefine içmek için bir kupa bira aldılar. Bolsgar da mutfaktan döndüğünde neşeli bir grup haline geldiler. Öğleden sonra akşama, akşam da sabaha döndü ve Aislinn üst kattaki odasında Wulfgar'ın gelmekte bu kadar gecikmesine üzümlp yatağına oturduğunda, erkeklerin sesleri malikânede hâlâ duyuluyordu.

Kahvaltısını isteyen Bryce'in gurlayan sesi uyandırdı ve gözlerini açtığında Wulfgar'ın çoktan kalkıp kıyafetlerini giymekte olduğunu gördü. Aislinn bir anlığına, uzun, kaslı vücuduna ve sarımsı saçlarına hayran hayran baktı ama bebeğın ağlaması ısrarcı hale gelmişti ve elden başka bir şey gelmezdi. Gevşek bir iç etekliğı giyip kalktı ve ateşin önüne bebeğı emzirmeye gitti. Bryce göğsünde sakinleşmişti ve Aislinn başını kaldırıp kendisini izleyen kocasına baktı ve şeytanca gülümsedi.

“Lordum, içmeyi eskiden en çok zevk aldığınız hobinizden daha mı çok sevmeye başladınız? Siz odamıza gelmeden horozun öttüğüne yemin edebilirim.”

Adam sırtıttı. “Hakikaten de sevgilim, yastık benim başımın ağırlığı altında ezilmeden önce iki kez öttü ama bu benim de hoşuma gitmedi. Şövalyelerim bana sürekli geçmiş

günlerden bahsettiler, ben de orada durup bu eziyete katlanmak dışında bir şey yapamadım.”

Aislinn’in görüntüsü kanının kaynamasına neden olmuştu ama aşağıdaki salondan yüksek sesler geliyordu ve eğer kısa süre içerisinde aşağı inmezse adamlarının onu almaya geleceğini biliyordu. İç çekerek Aislinn’in alnına bir öpücük kondurdu ve deri yeleğini silkerek aşağıdaki gruba katılmak için odadan çıktı.

Aislinn merdivenlerden indiğinde kendini tımarhane-ye gelmiş gibi hissetti. Kahkahalar ve bağırımlar her köşeden yükseliyordu. Haykırışlar kulaklarını tıkamış gibiydi, bu yüzden ne olup bittiğine anlam verememişti. Bryce bu gürültüden korkarak kendisine yapışmıştı. Çocuk sıcak yerde dursun ama etrafındakileri de izleyebilsin diye şöminenin yakınlarındaki bir köşeye bir post serdi. Onu Wulfgar’ın adamlarıyla ve kasaba tüccarlarıyla dikildiği yerin yakınlarına koymaya dikkat etti ki bebeği etrafı kolaçan eden tazılardan koruyabilsinler. Köpekler ayak altında dolaşırken havlıyor, pişirilen yemeklerin kokusu odayı dolduruyordu. Atlar, ilk yakalanacak yaban domuzu, en iri yaban domuzu ve kimin mızrağını ilk kez düşüreceği konularında bahisler tutuluyordu. Şövalyelerin en genci olan Gowain güzel yüzü sebebiyle çok alaylı söz yemişti, özellikle Hlynn onun yakınlarından geçtiğinde gülmesini bastıramıyordu. Odanın içinde kaba şakalar yapılıyor ve herkes nasibini alıyordu. Popoları okşanan kadınlar çığlık atarken, erkekler içip gülmeye devam ediyordu. Aislinn, Wulfgar’ın değil de başkasının karısı olsaydı aynı şeye maruz kalabilirdi. Her ne kadar baştan çıkmış pek çok kişi olsa da adamlar saygıyla mesafelerini korudular, lordlarının kılıcının ucunu sinamaya hevesli değillerdi.

İri bir tazi, kendisine çarpan botlar nedeniyle duyduğu acıyla ayak altından kaçarken ateşin kenarındaki bir grup adamdan küfürler yükseldi. Wulfgar’ın sesi yüksek tonda açık seçik duyuldu.

“Bu tazılara kim göz kulak oluyor? Odada başıboş dola-

şıyorlar, misafirlerimizin bileklerini ısırabilirler. Bu tazılara kim göz kulak oluyor?”

Kimse cevap vermedi, bunun üzerine adamın sesi daha gür çıktı.

“Kerwick? Malikânenin şerifi Kerwick nerede? Buraya gelsin.”

Kerwick kızardı ve yanına gitti. “Evet lordum?”

Wulfgar onu omzundan tuttu ve yanında dikilen adamlara kadehini kaldırarak keyifle konuştu. “Sevgili Kerwick, senin tazılarla olan muhabbetin herkes tarafından biliniyor, onları böyle iyi tanıdığına göre de efendileri sen olmalısın. Kendini bu iş için uygun görüyor musun?”

“Evet lordum,” diye cevap verdi Kerwick itirazsız. “Gerçekten de almam gereken bir rövanşım var. Kamçı nerede?”

İri bir kamçı ona uzatıldı ve genç adam onu havada şaklattı.

“Düşünüyorum da kalçama dişini geçiren şu kızıl kırmaydı.” Bahsettiği yeri ovdu, buz gibi ayazı hatırlamıştı. “Yemin ederim ki lordum, bugün o hayvan çok iyi avlanacak, yoksa bu iyi kamçının tadına bakmak zorunda kalacak.”

Wulfgar güldü. “Bu mesele de halledildi öyleyse, tazıların iyi efendisi.” İçtenlikle genç adamın sırtını sıvazladı.

“Şunları ayak altından çek. Tasmalarını tak ve av için aç kalmalarını sağla. Şişkin göbekli tazılar ağaçların arasında koşuşturmazlar.”

Herkes güldü ve bir kadeh daha içildi. Gerçekten de tüm bu sesleri yoğun ve gür tutmak için gereken bira miktarı hayret vericiydi.

Bryce ateşin kenarındaki yerinde ağladı ve Aislinn ona ulaşmak için iri omuzları ve sert göğüsleri kenara itti. Wulfgar yolundan tastamam, kibar bir reverans yaparak çekildi, ama mızırdayan bebeği almak için eğildiğinde eli karısının aşına olduğu şehvetli bir tavırla onun arkasına uzandı, öyle ki Aislinn planladığından çok daha hızlı bir biçimde doğrulmak zorunda kaldı.

“Lordum!” diye soluğunu tuttu dönerek, bebeğini kendisine çekmişti.

Wulfgar geri çekildi ve sahte bir korkuyla elini kaldırarak yanındakilerin kahkahalarına katıldı. Onu topluluğun önünde okşamış olmasına gücense de Aislinn onun bu tavrına gülmekten kendini alıkoyamadı.

“Lordum,” diye çıkıştı kibarca, ağzının kenarları alımlı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. “Haylan salonun karşısında. Belki benim sırık gibi bedenimi onun daha güzel vücuduyla karıştırmışsınızdır?”

Dul kadının bahsi üzerine, Wulfgar neşesinin biraz kaybedip karısına kaşlarını çatı. Ancak gözlerindeki parıltıyı gördüğünde, rahatlayıp bir kez daha içtiği içkilere döndü.

Bolsgar duraksayıp ağzı açık kalana kadar kupaları şerefce kaldırıp içmeye devam ettiler. Adamlar döndüklerinde Gwyneth'i birazdan çıkılacak av için en göz alıcı kıyafetlerini giymiş, merdivenlerden çıtı pıtı inerken gördüler. Şöminenin yakınlarındaki gruba katıldı. Bebeği tutan Aislinn'e küçümseyici bir bakış atarak Kerwick'e döndü.

“Bana bugün için bir at hazırlamanızı istesem çok mu ileri gitmiş olurum?”

Adamı başını salladı ve Wulfgar'a doğru izin istercesine bakarak gruptan ayrıldı, sonra Bolsgar gelip kızına yerlere kadar eğilip reveransta bulundu.

“Leydim bugün köylülere katılmayı mı düşünüyor?” diyerek dalga geçti.

“Gerçekten de öyle sevgili babacım, bu neşeli partiyi İngiltere'nin tüm hazinelerini önüme koysalar kaçırmazdım. Son zamanlarda mahcup genç kız rolüne büründüm, bu yüzden biraz dışarı çıkıp soylu aktivitelere katılmak istiyorum. Bu yerde rastladığım ilk doğru düzgün eğlence bu.”

Böylece hepsini kabalıkları yüzünden azarladıktan sonra dönüp masaya yöneldi ve orada hazırlanmakta olan yiyeceklerden tatmaya başladı.

Sabahın geri kalan kısmı hem av hem de ziyafet için ya-

pılan hazırlıkların ılğın telaşı içinde geçti. Öğleden hemen önce Aislinn bebeği alıp odasına gitti ve orada oğlanın karnı doyurdu, sonra da uyuması için yatırarak onu Hlynn'e emanet etti. Tekrar aşığıdaki gruba katıldığında üstünde sarı ve kahverengi renklerinde upuzun etekli bir elbise vardı, özellikle av esnasında kullanılsın diye sağlam dikilmişti. Yemek yiyenler oturacak pek yer olmadığından genellikle etlerini ve ekmeklerini ayakta yediler. Bir grup gezgin halk ozanı avluya girdi; görevleri halkı eğlendirmektir. Atlar dışarı çıkartıldı ve Gwyneth kendi atından pek memnun olmadı, çünkü hayvan Aislinn'i Londra'ya götüren ufak kır attı. Dayanıklı ve iyi huyluydu ama Aislinn'in alaca kır atının uzun bacakları bunda yoktu.

Av grubu yola ıktı. Kerwick tazılar onu takip ettiğinden elinde bir sürü tasma tutuyordu ve onların doğru dürüst durmalarını sağlamak için epey çaba harcıyordu. Köpekler kovalamacanın heyecanını duymuş, av grubunun ardından ilerletildikçe birbirlerine havlayıp diş gösteriyorlardı.

Gün canlı ve parlaktı ve Gwyneth dışında herkes mutlu ve esprili görünüyordu. Aislinn, Wulfgar'ın yanında at sürüyor ve onun hazır cevaplığına gülüp müstehcen şarkılar okuduğunda elleriyle kulaklarını kapatıyordu. Gwyneth dizginleri sürekli çekiştiriyor ve zavallı hayvanı da zıplayarak endişelenip duruyordu. Avcılar patikadan ayrıldı ve kısa süre sonra bir tepeye çıktılar, orada içlerinde pek çok iri yaban domuzunun da bulunduğu bir domuz sürüsü ayaklarının altında uzanıyordu. Kerwick atından atlayıp tazıları çözmek için acele etti. Tazılar ilerleyişlerini havlayarak belli ederek işe koyuldular. Onların görevi yaban domuzlarını, ormanın o muazzam kabarık tüylü, cüretkâr, hırçın ve enelerinden sarkan uzun dişli hayvanlarını havlayarak sürmektir. Birkaç kez tazılar, avcılar gelene kadar domuzları yerinde tuttu. Bu zor bir görevdi ve gözü dönmüş bir yaban domuzuyla yüzleşmek cesaret istiyordu. Mızraklar av genellikle sık çalılıklarda gerçekleştirdiğinden kısıydı ve hayvandan bir kol boyu uzaklık-

ta bir engel çubuğu sımsıkı dikiliyordu, bu sayede domuzlar sarılırken ve kendilerine doğrultulan mızrakları havaya atılıp kapmalarına mani olunuyordu.

Ormana girdiklerinde hanımlar çok arkada kalmıştı, Aislinn bu sert aktiviteye alışık olmadığını bildiğinden bilerek geride kalıyordu. Kısrağını dizginleyince kendini Gwyneth'le aynı süratte ilerlerken buldu, kadın sert bir dal edinmiş, dizginlerle ona verdiği komutlara uysun diye hayvanını merhametsizce dövüyordu. Küçük kısrağın yanında Aislinn'i hissettiğinde sakinleşti ve Gwyneth bilerek verdiği zararı açığa vurduğunu fark ederek vurmayı kesti. Aynı hızda ilerlemeye devam ettiler ve Aislinn ata karşı gerçekleştirilen istismarı bir kenara bırakarak görünmesiyle havadan sudan konuşmaya çalıştı. Havada sonbaharın tazeliği ve parlak renkli ağaçların dibinde yollara dökülmüş yaprakların kokusu vardı.

“Harika bir gün,” dedi iç çekerek.

Gwyneth'in cevabı kısaydı. “Eğer doğru dürüst bir ata sahip olsaydım güzel olabilirdi.”

Aislinn güldü. “Kendiminkini önerebilirdim ama ona değer vermeye başladım.”

Gwyneth bu kibar çıkışma üzerine küçümseyerek baktı. “Her zaman kendine en iyi şeyleri bulmayı beceriyorsun, özellikle de konu erkeklere geldiğinde. Evet, hep kaybettiğinin iki katını kazanıyorsun.”

Aislinn gülümsedi. “Hayır on, belki de yüz katını kazanıyorum diyebiliriz, ne de olsa Ragnor'ı da kaybettim.”

Bu kadarı fazlaydı işte. Gwyneth'in siniri zaten bozuktur, hemen öfkeye kapıldı. “Sakson sürtüğü,” diye hırladı. “Kimin adını kirlettiğine dikkat et.”

Dalı kaldırdı ve tam vuracaktı ki Aislinn atını kenara çekti ve darbe alaca kırata isabet etti. Bu kaba muameleye alışık olmayan at irkildi ve ağaçların altındaki sık çalılığa daldı. Ufak bir dikenli ağaca çarpıp duyduğu ani acıyla dönünce dizginlerin Aislinn'in elinden kayıvermesine sebep oldu. At kaydı, düşecekmiş gibi oldu, sonra şahlanıp binicisini sırtından attı.

Aislinn yere düştü ve sersemlemiş halde uzandı, başını sallayıp kafasının içine dolan sisi kovmaya çalıştı. Güneşte ana hatları ortaya çıkan kara bir şekil gelip tepesinde durdu ve atının üstündeki Gwyneth'i belli belirsiz tanıdı. Kadın güldü ve sonra atını sürüp gitti. Aislinn kendini dik durmaya zorlamadan önce epey zaman geçmişti ama kalçasındaki ağrıyla irkildi. Ovalayıp yalnızca düştüğünde zedelendiğine karar verdi. Kendini doğrultup sık çalıhtan çıktı.

Atı biraz uzakta duruyordu, dizginler başının altından sarkıyordu. Ata ulaşmak için hareket etti ama hayvan ürktü, korkunç dikenlerin göğsünü tırmalayıp acıtmasından korkmuştu. Aislinn bir şarkı mırıldandı ve onu sakinleştirmeye çalıştı. Tam başarmıştı ki arkasındaki çalıhtan şiddetli bir ses yükseldi. Kısarak burnundan soludu ve peşinde şeytan varmış gibi kaçımaya başladı.

Aislinn döndü ve iri bir yaban domuzunun çalıların arasından geçerek kendisine yaklaşmakta olduğunu gördü, onu az evvel koşmaya zorlayanların kokusunu duymuş gibi homurdanıp ciyaklıyordu. Ve şimdi avcılarından yayan olan birinin çaresizliğinin ve korkusunun kokusunu alabiliyordu. Acısını hissetmiş gibi boncuk gibi gözlerini kıza dikti, beyaz dişleri parlıyordu. Aislinn geriye çekildi ve kendisini hayvandan koruyacak bir yer arandı. Yetişebileceği alçaklıkta bir dalı olan bir meşe ağacını gözüne kestirdi ve oraya yöneldi. Domuz gözleri intikam saçarak onu takip etti. Ama Aislinn yaralı bacağı yüzünden dala uzanmak için yeterince zıplayamayacağını fark etti. Zıplamaya çalıştı ama parmakları tutunamadı ve ağacın gövdesine düşüp orada kaldı, o sırada hayvan bir hareket görmediğinden duraklamıştı. Homurdanıp uzun dişleriyle toprağı yarararak pek çok yosunun ve çimin havaya karışmasına neden oldu. Birdenbire, başını oradan oraya sallarken parlak pelerini gördü. Öfkeyle ciyaklayıp ileri hamle etti, dişlerini yakınlardaki dallara savuruyor, yaprakları kopartıp etrafa saçıyordu.

Aislinn içinin panikle dolduğunu hissetti. Silahı yoktu,

kendini savunabileceği bir yol yoktu. O aç gözlü dişlerin açtığı yaraları, daha önce köpeklerin ve adamların bacaklarında görmüştü. Gerileyip ağaca yaslandı, bulabileceği her korunağa muhtaçtı ve yaban domuzu ormanın içinde kendisine doğru geldiğinde çılgının bastıramadı. Sesi ormanda yankılandı ve domuzu daha da sinirlendirmiş gibi göründü. Başka bir haykırışına engel olmak için eliyle dudaklarına bastırdı.

Arkasında, ormandan bir ses yükseldi ve domuz yeni tehdide bakmak için başını çevirdi. Wulfgar'ın sesi alçak ve yumuşaktı.

“Aislinn, hareket etme. Eğer hayatına değer veriyorsan hareket etme. Kıpırdamadan kal.”

Hun'dan atladi, mızrağı yanındaydı. Yere çömeldi ve sakince ilerledi, her hareketi şimdi durup beklemekte olan domuz tarafından gözleniyordu. Aislinn'le aynı hizada ama ondan metrelerce uzakta olana kadar ilerledi. Kız hareket etti ve domuz başını hemen ona çevirdi.

“Kıpırdama Aislinn,” diye Wulfgar tekrar uyardı. “Hareket etme.”

Mızrağı domuzdan yaklaşık iki kol uzaklığında kalıncaya kadar sürünmeye devam etti. Sonra poposunu çimlere yaslayıp bir dizini yükselterek dikkatle hedefe nişan aldı. Domuz öfkeyle ciyaklayıp arka ayaklarının üstünde yükseldi. Dişleriyle tekrar çimenleri parçaladı ve ön ayaklarıyla da çamur parçaları sıçratıyordu, sonra tekrar dört ayağının üstüne konup saldırdı. Wulfgar, ormanda çınlayan narasıyla mızrağın ucunu hayvanın burnuna doğru tuttu. Hayvan uzun, ince demir uç göğsünü parçalarken acıyla haykırdı. Neredeyse demir ucu kırıyordu ve Wulfgar'ın elinden silahı düşürüyordu. Ancak ağırlığını vererek sımsıkı tutunmaya devam etti ve koca domuzun kanı tükenene kadar ormandaki açıklık alanda bu şekilde mücadele etmeye devam etti. Hayvan sessizleşti, son bir kez titreyip öldü. Wulfgar mızrağı bırakıp elleri ve dizleri üstüne çöküp bir anlığına öyle kaldı, mücadelenin gerginliği yüzünden soluk soluğaydı. Nihayet başını

Aislinn'e çevirdi ve onu gözyaşları içinde güçlkle soluyarak ayağa kalkmaya çalışırken gördü. Ancak yere boylu boyunca düştüğünde hemen yanına koştu.

"Sana vurdu mu? Nereye vurdu?" Endişeyle eğildi.

"Hayır Wulfgar," diyerek temin etti onu ve gülümsedi. "Yalnızca attan düştüm. Kısarak bir çalıhğa girmişti, korktu, ben de düştüm. Bacağımı incittim."

Adamın elleri zedeli kalçasının üstündeki eteği kaldırdı ve parmakları nazikçe morarmakta olan yerde gezindi. Başını kaldırdığında gözleri menekşe rengi derin gözleriyle buluştu. Aislinn kolunu ona uzattı ve elini adamın başının arkasına koyup dudakları buluşana dek onu kendine çekti. Kolları birbirine dolanmıştı ve kendilerini sarılışlarının şiddetinde kaybettiler.

Wulfgar onu ayağa kaldırdı, yara bere unutulmuştu, onu yaprak dolu korunaklı bir alana taşıyıp pelerinini yere serdi ve kendisi de yanına uzandı.

Uzaktan sesler duyulup ormandan çatırtılar yükseldiğinde güneş alçalmış, vakit epey geçmişti, sonra Sweyn ve Gowain düzlüğe girdiler. Etraflarına bakınıp Wulfgar ve Aislinn'i muazzam meşe ağacının altında uzanırken buldular, sanki o gün âşıklara ayrılmışçasına dinleniyorlardı. Wulfgar dirseğinin üstüne dayanıp yükseldi.

"Nereye gidiyorsunuz? Sweyn? Gowain? Sizi böyle aceleyle sevk eden ne?"

"Lordum, affedersiniz," diyerek yutkundu Gowain. "Leydi Aislinn'e kötü bir şey oldu sandık. Kısrağımı bulduk da..."

Başka bir toynak tıkırtısı yankılandı ve Gwyneth görüş alanına girdi. Gördüğü manzaraya kötü kötü bakmamaya çalıştı, sonra dudaklarını kenetleyip geri döndü.

"Ters bir şey yok," dedi Aislinn gülümseyerek. "Yalnızca atımdan düştüm. Wulfgar beni buldu, biz de... biraz dinlendik."

Son hasatlar kaldırılmaktaydı ve Ekim'in ayazlı geceleri sonbaharın parlak renklerini soldurtmuş ve ormanın üstüne koyu kahve bir pelerin örtmüştü. Domuz avından beri Gwyneth Aislinn'i rahatsız etmekten vazgeçmişti ve herkesi hayrete düşürerek dilini dikkatle tutmuştu, hatta bazı zamanlarda hoş bile olabiliyordu. Yemek için salona inmeyi alışkanlık haline getirmişti ve etrafında yapılan konuşmaları dinlerken oturup gergefini işliyordu.

Kerwick ve Haylan köyde aşına yüzler haline gelmişlerdi ama ne zaman bir araya gelseler birbirlerine sert sözler söylüyorlardı. Biri, diğerine alaylı bir yorumda bulunmadan yanından geçemiyor gibiydi. Önemsiz şeyler hakkında didişip durdular ve onların bu kavgaları o kadar meşhur hale geldi ki çocuklar ne zaman onların öfkeli seslerini duysa, yanlarına koşup çevrelerinde dans ederek kızgınlıklarını taklit ettiler. Yemek pişirme konusundaki becerisiyle Haylan'ın yiyecek ve hazırlanışı konusunda otoritesi vardı. Yün ve keten ipi toplayıp kendine ait zamanlarda dokumacılığın ve dikişin inceliklerini öğrenmek için çok çalışıyordu. Fransızca öğrenmeye bile kalkmıştı ve bunda da epey başarılı olmuştu.

Maida'nın artık düzenli olarak banyo yapıp düzgün, temiz kıyafetler giymesi Aislinn için hatırı sayılır bir mutluluktu. Yaşlı kadın başkalarının orada olmayacağını düşündüğü zaman, Bryce'la oynamak için kulübesinden çıkıp malikâneye gelme cesaretini gösteriyor ve bebeğe daima kıyafet veya

odundan yapılmış oyuncaklar getiriyordu. Hatta bir keresinde Aislinn'in yanında durup annesinin memesini emen bebeği sessizce oturup izlemişti. Konuşmayıp sessizliğini koruyordu ama her geçen gün eski Darkenwald'lı Maida olmaya bir adım daha yaklaşıyordu.

Oğlan Aislinn'in beyaz yüzüne sahipti ve saçları da sarımsı kıvılcıma dönmüştü. O günlerde Aislinn'in canını sıkan tek durum Wulfgar'ın çocuktan uzak durması ve zorunluluktan dolayı çocuğu dikkate almasaydı. Yine de bebek annesinin sevgisiyle büyüyordu ve Miderd, Hlynn hatta Bolsgar bile çocuğun ekstra ilgiye ihtiyacı olmadığını farkındaydı.

Günler geçti, geceler soğudu, toprakların bereketi kilerleri doldurdu ve kale duvarının bitmesine yerleştirilecek son birkaç taş kaldı. Yalnızca merkezi kale bitmemişti ve iş o kısımda yavaş ilerliyordu. Koca granit parçaları taş ocağından taşınıyor ve üzerlerinde dikkatli ölçümler yapılıyordu. Yerde şekillendirilip kalın urganları çeken atlar yardımıyla üst kısımlara kaldırılıp yerleştiriliyordu.

Sonra Kasım'ın başlarında bir gün, bir haberci Wulfgar'ın yüzünü asan bir havadisle geldi. Flanders'in isyankâr lordları, Dover ve Kent'in tahttan indirilmiş lordlarıyla bir anlaşma yapmıştı. Muazzam beyaz kayalıkların olduğu yere asker yerleştirmişler ve Dover'ı William'in adamlarından almak için harekete geçmişlerdi ama kralın tepeye inşa etmelerini söylediği kale düşmanı dışarıda tutmuştu. William, isyanı kökünden halletmek için Normandiya'dan Flanders'a bir ordu yollamıştı ama Edgar Atheling kaçıp sorun çıkarmak için Kuzey'deki İskoç krallarına katılmıştı.

Bu haberlerin en kötüsü ise işgalci Flaman ordusundan ayrılan bazı grupların adanın içlerine doğru hareket ettiği ve yenilgilerinin kızgınlığıyla ülkeyi yakıp yıkmak için yakında çıkagelebilecekleriydi. William şimdilik yardım yollayamıyordu ama Wulfgar'a kendini savunmak için hazır olmasını ve mümkünse geri çekilmemesini söylüyordu.

Wulfgar kaynaklarını inceledi ve az bir gecikmeyle işe ta-

mamen el koydu. Kale şu an olduğu gibi hizmet verecekti, çünkü onu inşa etmeden önce ilgilenilmesi gereken çok şey vardı. Topraklardaki bitkiler soyulup dökülecekti ki hiçbir grup burada hayvanını besleyemesin. Keçi, domuz, koyun ve öküz sürüleri kaleye yakın bir yere taşınmalıydı. Kilerler ve ambarlar boşaltılmalı ve hepsi kalenin içinde kalan büyük saklama alanlarına taşınmalıydı. Erzakını ilk taşıyacak Cregan olmalıydı, çünkü orası en uzak bölgeydi ve korunması da en zor olan yerdi, sonra da zaman kalırsa Darkenwald'daki yiyecekler getirilecekti. Wulfgar şövalyeleri ve adamlarıyla her şey tamamlanana kadar menzillerde devriye gezerken, kasaba halkı da kalenin garnizonunu kuruyordu. Beaufonte ve Bolsgar, Wulfgar'ın yokluğunda bu hazırlıkları yapmak üzere görevlendirilmişlerdi. Tüm Cregan kaleye çekildiği zaman, kasabanın yakınındaki iki köprü yolları tıkanak için çökertilecekti.

Böylece kararlaştırdıktan hemen sonra harekete geçildi. Her el arabası, katır ve at bir görevde kullanılıyordu, Cregan kasaba ve kale arasında sonu gelmez bir trafikle ambarlarını boşaltmaya başladı. Değerli eşyalar getirilip Kerwick'in defterine işleniyor, sonra da mahzendeki kasaya konuluyordu. Uzak çiftliklerin kepenkleri indirilmişti ve aileler kaleye gelmişlerdi. Bu aileler duvarların arkasındaki ilk mülteciler oldular. Kadınlar bataklıklara gidip düz söğüt veya porsukağacı dalları kesip onları avluya getiriyor, erkekler de onlardan yay, mızrak ve ok yapıyordu. Bataklık çukurlarından sızan kara, kokulu sıvılar iri fiçılarla kale duvarları içine taşınıyor ve mazgalı siperlere çıkartılıyordu. Bu sıvılar çok çabuk alev alıyordu ve bir kez ateşlendikten sonra kolayca saldırganların tepesine dökülebiliyordu. Gavin'in demirhanesi gece gündüz açıktı, o ve oğulları mızrak ve ok uçları, kaba ama iş yarar kılıçlar yapıyorlardı. Herkes çalışıyor, herkes hizmet ediyordu.

Aislinn depodaki battaniyeleri ve ketenleri topladı ve Darkenwald'ın dokumahanesinin tüm gün boyunca çalışmasına

önderlik etti. Kalenin kilerleri ve ahırlarına Cregan'dan gelen tüm mallar konulmuştu ama yine de bu odalar neredeyse boş görünüyordular, fakat bunun sebebi bu yerlerin uzun yıllar boyunca edinilen ganimetleri saklaması için yapılmasıydı ve şimdi de bu iki kasabanın da kışı ve sonrasını geçirmesine yardımcı olacaktı.

En sonunda bela geldi. Cregan yakınlarında uzun bir duman sütunu yükseldi ve Wulfgar adamlarını kahvaltıdan kaldırıp düşmanla yüzleşmek için oraya gitti. Darkenwald'da çok uzak olmayan bir yerde kasabalarından ayrılmayı reddeden bir grup insanla karşılaştı. Şimdi bunlar yolu tıkamış ve bu yeni düşman tarafından evlerinden sürülmekten dehşete düşmüşlerdi. Wulfgar ufak bir grup şövalye ve okçunun ilk ışıklarla köye geldiğini ve kasaba halkının direnmesine rağmen kısa sürede darmadağın olduğunu öğrendi. Haydutlar geldiklerinde evleri ateşe vermişler ve ganimet toplamaktansa yok etmeye eğilimli görünmüşlerdi. Yollarına çıkan herkesi de zalimce öldürmüşlerdi.

Rahip Dunley kafilenin arka taraflarındaydı, içinde en sevdiği haçın ve kiliseden kurtarabildiği diğer kutsal eşyaların olduğu bir el arabası çekiyordu. Wulfgar kendisine yaklaştığında duraksadı ve alnını sildi.

“Kilisemi yaktılar,” dedi soluk soluğa. “Tanrı'nın kutsal-larına bile merhametleri yok. Vikinglerden de beterler. O hırsızlar ganimet peşindeydi ama bu eşkıyalar yakıp yıkmaya meraklı.”

Wulfgar konuşurken gözlerini siper ederek Cregan'a baktı. “Eğer kiliseniz tamamen yanarsa ve biz kurtulursak sayın papaz, ibadet için eski Darkenwald malikânesini alabilirsiniz. Tanrı'nın gününü beklemek için uygun bir yer olacaktır.”

Keşiş mütevazı teşekkürlerini mırıldandı ve Wulfgar, Milbourne'e birkaç adam alıp bu insanların güvenle Darkenwald'a ulaştırılmalarını gözlemleri için emir verdiğinde tekrar arabasına eğildi.

Wulfgar, Cregan'a geldiğinde kasaba hâlâ yanıyordu ama

tamamen moloza dönüşmemiştir. Etrafta yatan birkaç ceset vardı, evlerini korumaya kalkan veya yeterince hızlı kaçamamış insanlara aitti. Wulfgar etrafına bakınırken katliam görüldüğü başka bir günü, ölümlerle dolup taşmış başka bir kasabayı hatırladı. Suratı asıldı ve kalbi katılaştı. Failleri İngiltere'nin en ucuna kadar takip etmesi gerekse bile bu kasabayı ziyan edenler yaptıklarının cezasını çekecekti.

Kalbi sıkışmış halde adamlarına işaret etti ve Darkenwald'a geri döndüler. Malikâneye girdiğinde dönüşünü bekleyen Aislinn ve Bolsgar'la karşılaştı. Sessizce, gözleriyle sordukları sorulara cevap verdi.

“Vardığımızda isyancılar gitmişti ama bence bu onları son görüşümüz olmayacak. Cregan'dan çok az şey almışlar ve içlerinden biri atıyla beraber öldürülmüş, her ikisi de zayıf ve açlığın sınırındaymış. Haydutlar kendileri için biraz yiyecek, atları için de saman edinmeden gitmeyeceklerdir.”

Bolsgar onaylarcasına başını salladı. “Evet, stok yapıp atlarının zengin topraklarımızda otlanmasını sağlayacaklar ve sonra doyup yola devam edebilecek hale gelene kadar kendileri için avlanacaklardır. Sürülerimiz onlar için kolay yem olmasın diye temkinli davranmalıyız.”

Wulfgar masada kendini yerini alırken, Aislinn yiyecek getirilmesi için seslendi, Bolsgar da konuşmalarına devam etmek için genç adamın yanına oturdu. Haylan büyük bir tepsi et ve ekmekle geldi, sonra köpüklü birayla dolu sürahileri almak için döndü. Sweyn malikânedeki içeri girip masaya yöneldiğinde soğuk bir hava hepsini sardı. Adam hiç konuşmadan bir koyun kaburgasını olduğu gibi tutup ağzına tıktı. Yemeğin tadını alınca bir iç çekti ve mutlulukla çiğnemeye devam ederken oturup ağzındakilerin hepsini bir kupa birayla midesine yolladı. Sweyn girdiğinde içeri doluşan soğuk daha dinmemişti ki kapı tekrar açıldı ve üç şövalye içeri geldi. Geri kalan yiyeceklerle saldırıp her şeyi zevk içinde silip süpürdüler ve yemeklerini hatırı sayılır ölçüde birayla karınlarına yolladılar. Wulfgar hayretle önündeki boş tabağa bakakalmıştı.

“Eğer kral bile olsaydım sevgili arkadaşlarım, herhalde refakatçilerim sizden açlıktan ölürdüm.”

Adamlar kahkahalarla güldüler ve Aislinn de gülüp daha fazla yiyecek istedi. Onların neşeli sesleri, yemeğini önceden yemiş olmasına rağmen Gwyneth'i aşağı indirdi. Son zamanlarda yaptığı gibi gergefinin başında sessizce oturdu ve etrafındakilerden zevk alıyormuş gibi göründü. Biraz sonra Kerwick de onlara katıldı, biraz yorgun ve siniri bozuk görünüyordu. Bu hadiselerin kayıt defterlerinde yarattığı karmaşadan bahsetti ve kaskatı halde bükülüp deforme olmuş parmaklarını göstermek için elini kaldırdı.

“Baksanıza şunlara!” diye haykırdı. “Tüm gün kalemime yapışıp defterlerde değişiklik ve düzeltme yapmaktan parmaklarıma kramp girdi.”

Onun bu tavrı üzerine kahkahalar çınladı ve bu neşeli sesler dindiğinde genç adam Wulfgar'a daha ağır başlı halde döndü.

“Sekiz Creganlı'nın ölümünü deftere işlerken acı duydum,” dedi hüzünle.

Günün dehşeti onlarla beraber masaya çöktüğünde malikâne sessizliğe büründü.

“Hepsini tanıyordum,” diye devam etti. “İyi arkadaşlıklar. Defterimi bir süreliğine kenara bırakıp haydutları yakalamada size katılmak istiyorum.”

“Rahat ol Kerwick,” diye emretti Wulfgar. “Onları yakalayıp adaletin huzuruna çıkartacağız. Sen burada kalıp bu karmaşaya biraz anlam katarak daha değerli bir iş yaparsın.”

Diğerlerine dönüp daha katı konuşarak planlarını onlarla paylaştı.

“Nöbetçiler eskisi gibi yerleştirilecek.” Bolsgar'a döndü. “İşaretleşmeyi bilen adamları seç ve onların ormanda ve tepelerde iyice saklandıklarından emin ol. Bu gece çıkıp yarının ilk ışıklarında hazır olmalılar.”

Şövalyelerine döndü.

“İsyankârlar tekrar ortaya çıkarsa hemen ata binmeye ha-

zırlıklı olacağız. Giderken yolumuzu kaleye işaret göndererek bildireceğiz, haydutlar ve nerede olduklarına dair de bilgi alacağız. Beaufonte, sen burada kalıp olası bir saldırıya karşı kaleyi hazırlayacaksın. Bugün orada her şey yolunda gitti mi?”

Beaufonte başını salladı ama raporunu verirken kaşları çatıktı. “Kale silahlandırıldı ve adamlar duvarları korumak üzere yönlendirildi. Ama size söylemem gereken bir şey var.” Duraksadı, emin olamıyordu, sonra devam etti. “Creganlı insanlar şatonun dış avlusunun çok kalabalık olduğunu söylüyorlar ve birçoğu dış duvara çok yakın yerde kulübe kurdu. Eğer oradan bir saldırıya uğrarsak bu bizim için kötü olur.”

“Evet,” diyerek onayladı Wulfgar. “Yarın onları hendeğin öte tarafına çek. Dışarıda nöbetçilerimiz varken kalenin içlerine girmeleri için onları uyaracak bol bol vaktimiz olur.”

Wulfgar sorgular bakışlarını masada dolaştırdı ve başka bir sorunla karşılaşmadı.

“Tamam öyleyse.” Kadehini şerefe kaldırdı. “Yarına. O haydutların hepsini yaratıcılarına geri yollayalım.”

Gwyneth hariç herkes kadeh kaldırdı, o biraz uzakta oturduğundan kimse ona bir bardak bile sunmamıştı.

Bir kişi hariç diğer herkes tarafından fark edilmeyen Haylan içeri girdi ve kupaları dolduracak şarapla buharı tüten taze bir tepsi et, ekmek ve içine bansınlar diye sıcak bir kâse et suyu getirdi. Kerwick çekinmeksizin bir parça et aldı ve onu yedikten sonra burnunu kıvırdı.

“Ah! Bu et çok tuzlu.”

Sesi masadakilerin kendisini duyması için gerekli olandan çok daha yüksekti ve herkes, o başka bir parça alıp denerken onu izledi. Adam iğrenme taklidi yaparak eti fırlattı.

“Bu da yeteri kadar tuzlu değil. Yazıklar olsun Wulfgar. En azından eti nasıl tatlandıracağını bilen birini bulabilirdin.”

Adam kendi şakasına güldü ve konuşmak için Aislinn’e döndü, aynı anda da bir parça ekmeğe uzanmıştı. Haylan masaya eğildi ve buhar saçan et suyu kabını adamın elinin

altına koydu. Parmakları sıcak sıvının içine daldığında genç adam acıyla ciyakladı ve hemencecik çekip sızısını dindirmek için ağzına soktu.

“Peki o et hoşunuza gidecek tarzda tatlandırılmış mı?” diye sordu Haylan masum masum. “Belki de biraz daha tuza ihtiyacı vardır.”

Küçük tuzluğu davetkâr bir şekilde kaldırdı ve masa kahkahalara büründü. Gwyneth bile güldü.

Ertesi gün ekinlerinin sonuncularını toplamak için dışarı çıkan bir köylü kapıya güm güm vurarak malikâneyi uyardı. Wulfgar kapıyı açtı ve çiftçi, lordu hızla giyinirken öyküsünü nefes nefese anlattı.

Akşam geç saatlerde bir grup şövalye çiftliğine yaklaşmıştı. Yabancılar tedbirle yaklaştığı için adam yakınlardaki çalılığa koşup saklanmıştı. Evini yakıp adamın üretmek için o kadar zorluklar çektiği buğdayı dağıttıktan sonra çekilmişler ve bir derenin kenarında kamp kurmuşlardı.

Adam anlattıklarını bitirdiğinde ona yemek sunuldu, Wulfgar ve adamları ise haydutları bulmak için atlarına binip yola çıktılar. Kamp alanına korunaklı bir sel yatağından yaklaştılar ama yalnızca kamp ateşinin yakıldığı yerde siyahlıklarla karşılaştılar. Genç bir öküzün parçaları, herhalde sürüden kaçmış bir hayvan, kampın yakınlarında yatıyordu. İsyancılar hayvanın yalnızca en güzel parçalarını almış, geri kalanı çürümeye bırakmıştı. Wulfgar leşe bakarken başını salladı. Gowain yaklaştı ve Wulfgar’ın öldürülmüş hayvana gösterdiği ilgiden hayrete düştü.

“Sizi ne rahatsız ediyor lordum?” diye sordu. “Kendilerini doyurmak için bir hayvanı katletmişler. Bu sıradan bir olay.”

“O kadar da değil,” diye cevap verdi Wulfgar. “Tuzlamak veya kurutmak için hiçbir şey almamışlar, yalnızca o an için karınlarını doyuracak kısımları kesmişler. Yolculuklarına kendilerini hazırlamak için başka planları olmalı ve korkarım ki biz de o planların bir parçasıyız.”

Kendilerini çevreleyen çorak tepelere baktı ve sonra ense-

sindeki tüyler diken diken oldu. Gowain onu neyin sıktığını anladı.

“Evet Wulfgar.” Genç şövalye de etrafına baktı. “Ben de burada ters bir şeyler olduğunu hissediyorum. Bu adamlar gecenin yarısında sinsice geliyor, asker değiller de kızgın hayvanlar sanki.”

Tekrar Darkenwald’a döndüler ve onlar güneye doğru gittiklerinde, kuzeyde bir çiftliğin yakıldığı, küçük bir sürü keçinin katledildiği haberini aldılar. Onlardan hiç et alınmamıştı. Oldukları gibi leş yiyici hayvanlara bırakılmışlardı. Tüm bunlar çok mantıksızdı, sanki haydutlar yalnızca yok etmeye odaklanmıştı.

Wulfgar ahmaklığına çok bozulmuştu. Malikânede ileri geri yürüyüp, düşman onun mülküne baskın yapıp mallarını ziyan ederken kendisini yanlış yönlendirilmelerine izin verdiğine öfkeleniyordu. Aislinn onun kendisini başıka birinin yapacağından çok daha fazla eziyet edeceğini bildiğinden, kocasının ruh halini merak ediyordu ama dilini tuttu. Bir süre sonra Wulfgar biraz sakinleşt  ve eşinin ısrarı üzerine bir şeyler yedikten sonra tekrar rahat görünüyordu. Ağır zırhını çıkardı, altına giydiği deri tuniği üstünde bırakarak ocağın karşıısına oturup günü Bolsgar ve Swcyn’le tartışmaya başladı.

“Hırsızlar  nce Cregan’a gittiler, sonra kuzeye, bugün de güneye. Yarın günün ilk ışıklarıyla batıya gideceğiz. Belki onları iş üstünde yakalayabiliriz.”

Diğerleri daha iyi bir plan bulamadı. Baskıncıların yerini haber versinler diye işaretlere g veneceklerdi ve daha fazla zarar verilmeden onları yakalamayı umacaklardı.

Gwyneth kulak tırmalayıcı sesiyle, isyancıları yakalamadaki başarısızlıkları üzerine atıp tutarken tüm akşam boyunca onları yıpratmıştı. şimdi tekrar konuşmaya başladığında, Aislinn sıcak şöminenin önündeki bir postta oynamakta olan Bryce’a doğru başını çevirdi, çocuğun görüntüsü bile can sıkıntısını azaltıyordu.

“İyi savrulmuş bir mızrağa karşı dayanamayacak bu ko-
kuşmuş harabenin ortasında korkudan dizlerimin bağı çö-
zülüyor,” dedi Gwyneth, malikânenin çatısını tutan eski
kerestelere bakarak. “Güvenliğimizi sağlamak için ne yaptın
Wulfgar?”

Ağabeyi başını indirip ateşe dimdik baktı.

“Evet, atlarının toynaklarını iyi kontrol ediyorsun ama o
hırsızlardan herhangi birine kılıcını uzatabildin mi? Hayır.
Hâlâ rüzgâr kadar özgür etrafta dolanıyorlar. Yarın ben bir
kılıç alıp, sen kırsal alanda dolaşırken kendimi savunmak zo-
runda kalabilirim.”

Wulfgar sanki kız kardeşinin söylediklerinin gerçekleş-
mesini istiyormuşçasına ona baktı.

Bolsgar homurdandı ve huysuzca konuştu. “Kılıcı bir ke-
nara bırak kızım. Onun yerine dilini kuşan. Onun ucu çok
daha keskin ve senin koruyucularına bile böyle bela oluyor-
sa, düşmanlarımızın daha beter canına okur. Karşısında kim
durabilir ki? En sağlam kalkanı bile parçalayıp sahibini ikiye
ayırır.”

Aislinn, bu yorum üzerine gülmemeye çalışırken tıkanıp
öksürdü ve bu esnada Gwyneth’in sert bir bakışına maruz
kaldı. Sonunda elindeki işe dönüp, yün yumağından uzun
bir ip çekerek kendini meşgul etti.

“Sevgili babam, hırsızlar yakıp yağmalarken ve bizi du-
varlarımızın ardına saklanmaya zorlarken şaka yapıyor,” diye
küçümseyerek konuştu Gwyneth. “Kendimi rahatlatmak
için at binmeye bile çıkamıyorum.”

Sweyn güldü. “Bu küçük yardımları için onlar müteşek-
kirim. En azından atlar için korkmamıza gerek yok.”

Bolsgar da adamın neşesine katıldı. “Şu kıza atı döndür-
meyi bir öğretebilsek. At üstünde ne zaman bir yere gitse yü-
rüyerek dönüyor.”

Gwyneth nakışını şöminenin üstüne koydu ve elleri be-
linde dönüp onlara kötü kötü baktı.

“Gülün sizi kart sesli kargalar,” diye verip veristirdi. “Ben

kuleye çıkıp tepelerden yansıyan aptal ışıklara bakmıyorum veya yiyeceğe saldırıp birayı domuz gibi içmiyorum.”

“Evet, ama ne yapıyorsun ki?” diye sözünü kesti Bolsgar ve kızın başka bir kötü bakışıyla ödüllendirildi.

“Her hanım gibi bunu kendime saklıyorum.” Göz ucuyla Aislinn’e baktı. “Nakışımı, gergefimi işliyor ve Lord Wulfgar’ın bana emrettiğinden başka bir şey yapmıyorum. Başkalarının nazik gururlarını incitmemek için dikkatli davranmıyorum.”

Duraksadı ve arkasından bir ağlama sesi yükseldi. Döndüğünde Bryce’in nakışını bulup kendisine çektiğini gördü. Üstüne dolanmış ipliklerden kurtulmaya çalıştığı için çok fazla zarar vermişti. Gwyneth çığlık attı ve eğilerek elişini be-bekten kaptı, onun minik kollarından iplikleri çekiştirmeye başladı.

“Ah!” diye bağırdı ve çocuğun koluna şaplak atıp kızarttı. Bebek dudaklarını büzüştürdü ve ağlamak için derin bir nefes aldı.

“Velet!” diye çıkıştı. “Sana göstereceğim...”

Tozlu zemine sertçe oturduğunda ani bir gümleme sesi çıktı. Aislinn ayak bileğiyle kadının ayaklarını yerden kesmişti. Gwyneth’in gözleri kızgınlıkla parladı, ancak Aislinn’i tepesinde bacaklarını iki yana açmış, bakır saçları ateşin aydınlığında parıldarken ve menekşe rengi gözleri öfke kıvılcımları saçarken görünce korkuyla kocaman açıldılar. Nakışı elinde fırlatılacak bir mızrakmış gibi tutmuştu. Dudakları ayrıldı ve sözcükler soluk soluğa ama sert bir tavırla döküldüler.

“Bana yaptığına katlanabilirim Gwyneth. Yetişkin bir kadınam.” Öne doğru eğildi ve elindeki nakış tehditkârca salladı. “Ama ister Norman olsun, ister İngiliz olsun, kara, kırmızı veya yeşil hiç fark etmez bu bebek benim. Eğer ona tekrar elini kaldırırsan, kendine bir kılıç bulman en iyisi olur, çünkü seni ortadan ikiye ayırırım.” Aislinn sorusunu sormadan önce bir an duraksadı. “Beni anladın mı?”

Ağzı açık kalan Gwyneth yavaşça başını salladı. Aislinn

ondan uzaklaşıp dehşet içindeki Bryce'ı kucağına alıp kolunu ovalarken kulağına bir ninni mırıldandı. Gwyneth kendisini ve nakışını toparlayıp eteklerindeki tozu silkti. Sırıtan adamlarla yüzleşecek cesareti bulamayarak odasına çekildi.

Daha sonra, Wulfgar odasında Aislinn'in bebeği şömine-nin önüne yatırırken durup onu izledi. Kızın çocuğu tehdit altındayken vahşi bir kurda dönüşüp, sonra odasında işleri-ni hallederken önünde zarif bir peri kızı gibi yavaş, büyü-leyici hareketlerle dans eder gibi dolaşmasından etkilenerek hayrete düşmüştü. Her hareketi ahenk ve zarafet ürünüydü. Hareket ettikçe giydiği beyaz iç eteği uçuşuyor, bir dolgun memesini, bir kavisli kalçasını, bir ince belini gösteriyordu. İçinde arzunun yükseldiğini hissediyordu ve kız yakınına geldiğinde onu yakalayıp öpecekti ki Bryce'tan yükselen bir çığlık dikkatlerinin dağılmasına yol açtı.

"Çocuk uyuyana kadar bekle," diye fısıldadı Aislinn, ko-casının dudaklarına doğru. "Sonra azgınlığımı güzelce tatmin ederiz."

"Azgınlık mı?" diye homurdandı hayal kırıklığıyla. "Peki yerinde duramayan kalçalarını sallayıp, beni milletin ortasında damarlarım patlayacak hale gelene kadar okşayan kız ne oluyor?"

Sandalyesine geçmeden önce karısını yumuşacık öptü ve hafifçe kapattığı göz kapaklarının ardından onu yakından iz-ledi. Aislinn tarağını şöminenin üstünden almak için eğildi ve kocasına iç eteğinin ön tarafından neredeyse taşacak me-meleriyle güzel bir manzara sundu.

"Dikkatli ol aşkım," diye mırıldandı adam usulca. "Yoksa ben de bebeği korkutabilirim."

Bu utanmazlığından kızarak hemen doğruldu, fakat söylediklerinin boş laf olduğunu gayet iyi biliyordu.

"Çocuğa biraz göz kulak ol," dedi Aislinn tatlı tatlı. "Ya-rınki yemeklerle ilgili olarak Miderd'ı görmem lazım."

Omuzlarına bir şal atıp Bryce'ı onun gözetimine bırakarak çıktı. Wulfgar gözlerini kapattı ve ateşin sıcaklığıyla içine

yayılan huzurla rahatladı. Ayak bileğinin çekıştırilmesi üzerine tekrar gözlerini açtı ve Bryce'in oraya kadar yuvarlanıp şimdi bacağına tutunarak oturmaya çalıştığını gördü. Oğlan amacına ulaşip sallanarak oturdu, bir yandan da kocaman, sorgulayıcı mavi gözleriyle Wulfgar'a bakıyordu. Koca Norman lordundan hiç korkuyora benzemiyor, gülümsemesi göz çevresini buruşturuyordu. Tombul kollarını neşeyle salladı, içtenlikle kıkırdadı ve birden devrildi. Çenesi titrerken, hemen hüznle dolan gözlerini kaldırdı ve kocaman gözyaşları yüzünden akmaya başladı. Gözyaşına boğulmasına sebep olan şey kendi hatası olmasa da Wulfgar uzanıp bebeği kucağına aldı.

Gözleri hemencecik kurudu ve Bryce dünya üzerindeki bu yeni konumundan memnun olarak kıkır kıkır güldü ve Wulfgar'ın örgü zırhının yakasını meraklı parmaklarıyla çekştirmeye başladı. Adamın geniş, sert göğsüne yaslanarak doğruldu ve kendisini uzaktan izleyen gülümseyen ağzı keşfe çıktı. Wulfgar sandalyesinin yanına uzanıp çocuğun eline vermek için tahta ve kumaştan yapılmış bir oyuncak aldı. Biraz sonra çocuk oyuncaktan sıkılarak esnedi ve onu yere düşürdü. Bu pek esnek olmayan yatakta rahat bir pozisyon bulana kadar biraz hareket etti, sonra da iç çekip uykuya daldı.

Wulfgar uzun müddet bebeği rahatsız etmekten korkarak hareket etmeden oturdu. Bu ufak, çaresiz varlığın herhangi bir sebep olmadan kendisine güvendiğini fark edince içinde tuhaf bir sıcaklık oluştu. Bebeğin minik göğsü aldığı yumuşacık, çabuk nefeslerle kalkıp iniyordu. Acaba bu çocuk kendi kanından mıydı, şehvetini genç, güzel bir esirde dindirirken mi olmuştu?

Bu oğlan benim göğsümde sevgi dolu ve tam bir güvenle yatıyor, diye düşündü Wulfgar. Yine de ben onun sevgisinden kaçınıyorum. Ben onunla hiç ilgilenmezken buraya kadar gelmesinin sebebi ne?

Wulfgar'ın zihni karmaşa içindeydi ama yavaşça kendisinin edilen yeminlerden çok daha öte şeylerle bağlandığının

farkına vardı. Bir adamın kalbine narin kancalar takan başka bağlar vardı ve ruhunu sakat bırakacak derin yaralar açmadan onu asla serbest bırakmazlardı. Evlilik yemini, onu basit sözcüklerden çok daha sıkı zincirleyen bir durumun mührüydü yalnızca.

Uyuklayan masum yüze baktı ve onun babasının kim olduğunun bir önemi olmadığını anladı. Bugünden böyle bu çocuk kendi oğlu olacaktı.

Vahşi Norman şövalyesi eğildi ve nazikçe göğsünde dinlenmekte olan başa bir öpücük kondurdu. Derken yanında birinin varlığını hissetti ve başını çevirdiğinde gözleri Aislinn'in parıltılar saçan gözleriyle buluştu. Çocuğunu kollarında taşıyan adama baktı ve içini her ikisi için de duyduğu karşı konulmaz bir sevgi kapladı.

Yeni günün şafağı söktü ve Wulfgar adamlarıyla çıkıp planlandığı gibi batıya doğru at sürdü. Çok geçmeden tepelerin birinden gönderilen işaret Darkenwald'ın doğusunda bir saldırı olduğu konusunda uyarıda bulundu. Wulfgar küfretti ve atını döndürerek nereye gideceklerini söyleyecek kadar bekledikten sonra adamlarını çok süratli bir koşuya zorladı. Okçulardan biri haykırıp başka bir gözcünün sinyal verdiği kuleyi işaret ederken kalenin önünden geçiyorlardı. Haydutlar ayrılıp şimdi kuzey ve güneydeki köy evlerini ateşe veriyorlardı. Wulfgar'ın öfkesi ve hüsranı tırmanışa geçti. Emriyle adamları dağılıp haydutların peşlerine düştüler. Gowain ve Milbourne'den yeni ayrılıp kuzeye doğru dönmüştü ki haydutların tekrar birleşip batıda bir tarlayı ateşe verdikleri haberi geldi. Wulfgar'ın yüzü karardı. O ve adamları orada yalnızca birkaç saat önce dinlenmişlerdi. Flamanlar onun nereye gittiğini nasıl bu kadar iyi biliyorlardı da paçayı sıyrıyorlardı? Bir emir homurdandı ve Gowain'le Milbourne'c kendisiyle Darkenwald'ın yakınlarında buluşması için mesaj gönderildi.

Böylece sıkıntılı gün geçip gitti. İstilacılara dair hiçbir şey

görmemişti, nereye gitse onlar başka yeri talan ediyordu. Güneş batmadan önce haydutların gelişyle ilgili haberler durdu ve Wulfgar da onların ormandaki ve bataklıkta bulunan mayacakları pek çok yerden birine çekildikleri sonucunu çıkarttı. Güne lanet okudu ve eyerlerinden yorgunlukla kayan adamlarıyla beraber Darkenwald'a döndü.

Wulfgar büyük bir gerginlikle malikâneye yürüdü, dış kapıyı pat diye açıp etrafı inleterek, şöminenin önünde serili bir postta yatmakta olan Bryce'ı korkuttu. Oğlanın dudakları titredi ve kısa süre içinde yüzü bebeklerin üzüntülü anlarında büründüğü şekle girdi. Aislinn elindeki el işini bir kenara bırakarak çocuğu kaldırdı, korkusunu dindirmek için ona sımsıkı sarıldı. Gözleri şöminenin önünde ileri geri yürümekte olan Wulfgar'ı takip etti, adam eldivenini bacağına vuruyordu.

“Eğer yapacağım her hareketi benden önce bilselerdi bugün olanlardan daha farklı bir şey olmazdı,” diye öfkeyle parladı. “Onlara düşüncelerimi söylemiş olsaydım bile bundan daha iyi kaçamazlardı.”

Birden duraksadı ve karısına baktı.

“Nereden bilebilirlerdi ki tabii eğer...” Sanki düşündüğü şey aklını karıştırmış gibi başını iki yana salladı. “Onlara kim söyler ki?” Yürüyerek uzaklaştı ve sonra Aislinn'e döndü. “Kasabada kim kalmıştı?”

Kız omuz silkti. “Çok iyi takip etmedim ama insanlar kaleye yakın duruyorlardı ve çoğu yayan olarak etrafta dolaşıyordu.”

Wulfgar sorusunda ısrarcıydı. “Kerwick belki de? Veya Maida?”

Aislinn şiddetle başını saldı. “Hayır. Kerwick tüm gün boyunca Beaufonte'la kaledeydi ve Maida da burada Bryce'la kaldı.”

“Eh, sadece bir düşünceydi,” diye iç çekti Wulfgar ama Aislinn onun hâlâ bu mesele yüzünden endişeli olduğunu biliyordu.

Sanhurst'ü çağırıp Sweyn ve Bolsgar'ı getirmesini istedi. Geldiklerinde, Wulfgar onlarla beraber kulenin hiçbir meraklı kulağın kendilerini duyamayacağı tepesine tırmandı. Wulfgar aşağıda yayılan topraklarına baktı.

“Bu ufak mülke sahibim ama onu bir avuç başıbozuk adamdan koruyamadığımı gördüm. Gözcüler bile bize avantaj sağlamıyor.”

Bolsgar konuşurken üvey oğlunu izliyordu, endişesini anlamıştı.

“Onlar yalnızca insan gruplarını haber veriyorlar,” dedi yavaşça. “Eğer Flaman haydutları çiftler halinde veya tek tek geziyorlarsa ve Norman pelerini giyiyorlarsa fark edilmeden geçip giderler ve tekrar bir araya geldiklerinde onları önceden tespit etmemiz imkânsızlaşır.”

“Doğru,” diyerek hakkını teslim etti Wulfgar. “Öyleyse gözcüler tüm süvarileri ve nereye gittiklerini rapor etsinler. Birkaç yeni işaret daha gerekecek ama sen bununla ilgilenabilirsin Bolsgar.”

“Wulfgar.” Şimdi Sweyn konuşuyordu. “Canımı sıkın bir şey var. Ne zaman nereye gideceğimizi söyleyen orada hiçbir düşman bulamıyoruz. Bu içimizde bir casus olduğunu gösteriyor. Bence nereye gideceğimizi kimseye haber vermeden yola çıkalım.”

“Haklısın Sweyn ve hainin kim olabileceğini bulamadığımdan benim de içim içimi yiyor.” Wulfgar korkuluğa yumruğunu geçirdi. “Veya belki de birisi sinyallerimizi çözüp okuyordur. Gerçi bu doğru olsa gözcülerimizi de rahatça öldürebilir veya esir alabilirlerdi. Yarın dediğin gibi yapacağız. Bundan kimseye söz etmeyin.” Bolsgar'a döndü. “Nereye at sürdüğümüzü gözcülerin işaretle bildirmesine izin verme, bakalım ne olacak.”

Bolsgar işini görmek için gitti ve yarını güvenli kılmak için her şey yapıldığında salonda buluşup Haylan'ın yemeklerinin tadını çıkardılar. Yemek bittiğinde Wulfgar, Bryce'ı annesinin kollarından aldı ve yanında Aislinn'le beraber oda-

larına çıktı. Bolsgar ve Sweyn bu alışılmadık olay karşısında birbirlerine baktılar, sonra sessizce günün şerefine kadeh kaldırdılar.

Bryce, Wulfgar kendisiyle şöminenin karşısına serilmiş postun üstünde nazikçe cebelleşirken neşeyle aguladı. Bebek oyun oynamaktan yorulup esneyince Aislinn onu beşiğine koydu. Odanın öbür tarafına geçtikten sonra kocasına bir kadeh şarap koydu ve adam onu içerken yanına bağdaş kurdu. Gözleri kıza bakarken hararet doluydu ve kadehi kenara kaldırdıktan sonra Wulfgar elini uzatıp onu yanına çekti. Karısının dudaklarına yumuşak ve narin bir öpücük kondurdu.

“Yorgunsunuz lordum.”

“Kadehime ne kattın böyle?” diye fısıldadı adam dudaklarını kızın yanağında dolaştırırken. “Kendimi gün yeni başlıyormuş gibi hissettirdi.” İç eteğinin bağlarını göğüsleri ortaya çıkana kadar gevşetti.

Aislinn’in kolları boynuna dolandı, dudakları birbirinde erirken bir araya geldiler ve Bryce yaptıkları gürültüye rağmen yatağında uyumaya devam etti.

Wulfgar ve adamları güneş doğduktan az sonra yola çıktılar ve gözcüler haydutların görüldüğüne dair ilk sinyali gönderene dek ağaçlıklı bir koruda beklediler, sonra da hızla atlarını sürdüler. Vardıklarında ilk kulübe daha yeni ateşe verilmişti. Saman yığınları yakılacakmış gibi etrafa dağıtılmıştı ve işaretler haydutların aceleyle oradan ayrıldığını gösteriyordu. Şövalyeler su serpip yapının büyük çoğunluğunu kurtardılar.

Bir tepe yansıyan güneş ışıklarıyla parıldadı ve Wulfgar adamlarına atlarına binmelerini söyleyip tekrar yola koyuldu. Bu defa kulübe tutuşturulmamıştı ama buğdayları telef etmek için yakılmış bir ateş avluda tütüyordu. Hırsızlar tekrar ormana dağılmışlardı ama kaçmak için acele ederlerken arkalarında iz bırakmışlardı. Şimdi Norman takipçilerin içini kovalamaca ateşi ve başarının yakında olduğu hissi sarmıştı ve tempolarını daha da artırdılar. Yeni bir işaret verildi ve gü-

neye döndüler, bu defa haydutlar toplanırken Flamanlar'ın renklerini gördüler ama adamlar hemen kaçıştı. Avları gene dört bir yana dağıldı ve Wulfgar'ın adamları etrafı kolaçan etmek üzere ayrıldı.

Yeni bir uyarı ışığı titredi ve Wulfgar'ın seslenmesi üzerine şövalyeler toplanıp kuzeye at sürdüler. Haydutlar tam toplanmışken bir tepenin zirvesine çıktılar ve kovalamaca tekrar başladı. Hırsızlar bataklığa doğru kaçışıp bir kez daha dağıldılar. Wulfgar'ın adamları peşlerine düştü, iki Flaman'ın önünü kestiler ve adamlar kılıçlarını kaldırdıklarında düzinelerce ok deri tuniklerine saplandı. Wulfgar onların Flaman olduğunu teyit etti ama liderlerinin kim olduğunu gösteren bir arma taşıyorlardı.

Diğerleri paçayı kurtarmıştı ve Wulfgar gözcülerinin başka haber yollamasını beklerken adamlarıyla atlarını dinlendirip hafif bir yemek yediler. Sürdükleri av onları haydutlara daha önce hiç olmadığı kadar yaklaştırmıştı ve böylece karanlık çöküp hiçbir sinyal görünemeyecek hale gelinceye kadar dışarıda kaldılar. Malikâneye dönerlerken Wulfgar kendini güvende hissediyordu. Talancı haydutlar ne dinlenebilmiş ne de yiyecek bulabilmişti, en azından şafağa kadar ihtiyaçları yüzünden gergin hissedeceklerdi. Haydutlar topraklarından kaçana veya teslim olana kadar onların peşinden koşmaya yemin etti. Ayrıca diğer düşüncesi için çoktan bir plan kurmuştu ama kendi malikânesinde veya kasabasında onun aleyhine çalışan kişiyi, her ne kadar pek çok olasılığı göz önünde bulundurup sonra reddetse dahi, bir türlü bulamıyordu.

O gece Aislinn ve Bolsgar'ı ay ışığıyla aydınlanmış buz gibi gecede bir yürüyüşe çıkardı.

“Burada bize ihanet eden biri var ve onu bulmamız gerek,” dedi onlara. “Benim planım adamlarımın güneş doğmadan önce çiftler halinde çıkıp tepenin ötesinde beklemesi. Ben de Sweyn ve Gowain’le haydutların izini sürüyormuş gibi dışarı çıkacağım.”

Aislinn koluna yapışarak onun planına karşı çıktı. “Ama

Wulfgar o kadar az adamla yola çıkman çok tehlikeli. Dışarıda hâlâ onlardan yirmi veya daha fazlası var. Bu ahmakça.”

“Hayır aşkım, beni dinle,” dedi. “Adamlarımla beraber doğuya doğru Cregan’ın öte tarafına yavaş tempoyla at süreceğim. Oralarda bir yere kamp kurmuş olmalılar. Sen ve Bolsgar malikâneyi ve kasabayı gözleyeceksiniz. Eğer bize ihanet etmek için biri dışarı çıkarsa, onu görüp bana bir atlı yollayabilirsiniz. Onların uyarıldığını öğrendiğimizde hızla at sürüp daha zarar vermeden haydutları dağıtacağız. Belki bir kaçını öldürürüz ve muhbirleri de açığa çıkarılacağından, kesinlikle günü kurtarırız.”

Bolsgar da onayladı ve Wulfgar’a bir zarar gelmeyeceği temin edilen Aislinn de nihayet rıza gösterdi. Wulfgar kolunu onun omzuna attı. “Güzel kız, onların canına okuyacağız.”

Wulfgar gün doğmadan çok önce kalktı ve adamları ikişer, üçer ayrılıp dikkatle gölgelerde gizlenir ve sessizce yol alırken odasının penceresinden onları izledi. Hepsi gidip de şafağın ilk ışıkları göğün doğusundan yıldızları kovarken kıyafetlerini giydi ve zırhını koluna atarak kahvaltı etmek için Aislinn’le beraber odadan çıktı. Bolsgar ve Sweyn masada onlara katıldı, biraz sonra Beaufonte da geldi. Gwyneth sanki adamların çıkardığı sesler onu uyandırmış gibi uykulu uykulu gözlerini ovarak ve esneyerek aşağı indi. Wulfgar herkesin işitme alanında bulunduğundan emin olduktan sonra kalktı.

“Gel Sweyn. Hırsızlar bizim yemeğimizi bitirmemizi beklemez. Gowain’i de alıp isyancıları yakalayabilir miyiz bir bakalım.”

Sweyn ağız lezzetli et suyuyla dolu halde bir şeyler homurdandı ve Wulfgar zırhıyla başlığını giyip miğferini başına takarken ayağa kalktı. İskandinavyalı kılıcını ve savaş baltasını kaldırdı, gözlerinde bir parıltıyla keskinliklerini kontrol etti.

“Bugün ısırmaya hevesli görünüyor,” diye güldü. “Belki bugün ikiye ayıracak bir ya da iki kafa buluruz.”

Gwyneth küçümseyerek güldü. “Umalım da geçtiğimiz

günlerden daha çok şeyler başar. Kadınlık gururumu o leş kargası ayak takımından korumak için Darkenwald'ın kapısını sürgülemek zorunda kalacağım.”

Wulfgar kız kardeşini alayla süzdü. “Rica ederim kardeşim, endişelenme. Bu tehlikenin gerçekleşmesi çok güç ve bence kaygılanacağın pek bir şey yok.”

Gwyneth ona öyle kötü surat astı ki Sweyn kahkahayla güldü.

“Hayır Wulfgar, o endişelenmiyor. Yalnızca gelsinler diye dakikaları sayıyor.”

Bunu dedikten sonra Sweyn arkasında Wulfgar'la malikâneneden çıktı. Gowain de onlara katıldı ve beraberce batıya doğru giderlerken her göz onları izliyordu.

Bolsgar malikânenin kulesinde gözcü adamla dikiliyor ve altlarında uzanmakta olan köye bakıyordu. Beaufonte kaleye yakın at sürüyor ve Aislinn odasında pencere kenarında oturmuş çok az açık panjurdan köyün aşağı bitimini ve bataklıkla ormana giden patikayı izliyordu. Söğüt ağaçları üstünü örttüğünden Maida'nın kulübesini göremiyordu ama yine de annesinin kendisinin haberi olmadan Wulfgar'dan intikam almak için böyle bir şey yapmış olabileceğinden endişeliydi. Aislinn kucagındaki dikişle oyalandı, aklını ona vermekte güçlük çekiyordu. Bir şeylerin ters gidip Wulfgar'ın kendisi için kurulmuş bir tuzığa düşeceğinden kaygılanıyordu. Onu kaybetmenin düşüncesine bile dayanamadı ve her geçen dakikayla daha da gerginleşti.

Birden kalbi çarptı, bataklığın kenarındaki sık bir çalılıkta bir hareket görmüştü. Dikkatle izledi ve gölgelerden süzülenin bir kadın olduğunu gördü. Tekrar Maida olabileceğini düşündüğünden göğsüne soğuk bir dehşet hissi çöktü ve o kişinin kimliğini ortaya çıkartacak tanıdık bir şeyler bulabilmek için gözlerini dikti. Koyu renkte bir pelerin o kişiyi tepeden tırnağa sarmış, hiç yardımcı olmuyordu. Aislinn'in aklı hâlâ durulmamıştı. Belki de başkasıydı. Haylan mesela? Kendine bir Flaman lordu bulmuş olabilir miydi?

Gördüğü kişi açık bir bölgeden geçti ve Aislinn onun anesi olmadığını fark etti, çünkü yaşlı kadının beceremeyeceği bir çeviklik ve hızla yürüyordu. O anda kadın durdu ve arkasına bir bakış attı. Aislinn ağzının açık kalmasına zar zor engel oldu. Bu uzaklıktan ve gölgelerin içinde olsa bile, Gwyneth'in ince, kemikli yüzünü tanıdı.

Söğütlerin daha da içine giderken onu izledi ve kendini zorlayarak köylü kıyafeti giymiş bir adamın onunla gölgelerin içinde buluştuğunu gördü. Adam tekrar ormanın sıklığına karışmadan önce konuştular. Gwyneth malikâne yolunu tutmadan önce orada biraz bekledi.

Omzunun üstünden bakıp Bryce'ın hâlâ uyuduğunu gören Aislinn, Bolsgar'ı kuleden çağdırtmak için aceleyle çıktı. Şöminenin önünde ileri geri yürüyerek adamın kendisine katılmasını beklerken, kızıyla ilgili bu haberi ona en iyi nasıl söyleyebileceğini düşünüyordu.

"Ne oldu kızım?" diye sordu yaşlı şövalye geldiğinde. "Haini bulmak için çok önemli bir gözetleme yapıyorum ve gözcüye de tam anlamıyla güvenmiyorum."

Aislinn derin bir nefes aldı. "Haini biliyorum sevgili Bolsgar. Gördüm, o..." Sonra pat diye söyledi. "Gwyneth'ti. Onun bataklıkta bir adamla buluştuğunu gördüm."

Yaşlı adam durdu ve bakakaldı, gözleri ıstırabını anlatıyordu. Yüzünü yalan söylediğine dair bir işaret bulabilir miyim diye taradı ama yalnızca Aislinn'in çektiği acıyı ve kendisine duyduğu anlayışı görebildi.

"Gwyneth," diye fısıldadı yaşlı adam. "Elbette ki. Ancak o olabilirdi."

"Birazdan burada olur," diyerek uyardı Aislinn.

Yaşlı adam başını salladı, aklı başka yerlerdeydi. Geniş omuzları çökmüş halde şöminenin başına gitti ve ateşin derinliklerine baktı.

Gwyneth kapıyı açtı ve içeri girdi, morali yerindeymiş gibi hafifçe bir şarkı mırıldanıyordu. Yanaklarındaki gül rengi pembelikle ve dar göğsüne dökülen lepiska saçlarıyla ne-

redeyse göz alıcıydı. Bolsgar çatık kaşlarının altından kızına öfkeyle baktı.

“Seni ne rahatsız ediyor baba?” diye cıvıladı kız neşeyle. “Kahvaltı midene mi oturdu?”

“Hayır kızım,” diye homurdandı adam. “İçimi yiyen başka bir mesele; kendi ailesine ihanet eden bir hain.”

Gwyneth’in gözleri kocaman açıldı ve Aislinn’e döndü. “Onun aklına şimdi ne yalanlar soktun kaltak?” diye hırladı.

“Yalan yok!” diye gürledi Bolsgar, sonra daha sakin bir tonda devam etti. “Seni herkesten iyi tanıyorum ve ömrün boyunca kendinden başka birine aldırış ettiğini görmedim. Evet! Hain olduğunu biliyorum. Ama neden?” Sırtını kızına döndü, çünkü ona bakarken kendini rahatsız hissediyordu. “Neden yalnızca topraklarımızdan yaşamları alıp götürecek bir şeye hizmet ediyorsun? Seçtiğin kişilere bir bak! Önce şu hödük Ragnor, şimdi de Flamanlar!”

Ragnor’ın bahsi geçtiğinde, Aislinn kadının çenesinin kalktığını ve çehresinin gururla parladığını gördü. Şimdi her şey yerli yerine oturmuş ve Aislinn’in tüm soruları cevap bulmuştu, Gwyneth’in böyle davranmasının nedenini biliyordu. Haykırarak sandalyesinden kalktı.

“O Ragnor’dı! Haydutlara o önderlik ediyor! Başka kim araziye ve her kulübenin nerede olduğunu bilebilir? Uğruna bize ihanet ettiği kişi Ragnor!”

Bolsgar döndü ve yüzünde inanamaz bir ifadeyle Gwyneth’e doğru eğildi. “Tanrı’ya yemin ederim ki,” dedi, “bu günü hayatımın en kötü günü haline getirdin.”

“Değerli oğlunun bir piç olduğunu öğrendiğin günden daha mı kötü?” diye küçümseyerek güldü kız, sesi gururla çınlamıştı. “Sen, Wulfgar ve şu Sakson sürtüğü bende gurur namına ne kaldıysa aldınız. Hanımı olmamı gereken bu malikânede ben neyim ki? Bana başkaları tarafından yöneltilen yalanları ve hakaretleri cevap verme hakkım elimden alındı. Benim öz babam bile çocuk gibi güldü, ben her şeyimden...”

Bolsgar elinin tersiyle ağzına öyle sert vurdu ki şiddetiyle Gwyneth masaya tökezleyene kadar etrafında döndü.

“Sakın bir daha bana baba deme,” diye hırladı adam. “Soranlara gerçeği inkâr edip kızım olduğunu reddedeceğim.”

Gwyneth arkasındaki masaya ellerini dayadı ve gözleri nefretle yanarken kötü kötü baktı. “Tüm dünya ona piç demesine rağmen Wulfgar’ı bu kadar çok mu seviyorsun?” Zedelenmiş yanağını ovaladı. “Öyleyse elinden geliyorsa bugünü uzat, çünkü gece o ölmüş olacak.”

Aislinn’in ağzı bu sözler üzerine açıldı. “Ona tuzak kurular. Ah Bolsgar, onu dışarı çekip öldürecekler!”

Gwyneth’e doğru ilerledi, gözleri kısıyor ve eli kemerindeki ufak hançerin üzerinde duruyordu.

“O nerede kaltak?” diye sordu, kibar Aislinn’e dair her şey uçup gitmişti. “Nerede söyle, yoksa rüzgâr içinde uğuldayana dek boynunu deşerim.”

Gwyneth’in gözleri kararsızlıkla titredi, Aislinn’in öfkesinin nasıl olabileceğini önceki olaydan hatırlıyordu. “Piç kardeşime yardım etmek için artık çok geç, bu yüzden söyleyeceğim. Belki de şu anda Cregan’ın hemen dışında ölü yatıyor olabilir.”

Kendisine öfkeyle bakan iki kişiden bakışlarını kaçırdı ve elleri kucağında bir sandalyeye oturdu. Bolsgar hayretle kızına bakarken Aislinn onu sorgulamaya devam etti. Gwyneth’ten daha fazla bir şey koparamayınca Aislinn yaşlı şövalyeye döndü.

“Ona git Bolsgar,” diye yalvardı sıkıntıyla, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. “Hızlı sür ve onu uyar. İşaret gelmesini beklediğinden atını yavaş sürüyor, hâlâ zamanımız olabilir.”

Kızına dönüp bakmadan Bolsgar pelerinini ve miğferini alıp aceleyle malikâneneden çıktı.

Wulfgar malikâneneden ayrılıp görüş alanından çıkana dek batıya at sürmüş, sonra dönüp adamlarına katılmıştı. Acele ettiği bir şey yoktu, kanatları korumak ve olası bir tuzağı bulmak için süvarilerini geniş bir mesafeyle koşturuyordu. Tepeleri ve ardında kalan yolu sık sık tarayıp yolda oyalandı.

Bir atlıya dair gördükleri ilk belirti arka taraftan yükselen

ufak bir toz bulutuydu ve şövalyeler beklemek için durdular. Wulfgar, kendilerine yaklaşanın Bolsgar olduğunu gördüğünde kaşları hayretle kalktı. Yaşlı adam kayarak yanında durdu.

“Haydutları Ragnor yönetiyor,” dedi soluk soluğa. “Bize ihanet eden de Gwyneth’ti. Flamanlar Cregan’da sana tuzak kurdular. Atları sürmeye başlayalım da giderken sana olanları anlatırım.”

Wulfgar, Bolsgar Darkenwald’daki olayları anlatmaya başlarken atını mahmuzladı. Genç adamın yüzü bulutlandı ve şimdi Bolsgar hikâyesini bitirdiğinden sessizlik içinde atını sürüyor, Gwyneth’in ihaneti üzerinde düşünüyordu. Ormanın ötesinden bir duman bulutu yükseldi ve Bolsgar’ın uyarısına daha bir anlam yükledi. Ormanın kenarına geldiklerinde Wulfgar adamlarını durdurdu. Emirleri birbiri ardına patladı.

“Bolsgar! Sweyn! Benimle kalın. Silahlarınızı kuşanın. Gowain! Milbourne! Adamların yarısını alıp ormanın derinliklerince gidin. Kendinizi mevkiinin ardında gizleyin ve çağırımı duyduğunuzda mızrak ve kılıçla saldırın. Onları açık alana çekip oyunu orada oynayacağız.”

Orman sessiz ve tüyler ürperticiydi. En ufak ses bile ağaçlardan yankılanıyor gibiydi. Gövdesi yosun tutmuş meşeler her köşede görülebiliyordu. Devrilmiş ağaçlar yollarını tekrar ve tekrar tikiyordu fakat bunun dışında her şey kaçıp gitmiş gibiydi. Zıplayan tavşanlar ve şakıyan kuşlar ya da ürküp zarıfçe hoplayarak kaçan geyikler yoktu. Yalnızca sessizlik ve adamlar vardı.

Wulfgar’ın kuvveti patikadan ayrılıp üzerlerine çöken karanlığın içlerine girdiler, gün ışığı gölgeleri yalnızca kesik kesik aydınlatıyor ve kasvetini yumuşatıyordu. O an dönüp, ileriye aydınlatan ışığı görene ve çalılıkların arasından Cregan’ın kalıntıları gözlerine ilişene dek patıkaya paralel gittiler. Tekrar döndüler ve ilerideki adamların sessiz fısıltılarını duyana kadar hissettirmeden dümdüz gittiler. İlk saldırı tüm

adamlar at sırtındayken olacaktı ve düşman açıklığa sürüldüğü anda okçular bineklerinden inip oklarını salacaktı.

Beklediler. Sınirler giderek geriliyordu. Wulfgar diğerlerinin pozisyonlarını almaya yeterli vakitleri olduğuna karar verdi ve titreyen savaş çığığı orman boyunca acı acı inledi. Adamları hemen öne eğilip atlarını saldırı konumuna soktular.

Savaş çılgın bir karmaşaya döndü, ağaçların keşmekeşinde saldıran yüzlerce adam var gibi görünüyordu. Askerler at sırtında her yerde ve her köşede ortaya çıktıklarında alacalı gölgeler karışıklığa sebep oluyordu. Flamanlar orada durmanın yararsızlığını görerek mahvolmuş kasabanın önünde yayılan açık araziye kaçtılar.

Grubu yöneten şövalye durmalarını ve kalkanlarını bir duvar örercesine yan yana tutmalarını emretti. Birkaç tanesini çemberin içine sokup yaylarını hazır tutmalarını söyleyip koruma sağladı. Atları ormanda kalmıştı ve şimdi haydutlar korunmasız ortadaydılar.

Wulfgar okçularını korunabilecekleri bol yer bulunan ormanın kıyısında atlarından indirtti. Beş şövalyesini görüş alanına soktu, Bolsgar solunda, Sweyn sağında ve Gowain'le Milbourne de iki uçtaydı. Armasının olduğu bayrağı kaldırdı ve seslendi.

“Teslim olun,” diye önerdi. “Kaybettiniz.”

Karşı taraftaki tek şövalye haykırarak karşılık verdi. “Hayır. William'ın baskıncılara uyguladığı cezayı biliyoruz. Onun baltasının altında öleceğimize burada ölürüz daha iyi.” Şövalye kalkanını ve kılıcını kaldırıp salladı. “Ölümünüze gelin Normanlar.”

Bu son sözler üzerine Wulfgar önce soluna, sonra sağına baktı. Mızrağını indirdi ve bir ok sağanağı düşmanın üstüne yağdı. Hun'ı mahmuzlayıp saldırıya geçti. Uzun mızrağı önündeki adamın kısa mızrağını geçti ve onu yere yığarak kalkan duvarını bozdu. Savunmaya çarpıp tekrar saldırmak için döndü. Flaman şövalyesi adamlarını tekrar toplamak için

uğraştı ama Wulfgar ve adamları enselerindeydi. Bu defa karenin ortasına değil de kenarına vurdu. Düşmanı geriye itip diğerleri için yolu açtı. Mızrağını bırakarak uzun kılıcını çekti ve Hun ileri doğru atılıp etrafındakileri ezerken çevresinde bir boşluk yarattı. Norman okçularının yarısı kılıçlarını, mızraklarını ve hançerlerini çekerek kavgaya katıldılar. Geri kalanlar durup düşman açık verdiğinde veya kaçmaya kalktığında oklarını fırlattılar.

Arazi orada burada yükselen iniltiler dışında sessizdi ve karşı taraftan yalnızca şövalye olan kişi ayakta kalmıştı. Wulfgar adamlarını geriye çekerken adam ucu yere saplanmış kılıcının üstünde dinleniyordu. Wulfgar tek kelime etmeden atından indi ve kılıcı ile kalkanını çekerek onunla adil şartlarda yüzleşti. Kendisinin dengi bile olamazdı ama onuruyla öldü.

Sweyn ve Bolsgar ölümler arasında Ragnor'ı ve Vachel'i aradılar ama ikisine de bulamadılar. Normanlar'ın üçü öldürülmüş, altısı da yaralanmıştı ama ata binebilecek durumdaydılar. Flamanlar'ın silahları ve zırhları alındı, cansız bedenleri mezarlarını beklemeye başladılar. Wulfgar ufku tarayıp Hun'a tedirginlikle oturdu, Ragnor ve Vachel'in nerede olduğunu merak ediyordu.

Aislinn malikânede ileri geri yürüyordu, zihni karmakarışıkta. Wulfgar tehlikedeydi ve bunun tek sebebi bir kadının ahmaklığıydı. Gwyneth'e doğru sinirle döndü, onu paylamayı çok istiyordu ama kadının gözlerinin dikkatle kapıya dikili olduğunu fark etti. Aislinn onun baktığı yere baktı ama sıra dışı hiçbir şey göremedi. Şimdi kucağına koyduğu ellerine bakan Gwyneth'e tekrar döndü. Aislinn kafası karışarak kaşlarını çatı ve dikişinin başına oturdu. Gwyneth sessizce oturuyordu ama gözleri bir şey bekliyormuş gibi sürekli kapıya kayıyordu.

“Malikânede bir hainin olduğunu biliyorduk Gwyneth,” dedi Aislinn dikkatle. “Wulfgar atını yavaş sürüyor ve bizden

haber bekliyor. Bugün sonuyla karşılaşacak olanın Ragnor olması daha muhtemel.”

Gwyneth yalnızca hafifçe kıpırdandı ve cevap verdi. “Ragnor ölmeyecek.”

“Askerler erkenden yola çıktı ama yalnızca Wulfgar’ı tepenin ötesinde beklemek için,” dedi Aislinn birkaç dikiş daha attı ve Gwyneth’i dikkatle izledi. Hiçbir tepki yoktu, yalnızca sakince konuştu.

“Ragnor ölmeyecek.”

Aislinn elleriyle sandalyesinin kollarını kavradı ve aniden kalkarak Gwyneth’in gözlerini hemen kendisine çevrilmesine neden oldu.

“Ragnor ölmeyecek,” diye tekrarladı Aislinn, “çünkü bu-
raya geliyor!”

Gwyneth’in yüzündeki muzaffer ifadeden Aislinn tam on ikiden vurduğunu anladı. Hiç vakit kaybetmeden kuledeki nöbetçiği çağırıp Beaufonte’u ve onunla beraber olan her erkeği getirmesini istedi. Adam onun dediklerini yapmaya giderken Aislinn eli ufak hançerinde Gwyneth’i izlemeye geri döndü. Kapının dışında bir toynak tıkırtısı oldu ve Aislinn hançerini çekti, Ragnor içeri dalarsa bu zayıf silahıyla savaşmaya hazırdı. Neyse ki içeri giren Beaufonte’tu, arkasından da bir adam koşturuyordu. Şövalye etrafa baktı ve her şeyi yerli yerinde görerek soran gözlerle Aislinn’e baktı.

“Leydim?”

Kerwick yanında koşturan gözcüyle beraber aceleyle gelince onlara döndüler. Şimdi tüm erkekler ona bakıyordu.

“Ragnor buraya geliyor, adamları da Wulfgar’a tuzak kuracaklar,” diye bilgilendirdi onları. “Malikânciyi ona karşı korumamız lazım.”

Hepsi panjurları kapatıp sürgülemek için koşturdu, sonra Beaufonte kapıya ağır sürgüyü çekti. Aislinn, Ragnor’ın geldiği geceyi çok iyi hatırlıyordu ve başka bir sürgünün kendisine çarpan ağır bir kütükle parçalara ayrıldığını duyar gibiydi. Annesinin kulübesinde güvende olması iyiydi.

O korkunç gecenin tekrarını izlemeye dayanamazdı. Aislinn güvenliklerini sağlamak için başka ne yapılabileceğini düşündü, sonra apaçık ortada olan şeyi buldu.

“Beaufonte, gözcüler! Wulfgar’a Darkenwald’a dönmesi için işaret gönder ve mesajı görsün diye dua edelim.”

Şövalye kuleye seslendi ve gözcü aşağı indi. Kapıda ağır bir gümleme ve Ragnor’ın içeri girmek isteyen sesi duyulduğunda gönderecekleri mesajı konuşuyorlardı. Hiç kimse onu durduramadan Gwyneth kapıya atılıp sürgüyü çekti. Sağlam meşe kapı açıldı ve iki yabancı adam, peşlerinde Ragnor, Vachel ve bir çift adamla daha içeri girdiler. Hepsi Norman gibi giyinmişlerdi ama Beaufonte kılıcını çekip onları karşıladı Ragnor’ın arkasındaki adamlardan biri mızrağını fırlattı ve gözcü göğsünden aldığı darbeye öldü. Beaufonte’un yaveri de ona katıldı ve ikisi cesurca dövuştüler ama Vachel, yavere hançerini saplayıp yere düşmesine neden oldu. Beaufonte tek başına dikilip Ragnor’la ve diğerleriyle çarpıştı, o sırada Kerwick Aislinn’i merdivenlerden odasına doğru itiyordu. Vachel kenara çekilip Beaufonte’un arkasından yaklaştı. Kılıcını iki eliyle tutarak cesur şövalyenin sırtına indirdi, örgü zırhı kesen silah adamın boynuna derince saplandı. Beaufonte bir çılgılla yere düştü ve sırt üstü yığılarak tavanın büyük kalaslarına bakarken gözleri donuklaşıp nefesi durdu.

Kerwick, Aislinn’i odasına itti, kapıyı üstüne kapadıktan sonra kapının yanından eski bir kalkan ve kılıç kaptı. Düşmanla karşılaşmak ve onları mümkün olduğu kadar geciktirmek için hazır bekledi. Arkalarında Ragnor’la iki haydut geldi.

“Sakson köpeği, şu oyunu bırak,” dedi Ragnor kendinden emin bir gülümsemeyle. “Kızı koruyup da ne elde edecek-sin? Sen öldüğünde nasıl olsa ele geçirilmiş olacak.”

Kerwick yerini korudu. “Eğer hayatımı onun için vereceksem öyle olsun. Gel Ragnor, nişanlını benden ilk aldığından beri bunu istiyordum.”

“Sen de mi Sakson?” diyerek fırça attı Ragnor. “Herkes mi bu kıza âşık?”

Kerwick mızrak savrulduğunda kenara kaydı ve kendi kılıcını adamlardan birinin midesine soktu. O adam düştü ama Ragnor'ın kılıcı Kerwick'inkine vurdu, kabzasından kopardı. Bir sonraki darbe kalkana indi ama diğer haydudun mızrağı Sakson'u kolundan vurdu. Ragnor tekrar atıldı ve Kerwick'i yere yapıştırarak onu geçti. Kan adamın Kerwick'in süzüldü ve Ragnor odanın kapısını açmak için acele ederken onların ayaklarının dibine yığıldı.

Aislinn soluğunu tutarak döndü ve Ragnor sırtı, odada ilerliyordu.

“Sana sahip olacağımı söyledim kumrum,” diye güldü. “Ve vakit geldi.”

Aislinn'in gözleri parladı ama korkusunu işaret eden dışarıya yansıyacak başka bir tepkide bulunmadı. Beşikten gelen bir kıpırtı Ragnor'ın durmasına sebep oldu ve kılıcını çekerek oraya ilerledi. Bir çılgılla Aislinn onun koluna atıldı ama Ragnor elinin tersiyle ondan kurtulup kızı yatağın yanındaki bir yığına savurdu. Aislinn hemen ayağa kalktı, ağzının kenarından kan akıyordu.

“Kendi oğlunu mu öldüreceksin?” diyerek onu durdurmaya çalıştı.

“O ihtimal de var ama şüphe de var,” diye sakince cevap verdi adam. “Wulfgar'dan olacağına ölü olsun.”

Adam dönüp tekrar kılıcını kaldırdı.

“Hayır!” diye çılgık attı Aislinn.

Sesinde durmasına neden olan bir şey vardı ve Ragnor ona baktı. Hançerini kendi göğsüne tutmuştu ve gözlerinden tehdit okunuyordu.

“Bebeğe dokunursan kendimi öldürürüm. Wulfgar'ı tanıyorsun ve ölürsem ondan saklanabileceğin hiçbir köşe bulamayacağını biliyorsun.”

Adam zalimce güldü. “O piç için endişe etmeme gerek yok. Şu anda adamlarım mezarına toprak döküyordu.”

“Dikkatli ol aşkım,” dedi Gwyneth kapının eşiğinden. Gelip adamı bulmuştu, onu Aislinn'le uzun süre tek başına

bırmayı istemiyordu. “Wulfgar uyarıldı. Beni ortaya çıkarıldılar ve babam haber vermek için ona gitti. Burada bir casus olduğunu biliyorlardı ve kendi tuzaklarını kurdular.”

Ragnor kılıcını kınına soktu ve bir dakikalığına düşünceler içinde kayboldu. “Şimdi bu bizi zor duruma sokuyor tatlım,” diye yüksek sesle düşündü. “O piçin şansı hep yaver gider, kurtulma ihtimali var ve topraklarını mahvedene kadar karısını esir alıp diğerlerini bu şekilde hızada tutmayı düşünmüştüm ama şimdi korkarım ki kaçmalıyız. Ölsün diye zaten az olan adamlarımın çoğunu harcamıştım.”

O anda kollarında Bryce’i tutmakta olan Aislinn’e baktı ve onları o anda ayırmanın pek kolay olmayacağını anladı, her geçen dakikaları çok değerliydi. Gwyneth’e döndü.

“Kilerden erzak al. Kuzey İskoçlar’ından Edgar’ı bulup sığınma isteyeceğiz. Acele et tatlım, zaman gittikçe azalıyor.” Aislinn’le yüzleşmek için döndü. “Oğlanı da getir! O da senin gibi esir olabilir, gerçi Wulfgar’ın onu ayak bağından öte bir şey olarak gördüğünü sanmıyorum.” Sonra sertçe konuştu. “Ama seni uyarıyorum kumrum, eğer bebeğin yaşamasını istiyorsan bizi yavaşlatacak veya yolda iz bırakacak hiçbir şey yapma.”

Adamın bu tehdidine alayla gülerek cevap verdi. “Nereye gidersen git kendi izini bırakıyorsun. Bebeğim ayak bağı falan değil. Ama yine de onu burada bırakabilirim. Gelip onu bulurlar.” Rahat konuşmaya çalıştı. “Wulfgar bebeğin senden olduğunu düşünüyor ve ihtiyaçlarını yerine getirirse de o kadar da önem vermiyor.”

Ragnor ona gözlerini kısarak baktı. “Sevgili Gwyneth tam tersini söylüyor, çocuğun kendisinden olduğunu iddia edip son zamanlarda üstüne çok düşüyormuş. Onu da yanımızda götüreceğiz.”

“O kaltak sana her şeyi yetiştirmiş bakıyorum,” diye tısladı Aislinn.

“Ondan böyle kabaca bahsetme aşkım. Bana sadakatle hizmet etti.”

“Evet,” dedi Aislinn öfkeden boğularak. “Ama başka hiç kimseye hizmet etmedi, hatta bence kendine bile.”

“Dünyayı ayaklarının altında bulacak,” diye güldü adam. “Hem kim o hassas kızın her şeyi yapabileceğini inkâr edebilir?” Sesinin tonu söyledikleriyle ters düşüyordu ve sonra doğrulup katılaştı. “Bu kadar oyalanmak yeter. Yanına ne alırsan al ama çabuk ol. Konuşmaktan yoruldum.”

Aislinn bir çıkına Bryce için kıyafetler yerleştirdi ve kendilerini sıcak tutsun diye kürklü pelerini aldı.

“Bu kadar yeter,” diye emir verdi adam. “Bunlar seni idare eder.”

Aislinn’i odadan çıkarken takip etti, Kerwick’in yanında gökeceken onu itti ve Beaufonte’un yanında çok az durak-samasına izin vererek malikânenen dışarı çıkardı.

Gwyneth, Aislinn’in alaca kır atına çoktan binmişti. Hoş bir elbise giyyordu, Wulfgar’ın William’a katılmaya giderken ona ve babasına bıraktığı parayla nihayet bir elbise almıştı. Ufak yük beygiri Aislinn için hazırlanmıştı ve bebeğine yapıştığı için Ragnor onu bineğin üstüne yerleştirdi. Gwyneth, Ragnor kızın ayağını üzengiye yerleştirirken şüpheyle onları gözledi. Şövalyenin gözleri Aislinn’inkileri buldu.

“İyi hatırla kumrum, bir şey yaparsan bebeği öldürürüm.”

Aislinn yutkunup başını salladı ve adam da kendi atına atladı. Gwyneth önemsiz bir hile yüzünden grubu geciktirdi. Üstündeki yün pelerini alıp Aislinn’in kürklüsüyle değiştirtti. Ragnor rahatça atının sırtında oturup bekledi, bu değiş tokuş onu eğlendirmişti. Gwyneth adamın yanında yerini aldı ve gülümsedi.

“Şimdi güzel olmadım mı aşkım?” diye sordu cilveli cilveli.

Yola çıktıklarında Ragnor güldü ama gözlerini Gwyneth’in başının üstünden kaydırıp Aislinn’e baktı.

Wulfgar'a, zihninin gerisinden sesler duyuyormuş gibi geldi. Daha iyi dinlemek için başını öne eğdi ve sözcükleri bu defa apaçık duydu. Ragnor! Aislinn! Bryce! Darkenwald! İsimler bir araya geldi ve birdenbire Ragnor'ın nerede olduğunu anladı.

Adam dizginleri çekince Hun hayretle burnundan solu-
du, Wulfgar atı döndürerek Bolsgar'a haykırdı.

"Burada kalıp adamları göm. Cesurca savaştılar. Milbourne, onunla kal ve mezar kazması için on kişi seç. Geri kalanlardan ata binebilenler benimle gelsin."

Sweyn, Gowain ve on beş ya da daha fazla kişi, bazıları yaralı olmasına rağmen, hevesle atlarına bindiler. Yan yana, avluya fırtına gibi dalana ve hayvanları malikânenin önünde durdurana kadar bineklerine hiç rahat vermeden at sürdüler. Wulfgar hemen kuleden gelişlerini bildiren haykırışın duyulmadığını ve Aislinn'in karşılamak için dışarı çıkmadığını fark etti. Eyerinden atlarken aklına gelen kötü düşünceleri kovaladı ve dizginleri Sweyn'e attı. Malikâneyc koştu ve onu karşılayan manzara beklentilerinin çok ötesindeydi.

Hasarı incelerken Wulfgar'ın kanı dondu. Salon savaş alanı gibiydi ve gözcü kuleyc çıkan kapının önünde ölü yatıyordu. Beaufonte bir kan havuzun ortasında uzanıyordu, artık görmeyen gözleri tavana kilitlenmişti. Merdivenlerden çıktığında Haylan'ın dikkatle Kerwick'in saçlarından başlayıp çenesine kadar uzanan bir yarığı tedavi etmekte olduğunu

gördü. Genç adam hâlâ elinde kadim bir kılıcın parçalanmış kabzasını tutuyordu. Merdivenlerin başına yakın bir yerde bir yabancı, kırık kılıcın diğer yarısı midesinde uzanmaktaydı. Miderd ellerini ovuşturuyor, Maida ise karanlık bir köşede sinmiş duruyordu.

“Gwyneth’ti!” dedi Haylan hemen hemen haykırarak. “O kaltak, Gwyneth kapıyı onlar için açtı ve onlarla beraber gitti.” Öfke dolu bir hıçkırıkla sarsıldı. “Leydi Aislinn ve Bryce’i da beraberlerinde götürdüler.”

Wulfgar sakindi, gerçekten de dingindi. Ama benzi solmuş ve gözleri cilalanmış çeliğin tonuna bürünmüştü. Boş beşiğin yanına büzülmüş Maida bile onlardan saçılan ölümü görebiliyordu.

Haylan ağlarken konuşmaya devam etti, bir yandan da hıçkırıyordu. “Bebegi aldılar ve adam eğer leydi onlara sorun çıkartırsa çocuğu öldüreceğini söyledi.”

Wulfgar konuştuğunda sesi yumuşaktı, hatta nazik bile sayılabilirdi. “Kim Haylan? Bunu diyen kimdi?”

Kadın ona bir anlığına hayretle baktı ve cevap verdi. “Kralla birlikte buraya gelen kişiydi; Ragnor. Yanında başka şövalyeler ve adamlar vardı. Beufonte katledilmeden önce bir adamı öldürdü, diğerini de Kerwick halletti. Geri kalanlar Aislinn’i ve oğlanı alıp kaçtılar.”

Haylan döndü ve Kerwick’in yarasının üstüne katlanmış bir bezi özenle koymak için eğildi. Tüm bu vakit boyunca Maida bebek yatağının yanında sallanmış ve saçlarını yolarken hafifçe inlemişti. Wulfgar, Haylan’ın yanına gelip ayakta durdu ve paralanmış şerifine baktı.

“Kerwick?”

Genç adamın gözleri açıldı ve Kerwick halsizce gülümse-di. “Denedim lordum ama çok fazla kişi vardı. Denedim...”

“Rahat ol Kerwick,” diye mırıldandı Wulfgar ve elini adamın omzuna koydu. “Leydim için iki kez zarar gördün.”

Sweyn kapıyı güm diye çarpıp içeri girdi, elinde baltası yüzünde hırs vardı. “Seyisi öldürmüşler. Genç, silahsız bir cocuktu. Boğazını kesmişler.”

Beaufonte'u gördüğünde gözleri kocaman açıldı ve öfkesinin derinlikleriyle beslenen kötü bir küfür etti. Wulfgar öldürülmüş şövalyesini tekrar gördüğünde dişlerini sıkı ama Sweyn'e hiç duraksama imkânı tanımadan emirlerini homurdandı.

"Hun'ı ve kendi atını besleyip tımarla." Aklına sonradan gelen bir düşünceyle ekledi; "Koşu için hazırla, ne zırhı olsun ne de koruma. Yolculuğu ağırlık olmadan yapacağız."

Viking başını sallayıp çıktı, Wulfgar Miderd'a dönerken malikânedен çıkıyordu.

"Kilere git," diye emretti kadına. "Kurutulmuş geyik etinden uzun şeritler kes. İki küçük çanta yiyecek, iki küçük tulum su hazırla."

Kadın daha kıpırdayamadan Wulfgar odasına girdi. Birkaç dakika sonra döndüğünde ne zırh ne miğfer giymişti, üstünde yalnızca geyik derisinden bir başlık ve içlik vardı, onun üstünü örten kurt derisinden bir yelek, uzun kılıcını ve iyi bileylelenmiş hançerini astığı bir kemerle tutturulmuştu. Geyik derisi botlarının üstüne, Viking tarzıyla bağlanmış tozluklar takmıştı. Haylan'ın ve şimdi oturmayı başarmış Kerwick'in yanından geçerken duraksadı, sesi alçak tonda ve sertti.

"Bu benim gereğinden fazla ertelediğim bir mesele ve şimdi beni acı bir şekilde yakaladı. Ben dönene kadar Kerwick, bu malikâne sana emanet. Bolsgar ve şövalyelerim sana yardımcı olacaktır."

Miderd istenilen şeylerle beraber geldi ve adam da onları alıp başka söz etmeden aceleyle dışarı çıktı. Ahırlarda erzakı Sweyn'le paylaştı ve İskandinavlı'nın da kendisi gibi giyindiğini ve her at için dolgun birer torba yem aldığını görünce başını sallayarak onayladı. Sonra ikisi de atlarına bindi ve bir dakika içinde görüş alanının dışına çıkmışlardı.

Bolsgar görevini tamamlayıp savaş alanına çekidüzen vermişti. Mezarlar güzelce işaretlenmişti ve ahırlara ganimetle dolu yirmi kadar at bıraktıktan sonra malikâneye koşup Kerwick'i masada otururken buldu, genç adam hâlâ solgun

ve bitkindi. Haylan kafasına sardığı bandajın son düğümlerini attı ve elini tuttu.

Yaşlı Sakson, Kerwick'in anlattıklarını dinlerken yüzü öfke ve utançla karardı.

“Gwyneth benim soyumdan geliyor, bu yüzden bu işi halletmeliyim,” diye mırıldandı biraz kendi kendine. “Wulfgar kız kardeşini bağışlayabilir ama ben affetmem. Takip edip, eğer o tereddüt ederse Gwyneth'in hainlik dolu günlerinin sona ermesini sağlayacağım.”

Hüzünle odasına gitti ve kısa süre içinde döndü. Yalnızca bir torba tuz ve kılıcına ek olarak bir yay almıştı. Bir dakika içinde o da Darkenwald'ı terk etmişti.

Ragnor peşinde şeytan varmış gibi hızla atını sürüyor ve her gecikmede şamata koparıyordu. Aislinn, Bryce'a yapışmış atın üstünde durmaya uğraşıyordu. Çocuğu kollarında tutup kısırağı yönlendirmek yeteneklerini zorluyordu. Ragnor atını dört nala koşsun diye kamçıladığında acı acı şikâyet etti ama adamın bu kötü ruh halindeyken gerekirse kılıcını kullanmaktan çekinmeyeceğinin de farkındaydı.

Londra'nın ve gördükleri her Norman devriyenin etrafından dolaşarak yollarına devam ettiler, geceleyin yalnızca birkaç saat dinlenmek için duruyorlar ve şafağın ilk ışıklarıyla soğuk bulamacı ve eti yiyip at sürmeye devam ediyorlardı. Her ne kadar kendisine pek rahat vermese de Aislinn dinlenmelerinin kısalığından memnundu. Ragnor'ın gözleri kendisine her defasında daha çok dönüyor ve eğer harcayacak daha fazla zaman olsa adamın düşüncelerini hemen yerine getireceğini biliyordu. Gwyneth onun çok yakınına otursa bile, geceleyin adamın bakışlarından bir türlü sakınamıyor ve şafakta bebeği emzirdiği zaman yakında bulunmak için muhakkak bir sebep buluyordu.

Yolculuğun büyük kısmında Bryce kollarında uyuyor, at sürerken ona biraz nefes aldırıyordu ama uyandığında yenilediği enerjisiyle sürekli aynı pozisyonda tutulmaya karşı ciyak ciyak bağırıyordu. Ragnor her geçen saat daha da vah-

şileşiyor ve yanında kilometreler boyunca sessizce at süren Gwyneth bile onun sert dilinden nasibini alıyordu. Aislinn adamın ne amaçladığını merak ediyordu. Kuzey dağlarına erişebilir, kasvetli ve çorak topraklarda yaşamayı başarabilirdi, etraftan hırsızlık yapar veya Edgar Atheling'e katılabilirdi ama hâlâ uğraşması gereken Wulfgar olacaktı.

Aklına ismi düştüğünde gözlerine yaşlar doldu. Yalnızca adamın bir yolunu bulup onları kurtarmaya gelmesini veya fidye vermesini umabilirdi. Gerçekten de yalnızca Bolsgar'ın onu bekleyen tuzağı haber vermek için vaktinde yettiğini ve hayatta olduğunu umut edebilirdi. Ragnor'ın Wulfgar için hazırladığı tuzakla övünmesine tahammül edemiyor ve kalbinin derinliklerine 'ya öldüyse?' diye korku düşüyordu.

Güneş tepelerinde yükseldi ve yol toz kaldırmaya başladı. Bryce uyandı ve annesi onu oynasın diye yere indirmeyince ağlayıp sızladı.

Ragnor eyerinde döndü ve haykırdı. "Şu piçin ağlamasını kes!"

Aislinn oğluna usul usul şarkı söyledi, kollarında onu salıyordu ve nihayet çocuk sakinleşip yeni bir uykuya daldı. Nehir kenarındaki ovaları aşip, inişli çıkışlı, fundalık kaplı iç kısımlardaki tepelere girdiler. Küçük bir köy harabesinin yanından geçtiler, evler ve çatılar yıkılmıştı. Eskiden meydan olan yerden yavaşça geçerlerken, yaşlı bir kocakarı gölgelelerin arasından çıktı. Bir gözünü kaybetmişti ve sağ kolu işe yaramaz halde sarkıyordu, sol koluyla ise kabaca yontulmuş tahtadan bir kabı Ragnor'a uzattı.

"Biraz bozukluk lordum?" dedi çarpık bir gülümsemeyle. "Yaşlı zavallı kadın için biraz..."

Ragnor kadına tekme attı ve kocakarı o çürük bedenine göre şaşırtıcı bir çeviklikle ondan kaçındı. Aislinn duraksadı ve kocakarı yalvarışını tekrarladı.

"Biraz bozukluk, bir lokma yiyecek leydim."

Aislinn kadına acıyarak bir somun kuru ekmekten arta kalanları ona verdi, bunu yaparak kendi yemeğinden vazgeçti-

ğinin farkındaydı. Ragnor yardımseverliğine küçümseyerek güldü ve yola devam etmek için ısrar etti ama meydanın kenarında aniden durdu, kılıcını çekip Aislinn'e döndü.

"Şu velet bizi geciktiriyor ve benim iki esire ihtiyacım yok."

Aislinn, Bryce'ı kendine çekti ve bir annenin kararlılığıyla konuştu. "Söz verdin Ragnor. Onu öldürmek için önce beni öldürmen gerek, Wulfgar geldiğinde elinde esir kalmaz."

Elini yün pelerinin altından çektiğinde küçük hançeri umutsuzca tutuyordu. Diğer adamlar sabırsızlandılar ve Ragnor silahı kızdan daha önce almadığı için ahmaklığına küfretti. Vachel kollarını eyerinin ucuna koyup sıırttı.

"Ne diyorsun kuzen? Gururlu cadının kendisini öldürmesine izin verecek misin?"

Hepsinin içinde Aislinn'i en iyi Gwyneth tanıyordu ve bir fırsatını yakalayarak kendi atını ileri koşturup Aislinn'inkine çarptı ve o ata tutunup bir yandan da korkuyla oğluna sarılırken elinden hançeri aldı. Binek hayvanının kontrolünü tekrar ele geçiren Aislinn, Wulfgar'ın kız kardeşine öfkeyle parlayan gözlerle baktı.

"Hain!" diye tısladı. "Her zaman haindin. Zavallı Gwyneth."

Ragnor güldü ve kılıcını kınına soktu. "Ah kumrum, hiç pes etmez misin? Kimi istersem onu öldürürüm ve sen buna engel olamazsın. Ama sana bir söz verdim ve sen beni aksine zorlamazsan çocuğu incitmek gibi bir niyetim yok. Onu yalnızca şuradaki kocakarıya bırakacağım ve gireceği zahmet için ona yeterli yiyeceklerle birkaç peni vereceğim."

"Hayır!" dedi Aislinn soluğu kesilerek. "Yapamazsın!"

"İlerideki açıklıkta keçiler var," diye karşı çıktı adam. "Yaşlı kadının süttten yana derdi olmaz. Hem senin dediğin gibi Wulfgar, Sweyn veya başkası bizi takip ederse kesinlikle çocuğu bulup eve götürürler."

Aislinn söylediği son cümleden umutlandı ve üstünde böyle bir yük yokken kaçma şansının daha çok olduğunu fark

etti. En sonunda hıçkırarak ve gözlerinden yaşlar boşalarak oğlunu Gwyneth'e teslim etti, o da çocuğu alıp kocakarının tozun toprağın içine çömelip ekmeğini kemirdiği yere geri götürdü. Bryce onun yaşında bir bebek için çok kuvvetli bir çığlık kopardı ve Gwyneth o kadar uzaktan bile çocuğu kocakarının kollarına verirken memnun görünüyordu. Pazarlık ettiğini ve sonra paraları saydığını gördüler, en sonunda küçük bir tulum şarapla kendi yiyeceklerinden birazını verdi. Alaca kır renkli ata atlayarak aceleyle geri döndü, yaşlı kadına arkalarından meraklı gözlerle bakıyordu.

Şimdi yolculuk şiddetlenmişti. Ragnor grubu önceden yapamadığı şekilde hızlandırdı. Biraz sonra atları soluk soluğa kalmıştı. Gölgelek bir alanda durdular ve yorgunluktan bitap düşmüş hayvanların üstünden eyerler çıkarılıp Ragnor'ın önceden Wulfgar'ın ahırlarından aldığı daha dinlenmiş atlara koyuldu.

Dinlenme esnasında Ragnor ve Gwyneth bir köşeye çekildiler, sanki bir şakaya keyiflenmişler gibi gülüp konuştukları görülebiliyordu. Yeni atlar nihayet hazırlanıp su içtiğinde Aislinn tekrar eyerin üstüne çıktı ve hüznü gözlerle alaca kır renkli atının serbest bırakılıp tırıs giderek uzaklaşmasını izledi. Ragnor atının sırtında, yanında bitiverdi ve dudaklarında tuhaf bir gülümsemeyle dizginleri elinden alıp atın başında iki yana salladı.

“Bir süreliğine ata ben yön vereceğim kumrum, sen geri dönmek istersin diye.”

Yavaşça atını ilerletti, Gwyneth, Vachel ve diğer adamların önlerinden belli bir mesafeyle gitmelerine izin verdi. Bir zaman sonra yüksek sesle güldü ve atları yan yana gelene kadar yavaşladı.

“Öyle görünüyor ki Gwyneth'in ikimize de iyiliği dokundu,” diye kıkırdadı. Aislinn'in kaşının kalkması üzerine açıkladı. “Kocakarıyı yakında birisinin kendisi için dilencilik etmesi gerekeceğine ikna etmiş ve iyi eğitilmiş genç bir oğlanın değerli bir yardımcı olacağı apaçık.”

Aislinn'in soluğu kesildi, korku midesinde soğuk bir boşluk yaratıyordu ama Ragnor devam etti.

"Gwyneth ayrılmadan önce kötü bir Norman şövalyenin oğlanı aramayı gelebileceği konusunda da uyarıda bulunmuş."

Adam yüksek sesle güldü ve Aislinn daha kendini toparlamadan atını dörtnala koşması için mahmuzlayıp kızını de sürükledi. Aislinn destek almak için tutundu ve diğerlerine yaklaştıkları zaman adam omzunun üstünden bağırdı.

"Atlamayı düşünme Aislinn. Kesinlikle bir taraflarını kırsın ve kırılmasa bile, seni eyere bağlarım ve bu kumrum, itibarını biraz sarsabilir."

Aislinn moral bozukluğu ve korku içinde tutundu, başını eğerek Bryce'la arasına metreler koyan süratli toynakları izledi.

O gece ateşin üstüne su serpilmeden önce sıcak sayılamayacak bir yemeği zoraki yedi. Bileklerinden bir ağaca bağlanmıştı ve umutsuzluktan tükenmiş halde biraz sonra bitkin düşerek kendinden geçti.

Wulfgar ve Swecn atlarını yan yana sürüyordu. Ağır zincirlerden ve zırhlardan arınmış iki muazzam savaş atı rahatça koşturuyordu. Zorunlu durumlar haricinde ve çiftlikte sorulan sorular dışında hiç konuşmadılar, izler bozulmaya başladığından süratlerini hiç yavaşlatmadılar. Yakından bakan bir gözlemci iri baltanın İskandinavlı'nın elinden hiç düşmediğini ve uzun kılıcın kabzasının Norman şövalye tarafından sürekli okşandığını görebilirdi.

İkisinin de üstüne sinmiş bir gazap ve inkâr edilemeyecek bir kararlılık vardı. Durduklarında iri atlar özenle iki misli besleniyor ve sulanıp otlanıyorlardı, o sırada adamlar kösele gibi et şeritlerini kemirip gündüz vakti hafif bir uyku çekiyorlardı.

Gece yarısını geçerken uyku tutmamış bir köylü, kulübesinin yanından geçen gök gürültüsü gibi patlayan istikrarlı

toynak tıkrıtlarından meraka düşmüştü. Wulfgar bitkinlik nedir bilmiyordu. Savaşçılığın gerektirdiği zorluklarla ilgili iyi eğitilmişti. Eyerinde sakince oturuyor ama aklı başka yerlerde geziniyordu. Belki de Aislinn de bebek de şimdiye kadar çoktan öldürülmüşlerdi. Aislinn'in şen kahkahaları kulaklarında çınlamadan geçecek bir ömrün düşüncesi zihnini sarstı, bu noktada düşünceleri kapkara korku dolu bir deliğe dönüşüyordu. Gün gibi apaçık fark etti ki Aislinn'i aklın mantığın ötesinde, kendi yaşamından bile fazla seviyordu. Bu gerçeği kabullendi ve lezzetine vardı.

Bu karanlığın içinde kendi kendine gülümsedi ve yanında at sürmekte olan Viking'le konuştu. Sesi yumuşak olsa da öyle bir ölümcüllük sinmişti ki Sweyn karanlıkta onun yüzünü görmek için başını çevirdi.

"Ragnor benim! Ne olursa olsun Ragnor benim!"

Çok yakında takip edebilecekleri bir iz buldular, bir kamp ateşinden kalmış soğumuş kömürler ve bir kızın üstünde dinlenmiş olabileceği düzleşmiş çimler. İki adamın da umutları canlandı ve istikrarlı bir şekilde at sürdüler.

Sonra İskoçya yakınlarındaki kuzey sahilinde yer alan dağlarda, bir tepenin en ucuna çıktılar ve uzak bir tepecikte altı atının belli belirsiz görüntüsünü yakaladılar, atlılardan birisi başkası tarafından yönlendiriliyordu. Muazzam savaş atları efendilerinin ateşine yakalanmış gibi, yorgun olmalarına rağmen kaslarını biraz daha zorladılar.

Süvarilerin üçü yavaşlayıp öndekilerin, bir şövalye ve iki kadının, açılmasına izin verdi. Mesafe daha da daraldı ve o üç kişi peşlerinde yalnız iki adam olduğunu sevinerek fark etti. Vachel'dan yükselen bir haykırış üzerine durdular, kılıçlarını çekip peşlerindekilerin üzerine atıldılar.

Avcılar onların niyetini anladığı anda Wulfgar'dan uzun bir savaş çılgılığı yükseldi ve öyle bir tonda sona erdi ki yakınlardaki bir tilkinin tüylerinin diken diken olup yuvasına seğırtmesine neden oldu. Muazzam kılıç gökyüzünde yükseldi ve rüzgârla vızıldadı, savaş baltası ise Viking'in başının

üstünde çember çizerek savruldu. Tepenin ötesinden gelen bu feryatlar üzerine Ragnor atını durdurdu ve Wulfgar'ın çığlığını tanıdığından, daha da kötüsü Wulfgar'ın nasıl biri olduğunu bildiğinden kaderine lanet etti.

İki savaşçı kendilerini karşılayan üç atlıya doğru hiç duraksamadan at sırtında koştular. İkisi de eyerinde doğrulup ileri doğru eğilmişti. Wulfgar dizleriyle Hun'm hareketli gövdesini yakaladı ve rakibinin kısa bir mızrak boyu kadar yakınına geldiğinde dizginleri çekip hayvanın iki ayağının üstüne kalkmasına, böylece diğer ata değil de kalkanının arkasına sığınmış bahtsız süvariye çarpmasına neden oldu. Süvari daha saldıramadan rakibinin kılıcı kalkanına ve onu tutan koluna saplandı. Bir başka darbeyle işi bitmişti.

Hun, ani bir akınla kendini karmaşadan kurtarıp etrafta döndü ama buna gerek kalmamıştı. Vachel bacağı kırılmış halde yere düşmüştü ve tozun toprağın içinde diz çökmüş Sweyn'e bakıyordu.

"Beaufonte için!" diye gürledi Sweyn ve baltayı aşağı fırlattı. Vachel yavaşça tozun içine battı ve Ragnor'a sadakatının sonucuna, ödeyebileceği en büyük bedelle katlandı.

Sweyn baltasını Vachel'in miğferinden çıkardı ve Odin'e şükranlarını sundu ama fazla erken davranmıştı. Muazzam atı dizlerinin üstüne çökmüştü, kaburgalarında Vachel'in kılıcının kabzası parılıyordu. Sweyn kenara çekildi ve atı ısırapla kıvrandırırken, İskandinavyalı'nın geniş yüzü onda gördüğü acıyı yansıttı. Baltasını kaldırıp indirdi ve sadık atı tozun içine çöktü.

Wulfgar atından inip kılıcını ölü adamlardan birinin pelerinine sildi. Ayağıyla Vachel'ı itip sırt üstü yatmasını sağladı, şövalyenin iri iri açılan gözleri artık görme yetisini kaybetmişti, kanı kaşından ve çenesinden eğri büğrü sızıyordu. Wulfgar bakışlarını şimdi ötelere at sürerek, giderek küçülen şekillere yöneltti.

"Devam etmem gerek," dedi. Sweyn'le bakıştı. "Şunları hallet ve Darkenwald'a dön. Tanrı'nın izniyle Aislinn'i ve bebeği alarak seninle orada buluşacağım."

Sweyn başını salladı ve son bir uyarıda bulundu. “Arkamı kolla.”

Bir anlığına birbirlerinin ellerini sıktılar, sonra Wulfgar eyerine atladı ve ne hayvana ne de insana rahat vermeyen acımasız bir koşuya başladı.

Ragnor hiç vakit kaybetmemişti. Wulfgar’ın savaş çılgılığı sona erer ermez, dikleşen tepeler boyunca soluksuz kalmış atlar ne kadar hızlı gidebiliyorsa o kadar süratle kadınları yönlendirmişti. Aislinn atını onun arkasında sürüyordu, tuhaf bir şekilde sakindi. Wulfgar’ın yaşadığından emin olduktan sonra göğsüne bir sıcaklık yayılmış ve bir gülümseme hafifçe dudaklarını ayırmıştı. Omzunun üstünden kıza bakan Ragnor, onun bu huzurundan rahatsız oldu.

Öğle vakti uzuyordu ve onlar hâlâ atların üstünde koşuyorlardı, hayvanlar tökezleyip hırıltıyla soluyor, ağızlarından köpükler saçıyor ama yine de ilerlemeleri için kırbaçlanıyorlardı. Üç atlı, altlarında kesik kesik parlayan gümüşü suları uzayan gölgelere karışan bir göl uzanan uçurum boyunca hayvanlarını sürdüler. Sarp bir duvarda mola verdikten sonra yavaş ve dikkatle inmeye başladılar. Verdikleri soluklar önlerinde donup girdaba dönüşüyordu. Aislinn’in kısırağının yelesini kavradığı elleri soğuktan uyuşmuştu ama derin vadiye düşerim korkusuyla tutuşunu gevşetmeye cesaret edemiyordu. Önlerinde, ince bir kum birikintisi bir lagün adasına uzanıyordu, adanın üstünde kadim bir tapınağın çökmüş kalıntıları vardı. Ragnor kum birikintisi boyunca onları yönlendirerek bu kalıntılara götürdü. Üç tarafı alçak duvarla çevrili geniş bir avluda durdular, denize bakan kısımda o vakte kadar dayanabilmiş tapınak duvarı vardı. Kadim avluda, köşelerinde kabaca yontulmuş çemberler olan iri bir taş yığını yükseliyordu, büyük ihtimalle pagan ayinlerinde kullanılan canlı kurbanlar burada sunuluyordu.

Ragnor, Aislinn’i eyerinden kaptı ve taş yığınına götürdü, Gwyneth’i kendi başına atından inip hayvanını diğerlerinin yanına bağlaması için yalnız bırakmıştı. Ragnor deri ipler

kullanarak Aislinn'in bileklerini bir çembere bağladı ve kızın soğuktan titremesi üzerine kendi pelerinini çıkarıp onun üstüne örttü. Bir dakikalığına yanında oyalandı, güzel hatlarına şehvet ve saygı karışımı bir ifadeyle bakarken onunla karşılaşmaları daha farklı olsaydı neler olurdu diye meraklandı. Belki de o zaman kız kendisi için dalından koparması çok basit bir meyve olurdu. Akıllı, kızı ilk kez gördüğü o meşum geceye gitti. O zaman ona sahip olmak için gösterdiği çabanın kendisini mahvedeceğini nereden bilebilirdi? Şimdi Wulfgar, eğer Vachel ve diğer ikisinden kaçmayı becerebilirse, kan kokusu almış kurt gibi peşine takılmıştı.

Wulfgar, Hun'ın sınırlarını zorladı ve hayvan hırıltıyla solumaya başlayınca artık son demlerine geldiğini anladı. Atından indi ve kalan son yemi verdikten sonra boş torbayla hayvanı ovaladı. Savaş atını Sweyn'in olduğu yere döndürüp sağrısına bir şaplak atarak toynaklarını vura vura gitmesini sağladı. Wulfgar yürümeye başladı ve yürürken bir yandan da ağız dolusu kuru et ve tahıl çiğniyordu, yutabilecek hale gelene kadar suyu da kafasına diktikten sonra hepsini birden midesine yolladı. Kemerini çıkartıp kılıcını sırtına astı, böylece silah omurgasının üstünde, kabzası hemen ulaşabilecek bir yerde, ensesinin arkasında duruyordu. Şimdi hızlı hızlı yürümeye başlamıştı, başı önde koşarak sert zeminde nal izi arıyordu. Bir uçurumun yamacına gelip üstünde belli belirsiz ateş yanan bir ada gördüğünde akşam karanlığı çökmüştü. Gel-git yükseliyordu ve adaya çıkan kumlu alan iyice daralmıştı. Oraya vardığında akşam karanlığı daha da koyulaşmış ve bir ayak yüksekliğindeki sular kumu kapatmıştı. Ragnar iyi planlanmış, diye düşündü. Şimdi sessizce yaklaşmak imkânsız olmuştu.

Gölgelerdeki bir kayaya çekilen Wulfgar ayın yükselmesini bekledi, suların üstünden dondurucu sislerin yükselmesini izlerken bir ağız dolusu kurutulmuş et daha çiğniyordu. Gölün etrafındaki kara tepeler omuzlarını birleştirip, kamburlaşmış sırtlarını kararan geceye dönmüş gibiydi. Uçuru-

mun meydana tepeden görebileceği bir kısmına tırmandı ve orada ateşin ışığı altında üç şekli seçti: Gwyneth ateşin yakınlığında geziniyor, Ragnor sığ kumu izleyebileceği bir yerde duruyor ve Aislinn iri bir taşın yanında bir pelerinin kıvrımlarını sokuluyordu. Peki ya bebek... O neredeydi?

Yavaş yavaş gece aydınlandı ve turuncu, iri yarım ay yükselip bataklığın üstüne oturdu. Wulfgar saatin geldiğini anlayıp gülümsedi. Başını arkaya atarak savaş çılgınlığını attı, alçak perdeden gürleyen bir feryat gece rüzgârlarıyla yükselip uçurumlardan yankılanarak öfke tınisiyla sona erdi.

Aşağıdaki yıkıntılarda Ragnor irkildi ve başını kaldırdı. Göl boyunca yankılanan uğultulu çığlık adamı hareketsiz bıraktı, sanki ölümün ta kendisinin sesini duymuş gibiydi. Taşın kenarındaki Aislinn başını kaldırıp ateşin aydınlatığı alanın ötesinde kalan karanlığa baktı. Wulfgar'ın savaş çılgınlığını tanımıştı ama yükselen feryat ürpermesine neden olmuştu. Bu ona başka bir ateşin önünde, kendi türünün bilgeliğinden çok öte bir akla sahip muazzam kara kurdu anımsatmıştı.

Nefesi kesilen Gwyneth yüzünde korku dolu bir ifadeyle hemen Ragnor'a döndü, titrek ateşin ışığı altında benzi beyaz görünüyordu fakat Wulfgar'ın savaş çılgınlığının son yankıları sustuğunda Ragnor'ın yüzüne çarpık bir sırıtma yerleşti. Uzun, sinirli adımlarla Aislinn'e yaklaştı, kemerinden ufak bir bıçak çıkartmıştı. Aislinn'in soluğu kesildi ama sonra adama apaçık meydan okuyarak baktı, o sivri bıçağın göğsüne batmasını bekliyordu, fakat Ragnor çabuk bir hareketle kızın bileklerinden birini tutan ipi kesip elini serbest bıraktı. Aislinn akabinde ne olacağını merak ederek ona bakakaldı. Ancak Ragnor bıçağı yerine koyarak zalimce gülümsedi ve onu ayağa kaldırdı. Aislinn'i zırhla örtülü göğsüne doğru çekti ve kara gözler menekşe gözlerin en derinliklerini delip geçti. Hiç direnmeden adamın kollarında hareketsiz ve gevşek sarktı. Ragnor'ın eli yavaşça hareket etti, yanağını okşarken bir anlığına duraksadı, sanki güzelliğinden transa geçmiş gibiydi. Uzun, esmer parmaklarıyla çenesini demir gibi güçlü

kuvvetiyle tuttu. Dehşete düşmüş bir ifadeyle ağzı açık onları izleyen Gwyneth'e hiç aldırış etmeyerek Aislinn'i öptü, kendi dudaklarının temasıyla açılışlar diye onun ağzını acıtıyordu. Aislinn elini göğsüne koyup itmeye çalıştı ama onu duraklatamadı bile. Nefesi sıcak ve ağır, ağzı kızın dudaklarında oyalandıkça oyalandı.

"Yemin ederim ki gelip seni alamayacak kumrum," diye mırıldandı boğuk bir sesle. "Sana sahip olamayacak."

Gwyneth adamın arkasına geldi ve yorgun yüzünü çekici bir gülümsemeye büründürmek için çabaladı. "Ragnor, aşkım, ilgini ona sunmana sebep ne? Kardeşimin öfkesini artırmak mı istiyorsun? Dikkatli ol sevgilim. Sen onun kaltağını gözleri önünde okşamadan önce yeterince kızmıştı zaten."

Ragnor neşeyle başını arkaya attı, kahkahası uçurumlarda yankılanıyordu. Sesi yavaşça dinip geriye yalnızca sessizliği bıraktı. Aislinn'in arkasına geçip kızın sırtını kendine doğru çekti, gözleri kumlu alanın ötesindeki karanlığı tarıyordu.

"Wulfgar gel de eşinin halini gör," diye seslendi. Aislinn'in omuzlarından pelerini kapıp, ayaklarının dibine düşmesine neden oldu. Ateş, titrek ışıklarını kadife elbiseli ince vücudunda doğru yansıtıyordu ve Aislinn'in soluğunun tıkanmasına sebep olan kasıtlı bir yavaşlıkla Ragnor ellerini memelerinin üzerinde dolaştırdı, uçurumun kapkara gölgelerinin içinden bir yerden onu izliyor olabilecek adama eziyet etmek istercesine zevkle onları okşuyordu.

"Gel de gör Wulfgar, Darkenwald'ın piçi," diye bağırdı Ragnor karanlığa doğru. "O artık benim, tıpkı önceden olduğu gibi. Gel de al hadi, eğer becerebileceksen."

Cevap veren tek şey yine sessizlik oldu ve Aislinn yalnızca Ragnor'ın kulağının dibinde aldığı ağır nefeslerin sesini duyabiliyordu. Kızgın ve boğuk bir hıçkırıyla kurtulmak için çırpındı ama boşuna, adam onu vahşice sınıksı tutuyordu. Ragnor uğursuzca güldü ve elleri tekrar hareket ettiler, bu defa ince beline sonra da küstahça kalçalarına indiler.

"Ragnor!" İtiraz, onun niyetini gören Gwyneth'ten yük-

selmişti, kaşları ıstırap içinde birbirine kavuşmuştu. “Bana da mı işkence etmek istiyorsun?”

“Yerinde dur,” diye sertçe emretti. “Bana karışma!”

Karnından aşağılara doğru kayan elleri, okşayışlarını daha cüretkâr hale getirdi ve Aislinn büyük bir öfkeyle çırpındı.

“İlla ona gözlerinin önünde sahip olmam mı gerek piç?” diye haykırdı Ragnor kahkahayla.

Wulfgar’dan hâlâ cevap yoktu, yalnızca ısrarlı sessizlik hüküm sürüyordu. Bunun hiçbir sonuç getirmeyeceğini anlayan kadar, Ragnor bir dakikalığına bu şehvet dolu okşayışlarını sürdürdü. Wulfgar öfkesinin kendisine ahmakça bir şey yaptırmasına izin vermeyecekti.

“Bunu daha sonra tamamlayacağım,” diye alayla güldü Aislinn’in kulağına. “Ama önce kocanın ölümü meselesini halletmem gerek.”

Arkasından çekildi, bileğini taşın diğer köşesine bağladı, böylece yüzü gene ateşe dönüktü ama bu defa kolları açık duruyordu.

Teselli eder gibi bir sesle Gwyneth, Ragnor’a sarılmaya çabaladı fakat adam onu homurdanarak itti.

“Defol kancık,” dedi tükürürcesine, sesi zehirli bir tona bürünmüştü ve kara gözleri küçümseyerek bakıyordu. “Cennetin meyvesini tattım ben! Senin gibi sıska bir kaltağı ona tercih eder miyim sanıyorsun? Eğer bir şeyin eksikliğini duyuyorsan, o titrek göğüslerini de alıp köy meydanına in.”

Gwyneth’in yüz hatları umutsuzlukla çöktü ve söylediklerine inanamıyormuşçasına ona baktı.

“Ragnor, merhamet göstermelisin. Biraz sonra Wulfgar’la çarpışacaksın ve bir savaşa girmeden önce isteksiz bir kızın öpücüğünü çalmak uğursuzluk getirir. Bırak da sana kavgada yardımı olacak bir hediye vereyim.”

Kız kollarını gerginlik dolu yalvarışıyla iki yana açıyordu ki Ragnor öfkeyle cevap verdi.

“Sessizlik!” diye emretti.

Ateşe doğru yürüyüp alevlerin içine daha fazla odun attı,

bir yandan da tepeleri gözetliyordu, ama Gwyneth ağlayarak ona koştı, kollarını adama dolamaya çalışıyordu.

“Hayır aşkım,” diye ağladı. “Beni istekli ve tutkuyla dolu buldun. Aşkımı da beraberinde götür.”

Ragnor kolunu kaldırıp öğrenerek kızı itti ama Gwyneth tekrar geri geldi. Adam küfrederek elinde tuttuğu ağaç dalıyla onun başına vurdu. Gwyneth arkaya doğru tökezledi, iç bulandırıcı bir sesle kafası çarptığı duvara yapıştı. Kadın aşağı doğru kayarken koyu bir leke duvara yayıldı, sonra elleri ve dizlerinin üstüne çöktü, başı öne düşmüştü. Kanı aktıkça saçları koyu, parlak sıvıyla lekeleniyor, solgun bukleleri keçeleşiyordu. Gwyneth usulca inledi ve Ragnor elindeki dalı fırlattı, sopa duvardan sekip kadının sırtına vurdu.

“Toz ol kemik torbası,” diye alayla güldü. “Sana artık ihtiyacım yok.”

Gwyneth kendisini taş kapıya ve onun ötesindeki karanlığa doğru sürükledi. Ragnor onu giderken izledi, kaybolduğu yere doğru öğrenmeyle karışık son bir küçümseyici kahkaha attı, sonra da Wulfgar’a dair bir iz bulmak için adanın karşısındaki sahili taramak için döndü. Tıpkı önceki gibi ortada hiçbir şey yoktu. Ne bir ses, ne de ona dair bir görüntü. Ragnor volta atmaya başladı, bazen durup Wulfgar’ın yakınlığını hissetmiş gibi uzaklara bakıyordu. Küfrederek atına atladı ve yıkıntıların etrafında geniş çaplı bir gezintiye başladı, atından aşağı sarkıp bırakmış olabileceği herhangi bir izi görmeye çalışıyordu. Adanın öteki ucunda atının dizginlerini çekip durdu, kıyıya vurmuş bir kütük ve oradan başlayıp devrilmiş taşlara doğru devam eden ıslak bir iz vardı. Atını adanın karayla birleştiği noktaya doğru harekete geçirmeden önce kısa bir an bekledi, sonra da hayvanı oradaki gölgelere doğru sürdü.

Sessizlik bir kez daha hüküm sürüyor, yalnızca meydana bağlı diğer iki atın gergin toynak vuruşlarıyla kesintiye uğruyordu. Aislinn, Wulfgar’ın varlığına dair bir ses duymak için kasılmışken nefesini tutmuştu, sonra arkasındaki karanlıktan kocasının sesinin alaycılıkla yükseldiğini duydu.

“Ragnor, Darkenwald’ın hırsızı. Gel de kılıcımın tadına bak. Kararmış kalbin hep kadınlara ve çocuklara mı savaş açacak? Çık da bir erkek gibi dövüş.”

Aislinn’in kalbi deli gibi çarpıyordu.

“Wulfgar!” Ragnor’ın seslenişi gecenin içinden yankılandı. “Kendini göster ki ben de aynını yapayım piç. Arkama gizlenmediğinden emin olayım.”

Aislinn, Ragnor’ın şaşkınlıkla soluğunu çektiğini duydu, Wulfgar meydanın yüksekçe bölümünden bir hayalet, gecenin karanlığında tehditkâr bir varlık gibi yükseliyordu. Uzun kılıcını kınından çekti ve başının üstünde saldı.

“Kendini göster hırsız!” Wulfgar’ın sesi berrak bir şekilde çınladı ve adam ileri doğru yürümeye başladı. “Gel de kılıcımınla tanış, yoksa seni bulmak için her taşı kaldırmam mı gerekiyor?”

Cevap olarak Ragnor’ın atı ateşin ötesindeki karanlıktan gök gürültüsü gibi fırladı. Aislinn alan küçük olduğu için adamın kendisine doğru geldiğini düşünerek inledi. Bilekleri kanayana kadar bağları keştiirdi ama Wulfgar’ın dikkatini dağıtırm korkusuyla dilinin ucuna gelen haykırışını yuttu.

Ragnor saldırırken dikenli bir güzü uzun, ölümcül sallayışlarla düşmanına savurdu. Silahlarının gücü hâlâ bir fark yaratırken onu öldürmeliydi. Wulfgar güz savrulana dek bekledi, sonra da sağa, atın yoluna doğru atıldı. Dikenli top, adamın az evvel bulunduğu yere doğru havada vınladı. Wulfgar’ın omzu yere çarparak yuvarlandı, sonra at yanından geçerken kılıcını hayvanın topuklarına savurdu. Kılıcın keskin tarafı, topuk ekleminin tam üst tarafındaki tendonları vurdu ve hayvan acıyla çığlık atarak tökezleyip yere düştü, artık ayağa kalkamıyordu.

Ragnor atılıp kendini kurtarmıştı ve elinde güzüyle döndü. Bu işinin ehli bir kılıç ustasına karşı kullanılacak bir silah değildi, bu yüzden onu düşmanına doğru fırlattı. Wulfgar kolaylıkla ondan kaçındı ama bu Ragnor’a kılıcını çekip çarpışmaya hazırlanması için bir şans verdi. Rakibiyle yüzleşir-

ken gözleri nefretle parladı; Wulfgar'ın zırhsız olduğunu ve yalnızca o uzun kılıcı kuşandığını görünce kendine güveni arttı. Ragnor'un kılıcının herhangi bir dokunuşu yaralayıp onu sakat bırakabilirdi. Sakat kalan bir savaşçı hiçbir işe yaramazdı ve büyük Wulfgar'ın sokaklarda dilendiğini hayal etti. Güldü ve çarpışmaya yaklaşırken kalkanını omzuna doğru tuttu. Ragnor atıldı ama Wulfgar süratle ondan kaçındı ve esmer şövalyenin kalkanının ucunda derin bir yarık açtı.

Ragnor ayaklarını yere sabitleyip, Wulfgar'ın iki eliyle tuttuğu kılıcının darbelerine kalkanıyla karşı koyarak, ancak adam ona yaklaştığında kılıcını savurabildi. Wulfgar çelik yağmurunu sürdürmeye devam ediyor, zarar vermekten ziyade yormayı amaçlıyordu. Zırhının ve kalkanının ağırlığı biraz sonra rakibinin ayağına dolanacaktı. Ragnor tıpkı turnuva alanında olduğu gibi hasmının ön taraftan hiçbir açığını bulamıyordu. Midesinde aynı bulantıyı hissetti ve bunun bir arena dövüşü değil de ölümüne mücadele olduğunu anladı. Zırhının ve deri kıyafetinin altında terden sıırıslam olarak yavaşladı. Wulfgar kalkana erişti ve kılıcını iki elinin arasına aldı. Şimdi dip dibe dövüşüyorlardı ve Ragnor'ın kılıcı şimdiye kadar ona hiç ulaşmamıştı bile.

Ragnor onun kaslarının da kendisinininkiler gibi zorlandığını gördü. Wulfgar zırh giymiyordu, bu yüzden her vuruştan kaçınmak ve yine de rakibine saldırmak zorundaydı. Bir anlığına korunmasız bıraktığı bacağına gelen darbe yinelenmesin diye Wulfgar geri adım attı. Vuruşu biraz durdurmuştu ama yine de kesilen tozluğa ve altındaki çizmeye rağmen kan akıyordu. Ragnor bu başarısının üzerine haykırdı ve Wulfgar tek dizinin üstüne çökerken kılıcını yukarı kaldırdı. Aislinn, kocası için duyduğu korkuyla sindi ama Wulfgar, Ragnor'ın niyetini anlamıştı. Hâlâ çömelmiş dururken kılıcını yassı halde omzuna koydu ve darbeyi savuşturup zemine göndererek rakibinin kolunun hemen hemen uyuşmasına neden oldu. Wulfgar'ın yelege ve tuniği kılıcının üstüne uygulanan baskıdan dolayı boydan boya kesilmişti ve omuzlarından kan

sızıyordu ama yine de kılıcını savurup karşılık verdi ve Ragnor, kolu kemiğine kadar kesilmiş halde arkaya sendeledi.

Ragnor çılglık attı, kolunu tutarak ateşin üstünden sıçradı. Hüsrarla hırladı ve sonra Wulfgar'ın uzun kılıcı elinde hazır kendisine yaklaşmakta olduğunu görünce yüzü soldu. Rakinin gözlerinde ölümü gördü ve kaçtı.

Yıllara meydan okuyarak ayakta kalmış duvarın kapı aralığına gitti ve orada kısaca duraksadı, koşmaya ara vermiş gibiydi. Boğazından hırıltılı bir nefes yükseldi ve destek bulmak için kapı aralığına sarıldı. Aislinn, kavgayı sürdürmek için hazır bekleyen Wulfgar'a sorarcasına baktı. Çabucak kızın yanına gelip bileklerini tutan ipleri kesti, bir yandan da taş kapının orada duran rakibini gözliyordu.

Ragnor duvara yaslandı ve yavaşça yüzünü onlara çevirdi, ağzı şaşkınlıkla açık kalmıştı. Karı-kocanın bakışları onun bakışlarını takip ederek, sol göğsünün üstünde duran, Aislinn'in mücevher kakmalı hançerinin kabzasına yöneldi. Uzun, dar bıçak adamın zırhının örgülerinin arasından güzelce girmiş ve derine saplanmıştı. Sağlam eliyle silahı yakalayıp çekti ve bir kan sağanağı göğsünden boşaldı. Gözlerini serseme dönmüş, inanamaz bakışlarla onlara çevirdi.

“Şu kaltak beni öldürdü.”

Dizlerinin üzerine yavaşça çöktü ve yüzünün üstüne düşüp hareketsiz yattı. Arkasındaki karanlıkta meydana gelen bir hareket dikkatlerini çekti ve Gwyneth gölgelerin arasından sendeleyerek çıktı. Şakağında çirkin bir yumru oluşmuştu ve Ragnor'ın bedenine bakarken küle dönmüş solgun yüzünün karşısında kaskatı duruyordu. Bu yüzle ölümü temsil ediyordu. Kulağından ve burnundan hafif hafif kan sızıyordu. Bakışları boştu ve merhamet uyandıran gücünü bağışlanmasını dilemek için kullanacak gibi gözüküyordu.

“Bana beni sevdiğini söyledi ve verebileceğim ne varsa hepsini aldı, sonra beni bir kenara attı sanki ben bir paçavra...”

Kadın hıçkırdı ve onlara doğru bir adım attı ama sendele-

yerek yüz üstü düştü ve sefil mutsuzluğuyla ağlamaya devam ederek öyle kaldı. Aislinn ona doğru koştu ve kadının başını özenle kucağına koydu.

“Ah Aislinn, tam bir ahmaktım,” diye iç çekti Gwyneth gözleri kızın gözlerini bulduğunda. “Kendi kibirim ve arzularımdan başka hiçbir şeyi dinlemedim. Kendime değerli bir konum edinmeye çalışırken seni zalimce tuzağa düşürdüğüm için beni affet. O konum hiçbir zaman bana ait değildi ki. Bir piçin layığı nedir ki zaten?”

Wulfgar yanına gelip dikildi ve kız kardeşine baktı. Gwyneth bakışlarını ona çevirdi ve buruk bir şakaya güler gibi sefaletle gülümsedi.

“Senin yerinde olup insanların kötü muamelesine maruz kalmaya dayanamazdım, her ne kadar sen onlara bir piçi onurlandırmanın meziyetleri üzerine iyi bir ders vermiş olsan bile yapamazdım.” Öksürdü ve kırmızı bir tükürük dudaklarına bulaştı. “Annemiz, babanı incitmek için konuşup sonu gelmez bir yalan başlattı Wulfgar.” Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. “Ölüm döşeğinde sana bunu söyleyip her şeyi yoluna sokmam için yalvardı ama yapamadım. Tam bir korkaktım. Ve şimdi nihayet öğreneceksin.” Gözlerini açıp erkek kardeşine bir kez daha baktı. “Sen piç değilsin Wulfgar, Bolsgar’ın gerçek oğlusun.” Adamın yukarı kalkan kaşları üzerine gülümsedi. “Evet, ben ve uzun zaman önce ölmüş erkek kardeşimiz senin bu sıfatını taşımalıydık. Bolsgar kral adına savaşmak için şehir şehir gezerken Falsworth ve ben onun aşığının meyvesi olduk. Bağışla beni Wulfgar.”

Tekrar öksürdü.

“Ah Tanrım, günahlarımı bağışla. Bağışla beni...” Uzun süren bir iç çekişle rahatladı ve son nefesini verdi.

Aislinn, Gwyneth’in nihayet huzur bulmuş yüzünden kanı ve pıslığı dikkatle temizlerken Wulfgar diz çöküp sessizce düşüncelere dalarak onları izledi. Konuştuğunda sesi yumuşak ve boğuktu.

“Umarım huzur bulmuştur. Bil ki ben onu bağışladım.

Günahın büyük çoğunluğu annemize aitti ve o çarpık intikam duygusuyla hepimize eziyet etti.”

Aislinn’in sesi daha sertti. “Onu yalnızca son bir şeyi yoluna sokarsak bağışlayacağım. Oğlumuzu bir kadına verdi, yıkık dökük bir kasabanın içinde dilenen bir kocakarıya.”

Wulfgar kalktı, yüzü öfkeyle çarpılmıştı. Geri kalan iki atın durduğu yere gitti ve yerden bir eyer kaptı ama birdenbire sakinleşti, şafakla gelen leş yiyici kuşları hatırlamıştı. Kız kardeşinin kemiklerinin soyulup bembeyaz edilmiş halde çıkarılçplak kumun üstünde yatması fikrine katlanamazdı. Eyeri yerine koyarak Aislinn’e dönüp iç çekti.

“Fazladan bir gece bir şeyi değiştirmez.”

Cesetlerden uzakta bir yere postları serip Aislinn’i de oraya çekti ve yıkık taşların arasından nefes veren soğuk rüzgârlara karşı kendisini ve karısını sıkı sıkı onlarla sardı. Aislinn başı onun omzunda, kendini saran ve güvenle tutan güçlü kollarda rahat etti. Sonra beraberce bitkinlikle uykuya daldılar.

Şafağın söktüğünü işaret eden ilk ışıklar doğudaki sislerin arasından ulaştığında ikisi de çoktan kalkmıştı ve Aislinn yiyecek bir şeyler hazırlarken Wulfgar sert kumda iki mezar kazıyordu. Ragnor’ı eyeri, kalkanı ve kılıcıyla, Gwyneth’i ise göğsünün üstünde tuttuğu küçük hançer haç işareti oluşturmuş ve kürklü pelerin cılız vücudunu örtmüş halde toprağa gömdü. Mezarların üstüne kum serpildi ve Wulfgar onları kurtlardan korumak için her birinin tepesine iri yassı taşlar koymak için epey çaba sarf etti. Uzun bir müddet arkalarından söyleyecek bir şeyler bulmak için dikildi ama diyecek söz bulamadı. En sonunda dönüp atları eyerlemek için acele etti. Açlıklarını yatıştırdılar ve Wulfgar, Aislinn’i atına bindirip diğer hayvanın yerine atlayarak yolu gösterdi.

Kendilerini hiç düşünmeden, harabeye dönmüş kasabaya varana kadar atlarını yol boyunca son hızda sürdüler. Etrafı büyük bir dikkatle taradılar, tahtaları eğik kaba görünüşlü bir kulübe buldular ama küller soğuk, ot döşek soyulmuş-

tu. Yaşlı kadının kasabadan ayrılınca nereye gittiğini gösteren hiçbir iz yoktu. Atlarını daha geniş bir alandan sürüp her köyde durdular, bazıları kocakarıyı tanısa da kimse onu yollarda görmemişti.

İkinci gün sona erip, karanlık tehditkâr bir şekilde yaklaşırken ikisi de öylece durdu, köyün yıkıntıları arasında bir kez daha dolaşmışlardı. Aislinn umutsuzlukla inledi ve perişan halde yenilgiyi kabullenerek yavaşça yere çöktü. Wulfgar nezaketle karısını ayağa kaldırıp güçlü kollarının korumasına aldı. Hıçkırıkları deri yeleşinde boğulurken, Wulfgar onun saçlarını nazikçe arkaya atıp kulağını öpüyordu. Tüm bu olup bitenlerin içinde Aislinn'i yıkan bu olmuştur. Artık ne morali, ne de iradesi kalmamıştı. Gücü tükenmiş, adamın kollarından kukla gibi sarkıyor, acıyla göğsünde ağlıyordu. Yaşlar tükenene kadar epey vakit geçmesi gerekti. Ağlamaktan göğsü acıyıp boğazı kurumuştu. Wulfgar kollarındaki karısını nezaketle kaldırıp yıkık bir duvarın sığınak oluşturduğu yere götürerek oturttu. Üstlerine çöken gecenin soğukunu kovmak için ufak bir ateş yakana kadar uğraştı. Göğün batısı kan kırmızısıydı ama solup tepelerinde koyu mavi renginde büküldü ve Wulfgar başını kaldırıp baktığında soğuk, parlak yıldızların tek tek belirmeye başladıklarını gördü. Sanki onlara dokunabilecekmiş gibi duruyorlardı. Sersemce ateşe bakmakta olan Aislinn'e döndü. Diz çökerek kızın ellerini avuçlarına aldı, böyle bir şey mümkün olsa kendine ait tüm gücü ona verebilirdi. Menekşe gözlerini kocasına çevirdi, kaybının yarattığı ıstırapın sonsuz boşluğu dışında hiçbir şey yoktu.

“Oğlum Wulfgar,” diye inledi. “Oğlumu istiyorum.”

Acı verici kuru bir hıçkırık omuzlarını sarstı ve Wulfgar yanına oturarak kollarında kıvrılana kadar onu kucağına çekti. Ateşe uzun bir süre baktı ve konuştuğunda sesinin tonu alçak ve nazikti.

“Sevgi hakkında çok az şey biliyorum Aislinn ama kaybedilen şeyler konusunda epey bilgiliyim. Anne şefkatini hiç-

bir zaman kazanamadım. Baba sevgisi kollarımdan koparılıp alındı. Tüm sevgimi cimri bir adamın parasını biriktirip istiflediği gibi sakladım ve şimdi onların hepsi burada, içimde yanıyor.”

Artık kendisini dikkatle izleyen gözlerin içine baktı. Kendi gri gözleri bir gencin apaçık masumiyetiyle berraktı. Biri-cik karısının yanağındaki bir bukleyi okşadı.

“İlk aşkım,” diye mırıldandı. “Kalbimin aşkı, bana ihanet etme. Sana ne verebiliyorsam onu al ve sanki o benmişim gibi benimse. Çocuğu içinde nasıl taşıdınsa benim sevgimi de her zaman içinde taşı, sonra neşeli bir haykırıyla doğur ki onu daha fazla paylaşabilelim. Sana hayatımı, sevgimi, kılcımı, gözlerimi, kalbimi sunuyorum. Hepsini al. En ufak parçasını bile reddetme. Eğer kabul etmezsen ölüden farkım kalmaz ve akılsız bir hayvan gibi bataklıklarda uluyarak dolaşırım.”

Aislinn şimdi gülümsüyordu ve onu şefkatle öptü.

“Başka oğullarımız olacak, belki de kızımız ve hiçbir ba-basının kim olduğundan şüphe duymayacak.”

Aislinn kollarını onun boynuna doladı ve hafif bir hıçkırıkla mırıldandı. “Seni seviyorum Wulfgar. Beni sıkıca tut. Beni hep böyle tut.”

Kulağına usulca fısıldadı. “Seni seviyorum Aislinn. Aşkımı beslen. Onun sana güç vermesine izin ver.”

Geri çekilip koluna uzandı, kocasının yanağını okşuyordu.

“Gidelim,” dedi yalvarırcasına. “Burada bir gece daha kalamam. Evimizde, Darkenwald’a gidelim. Tanıdık şeylerin çevremde olmasına ihtiyacım var.”

“Tamam,” diye onayladı ve bunu dedikten sonra kalkıp ateşi söndürmeye başladı.

Atlara yaklaştığında Aislinn pişmanlıkla gülümsedi ve ağrıyan poposunu ovuşturdu. “Bir daha at binmekten eskiden aldığım zevki hiç almayacağım.”

Wulfgar durdu ve durumunu düşündü. “Susuzluğumu

dindirirken gördüğüm bir sandal var. İçinde bulunduğun durumu büyük ölçüde rahatlatır. Gel, yolu çok yakın.”

Elini tutup atları da yönlendirerek Aislinn’i yakınlardaki söğütlere götürdü. Sarkan dalları iki yana çekerek altlarında bir sandalın bulunduğu yeri gösterdi, tek bir ağaç gövdesinden oyulmuş uzun ve dar bir şeydi. Zarafetle karısının önünde eğildi.

“Saltanat kayığımız leydim.” Aislinn’in şaşkın yüz ifadesi üzerine sırttı. “Bu akarsu, Darkenwald’ın yanındaki bataklık kenarından akan nehre kavuşuyor.”

Bakışlarını kocasına yönelttiğinde eyere bir daha binmeyecek olmanın getirdiği rahatlatma eksiksiz hale gelmişti. Wulfgar başını salladı ve atları çözmeye gitti, koşum takımlarını ve diğer eşyaları alıp sandalın baş tarafına yerleştirdi. Aislinn’i ortaya, arkasındaki boş eyere rahatça yaslanıp pele-rinini sıkıştırabileceği yere oturttu. Sandalı suya iterek içine girdi ve kendisini arka kısmın yakınına yerleştirdi, sonra kısa küreği kaldırarak süratli akıntının içinde sandala yön verdi.

Zaman akıp geçti. Aislinn bir süreliğine uyudu ve sonra sandalı ileri doğru iten dengeli baskıyı hissederek kısa bir süre için uyandı. Yukarı bakarak gökyüzüne doğru dalgalandıran söğütleri izledi, kederlerini dünyaya haykırarak duyuruyor gibiydiler. Bir meşenin kuru, çıplak dalları arsından kayan yıldızları izledi ve ay önce kan kırmızısı, sonra altın rengi yükseldi, kendisini bataklığın göğsünden koparmaya çalışır gibi soluyordu. Tekrar dinlendirmeyen bir uykuya daldı. Tüm gece böyle geçti. Biraz uyuyor, bir anlığına uyanıyor ve Wulfgar’ı hep dönen akıntının içinde sandalı yönlendirirken buluyordu.

Wulfgar’ın zihni boştu. Daha yeni sevmeye başladığı oğlu şimdi ondan koparılmıştı ve bir daha o parlak karmakarışık saçlarını hiç göremeyebilir veya neşeli gurultusunu duyamayabilirdi. Düşünceleri karışmaya başladı ve kollarında duyduğu sancı beynindeki acıyı biraz olsun dindirene kadar küreği tekrar tekrar suya daldırdı.

Şafağın ilk gri ışığı, tanıdık bir tepenin üstündeki dostane bir meşe ağacının, uykuda bir kasabanın, sonra da kasabanın ortasındaki karartılar içinde hayal meyal görünen muazzam bir malikânenin ana hatlarını ve son yükselişiyle hemen hemen tamamlanmış Darkenwald kalesini gösterdi. Sandal kumların üstünde inledi ve Wulfgar suya adım atıp sandalı sahile çekti.

Döndü ve Aislinn'i kollarına alarak, ayaklarını yere bastığında sahilin kuru yapraklı yatağına değeceği yere taşıdı. Dar yol boyunca kızın elini tutarak onu ağaçların arasından geçirdi. Yol şimdi adama tanıdık geliyordu. Başka bir Kasım sabahı, havası belki biraz daha sıcaktı, adamın Hun'ın sırtında koruluk alana ve nihayetinde soğuk ırmakta yıkanan güzel bir kıza çıkan bilinmeyen bir izi izlemesine şahitlik etmişti. Gerçekten de zaman akıp geçmişti, kalplerindeki mutluluğu bozan acılarla...

Aislinn iç çekti ve iyice söken şafağın ışıklarına yorgun yorgun baktı; içinde bir boşluk ve onu çevreleyen acı vardı. Malikâneye yaklaştılar ve Wulfgar kapıyı eşi için açık tutarak onun arkasından salona adım attı.

Durup etraflarına kafa karışıklığıyla bir anlığına baktılar, salonun ışığı ve gürültüsünden sersemlemişlerdi. Hiç kimse eksik görünmüyordu. Bolsgar ve Sweyn, Gowain ve Milbourne'le yüksek sesle tartışıyor; ocağın kenarındaki sandalyeye oturan Kerwick, Haylan tarafından itinayla tedavi görüyordu. Bacağı ve başı bandajlar içindeydi ama morali yüksek görünüyordu. Gözleri Haylan'inkilerle buluştuğunda bakışlarında çift taraflı bir yumuşama vardı. Karanlık bir köşede sırtını geri kalanlara dönen ve içeri gelenleri fark ettiğine dair hiçbir belirti göstermeyen Maida oturuyordu.

Tüm sahne, yas tutulması ve alçak tonda konuşulması gereken bir malikâneye tamamen abes kaçıyordu, hele ki sabahın bu erken saatinde. Aislinn de Wulfgar da bu rahat havayı getirdikleri kötü haberle bozmak istemediler ama şömineye

doğru yaklaştıklarında Bolsgar onları fark etti ve keyifli bir selamlamayla sandalyesinden kalkıp yanlarına geldi.

“Eh, nihayet gelebildiniz,” diyerek güldü. “İyi! İyi! Gözcüler geldiğinizi kuleden gördüler.” Bakışlarını Aislinn’e yöneltip çabucak onu tetkik ederek kendi vardığı kanıyı ilettiler. “Eh kızım, görüyorum ki o düzenbaz sana zarar vermemiş.” Soru sorarcasına kaşını kaldırıp Wulfgar’a döndü. “Umarım onu öldürmüşsündür? Bu kızın arkadaşlığından epey hoşlanmaya başladım, eğer o züppe onun için tekrar tehdit oluştursa çok kötü olur.”

Wulfgar olumsuz manada başını iki yana salladı ve o daha açıklayamadan Sweyn ayağa fırladı.

“Bu da ne demek?” diye haykırdı Viking. “Sizin gibi veletler verilen basit bir işi bile yerine getiremiyor mu?” Kahkaha atarken Bolsgar’ın sırtına içtenlikle vurup adamın nefessiz kalmasına yol açtı. “Öyle görünüyor ki takibi üstlenip bu olayı sonlandırmamız lazım. Belki bu defa seni geciktirecek bir mazeret bulamazsın.”

Wulfgar bir ona bir diğerine baktı, Sweyn’in yorumu altında başka bir sorunun uyanmasına neden olurken soramıyordu.

“Tamam,” diye karşılık verdi Bolsgar neşeli bir alayla. “Ve ben de sana öldürme işi konusunda güvenemeyeceğim, çünkü iş yükümü hafifletmek için bir şeyler yapmaya pek meyilli değilsin.”

Sweyn karşı çıktı. “Hadi oradan seni yaşlı karga. Benim o azmış attan, Ragnor’ın serbest bıraktığı tüm o güçsüz kısrakları uzak tutmakla meşgul olduğumu görmedin mi? Yolda yanından geçtiğimde el sallamaktan başka bir şey yapamadım.”

İskandinavyalı Wulfgar’a dönüp açıkladı.

“Geceleyin kamp kurdum ve Hun sabahın soğuşunda burnunu yüzüme sokup beni uyandırdı.” Güldü, şöminenin başında et suyunu karıştırmakta olan Hlynn’e kısa bir bakış

atıp yüksek sesle devam etti. “İlk başta herhalde genç güzel bir kız bana sokuluyor diye hayal ettim ama sonra o kokulu at ensemeye doğru nefesini verdi ve yapılacak en mantıklı şey, ona binip yolda bulduğum diğer kısrakların ardından buraya getirmek gibi göründü.” Sweyn kahkaha attı. “Diğer atların hepsi kısraktı ve senin şu anırıp duran katırın Wulfgar, koşkunluğuyla beni neredeyse öldürüyordu, özellikle Leydi Aislinn’in alaca kısrakının yanına geldiğimizde.” Bolsgar’ı işaret etti. “Şimdi de bu huysuz Sakson, çok ihtiyacı varken onu ortada bıraktığını ileri sürüyor.”

“Çok uyduruk bir mazeret,” diye homurdandı Bolsgar. “Benim yükümün daha ağır olduğunu fark etmeliydin.”

Wulfgar soru sorarcasına babasına baktı. “Sana bu kadar zahmet çektiren de neydi?”

Yaşlı adam omuz silkti. “Ardınızda bıraktığınız biraz eşya.”

Sweyn aralarına girdi, Wulfgar’ın anlamadığını gösterir şaşkınlığına önem vermemişti. “Ama o düzenbaz Ragnor’a ne oldu? Gwyneth’le kuzey ülkelerine mi kaçtılar?”

Wulfgar tekrar başını salladı. “Hayır,” diye mırıldandı. “Birbirlerini öldürdüler.”

Bolsgar üzüntüyle başını salladı ve konuştuğunda sesi boğuk çıkıyordu. “Aaah Gwyneth, zavallı kız. Belki artık huzur bulmuştur.” Burnunu çekti ve kolunun yeniyle yüzünü sildi.

Kısa bir yas sessizliği salonda hüküm sürdü ve Aislinn, omuzlarına kolunu atıp kendine doğru çeken Wulfgar’a bitkinlikle yaslandı. Evinin sıcaklığını hissediyordu ama bir şeyler eksikti. İçinde, kendisini karşılayan neşe ve kahkahalarla uyuşmayan bir boşluk vardı. Salona göz gezdirdi, Haylan ve Kerwick’in yakın bir arkadaşlık içinde olduklarını, Miderd ve Hlynn’in sabah kahvaltısını hazırlamak için güğümlerin başında çalıştıklarını ve Maida’nın hâlâ köşesinde oturduğunu gördü.

Sweyn öksürüp sessizliği bozdu. “Sevgili Beaufonte’u gömdük.”

Gowain sandalyesinden kalkıp başını salladı. “Evet, göm-
dük. Ama onu sandala koyup ateşe vermesin diye üçümüz ve
rahip şu Viking’i zor zapt ettik.”

“Gerçekten de öyle,” diye güldü Milbourne. “Arkadaşı-
mızı huzur içinde yatsın istedik ama Sweyn’in yas anlayışı
yüzünden hepimiz birbirimize düştük.”

“Evet,” diye katıldı ona Bolsgar. “Hakikaten de kış için
tuttuğumuz bira ve şarap stoğu epey eksildi.”

“Bu değerli bir arkadaşı onurlandırmak içindi,” diye mır-
rıldandı Wulfgar. Sweyn’e baktı. “Bugün dinlen, yarın çolak
bir kadını bulmak için Gowain ve Milbourne’la tekrar yollara
düşeceğiz.”

“Neden o ihtiyar kocakarıyı arıyorsunuz ki?” diye sordu
Bolsgar. “Sizi soyup soğana çevirir.”

Wulfgar yaşlı adama şaşırarak baktı. “Onu tanıyor mu-
sun?” diye sordu gergin bir tonda, babasının sözleri üzerine
Aislinn’in dikkatinin de canlandığını fark etmişti. Bolsgar’ın
onları ihtiyar kadına, belki de bebeğe yönlendirmesini um-
mak fazla mı olurdu?

“Onunla bir işim oldu,” diye cevap verdi Bolsgar. “İsra-
rım üzerine bana biraz eşya sattı, bu da çekişmeli bir pazarlı-
ğa yol açtı çünkü istediğim şeyi vermeye gönülsüzdü, kolay
ıkna edileceği de benzemiyordu. Ama bir avuç gümtüş verip
kılıcımı göstererek hakkından geldim.”

Wulfgar yaşlı adama şüpheyle baktı. “Hangi eşyadan bah-
sediyorsun?”

Bolsgar omzunun üstünden seslendi. “Maida!”

“Ne!” Kadın böyle kabaca çağrılmaktan incinmiş gibi kar-
şılık verdi.

“Eşyayı buraya getir! Bu ikisine eşyalarını böyle düşün-
cesizce bir kenara bırakmamalarını öğretmeliyiz. Hadi, bana
torunumu getir!”

Aislinn’in başı aniden kalktı ve Wulfgar babasına şaşkın-
lıkla baktı. Maida kalkıp yüzünü onlara çevirdi, kollarında
kundaklanmış bir şey tutuyordu. Bakır kızılı buklelerle süs-

lü minik başı görünce Aislinn mutlulukla çılgılık attı, sevinç gözyaşları dökerek annesine koşup bebeği onun kollarından kapdı. Bebeği kendisine sımsıkı bastırarak kendinden geçmiş bir halde çevresinde dönmeye başladı, herkes yüzlerinde kocaman gülümsemelerle onu izliyordu. Bryce bu kadar sıkı kucaklandığı için ciyak ciyak bağırınca Wulfgar güldü.

“Aşkım dikkat et. Bebek bu kadar sevgiyi kaldıramaz.”

“Ah Wulfgar! Wulfgar!” diye haykırdı neşeyle kocasının yanına gelerek, aklına söyleyebilecek daha iyi bir şeyler gelmemiştir.

Wulfgar şefkatle ona baktı ve göğsünden ağır bir şey kalkmış gibi hissederek çocuğu annesinin kucağından aldı, havaya atıp tutarak Bryce’in eğlenmesini sağladı. Bebek neşeyle ciyaklayıp güldü ama Maida anne tavuk gibi cık cıkıladı.

“Bu bebek senin gibi bir babası olduğu için bir gün üzülecek. Torunuma daha nazik davran.”

Wulfgar yaşlı kadına baktı, daha önce akıl sağlığından şüpheye düşmüştü. Bryce’ı daha dikkatle tuttu ama Maida’nın aklının ve bedeninin metanetinin arttığını ve daha önce hiç fark etmediği bir güzelliğinin olduğunu fark etti. Yüzündeki yaralar solmuştu ve yerine sağlıklı bir parlaklık gelmişti. Dikkatle baktığında, gençliğinde Aislinn’e rakip olabileceğini anladı.

“Babasının ben olduğumdan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Elbette ki senin oğlun,” diye söze karıştı Bolsgar. “Tıpkı senin benim oğlum olduğun gibi.”

Wulfgar kaşlarını sorgularcasına kaldırdı ama yaşlı adam parmağını uzatıp Bryce’in kundak bezini çekerek poposundaki kırmızımsı lekeyi gösterdi. “Bu benim de sahip olduğum bir doğum izi, tabii bu konuda benim sözüme güvenmek zorundasınız çünkü onu sizin gözlerinizin önünde sergileyecek değilim. Bebeği eve getirirken bezini değiştirmem gerekti. Lekeyi görür görmez senin benim, onun da senin oğlun olduğunu anladım.”

Wulfgar dehşete düşmüş gibiydi. “Ama bende öyle bir iz yok.”

Bolsgar omuz silkti. “Babamın da yoktu ama onun babasında vardı, her iki kuşakta bir torunlar bu lekeyi taşıyorlar.”

“Gwyneth bana senin gerçek babam olduğunu söyledi,” diye mırıldandı Wulfgar. “Annemiz ölüm döşeginde ona kendisinin ve Falsworth’un babasının başka biri olduğunu itiraf etmiş.”

Bolsgar derin bir iç çekti. “Eğer anneni savaş peşinde koşarken daha az ihmal etseydim bunlar olmayabilirdi. Öyle gözüküyor ki hepinizi hayal kırıklığına uğrattım.”

Wulfgar adamın omzunu yakalayıp gülümsedi. “Babamı geri kazandım ama William’in sevgisini kaybettim. Yine de bu alışveriş kârlı oldu.”

Bryce, Wulfgar’ın kollarında etrafa şaşkınlıkla bakıyordu, minik elini emerken gözleri merakla kocaman açılmıştı. Maida çocuğu sevmek için uzanırken mırıl mırıl ninni söyledi ve sonra bebeğin babasına yan yan baktı.

“Onun senin çocuğun olduğuna dair hiçbir zaman şüphe olmamıştı Wulfgar. Bir bakireyle birlikte olduğun zaman bunu anlayamıyor musun?”

“Bu da ne?” diye sordu Wulfgar. “Gene mi kafayı üşüttün kadın? Ragnor...”

Maida kahkaha attı ve kızına bakmak için döndü. “Kızımı kendini iyi korudu ve Ragnor da yapamadı, değil mi kızım? Ve o kibirli Norman hiçbir zaman sahip olmadığı şey hakkında övünüp durdu.”

“Anne,” diye yalvardı Aislinn.

Maida kemerinden sarkan ufak bir keseyi kaldırdı ve kızının gözlerinin önünde salladı. “Bunun ne olduğunu biliyor musun?”

Aislinn bir anlığına ufak pakete baktı, akli karışmış gibiydi, sonra birden güldü.

“Ah anne, nasıl cesaret edebildin?”

Gülüştü Wulfgar’ın afallamasına neden oldu.

“Aislinn, o kesenin içinde ne var?”

“Uyutan bir bitki aşkım,” dedi Aislinn gülümseyerek, gözlerini kocasına çevirdi.

“Evet, bu doğru!” diye onayladı Maida. “Onun ve Ragnor’ın beraber yatması gereken gece birazını adamın şarabına kattım. Onun için! Yalnızca onun için! Ama o Aislinn’i de şarabı içmeye zorladı. Ben de odadaydım ve o bunu bilmiyordu. Ona sahip olmaya çalıştı. Elbiselerini yırtıp parçaları etrafa saçtı.” Yukarıyı işaret etti. “Aislinn’in üstüne yattı.” Maida neşeyle güldü. “Ama istediği şeyi elde edemedi ikiisi de derin bir uykuya daldı ve ben sabahın ilk ışıklarıyla kaçalım diye kızımı kaldırına kadar öylece uyudular.” Omzunu silkti. “Eğer adamlarının kızımın üstüne çullanıp öldüreceklerinden korkmasaydım o hergeleyi öldürebilirdim de.”

Wulfgar kadına kaşlarını çatmaya devam etti. “Ama ya benimle geçirdiği ilk gece?”

“Kanıtı ortadan kaldırdım,” diye güldü Maida, gözleri parlıyordu. “Senin gecenden kalan yırtılmış iç eteğinin üstündeki bekâret lekesi hâlâ duruyor.”

“Anne!” diyerek söze karıştı Aislinn, ses tonu öfkeli ve sorgulayıcıydı. “Neden bunca ay boyunca beni şüphe içinde bıraktın?”

Maida kızına döndü ve gururla çenesini kaldırdı, bir zamanlar taşıdığı ve Aislinn’e geçirdiği güzelliğinin gölgesini taşıyordu. “Çünkü o bir Norman’dı ve sen koşa koşa ona bunu söylemeye giderdin.” Tekrar ince omuzlarını silkti. “Şimdi yalnızca yarı-Norman, diğer yarısı Sakson.”

Wulfgar başını arkaya atıp tutamadığı içten kahkahalarla güldü. Sakinleşmeyi birazcık başardıktan sonra, “Zavallı Ragnor, bunu hiç öğrenemedi,” dedi.

Maida bebeği adamdan aldığı anda, Aislinn kocasının kendisini çağıran kollarına gitti. Wulfgar karısını kocaman kucakladı. Gözleri salonu taradı ve Aislinn’in her zaman tanıyıp bildiği sıcaklığı ve dostluğu hissetti. Gözleri iki şövalyeye, Milbourne ve Gowain’e takıldı, en şiddetli savaşlarda bile

kendisinin safında vuruşmuşlardı; Sweyn, onu çocukluğundan bu günlerine yetiştirmişti; Bolsgar, geri kazandığı babası; Maida; Miderd; Hlynn; Ham; uşağı Sanhurst; Haylan ve Kerwick, hepsi arkadaşlarıydı. Son iki kişiye bakarken gülümsedi ve sonra güldü.

“Haylan’la evlenmen için izin veriyorum Kerwick. Kale birkaç gün içinde tamamlanacak, biz de ziyafet ve eğlence tertip edeceğiz. Evlenmek için neşeli bir zaman olur.”

Kerwick, Haylan’a bir bakış attı ve sırttı. “Peki lordum, o vakit ayağa kalkıp gezinebilirsem elbette.”

Haylan, Wulfgar ve Aislinn’e reverans yaptı. “Ayağa kalkacak,” diye temin etti onları, kara gözleri pırıldıyordu. “Yoksa daha derin bir yarası olur.”

Huzurlu bir kahkahayla Wulfgar karısını kapıya doğru çekti ve onu dışarı taze sabah havasına çıkardı. Pelerininin içine soğuk bir meltem sokulduğunda Aislinn hafifçe titredi ve Wulfgar sıcaklığını paylaşmak için onu sımsıkı kendisine bastırdı. Beraberce avluda yürüyüp kaleye doğru gittiler. Wulfgar onu kadim bir meşenin dalları altına çekerken sırtıyordu ve sırtını muazzam ağacın gövdesine yaslayıp karısına kucagında sımsıkı sarıldı. Yanağına bir öpücük kondurdu ve sonra bir diğerini daha aşağılara, boynuna.

“Daha önce bir kadını seni sevdiğim gibi sevebileceğimi hiç düşünmemiştim,” diyerek iç çekti. “Dünyamı avuçlarının içinde tutuyorsun.”

Aislinn, yüzünü Wulfgar’ın kurt derisi yeleğinin kürküne sürerken güldü. “Bu defa sen yola geldin.”

Wulfgar’ın kollarının içinde döndü, sırtını ona yaslayarak toprakları korumak için dev bir nöbetçi gibi yükselen kaleye baktı.

“Oğullarımız için güvenli bir yer olacak,” diye mırıldandı Wulfgar, Aislinn’in saçlarına doğru eğilerek.

“Evet, bir sürü oğullarımız olacak,” dedi Aislinn tek nefeste, sonra kalenin en yüksek kulesinin tepesinde bulunan rüzgâr fırıldağını işaret etti. “Bak!”

Gavin'in elinden çıkma kocaman demir bir kurt, avının kokusunu bulmaya çalışıyormuş gibi sabah meltemiyle salınıyordu. Wulfgar bir süre bu manzarayı seyretti.

"Bırakalım da hayvan savaş rüzgârlarının peşine düşsün," dedi usulca. "Ben huzuru burada, sende buldum. Korularda amaçsızca dolaşıp, savaş peşinde koştuğum günler sona erdi. Ben artık Darkenwald'lı Wulfgar'ım."

Aislinn'i kollarının arasında döndürdü ve gölgeleri, yeni doğan günün ilk ışıklarında tek bir gölgeye dönüştü. Darkenwald herkes için bir yer haline gelmişti.